

LOAN MẮT NHUNG

HUỶNH ANH

VIẾT CHO PHIM 'LOAN MẮT NHUNG'

Loan Mắ Nhung

Tác giả: Nguyễn Thụy Long

Thể loại: Tiểu Thuyết

Bìa: Minh Khoa

Created by: <http://isach.info>

Date: 08-September-2016

Kho ebook online

<http://isach.info>

CHƯƠNG 1

0 giờ đêm, Loan mới về tới bến xe An Đông. Bến xe vẫn còn nhộn nhịp, hănh lần mò vào nhà cho thuê ghế bố. Chị Bảy chủ nhà ngồi thu lu trên chiếc ghế xích đu, người chị khoác một tấm mền, đầu đội khăn len xùm xụp, chị ngồi ngay cửa ra vào. Khi thấy Loan tới, chị ngược lên:

- Về sớm vậy nhỏ?

Loan toét miệng cười:

- Đi hoài rạc cả người, tôi muốn về nằm ngủ cho yên thân.

Chị Bảy xì một tiếng:

- Hôm nay ăn nói mạnh dạn quá vậy. Bộ có tiền rồi sao?

Loan lúc lắc túi:

- Thiếu giống, hôm nay ngủ, tôi trả tiền thuê ghế bố cho chị đằng hoàng.

Chị Bảy ngồi đu đưa tấm thân mập tròn trên chiếc ghế:

- Bộ chỉ có hôm nay mà trả tiền tao thôi sao; còn suốt tháng nay tối nào cũng về ngủ coi như "pha" luôn?

Loan nheo mắt, đôi mắt có hàng lông mi cong vút như mắt một đứa con gái đẹp. Khuôn mặt Loan lại đều đặn, sống mũi cao, hàm rang nhỏ và trắng sát. Loan có cái sắc đẹp của một đứa con gái nhiều hơn là một nam nhi. Mọi người ở bến xe này đều công nhận vậy. Người ta không biết Loan từ đâu lạc loài đến, hình như hănh cũng chẳng có nghề nghiệp gì.

Mấy hôm đầu, Loan có một ít tiền, hăn thuê ghế bố nhà chị Bảy ngủ qua đêm, sáng hôm sau hăn đi sớm.. 11, 12 giờ đêm mới lần mò về. Riết rồi Loan hết tiền. Đêm cuối cùng khi đưa 10 đồng bạc cho chị Bảy để mượn ghế, hăn rầu rầu nói:

- Không chừng tối nay em không còn ngủ đây nữa.
- Mà đi đâu?
- Em không muốn đi đâu, nhưng rui hết tiền rồi.

Chị Bảy nhìn dáng dấp tội nghiệp của Loan, chị cũng thấy thương hại. Chị vén chiếc khăn choàng đầu ra, ngược mặt hỏi lại Loan.

- Mà hết tiền thật rồi sao?

Loan lặng lẽ gật đầu. Chị Bảy không nói gì hơn, chị móc bao thuốc Ruby lấy một điếu thuốc ra đưa cho Loan.

- Mà đi mời lửa giùm tao coi.

Loan không hiểu nổi thái độ của chị Bảy, nhưng nó vẫn đỡ lấy điếu thuốc, ra chỗ cây nhang ở quầy bán thuốc lá lẻ mời nhờ mang về cho chị Bảy. Chị Bảy hút bập bập đầu điếu thuốc đỏ lừ, chị nhả khói mù mịt. Một lát chị chậm rãi nói:

- Thấy mà cũng thương hại, rui là tao mắc chuyện buôn bán, gặp ai tao cũng động lòng thương hết thì tao sặt nghiệp.

Loan cương quyết lắc đầu:

- Dạ không, tui chỉ than phiền vậy thôi mà, hết tiền thì ngủ ngoài đường...

Chị Bảy xua tay, đột nhiên đưa điếu thuốc đang hút dở cho Loan, nói:

- Hút đi.

Con mẹ thiệt khó hiểu. Loan nghĩ thầm. Nó cứ đỡ lấy điều thuốc và hút ngon lành chờ đợi. Ánh chừng Loan hút được ba hơi thuốc, chị Bảy bỗng nói một câu cộc lốc:

- Được!

- Gì vậy?

Chị Bảy cười khì khì:

- Được, tao cho mày ngủ nhờ, nhưng nhớ dậy sớm dọn dẹp nhà cửa giúp tao, sòng phẳng há mày.

Loan nhoẻn miệng cười.

- Dứt dạt như vậy lại hay, nhưng bắt đầu từ tối mai nghe.

Loan toan bước đi, chị Bảy kêu giật lại:

- Nè cưng, ra biểu!

Loan đứng khựng lại. Chị Bảy nói luôn:

- Nhưng không phải tối nào mày cũng được ngủ nhờ như vậy đâu nghe, khi có tiền là phải thanh toán đó.

- Vậy ra tôi nợ chị sao?

- Không phải, nghĩa là tối nào có tiền, mày cao hứng thì trả tao tối đó. Mày lại là khách, tao đi mắc mùng và căng ghế bố cho mày, chịu hôn?

Loan cười:

- Chịu!

Chị Bảy nằm ngửa người lên ghế xích đu:

- Nói vậy chớ sức mầy mà mày trả tao, đời mà, ai lợi dụng được nhau thì cứ lợi dụng.

Bị chạm tự ái, Loan nổi cáu:

- Nè tôi nói thiệt, tôi chưa hề tính chuyện lợi dụng ai hết, chị nói vậy tôi khỏi cần đi. Tôi sẽ ngủ chị nốt đêm nay,

mai khỏi ngủ nữa.

Chị Bảy phát cười ré lên:

- Trời đất ơi! Cô bác coi, thằng nhỏ chưa mở mắt mà nó đòi ngủ tui chớ. Sức mấy mậy.

Biết nói hớ, Loan bẽn lễn, nói nhỏ:

- Tôi đâu có nói vậy?

Mấy chị đàn bà ngồi ăn cháo hột vịt muối ngồi quanh đó, vui miệng hỏi tới:

- Vậy mầy nói sao hả Loan?

Loan càng bối rối, chống chế:

- Tui muốn nói là khi nào tui có tiền thì tui sẽ thuê ghế bố ngủ. Chớ đâu có...

Chị Bảy dí tay vào trán Loan:

- Ủ, nói vậy mới được chớ, coi chừng nói bậy nói bạ gặp ông xã nhà tao đó mậy!

Mấy chị đàn bà ngồi gần đó phát cười lớn, trong khi Loan lủi mất. Một người nói:

- Coi thằng bé dễ thương hết sức.

Chị Bảy chép miệng:

- Nghe đâu nó cũng là con nhà tử tế.

Loan nằm ngửa trên ghế bố, hai tay độn dưới đầu, đỉnh mùng thấp lè tè, nó chỉ cần co đầu gối lên là chạm. Phía bên ngoài mùng muối đói kêu vo ve. Xung quanh Loan ghế bố kê la liệt, nhiều cái đã có người nằm, chị Bảy vẫn không ngớt đưa khách vào nhận chỗ.

Mười một giờ đêm đối với bến xe An Đông còn quá sớm. Ngoài lộ tiếng xe cộ còn nổ rầm rầm. Loan nhắm mắt lại cố dỗ giấc ngủ, nhưng không tài nào ngủ được. Những

âm thanh ồn ào chi phối nó. Ngọn đèn điện vàng khè mắc ngay giữa đỉnh mùng Loan, nó khó chịu, nằm úp mặt xuống chiếc gối mỏng nhưng chỉ một lát thế nằm đó lại làm Loan khó chịu. Loan lại đổi lối nằm. Nó thở dài thăm nghĩ, không chừng mình thức trắng đêm mất.

Hai mắt Loan chong chong, ngọn đèn vàng vọt dòi dãi. Loan nhìn rõ trên đỉnh mùng có một con rệp đang bò quanh quẩn. Khung mùng hình chữ nhật đối với con rệp hình như quá lớn, đến độ nó không nhận thức nổi phải bò đến chỗ nào thì hết phạm vi cái mùng, nó quanh quẩn mãi ở khoảng trống của đỉnh mùng. Loan đưa mắt theo dõi con vật nhỏ bé một cách chăm chú. Chuyện đó đối với nơi tạm bợ bản thiu này thường quá. Khách trọ không có quyền khiếu nại, nếu có kẻ ngứa miệng cần nhắc. Chị Bảy chủ nhà sẽ nhã nhặn trả lời: Dạ thưa ông hay thưa bà, gần đây có một cái bin đình đầy đủ tiện nghi, ông (hay bà) không vừa lòng nhà ngủ tạm bợ này, nhà cháu sẽ đưa ông tới thuê phòng. Khách trọ đành nín khe. Với hàng chục nhà cho thuê ghế bố ở bến xe An Đông, tối với khách trọ chỉ là một đêm tạm bợ chờ sáng ra xe lên đường. Mọi người đều dễ dãi, dễ dãi đến độ buông thả...

Loan vẫn không ngủ được. Cạnh hẳn một người đàn ông ngủ ngáy như cưa gỗ, thỉnh thoảng xạc nước miếng lại ho lên xù xụ, mỗi lần hẳn giờ mình là lại cần nhắc. Ở cuối dãy, tiếng một đứa trẻ đột nhiên khóc thét lên, người mẹ phát vào đít nó bồm bộp, chị nghiêng răng nghiêng lợi chửi con. Ngủ đi tao vặn cổ chết con đĩ mẹ nội mày giờ. Đứa bé rấm rức khóc, hình như người mẹ đang ấn vú vào miệng nó, đứa bé khóc không ra tiếng, ghế bố chuyển động, nó đang oằn mình. Người mẹ rít lên:

- Ngủ đi, tổ cha mày không ngủ tao bóp mũi chết ngắc ông cố nội nhà bây.

Hình như đứa bé bị đau, nó vùng ra khỏi mẹ phát khóc ré lên. Những người nằm quanh đó choàng thức giấc. Có tiếng đàn bà ra lời:

- Con khóc phải do chớ, bộ nhà chị thuê riêng nhà này sao?

Tiếng người đàn bà có con đối đáp lại:

- Đồ há, nè chị ra mà đồ đi, đồ con quý con yêu ở đâu không hà?

- Nhà chị ăn nói dễ nghe quá há, con chị hay con tôi. Con nít nó biết gì, có gan thì giết phứt nó đi có ai nói gì đâu. Đồ mẹ bất nhơn.

Có tiếng ném đến bịch một cái xuống ghé bố, đứa nhỏ khóc thét lên, rồi người đàn bà vén mùng xắn xỏ đứng dậy. Mụ vẫn tóc:

- Con nào ra lời đó, giỏi ra mặt coi?

Người đàn bà nằm giường gần đó cũng không vừa, mụ cũng tức mùng dậy, một tay xốc quần:

- Con này đây, đồ bất nhơn, muốn ăn thua có liền đây!

Thấy to tiếng, những người đang ngủ vội bật dậy, nhảy xuống đất can. Mỗi người một lời thành ra âm thanh hỗn độn. Có người chửi nhoi cả hai bên, rồi khạc nhổ khậm khệch.

Gã đàn ông nằm chung ở giường mụ đàn bà nhòai người ra túm lấy tay mụ:

- Thôi em, ra lời làm chi, vô ngủ, con họ mà họ không biết thương mình hơi sức đâu thương dùm.

Người đàn bà có con bị hai người giữ tay vẫn xắn xỏ:

- Con này khỏi cần ai thương dùm con hết á! Con tui, tui ghét, giết chết còn được nữa kia.

Chị Bảy đang ngồi ngoài cửa, thấy trong nhà to tiếng nên vội vã chạy vào hỏi:

- Có chuyện gì đó các người?

Khách trọ lao nhao mỗi kẻ nói một câu, tuy không võ lễ hẳn câu chuyện. Nhưng chị đã biết nguyên nhân sự to tiếng. Chị xua tay:

- Thôi tôi xin các người, to tiếng cảnh sát nghe tiếng họ đến hốt ráo, lại hết ngủ.

Một lát sau không khí trở lại yên lặng, bình thường Loan vẫn không ngủ được, nó thao thức hết giờ mình bên này lại xoay bên kia. Xung quanh Loan tiếng ngáy vang rền. Có người mơ ngủ bỗng cười lên sảng sặc. Thỉnh thoảng chị Bảy lại đưa một người khách vào nhận chỗ ngủ. Có khi là một đôi trai gái, họ mượn một chiếc giường trong buồng riêng.

Đêm hình như đã khuya lắm, Loan không biết là đã mấy giờ, nhưng hai mắt Loan vẫn chong chong. Nó nghĩ bụng, chắc vì ly cà phê hồi chiều nên không ngủ được.

Buổi chiều mưa nhỏ hạt, Loan ngồi ở quán cà phê chờ Thiệu, Thiệu là em Loan, cùng cha khác mẹ. Nhưng hai anh em thương nhau vô cùng, Loan bỏ nhà ra đi gần một tháng nay vì không chịu được sự ác độc của bà mẹ ghẻ. Thiệu hiểu điều đó hơn ai hết nên càng thương người anh xấu số. Mỗi tuần lễ, vào chiều thứ bảy, hai anh em lại hẹn gặp nhau tại quán cà phê Tư Hùng cách xa nhà một đường hẻm.

Mưa rả rích suốt từ trưa, khi Loan tới quán Tư Hùng thì người nó đã ướt sũng và lạnh cóng. Lòng bàn tay ướt se lại, tím ngắt. Loan xoa hai bàn tay vào nhau cho đỡ lạnh, gọi một ly cà phê đen nhỏ. Cà phê bốc khói thơm, trên mặt ly văng bọt. Loan xúc đúng hai muỗng đường cho vào

ly khuấy đều. Khuôn mặt Loan phản chiếu trong ly cà phê tan ra. Nó nâng ly lên uống từng hớp nhỏ chép chép miệng. Loan chợt nghĩ đến một hơi thuốc. Trong khung cảnh ấm cúng này cũng nên làm một hai điếu thuốc cho lòng đỡ lạnh. Loan móc túi lấy mấy đồng bạc lẻ ra xạp thuốc ngay trước mặt cửa hàng mua bốn điếu Ru-By. Loan hít hơi thuốc vào sâu trong cổ họng, từ từ thở ra đằng mũi, hương vị đậm đà. Loan không còn thấy khó chịu và đặng đặng như mấy hôm đầu.

Phía ngoài đường mưa nhỏ hạt dần, con đường bóng nhẫy. Nhiều người đứng trú mưa ở hàng hiên đã bỏ đi. Thiệu vẫn chưa tới, Loan uống được phân nửa ly cà phê, Loan thấy nóng ruột, chưa bao giờ Thiệu thất hứa. Bốn giờ rưỡi chiều rồi, đã quá giờ hẹn nửa tiếng. Gió ngoài đường lại nổi lên, một cơn mưa thứ nhì sắp ập đến. Giữa lúc đó thì Thiệu choàng áo mưa tất cả chạy vào quán. Nó vuốt những giọt nước bám trên mặt, vắt chiếc áo mưa ướt sũng lên thành ghế đoạn ngồi xuống trước mặt anh:

- Anh chờ em lâu lắm phải không?

Loan nhìn thẳng vào mặt em:

- Tao tưởng mày không đến chứ?

Thiệu cười:

- Bão em cũng đến, em biết anh chờ mà...

Loan nói nhỏ:

- Mày uống gì kêu đi.

- Em uống nước chanh.

- Mưa mà uống nước chanh lạnh chết, cà phê sữa nhá?

Thiệu lắc đầu:

- Uống cà phê tối về không ngủ được.

- Vậy uống sữa thêm một chút cà phê?

Thiệu gật đầu. Đôi mắt Thiệu vui vẻ, nó nhìn anh:

- Trông anh tuần này gầy hơn tuần trước.

Thiệu hạ thấp giọng, gương mặt thoáng buồn:

- Hay là anh về nhà đi.

Loan trừng mắt nhìn em:

- Về sao được, vả lại tao không muốn về.

Thiệu nói nhỏ:

- Em biết anh giận mẹ em lắm, nhưng anh vẫn bảo anh không chấp đàn bà kia mà.

Loan chống tay lên cằm, nhìn ra ngoài mưa. Nó an ủi em:

- Nguyên nhân để tao bỏ nhà ra đi, không phải chỉ vì mẹ, tao lớn rồi mà thấy chứ. Mười bảy tuổi tao muốn tự mình tạo lấy đời sống, rồi sau này thiết tưởng cũng chẳng muộn.

Thiệu ngời cúi mặt:

- Anh kiếm được việc làm chưa?

Loan lắc đầu:

- Chưa có gì chắc chắn, nhưng tao nghĩ rằng cần nhẫn nại thêm một chút nữa.

Loan hỏi tiếp:

- Chắc mẹ chửi tao dữ lắm hả, nhất là ông bố.

Thiệu im lặng một lát mới trả lời:

- Bố lúc nào mà chả chửi, tối ngày ông say bét nhè...

Trong một thoáng hình ảnh gia đình cũ hiện ra trong đầu Loan. Những buổi tối ngồi hầu bài trâu canh, tiếng xoa mặt nhược tiếng lè nhè gắt gỏng của bố. Loan hỏi em:

- Hồi này mấy bà bạn của mẹ còn tới đánh tổ tôm không?

Thiệu cười buồn:

- Vẫn không có gì thay đổi.

Loan dục em uống sữa. Thiệu nâng ly lên thổi phù phù. Hơi nóng bốc lên làm mờ ly thủy tinh. Loan nhìn vào khuôn mặt non ớt của em, nó bỗng cảm thấy thương hại. Loan nhìn những giọt mưa rơi van vát ngoài trời giọng xa vắng:

- Tao có cảm tưởng như đã bỏ nhà đi lâu lắm rồi, chưa biết ngày nào mới về.

Tiếng nói sau cùng của Loan nghe buồn bã. Loan khẽ chớp mắt:

- Tao hy vọng rằng sau này tao khá giả rồi, anh em mình sẽ về ở chung với nhau. Tụi mình sẽ không bao giờ còn xa nhau nữa.

Thiệu cười nhạt:

- Đâu được, anh còn vợ con phải lo nữa chứ...

- Mình sẽ làm một đại gia đình hết sức thương yêu và giúp đỡ nhau.

Tiếng nói của Loan chắc chắn và tin tưởng. Thiệu không muốn cắt ngang niềm hoài vọng của anh. Thiệu biết những giây phút đó đối với anh rất hiếm hoi. Thiệu mỉm cười biểu đồng tình.

Bóng tối bắt đầu xâm nhập chiếc quán nhỏ vắng vẻ. Phía góc bàn sát với cửa có một người đàn ông ngồi uống cà phê, đốm lửa sáng ở đầu điều thuốc thỉnh thoảng lại rực lên. Chợt thấy thềm thuốc, Loan móc túi lấy một điều thuốc ra mời nhờ. Thiệu nhìn anh lơ mờ nhả khói, nó trách nhẹ:

- Bây giờ anh lại bày đặt hút thuốc nữa.

Loan mỉm cười:

- Tao cần phải biết hết, trải qua hết, có thể mới sống được với đời.

Ngày Loan còn ở nhà, Thiệu đã cảm phục anh, Thiệu coi anh như một thần tượng của mình. Sau khi Loan đi, mỗi tuần lễ gặp lại nhau. Thiệu thấy anh mình lớn hẳn lên, từng trải hẳn lên. Thiệu say sưa nghe anh kể những chuyện lạ trên "bước đường giang hồ". Nhất nhất mọi hành động gì của anh. Thiệu đều cho là phải là hay.

Như chợt nhớ ra, Thiệu cởi nút khuy áo rút từ trong bụng ra một cuốn sổ cỡ trung bình trao cho Loan. Nó nói nhanh:

- Mãi nói chuyện quên mất cuốn nhật ký của anh, em kiểm mãi mới thấy đó.

Loan đỡ lấy cuốn sổ, nó giở từng trang, lòng rưng rưng cảm động. Tấm ảnh của mẹ Loan nằm kẹp ở giữa cuốn sách. Tấm hình đã úa vàng, người đàn bà vấn khăn vành dây mờ mờ. Mẹ Loan đó.

Chợt nhớ đến tấm hình của mẹ, Loan xoay người với tay lên giường lấy cuốn sách. Ánh đèn trong nhà ngủ vàng vọt lọc qua vải mùng làm Loan nhìn không rõ tấm hình. Đôi mắt của mẹ đầy tha thiết. Tuy không nhìn rõ nhưng Loan nhớ từng dấu vết nhỏ trong tấm hình. Xa xôi quá, không còn gì nữa sau khi mẹ Loan mất. Loan nhớ như in hình ảnh buổi chiều cuối đông khi đưa mẹ ra nghĩa trang ở miền Bắc. Những viên đất khô từ bàn tay nhỏ bé của Loan thả rơi xuống huyết. Cái rét căm căm không làm Loan run rẩy. Loan nhìn ra xa ngoài lộ, con đường tàu điện ở đó, con đường chạy suốt tới Hà Đông. Những hàng cây me trồng dọc theo đường trơ trụi lá. Bầu trời âm

đạm. Hai bố con giắt nhau ra khỏi nghĩa địa, đi bộ đến ô Cầu Giấy. Bố Loan giắt Loan vào một cửa hàng ăn. Ông lăm lì ngồi uống rượu, mặt ông tái lại nhưng hai mắt ngầu đỏ Loan còn nhớ như in những tia máu đỏ chằng chịt trong tròng trắng mắt cha. Trời sẩm tối, hai bố con ngồi trên chiếc xe tay lộc cộc trở về thành phố. Ông nói nhỏ bên tai Loan:

- Con sẽ có một người mẹ khác, cũng hiền như mẹ. Con còn có cả một đứa em khác khinh nữa. Ba phải nói với con trước khi dẫn bà và em về nhà, ba không muốn con thiếu tình thương của mẹ.

Mười năm trời rồi, Loan không được nghe những lời nói thân yêu đó nữa. Tất cả những lời nói của bố nó ngày nào đã đảo ngược hết. Chỉ riêng có Thiệu, Thiệu càng lớn càng dễ thương.

Loan nằm úp mặt xuống gối, sao đêm nay khó ngủ quá thế này. Loan nghe từ ngoài lộ vẳng vào tiếng xe cộ ì ì... Giường bên cạnh có tiếng động, tiếng giở mình. Loan lén đưa mắt nhìn, một bàn tay đàn ông luồn ra khỏi mùng, bàn tay lần sang mép giường bên cạnh, tự động vén mùng lên rồi bò vào, khuỷu tay co lên hạ xuống chạy suốt, cử động.

Giường bên kia có tiếng đàn bà ậm ừ, tiếng giở mình thờ dài, rồi im lặng. Một lát sau người đàn ông nhào mình ra khỏi mùng mặt ghé sát vào mùng bên cạnh. Hẳn nghe ngóng một lúc rồi vén mùng nhào người vào trong. Bỗng một tiếng bộp vang lên, hẳn giật bản người, thụt lại. Có người choàng thức giấc lên tiếng hỏi

- Cái gì đó?

Không có tiếng trả lời, chị Bảy từ ngoài đi vào, tiếng guốc của chị kéo lê trên sàn lệt xệt. Chị lên tiếng:

- Ráng mà chịu ăn đòn, lộn xộn thì cứ xáng bể mặt ra cho tui, tổ mẹ cái giồng dê xồm.

Gã đàn ông nằm giường bên cạnh im thin thít, trong ánh sáng mờ mờ rọi qua mùng hăn, Loan thấy hăn giơ tay lên sờ má. Loan mỉm cười xoay người úp mặt vào gối nhắm mắt, nó thấy người mệt mỏi lạ lùng...

Loan mở mắt ra thì trời đã sáng rõ, ghế bố đêm hôm qua đã được dẹp gọn vào một góc nhà. Loan mệt mỏi vô cùng nên còn muốn nằm nán lại thêm chút nữa. Người Loan như muốn dán chặt xuống ghế bố, mọi cử động đối với Loan lúc này đều uest oải.

Chị Bảy đi vào, chị nhìn vào mùng, chị tức mùng lên:

- Dậy lỏi tì, trời sáng banh mắt ra rồi.

Loan mỉm cười:

- Mệt quá chị!
- Mà làm gì mà mệt.
- Đêm qua khó ngủ quá.
- Làm gì mà khó ngủ?

Chị cười, nhìn Loan:

- Mà ăn cái tát hồi hôm đó phải không?
- Đâu có, thằng cha nằm cạnh tui đấy chứ.

Chị Bảy cười khì khì phát nhẹ vào người Loan:

- Thôi dậy đi mà, không thấy cửa hàng bắt đầu buôn bán rồi đó sao?

Những chiếc ghế bố dẹp gọn, nhà ngủ biến thành một cửa hàng thợ may. Tiếng máy may chạy xành xạch, Loan thấy một vạt nắng chiếu chênh chếch qua cửa kính có vẽ chữ nhà may Toàn Thịnh bằng sơn đỏ ngược. Loan thu

xếp quần áo, đồ vật vãn, đứng dậy. Chị Bảy vừa đẹp mừng mền vừa nói:

- Mà thấy tao làm ăn đàng hoàng không, mà trả tiền tao là tao hầu mà như khách liền.

Loan lấy trong túi xách tay ra một hộp thuốc đánh răng và cái bàn chải. Nó ra nhà sau rửa mặt. Phòng tắm liền với cầu tiêu nên mùi khai thối dậy lên nồng nặc. Nước đựng ở trong chiếc lu cáu bần, tanh ngòm. Loan xúc miệng, đánh răng qua loa, nó vục nước lên rửa mặt, giơ tay áo lên quẹt ngang. Loan thấy người khoan khoái dần, sự mệt mỏi chỉ còn vương lại trong cơ thể nó như một hơi khói, Loan đứng trước tấm kiếng vỡ vụn vẹo người. Những khớp xương dần ra kêu cụp cụp. Máu bắt đầu chạy đều trong cơ thể Loan làm sắc mặt Loan hồng lên. Loan móc túi quần ở bên trái ra một cái lược nhỏ đưa lên đầu chải, mớ tóc rối bù được vén gọn làm khuôn mặt Loan trở nên rạng rỡ hơn.

Chị Bảy đi vào trong thấy Loan đứng trước kiếng bèn nói:

- Ngắm vuốt gì mà kỹ quá vậy mà?

Loan quay lại mỉm cười với chị Bảy, nó không trả lời vào câu hỏi:

- Chị đi ngủ chưa?

Chị Bảy ngáp:

- Mệt thấy mẹ, hôm nào cũng lấy đêm làm ngày tao nản quá rồi, nhưng chót làm nghề này nên phải theo đuổi...

Nắng sớm mai hứng lên chói chang. Ngoài bến xe tấp nập, những chiếc xe hàng bắt đầu khởi hành, tiếng máy xe rú lên, khói từ ống bô phun ra mù mịt. Hành khách tấp nập lên xuống, tiếng gà vịt kêu chí chóe như âm thanh trong một khu chợ.

Loan ngồi ở quán cà phê ngay đầu đường, nó ăn một đĩa cơm tấm bì. Đĩa cơm nóng hôi hổi bốc hơi thơm, nó nhai kỹ miếng cơm bì, ngậy mỡ, hương vị đậm đà của nước mắm pha làm miếng cơm thêm ngọt. Ăn xong đĩa cơm. Loan gọi ly cà phê đen nhỏ, nó hút thuốc lá, lưỡi rất vì hút quá nhiều nên hương vị cà phê bớt ngon. Xung quanh Loan có nhiều người ngồi uống cà phê, phần đông là dân lao động làm ăn làm lữ. Một người đàn ông ngồi co cả hai chân lên chiếc ghế đầu, đổ cà phê ra đĩa húp xùm xụp. Hắn than phiền vì hồi này chạy xe không kiếm được bao nhiêu, vợ lại đẻ nữa.

Một người đàn ông khác ngồi cạnh đó nhóng cổ lên hỏi:

- Ê vợ anh đẻ con trai hay con gái?

- Con trai.

- Vậy là may phước rồi.

- May phước cái c.c... Tám đứa rồi, chưa biết chết đói lúc nào. Vợ tao hồi này bệnh hoạn hoài, hết cả buôn bán.

Một chị đàn bà "xí" một tiếng:

- Bởi tại nghèo mà còn ham.

Gã đàn ông cười:

- Ai mà ham, đâu có dè "sơ sơ" vậy mà...

Chị đàn bà há hốc miệng ra cười, mụ co nốt một chân kia lên ghế, luồn những móng tay sơn đỏ chót vào ống quần Mỹ A gãi rột rột:

- Tốt giống dữ.

Gã đàn ông vừa ăn vừa cắn nhả về thời thế khó khăn. Năng đã lên cao. Loan trả tiền đứng vậy đi. Nó đi dọc theo đường Đinh Tiên Hoàng lên Sài Gòn. Loan nhớ đến cái hẹn với Minh. Minh là bạn thân của Loan, nó di cư vào

Nam có một mình. Hồi đầu tiên Minh sống trong trại học sinh Phú Thọ, sau này kiếm được tiền Minh xin ra ngoài. Số tiền hàng tháng Minh kiếm được không đáng bao nhiêu, hăn đói thường xuyên. Nhưng Minh can đảm, nó không bao giờ than thở mà chỉ cắn răng chịu đựng, vì thế Loan quý mến Minh. Trước kia hai đứa học chung với nhau, sau này Minh xin được vào trường công, nhưng tình bạn vẫn giữ như cũ. Hôm vừa rồi Minh hứa tìm cho Loan một chỗ dạy học tư gia.

Loan tới nhà Minh vào khoảng 10 giờ sáng. Trời lúc này trở nên oi bức lạ thường. Minh ở sâu tuốt trong một ngõ hẻm bẩn thỉu, căn phòng Minh ở trên một căn gác xép cao lêu đêu như một cái chuồng chim. Trời nắng nóng như một cái lò bánh mì, trời mưa dột tứ tung. Minh thuê căn phòng đó một trăm rưỡi, thêm năm chục tiền điện nữa là đúng hai trăm. Con mẹ chủ nhà hạn chế đủ thứ, hai ngày Minh mới được tắm một lần, điện đúng 10 giờ cúp. Vậy mà muốn thức khuya hơn để học bài cũng khó. Thắp đèn cày thì mụ la sợ ngủ quên cháy nhà. Cháy nhà tôi thì anh lấy gì mà đèn, bán cái xác anh đi liệu có được ba trăm bạc không? Minh vẫn thường vừa cười vừa kể cho Loan nghe câu đó.

- Sư nó chứ, cái thân tao mà bán không được lấy ba trăm đồng thì khổ nạn quá phải không mà?

Khi Loan bước vào nhà thì mụ chủ ngồi ở cái ghế xích đu ngay cửa, nhận ra Loan là người thường hay đến chơi, mụ không hỏi nhưng cũng phải nói một câu ra oai:

- Cậu Minh ở trên lầu, lên thì đi nhẹ nhẹ, chứ cái cầu thang nhà này không chắc chắn lắm đâu. Người gì đâu mà bạn bè rầm rập.

Loan thấy nóng mặt, nhưng nó không nói gì, nó hiểu hoàn cảnh hiện tại của bạn. Loan lẳng lẳng đi lên lầu.

Minh đang nằm ở giường, thấy bạn đến. Minh ngồi nhồm dậy:

- Kệ mẹ nó, con mẹ lắm điều gây với tao hoài.

Loan ngồi xuống bên cạnh:

- Mỗi lần tới với mày tức bỏ mẹ đi ấy.

Minh xua tay:

- Ăn thua mẹ gì, mày thỉnh thoảng mới bị một lần còn tao hàng ngày thì sao?

Loan hãy còn hậm hực:

- Thuê nhà mà như đi ở nhờ ấy thì ở làm mẹ gì.

- Ở hay, không ở đây thì thử hỏi rằng ở đâu được hơn, giá rẻ mạt, chịu khổ một chút còn hơn... Tao cố gắng cho qua hết giai đoạn khốn cùng này.

Hơi nóng từ mái tôn phả xuống hầm hập. Loan phanh ngực áo, lấy một tờ báo gấp tư quạt thành phạch:

- Tìm đường mà lính đi. Nằm đây chịu thế quái nào được.

Minh uể oải gấp cuốn sách lại, để lên kệ:

- Ừ thì đi, nếu hôm nay không hẹn mày tao đâu có thèm nằm ở căn nhà chó đẻ này. Tao bò ra vườn Tao Đàn năm học còn khoái hơn.

Chờ cho Minh mặc quần áo xong, cả hai xuống thang gác. Mụ chủ nhà vẫn ngồi nguyên ở ghế xích đu, mụ nhìn theo hai người:

- Học trò học choẹt gì bọn này, toàn là đồ đá cá lặn dưng ở đâu không... Thấy người ta có tuổi không đứa nào gật đầu chào được một cái.

Minh nắm tay Loan ra hiệu cho bạn đừng ra lời:

- Kệ con mẹ khùng, đối đáp làm chó gì cho phí lời.

- Không hiểu sao con mẹ hôm nay lảm lời quá vậy. Những lần trước tao đến đâu có đến nỗi "dữ dội".

Trời gần về trưa nắng chói chang. Loan và Minh đi ra khỏi xóm, Minh hỏi:

- Bây giờ mình đi đâu đớp chú?

- Lên quán Anh Vũ, mỗi tháng chỉ hết năm tí thôi mà ăn thả cửa.

Loan vừa đi vừa nhìn xuống chân:

- Tao có nghe nói đến quán đó nhưng chưa bao giờ ăn cả.

Minh trả lời lơ đãng:

- Ăn cũng được, tao ăn cả năm nay rồi, gạo xay hơi dổi một chút, càng bổ. Mà coi tao có bệnh hoạn gì đâu.

Loan nhìn bạn:

- Mà không bệnh hoạn nhưng người mới xanh lợt như tàu lá thối.

Minh nói nhỏ:

- Tại tao ở căn nhà "bần tiện" quá, kiếm được khá tiền một chút là tao tếch cho rồi. Mẹ kiếp, nhiều khi ức hộc máu mồm ra mà phải cầm như hến.

Hai người tới quán Anh Vũ vào khoảng 12 giờ trưa. Quán đông khách, phần đông là học sinh và trẻ em sống bằng đủ nghề lam lũ. Chỗ quầy mua "tích kê" đông nghẹt người, cô bán vé đóng dấu liên tu mà vẫn không kịp bán. Quạt máy quay vo vo trên trần, làm mùi hôi từ áo quần pha lẫn mùi nước mắt, thịt cá xông lên nồng nặc. Khi lấy được hai tích kê ra, người Minh sờ kê nhể nhại. Minh lắc đầu:

- Ăn được bữa cơm khổ như con chó.

Loan nhìn vào hai tấm giấy vàng ghi giá mười đồng:

- Sao mà bảo chỉ có năm đồng một bữa.

Minh cười:

- Hôm nay tao bao mà một bữa ngon nên tao sai bánh. Ở đây có hai loại "tích kê", năm đồng và mười đồng. Giá đắt tức nhiên thức ăn ngon hơn. Chỉ những dịp "đại lễ" tao mới sai tới thứ "tích kê" này.

Trong khi nói, Minh nhìn trước nhìn sau tìm bàn. Vừa thấy một cái bàn trống, nó vội nhào đến:

- Vào đây mà, giữ lấy chỗ, đừng cho thằng nào cướp nghe, tao đi lấy thức ăn. Lo bớt cơm đi.

Loan bắt chước những người khác, lấy một cái chậu nhôm ra thùng bớt cơm, cơm nóng bốc khói nghi ngút, hương vị gạo chín tỏa ra mông mốc mùi cám. Loan bớt đầy một chậu mang ra bàn, sau đó nó đi kiểm hai cái bát hai đôi đũa, lau sạch chất nhờn bằng một mảnh giấy.

Minh cũng mang hai khay đồ ăn ra. Trên mỗi khay có tô canh bí nấu tôm khô, một đĩa đậu kho cà chua và một khúc cá lóc. Minh xoa tay:

- Có vẻ xôm trò chứ mà:

Loan biểu đồng tình:

- Bà cả đọi mà được như vậy là nhất rồi, có khi tao đói rã họng ra mà không có năm tì để đớp mới bực chứ.

- Thôi ăn đi!

Vừa nói dứt lời. Minh vồ lấy bát xới cơm và ăn như máy. Bữa cơm ngon lành, Minh ăn không bỏ sót một món nào. Hắn luôn luôn nhắc nhở bạn:

- Phải ăn cho hết, bỏ uổng. Nếu có thể ăn thêm được của ai cũng cứ ăn. Đ. M. cơm chứ phải cút đâu.

Mười phút sau, chậu cơm và hai khay đồ ăn hết hẳn nhụi. Chén nước mắm ở trước mặt Minh còn phân nửa, nó nói:

- Đ. M. nước mắm không uống được chứ nuốt trôi thì tao cũng húp ráo.

Loan phì cười về hành động tham lam của bạn. Minh hỏi:

- Thôi đứng dậy, mày theo tao đi tráng miệng.

- Tráng miệng gì?

Minh kéo tuột Loan vào nhà bếp. Trên những chiếc lò khổng lồ, ba người đàn ông lực lưỡng xoay trần, cầm bới chèo đánh chiếc thùng phuy nấu cơm. Khói bốc lên nghi ngút làm mồ hôi họ nhỏ giọt vào cả thùng cơm.

Người đàn ông cầm cái khăn lót nâng bồng nồi cơm lên, úp chụp vào cái thau vĩ đại, cả đồng cơm cao ngồn ngộn đổ gọn vào chậu, một mảng cháy to bằng cái mẹt vàng khè tróc ra. Bon lỏi đứng gần đó nhào vào cướp lấy cướp để. Minh cũng xách ra được một miếng cháy to tổ bố, nó bẻ đôi đưa cho Loan:

- Táp thêm miếng cháy nóng hổi này nữa cho chắc dạ, ngon đ... chịu được.

Minh lại kéo Loan chạy tuồn tuột ra ngoài, nó vồ lấy ve hột tiêu rắc lên miếng cháy, xịt tàu vị yếu thêm, bẻ gấp đôi miếng cháy lại cho vào miệng nhai rau ráu. Loan bắt chước làm theo Minh, đứng dựa tường nhai cháy nhồm nhoàm:

- Thơm ghê đi ấy!

Đôi mắt của Minh mở lớn, rạng rỡ. Ăn xong miếng cơm cháy cả hai đứa đều no căng bụng. Minh lại giắt Loan vào lấy ca múc nước trà uống. Vừa xỉa răng, Minh vừa chép chép miệng:

- Đáng đồng tiền bát gạo lắm, nè mà coi tao no căng cả phao câu ra.

Minh xoa bụng cười hình hích. Loan vui lây cái vui của bạn, nó thấy bạn vô tư và hồn nhiên. Loan ao ước lúc nào mình cũng được như bạn.

Loan nói:

- Bây giờ đến lượt tao mời mà một chầu.

- Chầu gì?

- Một là đi "xi la ma" hai là đi uống cà phê.

- Mà có nhiều tiền không mà dám mời tao?

Loan vỗ tay vào túi:

- Không nhiều lắm, nhưng đủ. Thằng em tao mới tiếp tế hôm qua.

Minh gạt đi:

- Đủ thì không nên, chiều nay tao phải đi dạy học, vậy tốt hơn là mình nên đi uống cà phê rồi vào vườn Tao Đàn "nghê" một giấc.

Loan gạt đầu, Loan quen quán cà phê ở đường Bùi Viện. Quán trông như một sở thú nhỏ. Chủ nhân ngôi quán trồng hoa, cây leo đầy quán, giữa quán lại có một bể nước bằng kiếng, bên trong nuôi một con cá vĩ đại. Suốt ngày nó bơi đi bơi lại nhớn nhỡ. Trên tường có hai lồng chim. Một lồng nhốt đôi vàng khuyên suốt ngày hót líu lo, lồng kia là một con sáo đứng soi gương nói:

- Chào ông! Đ. M. ông b c.

Mỗi lần khách hàng vào, con sáo lại "xổ nho" liên tu. Bà chủ quán chạy ra la con vật, nhân tiện cải chính:

- Tổ mẹ bay, ăn nói hỗn hào đập chết cha mà bây giờ. Đó các ông thấy, một vài ông "dô" quán dạy con sáo này

nói bậy không hà. Nó là con vật đâu có biết gì, ai dạy gì nó nói vậy...

Khách hàng dễ dãi bỏ qua.

Loan và Minh vào quán, con sáo cũng chửi cho một tràng dài. Loan chỉ cười, nói với Minh:

- Hồi trước nhà tao ở gần đây, mỗi ngày tao phải ra quán này nghe con sáo chửi mấy keo mới đã.

Loan và Minh gọi cà phê đen. Mỗi lúc đó Minh mới báo cho Loan biết:

- Tao đã tìm cho mày được một việc làm rồi, chịu khó nghe mày.

- Việc gì?

Minh gật gù:

- Kèm trẻ tại tư gia như tao, mỗi tháng tám bò.

Loan mỉm cười nhìn vào mắt bạn:

- Tao chỉ mong có thể để đi học thêm.

Minh cúi mặt nhìn xuống ly cà phê của mình, nó cầm cái muỗng khuấy đều đều:

- Phải cố gắng chứ biết sao, từ xưa tới nay tao có nhờ vả được ai đâu, vả lại mình muốn nhờ vả cũng chẳng có ai.

Giọng Minh chột trở nên buồn buồn. Nó nói sang chuyện khác ngay:

- Mày đừng tưởng kiếm tiền được của thiên hạ dễ như trở bàn tay đâu.

Loan hỏi tới:

- Thế gia đình mày định giới thiệu tao đến ra sao?

Minh trả lời rành rẽ:

- Một gia đình rất tử tế, nhưng thằng lỏi mà y kèm dạy là một đứa "trời đánh thánh đâm". Một đứa trẻ "siêu" mất dạy.

Loan tò mò hỏi tới:

- Mất dạy ra sao mà y nói thử tao nghe?

Minh cười, khua khua tay trước mặt:

- Thằng lỏi chừng 19 tuổi thôi, năm nay thi tiểu học, học dốt vô địch, hổng, du côn. Ông bố nó từng phải nhốt nó trên lầu lấy xích sắt xiềng nó vào chân bàn, vì xềnh ra một cái là cu cậu trốn đi chơi, có khi mấy ngày liền mới bò về nhà... Nhưng chưa hết đâu, nó còn bẻ gãy cả chân bàn để đi luôn.

Loan ngắt lời:

- Nhưng nhốt nó trên lầu rồi mà.

- Leo ống máng xuống.

Loan đưa tay lên gãi đầu:

- Khó thế đấy.

Minh giải thích:

- Ấy tao phải nói với mà y trước, nếu kham nổi thì nhận lời, còn không thì có quyền từ chối.

Loan ngồi ngẫm nghĩ một lát, nó uống từng miếng cà phê nhỏ, cuối cùng Loan gật đầu:

- Thôi cũng được, chẳng lẽ chịu thất nghiệp mãi sao.

Minh khuyến khích:

- Cứ nhận lời đi, bước đầu tiên gian nan sau này mới đáng quý. Điều quan trọng nhất của mà y trong giai đoạn đầu không phải là dạy học.

Loan nhú mà y:

- Sao khó hiểu thế, dạy học mà lại không phải dạy học thì là cái mẹ gì.

Minh chu mỏ ra:

- Mà mày không nhớ các cụ nói rằng "tiên học lễ hậu học văn" à. Để tao chỉ cách cho mày thàng đầu tiên tới dạy, nó lôi thôi mày cứ đánh bỏ mẹ nó cho tao. Đánh, đánh hoài cho cu cậu tởn lúc đó mới hậu học văn.

Nói xong Minh cười khì khì. Loan tiếp lời bạn:

- Nó cũng biết dạy lại tao tiên học lễ lắm chứ.

Minh nắm tay lại dứ dứ trước mặt:

- Uỳnh, uỳnh thật hăng là đầu vào đó, nếu cần, mày chơi đòn giang hồ làm cho cu cậu khiếp đảm trước là ăn tiền chớ có gì đâu.

Loan cười xuề xòa:

- Thôi được rồi, thế bao giờ mày lôi tao đi giới thiệu?

- Tối nay được không?

- Đối với tao sớm ngày nào hay ngày đó.

Minh ngồi im lặng một lát:

- Mày cũng phải tính đến chuyện giải quyết chỗ ăn chỗ ở cho mày trước đã chứ.

Loan phân vân:

- Giải quyết bằng cách nào? Một tháng trời nay tao sống lang thang, tiều đâu mà thuê nhà.

Minh ngồi ôm đầu suy nghĩ:

- Được, tao sẽ giải quyết cho mày, mày sẽ về ở chung với tao.

Loan cướp lời:

- Ở chung sao được, con mẹ chủ nhà của mày dữ như cọp cái ấy, đời nào nó chịu.

Minh chặc chặc lưỡi:

- Khó quáy gì, tao sẽ trả tiền thêm. Con mẹ đó chỉ tiền thôi tuy khó tính một tí nhưng cũng phải chịu vậy chứ sao. Thời gian này là lúc đen tối của đời mình kia mà.

Loan phân vân:

- Mày biết hiện giờ tao đâu có tiền.

Thốt nhiên Minh nắm lấy bàn tay bạn:

- Tao biết chứ, đừng lo, tao cố đi xoay sở cho mày, tao sẽ vay chủ tao một ít tiền trước, rồi mày sẽ ứng trả sau.

Loan nhìn lên bàn tay bạn:

- Ở cũng chưa yên, còn sự ăn uống nữa chứ. Mày lo thân mày không cũng đã nặng rồi.

Đôi mắt Minh thật tha thiết:

- Trong lúc này, mày đừng thèm suy nghĩ làm gì cho mệt óc. Dầu sao tao cũng là thẳng ra đời trước mày, phải nhận rằng cái tinh quái của tao không kém thẳng nào hết...

Loan không nói gì, nó nhè nhẹ gật đầu, lòng rưng rưng cảm động. Một lát Minh rút tay ra khỏi tay bạn:

- Chu rồi, bây giờ tụi mình chuẩn thôi.

Minh nhìn đồng hồ trên tường:

- Chết mẹ rồi, tao tới giờ phải đi dạy học. Thôi mày lang thang ở đâu đi, chiều đúng năm giờ chờ tao ở quán Anh Vũ. Ăn cơm xong rồi tao dắt mày tới nhà học trò mày.

Hay người chia tay nhau. Loan đi lang thang lên Sài Gòn. Trời nóng nực một cách lạ thường, nó rẽ vào rạp hát Vĩnh

Lợi mua một cái vé vào coi.

CHƯƠNG 2

ước chân ra khỏi cửa. Minh xoa hai tay vào nhau nói với bạn:

- Thế là chu, người ta nhận lời. Vậy ngày mai mà có thể bắt đầu được rồi đấy.

Loan đi chậm chậm, trời lất phất mưa, những ngọn đèn đường vàng vọt tẻ ngắt, Loan nhìn bóng hai đĩa khi chạm vào nhau, khi kéo dài ngoẵng. Đêm yên lặng, Loan xốc cổ áo lên cho đỡ lạnh:

- Tao sợ kham không nổi, nhưng cũng phải cố gắng chứ biết sao.

- Nhìn thẳng bé lần đầu tiên là tao đã muốn co chân đạp cho nó một cái.

Minh cười khan:

- Có vậy người ta mới phải thuê mà dạy giáo dục.

- Toàn là thứ ném cho chó không thềm gặm.

Minh vừa đi vừa đá những viên sỏi nhỏ:

- Biết đâu thằng bé không hợp "giơ" mà, nếu phúc mà lớn, mà dạy nổi nó, mà sẽ trở nên thứ công thần ở nhà đó, mà sẽ sung sướng gấp mười tao.

- Cái đó cũng phải hỏi lại, tao biết tính tao tuy hiền nhưng cộc cằn, trái tai gai mắt là làm liền, đôi khi quá độ nữa là khác. Cho tới khi người ta không chịu nổi tao, nói chi...

Loan bỏ ngang câu nói, Minh so sánh:

- Thằng lỏi là một thứ ngựa bất kham, mới đầu thi dữ dẫn lắm. Nhưng nếu mầy trị được, rất có thể nó trở thành con ngựa tốt và trung thành.

Loan mỉm cười:

- Như trong phim cao bồi?

Minh cũng mỉm cười gật đầu:

- Chính thế.

Đêm yên lặng, mưa bụi chỉ làm mát mặt, con đường xa tắp bóng loáng. Ánh sáng từ những ngọn điện chiếu xuống mặt nhựa chói ra. Nhưng giọt mưa nhỏ li li rơi van vát qua ánh điện, Loan nhìn thấy ở mỗi ngọn điện hàng trăm con bọ bay quanh. Tiếng cánh chúng khum vù vù trong âm thanh âm thầm của mưa đêm. Thình thoảng có một chiếc xe phóng như bay trên mặt đường. Thốt nhiên Loan hỏi:

- Không biết mấy giờ rồi?

- Còn sớm, nhưng vì trời mưa nên đường phố vắng vẻ.

- Bây giờ mình về chưa?

- Không về thì còn đi quái đâu nữa, con mẹ chủ nhà mắt tôm cóc chịu được. Vô phúc mẹ ấy đi ngủ rồi, mình gọi cửa hơi phiền đấy. Nó nói cho mà nghe ra rá đến 3 giờ sáng, toàn là "cua" lịch sự thôi cũng điên cái đầu.

Loan chặc lưỡi:

- Thật khiếp, bóp đầu bóp cổ người ta lòi phèo ra được vậy, mà cũng là con Phật. Không biết có Phật nào mà độ nổi cho mụ?

Minh bĩu môi:

- Tao còn lạ gì, đó là một cái mốt, một thú vui. Cái hạng đó cay nghiệt đến quắt người lại, còn rút ruột đẻ ra nó còn không chịu nổi thì Phật nào kham được. Tao chúa ghét những hạng đạo đức giả.

Loan tò mò hỏi:

- Thì ra mẹ ta cũng có con à?

- Có mấy thằng con trai nữa kia. Nhưng khi chúng đủ trí khôn là nó bỏ đi, ai mà chịu cho nổi. Trong trường hợp tao, tao cũng đến thế mất...

Nói xoan Minh liếc sang nhìn Loan. Khuôn mặt Loan âm thầm. Minh không hiểu bạn mình đang nghĩ gì. Hai người đi ra một đường phố đông đúc. Minh nói:

- Tao nói có sai đâu, còn sớm chán.

- Nhưng cũng còn phải về, ngày đầu tiên tao đến đó, tao không muốn "nhức xương"!

Minh nhìn bạn cười:

- Không muốn cũng không được, cái bệnh của con mẹ mà. Cút bao giờ mà chả thối, đâu có cần phải khều lên mới dậy mùi.

Loan bỗng cười lớn:

- May so sánh kiểu gì mà lạ vậy?

Mình bỗng vui như tết:

- Ấy tao vẫn thế, khi ức quá tao mất nhiều thì giờ suy nghĩ về mẹ ấy, tao tìm danh từ nào ác độc nhất để gán cho mẹ ấy mới bõ tức. Không lẽ mình lại đi đánh nhau với mẹ.

Hai người đi lẫn vào ngõ bẻm. Căn nhà còn sáng đèn. Mẹ chủ nhà đang sửa soạn hoa quả trái cây bày lên bàn thờ Phật. Thấy Minh và Loan vào, mẹ quay lại nhìn rồi nói trống không:

- Bận sau thì về cho sớm, tôi không muốn giờ tôi gõ mõ tụng kinh ai qua lại được hết. Ở được thì ở mà không thì đi, con già này không phải kẻ ham tiền, ham bạc. Tôi chỉ vì lòng từ bi.

Minh và Loan bước lên lầu. Minh nhún vai một cái:

- Vậy thì có tức không chứ, thật mình chẳng làm gì.

Loan cười:

- Nghiệp chướng đó.

- Chắc kiếp trước tao với mày mắc nợ con mẹ này nhiều lắm.

Cả hai cùng cười, cởi quần áo. Mưa nhỏ làm quần áo âm ẩm. Loan nói:

- hong lên cho nó khô.

Minh cởi quần áo xong ra bàn ngồi:

- Mày đi ngủ trước đi, tao còn phải học.

Loan chui vào mùng. Ở dưới nhà con mẹ bắt đầu ê a tụng niệm, mụ gõ mõ cóc cóc, tiền tụng niệm nghe nhừa nhựa như của một kẻ ngải ngủ. Tiếng mưa rơi rì rào trên mái tôn, trên lối đi vào xóm, thỉnh thoảng có tiếng bước chân lội bì bõm.

Hồi chiều Minh phải dùng hết lời lẽ khéo léo mới thuyết phục nổi con mẹ chủ nhà cho Loan ở thêm. Mỗi tháng trả thêm trăm rưỡi. Con mụ dài miệng ra:

- Ồi dào, tôi chả phải là kẻ ham tiền, thêm được đồng nào là tôi cũng để mua trái cây vàng hương cúng dường hết... Tôi nể các cậu cho nên tôi mới cho ở, chứ không, như người ta thì một cậu Minh cũng không được chứ đừng nói thêm cậu. Tội vốn thường ham cứu kẻ khốn khó. Ấy cũng vì cái tính đó mà các bà bạn tôi cứ nói "Sao chị dễ quá đi thôi, tôi tới nhà chị lần nào cũng thấy trên lầu rầm rập". Tôi chỉ cười xòa.

Loan nghĩ bụng: sao trên đời này lại có hạng người điêu ngoa được đến thế nữa. Càng nghĩ đến con mẹ chủ nhà

Loan càng ghét cay ghét đắng.

Mưa mỗi lúc một nặng hạt, thân thể Loan mệt mỏi đầu óc chập chờn nửa ngủ nửa thức. Minh vẫn ngồi cắm cúi ở bàn học bài, thỉnh thoảng nó thò tay xuống đập muỗi. Đồng hồ điểm 10 tiếng. Minn cắm dây điện vào một cục pin nhà binh to tướng để ở góc bàn. Ánh sáng loé lên, bóng đèn pin nhỏ xíu, chỉ soi sáng được một khoảng nhỏ trên mặt bàn. Điện dưới nhà cũng vừa tắt, tiếng tụng kinh gõ mõ của con mẹ chủ nhà ngừng. Ánh đèn pin chỉ vừa đủ chiếu sáng một vùng nhỏ ở bàn học Minh.

o o o

Loan vừa mở mắt ra trời đã sáng rõ. Minh đã đi khỏi, hấn để lại ở đầu đường một mảnh giấy nhỏ hẹn gặp lại Loan hồi 12 giờ tại quán cơm Anh Vũ.

Loan xuống nhà rửa mặt, nó liếc nhìn đồng hồ treo tường, 8 giờ 30. Mẹ chủ nhà đã ngồi như Phật sống ở chiếc ghế xích đu. mẹ luôn luôn theo dõi từng cử chỉ của Loan. Mẹ không nói gì nhưng lúc nào hình như cũng muốn tìm sơ hở của Loan để gây chuyện. Loan lờ đi. Mẹ chủ nhà lẩm bẩm. Xong xuôi Loan lên lầu mặc quần áo tới chỗ dạy học. Ông chủ nhà đã đi làm, bà vợ đang ngồi ở dưới nhà. Thấy Loan tới bà ta ngược lên chào:

- Cậu đã tới, em nó ở trên lầu.

Loan đang định đi thẳng lên lầu thì bà chủ đã gọi giật lại:

- À cậu... xin lỗi tôi quên mất tên.

- Loan ạ!

- À vâng, cậu Loan, mời cậu ngồi chơi đã, tôi muốn thưa một chuyện.

Loan trở lại, bà chủ nhà mời Loan ngồi xuống ghế salon, bà gọi người làm rót nước. Bà ta ngồi thu mình trong

chiếc ghế rộng đối diện với Loan:

- Tôi hôm qua, khi cậu và cậu Minh về khỏi, tôi có bàn với nhà tôi về việc nhờ cậu dạy dỗ dùm thẳng cháu.

- Vâng!

Loan lơ đãng trả lời, nó nghĩ bụng không biết lại có chuyện gì xảy ra nữa đây. Người đàn bà tiếp:

- Để cho tiện, nếu có thể cậu ở lại luôn nhà này, cháu nó có cậu chắc không còn dám lêu lổng nữa. Nếu có thể được, chúng tôi sẽ dành luôn lầu trên để cậu ở cùng với cháu.

Trong bụng Loan mừng thầm, nhưng Loan thưa biết điều kiện của gia đình này ra sao. Loan nói tránh đi:

- Dạ tôi e không tiện.

Người đàn bà vội vàng cải chính:

- Có gì mà không tiện, nếu cậu...

Loan ngắt ngang:

- Cám ơn bà, bà để cho tôi thư thả ít ngày.

- Vâng, như vậy là cậu đã nhận lời rồi, gớm tôi lo quá. Phải thú thật rằng thẳng cháu nhà tôi ngỗ nghịch quá, ai nhận lời, là tôi mừng như mở cờ trong bụng.

Bà chủ nhà tổ khổ ông con trai yêu quý một thôi một hồi. Cuối cùng bà nói:

- Ấy tính cháu nhà tôi thì như vậy. Ai đến kèm cháu tôi cũng phải nói trước. Chúng tôi có mình cháu là con trai, ai dạy bảo được nó chúng tôi không bao giờ dám quên ơn. Nếu trời thương mà cháu nó hợp cậu, thì cậu là thượng khách của gia đình này.

Loan nói nhỏ:

- Tôi chỉ sợ không kham nổi thôi, còn riêng tôi, tôi xin hứa cố gắng hết lòng.

Người đàn bà nhanh nhẩu:

- Vâng được như vậy là quý rồi.

Loan cảm động về sự tin tưởng của người đàn bà:

- Tôi còn nhỏ tuổi, nếu có thể được ông bà cứ coi như con cháu trong nhà.

Người đàn bà vội vàng ngắt ngang:

- Ấy chết cậu nói hơi quá rồi đấy.

Bà ta ngừng lời một lát rồi hỏi tới:

- Cậu từ ngoài Bắc di cư vào đây có đi với gia đình không?

Loan nói dối đại:

- Dạ không, tôi đi có một mình...

- Vâng thế thì tiện cho việc cậu đến đây ăn ở luôn quá, gia đình tôi cũng neo người.

Chợt nghĩ đến Minh, Loan nói:

- Sợ không tiện, vì từ trước đến giờ tôi và Minh ở chung với nhau quen rồi. Bây giờ...

Người đàn bà bộp chộp:

- Không sao, nếu có thể thì cả cậu Minh đến nữa cũng vui cửa vui nhà.

Thấy đã muộn, Loan xin phép bà chủ lên lầu. Ông lỏi con bị xích chân vào chân bàn ngồi lê la dưới đất, nó ngược đôi mắt tròn thô lỗ lên nhìn Loan rồi nhoẻn miện cười. Hàm răng của nó xún lam nham. Nó bỗng cười rú lên:

- Ê, có phải thầy giáo đó không?

Loan đứng lại ở ngưỡng cửa, trợn mắt nhìn chú lỏi, đoạn khoan thai bước vào. Gương mặt Loan lạnh lùng:

- Bị xích lâu chưa?

Chú lỏi vẫn ngửa mặt lên cười:

- Từ một tháng nay.

- Tại sao bị xích?

- Tại đi chơi hoài.

Loan nhìn chú lỏi, ngán ngẩm, một lát Loan ra oai:

- Đứng dậy!

Chú lỏi sững sờ nhìn Loan, rồi nó nhún vai:

- Thầy chì đây, nhưng mắc kẹt đứng không nổi.

Loan nhìn cái xích ở cổ chân thẳng lỏi quá ngắn Loan gật gật đầu.

- Chờ đó tôi đi lấy chìa khóa mở cho.

Loan đứng dậy, định quay lưng đi xuống nhà thì thẳng lỏi gọi giật lại bằng giọng hỗn xược:

- Ê thầy, lại biểu.

Loan quay phắt lại, thẳng lỏi chỉ tay vào cái bô ở góc nhà.

- Làm ơn bê giùm cái bô cứt này đi đờ, thúí quá...

Loan tức uất nghệt lên đến tận cổ, nó bước tới giơ tay tát thẳng cánh một cái vào mặt chú lỏi:

- Hồn!

Thẳng lỏi dương mắt lên nhìn, đôi mắt nó quắc lên như mắt rắn dào. Một bên má nó đỏ hần vết tay.

Mặt nó vênh lên nhìn, đôi môi mím chặt. Một lát nó đưa tay lên xoa má, rồi cười nhạt:

- À, thì ra bố mẹ tôi muốn "cao bồi" dạy tôi học. Tôi nói cho anh biết, nhiều thằng tới đây dạy tôi kiểu đó rồi chỉ một ngày thôi là xéo liền.

Loan nhìn sững thẳng lối cứng đầu. Nó giận run lên không nói được câu nào. Loan xuống nhà mượn chìa khóa.

Bà chủ nhà lo lắng cản:

- Không được đâu cậu ơi!

Nhìn sắc mặt lăm lăm của Loan, bà ta đoán chắc có chuyện gì đã xảy ra:

- Sao cậu?

Loan lắc đầu:

- Không có gì, bà cứ đưa chìa khóa cho tôi.

Thấy Loan nói có vẻ cương quyết, bà ta đành đưa chìa khóa cho Loan, nhưng bà chạy ra khóa trái cửa ngoài. Loan biết nhưng không nói gì. Nó lăm lũi lên lầu. Thẳng lối, vẫn ngồi quì chân dưới đất, nó dương mắt lên nhìn Loan. Loan lạnh lùng tiến tới gần hơn, nâng cái xích lên. Ổ khóa to tướng bằng bao thuốc lá. Thẳng lối cười nhạt:

- Mở khóa cho tôi thật đấy à?

Loan không trả lời vẫn lăm lì mở khóa. Thẳng lối nói khích:

- Không sợ tôi trốn sao?

Mãi lúc đó Loan mới lên tiếng:

- Tốt hơn hết cậu nên tử tế.

- Nếu không tử tế, liệu có chuyện gì xảy ra được không?

Chiếc khóa rời khỏi chân thẳng bẻ. Loan ra lệnh:

- Bê cái xô của nợ này xuống nhà đổ đi.

Thằng bé cười nhạt, nó lảng lạng bê cái xô:

- Nào thì đỡ, trả ơn thầy mở khóa nên "con" vâng lời.

Loan nhìn thằng lỏi từ đầu đến chân. Quả thật nó "siêu mất dạy" như lời nhận xét của Minh. Loan ngồi lại một mình trên phòng. Nó ngán ngẩm khi nhìn đồ đạc bừa bãi, bẩn thỉu trong phòng. Tất cả mọi thứ không có gì nguyên vẹn. Loan lay thử cái bàn, ọp ẹp, ghế cũng vậy, bụi đất bám đầy. Không có lấy một cái giường. Căn phòng nồng nặc mùi nước tiểu. Đúng là một chuồng nuôi thú hơn là phòng của một người. Sàn lát gạch bông lem nhem bẩn thỉu.

Loan thở dài, tìm cái ghế độc nhất ngồi xuống. Nó ngó mung lung ra ngoài cửa sổ. Trời nắng mỗi lúc một gắt hơn. Một lát sau, chú lỏi lò dò lên lầu, nó nham nhở cười ngay từ cửa:

- Bàn ghế bê bối quá phải không thầy, bố con chưa đóng được bàn sắt. Nghe nói ít hôm nữa bố con đặt người ta đúc một cái bàn và hai cái ghế.

Loan không muốn nói chuyện vặt với chú lỏi. Loan hỏi:

- Sách vở đâu?

Chú lỏi nhâng nháo:

- Sách vở hả, để kiểm nhé!

Nó chạy đến góc nhà, bới lung tung trong đống quần áo giấy vụn. Một lát sau lôi ra hai quyển sách bẩn thỉu đem đến trao cho Loan. Loan giở một quyển vở ra xem thử. Các góc vở cong lại, quyển vở như một tấm sỏi vo tròn của ông thầy cứng. Những trang vở lem nhem mực, vẽ nhiều hình bậy bạ. Loan gập vở lại:

- Chú tên chi?

- Vinh, Vinh trố.

- Ai đặt lên cho chú đó?

- Hỏi chi?

Loan muốn bợp thẳng lỏi vài cái rồi bỏ về. Nhưng nó nghĩ tới chỗ ngủ đêm nay, nghĩ tới mụ cho thuê ghế bố, nghĩ tới đứa em thương anh hết mình. Nó lại nín.

- Anh hỏi, chú trả lời là đủ. Không được hỏi lại. Con nhà có ăn học phải biết phép cư xử trên dưới chứ.

Thằng lỏi phá ra cười:

- Bộ thầy "lên lớp" hả?

Loan mím môi, nhìn thằng lỏi bằng đôi mắt nửa giận dữ, nửa chán nản. Nó thở dài:

- Thầy dạy chú học chứ không "lên lớp" chú. Chú ăn nói có vẻ đứng đường quá.

Loan đã tưởng dùng tiếng "thầy" cho thằng lỏi ngán. Nó lằm. Thằng lỏi vừa vênh cái mặt đáng ghét, hoạch hoạc:

- Thầy bảo tôi là dân đứng đường à?

Loan không đáp. Nó hỏi:

- Chú kém môn gì?

- Môn gì cũng kém hết trơn.

- Xếp thứ mấy trong lớp?

- Gần bét.

- Giỏi đó.

- Gần bét mà giỏi nổi chi?

- Gần bét mới giỏi. Thôi, giờ thầy dạy chú làm toán.

- "Mần tán" chứ.

Loan lớn tiếng:

- Làm toán.

Thằng lỏi nhếch mép cười:

- Cho dễ một chút nhé, thầy nhé!
- Cứ làm đi rồi sẽ biết dễ hay khó.

Thang lỏi bỗng dậm chân:

- Chết rồi.
- Cái gì?
- Em đánh mất bút.
- Đi tìm đi.

Thằng lỏi lại chạy xuống lầu, Loan ngồi xuống chiếc ghế đầy bụi. Móc thuốc ra hút. Trước đây, hồi còn ở nhà. Loan đã đọc được một truyện ngắn nhan đề "Thầy Giáo Tư Lương". Tác giả truyện ngắn này đã tả nỗi lòng của một anh précepteur thật ai oán. Vừa ai oán vừa buồn cười. Loan đọc xong đã chép miệng: "Mấy anh nhà văn chỉ bày đặt chuyện cho bi đát". Nhưng tới nay, vì hoàn cảnh, Loan phải đi làm précepteur, nó mới thấy chuyện còn bi đát hơn tiểu thuyết.

Loan hút gần hết nửa điếu thuốc. Mà thằng lỏi vẫn mất dạng. Nó lắc đầu. Và để giết thi giờ, Loan giở cuốn tập của Vinh trở ra coi. Nó ngạc nhiên đến kinh sợ khi thấy thằng lỏi đã vẽ cả hình con gái cởi chuồng trong tập. Loan cầm cuốn tập, vất vào một sọt.

Nó bực mình, cắn răng:

- Như thế này thì học hành mẹ gì nữa.

Vừa lúc ấy, Vinh trở bước lên lầu, nó đưa cho Loan một cây bút nguyên tử. Loan đỡ lấy bút, gạch thử vào mảnh giấy. Mực không ra Loan ngẩng lên:

- Có bút khác không?

Vinh trở lắc đầu:

- Có mỗi cây bút này thôi hà, hết mực hả?

Loan lăm lì nhìn nó:

- Biết bút hết mực còn mang lên đây làm gì?

Vinh trở đứng mím môi nhìn lại Loan, đôi mắt nó thô lỗ một cách hỗn xược. Loan đứng dậy:

- Sáng nay, không học hành gì được hết, chiều tôi tới cậu phải có đầy đủ cho tôi: Bút, sách, vở.

- Dạ!

Vinh trở dạ một tiếng dài bằng giọng riêu cọt. Loan tiếp:

- Bây giờ tôi về, chiều hai giờ tôi tới.

- Dạ thầy lại nhà, chúc thầy thượng lộ bình an.

Loan tảng lờ như không nghe thấy. Vừa định bước chưa xuống lầu. Vinh trở gọi giật lại:

- Thầy! Thầy!

Loan nhìn lại, ngoái cổ nhìn:

- Gì nữa đó?

Vinh trở đưa cái xích sắt lên ngang mặt bằng hai tay:

- Thầy quên chưa xích cổ tôi lại.

- Khỏi cần.

Vinh trở cười hì hì:

- Thầy không sợ tôi trốn mất sao?

Loan gắt gỏng:

- Trốn mà được với tôi à? Dù cho cậu có chui xuống đất tôi cũng móc được lên.

Vinh trở cười phá lên, ngật nghẹo:

- Vậy hả!

Loan lầm lũi bỏ xuống lầu. Bà chủ nhà lo lắng nhìn Loan:

- Sao, cậu thấy thế nào, liệu có dạy nổi thằng ôn dịch đó không?

Loan trả lời vắn tắt:

- Tôi sẽ cố gắng, chiều hai giờ tôi sẽ tới.

Bà chủ nhà khép cánh cửa:

- Vâng, cậu lại nhà.

Minh đã chờ Loan ở quán cơm. Thấy mặt Loan, nó hỏi trước:

- Thế nào, liệu có kham nổi không?

Loan kéo ghế ngồi, nhăn mặt:

- Thật là một đứa trẻ siêu mất dạy. Nhưng dẫu sao tao cũng cố gắng.

- Mấy giờ mà đi làm lại?

- Tao hẹn hai giờ tới.

Minh an ủi:

- Thôi cố gắng đi, thời buổi đói rách mà kiếm được một việc làm không phải dễ đâu.

Loan vừa ăn cơm vừa nói:

- Tao hiểu hoàn cảnh hiện tại tao, không đi dạy học tao cũng phải kiếm bất cứ nghề gì làm, không lẽ chịu chết đói sao?

Minh lên mặt kẻ cả:

- Chỉ cần có chì là...

- Thôi ăn đi, rồi mình ra vườn Tao Đào năm nghỉ một lát... Mà cũng phải đi dạy kia mà.

Sau bữa cơm trưa vội vã. Loan và Minh dắt nhau ra vườn Tao Đàn. Loan nằm ngửa trên thảm cỏ mát rượi, hai tay gối dưới đầu. Bầu trời thấp thoáng sau bóng lá cây. Tiếng ve kêu ran ran khắp nơi. Minh đã ngủ say bên cạnh. Loan không tài nào nhắm mắt nổi. Nó suy nghĩ vẩn vơ, tìm cách đối phó với tên học trò cứng đầu. Cuối cùng ý nghĩ đó cũng tan biến. Trước mắt Loan chỉ có bầu trời trong xanh. Những sợi mây mảnh như tơ và ánh nắng vàng lấp lánh trên lá cây. Phía xa một chòm hoa phượng vĩ nở đỏ thắm. Tiếng ve sầm ran ran khắp nơi. Hè tới rồi. Loan nghĩ miên man đến những kỷ niệm xưa, mỗi độ hè về. Những ngày vui đó không còn nữa. Bỗng nhiên Loan thấy buồn rười rượi, tất cả đã tan biến như sợi mây mỏng manh trên bầu trời xanh cao thăm thẳm kia. Thân thể Loan thấy mệt mỏi dần, Loan khép mắt lại, một tiếng chim nào đó gáy lên buổi trưa.

Phía vườn chơi trẻ em vang lên tiếng cười đùa, những em bé đang đánh đu, đùa nghịch.

Giọng cười trong vắt nghe xa dần khi giấc ngủ chợt đến với Loan.

- Loan! Loan! Dậy mà!

Loan mở choàng mắt, nó ngơ ngác khi nhìn thấy khuôn mặt Minh cúi xuống. Loan sờ tay lên thảm cỏ mát rượi. Nó ể oải ngồi dậy, vươn vai ngáp:

- Tới giờ rồi à?

Minh gật đầu tiếp:

- Mà năm mơ hả?

Loan còn khật khù trong cơn ngái ngủ, gật:

- Ủ, tao thấy tao về Bắc, Hà Nội.

- Thảm nào mà nói mê quá!

- Tao nói gì?

- Không nghe rõ, nhưng tao thấy mày mỉm cười, chắc giấc mơ mày đẹp lắm.

Loan ngồi bó gối:

- Tao thấy tao và thằng Thiệu đi tàu điện từ Bạch Mai lên bờ hồ rồi lên tận Quan Thánh. Thằng Thiệu sao lớn thế, còn tao thì lại nhỏ xíu, nó dắt tao như là anh dắt em.

Minh cười:

- Giấc mơ nào cũng đều kỳ quái hết.

Nắng ngả dần về hướng Tây, làm bóng cây ngã dài trên thảm cỏ. Tiếng ve sầu đã ngừng kêu và những đứa nhỏ chơi ở khu vườn trẻ con đã tản mất đi đâu hết. Ở ghế đá phía xa có một đôi nhân tình dựa vai vào nhau tâm tình.

Minh co Loan đứng dậy:

- Thôi đi rửa mặt mũi đi.

Minh giắt Loan ra hồ thả sen. Hai đứa vục tay xuống nước vớt lên rửa mặt. Mặt hồ bị khuấy động, một bông sen vừa nở rung rinh, hình ảnh Loan và Minh vỡ ra nhoè nhoẹt.

Nước mát rượi làm Loan tỉnh táo cả người. Nó ao ước một cách lãng mạn:

- Nếu mình được cưỡi quần áo nhảy xuống đây ngâm mình thì thú biết mấy.

Minh cười ngất, chỉ tay ra thầy Cảnh sát:

- Nếu ông kia không bắt!

Cả hai người đều cười. Xong xuôi Loan và Minh chia tay nhau. Minh nhả nhủ thêm:

- Chịu khó nghe mày!

- Biết rồi, khổ lắm nói mãi!

Loan tới nhà thẳng lối rất đúng giờ. Bà chủ ra mở cửa cho Loan, bà nói:

- Cháu nó ở trên lầu.

Loan lên thang gác. Nó nghĩ bụng chắc cu cậu lặn ra ngủ rồi. Lên tới nơi, Loan thấy căn nhà trống lổng. Loan choáng người đảo mắt nhìn quanh, không có một xó xỉnh nào để nó có thể trốn nôi. Loan chạy nhanh ra cửa sổ. Một sợi dây bện lại bằng vải thả lòng thòng xuống cửa sổ. Đúng nó xuống bằng đường này. Vinh trở góm thật. Loan biết có tìm nó quanh nhà lúc này cũng vô ích. Trên mặt bàn một mảnh giấy viết chữ như cua bò, để lại:

Xin chào thầy,

Đệ ra đi để làm lại cuộc đời giang hồ, có tìm cũng vô ích.

Vinh Trố

Loan vò nát mảnh giắc trong lay. Vậy thì nhất định tao phải tìm cho ra mày. Đồ khốn kiếp. Bây giờ Loan thấy chán nản đến cùng cực. Đời sống khó khăn quá. Loan trở lại tháo chiếc giầy vải rồi xách xuống nhà. Nó quăng xuống sân, nói với bà chủ.

- Nó trốn mất rồi!

Bà chủ nhìn sợi dây.

- Trời ơi, thằng nhỏ này quá lảm rồi.

Bà nhìn Loan:

- Tôi đã bảo cậu đừng mở xiềng cho nó.

Lời nói như một câu trách móc làm Loan nóng cả mặt vì tự ái:

- Tôi sẽ tìm nó!

Bà chủ lắc đầu thở dài:

- Vô ích cậu ơi, cứ kệ nó ít ngày nữa, đi chán, nó sẽ tự khắc mò về.

Loan cương quyết:

- Tôi muốn tìm thấy nó.

Tiếng nói của người mẹ trở nên tội nghiệp:

- Tôi can cậu đấy, vô ích, không biết đâu mà tìm.

Loan ngần ngại một lát rồi hỏi tới:

- Thường thường người ta bắt gặp nó ở đâu?

- Nó hay đàn đúm với bọn trẻ đánh giầy, tối nằm ngủ chui rúc ở vỉa hè.

Loan đã định bụng trước, là nếu gặp lại nó, Loan sẽ bộp tai cho cu cậu một trận rồi xách cổ về nhà giao trả. Loan không thềm dạy nó học nữa.

Loan nói nhỏ với bà chủ:

- Thôi cháu về vậy, cháu sẽ cố gắng tìm cho ra nó.

Bà chủ luôn luôn nói:

- Vô ích cậu ơi!

Loan ngập ngừng một lát rồi đề nghị:

- Hay là khi nào nó về ông bà gửi biển nó vào viện giáo hóa là yên chuyện.

Bà chủ lắc đầu:

- Không ít lợi gì hết, vô tròng nó càng học đòi nhiều điều mất dạy hơn.

Loan chào bà chủ, ra khỏi nhà. Loan phân vân, nó buồn bã cất bước đi. Số mình thật là đen đui. Mới bước đầu vào đời đã gặp ngay vận bỉ. Loan mím chặt môi nhất quyết:

- Được tao sẽ tìm ra mà rồi muốn ra sao thì ra.

Ruột gan Loan bồn chồn. Về tới nhà trọ. Loan viết một mảnh giấy nhỏ để lại cho Minh, nói đại ý là mình tìm Vinh trở để trả lại cho bố mẹ nó. Loan chỉ về nhà khi tìm ra tung tích của Vinh trở. Viết xong Loan dẫn mảnh giấy dưới một cây bút rồi mới ra đi.

Suốt buổi chiều Minh ngồi chờ Loan ở quán Anh Vũ mà không thấy bạn đến. Cuối cùng Minh đành ăn cơm một mình. Nó nghĩ bụng không chừng Loan được ông bà chủ mời ở lại ăn cơm, Minh mỉm cười thầm nghĩ: "không chừng anh chàng này sẽ sướng hơn mình."

Ăn uống xong, Minh thơ thẩn về nhà. Nó không nhìn tới bàn học nên không thấy mảnh giấy của Loan để lại. Nó nằm xuống giường giở sách ra học. Mãi không thấy Loan, Minh lại trách: "Rõ thật cái thằng ham chơi còn hơn con nít."

Tới 10 giờ đêm Loan vẫn chưa về, con mẹ chủ nhà ở phía dưới đã cài then, khóa cửa. Minh bồn chồn vùng dậy. Quái thật nó đi đâu vậy kia.

Mãi khi tới gần bàn Minh mới nhìn thấy mảnh giấy của Loan. Xem xong Minh thờ thẩn cả người, nó xé vụn mảnh giấy:

- Nó điên rồi, thằng ngu như bò, biết đâu mà tìm.

Suốt đêm hôm ấy, Minh không ngủ được, tiếng cầu kinh của con mẹ chủ nhà vang vọng trong sự tĩnh mịch làm đầu óc Minh rối loạn. Nó trằn trọc mãi và thấy thương bạn vô cùng.

CHƯƠNG 3

Loan rời nhà trọ đi lang thang lên Sài Gòn, nó luôn luôn để mắt dòm chừng vào đám trẻ đánh giầy ở mấy quán ăn. Suốt một buổi chiều và một buổi tối, Loan lục soát không còn một nhà hàng nào. Nhưng Vinh trở vẫn bật vô âm tin.

Tới 11 giờ đêm các hàng quán bắt đầu đóng cửa. Loan đứng phân vân ở ngoài đường. Suốt cả buổi chiều Loan không ăn gì, bây giờ nó mới thấy đói, cơn đói dữ dội làm ruột nó quặn đau và hai mắt hoa lên. Loan lục túi quần còn tất cả 12 đồng. Loan đi ra phía chợ Bến Thành mua ba đồng bánh mì, sẻ ra rắc đầy muối tiêu. Gã bán bánh hỏi:

- Mà không ăn thịt sao?

Loan lắc đầu:

- Hết tiền rồi.

Gã bán bánh cười:

- Mà rắc muối tiêu của tao cũng hết đến một đồng bạc. Buôn bán với chúng mày hoài thì tao đến sập tiệm mất thôi.

Cầm chiếc bánh lằm lủi bỏ đi. Nó ra ghé đá ở bùng Binh chợ Bến Thành ngồi ăn ngon lành. Xong xuôi, Loan phải đi bộ thật xa mới kiếm được máy nước uống. Tuy trong túi còn tiền nhưng Loan không dám tiêu, hoang nó còn dành cho ngày mai. Trời về khuya, lạnh giá, Loan nghĩ đến chuyện về nhà, nhưng Loan chợt nhớ đến mẹ chủ nhà cay nhiệt nên lại thôi. Giờ này chắc Minh còn thức học bài. Loan thấy nhớ và thương bạn lạ lòng.

Loan xoắn cổ áo, thọc hai tay vào túi quần lăm lũi đi. Gió về đêm lạnh se xắt. Hai cánh tay Loan nổi gai ốc. Nó đi vào một con đường vắng. Hai bên đường, nhà cửa đóng im ỉm một vài căn nhà còn sáng điện, tiếng nhạc nhẹ, êm từ phòng khách những nhà sang trọng vẳng ra. Cảnh tượng trong căn nhà đó thật ấm cúng. Loan thầm nghĩ, đời mình đến bao giờ mới được như vậy. Hàng cây sao hai bên đường cao vút, tiếng gió thổi trong lá cây nghe ri rào buồn bã. Loan ngửa mặt nhìn trời, những vì sao đêm thấp thoáng sau bóng lá cây. Chúng cô đơn buồn bã.

Loan nghe tiếng chân mình bước trên con đường rộng thênh thang, tiếng lá rụng và tiếng gió. Ngàn ấy âm thanh như một bản nhạc buồn dậy lên trong đêm.

Tới một góc đường Loan dừng lại. Ở đó có nhột mái hiên rộng thênh thang. Dăm ba người nằm ngổn ngang ngủ. Sau một phút do dự. Loan bước chân vào, Loan tìm nhột góc khuất gió ngồi dựa lưng vào tường. Loan nghĩ bụng đầu sao mình cũng phải dừng tạm ở đây cho qua đêm nay. Trước mặt Loan, một thằng nhỏ nằm ngủ chèo queo. Nó co quắp ôm cái thùng gỗ, một tay đưa lên gối đầu. Nó ngủ say sưa, những sợi tóc lờm chớm trên đầu nó lất phất bay. Thỉnh thoảng nó cựa mình, chóp chép miệng. Ở góc đằng kia mấy người vừa đàn ông vừa đàn bà nằm. Tất cả đều say ngủ, không ai biết Loan vào nhập.

Ngồi mãi mỗi lưng, Loan ngả người nằm xuống, nó cũng đưa tay lên gối đầu. Vía hè lạnh giá, Loan có cảnh tượng mình nằm lên một khối băng. Loan mệt mỏi quá rồi, hai mi mắt nặng trĩu Loan khép mắt lại.

Âm thanh ri rào của lá cây nghe mơ hồ...

Đang ngủ Loan chợt giật mình thức. Nó túm được một bàn tay đang thò vào túi quần mình mò. Loan ngồi bật dậy, giật mạnh một cái, một thằng bé ngã chúi vào người

Loan. Loan chụp tay lên cổ nó đè chúi xuống. Thằng bé nằm vắt ngang đùi Loan giẫy lên đành đạch. Nó la ăng ặc trong cổ họng:

- Đ. m. buông ra.

Loan ấn mạnh hơn:

- Buông sao được, mày ăn trộm mà.

Loan bẻ quặt tay nó ra đằng sau, những tờ giấy bạc một đồng hai đồng rơi xuống sàn gạch:

- Mày ăn trộm, tao bắt quả tang nhá! Còn chối cãi không?

- Ồi! Ồi! Đau quá!

Loan đưa nốt một chân quặp ngang eo ếch nó:

- Lạy lao đi thì tha.

Đứa bé vẫn gan nó cố vùng vẫy, cuối cùng nó ngoạm vào đùi Loan đau điếng. Nổi khùng Loan giơ thẳng tay ra tát một cái thật mạnh vào mặt nó. Thằng bé kêu thét lên một tiếng, Loan buông ra, nó lăn mình ra xa. Loan nhào tới cuỗi lên lưng nó. Thằng bé nằm bẹp dí như một con nhái bén. Nó vùng vẫy trong tuyệt vọng:

- Buông ra, buông thẳng cha mày ra không chết mẹ bây giờ.

- Hãm ta hả mày?

Loan kẹp sát hai đùi lại như hai cái gọng kìm. Những người nằm ngủ quanh đó thức giấc vì tiếng ồn ào. Họ chạy lại coi:

- A, lại thằng Cà Tót, bộ nó ăn cắp tiền của mày sao?

Mấy người đó lê đến gần hỏi Loan. Loan gật đầu phân bua:

- Ủ, nó ăn cắp của tôi, tôi bắt quả tang.

Họ đốc thêm:

- Đánh chết mẹ nó đi, thằng này chuyên môn mà.

Loan dí tay vào mặt nó:

- Lần này ông tha, lần sau ông đánh chết mẹ mày.

Loan thả cho thằng Cà Tót đứng dậy. Nó trở lại tìm tiền. Nhưng những đồng bạc rơi trên vỉa hè đã biến sạch. Một gã đàn ông ngồi lù rù ở gần đó. Loan nhìn hẳn:

- Tiền của tôi rơi ở đây đâu rồi?

Hẳn đưa chiếc gậy ra quơ quơ:

- Tiền nào? Tao đâu có biết?

Loan giận dữ:

- Chú lấy của tôi!

- Hồi nào, mày không thấy lao mù đặc đây sao?

Hẳn ngửa mặt lên, đôi mắt toàn tròng trắng. Gã mù gằn giọng:

- Mày thấy tao mù đây chứ thằng khốn nạn. BỐ mày nghèo thì bố mày đi xin ăn chứ chưa bao giờ thèm ăn cắp. Nói bậy tao phang thấy mẹ.

Loan nuốt giận, nó biết lão mù này lấy nhưng không tài nào nói được. Một đứa con gái nhỏ nằm quay lơ bên cạnh ngủ có vẻ say sưa lắm. Loan chỉ đưa bé:

- Tôi công nhận ông không lấy, nhưng con ông nó lấy đưa lại cho ông.

Lão mù bèn xốc đứa con gái dậy:

- Tun mày ăn cắp tiền hả?

Đứa bé gái vùng dậy, nó ngơ ngác:

- Cái gì?

- Mà y có ăn cắp tiền đưa cho tao không?

Đứa bé gay gắt:

- Ăn cắp hồi nào, thằng chó đẻ nào bảo tôi ăn cắp.

Loan đứng chống mạnh nhìn nó:

- Ê đừng hỗn, đừng có vờ vịt, chính mà y ăn cắp chứ ai vào đây.

Đứa bé xấn xố:

- Ăn cắp hồi nào, mà y thấy tao ăn cắp không hả thằng chó đẻ kia?

Loan quá tức, giơ tay lên tính táng cho nó một cái. Đứa bé chu chéo:

- Đây, đây mà y đánh tao đi thử coi. Mà y ăn hiếp bố con tao đi. Trời ơi! Bố người ta...

Cái họng con bé to như cái lệnh vỡ, nó mồm năm miệng mười, làm Loan đâm bối rối. Thằng Cà Tót thì ngồi trên cái thùng đánh giầy cười hềnh hếch:

- Đ. m. mà y thấy chưa đâu có phải mình tao ăn cắp, có chì thì đánh hết coi.

Loan nhìn xung quanh, kẻ ngồi kẻ đứng ngổn ngang. Con bé cứ nhảy chơi chơi trên xia xói như một con gà chọi. Loan tức uất người mà không làm sao nói được. Lão già mù cầm cái gậy gõ gõ xuống đất:

- Đ. m. người ta sống ở đời, thấy mình nghèo thì bao nhiêu cái xấn xa đều đổ dồn lên đầu. Đ. m. tôi nghèo thiệt đó nhưng không bề dạy con ăn cắp. Nói cho các người biết, thằng này từng ăn trên ngời chốc thiên hạ rồi... bây giờ...

Một gã ngồi dựa lưng vào tường ở góc đằng kia lên tiếng:

- Thôi, thôi đi, đ. ai không biết anh có mác nhà giàu lần nào cũng trưng ra. Chết cha mà đi cho rảnh, điếc con ráy quá!

Lão mù lại hướng ra phía kẻ phát ngôn:

- Thằng nào ra lời đó, thằng nào rửa ông cố nội nó chết đó.

- Ta đây chớ ai!

Gã đàn ông giơ chiếc chân cụt lên ngoáy ngoáy gã cười luôn miệng. Lão già mù hỏi tới:

- Thằng Tám cụt đấy phải không? Mắc mớ chi mà chọc ông cố nội mà.

- Chọc cho đỡ buồn. Chết đi thằng mù.

Hai bố con lão mù lại xỉa xói. Gã cụt đưa cái nạng lên:

- Cầm cái mồm chó không, cho một nạng lại chết tốt cả hai bố con bây giờ. Chính tao thấy con mà bò ra lấy tiền của người ta nè...

- Thề đi!

- Thề chứ, sức mấy rnah không thề.

- Thằng nào nói không thì xe cán chết cha nó nhé!

Gã cụt lại cười phá lên:

- Đâu có được, ta làm gì có cha mà chết. Còn nếu bố con mà lấy thì xe mườì bánh cán chết cả hai bố con bây chừ hên?

Thế là bố con lão ăn mà mù lại chửi ùm lên, Một kẻ trong đám lên tiếng:

- Thôi, tôi xin các người, các người đóng cái mồm chó vào dùm cho nhà con ngủ.

Một mù đàn bà rách rưới lê gằn tới chỗ Loan. Mù che nhột lay lên miệng nói nhỏ:

- Bõ con nó lấy đó, chính mắt tao thấy mà.

Loan thở dài, ngồi dựa lưng vào tường:

- Thôi bỏ.

Mù đốc thêm:

- Đâu có được phải tay tao, tao đâu có chịu, mày hiền quá mà nên chúng nó mới ăn hiếp.

Mù dài miệng nói, đôi mắt mù láo liên nhìn về phía bai bố con lão ăn mày mù. Hai bố con lão vẫn xa xả chửi, còn gã Tám cụt vẫn cười như nắc nẻ. Gã năm lặn ra vĩa hè vỗ cái bụng lép kẹp bành bạch:

- Chửi nữa đi, chửi nữa đi bố con thẳng mù.

Thằng Cà Tót đập cái thùng gỗ thành thịch xuống vĩa hè, nhảy lên đông đông:

- Vui là vui quá vui...

Hát xong, nó cười sang sặc.

Bỗng cửa sổ ở trên nhà lầu, điện bật sáng. Cánh cửa bật ra một cách giận dữ, một đầu người đàn ông thò ra:

- Các người muốn phá khu này phải không?

Những tiếng la ó bên dưới dịu lại. Người đàn ông trên lầu gắt nữa:

- Tao sẽ cho chúng bây vô tù cả đám, đồ ăn mày.

Mấy người hồi nãy nằm im, bây giờ mới lên tiếng trách:

- Đó thấy chưa, biểu hoài không nghe. Thiệt các người không biết điều tí nào hết trơn.

Người đàn ông trên lầu đóng xập cửa lại. Hắn ta còn nói vọt:

- Tao sẽ cho chúng bây vô tù hết trơn.

Mụ đàn bà hồi nãy mách Loan bố con lão mù ăn cắp tiền, trở mặt liền:

- Đầu đuôi câu chuyện ở hai thằng quỉ con này nè.

Mụ vênh vác hỏi Loan:

- Thằng quỉ kia mà ở đâu tới đây? Tổ cha cái thân phận ăn mà còn không biết điều.

Loan tức nghẹn lên đến tận cổ. Nó nuốt giận không trả lời vào câu hỏi:

- Nếu nó không ăn cắp tiền của tôi thì đâu có chuyện.

Một người khác lên tiếng:

- Bộ mà nhiều tiền lắm sao mà đem trưng ra gợi lòng tham của nó. Nếu phải tao, tao cũng lấy luôn. Đ. m. chứ bộ cút đâu. Đ. m. nói cho bay biết, ở đây toàn là dân lưu manh không hà, tao lưu manh luôn.

Loan thấy ra lời lúc này không có lợi, nó kiếm một xó nằm. Nhưng Loan vẫn không yên. Thằng Cà Tót lại mò đến. Nó ngồi trên thùng gỗ, ngay trước mặt Loan:

- Ê! "lòi tì" hôm nay tao thua mà, nhưng mai một thấy mặt tao thì trốn cho lẹ nghe con.

Loan nhìn thẳng vào mặt nó:

- Được, tao đâu có ngán mà, có bao nhiêu đứa kêu đến hết đi. Tao ỳnh hết.

Thằng Cà Tót nheo mắt cười:

- Thiệt hả mà?

Loan trừng mắt:

- Bộ muốn ăn đòn nữa sao đây, đi mà!

Thằng Cà Tót vẫn còn cười, nó quì xuống đất, hai tay chắp lại, đẩy vế riều cợt:

- Đ. m. uýnh được tao nữa, tao coi là tổ sư. Ngay mai mà mềm xương với tụi tao con ơi!...

Nói xong Cà Tót vái một cái:

- Lúc nào mà uýnh nổi tụi tao, tao vái thêm hai cái nữa nhen.

Vái xong nó lùi lại, xách lòng lêu têu đi.

Trời chưa sáng rõ Loan thấy ngồi mãi với đám người này không có lợi, nó cũng đứng dậy đi một ngả khác ngược với con đường thẳng Cà Tót đi. Vừa đi khỏi mái hiên được chừng hai trăm thước, Loan thấy một chiếc xe Cảnh sát phóng như bay đến. Loan nấp vào một gốc cây quan sát.

Chiếc xe thẳng kết lại trước mái hiên, đám ăn mà ở đó ráo rác. Có kẻ vùng chạy. Tiếng còi tu húych ré lên rồi những người Cảnh sát từ trên xe ào nhảy xuống. Họ vung ma trặc chặn đầu những kẻ định chạy trốn:

- Ê đứng lại, chạy chết mẹ hết bây giờ.

Chỉ 3 phút sau Cảnh sát túm được trọn đám. Tiếng nhiều người phân bua:

- Lạy các thầy tụi tôi đâu có làm gì.

Tiếng một người Cảnh sát nạt nộ:

- Không làm gì mà người ta kêu điện thoại thưa tụi bây.

Hai cánh cửa lầu lại bật mở. Người đàn ông trên đó thò đầu ra nói:

- Chúng tôi yêu cầu các thầy Cảnh sát tóm cổ dùm cả đám cho tôi. Đêm nào chúng cũng phá như giặc. Không ai còn ngủ nghê gì được hết trơn.

Bọn ăn mày lạy như tế sao:

- Thiệt tình tội tôi không làm chi hết trơn, đầu đuôi là do hai thằng nhỏ đánh lộn, tội tôi sợ làm ồn bà con nên chỉ can thôi.

Người đàn ông trên lầu hứ một tiếng:

- Tội bây mà can cái gì, chính tội bay la ó, không lẽ tao nói láo sao.

- Dạ thưa ông, ông thương cho hoàn cảnh chúng con.

Một người Cảnh sát xô vai gã ăn mày vừa ra lời:

- Không thương sót gì tội bây được hết, a lê về bót.

Người Cảnh sát nhìn quanh:

- Đâu, các người nói có hai thằng nhỏ nào đâu, nói láo.

- Dạ có thiệt, nhưng nó đi rồi, mới đi khỏi tức thì, một đứa đi ngã này, một đứa đi ngã kia.

Gã ăn mày chỉ tay. Người Cảnh sát áng chừng là trưởng toán, liền ra lệnh cho hai Cảnh sát đứng gần đó.

- Hai anh đi tìm tóm cổ nốt cho tôi.

Ông ta quay lại đám ăn mày:

- Chú mày mà nói láo thì chú mày chết nghe...

- Dạ! Dạ em nói thiệt.

Hai người Cảnh sát dậm chân bước đi. Loan lo lắng dáo dác tim chổ núp. Lợi dụng lúc người Cảnh sát còn đang nhìn ngang nhìn ngửa, Loan thấy một con hẻm nhỏ nên chạy tọt vào. Con hẻm hẹp, hai bên là tường nhà cao dựng đứng. Loan chạy miết, không có một chỗ nào khả dĩ trốn tránh được. Loan đâm lo sợ. Người Cảnh sát đã tới đầu hẻm, anh ta nhìn thoáng thấy bóng Loan. Anh dứt còi lên miệng thổi ré lên rồi rảo cẳng đuổi theo. Loan cảm

đầu cắm cổ chạy, nó không cần biết là chạy đến đâu. Đằng sau là tiếng còi Cảnh sát vẫn ré lên:

- Ê, ê dừng lại..

Loan càng cố sức chạy miết. Những nhà trong hẻm chợt thức giấc vì những tiếng còi, tiếng la hét cùng những tiếng chân chạy thình thịch. Họ bật đèn sáng choàng, ùa ra cửa:

- Cái gì đó?

- Ăn trộm, ăn trộm bà con ơi!

Loan vẫn bố nháo bố nhào chạy. Nhiều người ùa ra hẻm. Họ hướng về phía Loan chạy la lên:

- Bắt lấy nó, ăn trộm bà con ơi!

Cả đám đông ùa chạy theo. Tới cuối con hẻm có ngã ba, Loan dừng lại một lát rồi chạy đại, theo hẻm bên trái. Vì con hẻm ở khúc này hơi cong nên khuất tầm mắt người đuổi theo không ai biết. Họ tới đầu hẻm đứng dừng lại hỏi nhau:

- Nó chạy lối nào rồi?

- Không biết, hay là mình chia làm hai toán tìm thử coi.

Người Cảnh sát lúc đó cũng vừa chạy tới, anh ta một tay đỡ chiếc bao súng lưng lẳng bên hông, thở hổn hển:

- Thằng nhỏ chạy nhanh quá. Không vướng cái cửa nợ này (anh ta chỉ vào khẩu súng) tôi đã đuổi kịp rồi.

Những người đuổi theo bu lại hỏi:

- Nó ăn trộm hả thầy?

Người Cảnh sát vẫn còn thở:

- Không! Nhưng nó là du đảng.

- Vậy hả, nó có chém ai không?

Anh Cảnh sát lắt đầu. Một người khác hỏi:

- Thầy đuổi nó từ đâu đến đây?

Anh Cảnh sát chỉ tay ra đầu hẻm phía sau lưng:

- Nó... chạy từ kia...

Một người khác nhanh nhẩu kết án:

- Hèn gì khi nó chạy qua nhà tôi, tôi trông thấy mặt nó dữ dẫn hết sức. Thiệt thầy Cảnh sát này gan cùng mình mới dám đuổi theo.

- Du đặng thẳng nào cũng có lặn dao trong mình hết trơn hà, nó chém bất kể ai.

Một người khác le lưỡi:

- Y da, vậy mà hồi nãy tôi đuổi bén gót nó chớ.

Sau khi tìm kiếm quanh một hồi không thấy, người Cảnh sát quay ra.

Loan bắt đầu chạy chậm lại, đầu luôn luôn ngoái về sau dòm chừng. Không còn thấy người đuổi theo, Loan đứng gục đầu vào tường, một tay đưa lên chặn ngực thở hổn hển. Cổ họng Loan khát khô, hai mắt hoa lên, mặt xạm xẫm. Cảnh vật trước mắt Loan xám lại, mồ hôi vã ra đầy mặt Loan. Loan mệt mỏi đến cực độ, nó muốn ngã xuống, nằm thẳng cẳng rồi muốn ra sao thì ra.

Đứng một lát Loan thấy người dễ chịu dần lại. CƠn gió sớm mai mát hây hây giúp cho sức khoẻ bình thường của Loan chóng hồi phục. Loan ngửa mặt nhìn lên cao, bầu trời xanh thăm thẳm. Những sợi mây trắng mỏng như tơ loăng dăn. Ánh nắng đầu tiên vàng nhạt chiếu van vát trên nóc nhà phía tay mặt. Những cửa sổ nhà lầu bắt đầu mở, Loan nhìn thấy ở một cửa sổ nhà gần đó một người con gái mặc xú chiêng, tóc bới cao đang đứng tập thể thao. Chợt thấy Loan đứng tựa lưng vào tường nhìn lên,

chị ta ngừng tập nhìn trả lại, cuối cùng chị kéo cái màn cửa màu xanh che kín lại.

Buổi sáng thật bình thản. Loan nghĩ thế, nó lằm lủi đi, có gì xảy ra đâu. Loan chán nản đến cùng cực. Vô tình Loan buông tiếng thở dài... Ngõ hẻm bắt đầu nhộn nhịp người qua lại. Loan đoán chừng chắc chắn ngõ hẻm phải có lỗi ra. Nó đi theo những người xách giỏ đi chợ. Chừng năm phút sau Loan ra khỏi hẻm. Con đường trước mặt bỗng lên tiếng xe cộ, tiếng rao quà và hàng trăm thứ âm thanh hỗn độn khác. Loan thấy mình lạc lõng giữa làn sóng người nhộn nhịp kia. Tất cả mọi người đều có một công việc để làm, đều lo nghĩ bận rộn. Còn Loan thật thừa thãi, điều lo nghĩ của Loan triền miên và vô lý. Loan có cảm nghĩ mình đang đuối xuống trong sự chán nản đến cùng cực. Loan cúi đầu đi, nó tự thấy mình thật xấu hổ, nỗi buồn như tang trong máu chạy cùng khắp cơ thể, chúng đọng lại ở từng đầu ngón chân ngón tay làm cơ thể Loan trở nên biến lười cử động.

Ánh nắng xớm mai từ con đường chiếu hắt lại làm bóng Loan đổ dài. Loan đi ngược chiều với hướng mặt trời. Không khí buổi sớm còn trong mát. Hai bên đường phố bắt đầu mở cửa. Trong các tiệm ăn, tiếng ly tách chạm nhau lanh canh, tiếng nhạc hòa lẫn tiếng ồn ào nói chuyện làm thành thứ âm thanh hỗn độn.

Một đôi nhân tình đi vượt qua mặt Loan, người con gái tóc cắt kiểu bom bê, mặc jupe ngắn, dáng người nhỏ nhắn. Người thanh niên nắm tay nàng kéo đi:

- Mình và đây ăn sáng.

Người con gái nhong nhéo lắc đầu:

- Khỏi có ăn, em chỉ uống chocolat thôi.

Giọng người thanh niên trù mẫn:

- Em cứ lười biếng không chịu ăn rồi người lại gầy như com mắm khô ấy.

Thiếu nữ cười nhẹ đầu hơi ngả vào vai người tình:

- Em nhịn ăn cả ngày còn được nữa kia.

Loan thấy bàn tay người con trai hơi bóp nhẹ vào tay thiếu nữ:

- Hư lắm đó "chó con", nhịn ăn hoài người xấu đi người ta bỏ rơi lại kêu trời.

Thiếu nữ vùng vằng:

- Giỏi thì bỏ đi coi nào, lại không chạy theo người ta khóc hết nước ỉ à!

Thanh niên kéo người yêu đi gần lại mình:

- Ai khóc hồi nào, chỉ khéo bịa đặt.

Đôi tình nhân dắt nhau vào quán khi người con gái bước lên thềm Loan nhìn thấy bắp chân nàng thon dài trắng nõn nà. Loan cúi mặt đi.

Trên những sạp hàng bày bán ở lề đường, Loan thấy những người chủ vừa mở cửa hàng, họ cầm chổi lông gà phẩy bụi trên hàng hóa. Tới một sạp báo, Loan dừng lại. Nó đưa mắt nhìn những tờ tạp chí loè loẹt. Nó liếc qua mấy tờ nhật báo Loan tò mò lật he hé lên coi. Người đàn bà chủ sạp báo nhìn Loan hau háu, Loan vẫn vô tình không biết. Chị ta tới gần, tay cầm cái chổi lông gà đánh vào tay Loan một cái:

- Đồ quỉ, mới sáng tinh mơ mà đã đến ám.

Bị đánh bất ngờ, Loan giựt tay lại, ngược lên nhìn chị ta. Chị ta xấn xỏ:

- Còn nhìn nữa hả mày, tổ cha bay không bước đi sao?

Bị chạm tự ái, cái ngang bướng nổi dậy trong đầu Loan làm mặt nó nóng lên:

- Xem nhờ một chút mà chị.

Không chờ Loan dứt lời:

- Không có xem nhờ xem mượn gì bết trơn á! Cô hồn ở đâu không hà, sáng nào cũng đến ám.

- Tôi ám chị hồi nào, mới sáng nay là lần đầu tiên.

Chị ta nóng tiết, xô mạnh Loan ra:

- Mà tôi không chịu có được không? Mà muốn lý sự thì bà cho lý sự luôn.

Chị ta cầm cái chổi lông gà trong tay xấn xổ đến như muốn quất Loan liền:

- Tao quất thấy mẹ mày rồi còn kêu lính bắt nữa kia, đồ ăn cắp.

Mắt Loan long lên sòng sọc vì tức. Nhưng thấy nói đến Cảnh sát, Loan lại nghĩ đến vụ rượt bắt đêm rồi nên đành nuốt giận, Loan lùi dần, giọng Loan như muốn khóc đến nơi:

- Các người ăn hiếp tôi quá lắm.

Mụ đàn bà tàn ác hơn:

- Mày có bước đi ngay không thẳng ranh con...

Loan đành quay lưng đi, mụ liền lấy một mảnh báo củ xoắn lại bật quẹt châm lửa đốt vĩa. Mụ khua ngọn lửa trên những tờ báo và dưới gầm sạp, chỗ Loan vừa đứng. Mụ lâm râm khấn vái. Ngọn lửa tàn, mảnh báo cũ thành một đồng tro đen mỏng trên vĩa hè. Một ngọn gió thổi qua những mảnh tro tàn tan tác bay... Đã thế mụ còn phân bua với những người đứng gần đó:

- Tôi nhận đúng mặt nó mà, thằng này chuyên môn ăn cắp vặt, chúng nó có một bọn năm sáu đứa lận...

Một người đứng gần đó chêm thêm một câu:

- Sao không túm luôn lấy nó giao cho lính.

Người chủ sạp báo nhìn những mảnh tro tàn còn sót lại:

- Tôi tội nghiệp nó, giận thì xua đuổi nó vậy thôi chứ tôi đâu có nỡ.

Loan cúi đầu đi, nó thấy rõ từng hành động của người đàn bà, từng lời đối thoại. Bỗng dưng Loan thấy cảnh vật trước mắt mờ đi. Nó chớp mắt, một dòng nước âm ỉ chảy xuống má. Mình lại khóc sao hả Loan? Khóc nữa sao Loan. Loan đưa tay chùi vội nước mắt. Cổ họng Loan như nghẹn lại, hai mũi cay sè. Không thể được, không bao giờ mình khóc hết. Loan tự an ủi. Nó cúi gằm mặt bước đi. Tiếng huyên náo hai bên đường không còn làm Loan chú ý đến nữa. Nó bước xuống đường, mặc xe cộ đang chạy ngang như dòng thác lũ. Tiếng bánh xe thẳng ken két. Có người thò đầu ra chửi.

- Đui à?

Loan tảng lờ như không nghe thấy. Nó bước vội lên lề đường. Trước mắt Loan là một công viên, ở đó cây cối sum xê, một vòi nước trời ra thảm cỏ xanh mướt mướt, đang quay vòng. Nước toé vun lên như bụi mưa.

Phía cuối con đường mòn cạnh bụi ruối xén bằng bặt, một người phu cầm cái chổi dài đang vun những chiếc lá úa vào một chỗ. Tiếng chổi khua quèn quẹt trên nền đất lẫn sỏi. Một lát hẳn cúi khom người xuống chằm lửa đốt. Khói bốc lên cao tan loãng trong bóng lá cây. Ánh nắng sớm mai chiếu qua tàn lá thành từng luồng sáng vàng kim nhũ, thấm cỏ ướt mướt sáng lên. Hai vòi nước ngược chiều nhau vẫn quay quay mãi. Chúng vun lên đám

nắng vàng chói lọi những hạt bụi nước trong như hạt băng pha lê.

Loan tìm một ghế đá ngã lưng nằm xuống. Nó khoanh hai tay lại sau gáy đỡ lấy chiếc đầu chứa đầy mệt mỏi. Tiếng xe cộ từ dưới đường vang lên nghe mơ hồ. Rồi tiếng ve sầu dậy lên ran ran khắp vùng lá cây trên cao. Đám khói từ những đồng lá khô un lên, vương vất trong nắng vàng, trong màu xanh lá cây sướt mướt. Một tiếng chim hót lên và những tiếng chim khác phụ họa. Những con chim nhỏ kẻ ngang dọc trên bầu trời thành phố. Loan ngửi thấy mùi ẩm ướt của cỏ non pha lẫn mùi ngai ngái của lá đốt.

Người phu quét lá đã làm xong việc, anh ta kéo lê chiếc chổi dài trên con đường giải sỏi, hai bên trồng cỏ tóc tiên. Anh thơ tha như một kẻ nhàn hạ dạo chơi trong vườn. Anh ta ngồi xuống một chiếc ghế đá gần đó lấy thuốc ra vấn hút. Chiếc chổi gác bên cạnh. Anh ngửa cổ nhả khói thuốc lên trời.

Loan nằm như vậy lâu lắm. Người phu quét lá đã đi khỏi. Hai chiếc vòi nước đã ngừng quay. Tiếng chim đã ngừng hót. Nắng mỗi lúc một nồng nực hơn. Chỉ còn lại tiếng ve sầu kêu ran ran từ chòm cây này truyền sang chòm cây khác. Bên mép cỏ, những đoá hoa 10 giờ nở đỏ ối đánh viền trên màu xanh của cỏ và màu trắng ngà của đá cuội.

Loan nghe trong bụng mình sôi lên ùng ục, ruột gan Loan như thắt lại rồi thì cơn đau bụng nổi lên nhâm nhâm. Đứng rồi chiếc dạ lầy lép kẹp đang bóp những hạt cơm vô hình. Loan càng thấy cay đắng hơn. Nó mỉm cười một mình, ánh nắng dài lên mặt nó. Khỏi tròn vàng chóa lên. Hỡi mặt trời, hãy nhìn ta. Hỡi lá cây cùng chim chóc. Loan nhắm mắt lại, khắp người nóng ran, ngứa ngáy như mọc rôm cùng khắp da thịt. Cơn đói mỗi lúc một tăng lên dữ dội hơn. Loan đổi thế nằm cho đỡ nhức nhối, nó chỉ dụ đi

một lát rồi đầu lại vào đó. Mồ hôi Loan bắt đầu vã ra, biến áo sơ mi xông lên một mùi nắng chua của mồ hôi. Ánh nắng không đủ sức hong khô, chỉ làm chiếc áo nóng lên mùi hôi khó chịu.

Không lẽ mình chịu nằm chết đói đây sao? Loan thầm nghĩ. Mọi cử động của Loan trở nên rời rã, đầu óc Loan choáng váng. Không thể nằm mãi đây được. Loan cố vùng dậy, nhưng cử động của Loan chỉ uể oải. Loan gần như không muốn thở nữa. Mỗi lần cử động mạnh, bụng lại quặn đau. Loan đứng dậy. Hai đầu gối như mềm ra, trở lên run rẩy. Những bước chân Loan dẫm trên lối sỏi nghe rào rào, nhưng hình như Loan không còn thấy cảm giác ở chân nữa. Tất cả đều dồn lên bụng và đau thắt ở đó. Loan cố đi thẳng người, nhưng hình như có một sức mạnh nào đó ấn cổ làm Loan khom người xuống.

Loan nuốt nước bọt, mồ hôi vã ra khắp người ri ri từ chân tóc đến cổ, ngực. lưng. Mọi nơi đều ngứa ngáy khó chịu. Hai tai Loan bắt đầu ù. Để tự trấn tĩnh, Loan thầm gật: người gì mà dở quá vậy, mới đói đây mà. Ta nhất định chịu được. Phải được! Hãy đi thẳng người lên.

Loan ra khỏi công viên. Nó đi dọc theo vỉa hè, con đường nắng chói chang. 12 giờ trưa, các công, tư sở tan, xe cộ đông nườm nượp. Loan đi giữa đám người nhộn nhịp ồn ào, giữa bụi khói xả nòng nọc. Cơn đói sau khi hành hạ Loan dữ dội đã dịu lại. Ruột Loan bớt quặn đau nhưng người mệt mỏi vô cùng. Con đường từ đây tới quán Anh Vũ còn xa, đồng hồ nhà Bưu Điện Sài Gòn đã chỉ 12 giờ 15. Không chắc đã gặp được Minh ở đó.

Mãi nửa tiếng sau, Loan mới tới nơi, quán Anh Vũ bắt đầu vắng khách, chiếc máy ra đi ô cuối phòng đang loan tin buổi trưa.

Loan bước chân vào quán, nó đảo mắt nhìn quanh Minh không còn đó. Không lẽ mình chịu đói đi ra. Loan nghĩ bụng, và tự dưng nó thấy hồi hộp, mặt nóng lên, mồ hôi nhỏ giọt. Loan nghĩ đến phương pháp "ăn tráng miệng" của Minh. Dễ dàng quá, chỉ việc vào bếp cặp miếng cơm cháy ra là xong, nhưng Loan thấy ngượng ngùng làm sao. Loan nhìn xung quanh. Loan có cảm tưởng tất cả mọi người đều nhìn rõ mọi ý tưởng trong đầu Loan. Hai chân Loan như dính xuống sàn nhà không nhắc lên nổi.

Loan quan sát lại những người đang ngồi ăn một lần nữa. Họ vẫn cắm cúi ăn, hình như chẳng ai để ý đến Loan. Loan mỉm cười. Mình chỉ khéo lo xa. Hãy mặc kệ thì đã sao.

Loan mạnh dạn tới một bàn trống. Nó không ngồi xuống như khách hàng. Nó chỉ thò tay vào ống tắm, nhón một cái cắn lên miệng, không ai để ý đến Loan. Mọi người ai lo phần nấy. Loan thấy vững bụng hơn và hết hồi hộp.

Để cho mọi người tưởng lầm mình vừa mới ăn cơm xong, Loan ngồi xuống ghế, ghéch chân lên ghế khác. Nó cũng xia răng, chép chép miệng. Một đĩa nhỏ, con hàng bán nước mía ngoài cửa vào, nó tới các bàn thu dọn những chiếc ly không. Tới chỗ Loan ngồi, không thấy chiếc ly nào nó hỏi:

- Uống nước mía không?

Loan xia răng ngửa mặt lên gắt:

- Uống gì mà uống lắm thế?

Thằng bé con ôm chông ly đứng lạng khựng ở trước mặt Loan có vẻ bối rối:

- Tôi tưởng anh chưa uống chớ!

Loan lượm nó một phát, không trả lời. Thằng bé con đi khỏi. Loan nghĩ bụng mình đóng kịch cũng khá đó. Màn kịch đầu Loan đã đóng xong. Và bây giờ. Loan như đã có trốn. Nó đứng dậy mạnh bạo hơn, xốc lại quần, miệng vừa ngậm tăm xỉa răng. Loan khất thường đi vào nhà bếp như một kẻ vừa ăn uống no nê.

Mấy cái phuy nấu cơm đang được hai người lực lưỡng xối nước rửa. Ở trên một bệ cao còn mỗi một giỏ cơm. Trên đó có một miệng chày to nhưng không được vàng, nó chày đen. Loan đứng tỉnh, một tay chống mạnh, một tay cầm chiếc tăm xỉa răng, chép miệng chóp chép. Một trong hai người rửa thùng phuy ngừng tay. Anh ta đứng thẳng người lên, tươi cười hỏi:

- Cơm chày kia đen quá hả mày?

Loan mỉm cười gật đầu đáp lại. Anh chàng lực lưỡng chỉ ngay người bạn đứng cạnh:

- Me xử này nấu đó, dở ẹc, tao nấu thì khỏi chê, cơm chày vàng ngậy. Chu choa, mấy cậu học sinh khoái tổ mẹ. Chờ chiều ăn đi, thứ cơm này chỉ cho heo ăn được thôi.

Loan bỗng thấy lo lắng, không lẽ hẳn đã nói thế, mình lại cứ lấy ăn thì còn ra cái thể thống gì nữa. Gã thanh niên kia bị bạn lật tẩy, đâm ức bèn ra lệnh cho Loan:

- Mày cứ ăn đi coi có chết không nào? (Hắn quay sang người bạn) Mày làm nhà sư lắm!

Gã kia vênh váo:

- Sư chớ sao không sư? Mày nói thiệt nó khỏi có thèm ăn đi, nó mới ăn cơm xong no căng rồi.

Loan thấy "tình hình" mỗi lúc thêm nguy khốn cho mình Loan không biết làm sao cho được lòng cả hai ông nhà

bếp. Cơm đó bắt đầu lên cơm nữa Loan chỉ đành đứng xía răng, mặt vẫn làm ra vẻ tươi cười tỉnh táo.

Hai anh nhà bếp kê nhau mỗi lúc một găng, không ai chịu kém ai một lời. Miếng cơm cháy chỉ cách Loan cỡ ba bước chân, nó phơ mình trước đám ruồi nhặng bay vo ve. Loan biết miếng cơm đã bắt đầu ôi. Không thể trùng trình được nữa. Chỉ 5,10 phút nữa là bọn nhà thầu sẽ đến bê thùng cơm trên xe chở đi cho heo ăn.

Hai anh nhà bếp đã nói đến nghệ thuật đổ nước vào gạo làm sao cho vừa lành sao cho khi cơm chín thì dẻo thơm. Loan không cần biết đến những thứ đó, nó chỉ cần có cái nhét vào miệng ngay trong lúc này. Loan thấy khó khăn khi muốn thực hiện ý định.

Gã đàn ông bị chê nấu cơm dở nói:

- Hôm nay tại lửa lớn quá, vả lại lúc cơm gần chín, tao mắc đi tiểu nên mới để quá...

Gã kia cười hô hố:

- Mà nói vòng vo Tam Quốc một hồi rồi đâu cũng vô đó hết trơn à! Tại mà dở vậy thôi.

Gã kia không kém cái lại:

- Dở sao được, tại tao quên.

- Quên là dở rồi.

- Quên và dở khác nhau xa mà ơ!

Gã kia đồ quạu:

- Tao không thèm nói chuyện với mà nữa, chán thấy mẹ.

Người bạn càng chọc tức:

- Tại nói không lại.

Gã kia buồn cái phuy đến phịch xuống đất:

- Ô hay sao mà mày chọc quê tao hoài vậy cà, tao đã biểu tao không muốn nói chuyện đó nữa.

Người bạn ngừng lại cười ngất:

- Không nói mà cái miệng lép xép hoài.

Gã kia tức giận ra mặt, gã đá cái khay và xối nước ào ào.

Từ nãy Loan vẫn đứng nguyên chỗ cũ, lời qua tiếng lại của hai người như một bức rào cản không cho Loan tới gần giỏ cần xé để bẻ một miếng cơm cháy. Loan nghĩ bụng không lẽ mình lại bỏ đi ra vì sự gấu ó của hai người.

Hai người đã thôi không còn cãi vặt nữa. Ai làm việc nấy. Hình như họ quên cả sự có mặt của Loan. Không thể được Loan phải nghĩ đến cái bụng đói của mình trước hãy nhắm mắt bỏ qua, gạt ra ngoài tất cả tự ái sẵn có. Loan dậm chân bước lại gần giỏ cần xé. Một người trong bọn ngẩng lên:

- Ủa, mày tính ăn cái cơm cháy đen đó sao?

Loan trả lời liền:

- Ăn chứ sao không ăn.

- Mẹ cơm cháy cho heo mày cũng ăn sao?

Tới nước cùng rồi, Loan nghĩ bụng không ăn cũng đại. Lúc đó nó chỉ cần nghĩ đến cái bụng đang lép kẹp của nó, nó không thể vì chút tự ái xằng bậy mà xuội lơ luôn.

Nghĩ vậy Loan cúi xuống bẻ một miếng cơm cháy thật lớn, miếng cơm nguội ngắt, những con ruồi đậu trên miếng cơm bị động bay vùng lên. Loan nói cho đỡ ngượng:

- Ăn một miếng coi có chết không nào, nghe các ông gây lộn hoài, tôi rầu quá.

Cả hai người đàn ông cùng cười:

- Mà y có vẻ chịu chơi đó lòi tì ạ! Thôi chiều tới nhé! Chiều tới tao để cho miếng cơm thật ngon thật vàng.

Loan cầm miếng cơm cháy lủi ra ngoài quán rắc tàu vị yếu, muối tiêu ăn ngon lành. Quán lúc này đã vắng tanh vắng ngắt. Ăn uống xong Loan bước ra khỏi quán. Nó lại phân vân không biết đi đâu cho hết buổi chiều nay.

CHƯƠNG 4

Loan lại trở về bến xe An Đông ngủ đờ một đêm. Trong túi Loan không còn nhột xu nhỏ. Chị Bảy thấy Loan thì cười ngất:

- Tao tưởng mày chết bờ chết bụi đâu rồi chớ, thiệt là cóc chết ba năm quay đầu về

núi.

Loan mím cười nụ cười buồn bã. Chị Bảy hỏi đốp chát luôn:

- Mày cỏ tiền thuê ghế bố không đó?

Loan lắc đầu, chị Bảy nheo mắt, đưa tay xoắn lấy tay Loan đau điếng:

- Tao biết cái bản mặt mày mà, quân này bạc bẽo thấy mồ, mày đâu có bỏ được tao...

Chị Bảy vừa nói vừa cười, đôi mắt chị lảng lơ, liếc xéo Loan. Hôm nay chị không ngồi ở cái ghế xích đu như mọi bữa. Chị đứng tựa cửa, chiếc áo ni lông màu xanh dương bó sát thân thể mập tròn của chị làm những múi thịt ở nách ở hông nổi lên có ngấn, tròn lẳn như đòn bánh lết. Chị đu đưa cái chân, chiếc mông tròn như cái thúng của chị lắc lư theo. Chị Bảy hôm nay coi bộ vui vẻ hơn mọi bữa. Loan nghĩ thế. Nó vui vẻ theo:

- Hồi này, chị có khá không chị Bảy?

Chị Bảy cười tít mắt:

- Lai rai à, nếu tao không có những thằng đên ngủ nhờ như mày thì tao giàu từ khuya rồi.

Loan biết chị Bảy chỉ nói đùa mình nên không giận, nó nói chổng chể:

- Ăn nhàm gì đâu chị, chẳng em chị mà.
- Ủa, mà là em tao, mà mà có giúp đỡ gì được tao đâu?
- Tiền bạc thì em không có còn chị sai bảo gì em làm được em đâu dám từ...

Chị Bảy cười nửa miệng:

- Nói nghe ngon lành quá há, chỉ sợ điều tao nhờ vả mà làm không nổi thôi.
- Được, chị cứ nói nghe thử coi.
- Thiệt hén!

Loan gật đầu đầy tin tưởng. Chị Bảy nói liền:

- Mà phụ việc cho thuê ghế bố với tao được không? Như vậy là mà có công ăn việc làm luôn.

Loan không ngờ chị Bảy lại đề nghị một cách ngang xướng vậy. Loan mừng thầm:

- Tưởng việc gì khó khăn chứ việc đó thì em chịu liền. À, nhưng ông xã chị đâu?
- Ông xã tao hả, bị bắt bạc cả tuần nay rồi. Tao mệt quá chừng, tuần nay, đêm tao không được chợp mắt lấy một phút nữa.

Loan nói với vẻ cương quyết hơn:

- Được, em sẽ phụ giúp chị bắt đầu từ đêm nay. Chị thức tua đầu hay em thức?
- Thôi tua đầu để tao thức, tua sau cho tới sáng là mà, chịu hôn?

Loan gật đầu, chị Bảy đề nghị:

- Mà vô ngủ trưa đi, bây giờ mới 9 giờ.

Loan toan bước đi, chị Bảy gọi giật lại:

- Nè nhỏ, lại tao biểu.

Loan trở lại. Chị Bảy móc tiền trong túi ra đưa cho Loan:

- Tao cho mày hai chục, đi ăn uống gì cho no rồi đi ngủ.

Loan đỡ lấy tiền:

- Em ăn rồi, nhưng đi uống cà phê, mấy hôm nay nghèo quá.

Loan ra ngay quán cà phê bán trên vỉa hè. Một cái bàn thấp, dăm bảy cái ghế con, một người đàn bà còn ít tuổi ngồi ngay cạnh bàn, bên hai cái hỏa lò đỏ rực. Chị ta luôn tay chuyên nước sôi từ chiếc ấm nhôm vào cái lược cà phê. Nước cốt chảy vào một cái siêu sành. Ánh lửa từ bếp lò chiếu hắt lên làn mặt chị ta hồng hồng. Hơi nước bốc lên nghi ngút, phảng phất hương thơm cà phê ngày ngày.

Loan tới kéo một chiếc ghế ngồi xuống. Loan kêu một ly cà phê sữa nhỏ, người đàn bà ngừng tay ngẩng lên:

- Chờ chút tao lược cà phê ngon cho mà uống.

Trong khi chờ đợi, Loan ra mua mấy điếu thuốc rubi hút. Mấy ngày hôm nay, Loan mới được hút một điếu thuốc, nó hít một hơi dài, thở khói ra đằng mũi khoan khoái... Loan nhìn ra đường, mới xa bến xe có ít lâu mà nó đã có cảm tưởng như lâu lắm. Cảnh vật vẫn không có gì đổi khác. Những chiếc xe hàng xếp hàng thẳng thắn dọc theo lề đường. Bên cạnh mỗi chiếc xe có một chiếc quầy bán vé, đèn néon sáng choang. Chưa về khuya nên bến xe hãy còn bán vé, một tốp người ngồi quây quần đánh bạc ngay trước mũi xe, một vài người thua đậm nên la ó ồn ào. Ở một chỗ khác, Những tay nhậu cởi áo vắt vai ngồi uống lai rai ở quán cóc. Họ cười, nói văng tục luôn miệng. Cà phê bung ra, Loan uống từng hớp nhỏ. Chị chủ quán hỏi.

- Lâu quá, sao không thấy mày tới uống cà phê?

Loan nói dối:

- Tôi mới đi làm xa về.

- Tại sao lại về?

- Không thích, vả lại kiếm chắc chả được bao nhiêu.

Chị đàn bà khoanh hai tay lên đầu gối:

- Mày về đây lại chạy xe hả.

- Không, tôi đâu có chạy xe bao giờ.

Chị ta cười chột:

- Vậy hả, tao cứ ngỡ mày chạy xe chớ. Về lại đây, mày kiếm được việc gì làm chưa?

Loan chỉ tay sang bữa kia đường, nơi cho thuê ghế bố của chị Bảy:

- Tôi về giúp Chị Bảy coi ghế bố ban đêm.

Chị đàn bà nhíu mắt nhìn Loan, chị ta nói giọng sững sờ:

- Vậy hả?

Loan ngờ vực hỏi lại:

- Có sao không?

Chị đàn bà ngăm nhìn Loan, hỏi một câu không ăn nhập gì vào câu chuyện:

- Mày bao nhiêu tuổi rồi?

- Mười bảy tuổi.

Chị ta nhe răng ra cười:

- Hèn gì...

Chị nhìn sang bên kia đường:

- Chồng mụ Bảy mới bị bắt bài mấy bữa rày, mà y cố giúp chỉ cho ngoan nghe mậy....

Loan nhận thấy trong lời nói của chị đàn bà có ẩn ý gì, nhất là nụ cười của chị ta. Chị ta nói thêm một câu:

- Trông mà y cũng bảnh bao đấy chứ, tao tin chắc mà y sẽ được chị Bảy cưng lắm.

Loan càng hoang mang hơn sau câu nói đó. Nhưng Loan không muốn đi sâu thêm vào câu chuyện:

- Tôi làm cho chị ấy ăn lương chớ bộ giúp không đâu.

- Chỉ trả mà y bao nhiêu tiền lương?

- Chưa biết, nhưng chắc cũng sống được. Tôi thấy chị Bảy là người tốt.

Chị đàn bà lại cười:

- Chỉ lúc nào mà chả tốt. Nhất là cỡ nhỏ nhỏ như mà y chỉ khoái lắm. Rồi mà y coi, tao nói có sai mà y đừng kêu tao là chị nữa.

Lời nói của chị đàn bà mỗi lúc một rắc rối hơn, khiến cho Loan càng thêm băn khoăn. Loan không muốn đào sâu thêm, nó uống nốt cà phê toan đứng dậy, thì chị đàn bà nói tới:

- Ê sáng mai mà y ra quán tao ăn điểm tâm không?

Loan bực mình nói xẵng:

- Có tiền thì ra.

Chị ta nhìn Loan bằng con mắt ranh mãnh:

- Không có tiền cũng cố ra ăn nghe mậy. Ăn ghi sổ rồi chị Bảy trả.

- Đâu có được.

- Được mà, chẳng lẽ chỉ tiếc mà y một hai hột gà sao.

Loan thấy ngồi lâu thêm bực mình nên nhứt quyết đứng dậy:

- Khỏi thềm nói chuyện với chị nữa, nói gì không đâu.

Loan băng qua đường còn nghe tiếng cười đuổi theo của chị đàn bà.

Chị Bảy ngồi ở ghế xích đu, thấy Loan tới bèn ngoắc lại:

- Nè, em ra chị biểu.

Loan dừng lại, chị Bảy hỏi:

- Mà biết chỗ ngủ chưa?

- Thì ngủ ở ghế bố như mọi bữa chớ gì?

Chị Bảy đứng dậy:

- Đâu có phải, mà theo tao.

Loan theo chị Bảy vào nhà, đi quá suốt một gian nhà kê đầy ghế bố, quẹo sang trái, tới một căn phòng nhỏ, tương đối ấm cúng. Giường nệm êm ái, có đèn ngủ đằng hoàng, mùng bông sẵn. Chị Bảy chỉ chiếc giường:

- Đó em ngủ đây!

Loan phân vua:

- Phòng của chị mà tôi ngủ đâu được.

Chị Bảy cười rất tự nhiên, chị đưa tay lên vuốt má Loan:

- Tao cho mà ngủ ở đây, không chịu sao. Mà chỉ ngủ tới ba giờ sáng rồi tao vô đánh thức mà dậy, lúc đó tao ngủ.

Nghe chị Bảy nói hợp lý. Loan gật đầu:

- Dạ cũng được.

Chị Bảy vén cái mùng chui vô trong sửa soạn lại tấm "ra" cho phẳng phiu. Loan còn đang đứng tần ngần ở ngoài, chị ta thò đầu ra kêu:

-Vô nằm ngủ đi mà...

Bỗng nhiên Loan trở nên luống cuống:

- Dạ, nhưng chị còn ở trông.

Chị Bảy cười khì khì:

- Trời ơi, thằng cù lần, bộ tao là cùi sao mà mà không dám vô.

Căn phòng này cách biệt hẳn với nhà kê ghế bố nên Loan cũng cảm thấy bối rối. Trống ngực Loan đập thành thịch. Chị Bảy không thấy Loan có phản ứng gì, nên nói:

- Vô đi mà, mà coi tao như chị còn e lệ gì mới được chứ.

- Nhưng...

Loan tiến lại gần đầu giường, rồi đứng khựng lại ở đó. Chị Bảy bực mình, vén mùng chui hẳn ra ngoài kéo tay Loan:

- Bực mình mà hết sức, thiệt tao đối đãi với mà còn hơn với ông cố nội tao.

Bàn tay mềm mát của chị Bảy cứ nắm lấy cổ tay Loan. Khuôn mặt chị ngửa lên, khuôn mặt tròn, đôi mắt nhỏ, dài long lanh dưới ánh đèn. Tiếng nói của chị trở nên mất bình tĩnh:

- Vô ngủ đi mà!

Tiếng nói gần như một lời năn nỉ. Loan dùng dằng nửa muốn gỡ cổ tay mình ra khỏi bàn tay chị Bảy, nửa không dám vì sợ chị Bảy giận.

Chị Bảy kéo Loan lại gần mình, Loan luống cuống:

- Đừng chị, buông ra...

Chị Bảy lắc đầu, nói một câu không ăn nhập gì tới việc ngủ nghề của Loan:

- Chị tốt với em, em có bỏ chị không?

Loan lắc đầu, tiếng nói của Loan như lạc đi, yếu ớt:

- Không...

Gương mặt chị Bảy bỗng tươi lên:

- Vô ngủ nhé!

Loan không trả lời, nó thả rơi người xuống giường theo đà tay của chị Bảy. Mùi nước hoa "ô đờ cô lân" ở người chị Bảy thoang thoảng. Loan đã ngồi cạnh chị Bảy. Chị đẩy Loan vào mùng:

- Vô ngủ đi em.

Cái cảm giác xốn xang, mới mẻ bỗng dậy lên trong ngực Loan, làm nó bần thần như kẻ mất hồn. Cái cảm giác đó lần đầu tiên đến với Loan đầy ứ trong đầu làm lương tri Loan như bị một màn sương phủ. Căn phòng vắng vẻ, ánh đèn néon rọi qua làm vài mùng chiếu lên khuôn mặt Loan, khuôn mặt đỏ ửng non nớt. Chị Bảy nhìn vào mặt Loan, đôi mắt đẹp, hàng lông mi cong óng mượt. Chị Bảy nghĩ bụng, tại sao thằng con trai lại có nổi một sức đẹp đến thế. Nó đang ở trong tay chị, đang chín mùi giữa tuổi căng đầy nhựa sống.

Chị vuốt tay trên mặt Loan, trên đôi mắt đẹp, chiếc mũi dọc dừa. Hơi thở còn nóng hôi hổi trong lòng bàn tay chị, chị bỗng thấy bàn tay mình run rẩy, chị dừng tay trên mép Loan, đôi môi, đôi môi xinh quá. Chị Bảy cúi xuống trong sự ham hố đến cuồng bạo.

Loan mở bừng mắt ra. Nó đẩy vai chị Bảy, cố vùng khỏi tay chị, vùng khỏi cái cảm giác ngọt ngào. Mái tóc chị Bảy xổ ra, rủ xuống phủ kín cả khuôn mặt Loan.

Loan mở to mắt, nó nhìn thấy khuôn mặt chị Bảy, khuôn mặt đại khờ, đần độn, cái cảm giác xốn xang đầy ứ trong

ngực Loan, Loan nuốt nước bọt. Loan cố sức đẩy vai chị Bảy ra:

- Đừng chị. đừng...

Chị Bảy như cuồng si trong cảm giác ham hố, chị như không nghe tiếng nói của Loan. Chị giằng mạnh Loan xuống giường... Những chiếc hôn ẩm ướt đặt lên cổ, trên má Loan làm Loan nhột nhạt. Nó vùng mạnh, Loan bị dẫn vật trong cái cảm giác vừa thích thú vừa e thẹn.

Loan chới với, bàn tay nó bấu mạnh vào vai chị Bảy. Chị Bảy đau điếng, hơi nới lỏng Loan ra. Nó quay phắt người lại, đập thốc vào người chị Bảy. Chị Bảy lảng đi một vòng. Chị quay người lại, mở to mắt nhìn Loan, khuôn mặt đứa con trai vừa thần thờ vừa có vẻ hối hận. Nó ngồi dậy, lê dần vào góc giường ngồi nhìn xững chị Bảy.

Sau một phút sửng sờ, chị Bảy bình tĩnh trở lại, chị nhìn xéo Loan không nói gì. Chị vuốt mái tóc bị xổ tung ra sau gáy, vấn gọn lại. Chị thòng chân xuống giường tìm guốc, vén mùng chui ra, chị đứng dậy ra chỗ công tắc đèn. Tiếng công tắc kêu tách khô khan. Căn phòng tối mù. Tiếng chị Bảy cất lên:

- Ngủ đi!

Rồi Loan nghe tiếng cửa sập lại, tiếng khóa trái bên ngoài. Loan thở dài, nằm xuống nệm. Con mẹ giam mình rồi. Loan không nói được câu nào, bóng tối mông lung giam kín Loan trong tĩnh mịch. Tất cả những tiếng động bên ngoài đều xa vắng... Loan chợt nghĩ đến những câu nói bóng gió của người đàn bà bán cà phê hồi nãy. Trong giây phút vừa qua Loan đã rõ. Cái cảm giác nôn nao thích thú chưa tan hẳn trong người Loan, cái cảm giác nửa vờ nửa đùa chưa thỏa mãn, chưa phai qua những chiếc hôn ham hố của người đàn bà sành sỏi. Mùi nước hoa còn phảng phất đâu đây. Loan sờ tay lên nệm chần còn nóng hơi người.

Tất cả những cảm giác đó dâng lên trong cơ thể Loan, máu trong người Loan hình như chảy mạnh hơn, Loan thần thờ nằm dài người trên nệm, nó lăn người đi ôm một cái gối vào lòng... Nó nhắm mắt rúc đầu gối... Loan muốn quên tất cả. Nó thầm nghĩ sao mình lại nằm đây?

Chị Bảy trở ra ghế xích đu ngoài cửa chị ngẩn ngơ thả rơi người trên ghế. Cái cảm giác ấm ức trong người chị không được thỏa mãn. Chị nằm ngửa mặt nhìn lên ngọn cây cao. Thấp thoáng sau bóng lá cây những sao đêm nhấp nháy. Về khuya gió lạnh dần, người chị nóng bừng bừng, chị nhắm mắt lại mỉm cười, chị vòng tay khoanh trước ngực, bắt chéo hai chân lên nhau. Chị nghĩ đến giây phút vừa qua, giây phút thật hiếm hoi của một người đàn bà căng đầy nhựa sống ít được thỏa mãn. Chị nghĩ đến gã chồng già hồi chưa bị bắt. Hắn ốm nhom, yếu đuối suốt ngày miệt mài trong cạnh bạc, khi về tới nhà thì say mèm, lăn ra ngủ. Nhiều đêm chị vào giường nhìn người chồng, chị thở dài... Chị lăn mò ra những chiếc ghế bố tìm sự thỏa mãn với một người đàn ông xa lạ.. Chị được thỏa mãn một cách dễ dàng nhưng rồi sau đó chị quên ngay...

Nhưng với Loan, cái cảm giác đụng chạm còn ngây ngất trong cơ thể... chị nhắm mắt lại nằm thu hình trên ghế xích đu.

Loan mệt mỏi quá nên ngủ thiếp đi. Nó buông thả ý nghĩ, kệ muốn đi đến đâu thì đi...

Nửa đêm Loan thức giấc dậy, vì hơi thở nóng hổi phì phào bên tai. Bàn tay chị Bảy lăn mò trên ngực, trên cổ Loan. Một cánh tay Loan mồi rừ vì cả thân thể người đàn bà nằm đè lên. Loan không dám cử động. Nó yên lặng nằm nghe mọi cử động của người đàn bà. Loan thấy e thẹn, sự ham hố của chị Bảy không còn làm Loan thích thú, nó bực

dọc muốn thoát ra khỏi bàn tay vuốt ve mỗi lúc thêm bạo dạn hơn nữa của chị Bảy.

Loan cựa mình, nắm xoay mặt vào tường. Chị Bảy ghì vai Loan lại gọi nhỏ:

- Cứng ơi.

Loan đưa tay lên gỡ bàn tay của chị Bảy ra khỏi vai mình, giọng Loan bắt đầu bực dọc:

- Chị kỳ quá, để nguyên nào...

Loan định ngồi dậy. Chị Bảy giữ chặt lấy Loan:

- Đi đâu vậy.

Loan tìm cớ:

- Đi ra coi ghế bố cho chị.

Tiếng chị Bảy cười nhẹ:

- Khỏi cần tao có nhờ người khác rồi. Nằm đây ngủ cho... khỏe.

Loan đành nằm chịu trận. Bỗng chị Bảy cắn một cái vào bả vai Loan. Loan đau điếng vùng ra:

- Kỳ quá vậy?

Chị Bảy bèn vuốt nhẹ lên má Loan:

- Thằng này nhát thấy mồ... người ta thương mà.

Loan nằm co rút người lại như con tôm, cố tránh những cái ngắt, cái véo mà Loan cho là vô lý của chị Bảy.

Trời tối thui, tiếng chị Bảy òn ì bên tai Loan:

- Nếu cứng ngoan ngoãn, cứng muốn gì cũng đợc hết ráo. Tao may mặc quần áo nè, sắm xe sô lếch nè... chơi thả đàn...

Loan vẫn bướng bỉnh lắc đầu, chị Bảy thôi không còn rọ rạ cái tay nữa, chị nói, nói toàn những chuyện "trời ơi đất hỡi" đầu không:

- Cưng sẽ sướng nhất trên đời, đâu có ai biết tới "chuyện đó". Ngoài mặt thì tụi mình vẫn chị chị em em, nhưng...

Nói tới đó, chị Bảy bỗng cười rúc rính, chị ôm chặt lấy Loan hôn một hơi dài lên má nó. Loan cựa mình, tránh những cái hôn kế tiếp của chị ta. Chị Bảy chặc chặc lưỡi:

- Thằng em này khó tính quá, nhát như thỏ đế, những đứa khác bằng tuổi mà tụi nó... quá trời

Loan phản ứng một cách yếu ớt:

- Nhưng tôi không thích vậy...

Chị Bảy véo nó thêm một cái nữa:

- Mà đã cứng đầu mà lại còn ngu nữa, mất mát gì đâu mà mà giữ kỹ quá vậy.

Loan chống chế:

- Tui không quen chuyện đó...

Chị Bảy xì một tiếng:

- Lảng nhách à, chưa tới lúc mà phải vái tao, xin xỏ...

Nói xong, chị lại hứ một tiếng, Loan vẫn nằm co rút như con tôm, chị Bảy lấy móng tay nhọn chỉ mạnh vào lưng nó:

- Nằm kiểu gì mà kỳ cục quá vậy?

Loan vừa đau, vừa nhột, nó giật thót người.

Chị Bảy tìm thấy nhược điểm của Loan nên cứ cù lét Loan hoài... Loan vừa nhột vừa cáu. Nó khó chịu hành động của chị Bảy nên vùng tay ra.

- Chị kỳ cục quá à, tôi không thích đùa vậy. Nhột thấy mẹ.

Chị vẫn chột nhả:

- Mà hết cứng đầu chưa?

Loan lại gắt:

- Tôi làm gì đâu mà cứng đầu.

Chị Bảy lại vít cổ Loan, ôm đầu nó vào ngực mình:

- Bộ tao cần mà sao mà mà sợ dữ vậy?

- Mà tôi không thích vậy!

Loan cố cự mình, chị Bảy nới lỏng tay ra. Cánh tay mềm mát của chị Bảy vẫn ở dưới đầu Loan. Loan thấy thoải mái hơn, nó tiếp tục nhấc cái đùi nần nần của chị Bảy để xuống giường. Sau một hồi chọc phá Loan, chắc hẳn chị Bảy đã mệt, chị nằm ngửa người, mặc kệ Loan... Chị thấy thích thú khi bàn tay giận dữ của Loan đụng chạm vào thân thể chị...

Loan bỗng thấy chị Bảy "ngoan ngoãn". Chị ta im lặng để Loan muốn làm gì thì làm. Loan chỉ nghe thấy tiếng thở dài sườn sượt của chị... Loan cho rằng chị Bảy giận mình, nó ngừng tay và lắng nghe. Chị Bảy hơi cự mình, rút tay ra khỏi đầu Loan.

Sự im lặng đột ngột của chị Bảy khiến Loan trở nên khó nghĩ. Chị nằm quay lưng lại phía Loan. Chị Bảy giận Loan rồi chẳng? Cơ buồn ngủ của Loan tin biến mất... Đôi mắt Loan nhìn chong chong vào bóng tối mung lung. Chị Bảy cự mình, tiếng giường chuyển động, tiếng quần áo của chị Bảy nghe xột xoạt. hình như có tiếng nút áo mở bật. Chị Bảy chép miệng.

Cái cảm giác nôn nao của Loan hồi tối tan biến hết. Loan chỉ còn thấy lo âu. Loan nghĩ đến những lời òn ỉ của chị

Bảy hồi nãy: "Nếu cứng ngoan ngoãn cứng muốn gì cũng được hết ráo..." Rồi lời nói xa nói gần của con mẹ bán cà phê, đôi mắt mù nhìa Loan đầy ẩn ý. Rồi đến thân phận Loan hiện tại. Tất cả những ý tưởng đó hỗn độn trong đầu Loan, chúng chống đối nhau quyết liệt. Mặt Loan tự nhiên nóng bừng bừng...

Loan nghĩ đến chị Bảy, sự ham hố của chị ta cùng những lời hứa hẹn. Người đàn bà quá quắt lúc này đã nằm im lìm. Loan không biết chị ta đang nghĩ gì hay đã ngủ. Mình không thể hèn hạ được, không thể sống bám vào một người đàn bà để cầu lấy sự vinh thân.

Ý nghĩ Loan bị cắt ngang khi chị Bảy cựa mình, chị ta buông rơi một cánh tay ngang người Loan, cánh tay trần mềm mát. Chị tiếp tục trở mình, bàn tay Loan đung vào da thịt chị ta.

Không thể chịu đựng được nữa, Loan van nài.

- Chị Bảy ơi! Đừng làm thế kỳ quá...

Tiếng chị Bảy dỗ dành:

- Đừng sợ... có ai biết đâu..

Lúc này Loan thấy lo sợ nhiều hơn thích thú. Loan ngán tai tiếng, ngán dư luận đàm tiếu. Nhất là lời nói bóng gió của người đàn bà bán cà phê hồi tối, Loan nghĩ đến những con mắt của mọi người sẽ nhìn Loan vào buổi sáng ngày mai. Loan sẽ ngột ngạt vì những cái nhìn đó.. Tiếng chị Bảy lại òn ã:

- Không ai biết đâu...

- Biết chớ, ai cũng biết hết.

- Mà không nói và tao không nói thì ai biết được. Nếu chuyện này lộ ra chỉ có mày nói thôi.

Loan bị đở thừa nên cố cãi:

- Tôi không nói, nhưng người ta nhìn thì biết liền.

Chị Bảy cười khích khích:

- Ngu quá, nhìn mà biết được, bộ mày ngủ với tao rồi có dấu vết ra mặt sao?

Chị Bảy nói xong, càng xấp gần tới Loan hơn:

- Mày ngây thơ quá, bởi vậy tao mới thương chớ, còn những đứa khác thì còn lâu tao mới tâng tiu.

Loan hết chỗ lùì nên đành nằm chịu trận cho chị Bảy mặc sức vuốt ve... Loan bắt đầu thấy thích thú trở lại. Loan phản ứng một cách yếu ớt.

- Thôi chị Bảy, làm vậy mắc cỡ quá à.

Phản ứng dễ thương của Loan càng làm cho chị Bảy khoái nó hơn. Chị ta ôm ấp vỗ về nó.

Loan nằm nghĩ tức mình nên nói "huých toẹt" ra:

- Con mẹ bán cà phê nói đó.

- Con mẹ cà phê nào?

- Con mẹ ở bên kia đường.

Chị Bảy á à một tiếng:

- Thiệt mẹ nói không?

Loan chắc chắn:

- Thiệt!

- Tại sao mẹ biết được?

Loan không biết trả lời sao, chị Bảy trở nên bực dọc:

- Rồi sáng mai con mẹ sẽ biết tay tao.

Bỗng nhiên Loan làm lo sợ. Nếu chuyện gây gổ giữa chị Bảy và mẹ bán cà phê tùm lum lên thì Loan chẳng còn mặt mũi nào, Loan bỗng thấy hồi hộp, nó năn nỉ chị Bảy:

- Thôi chị, bỏ qua đi, con mẹ đâu có nói gì quá xá đâu.

Chị Bảy vẫn hậm hực:

- Nhưng tao cũng phải làm cho ra lễ. Mẹ nói sao mà nói lại nghe coi.

Loan nghĩ bụng, bây giờ chỉ còn cách nói nhẹ đi cho con mẹ bán cà phê thì chị Bảy mới hết bực mình:

- Mẹ có nói gì đâu, mẹ nói rằng nếu ở với chị Bảy thì chỉ sẽ cứng lắm... Chị Bảy là người tốt...

Chị Bảy hừ một tiếng:

- Hèn gì mà "bạc đãi" tao, mà sợ con mẹ à?

- Đâu có!

- Không có mà mà không... tao. Nói cho mà biết tao không cần nữa đâu. Làm bộ hoài.

Chị Bảy làm mình làm mẩy ra mặt. Loan đâm lo, nó nghĩ bụng dẫu sao cũng phải nói cho con mẹ vui lòng rồi mình sẽ tính sau:

- Đâu có, em biết chị có "lòng tốt" mà.

Chị Bảy hậm hực, giọng chị ta tức tở:

- Tao biết mà, "tình đời đen bạc".

Nói xong, chị Bảy nắc lên, Loan càng cuống. Nó nói:

- Trời ơi, chị Bảy nói vậy oan cho em quá!

Chị Bảy xoay mạnh người, nắm nghiêng sang một bên chị quay lưng lại phía Loan. Một hồi sau Loan nghe tiếng chị Bảy nức nở:

- Đời đen bạc, tao biết đời đen bạc mà. Tao tốt với mà mà mà khi tao, mà có coi tao ra gì đâu. Mà đi đi, đi liền bây giờ tao không cần mà đâu.

Loan thật khó nghĩ, không ngờ chị Bảy lại làm mình làm mấy đến thế được. Cỏ lẽ vì Loan "bạc đãi" chị ta quá chẳng? Loan tự kiểm điểm lại hành động của mình Loan chẳng làm gì quá đáng ngoài chuyện từ chối chuyện ấy vì thấy... chướng. Kể ra thì chị Bảy cũng là người tốt, bằng chứng là đã từng giúp đỡ Loan từ bao nhiêu lâu nay. Vậy mà chỉ có một "chuyện vặt" đó Loan lại nỡ từ chối. Kể ra thì chị Bảy cũng tậ thật. Hai ý tưởng trả ơn và điều tiếng rối tung trong đầu Loan. Chị Bảy nắm kia chỉ cách Loan khoảng nửa sải tay. Chị ta tấm ta tấm tức khóc như con nít hờn...

Chị Bảy thấy Loan im lặng thì biết rằng nước mắt của mình đã gây được ít nhiều hiệu quả với Loan. Chị la khóc nhưng vẫn để ý lắng nghe mọi động tĩnh phía Loan. Chị Bảy biết trước sau gì Loan cũng phải xiêu lòng, chẳng phải nó yêu thương gì chị, mà nó là người tốt, nó ngán ai buồn về mình.

Nghĩ vậy, nên chị Bảy càng làm tới, chị khóc to hơn. Chị kể lể. Nào là chị tốt với Loan ra sao, khi Loan không có tiền, đáng lý ra Loan phải nắm đường nắm chợ thì chị "mở rộng cửa" đón tiếp Loan. Chị nghĩ rằng Loan là người tốt.

- Không ngờ... (chị Bảy khóc nức lên) ừ, không ngờ "đời bạc bẽo như nhau"...

Giọng chị ta dần dỗi, cay đắng làm sao. Khiến Loan trở nên bùi ngùi cảm động. Loan nuốt nước bọt, nó muốn nói với chị Bảy rằng, chị đừng buồn nữa. Nhưng Loan không thể nói được, Loan vẫn thấy "làm sao ấy". Loan nghĩ bụng, sao mẹ đàn bà này lại quái ác đến thế được. Có thiếu gì cách để Loan trả ơn, chẳng hạn như nó sẽ làm đầy tớ không công cho chị Bảy. Thiệt là Loan ở vào một thế "kẹt" tiến thối lưỡng nan. Trong khi đó chị Bảy vẫn

nằm úp mặt xuống gối khóc hưng hức. Loan thấy ái ngại, thấy lương tâm mình bút rút, nó cố ý vót vát lần chót:

- Chị Bảy à!

Chị Bảy không trả lời. Loan cũng im lặng một lát rồi nói tiếp, giọng nói nó trở nên khàn khàn:

- Chị Bảy, em mang ơn chị nhiều lắm, em xin trả ơn bằng cách khác... Chuyện này, em sợ quá chị à... Ngộ lỗi.

Loan nói đến đó rồi ngưng lại, nó nín thở. Chị Bảy gắt gỏng:

- Thôi tao khỏi cần mày nữa, tao hiểu hết lòng dạ mày rồi...

Loan càng bút rút hơn, nên năn nỉ:

- Khổ quá, em đã nói...

Tiếng chị Bảy lớn hơn:

- Tao khỏi cần, đi đi.

Chị ta giáng thêm một đòn cân não:

- Mày bạc đãi tao à, tao muốn hại mày lúc này đâu có khó khăn gì, tao la lên là mày mò vào giường tao có được không?

Loan choáng người, không ngờ người đàn bà này lại ghê gớm đến thế. Coi bộ mụ dám Iàm lắm. Loan thoát nghĩ đến tình cảnh hiện tại của mình, đến lính, đến trăm thứ khốn khổ sẽ xảy ra nếu Loan không biết điều. Loan đâm cuống, nên cãi bừa:

- Mà vụ này đâu có phải do tôi...

Chị Bảy đã thôi khóc, giọng chị ta bỗng trở nên đanh thép:

- Nhưng tao thưa với lính là do mày có được không? Trả lời coi.

Loan cắn chặt răng muốn bật máu môi. Chị Bảy đe dọa một cách tỉnh bơ:

- Dĩ nhiên lính sẽ nghe tao chứ đâu có nghe mày.

Loan không còn biết nói sao, nó vừa lo sợ vừa tức giận. Chị Bảy cười nhạt:

- Nhưng tao đâu có thèm làm trò đó.

Loan thở phào, nó thấy nhẹ nhõm hẳn người. Nhưng nó vội nghĩ ngay. Hẳn là con mẹ này lại muốn giở trò gì nữa đây. Quả nhiên điều suy nghĩ của Loan không sai mấy. Chị Bảy bỗng chép miệng thở dài:

- Tao đâu nỡ làm chuyện thất đức đó, nhưng nay tao đã chót... thế này rồi, tao bị mày khi rẻ rồi.

Loan vội chụp lấy cơ hội:

- Em đâu dám khi rẻ chị.

Chị Bảy như nhìn thấy tận tim đen Loan. Chị ta nói một cách chắc chắn:

- Đừng chối mày ơi! Qua mặt tao sao được, tao tiếc rằng tao già rồi mà còn khờ dại. Rồi mày thoát khỏi đây mày sẽ đi rêu rao cùng thiên hạ rằng tao "thế này thế khác" thì tao còn mặt mũi nào sống ở đời nữa. Loan hấp tấp:

- Em xin thề, không bao giờ em mang chuyện này đi nói hết.

Chị Bảy chép miệng, nói như than phiền:

- Tin sao được, thề bồi ở đời này có ăn nhằm gì đâu mày.

Trong giây phút này Loan không còn biết người đàn bà muốn gì nữa, sẽ hành hạ Loan đến mức độ nào. Chị Bảy tiếp:

- Tao đã để ý thương mày hồi mày mới tới, nhưng hồi đó tao mắc kẹt thẳng chả. Tối nay thấy mày trở lại tao mừng

"hết lơn". Tao ngỡ rằng mày đầu nữ tộ với tao... không ngờ tao đã phản bội chồng để chuộc lấy sự thất vọng...

Nói đến đó chị Bảy lại khóc nức lên, chị nói trong giọng ướn nước mắt:

- Trời ơi! Chắc tao chết mất, chết đi cho rồi...

Tâm thần Loan bấn loạn lên. Thấy chị Bảy khóc một cách mùi mẫn, nên Loan ngán. Nếu chị Bảy vì "chuyện đó" mà chết thật thì khổ cho Loan quá. Chị Bảy giật mình:

- Tao sẽ tự vận chết, tao nhục quá rồi...

Loan từng nghe thấy chuyện nhiều người đàn bà vì bực tức một điều gì cũng dám liều lảm. Đẳng này chị Bảy, đã chót tính chuyện đồng trời này, rồi không được Loan a tòng, dĩ nhiên chị ta phải ức lảm phải tìm một lối giải thoát cho đỡ ngượng. Nghĩ đến điều đó Loan muốn toát mồ hôi hột... Loan tự trách mình, mất mát gì đầu mà mình giữ gìn kỹ lưỡng quá vậy...

Căn phòng tối mò mò, tường gạch, cửa đóng kín mít, ngoài chị Bảy ra có ai biết đầu mà sợ. Ý nghĩ đó thoáng hiện ra trong đầu óc Loan. Loan cảm thấy mạch máu mình chạy mạnh hơn bình thường. Loan e thẹn với ý nghĩ đó. Loan rụt rè không dám đưa tay mình sang phía chị Bảy nằm.

Lại thêm một mối lo nghĩ nữa đến với Loan, biết chị Bảy còn chịu nữa không, hay là chị ta giận rồi. Loan thấy cổ họng mình khát khô. Chị Bảy vẫn còn nằm tằm tức khóc, chị nhắc đến chuyện tự vận hoài, nghe ghê quá Loan vừa hồi bộp vừa lo sợ.

Chị Bảy hình như chẳng buồn để ý gì đến Loan nữa. Loan thấy sự bứt rứt ở trong người mình mỗi lúc một gia tăng. Loan hay thở từng hơi dài. Đến lúc này Loan lại mong muốn chị Bảy nói với mình một lời, bất cứ là lời gì. Nhưng

chị Bảy không nói, chị ta còn mãi than thân thách phận. Cuối cùng Loan đành liều gọi nhỏ:

- Chị Bảy?

Chị Bảy không trả lời, nhưng chị khóc nhỏ hơn. Loan nghĩ bụng có lẽ chị đã nguôi ngoai giận phần nào. Chị không gào thét, dằn vặt như hồi nãy nữa, chị chỉ còn khóc ti tỉ, ầm ức...

Loan càng vững lòng tin hơn. Nó nghĩ bụng, mình sẽ xin lỗi chị ta, rồi cũng đành... nếu chị muốn.

Bóng tối đồng lõa với những ý nghĩ vừa nảy sinh trong đầu óc Loan mỗi lúc một lớn hơn. Trong phút chốc Loan quên tất cả, Loan quên cả những ý nghĩ đầu tiên về danh dự, tai tiếng này nọ từng dằn vặt Loan suốt mấy tiếng đồng hồ qua. Nói quên hẳn là không đúng, những ý nghĩ đó chỉ loáng thoáng hiện trong đầu Loan rồi tắt ngay. Trong lúc này chỉ còn hình ảnh của chị Bảy nổi bật. Và Loan phải làm vừa lòng chị ta. Trong một vài giây Loan biết mình vô lý, nhưng lẽ phải đó cũng bị những hình ảnh gợi cảm trong đầu óc Loan xóa nhòa ngay.

Loan nhẹ nhàng giơ tay lên. Bàn tay Loan lúc này bỗng trở nên run rẩy một cách lạ thường, nó rời rã làm sao.. Loan lại nuốt nước bọt. Hình như bàn tay Loan bắt đầu chạm vào da thịt ở bả vai chị Bảy. Vai chị run theo đà từng tiếng nức tức tử... Loan thấy vai mình mới rời rã, nó phó mặc bàn tay rơi xuống. Bả vai chị Bảy mát lạnh sần cứng. Những ngón tay Loan tự động xiết trên da thịt người đàn bà...

- Chị Bảy!

Chị Bảy ngưng khóc, chị nghe ngóng. Chị thấy bả vai mình, nơi bàn tay Loan đặt lên tê dại... Bỗng nhiên chị lại

thấy nhột nhạt, chị lắc mạnh vai. Bàn tay Loan càng bụ chặt hơn. Giọng Loan hấp tấp:

- Chị Bảy...

Loan lan người lại gần hơn. Chị Bảy nghe thấy hơi thở của Loan. Chị Bảy để mặc người mình lan theo đà tay co của Loan. Tóc chị ta xoắn tung ra, giọng Loan nghe thều thào:

- Em không xấu với chị nữa đâu...

Chị Bảy nằm ngheo đầu sang một bên, khắp người mạch máu chạy mạnh làm thân thể rời rã. Bàn tay Loan loạng choạng sờ lên mặt chị Bảy trong mớ tóc rối...

Mùi nước hoa "ô đờ cô lôn" thoan thoảng trong mớ tóc rối bời... Loan nghe một tiếng thạch sùng tắc lưỡi đầu đó... Loan có cảm tưởng mình chơi với, lún sâu mãi vào một không gian xa lạ... Chiếc đùi chị Bảy biếng lười thả rơi xuống nệm. Những ngón tay chị nới lỏng, vuốt ve trên cánh tay Loan.

Giọng nói của chị đứt quãng:

- Mà ghét tao... ghét tao không hả Loan?

Loan không trả lời được nữa, nó lắc đầu... Chị Bảy thở dài sườn sượt. Những ngón tay chị viu lấy một gấu mùng. Chị ta xoắn lấy vôi vãi, như sợ nó vượt mất... một góc dây mùng đứt bứt, Loan thoát giật mình:

- Gi đó?

Tiếng chị Bảy ú ớ:

- Cái mùng... cái mùng nó đứt dây...

Một nửa người Loan bị vướng víu, lúng túng như bị tấm lưới chụp lên. Muỗi bị động bay lên reo vo ve. Bóng tối tràn ngập trong phòng. Tiếng chị Bảy trở nên cuống quít:

- Trời ơi, cái mùng đứt dây rồi, muỗi...

Bàn tay chị Bảy khua tìm chiếc công tắc đèn ngủ ở đầu giường. Chiếc công tắc bằng nhựa cứ trượt đi đụng vào gỗ nghe lách cách:

- Tao phải bật đèn lên... mắc lại dây mùng chứ!

Loan cũng khua tay lên đầu giường tìm. Bàn tay Loan chồn vào tay chị Bảy. Chị ta nắm lấy hấp tấp, móng tay chị ta xiết chặt trên cổ tay Loan đau điếng, rồi nới lỏng dần... Hình như chị nói gì lảm nhảm trong miệng, Loan không nghe rõ.

Trong sự tĩnh mịch của căn phòng nhỏ chỉ còn có tiếng muỗi reo vo ve. Tiếng thạch sùng tắc lưỡi.

Chị Bảy tay tìm chiếc công tắc đèn lần thứ nhì. Chị nắm lấy trong lòng bàn tay, ngón tay cái đặt hờ hững trên cái nút bấm. Chị ta nói nhỏ:

- Phải bật đèn lên chứ?

Nói xong, chị cứ nắm chặt nút bấm đèn trong tay. Chị hỏi lại Loan:

- Bật đèn lên không?

Loan ừ nhỏ rồi lại lắc đầu:

- Thôi... kỳ lắm.

Chị ta yên lặng phân vân và lưỡi biếng không muốn nghĩ gì. Chị cứ nắm chắc công tắc đèn. Chị nhắm nghiền mắt...

Tâm trạng của Loan lúc này thật chán nản, nó nghĩ bụng mình không tá túc được mãi ở nơi này, làm một thú đồ chơi bắn thủ cho con mẹ chủ dâm đãng. Bốn giờ sáng Loan lén trở dậy..... Xung quanh chị chỉ có bóng tối, chị rã rời trong cái cảm giác si dại còn sót lại trong cơ thể.

Loan lúng túng trong chiếc mùng đứt dây, nó giơ tay nâng cao đỉnh mùng lên khỏi đầu. Loan ngồi trên giường, ngay bên cạnh chị Bảy.

Tiếng công tắc đèn bật tách. Ánh điện loé lên từ chiếc đèn có chụp hồng, đặt trên chiếc bàn ngủ kê ở đầu giường. Ánh sáng làm thành một quầng tròn. Loan nhìn thấy chiếc hình đóng khung của chị Bảy để ở đó. Tấm hình bán thân cười toe toét. Một chiếc gối xô nghiêng lọt xuống mùng, nó lũng búng trong phần vải mùng chưa tuột hẳn khỏi mép giường. Những con muỗi theo lỗ hồng lọt vào trong mùng đang bay vo ve ở một góc nào đó.

Chị Bảy giở mình, co chân lên, giơ tay phát một cái đén đét vào đùi. Một vết máu nhỏ miết dài trên màu da trắng nhễ nhại của chị ta. Những sợi tóc rối xõa trên mặt chị, trên một phần ngực trần, Loan vội quay mặt đi. Chị Bảy tự động kéo một chéo mềm mỏng phủ lên thân thể mình.

Loan thở dài, nó cúi mặt, mím môi rồi lắc đầu. Không còn gì sót lại trong đầu óc Loan lúc này. Đầu óc Loan trống rỗng và mệt mỏi... Ý tưởng chán nản lần lần xâm nhập rồi đầy ứ trong đầu...

Chị Bảy đưa tay vuốt những sợi tóc lòa xòa trên mặt. Đôi môi khô héo của chị nở một nụ cười, chị mở bừng mắt ra chớp nhẹ:

- Nằm xuống đây cưng!

Loan nhìn xuống chị Bảy, đôi mắt nó mở lớn, nó lắc đầu xững sờ. Ánh sáng dội trên mặt chị Bảy, khuôn mặt tròn vành vạch, đôi mắt lơ lơ nhìn Loan. Chiếc mũi lớn, hai chiếc má núng nính, chiếc dây chuyền vàng nhỏ xíu óng ánh trên bộ ngực thốn thẹn. Loan quay mặt đi... Loan thấy ngao ngán lạ lùng. Nó muốn thoát ra khỏi chiếc mùng tù lúng này ngay lập tức.

Nhưng chị Bảy đã co tay Loan lại, kéo nó nằm xuống cạnh mình:

- Nằm xuống đây cưng!
- Tôi buộc lại dây mừng...

Chị Bảy giữ dẹt lấy Loan:

- Hừ, kệ nó...

Loan nằm nín thình bên cạnh chị Bảy. Mắt nhìn băng quơ lên đỉnh mừng méo mó. Chị Bảy đưa tay đỡ lấy cằm Loan, xoay mặt nó lại phía mình:

- Loan, Loan giận chị sao?

Loan không nói câu nào, mắt nhìn đâu đâu, Chị Bảy vỗ nhẹ vào má Loan:

- Ô hay, cưng giận chị sao? Có gì đâu.

Loan vẫn không trả lời, vẫn nhìn đi chỗ khác, thờ dãi. Chị Bảy an ủi:

- Có gì đâu mà buồn, từ nay chị sẽ hết sức cưng chiều em. Em muốn gì cũng được hết, chị sẽ thương em mà...

Loan càng thêm chán nản sự đụng chạm với chị Bảy. Loan không còn thấy một chút nào thích thú. Nó thấy da thịt mình nhớp nhúa. Những lời ỏn ẻn của chị Bảy bên tai chỉ càng thêm khó chịu. Tiếng chị Bảy trở nên rền rĩ:

- Loan ơi, đừng buồn em, có gì đáng buồn đâu.

Trong lúc này những lời nói xa nói gần của con mụ bán cà phê hồi tối lại vang lên trong đầu óc Loan. Rồi điều tiếng này, tiếng nọ trong tương lai... khi mặt trời lên, khi Loan đứng ở trước cửa nhà, sự vuốt ve mơn trớn của chị Bảy. Loan nghĩ bụng mình không thể sống như vậy được. Loan chợt thấy hối hận về hành động của mình vừa qua. Mặt Loan nóng bừng lên, khi nghĩ đến từng động tác của

mình, sự ham hố si mê của chị Bảy. Nó nhắm nghiền mắt lại, nó không còn dám nhìn Chị Bảy.

Chị biết chị không còn trẻ trung gì, chị lớn tuổi. Chị không được ngon lành như những đứa con gái mới lớn, Chị có bốn phận chiều đãi Loan như một con mồi đáng giá.

o o o

Loan lằm lùi đi, đầu óc suy nghĩ miên man. Con đường Nguyễn Hoàng xa hun hút. Hàng cây bên đường cao vút, những ngôi sao trên bầu trời lặn gần hết. Ở phía đông ngôi sao mai chưa lặn bầu trời đã ửng hồng...

Một chuyến xe lửa khởi hành sớm. Tiếng còi tàu hú lên một hồi còi dài. Lửa từ dưới gầm đầu máy tàu phà ra đỏ rực. Tiếng xe chạy rầm rập trên đường sắt làm một vùng đất rung chuyển.

Trong những khung cửa toa tàu, những khuôn mặt hành khách nhìn xuống thành phố. Loan đứng ngơ ngác nhìn theo đoàn tàu dài thậm thượt mất hút ở cuối cùng đường. Làn khói mờ, khen khét còn phảng phất đâu đây.

Loan tự hỏi mình sẽ đi đâu. Loan rẽ vào vườn hoa, ở đó cây cối còn đẫm sương đêm. Chiếc ghế đá lạnh ướt, Loan lấy tay chùi qua loa rồi ngả lưng nằm xuống. Trời sáng rõ dần, xe cộ bắt đầu di chuyển nhiều trên lộ. Những ngọn đèn đường đã tắt.

CHƯƠNG 5

Loan đi lang thang, nó không biết đi đâu. Ba ngày hôm nay, từ đêm Loan bỏ nhà chị Bảy ra đi, nó lại sống lại những ngày cũ. Những ngày không nhà, không cửa, không tương lai.

Mấy lần Loan toan trở về nhà Minh, nhưng cuối cùng khi tới đầu con đường hẻm, Loan lại trở ra. Minh đã quá tốt với Loan, vậy mà Loan vẫn không làm nổi gì để đáp lại thịnh tình của bạn. Tất cả, đối với Loan chỉ toàn thất bại, những thất bại đắng cay chông chát những bất hạnh. Chẳng qua là tại số mạng. Loan chép miệng tự an ủi mình. Buổi chiều đã gần tàn. Con đường Lý thái Tổ dài hun hút. Xe cộ nối đuôi nhau di chuyển như một dòng thác lũ. Bụi mù mịt, quần áo Loan bẩn lem nhem. Một ngày nữa sắp hết... Khi đi qua một căn nhà, Loan đưa mắt nhìn tấm lịch treo trên tường. Hôm nay là ngày thứ sáu. Loan chợt nhớ đến cái hẹn với Thiệu vào chiều thứ bảy. Ngày mai chắc hẳn Loan sẽ có ít tiền để tiêu pha, không đến nỗi đói khát. Loan nhất quyết lần này mình sẽ tiêu pha một cách dè sẻn hơn để tránh tình trạng nhăn tui.

Loan nghĩ đến khuôn mặt dễ thương của Thiệu, đôi mắt đưa em mở lớn quan sát Loan. Nó sẽ đặt tay lên bàn tay Loan, nói bằng giọng xót xa: Em thấy anh đổi khác nhiều, anh gầy hơn tuần trước. Rồi nó chăm chú ngồi nghe, miệng hơi hé mở như nuốt lấy từng lời nói của Loan. Cuối cùng Thiệu sẽ đưa cho Loan một gói tiền, trong đó toàn là bạc lẻ. Loan biết những đồng bạc đó Thiệu kiếm bằng cách nào. Thiệu phải thức từ đêm nọ sang đêm kia ngồi hầu bài cho mẹ và các bà. Số tiền đó Thiệu không dám

tiêu pha, nó cất giữ chờ tới chiều thứ bảy để gặp Loan. Nhiều lần Loan cảm động, khi cầm tiền của Thiệu Loan ngượng ngùng không dám nhìn thẳng vào mặt em. Nó nói lí nhí như nói với một người lớn:

- Anh sẽ cố gắng để nên người.

Ngày mai, Loan sẽ gặp lại Thiệu, Loan nao nức. Nhưng nó lại buồn ngay. Mai nó sẽ kể cho Thiệu nghe chuyện gì. Loan đỏ mặt, không lẽ chuyện ấy... Loan chưa bao giờ dấu em một chuyện gì. Lần nào cũng vậy, Thiệu luôn luôn nhắc nhở:

- Phải kể hết nghe anh, đừng dấu em chuyện gì nhé!

Từ những lần trước, Loan không dấu Thiệu một chuyện gì. Nhưng lần này... Loan tự thấy xấu hổ mình như nhớp quá rồi. Cái cảm giác cuồng loạn lúc đó, bây giờ chỉ còn để lại niềm xót xa lẫn tủi nhục. Mai Loan sẽ gặp lại Thiệu, điều đó Loan không muốn chút nào hết. Loan tự an ủi, thôi đành Loan phải nói dối, nói dối một lần...

Mình có bao nhiêu việc phải làm, bao nhiêu điều hứa hẹn phải hoàn tất. Việc tìm Vinh trở. Mấy ngày nay Vinh trở vẫn bặt tăm... Loan đã đi khắp các hang cùng ngõ hẻm. Loan định bụng lần này mà tóm được cu cậu, Loan sẽ bạt tay cho mấy cái nên thân rồi xách về nhà trả. Loan chỉ cần làm tròn lời hứa, rồi sau đó Loan bỏ dạy học.

Mặt trời xuống thấp, nắng chỉ còn vương vất trên ngọn cây cao. Phía chợ cá Trần Quốc Toàn những hàng quán đã bắt đầu bán, mùi cá bột tanh tươi.

Loan nghĩ bụng, mình chẳng có việc gì thì rẽ vào này chơi một lát. Khuya đi tìm chỗ ngủ cũng chẳng muộn. Loan vào đám đông, tiếng nhạc từ một ki ốt vẳng ra. Một bài hát khôì hài rẻ tiền. Ở một góc quán, một đứa nhỏ ngồi đánh giầy ngồi gõ thùng gỗ nhái giọng Tùng Lâm:

- Má nó đi Saigon... Tía nó đi Saigon... Thím nó đi Saigon..

Đứa nhỏ ngồi hát một cách vô tư, lâu lâu lại cười lên sảng sặc một mình. Thấy Loan đi qua, nó ngừng hát:

- Ê, ê lòi tì đi đâu đó mậy!

Loan dừng lại nhìn nó, Loan nghĩ bụng chẳng nên dính đến những thằng hủi làm chi cho mệt, Loan tính đi nó lại cất tiếng:

- Này! Này!

Loan ngoài đầu lại. Mặt đứa nhỏ tỉnh khô:

-... Công dân ơi... đứng lên đáp lời sông núi.

Thấy vẻ mặt tức giận của Loan, nó cười ré lên, đập thùng thùng thịch xuống đất. Cáu quá Loan gắt:

- Tao không thèm giỡn với mày đâu nhe ranh con.

Thằng bé con vênh mặt lên:

- Ủa, tao giỡn với mày hồi nào, lãng nhách à, tao ca chớ bộ. Muốn cấm tao ca nữa sao. Bộ mày khoái làm cha lắm hả?

- Tao không làm cha ai hết nhưng đừng có chọc tao.

Đứa bé lại cười ré lên:

- Tưởng mày ham làm cha thì tao sẽ thân tặng mày một cái áo đen để rước mày lên nhà thờ cho rồi.

Loan bực mình, hừ một tiếng rồi bỏ đi. Vừa đi được hai bước, chợt có một tiếng nói khác cất lên:

- Đừng chọc thầy tao mậy.

Nghe tiếng nói quen quen, Loan dừng chân quay phụt lại, Vinh trở, chính nó đang đứng dựa lưng vào một góc quán cười toe toét. Nó cúi đầu thấp xuống xá dài một cái:

- Thầy ạ!

Loan thủng thỉnh đi lại, dõng dạc hỏi:

- Ê, chú đi đâu mấy hôm rày?

Vinh trở vênh mặt lên:

- Vậy "cháu" đi đâu mà lại lang thang ở đây?

Loan xẵng giọng;

- Đừng có hỗn!

Vinh trở lại cúi thấp đầu xuống xá thêm cái nữa:

- Dạ đ. m. thằng nào còn hỗn với thầy.

Nó đứng thẳng người dậy, nắm chặt tay:

- Thằng nào hỗn với thầy con sẽ đánh thấy con đĩ mẹ.

Nó quay sang thẳng đành giầy:

- Mà hỗn với thầy tao phải không mà?

Thằng đánh giầy nhún vai:

- Em đâu có dám hỗn.

- Vậy mà chọc thầy tao phải không?

- Dạ đâu dám!

- Xá thầy tao một cái coi.

Thằng đánh giầy quì xuống đất, vòng tay xá thấp tới tận hạ bộ:

- Coi được không đại ca?

Vinh trở làm mặt nghiêm:

- Được đó, thôi cho đứng dậy, ngoan.

Vinh trở quay lại Loan:

- Thầy thấy chưa, tụi nó ngoan lắm, em làm xếp tụi nó mà thầy, còn nhiều nữa, để em kêu lụi nó đến trình diện.

Loan lằm lì:

- Tôi không giỡn với chú, thôi theo tôi về nhà.

Vinh trở nhăn mặt:

- Về nhà chi vậy?

- Tôi chỉ cần chú về nhà, tôi nói tử tế.

Vinh trở vênh mặt nhìn Loan:

- Nhà em cũng ăn nói tử tế đấy. Nhà em nói lại rằng nhà em không có về.

Loan thấy cứng với Vinh trở không ổn, nên thấp giọng:

- Thôi về nhà đi, ba má mong lắm đó.

Vinh trở đút tay vào túi quần, nhún vai:

- Không ai mong tôi hết, tôi về nhà để họ xiềng tôi như con chó ấy à?

Loan vẫn ngon ngọt:

- Không đâu, tôi hứa, nếu chú không trốn đi...

Vinh trở lằm lì nhìn Loan:

- Kẹt quá, không được, nhất là về phải học "thầy".

Loan cố nén giận:

- Việc đó không thành vấn đề, vì tôi cũng không dạy chú nữa kia mà.

Vinh trở quay lưng lại phía Loan:

- Vậy thì xía vô chi vậy? Giữa chúng ta đâu còn gì.

Loan quá tức, nhưng còn cố nén giận, Loan đặt tay lên vai Vinh trở, xoay người hẳn lại:

- Chú hồn vừa chứ, tôi không thể nào tưởng tượng nổi...

Vinh trố nhìn chăm chăm vào mặt Loan:

- Có sao không? Đi đi...

Trông mặt Vinh trố lúc ấy lì lợm, bướng bỉnh. Trẻ con đánh giầy không biết từ đâu kéo đến một lúc một đông. Chúng đứng quây tròn hai người vào giữa. Chúng xì xào:

- Thầy thẳng Vinh trố đó!

Một đứa khác bịu môi:

- Trông như c.c.!

Loan đưa mắt nhìn lũ trẻ đứng bao quanh mình, nó cũng thấy hồi hộp. Vinh trố cười nhạt:

- Mà thấy chưa, khó sống ở đây lắm.

Loan cố giữ bình tĩnh, nó nghĩ bụng, mình phải tỏ ra không sợ bọn chúng mới được. Loan bỏ tay xuống khỏi vai Vinh trố:

- Các chú muốn gì?

Vinh trố đồng dục:

- Không muốn gì hết, nhưng có chịu đi khỏi đây không thì biểu.

- Không đi có sao không? Chú quên là tôi còn có quyền xách cổ chú về nhà à?

Vinh trố nhún vai:

- Sức mấy, xách thử coi, bố khi, thấy người ta nhin thì cứ tưởng bỏ.

Những đứa bên ngoài lao nhao:

- Đánh bỏ mẹ nó đi.

Loan đứng dậy thủ thế. Nó đảo mắt nhìn bọn nhóc ti, thẳng nào thẳng nấy hờm sẵn thùng gỗ. Loan vẫn thường nghe nói bọn đánh giày mỗi lần đánh lộn thường dùng thùng gỗ phang địch thủ. Chúng đánh lộn tàn bạo còn hơn Lê Dương. Loan biết chắc, dù muốn dù không cũng không thoát khỏi đánh lộn. Loan thoáng suy nghĩ với trên dưới mười đứa mình không chắc đã thắng nổi nhưng không thể để chúng khinh thường.

Vinh trở đặng hăng:

- Tao còn nhớ hoài cái tát tao lãnh ở nhà, mày đâu có "ngon", lúc đó tao yếu thế mà. Nếu có giỏi thì mày "pạc co" với tao ở đây.

Loan cười khinh khỉnh, làm tỉnh nhìn Vinh trở từ đầu đến chân:

- Mày sức mấy, tao đâu có thèm đánh lộn với con nít.

Vinh trở trợn tròn mắt nhìn Loan rồi nhìn bọn đàn em:

- Tụi bây nghe thấy chứ, "thầy giáo" không thèm đánh lộn với con nít. Vậy thẳng nào thấy mình còn con nít thì ra khỏi đây đi, còn tao là người lớn rồi.

Một đứa khoảng mười tuổi rẽ đám đông hùng hổ nhảy vào:

- Tao con nít đây, vậy chấp tao cầm cái thùng này nghe.

Vừa nói, nó vừa dừ dừ cái thùng trước mặt. Vinh trở dang tay xô nó ra:

- Dang ra mày, để tao...

Thấy không thể nhịn nữa, Loan nghĩ bụng, trước sau gì bọn chúng cũng sẽ mần thít mình. Tốt hơn hết là mình làm trước. Loan lựa lúc Vinh trở còn đang ba hoa, nó nhảy tới, đâm móc một cú vào cầm Vinh trở.

Vinh trở ngã ngựa xuống đất, không kịp để Vinh trở trời dậy. Loan nháy xỏ lại đề nghiêng lên bụng thoi tới tấp vào mặt địch thủ. Vinh trở cố lặn người đi tránh những cú đâm như mưa bất của Loan, nỏ chửi thề:

- A, đ. m. đánh lén!

Lúc đó Loan như một con thú dữ, nó dẫn ngựa Vinh trở xuống đất đưa hai chân hai tay xiết vào cổ Vinh trở. Vinh trở giẫy dụa, nó kêu ú ở:

- Đ. m. đ. m., tụi bây... đập... nó cho tao...

Đang ngồi trên bụng Vinh trở, Loan vội đưa mắt canh chừng bọn lỏi, nó xiết tay mạnh hơn trên cổ địch thủ!

- Đ. m. tụi bây, thằng nào đập tao, tao bóp chết ngắt.. thằng này gấp.

Ở bên ngoài đám đông lao nhao, hò hét:

- Buông ra, buông nó ra liền, không tao đập chết.

Nhưng chúng chỉ la hét suông để dương oai riều võ. Loan biết chúng không dại gì nhào vô. Vì Vinh trở đang ở trong thế thúc thủ. Loan chỉ mạnh tay thêm chút nữa là Vinh trở hết thở. Bọn đứng ngoài chỉ la hét. Loan nghĩ bụng phải dùng Vinh trở làm bình phong để thoát thân, không nên dại dột kéo dài trận đánh. Loan quát:

- Chịu thua chứ Vinh?

Vinh trở mặt dầu vừa đau vừa nghẹn thở nhưng nó cũng cố sức vùng vẫy. Nó mím môi chịu đựng, cố sức vặn người đi lấy đà... Cả thân thể Loan đè lên người nó nặng quá, khiến nó không còn cựa quậy nổi.

Vinh trở có là một đứa trẻ cứng đầu, liều lĩnh cũng khó thắng nổi Loan, một địch thủ lớn hơn nó đến năm, sáu tuổi. Vinh trở chỉ húng hăng khi cây số đông. Nhưng lúc này bọn đàn em của nó cũng đang chịu thúc thủ.

Mặc dầu đang thẳng thế trước địch thủ, nhưng Loan vẫn phải canh chừng chung quanh, nó luôn miệng hò hét:

- Ê, tụi mày giang xa tao ra, một thẳng xáp lại gần là tao đập thẳng Vinh trở một cái.

Để ra oai, Loan nâng cổ Vinh trở dựng đầu nó xuống đến cổp một cái. Vinh trở choáng cả đầu, nó nhăn mặt kêu:

- Úi gia, đau quá!

Lúc đó trông mặt Loan bỗng trở nên dữ dằn, vẻ hiền lành mọi khi đã biến đi hết. Loan gằn giọng:

- Mày muốn sống hay muốn chết hả ranh con?

Khi nói Loan xiết mạnh tay hơn. Vinh trở thở khò khè, mắt trợn lên vì nghẹt thở. Nó ráng lắc đầu, nó chỉ mong sao thoát khỏi giai đoạn hiểm nghèo này. Loan biết ý Vinh trở muốn nói nên nổi lỏng tay ra. Vinh trở thở dốc:

- Buông... ra...

Loan gắt:

- Buông ra sao được, nhưng mày chịu thua chưa?

Vinh trở gật đầu:

- Chịu...

Bàn tay Loan vẫn giữ hờ ở cổ Vinh trở, vẫn ngồi trên ngực nó. Loan nhìn bọn nhóc tì:

- Chúng mày giang xa ra, thì tao thả thẳng này.

Bọn nhóc lùi dần, vừa lùi vừa chửi thề:

- Đ. m. mày đâu có ngon, mày đánh lén mà.

Loan không nói không rằng, nó lại nâng cổ Vinh trở lên, đập đến cổp một cái nữa. Vinh trở đau quá, hóa cẩu. Nó vùng mạnh, chửi thề:

- Đ. m.!

Nhưng Vinh trở vẫn không thoát khỏi hai bàn tay Loan, lúc này lại xiết mạnh hơn:

- Đã thế cho mày chết luôn.

Vinh trở oằn người. Cái xiết tay của Loan lần này làm mặt mũi Vinh trở xây xăm, tai ù đi. Nước rớt, nước rãi ứa ra miệng. Tiếng nói của Loan nghe xa xôi:

- Mày hết chửi thề chưa?

Vinh trở chỉ còn một chút sáng suốt. Nó nghĩ bụng, thằng cha này dám bóp chết mình lắm, nó phải giữ thân. Vì bọn đàn em của mình vẫn còn đứng vây quanh, Vinh trở cố gắng đưa tay lên xoa, ra hiệu cho đàn em giang xa hơn nữa.

Loan biết Vinh trở đã chịu thua và đã kiệt lực. Nó nới lỏng tay cho Vinh trở thở. Nhưng vẫn quyết liệt:

- Mày chịu thua chưa?

Người Vinh trở lúc này rũ ra như chết. Thay vì gật đầu ra hiệu chịu thua nó lại lắc đầu. Loan lầm tưởng nên làm dữ:

- À, mày lì phải không?

Vinh trở cuống quýt ra hiệu chịu thua. Loan cười nhạt:

- Mày chơi tao sao lại ranh con.

Vinh trở vẫn nằm yên ở dưới, nó thở hổn hển, Loan tiếp:

- Mày chịu về nhà chưa?

Vinh trở là người đi vi mệt mỏi, nó trả lời thật nhỏ. Loan biết ý nên gật đầu:

- Được, lần này tao tha mày, nhưng tao sẽ xách cổ mày về tận nhà, chịu không?

Vinh trố đã dần dần lấy lại sức, nhưng nó biết mình vẫn chưa đủ sức phải công. Vá lại các đàn em của mình đã dang ra xa hết rồi, dù muốn cứu nó cũng không kịp. Vinh trố gắng nói:

- Buông ra, tao sẽ về...

Loan nhìn qanh, tụi đánh giầy đã lảng ra xa. Loan thấy Vinh trố đã chịu thua, nó nghĩ bụng không nên dồn chó đến chân tường. Nó nhấc một chân ra khỏi ngực Vinh trố:

- Phải biết điều nghe mà, lộn xộn tao đánh chết liền tại chỗ đó.

Loan ngồi ra khỏi người Vinh trố, nó bẻ quạch tay Vinh trố ra sau lưng, ra lệnh:

- Đứng dậy!

Vinh trố quỵ một chân, chống tay còn lại trên đất, uể oải đứng dậy. Nó nhăn mặt:

- Úi da, đau đầu quá!

Loan hằm hừ:

- Biết điều thì ngoan ngoãn, lộn xộn là gãy tay liền.

Vinh trố không dám cãi, nó diu diu đi trước, Loan đẩy Vinh trố đi, đảo mắt nhìn quanh, bọn đánh giầy đi xa, Loan yên trí. Loan vừa đi vừa mắng mỏ Vinh trố:

- Mà tề quá, mà không biết thương cha mẹ gì hết. Mà có biết mỗi lần mà bỏ đi như vậy, mẹ mà buồn lắm không?

Vinh trố cười nhạt:

- Không ăn thua gì hết, mấy người đó còn mong cho tôi chết nữa kìa.

Loan vịn tay Vinh trố:

- Đừng ăn nói cái giọng mất dạy đó.

Vinh trở mặt:

- Thật đó...

Hai người đi ra khỏi khu chợ, tới đầu đường. Vinh trở đề nghị:

- Thầy nắm tay lôi hoài vậy, coi kỳ quá, tôi chạy sao nổi nữa?

Loan nghi ngờ:

- Tao không tin mày!

Vinh trở cười nhạt:

- Tùỵ thầy, tôi thì thế nào cũng được, nhưng tôi thấy kỳ kỳ... Tôi đâu có ăn cắp, ăn trộm...

Loan nghe nói cũng hợp lý, nó nới lỏng tay vì tin rằng Vinh trở không đủ sức đánh lại Loan.

- Được nhưng biết điều thì ngoan ngoãn.

Vinh trở đưa mắt nhìn Loan:

- Vậy mới anh hùng chứ, nhưng tôi nói rằng có dịp tôi sẽ trả thù thầy liền tức thì.

Loan nhìn Vinh trở khinh thường:

- Sức mấy!

Loan để ý nhìn thấy xung quanh không còn bóng dáng một tên đánh giầy nào nên càng tự tin. Loan trở lại ngon ngọt với Vinh trở:

- Mày nên về nhà và ngoan ngoãn học hành. Mày đừng bỏ đi nữa. Hồi này tao phải mạnh tay với mày vì tao bị kẹt.

Vinh trố không nói câu nào. Nó đang đưa mắt nhìn quanh để kiểm đồng đảng. Xung quanh hai người vắng hoe, Vinh trố nghĩ bụng không lẽ tụi nó lại bỏ mình để thằng khốn nạn này hành hạ. Nghĩ thế, Vinh trố lại tự tin, không đời nào. Từ trước tới nay khi một thằng bị hạ là cả bọn tiếp sức. Sự vắng lặng này chỉ là một âm mưu giả tạo. Vinh trố hiểu xung quanh nó và Loan đang có những đôi mắt theo dõi từng bước đi, từng sơ hở.

Để đánh lạc sự canh chừng của Loan, Vinh trố bèn giả vờ ra ăn năn hối hận, nó nói lung tung:

- Về nhà kể cũng sướng cái thân, nhưng tôi ngán bà bỏ đánh quá.

Loan tưởng lầm Vinh trố đã biết nghĩ lại nên an ủi:

- Không lo, đưa mày về nhà tao sẽ nói dùm cho, miễn là mày biết điều ngoan ngoãn.

Vinh trố tỏ vẻ sợ sệt:

- Tôi sợ ông bỏ lắm, ông ấy dữ còn hơn cạp. Ông đánh tôi chết mất.

Loan tin tưởng:

- Cứ tin tao đi, tao nói thì được liền.

Trong khi Loan đang ba hoa, một bóng đen từ gốc cây đi ra. Nó nhặt một viên sỏi nhỏ ném vào lưng Vinh trố. Vinh trố biết đàn em đã tới tiếp cứu, nó càng nói nhiều hơn để Loan không để ý tới xung quanh.

Nghe tiếng động nhỏ, Loan đứng dừng lại:

- Cái gì đó?

Vinh trố nói lấp đi:

- Có gì đâu.

Loan nghi ngờ:

- Chắc lại mấy thằng đàn em của mày chứ gì?

Vinh trố khôn ngoan:

- Sức mấy, tụi nó trốn ráo rồi, muốn chắc chắn, mình ra thuê xe. Từ đây về nhà xa lắm...

Loan không có đồng nào trong túi. Nhưng nghĩ bụng, nếu mang Vinh trố về nhà được thì tiền bao xe bao nhiêu thì bà chủ không trả. Vinh trố gây tin tưởng:

- Mình ra đây chờ xe.

Loan không còn nghi ngờ nữa. Vinh trố và Loan cùng đi ra phía lề đường. Chỗ đó ngay cạnh một cái cây lớn, chính nơi một tên đánh giầy đang nấp. Loan đứng nhìn ra đường lưng quay lại phía chợ. Lúc này, Loan chỉ cầm hồ lấy bàn tay Vinh trố.

Từ sau thân cây một đứa bé đánh giầy rón rén đi ra. Nó cố gắng đi không gây một tiếng động nhỏ. Chiếc thùng đánh giầy giơ cao lên khỏi đầu.

Loan mãi nhìn ra đường tìm xe. Thằng đánh giầy đã tới sau lưng Loan. Từ những ngả khác đồng bọn cũng đang bí mật kéo lại gần.

Loan không hề hay biết mảy may. Chỉ còn cách Loan chùng một bước, tên đánh giầy khều tay vào lưng Vinh trố ra hiệu. Vinh trố bèn chỉ tay ra phía đầu đường.

- Xe không đây rồi.

Loan vừa định ngoái đầu nhìn. Nhanh như chớp chiếc thùng gỗ trong tay tên đánh giầy cũng vừa hạ xuống.

- Chết mày rồi!

Vinh trố giật tay khỏi tay Loan, nhảy vọt sang bên cạnh. Loan bị cú đánh thành linh ôm đầu loạng choạng. Tên

đánh giầy nhảy lới phang liên tiếp hai thùng nữa, miệng la:

- Tụi bây ơi, đánh chết mẹ thằng này đi.

Từ những gốc cây, nhiều bóng đen nhảy xổ ra la hét. Vinh trở nhảy vào đè nghiền Loan xuống đất dẫm tới tấp, miệng vừa la vừa chửi thề:

- Đ. m. thầy, tao thoi thầy chết luôn.

Nó hét bọn đánh giầy:

- Tụi bây giang ra cho tao trả thù.

Loan oằn oại đưa tay lên ôm lấy đầu, những cái dẫm cái đạp như mưa bất tới tấp trên người Loan. Giữa lúc đó bỗng có tiếng còi Cảnh sát ré lên.

Bọn nhóc thì dừng tay, chúng thoáng ngơ ngát. Một thằng bỗng hô lên:

- Lính tụi bây ơi!

Loan nằm oằn oại dưới đất. Nó nghe thấy từng hồi còi dài, rồi tiếng chân của bọn nhóc rùng rùng bỏ chạy. Tiếng hô "bắt lấy, bắt lấy nó!" cùng tiếng gọi nhau:

- Chạy lên tụi bây ơi!

Sau đó Loan mê đi không có biết gì nữa...

CHƯƠNG 6

Loan tỉnh dậy trong một căn phòng ảm thấp. Nó sờ tay lên đầu, khắp đầu băng kín. Lúc này Loan mới thấy mặt mũi choáng vàng và nhức nhối. Loan sờ tay lên chỗ nằm, một cái ghế vải ọp ẹp. Đầu Loan được gối lên chính cái áo của nó, trên người chỉ còn lại cái áo thun rách và chiếc quần xà lỏn. Căn phòng nhỏ hẹp, cửa đóng kín, tuốt trên cao mới có một vải cửa sổ. Giữa trần nhà, một ngọn điện vàng vọt. Từ phía cửa ra vào, vang vọng tiếng cười nói hình như của một đám đông nào đó.

Loan cố gắng ngồi dậy, mắt hoa lên. Nó phải vịn lấy vào thành ghế vải cho khỏi té. Loan nhìn căn phòng chật hẹp rồi tự hỏi: đây là đâu? Bỗng nhiên Loan thấy sờ sờ hình như một phòng giam. Tại sao mình lại nằm đây?

Vết thương ở đầu hành nhức nhối. Loan phải vịn tay thật chắc, dựa lưng vào tường mới khỏi ngã. Loan nhớ tất cả, nhớ cú đập bất ngờ của chiếc thùng gỗ từ phía sau nện tới, Loan ngã chúi mặt xuống lều. Rồi đòn hội chợ của bọn Vinh trố, tiếng còi Cảnh sát, tiếng chân chạy...

Loan đang suy nghĩ miên man thì cửa phòng xịch mở. Một người đàn ông mặc thường phục hiện ra. Anh ta tiến đến bên Loan hỏi:

- Sao, đỡ đau chưa?

Loan đứng dậy cúi đầu chào:

- Dạ cũng đỡ rồi.

Anh ta tới bên, đặt tay lên vai Loan:

- Tỉnh táo hẳn rồi chứ?

Loan tình thật trình bày:

- Đầu còn hơi nhức... nhưng không sao.

Người đàn ông gật đầu:

- Thôi được chú mày đi theo tao, ông cò cần hỏi chú mày ít điều.

Loan sửng sốt:

- Ủa, đây là quận Cảnh sát sao?

Người đàn ông nhìn Loan:

- Có sao? Mày sợ à?

Ngừng một lát anh ta tiếp:

- Ông cò hỏi mày, mày phải trả lời đàng hoàng nghe.

Loan "dạ" nhỏ. Đứng dậy theo gã đàn ông ra khỏi phòng. Anh ta mặc áo sơ mi cụt tay bỏ ra ngoài quần, đi dép quai da. Đi sau gã đàn ông, Loan đoán chừng anh ta là công an có đeo súng sáu.

Hai người đi qua một dãy hành lang đèn mờ, Loan nhìn thấy một vài người bị xích tay ngồi ở chiếc ghế dài. Họ đưa mắt nhìn Loan tò mò. Từ những phòng giam tạm bên cạnh hàn lang, rì rào giọng nói chuyện. Gã đàn ông đập tay vào cửa nỗ nạt:

- Trật tự, coi chừng tao vặn cổ hết ráo trội.

Không khí ở đây âm u, rờn rợn. Loan tự trấn tĩnh, mình chẳng có tội gì, quái gì mà sợ cho tổn thọ. Tới một chiếc phòng đóng cửa kín, người đàn ông đứng lại gõ cửa cách cách. Từ trong phòng có tiếng nói cộc lốc văng ra.

- Cứ vào!

Người đàn ông xoay nhẹ quả đấm cửa, mở hé đủ hai người vô lọt. Ngay giữa phòng là một cái bàn lớn, đằng sau bàn một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng mập mập ngồi cắm cúi xem một chồng giấy tờ. Chiếc đèn làm việc

chiếu một khoanh tròn sáng nhỏ trên mặt bàn, đúng ngay đồng giấy tờ. Thành ra Loan không nhìn rõ mặt ông la lắm. Trước bàn để hai cái ghế dựa.

Người đàn ông dẫn Loan vào ho khế:

- Dạ thưa ông trưởng...

Ông trưởng vẫn không nhìn lên. Ông ta cầm cây bút nguyên tử ký một chữ dưới một mảnh giấy, Loan đoán chừng là một tờ đơn gì đó. Tiếng ông trưởng hỏi mạnh:

- Gì đó?

- Dạ thưa ông trưởng em dẫn theo thằng nhỏ bi đánh ở chợ Trần quốc Toản.

Ông trưởng gấp tập hồ sơ lại ngẩng lên, tay ông ta vẫn cầm cái bút:

- Vậy hả?

Nói xong ông ta nhìn Loan chăm chú, hỏi cộc lốc:

- Tên mà?

Loan nắm hai tay vào nhau, những ngón tay loăn xoăn:

- Dạ con tên là Đỗ quý Loan!

Dáng điệu ông trưởng bỗng trở nên uể oải. Ông đưa một tay lên đỡ lấy cái đầu, vò những ngón tay lên những sợi tóc ngắn:

- Có tiền án chưa?

Loan choáng người không ngờ ông trưởng lại hỏi Loan câu đó:

- Dạ con đâu có làm gì?

Ông trưởng bỗng thả tay đến bịch xuống bàn làm chiếc gạt tàn thuốc lá rung lên:

- Tao hỏi mà đã lần nào ở tù chưa?

Loan giật thót người, càng trở nên luống cuống:

- Dạ... dạ thưa!

Ông ta ngồi bật ngựa ra lưng ghế, móc một điều thuốc lá ra gắn lên môi:

- Ờ... mà trả lời như vậy có phải là gọn bản không nào.

Rồi ông ta lại nheo mắt nhìn Loan như phổi kiểm lại lời khai của Loan. Đôi mắt ông ta soi mói khắp thân thể Loan làm Loan thấy nhột nhạt. Cuối cùng ông ta ra lệnh cho người công an đứng cạnh:

- Tìm lại hồ sơ thẳng này coi xem có lần nào nó bị bắt chưa, hoặc có ai thưa gửi không?

Người đàn ông dạ một tràng rồi lui ra khỏi phòng. Ông trưởng ngồi bật ngựa người trên ghế, chân gác lên bàn, ông với lấy hộp quẹt máy bật lửa mồi vào đầu điều thuốc. Ông trưởng chậm rãi nói với Loan:

- Đâu, mà kể đâu đuôi câu chuyện tại sao tụi nó đánh mà cho tao nghe coi...

Đầu Loan choáng váng lên vì vết thương hành nhức nhối, Loan muốn được ngồi xuống chiếc ghế để thưa cho đỡ mệt, nhưng không có lệnh của ông trưởng nên Loan ngần ngại. Thấy Loan im lặng hơi lâu, ông trưởng gắt:

- Câm hả?

Loan quỳnh lên:

- Dạ thưa, để con nói.

- Sao, lạ lên, tao còn nhiều việc!

Loan nuốt nước bọt:

- Con đi tới chợ Trần quốc Toản thì gặp tụi thẳng Vinh trở, thẳng Vinh trở là học học trò của con.

Ông trưởng bỗng giơ tay cắt ngang lời nói của Loan:

- Khoan, để tao hỏi đã. Nhà mày ở đâu? Làm nghề gì?

Loan thật phân vân khó nghĩ, Loan không biết khai địa chỉ ở đâu, chẳng lẽ lại khai về nhà cũ, nơi Loan đã bỏ đi thì vô lý quá. Loan nghĩ đến bà dì ghẻ, đến bộ mặt hợm hĩnh của bà nói với cha Loan:

- Đó, ông thấy chưa, nó cứ dời nhà này ra là ăn mày ăn nhật liền...

Loan không muốn nghe thấy những lời đó. Không muốn thấy cái nhăn mặt của cha. Trong một phút, bỗng Loan trở lên lì lợm, mình làm thì mình chịu, Loan khai:

- Dạ thưa ông trưởng, con không có nhà cửa nhất định!

Ông trưởng thả chân xuống, tay cầm cái bút:

- Mày ăn đâu, ngủ đâu?

- Thường con ngủ ở vỉa hè!

- Còn ăn?

- Dạ vào quán Anh Vũ ăn, khi có tiền thì mua cơm, khi không có tiền thì xin cơm cháy ăn.

Ông trưởng tùm tùm cười, xoay cái chụp đèn rọi vào mặt Loan, rồi ông ghi chép vào một mảnh giấy.

- Tao đoán không sai chút nào... Nhưng hồi nãy mày khai rằng mày dạy học thằng nào mà!

- Dạ có, con có tới dạy học tư gia ở nhà thằng Vinh trố.

- Dạy bao lâu?

- Dạ mới dạy được nửa buổi thì nó trốn đi.

- Nhà nó ở đường nào? Số nhà mấy?

Thật tình Loan không thể nhớ nổi, Loan chỉ nhớ tên đường, còn nhà thì ở trong hẻm. Đã chót khai, nên Loan khai tiếp:

- Dạ con không nhớ rõ số nhà, con chỉ nhớ tên đường.

Ông trưởng lại ngắt ngang lời nói Loan:

- Thôi đủ rồi, vậy tao có thể tóm tắt như vậy: mày là một thằng du thủ du thực, vô gia cư, vô nghề nghiệp. Đúng không?

Loan biết mình hổ, nên cuống lên:

- Dạ đâu có phải.

Ông trưởng vỗ bàn đến thình một cái:

- Câm ngay, chính những lời đó mày khai ra, mày còn cãi gì nữa.

Loan không còn biết nói sao, chỉ còn nước năn nỉ:

- Con xin ông trưởng...

- Không xin xỏ gì hết, tao đâu có đánh đập, mày tự khai mà.

Mãi bây giờ Loan mới biết mình dại. Loan cứ nghĩ mình khai thực tất cả thì hơn. Ông trưởng kết tội:

- Ngần ấy lý do đủ cho mày tù rồi, mặt mày mà làm nổi thầy giáo, tao không tin...

Nói xong, ông trưởng ngồi xuống ghế dựa lưng trên nệm hút thuốc lá. Ông thở dài:

- Chán quá, tao cứ gặp bọn mày hoài, tại sao tụi bây không chịu làm ăn đàng hoàng.

Loan không còn biết nói sao. Nó đứng chết lì một chỗ, mắt nhìn xuống chân. Một lát sau người công an hồi nãy trở lại. Anh ta mang theo một tờ giấy, nhìn Loan, rồi trình

lên ông trưởng. Ông trưởng cúi xuống xem, một lát sau ông ngẩng lên hỏi Loan:

- Mà tên là Loan phải không?

Loan phân vân không biết có chuyện gì xảy ra cho mình:

- Dạ con tên Loan, Đồ quý Loan.

- Mà có bí danh gì không?

- Dạ không!

Ông trưởng dụi mắt mẩu thuốc lá vào cái gạt tàn:

- Thôi được bây giờ tao hỏi mày nhé, mày phải trả lời cho thiệt, tao chỉ cần mày trả lời đúng những câu tao hỏi thôi tao sẽ không đánh đập gì mày hết...

- Dạ!

Ông trưởng mỗi một điều khác. Người công an ngồi xuống chiếc ghế đối diện, lấy ra một mảnh giấy để ghi chép. Ông trưởng hỏi:

- Hỏi trước khi xảy ra chuyện đánh lộn ở chợ Trần quốc Toàn mày ở đâu?

Không cần suy nghĩ Loan trả lời lần lượt từ khi ở nhà Minh rồi ra đi, tối ngủ ở ghế bố. Kể đó bỏ nhà chi Bảy đi nữa. Không may gặp vụ đánh lộn ở chợ Trần quốc Toàn.

Ông trưởng nghe xong gạt gù:

- Mày có cần sửa lại lời khai đoạn nào không?

- Dạ không!

- Chắc chứ?

Loan gạt đầu cương quyết. Ông trưởng hỏi:

- Khi còn ở nhà cho thuê ghế bố mày có biết tên người chủ không?

Loan bỗng hoang mang, Loan không biết có chuyện gì xảy ra. Ngẫm nghĩ một lát Loan nói:

- Dạ không biết tên, con chỉ biết người ta kêu bà chủ nơi con ở là chị Bảy.

Ông trưởng gật gù:

- Mà ở nhà chị Bảy bao lâu?

- Dạ trước kia con có tiền thuê ghế bố của chị Bảy ở hoài, riết rồi quen. Sau này chị Bảy thuê con làm công.

- Tại sao mà không ở đó nữa?

Loan ngập ngừng một lát, không lẽ nó lại khai cái lý do kỳ cục đó ra, Loan nói:

- Dạ tại không thích!

- Mà đi hồi mấy giờ?

- Dạ vào khoảng bốn, năm giờ sáng.

Người công an ngồi ghi chép cẩn thận từng lời khai của Loan. Ông trưởng nheo mắt nhìn Loan:

- Kỳ quá vậy, tại sao mà lại ra đi vào giờ đó?

- Dạ, cãi lộn với chị Bảy!

- Cãi lộn vì lý do gì, mà nói thử nghe coi.

Loan im lặng. Loan không thể nói được lý do đó. Ngẫm nghĩ một lát Loan khai đại:

- Dạ... không bằng lòng chị Bảy... nên con đi.

Ông trưởng hỏi gặng:

- Không bằng lòng ra sao?

Loan im lặng. Ông trưởng đập tay xuống bàn:

- Mà nói láo!

Ông ra lệnh cho người công an:

- Anh khám túi xách này cho tôi.

Người công an đứng dậy, làm theo lời ông trưởng.

Anh ta sờ nắn khắp người Loan, rồi thưa:

- Dạ thưa không có gì hết ạ!

Ông trưởng ngồi thẳng người lại hỏi:

- Tiền bạc mà để đâu hết rồi?

- Dạ con đâu có tiền.

- Còn vàng bạc nữa kìa!

Loan rơi từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác. Loan không biết ông trưởng muốn gì và tờ giấy trên tay ông trưởng là tờ giấy gì.

Ông trưởng cười nhạt, tiếng cười của ông gằn mạnh nghe như tiếng bánh xe răng cưa sắt rí xiết vào nhau, càng làm cho Loan thêm luống cuống:

- Mà - là - một - xách - ăn - trộm!

Ông trưởng nói gằn từng chữ. Loan choáng người, mồ hôi toát ra trên trán. Nó càng trở nên luống cuống:

- Dạ ông trưởng xét lại dùm con!

Ông trưởng chụp tay lên tờ giấy, giơ lên trước mặt:

- Cái gì đây?

Loan nhìn xững tờ giấy, nó không hiểu đầu đuôi ra sao hết. Ông trưởng lại cười gằn:

- Mà không ăn trộm, sao người ta lại thưa mà?

Loan ngạc nhiên cãi:

- Dạ con đâu có ăn trộm.

Ông trưởng xoa tay:

- Thôi tao không cãi với mày nữa, mất công quá, để tao cho mày biết nội dung bức thư này...

Ông trưởng đặng hăng, nhìn vào tờ giấy đoạn lần lượt trình bày từng điểm:

- Cái đơn này của bà Nguyễn thị Phổ tự Bảy ở số nhà... đường... là chủ cho thuê ghế bố. Thưa người làn công tên Loan... không biết họ và chữ đệm, thường được mệnh danh là "Loan mắt nhung" ăn trộm của bà một số tiền là một ngàn đồng và một đôi bông hoa tai ba chỉ vàng trốn đi vào năm giờ sáng ngày... tháng... năm...

Ông trưởng nói xong một hồi rồi hất hàm hỏi Loan:

- Đúng không mày?

Loan đỏ mồ hôi hột trên trán. Loan không ngờ chị Bảy lại tận tình đến độ đó. Con mẹ đã trả thù vụ bỏ đi của Loan. Thấy Loan đứng thộn mặt ra, ông trưởng lại đập tay xuống bàn:

- Mày nhận tội rồi phải không?

Loan cuống lên:

- Dạ... không... thưa ông trưởng, oan... con quá!

Ông trưởng xoay cái chụp đèn, chiếu thẳng vào mặt Loan:

- Ừ, người ta mệnh danh mày là Loan mắt nhung cũng phải. Đôi mắt mày tình tứ lắm, trông cũng khá đẹp trai. Cái mặt thế mà lưu manh.

Loan năn nỉ:

- Oan con ông trưởng ơi... người ta thù con người ta thưa!

Ông trưởng lắc đầu:

- Mà nói vô lý bỏ mẹ đi ấy, có đời nào chủ nhà lại thù người làm công.

- Dạ con khai sự thật.

Ông trưởng ngồi ngay ngắn lại. Ông hỏi:

- Mà có chịu nhận tội không thì khai đi, tao không muốn nói vòng vo tam quốc nữa.

Loan vẫn một mực kêu oan. Nó biết tất cả mọi nguyên nhân xấu xa khiến chị Bảy có hành động trên. Nhưng điều đó Loan không thể nói ra được. Nó há miệng mắc quai. Ông trưởng giáng thêm một đòn:

- Tao đoán không lầm thì khi mà ăn trộm được tiền mà không cho mấy thằng mất dạy ở chợ Trần quốc Toàn, nên nó mới đập cho mà một trận rồi lột sạch chứ gì?

Loan cãi:

- Dạ đâu phải, tại con tới tính bắt thằng Vinh trở về nhà nên tụi kia giải vây...

- Nói láo!

Loan nói như van lơn:

- Con nói thiệt... nếu ông trưởng không tin ông trưởng cho phép con đưa về nhà nó hỏi.

Ông trưởng lắc đầu:

- Tao đâu có ngu để cho mà xí gạt, vả lại tao không thừa nhân viên.

Loan năn nỉ:

- Con van ông trưởng, ông trưởng cho con gỡ danh dự lần chót thật tình con oan ức...

Ông trưởng vẫn cương quyết:

- Không có nhiều lời mầy ơi! (ông quay sang phía anh công an) anh dẫn thẳng này về phòng giam mai tôi mời người đứng đơn thưa này tới.

Loan thấy nguy quá không còn cách nào khác bèn xụp xuống:

- Con lạy ông trưởng... oan con. Nếu ông bỏ tù con, con chết mất.

Người công an cúi xuống chụp cổ Loan xách dây:

- Không chết đâu con ơi!

Loan bị liệu đi, nó còn nghe tiếng cười của ông trưởng phía sau tấm cửa đóng kia. Người công an không đưa Loan về phòng cũ mà đưa Loan tới một căn phòng đầy nhóc người. Anh ta mở khóa đẩy Loan vào trong và nói với:

- Mày là thằng ăn trộm thì nằm ở đây, vô kiểm lấy chỗ ngủ.

Loan ngã chúi xuống đất sau cái xô của người công an. Căn phòng nực nội, kẻ nằm người ngồi la liệt, kẻ cời trăn, người phanh ngực áo. Thấy Loan còn ngồi ngơ ngác, một người căn nhắc:

- Đ.m. "dô" chi vậy, hết cỡ nằm rồi!

Loan không trả lời, nó lê đến một góc trường ngồi.

Tất cả đều nhìn đổ dồn về Loan, một người ngồi gần hỏi Loan:

- Cớm đánh mày bể đầu đấy à?

Người vừa hỏi Loan là một lão già gày còm, đôi mắt kèm nhèm. Loan lắc đầu. Lão già hỏi tiếp:

- Thế ai đánh mày mà băng đầu vậy?

Loan miễn cưỡng trả lời:

- Tôi đánh lộn.

Một thằng nhóc con ngồi gần đó lên tiếng:

- Đ.m. ăn trộm bị đập nát đầu ra thì nói mẹ nó cho rồi còn nói đánh lộn, xạo ke.

Loan thấy lúc này gây sự nữa không ích lợi gì, nên im lặng. Thằng nhóc được thể bô bô cái miệng:

- Tao chúa ghét những thằng ba xạo, tao là thằng "vô xế" có bao giờ tao chối đầu.

Suốt một tiếng đồng hồ đứng trên phòng ông trưởng làm Loan quá mệt mỏi. Nó chỉ muốn yên thân, thằng nhóc "vô xế" tha hồ nói, Loan chỉ ngồi dựa lưng vào tường im lặng. Đầu Loan vầng vất khó chịu mắt hoa lên.

Lão già ngồi cạnh thấy Loan có vẻ mệt mỏi quá nên động lòng. Lão lên tiếng:

- Thằng ôn dịch kia nói gì mà hoài vậy. Thấy nó không trả lời cứ làm tới hoài.

Thằng nhóc tì lăm điều không vừa:

- Mắc mớ gì tới ông nhỉ.

Lão già đối đáp lại:

- Không mắc mớ gì đến tao hết, nhưng tao thấy mày ăn hiếp nó quá.

Thằng nhóc thấy chọc được lão già nổi giận, nó có vẻ khoái trí nên làm tới. Một gã ngồi ở góc tường đằng kia ở trần tròng trọc từ nãy vẫn im lặng bây giờ mới lên tiếng:

- Chúng mày căm mẹ mồm lại, lép nhép hoài bố mày không ngủ được, bố mày đánh bỏ mẹ.

Nói xong hấn hùng hổ đứng dậy:

- Đâu thằng nào lên tiếng thử coi.

Hắn cao lớn, mặt mũi dữ dằn, có dáng dấp một tay anh chị. Thằng nhóc vồ xế xuống nước:

- Tại giả gây em trước.

Lão già không vừa, cãi lại:

- Đó tụi bây coi nó gây tôi trước hay tôi...

Gã đàn ông lừ mắt nhìn cả hai người:

- Thôi, tao biểu cả hai thằng cầm hết. Người gì đâu hông hà.

Lão già quay sang Loan, giọng đầy thương xót:

- Mà đau lắm phải không, nằm xuống đây ngủ đi...

Loan cảm động nhìn lão già bằng con mắt biết ơn:

- Cám ơn bác...

Lão già nhích người nhường chỗ cho Loan nằm. Phòng giam trở lại không khí im lặng. Loan mệt mỏi quá thiếp đi.

CHƯƠNG 7

uổi sáng ngày hôm sau Loan được gọi trên phòng thẩm vấn. Người công an hồi hôm ra lệnh cho Loan ngồi xuống một cái ghế dài. Anh ta lui vào sau chiếc bàn gỗ đứng chống tay nhìn thẳng vào mặt Loan:

- Tao để cho mày qua một đêm rồi, suy nghĩ kỹ chưa?

Loan sợ sệt:

- Dạ thật tình con oan uổng, người ta thù ghét con, nên khai gian cho con...

Người công an gật gù:

- Khỏi lắm lời mày ơi, người thừa mày tới rồi đó. Nếu cần đổi chất tao cho giáp mặt.

Loan nghe thấy nói vậy nó mừng như bắt được của:

- Dạ xếp cho con gặp chị Bảy, con không có thù hằn gì với chỉ hết trơn...

Loan còn một hy vọng chót là sau "vụ đó", Loan nói nặng chị Bảy, nên chị giận, chị đi thưa. Nhưng chắc bây giờ thấy Loan trong tình cảnh này chị sẽ nghĩ lại... Dẫu sao thì Loan và chị ta cũng đã có lúc... đầu gối tay ấp.

Người công an ra khỏi phòng, một lát sau Loan thấy chị Bảy hiện ra ở cửa. Chị Bảy trước khi vào phòng còn quay lại nói với người công an:

- Thầy cho phép tôi được "hỏi" riêng nó!

- Được mà chị.

Chị Bảy đi vào chỗ Loan ngồi, nét mặt chị lạnh nhạt. Chị ngồi xuống một đầu ghế nhìn cái đầu băng bó của Loan,

Loan lên tiếng:

- Chị Bảy!

- Gì mà, mà coi tao còn ra gì nữa mà kêu...

Thấy chị Bảy có vẻ cau có, nhưng Loan còn có hy vọng. Nó chỉ nghĩ rằng, tốt hơn hết mình nên ngon ngọt lời nói cho chị Bảy khỏi bực mình:

- Chị Bảy, tôi đâu có tệ hại gì với chị quá đáng đâu mà chị nữ thừa gửi tôi... cái tội mắc dịch đó...

Chị Bảy hứ một tiếng:

- Mà không tệ với tao hả, mà đâu có thoát khỏi lưới trời...

Loan biết chị Bảy muốn nhắc đến vụ kia, Loan nhìn chị ta lom lom:

- Lương tâm tôi không có gì thối mắc hết, nếu tôi cứ ở với chị hoài tôi... chịu không nổi.

Chị Bảy cười gằn:

- Mà lại sắp sửa xỉ vào tao nữa đó. Lần này tao cho may ra lời đó. Tao chấp mà, mà quên là số phận mà lúc này ở trong tay tao sao?

Như lúc khác Loan nổi nóng ngay vì sự gian ngoan của người đàn bà này. Nhưng lúc này Loan thấy không lợi lộc gì, Loan nghĩ đến bản án trộm cắp mà mấy ông tòa có thể gán cho Loan được. Loan cố dẫn lòng nói bằng giọng năn nỉ:

- Chị Bảy à, Chị nữ lòng nào!

Chị Bảy thở dài:

- Ủ, tao đâu có dè. Tao nóng tao thuê thằng cha Diệu mười đồng làm đơn thưa tằm phơ. Chả đưa đơn tao lên

quận lúc nào tao đâu có hay... Sáng nay, tao thấy lính xuống kêu lên về vụ này...

Loan thấy chị Bảy có vẻ xuôi xuôi nên mừng thầm, nó nhìn chị Bảy bằng đôi mắt tội nghiệp:

- Chị Bảy chị thương tôi, tôi đâu có làm gì nên tội...

Chị Bảy nhìn chiếc đầu băng bó của Loan:

- Đầu này sao vậy?

- Tại tui đánh lộn.

- Tại sao đánh lộn?

Loan kể lại đầu đuôi câu chuyện cho chị Bảy nghe. Chị Bảy vừa nghe vừa gật gù:

- Mà thấy chưa, bước ra khỏi nhà tao là mày khốn khó liền mà. Mày coi đời có ai tốt bằng tao đâu?

Loan thấy chị Bảy xuôi xuôi, nên năn nỉ tiếp:

- Tôi biết chị tốt với tôi, nhưng...

- Nhưng sao? Tao có tiếc mà cái gì không... ngay cả tao.

Loan chột nghĩ đến đêm hôm nao... Đáng dấp chị Bảy cùng sự nuông chiều... quá đáng của chị ta. Loan thấy mặt mình nóng bừng bừng:

- Nhưng kỳ quá... chị còn chồng con... mà tui...

Chị Bảy cười nhạt:

- Chồng con hả, ối cái đồ bỏ đó mà... Nếu mày ưng tao thiếu gì cách.

Loan lắc đầu:

- Không được chị ơi.

Chị Bảy nói đầy đura:

- Cái đó tùy mày, tao chỉ biết rằng hiện giờ số phận mày nằm trong tay tao. Tao làm phước tha mày thì được, còn không mày ở tù rục xương...

Loan năn nỉ:

- Chị nữ lòng nào...

- Ổi tùy mày, có điều là mày nên "thông cảm" tao...

Loan vội chụp lấy cơ hội:

- Thông cảm thế nào hả chị Bảy?

Chị Bảy nhìn thẳng vào mắt Loan, đôi mắt chị híp lại như hai sợi chỉ:

- Điều kiện là mày về ở với tao, nếu không chịu ở đó tao sẽ thuê nhà khác.

Loan chột hiểu điều kiện của chị Bảy, nó phản đối yếu ớt:

- Không có điều kiện khác sao hả chị?

Chị Bảy lắc đầu:

- Tao thương mày lắm, mày đâu có biết... Tao tha mày ra để tao mang hận ấy à!

- Tôi làm gì đâu mà chị mang hận?

Chị Bảy nhìn thẳng vào mặt Loan:

- Để mày đi với con khác!

- Đâu có, tôi chẳng đi với ai hết, tôi chán lắm rồi.

Chị Bảy nghi ngờ:

- Tao không tin, tao biết mày chê tao già. Mày ngon lành mà, thiếu gì con khoái mày. Thà tao bỏ tù quách mày cho rồi.

Loan nghĩ bụng, hay là mình cứ nhận lời quách cho rồi, rồi tính sau cũng chẳng muộn:

- Nếu tôi nhận lời chị thì chị đối với tôi ra sao?

Chị Bảy nhìn Loan bằng con mắt lảng lơ:

- Mà biết rồi đó, giả bộ ngây thơ hoài.

Chị Bảy lẩm bẩm:

- Tao sẽ thương mày hết mình! Nhưng mày không qua mặt tao được, nếu mày giở chứng tao đi thưa nữa...

Loan thấy người đàn bà trở nên quá đáng, ích kỷ và vô lương tâm. Chị Bảy độc ác hơn:

- Lần sau, nếu tao thưa mày nữa, mày sẽ nặng hơn. Ý kiến mày sao?

Loan nhìn chị Bảy chòng chọc:

- Chị độc ác quá!

Gương mặt chị Bảy đanh lại:

- Tao thế đó, không ăn được thì đập đổ.

- Chị biết là vụ chị thưa tôi ăn trộm là hoàn toàn bịa đặt chứ?

- Biết!

Loan trở nên cáu kỉnh:

- Chị thật nhẫn tâm.

- Đúng, tao như thế đó.

Loan càng tức, nên trở thành liều lĩnh:

- Được, chị đã muốn thế, tôi sẽ ở tù, ở tù đâu có chết, phải có ngày tôi ra chứ.

- Mày đe dọa tao đó phải không, Loan?

- Đúng!

Chị Bảy trở nên lì lợm.

- Mày trả thù tao hả?
- Tôi không nói trước.

Chị Bảy đứng dậy:

- Mày có dám giết tao không?

Loan cười nhạt:

- Chị ra đi, cùng lắm là một năm. Khi tôi ra, lúc đó chị sẽ thấy...

Chị Bảy ngoe nguẩy đi ra. Trước khi đóng xập cửa lại chị còn nói với:

- Tao chờ mày ranh con.

Một lát sau, người công an trở vào. Anh ta lại ra sau cái bàn gỗ, ngồi xuống cái ghế:

- Rồi bây giờ đến lượt tao khai thác mày.

Cơ nóng giận vẫn còn rơi rớt lại trong đầu Loan:

- Tôi chẳng có gì để khai hết.

Người công an chỉ thanh gỗ hình tam giác vút xuống đất:

- Mày quì xuống đó!

Loan bỗng trở nên bướng bỉnh:

- Tôi không có tội tình gì hết.

Người công an xẵng giọng:

- Tao bảo mày quì lên, cãi tao, tao động thấy mẹ.

Nói xong người công an rút một thanh gỗ khác tròn, dựng ở cạnh đó, một đầu múp nhỏ, đầu kia tầy, trông như thanh gỗ thụt bi da. Anh ta cầm lăm lăm trong tay, tay kia đỡ lấy thân cây gỗ trong tư thế của một người thụt bi da:

- Mày chì hả, tao mà thụt đầu nhọn vào mặt mày thì thùng mặt con ạ!

Loan nhìn thấy ở đầu cây gỗ có bọc một mẩu cao su. Thành linh gã công an xoay cây gậy thụt đến bóp một cái vào đúng giữa trán Loan. Loan tối tăm mặt mũi, choáng váng mặt mày, ngã lăn xuống đất. Tiếng cười của người công an ha hả cất lên. Đầu nhỏ cây gậy chúc xuống mặt Loan:

- Thử mày một gậy thôi, sờ lay lên trán coi.

Loan thấy chỗ vết thương thấy đau, nó sờ tay lên trán một cục thịt u lèn. Loan chưa kịp buông tay ra thì một đầu gậy nữa thụt vào đúng ngực Loan đau điếng. Tiếp theo câu nói của người công an:

- Thối phổi này!

Loan ôm lấy ngực, nhăn mặt. Người công an gầm ghè:

- Mày còn rần mắt nữa không, quì lên!

Loan lê dần tới thanh gỗ hình tam giác. Trong khi người công an vẫn lăm lăm cây gậy trong tay. Loan nghĩ bụng nếu mình chịu thêm mấy cây gậy nữa chắc thối phổi ra chết mất. Thà rằng chịu nghe lời hăn còn hơn, bướng bỉnh lúc này chỉ thêm thiệt vào thân. Loan tới cây gỗ quì lên. Người công an lại cất tiếng cười:

- Mày chì lăm mới chịu nổi hai gậy đó con ạ! Ừ, biết điều đó, quì thẳng lên.

Cạnh sắt của cây gỗ hình tam giác cắn vào hai đầu gối Loan đau điếng. Loan cố gắng quì thẳng người lên. Người công an cởi chiếc đồng hồ ra để lên bàn:

- Tao cho mày 10 phút để trả lời, mày có nhận đã ăn trộm không?

Nói xong hấn móc thuốc lá hút, tay vẫn lăm lăm cây gậy. Miệng hấn luôn luôn nhả nhủ:

- Quì thẳng lên, cong người xuống là bố mày thụt thấy mẹ.

Đầu Loan vừa nhức nhối vừa đau đớn. Mắt Loan boả lên, cổ khát khô, ngực đau ran như bị rần lên từ thớ thịt. Hai đầu gối, nhất là hai đầu gối, thịt như bị cạnh sắt của thanh gỗ mỗi lúc thêm cắn sâu. Gân ở đầu gối như muốn đứt ra. Loan cố gắng dùng mười đầu ngón chân nhóm người lên. Nhưng càng nhức nhích, đầu gối càng bị day mạnh vào cạnh sắc. Loan có cảm tưởng thịt ở chỗ đó đang bị nứt ra.

Người công an đã mời sang điều thuốc thứ hai. Hấn thản nhiên nhìn Loan, nhìn sự đau đớn Loan đang phải hứng chịu từng giây từng phút. Mồ hôi bắt đầu rịn ra trên trán Loan rồi lạnh dần. Tai Loan ù đi, cảnh vật trước mắt Loan xám dần lại. Hơi thở Loan trở nên nặng nhọc, như ngộp hơi. Giữa lúc này, Loan thấy cắn thù chị Bảy. Loan muốn hét, chỉ có hét lên may ra mới đỡ đau được phần nào. Sự tủ nhục dâng lên tới cổ Loan, nó nuốt nước bọt, chất nước bọt đặc quánh.

Loan có cảm tưởng như không thể chịu đựng thêm một giây phút nào nữa, người Loan từ từ ngã xuống, mặt đầu rất gắng gượng chịu đựng, Tiếng người công la hét:

- Quì thẳng người lên!

Loan không còn nghe thấy gì nữa. Rồi Loan thấy ngực mình đau nhoi nhoi. Những cú thụt của chiếc gậy tròn trong tay người công an phóng liên tiếp. Vừa phóng hấn vừ la:

- A, thẳng này lì ta, xứng danh lăm!

Loan ngã vật người xuống oằn oại dưới mũi nhọn của cây gậy phóng thiện nghệ. Trong tiếng rên rĩ của Loan, người công an nghe thấy lần tiếng nói của Loan rít qua khe răng:

- Mà sẽ biết tay tao... Bày ơi!

Rồi Loan chỉ còn như một đồng khịt nằm lù lù dưới sàn. Người công an dừng tay, hấn chống cây gậy trên sàn đưa chân hất Loan nằm ngửa ra, Loan mê đi rồi. Gã công an chép miệng:

- Thằng này xiu à, vậy mà đòi lì chớ?

Nói long, hấn tới góc phòng bê một xô nước tới tạt vào mặt Loan. Loan thở dài, cựa quậy rồi tỉnh dậy. Người công an quăng cái xô đến xoảng ra góc phòng:

- Cho phép mày về phòng giam nằm suy nghĩ, chiều trả lời tao.

Gã công an đạp chân vào lưng Loan:

- Đứng dậy đi về!

Loan lồm cồm bò dậy, gã công an nắm cổ Loan đẩy đi trước. Tới phòng giam anh ta đẩy Loan vào trong, Loan mất đà ngã chúi vào tường. Người Loan ướm sững như chuột. Lão già, bạn tù của Loan, đỡ Loan dậy:

- Tụi nó mới đánh mày đấy hả?

Loan ôm ngực.

- Sơ sơ mà cũng đau quá!

Lão già cởi từng nút khuy áo của Loan nhìn vào những vết đỏ trên ngực:

- Chưa ăn thua gì, mới là đòn thụt bi đa, ban đêm u lên nó mới đau dữ.

Nói xong, lão đỡ Loan xuống đùi mình:

- Nằm xuống cho đỡ mệt để tao chữa chạy cho.

Mặc dù Loan không biết lão già chữa chạy ra làm sao nhưng Loan vẫn nằm xuống. Lão già phanh ngực áo Loan ra, móc trong túi ra một gói giấy ni lông. Loan hỏi gì đó, Lão trả lời:

- Muối, tao phải dấu mãi mới mang lọt vô đó.

Lão dúm một nắm muối xoa lên những vết thương trên ngực Loan, chà xát rồi cài khuy áo Loan lại. Lão không quên bóp cục u trên trán Loan.

- Chịu khó nằm nghỉ một lát sẽ khá. Mà còn phải chịu đựng nữa con ạ!

Loan cảm động nắm lấy bàn tay gầy guộc của lão:

- Sao bác lại tốt với con quá vậy?

Lão nhoèn miệng cười, để lộ ra hàm răng chiếc còn chiếc mất:

- Thấy mày tao thương, tao coi như con...

Nói xong, lão ngoảnh mặt nhìn đi chỗ khác. Ngực Loan lúc này mới bắt đầu đau ran từng chập. Loan lo lắng, sức khoẻ mình đã suy yếu như thế này liệu buổi chiều còn chịu đựng nổi nữa không?

Lão già vỗ về Loan:

- Cố gắng ngủ đi một lát để... lấy sức.

Nhưng Loan không tài nào chợp mắt được. Thỉnh thoảng phòng giam lại mở cửa đẩy vào một người, hay lôi một người đi. Loan tò mò hỏi lão già:

- Họ không đánh bác à?

Lão già nhún vai:

- Đánh thế quái nào được?

- Sao vậy?

Lão già nhìn thẳng vào mặt Loan:

- Bao nhiêu tội tao nhận hết thì còn đánh tao ở cái chỗ nào.

- Rồi nhận hết có án thì sao?

Lão già cười nhạt:

- Tao có cả chục cái án rồi, thêm một cái nữa cũng đến vậy thôi. Lần đầu tiên tao cũng gan góc như mày...

Lão chép miệng:

- Tao khoá ở tù, ở tù dầu sao cũng dễ chịu hơn khi sống ở ngoài đời. Tao tính dưỡng già, rồi mẹ khi, nó cứ nhốt tao ba bốn tháng lại tha ra. Tao lại đi móc túi... cứ như vậy hoài...

Nói xong lão cười khà khà vuốt mấy sợi râu loe ngoe ở cằm. Loan thấy lão già có vẻ cởi mở. Loan không ngờ lão ta lại là dân mỗi chuyên nghiệp. Lão nói chuyện thật dửng dưng, không hề tỏ ra một chút thẹn thùng nào. Lão nhấn mạnh:

- Tao chuyên sống bằng nghề móc túi đấy con ạ! Mày chắc mới vô nghề phải không?

Loan lắc đầu:

- Không tôi chưa hề ăn trộm ăn cắp cái gì của ai hết. Tôi bị người ta thù hằn nên vu khống!

Lão già một tiếng gật gù cái đầu:

- Vậy hả, thẳng khác nói thì tao không tin.

Lão ngăm nhìn Loan như ngăm nhìn một con vật:

- Đúng, coi mặt mày tao biết mày không là dân ăn cắp ăn trộm. Đ.m mấy thằng điều tra ngu thấy mẹ, vào tay tao,

tao túm đúng tú. Đ.m cần gì đánh đập cho moi tay.

Lão kênh kiệu:

- Tao nhìn thẳng ăn cắp tao biết, thẳng lương thiện tao biết. Bây giờ cứ để ra một đám đông, những thẳng ăn cắp tao sẽ núp ra một đám...

Loan đang đau cũng phải phì cười:

- Bác nói cứ như thật!

- Ủa không thiệt sao được, kinh nghiệm hai mươi năm chớ bộ chơi sao.

Lão im lặng một lát, sờ đầu, sờ ngực Loan. Hấn làm ra vẻ trù mến lắm. Hấn đặng hặng:

- Kể cả túi quần mày cũng chẳng có su mẹ nào, ngoại trừ một mảnh giấy nhàu.

Loan ngạc nhiên:

- Ủa, bác vừa lộn túi cháu?

- Chứ gì, tao biểu diễn một đường sơ khởi thôi đó.

Loan moi túi quần trái lấy ra một mảnh giấy nhỏ:

- Sao bác biết là mảnh giấy?

Lão già cười hì hì:

- Tao đã biểu là kinh nghiệm mà, giấy tiền sờ tay vào là biết ngay, nói cho mày hay tao sờ vào còn biết là trị giá bao nhiêu nữa kia. Đồng một trăm khác đồng hai trăm... Hà hà nếu mày muốn làm đệ tử, tao sẽ dạy cho.

Lão già múa mười đầu ngón tay dẻo quẹo:

- Bàn tay tao làm trò quỷ thuật được mà.

Lão có vẽ tự mãn, lão cong ngón tay lên lùa vào túi áo Loan thật nhẹ nhàng. Ngón tay xoay như chiếc chìa khóa, khuy áo bực ra, lão cười hè hè:

- Mày thấy chưa, chỉ một ngón tay của bố già thôi là đủ sức làm dính theo cái bóp. Phục tao chưa mày?

Loan gật đầu, lão già cười hè hè:

- Mày chịu bái phục tao làm tổ sư chưa?

Loan mỉm cười, lão già chộp lấy bàn tay Loan nắm bóp, xem xét:

- Bàn tay mày khá lắm: mềm mại. Cần nhất phải mềm mại mới khéo léo được. Tao sẽ luyện cho mày một thời gian, mày sẽ trở thành thứ tổ sư, tre già mang mọc.

Loan để nguyên bàn tay mình trong tay lão già:

- Bác định truyền nghề cho con thật sao?

- Ờ hay, mày chê à?

Loan lắc đầu:

- Nhưng con không nở móc túi ai được hết, con không nở...

Lão già cười xì xì:

- Mày còn trong sạch quá! Được, tao cứ dạy mày, còn mày có ăn cắp hay không là tùy mày... Ở đời này biết được cái gì hay cái đó con ạ. Bước đường giang hồ của mày còn dài.

Loan bướng bỉnh:

- Tôi không bao giờ nghĩ mình sống như thế này mãi, ra khỏi tù tôi sẽ làm lại cuộc đời.

Lão già nhìn Loan, lắc đầu ngao ngán:

- Ai cho mày làm lại cuộc đời, chúng nó sẽ dìm mày xuống bùn. Tao từng trải quá nhiều rồi mày ơi.

Đôi mắt lão già nhìn xa xôi:

- Trước đây ba mươi năm, từ trước đây ba mươi năm, tao là cậu tú Phan, tao còn có mác gấp triệu lần mày bây giờ... Ngày nay tao là thằng quái già. Cuộc đời biết sao mà lường trước được.

Loan quan sát lão già, giọng nói lão có vẻ buồn bã. Lão thở dài:

- Nhưng thôi, nhắc đến làm gì. Đó là dĩ vãng...

Loan bỗng có cảm tình với quái già, nắm gối đầu lên đùi lão, Loan có cảm tưởng mình bé bỏng hẳn lại:

- Bác kể cho con nghe đi, con khoái nghe.

Lão già cười nhạt:

- Nếu con tao còn chắc năm nay nó cũng bằng cỡ mày.

Đôi mắt lão già nhìn xa xôi:

- Cả hai mẹ con nó đều chết tan xác ở Tám Mái trong vụ Mỹ thả bom quân đội Nhật. Hồi bốn mươi lăm, tao đi theo kháng chiến. Khi bỏ khu về, nhà cửa tao ở Hà nội không còn gì hết... Rồi cuộc đời giang hồ mãi cho tới ngày nay.

Tiếng nói của quái già khàn khàn, lão chớp chớp mắt rồi bỗng nhoẻn miệng cười:

- Ủa sao tao lại kể cho mày nghe nhỉ.

Loan bỗng thấy tâm hồn mình thanh thản hẳn lại. Loan bình tĩnh và sáng suốt hơn bao giờ hết... Loan nắm xoay người úp mặt vào chiếc đùi gầy guộc của quái già. Quái già bỗng cất tiếng hát, một bài hát của thời kháng chiến xa xôi: Ngày bao hùng binh tiến lên... bờ cõi... vang từng câu quyết tiến... bước oai nghiêm theo tiếng súng đi tung hoành... Đùng! Đùng! Đùng!.....

Đi là đi quyết chiến, đi là đi quyết thắng đi là mang mỗi thù thiên thu...

Dĩ vãng xa xưa đang về với tâm hồn quái già. Rồi buổi chiều cũng hết, đêm về. Loan choàng mở mắt. Nó bồn chồn lo lắng.

- Quái nhỉ, sao họ chưa kêu con lên điều tra hả bác?

Quái già vuốt ve bàn tay lên mặt Loan:

- Chưa biết lúc nào con ơi! Họ cố ý không đúng hẹn đó.

- Tại sao vậy bác?

- Họ đánh đòn cân não mình, cố tình làm như quên như nhớ. Con phải bơ đi, con phải lì lợm, phải coi thường tất cả mới được.

Loan nhìn ra ngoài song sắt, trời tối mù. Từ một phòng điều tra nào đó vẳng lại tiếng la hét thất thanh. Suốt cả buổi chiều Loan không ăn uống gì! Phần vì đau đớn, phần nhớ đến cái hẹn với Thiệu. Chắc Thiệu chờ Loan lâu lắm. Rồi cuối cùng Thiệu tới Minh tìm Loan. Minh cũng không biết gì hơn. Mãi đến bây giờ Loan mới hối hận vì mình quá quân tử tầu, rốt cuộc chỉ mang vạ vào thân.

Quái già thấy Loan tỉnh dậy thì hỏi:

- Mà không ngủ nữa à?

Loan uể oải lắc đầu:

- Tôi có ngủ được đâu, tôi chỉ nhắm mắt nằm cho đỡ mệt thôi.

- Đói chưa?

Loan lắc đầu, quái già cho Loan biết:

- Hồi nãy tao ăn cơm có dấm cho mày một chén với muối. Lát đói tao cho mày ăn.

Loan cảm ơn, nó nhìn quanh, thấy phòng vắng vẻ Loan hỏi:

- Tụi nó đi đâu hết rồi hả bác?
- Hồi chiều một tốp lên tòa, còn có mấy thằng ở lại thì bị lôi lên phòng điều tra chưa trở về.
- Bao giờ thì họ lôi bác lên tòa?
- Chắc mai mốt.

Loan thở dài:

- Không biết bao giờ mới tới lượt cháu.
- Tội mày cũng chẳng có gì, nó dượt mày vài trận lấy lệ rồi đưa đi. Tâm lý chung, thằng nào mới ở tù cũng tưởng cái án mình quan trọng lắm, thật ra chẳng có ký lô nào hết.

Một lát sau, công an xua một tốp năm, sáu người vào phòng giam. Không kẻ nào còn đứng vững, họ ngã chúi vào nhau, dồn cục một đống. Một người ôm ngực nhăn nhó dựa lưng vào tường:

- Mẹ tiên sư, lần nào tao ra khỏi tù lao ho lao mất. Một người khác lên tiếng:
- Ai bảo mày lì làm chi, nhận mẹ nó đi có được không?
- Nhận sao được, vì tao không lấy.
- Không lấy cũng cứ nhận bừa đi, chết chóc gì đâu mà sợ.
- Rồi họ bắt tao chỉ người đồng lõa, tao biết ai mà chỉ?
- Ủa, mày không có bố mẹ, vợ con, bè bạn gì hết sao?
- Có nhưng mình làm vậy đâu được!

Gã kia cười:

- Sao lại không được, cứ khai tưởi hột sen đi rồi huề. Mẹ khi, mày quân tử Tàu quá chả trách ốm đòn là phải.

Người kia hỏi:

- Mà khai ai không?

- Có chứ sao không, tao khai lên ông già tao, anh tao, vài ba thằng bạn tao ghét.

Nói xong, hấn lại cười:

- Ông già tao thì chúng nó sẽ tới "nhị tì" đào mả lên mà túm, anh tao đang đánh trận tận Pleiku, còn mấy thằng tao ghét, thằng thì làm Cảnh sát, thằng thì làm Luật sư. Sức mấy hả mà?

Gã kia nói:

- Vậy là con lại ồm đòn nữa.

- Ờ hay, được thoát ồm đòn giờ nào hay giờ đó, tất cả mọi việc tao đều tính sau.

Gã kia ôm ngực ho rũ rượi. Loan thấy thương hại, kêu quái già:

- Bác nên cho họ ít muối để bóp cho đỡ đau...

Quái già bĩu môi:

- Còn lâu, muối của tao lúc này quý như vàng, tao xem mặt mới giúp đỡ chớ bộ...

Loan nói:

- Thấy chả có vẻ oan uổng!

- Chắc không?

- Nghe hấn nói, cháu thấy hình như hấn...

Quái già nhắt ngang câu nói của Loan:

- Mà ngay thơ bỏ mẹ, những thằng kia cũng ngay thơ nốt. Tao nói chắc rằng thằng bị đánh đau chính hiệu quái cỡ bự đó.

- Sao bác biết?

Quái già cỏ vẽ hiu hiu tự đắc:

- Không một đòn phép nào lọt khỏi mắt tao hết. Mà tin tao đi.

Đang nói chuyện, Loan bỗng nghe thấy tiếng giầy đi ngoài hành lang. Người công an tới trước cửa phòng giam mở khóa. Hắn ta hiện ra ở cửa:

- Loan mắt hung.

Loan lo lắng đứng dậy:

- Bỏ mẹ rồi!

Quái già thì cười khà khà:

- À ra thằng này cũng có bí danh ta.

Người công an hất đầu:

- Đi ra mà!

Lần này người công an không dẫn Loan tới phòng điều tra cũ. Hắn đẩy Loan vào một phòng khác, giữa phòng mắc một ngọn đèn mờ tường sơn hắc ín. Trên bàn vút ngổn ngang dụng cụ tra tấn. Tới lúc đó bỗng nhiên Loan lấy mình trở nên bình tĩnh lạ thường. Loan nhìn gã điều tra viên ngồi sau bàn, mặt gã choắt cheo, miệng dẩu ra như mõm chuột. Gã tăng hăng:

- Ôn con, mà gặp tao lần nào chưa?

Loan đứng lớ ngớ trước mặt hắn, lắc đầu:

- Dạ chưa!

Gã dở sột soạt những tờ giấy để trên bàn, ghé sát tờ giấy vào mắt đọc một hồi. Hắn đặt xuống, lấy một khúc gỗ dẫn lên trên. Tiếng hắn âm âm vang trong căn phòng kín:

- Tội trạng mà đã rành rành. Có gì khai nữa không thì khai đi

- Thật tình tôi oan uổng.

Gã điều tra viên đập bàn:

- Láo! Không lẽ người ta vu oan giá họa cho mày.

Loan gật đầu:

- Vâng người ta ghét tôi.

- Không có tôi, xưng con hiểu chưa (gã tiếp) mà tao hỏi thêm mày, người ta vu oan cho mày thì ăn cái giải gì, Đ.m mày thì trên ranh dưới d...

- Tôi... à con không biết nhưng giữa con và chị Bảy có chuyện xích mích nhau.

Gã điều tra viên bỗng thay đổi thái độ, gã chỉ chiếc ghế trước bàn:

- Mày ngồi xuống đi, thấy mày cũng tội (gã nhún vai xoè hai tay ra) tao vì phận sự phải thi hành. Thật tình tao không muốn đánh mày cái bạt tai nào, tao tốt với mày, mày nên giúp tao chớ.

Gã xem đồng hồ:

- Chín mươi giờ đêm rồi, tao muốn xong việc để về nhà nghỉ ngơi.

Loan nói nhỏ nhẹ:

- Nhưng thật tình con không ăn trộm một đồng xu nào của chị Bảy hết.

Loan chờ đợi cơn thịnh nộ của gã điều tra viên. Nhưng trái với điều Loan suy nghĩ, gã vẫn cười dễ dãi, đẩy tờ giấy ra trước mặt Loan:

- Mày cứ khai vào đây đi, có hại gì đâu. Mày lên tòa rồi phản cung cũng còn kịp kia mà. Tao không ưa nói nhiều..

Hắn đứng dậy tới sau lưng Loan, tay cầm tờ giấy:

- Đây mà coi nè, tao khai giùm mà y như thế này đâu có hại gì...

Loan liếc mắt nhìn sơ qua tờ khai sẵn. Trong bài khai Loan nhận tội ăn cắp của chị Bảy một ngàn đồng và 3 chỉ vàng. Số tiền đó Loan tiêu được vài trăm, kể đó trong vụ đánh lộn ở chợ Trần quốc Toản, Loan bị tội lỗi tì lộn sạch...

Gã điều tra viên nói:

- Đó mà y thấy chưa, mà y chỉ việc ký tên xuống dưới nữa là xong. Và lại khai như vậy mà y cũng nhẹ tội kia mà, mà y chỉ có ăn cắp thôi, còn mà y đâu có được tiêu bao nhiêu.

Gã đặt tay lên vai Loan thân mật:

- Còn một điều này nữa, là khi giải mà y lên biện lý, mà y có quyền phản lại lời khai kia mà.

Loan im lặng, phân vân không biết phải nói sao, gã điều tra viên rút bao thuốc lá Ruby lấy ra một điếu gắn lên môi, một điếu khác đưa cho Loan:

- Mà y hút đi, cứ tự nhiên rồi suy nghĩ cho kỹ.

Loan đỡ lấy điếu thuốc, gã điều tra viên còn mời lửa cho Loan. Tờ khai vẫn để trước mặt Loan. Gã điều tra viên nói như năn nỉ:

- Tao chờ mà y hút hết điếu thuốc, chỉ ký tên xuống dưới là xong liền.

Loan hút được hai ba hơi thuốc, nó còn nghi ngờ thiện chí của gã điều tra viên. Gã ra sau cái bàn ngồi xuống ghế:

- Trong đời tao chưa hề tình cảm với thằng nào hết. Mà y hỏi thử những thằng năm chung với mà y coi, chúng nó không lạ gì tên Tám Beo hết. Thấy mà y dễ thương, nên tao...

- Dạ nhưng thiệt tình con không ăn cắp.

Tám Beo vẫn giữ vẻ mặt bình thản, hấn đứng dậy, thình lình hấn đưa tay táng Loan một cái nẩy đom đóm mắt. Điều thuốc văng ra. Loan ngã chúi xuống ghế. Tám Beo xô bàn:

- Mà y rấn mắt với tao phải không? Đ.m tử tế không muốn...

Nói xong hấn tới chụp cổ Loan lôi dậy. Hấn nhắc bổng Loan lên, xô Loan ngã dúi vào tường:

- Rấn mắt thì chết con ạ!

Loan không ngờ Tám Beo giở mặt một cách nhanh chóng như vậy. Mới một phút trước... Loan quên đau, nỏ lồm cồm ngồi dậy nó biết sự thế sẽ xảy ra sao.

Mặt Tám Beo lăm lì dễ sợ, răng hấn rít vào nhau:

- Mà y sẽ ồm đòn con ạ! Tao đánh cho chết luôn còn được kia mà, tao sẽ liệng xác mà y vào cầu tiêu cho ròi ăn.

Loan nhìn lên tường, trên đó có treo một bức hình to tướng của Ngô Tổng Thống. Đôi mắt ông ta đang nhìn vào một khoảng không xa xôi nào đó. Ông không nhìn xuống đây, nhìn nơi đang thực hiện nhân vị công bằng bác ái của ông.

Tám Beo giơ chân đạp Loan chúi xuống:

- Nhìn gì bay!

Loan nằm co rút người như con tôm hai tay đưa lên khỏi đầu che chở những cái thoi cái đập vô ý thức.

Loan thấy tủi nhục nhiều hơn là đau đớn. Tám Beo xốc Loan dậy, ấn nó ngồi xuống một cái ghế. Người Loan rũ ra như một cái mền rách. Tám Beo nâng cằm Loan lên, nhìn thẳng vào mặt nó quát:

- Màỵ chịu nhận tội chưa?

Loan không trả lời, lúc này nó đang dạn đòn và trở nên lì lợm. Dứt câu nói, Tám Beo tát như mưa bắc vào mặt Loan. Loan tối tăm mặt mũi, gục đầu xuống. Tám Beo túm tóc Loan lôi dậy:

- Tao không nói với màỵ nhiều nữa. Màỵ mở mắt cho lớn ra rồi nhìn ra cuối phòng.

Ở cuối phòng có để một thùng ton nô to tướng. Một cái máy nhỏ có tay quay. Tám Beo hỏi:

- Màỵ biết hai cái kia tên gì không?

Không chờ Loan, gã giải thích luôn:

- Cái máy có tay quay là máy điện, còn cái thùng kia là thùng nước. Màỵ sẽ được "thưởng thức" hai món ăn chơi đó trước khi đi sâu vào chi tiết con ạ!

Nói xong hấn ta lại móc thuốc ra hút, hấn ta khoanh tay nhìn Loan giọng dụ lại:

- Tao không muốn đánh đập màỵ làm chi, bây giờ màỵ ký vẫn còn kịp kia mà. Đánh màỵ thì tội cho tao quá mà đau đớn cho màỵ. Nhưng làm sao được, lệnh trên bắt tao phải buộc màỵ nhận tội. Tao muốn chúng ta nói chuyện trong thông cảm, tao kẹt...

Hấn nhấn mạnh:

- Dĩ nhiên tao phải nghĩ tới tao trước khi tao nghĩ đến màỵ. Tao đâu có để tao kẹt giò.

Hấn hút chưa được nửa điếu thuốc đã dập tắt vào góc bàn, hấn xoa bai tay vào nhau:

- Chắc màỵ đã suy nghĩ kỹ rồi. Màỵ không chịu ký chứ gì. Được, bây giờ tới phần tao. Màỵ đứng dậy đi, lết tới cái ghế thấp bên cạnh máy quay điện cho lao. Loan nhìn

chiếc máy, nhìn chiếc ghế có gắn những giầy da. Trong lúc này Loan thấy cảm thù chị Bảy. Tất cả chỉ vì cái đó, cái lý do khốn nạn đó. Loan muốn văng tục...

Bằng một giọng lạnh lùng. Tám Beo nói:

- Chần chờ gì nữa mà không tới. Đừng bắt tao phải dùng tới võ lực.

Loan đứng dậy, nó thấy chưa lúc nào nó lại bình tĩnh như lúc này. Nó cam phận. Tới cái ghế Loan ngồi xuống. Tám Beo hả hê:

- Mà đã biết nghe lời tốt lắm. Bây giờ thì cởi quần ra cho khỏi rách, mai một mày còn lên tòa nữa kia mà.

Loan làm theo như một cái máy. Nó cởi quần áo ném vào một xó. Tám Beo lạnh lùng:

- Ngồi xuống đi!

Hắn chậm rãi đi tới bên Loan. Hắn cúi xuống cột những chiếc dây da vào hai tay Loan quặt ra sau lưng, bó chắc người Loan vào chiếc ghế.

Lần đầu tiên Loan nhìn thấy chiếc máy đó, Loan thấy tủi nhục, và nước mắt nó chảy ra. Tám Beo tưởng lầm, dừng tay:

- Mày hồi hận rồi hả?

Loan cúi xuống lắc đầu, người điều tra viên à một tiếng, hắn lại tiếp tục buộc dây. Không khí yên lặng đến ngột thở. Ánh đèn mờ nhạt dội xuống căn phòng sơn hắc ín.

Tám Beo buộc dây xong, hắn lui cui mang hai chiếc dây điện ra, ở đầu mỗi dây có gắn một cái kẹp bằng sắt như kẹp quần áo, nhưng hai chiếc kẹp này lại có răng. Tám Beo cầm hai chiếc kẹp lên tay bật lách tách như thử lại rét so. Bỗng nhiên Loan bật khóc, nó tức tưởi:

- Trời ơi! Oan uổng cho tôi quá...

Loan nhìn thấy hàm răng cưa ở cái kẹp đã phát ớn. Loan không biết Tám Beo sẽ cặp vào chỗ nào trên thân thể mình. Hắn ta sờ tay vào hai tai Loan, bẹo má Loan, cuối cùng sờ vào đầu vú Loan. Hắn kẹp hai cái kẹp vào hai bên vú. Răng kẹp nghiến vào thịt Loan đau điếng, Loan nhăn mặt, nó nghĩ bụng chẳng cần quay điện nữa mình cũng chết giắc đến nơi mất. Người Loan bị cột cứng vào cái ghế gắn liền xuống sàn nên dù đau đớn cũng không cử động được. Loan đành chịu trận, Tám Beo móc túi quần lấy ra hai sợi dây cao su:

- Chưa xong đâu con ơi, còn cột hai sợi dây thung này nữa kia.

Hắn chậm rãi cột dây. Loan xuýt xoa rên nho nhỏ:

- Úi da!

Tám Beo cười gằn:

- Chưa hết đâu con ơi! Nếu mày chịu ký?

Sức chịu đựng của Loan có giới hạn, răng kẹp nghiến vào thịt Loan mỗi lúc thêm sâu làm cho sự đau đớn mỗi lúc một gia tăng. Loan bật khóc, nước mắt chảy dài xuống má. Tám Beo cắm dây điện vào "pri-cua-răng" ở góc tường. Hắn ngồi xuống một cái ghế khác gần đó. Tay cầm vào cái tay quay. Hắn hỏi một lần chót:

- Sao, mày chịu chớ?

Loan không trả lời được, nó nghẹn ngào, tím tức kò. Khuôn mặt Tám Beo mờ nhạt dưới ánh đèn. Khuôn mặt đó lúc này trông càng trở nên đanh ác, hắn nhếch mép cười. Loan chỉ còn thấy căm thù và uất hận. Dây thung co dần lại, Loan nhìn xuống hai đầu vú mình phồng to và hình như tím bầm lại. Lúc này Loan không còn muốn khai ký gì nữa hết. Nó nghĩ rằng mình sắp chết đến nơi, thịt sắp sửa bị đứt ra khỏi thân thể. Loan bật khóc lớn. Tám

Beo vẫn tủm tỉm cười, hãnh như riều cột vời sự đốn đau của Loan:

- Sao chịu chứ, chịu đựng hết nổi rồi à. Mà yì với tao đâu được.

Sự căm thù gia tang, Loan bất kể cả sự đau đốn. Nó như một con chó bị đánh đau đốn tới sát chân tường. Nó hét lên:

- Đồ khốn nạn, giết tao đi.

Tám Beo không nổi nóng, hãnh bình thản một cách lạ kỳ. Hãnh nhếch mép cười, rút bao thuốc lá ra, bàn tay trái đập vào cổ tay cầm bao thuốc, điều thuốc bắn ra khỏi bao, nhả vọt lên miệng Tám Beo một cách rất điệu nghệ. Hãnh lại tiếp tục tung quẹt lên, khi rơi xuống, que diêm cầm sẵn trong tay hãnh xòe lửa. Hãnh khum tay che gió, khuôn mặt hãnh bóng nhẫy mồ hôi dưới ánh lửa bập bùng cháy. Hãnh bình tĩnh nhét bao quẹt và bao thuốc vào túi áo, ngửa mặt nhả khói lên trần nhà. Hãnh xem đồng hồ:

- Gần 12 giờ đêm rồi, làm công việc này riết rồi mang thù mang oán chán thấy mẹ. Mà yì chứ tao đi, tao nghe đây.

Loan biết dã tâm của Tám Beo, hãnh muốn kéo dài giây phút đau đốn của phạm nhân. Cơn đau của Loan lúc này hình như dịu lại, Loan chỉ còn thấy hai đầu vú mình lúc này tê dại. Hình như chỗ thịt đó đã chết hãnh, cơn nhức nhối lúc này phân tán đi khắp lồng ngực. Tám Beo tăng hãnh:

- Tao muốn nói chuyện thông cảm với mà y. Tao làm việc vì lệnh trên, tao đã trình bày với mà y như vậy, mà y không hiểu gì tao hết trơn.

Loan gục mặt. Loan không còn đủ sức để đối đáp. Cơn đau đốn khi tăng khi giảm. Loan có cảm tưởng máu

mình đang bị rút ra khỏi cơ thể dần dần cho tới lúc người khô lại như một cái xác ướp. Trong lúc này hơn bao giờ hết, Loan mong Tám Beo quay điện, quay điện để chịu đựng một cực hình cuối cùng rồi muốn ra sao thì ra. Tai Loan ù đi, tiếng nói Tám Beo nghe phào phào. Thời gian lúc này như đứng lại.

Tám Beo dụi tắt mẩu thuốc, hắt lạnh lũng đặt tay lên cần quay lạnh ngắt. Hắt phải thầm khen, chưa thấy thẳng nào lì lợm như thẳng này.

Có lẽ nó oan uổng thật. Nếu Loan là thẳng ăn cắp ăn trộm chuyên nghiệp, nó sẽ không sợ bị ở tù, nó sẽ nhận tất cả mọi tội lỗi mà ban điều tra gán để tránh đòn. Nhưng thẳng này cam chịu, nó giữ gìn cái gì. Hồi chiều Tám Beo được đồng nghiệp tra tấn Loan lần đầu, cho hay tối nay Tám Beo sẽ gặp một đối thủ, một đối thủ tuy nhỏ bé nhưng thừa lì lợm. Tám Beo ghé tay người hạn:

- Tao cá với mày, tao sẽ bắt nó nhận tội, thẳng nào lì đến đâu, vô tay tao cũng chịu phép hết trơn.
- Mày bắt nó ký vào tờ khai được chứ?
- Nhất định nội trong buổi tối hôm nay.
- Được, nếu thành công tao sẽ bao mày một chiều nhậu lúc mười hai giờ đêm.

Giờ hẹn đã gần hết, thẳng bé vẫn cắn răng chịu đựng. Tám Beo muốn giải quyết cho xong. Hắt nhè nhẹ quay cần điện. Người Loan nẩy lên bần bật. Tám Beo quay mỗi lúc một mạnh hơn. Loan hét lên một tiếng, nhồm người dậy, nhưng chiếc dây da ghệt thân thể Loan xuống. Tám Beo ngừng tay. Người Loan rũ ra, nó gục đầu xuống ngực như kẻ chết rồi.

Tám Beo đứng dậy tới nâng mặt Loan lên. Hắt lăm bằm:

- Nó xiu rồi.

Gã quay sang bên cạnh, nhấc xô nước lên hất và mặt Loan. Loan rùng mình, tỉnh dậy, Loan lắc đầu:

- Sao anh không giết chết tôi đi.

Tám Beo tới tháo hai cái kẹp khỏi vú Loan. Lần này hẳn giận dữ thật sự:

- Ngồi nghỉ đi, còn nữa đó, chưa hết đâu.

Tám Beo nghĩ bụng cần phải tra tấn cho thằng này liệt đi rồi bắt nó ký, không thể dùng nhân nghĩa với nó được. Sau khi mở trói, Tám Beo quắc mắt nhìn Loan:

- Màỵ leo vào thùng nước kia cho tao!

Loan đã bắt đầu ớn trò tra tấn tàn khốc của Tám Beo, nó thấy rằng không thể nào gan lì với Tám Beo được nữa. Nó nghĩ đến chị Bảy, đến mối thù phải trả. Nếu chết, vì thù chết thật, không, Loan phải sống. Sống để nhìn mặt kẻ thù, để trả món nợ quá đắt này. Loan nhìn Tám Beo bằng con mắt thiếu não:

- Vâng, tôi xin ký.

Tám Beo mừng thẩn trong bụng, hẳn nghĩ rằng trận đòn điện vừa qua đã làm Loan ớn. Hẳn muốn đùa rớn thêm một lần nữa, hẳn cười gằn, lắc đầu:

- Đâu quá dễ dàng vậy màỵ!

Loan xuống nước:

- Tôi xin hứa, tôi sẽ ký liền tức thì.

Tám Beo vẫn lắc đầu, hẳn dí quả đấm vào mặt Loan:

- Bây giờ tao hết tin màỵ rồi, hồi nãy tao muốn nói chuyện tử tế với màỵ, nhưng lúc này thì hết rồi, màỵ đã làm tao nổi nóng.

Tám Beo cười khà khà:

- Khó lắm con ơi, tao đâu có quên mà vừa chơi tao.

Loan càng nhún nhường:

- Lúc này tôi đau quá, nên không giữ lời...

- Vậy hả, nhưng mà làm cách nào cho tao bớt giận chứ.

- Dạ tôi xin lỗi ông.

- Ừa, được đó, nhưng vậy đâu có đủ.

Loan đã rắp tâm sẵn, nên không còn thấy mình hèn hạ nữa, không xấu hổ về hành động của mình.

- Dạ ông bắt con làm gì con cũng làm hết.

Tám Beo cười khà khà:

- Thiệt hả mà?

- Dạ thiệt.

Tám Beo gật gù:

- Tao bắt mà kêu tao bằng ba, mà chịu không?

- Dạ chịu!

Tám Beo nhìn Loan bằng cái nhìn thật đều:

- Quì xuống bò đến gần tao.

Loan lẳng lặng quì xuống làm theo lệnh của Tám Beo. Nó cố nuốt phần uất, nuốt căm giận. Một ý nghĩ, mình phải sống vang lên đầu Loan. Tới trước mặt Tám Beo, Loan ngược lên chờ lệnh. Tám Beo ngồi vắt vẻo nhìn xuống:

- Mà thấy cái lời tao mà nhục chưa?

Loan im lặng. Tám Beo quát lên:

- Trả lời!

- Dạ nhục!

- Mà với con chó đũa nào hơn?

- Dạ con chó!

Bẩm tính của Tám Beo vốn đa nghi, sự thay đổi thái độ đột ngột của Loan không khỏi gây cho Tám Beo sự nghi ngờ.

Nhưng hẳn ta không cần, miễn sao Loan chịu ký vào biên bản là đủ rồi. Tám Beo muốn hành hạ Loan thêm một chập nữa cho thỏa lòng:

- Cúi mặt xuống thấp, thấp nữa, ờ được rồi đó.

Loan làm theo như cái máy, Tám Beo lại móc thuốc ra hút, sau khi thở ra một hơi khói, Tám Beo thản nhiên ra lệnh:

- Liếm giày tao cho thật bóng coi!

Loan không ngờ gã này lại quái ác đến thế. Loan ngần ngừ, Tám Beo vẫn bình thản:

- Liếm đi con, không liếm bố đập vỡ mặt bây giờ.

Sự căm hờn dâng lên nghẹn ở cổ Loan, niềm căm hờn đó làm Loan càng trở nên nhịn nhục. Nó thè lưỡi ra liếm vào mũi giày không dẫn đo. "Còn gì nữa không, hãy sai tao ăn cứ đi, tao sẽ ăn, nhưng hãy để cho tao sống, tao phải sống". Sống để nhìn mặt kẻ thù. Mỗi lần lưỡi Loan liếm vào mũi giày, sự căm hờn như rút xuống, như vơi đi, như cạn hẳn nước mắt. Loan thấy mình bình thản một cách lạ lùng, bình thản đến độ Loan không ngờ nổi. Và Loan lớn lên, trong niềm sâu hận đó. Sự hèn hạ như một lớp vỏ bao bọc lấy niềm kiêu dũng trong tâm hồn Loan.

Tám Beo cười run cả người. Hẳn đổi chân, đôi mắt hẳn luôn luôn theo dõi hành động của Loan:

- Khá lắm, con liếm giày khá làm, thôi đủ rồi.

Loan ngừng liếm ngẩng mặt lên. Gương mặt nó bình thản một cách lạ kỳ. Tám Beo ngạc nhiên đến độ phải kêu:

- Sao lúc này mà hèn quá vậy?

- Tại con sợ ăn đòn của bố.

Tám Beo là kẻ sành đời, hẳn biết trong một giờ qua tâm hồn Loan đã thay đổi một cách thực sự, thay đổi vô cùng nguy hiểm cho sau này. Hẳn càng tò mò hơn, càng muốn đo lường tâm hồn Loan nữa, xem Loan đã trở thành một tay cao thủ thực sự chưa. Hẳn cầm cái gậy gỗ vào thùng nước:

- Mà biết thùng nước này để làm gì không?

Loan lắc đầu. Thật ra nó cũng không biết thật. Tám Beo giải thích:

- Để đánh người đó, nhưng đòn này được mệnh danh là "đòn êm ái" mà cũng nên thử cho biết, tao hứa là sẽ không đụng đến một cái chân lông của mà.

Loan trở nên nghi ngờ, không phải nghi ngờ ở lời hứa của Tám Beo. Mà nghi ngờ ở hai sợi dây điện thông lòng gần đó.

Hắn dám nhét Loan vào thùng nước rồi cắm điện cho giật lắm. Trên mặt thùng lại có một cái nắp đậy. Khi đậy kín, hai khoen kia sẽ móc vào nhau, nạn nhân sẽ hết đường vùng vẫy. Loan nghĩ bụng nếu mình lại phải chịu thêm đòn tra tấn này nữa thì đến bỏ mạng mất thôi. Loan năn nỉ:

- Con sợ lắm, bố tha cho con làm phúc. Bố cắm điện vào nước cho giật chết mất, con yếu quá rồi.

Tám Beo cười nhạt, lắc đầu:

- Mà làm rồi, tao đâu thèm cắm điện vô làm chi.

Loan càng ngạc nhiên, đã nhốt Loan vào thùng nước mà không cắm điện thì hẳn làm gì mình. Hay là hẳn truyền nước vào cho ngập. Loan sẽ bị uống no nước:

- Dạ chắc bố cho vòi nước chảy vào?

Tám Beo gắt:

- Ồi cái thằng này tò mò quá, nước đâu mà chảy vào. Mà nhìn quanh đây coi có giọt nào không?

Quả nhiên khắp phòng không có giọt nước nào thật, sô nước để hồi nãy đã tạt vào mặt Loan hết. Nhưng Loan vẫn năn nỉ vớt vát:

- Con trăm lạy bố, bố miễn cho hình phạt này. Con xin ký tất cả mọi giấy tờ bố đưa ra.

Tám Beo lạnh lùng lắc đầu:

- Đâu có dễ dàng vậy được hả mày. Nghe lệnh lao chui vào thùng nước trước đã, khi ra mới được phép ký. Tao không đòi mày ký nhiều, một tờ hồi nãy tao đưa ra thôi.

Loan sụp xuống lạy Tám Beo như tể sao, Tám Beo gật gù:

- Mày khá lắm, mày đã biết hèn rồi đó, tao bắt đầu sợ mày, vì mày hèn mày mới là thằng nguy. Tao biết trong đầu mày đang nghĩ gì.

Loan bàng hoàng, nó không ngờ Tám Beo lại là kẻ sành tâm lý đến thế. Có lẽ nghề nghiệp này đã cho Tám Beo nhiều kinh nghiệm xét đoán người. Loan vẫn xì sụp lạy:

- Con lạy bố, tại đau quá con sợ, con hèn hạ...

Tám Beo cười hà hà:

- Đừng kích tao mày ơi! Tao hai thứ tóc trên đầu rồi, tao đáng tuổi bố mày mà, không đi guốc vào bụng mày sao được.

- Dạ, bố nghi oan con...

Tám Beo chì nhếch mép cười:

- Mà y đã muốn thế, thì mà y phải nếm mùi "đòn êm ái" mới thật đầy đủ. Những thứ kia chỉ là đồ bỏ. Con đường mà y đã chọn phải đi đến cùng...

Tám Beo tiếp:

- Thôi tao không nói nhiều nữa, muốn ký tên thì hãy bước vào thùng nước đã.

Hắn ta từ chối tất cả những lời van xin năn nỉ của Loan. Cuối cùng Loan đành phải chui vào thùng nước. Nước ngập đến cổ. Tám Beo cẩn thận đậy nắp thùng lại rồi cài then. Nước lạnh và tanh ngòm. Không khí trong thùng bị giam kín làm Loan thấy khó thở. Tiếng thanh sắt cái trên nắp thùng khua đụng lụp cụp vang vọng làm Loan thấy khó chịu. Loan vẫn chưa biết Tám Beo sẽ làm gì mình, Tám Beo ở bên ngoài nói vọng vào:

- Tao bắt đầu hành động đây nghe mà y. Cứ yên trí tao không thềm cắm điện đâu, đòn êm ái mà, cũng không thềm đổ nước vô thùng nữa, quân tử nhất ngôn.

Loan cảm thấy lo sợ. Bỗng nhiên nó nghe thấy một tiếng gõ nhẹ bên ngoài vỏ thùng, nước rung lên vang lớn làm Loan thấy tức thở. Tiếng vang như dội vào lòng núi đá vàng bật lại, lòng bùng trong đầu Loan.

Bên ngoài Tám Bèo dừng tay nghe ngóng. Hắn mỉm cười nham hiểm, giơ tay gõ mạnh vào vỏ thùng thêm một cái nữa. Hắn nghe tiếng nước xao động trong thùng.

Tám Beo cầm chiếc gậy ngấn gỗ vào thùng mỗi lúc mỗi nhanh, mỗi mạnh dần. Hắn khoái trá khi nghe thấy tiếng lục đục ở trong thùng, tiếng rên rỉ của nạn nhân, tiếng kêu van lạy của nạn nhân:

- Trời ơi, tức thở quá! Con lạy xếp.

Tám Beo cười khà khà, hấn đánh vừa vào ngoài thùng vừa đếm. Nạn nhân trong thùng hét lên thất thanh quấy lung tung làm cho chiếc thùng run lên bần bật. Tám Beo gõ hoài cho đến lúc hấn không còn nghe, thấy rên la nữa. Hấn ngừng tay và nghe nghóng động tĩnh. Xung quanh Tám Beo vắng lặng như tờ, hấn mỉm cười, quăng khúc cây xuống sàn, mở nắp ra. Hấn cúi đầu nhìn vào trong, thằng bé con chúi đầu trong nước, lưng ngựa lên lập lờ như một trẻ chết trôi.

Tám Beo cho cả hai tay vào thùng xốc nánh nạn nhân lôi ra. Nước ướt sũng trên người Loan Tám Beo lôi Loan xềch xệch ra giữa sân nhả nầm sóng vượt ra đó. Ánh điện rọi trên thân thể trần truồng của Loan, những dòng máu chảy ri rả từ lỗ tai, lỗ mũi Loan ra loang đỏ khuôn mặt, hai mắt Loan nhắm nghiền.

Tám Beo để một chân lên bụng Loan nhấn mạnh. Nước vọt ra từ miệng Loan lẫn máu đỏ lòm. Loan từ từ tỉnh dậy. Nó mở mắt nhìn ngọn đèn trên tường sơn hắc in đen kịt, nhìn gương mặt Tám Beo đang cúi nhìn xuống. Đầu Loan nhúc như búa bổ, nó đưa tay lên ôm lấy hai bên tai, tai Loan ù đặc và ngực vẫn còn tức như bị dấn một khối đá lên trên.

Tám Beo nói:

- Mà biết đại thì đã quá muộn rồi, tao không muốn hành sự thì tao cũng không thèm động tới một cái lông chân của mày. Còn một khi tao đã... thì phải đến chốn. Đ.m tao từng nổi tiếng là một công chức tận tâm với nghề nghiệp.

Nói xong hấn cười khà. Loan chỉ nghe thấy tiếng cười đó vắng vắng như từ cõi âm ti vọng lại. Nó nhìn xuống hai bàn tay loang máu đỏ từ tai mình rỉ ra. Loan không ngờ hình phạt êm ái này lại ghê gớm đến thế. Sức nước ép do

tiếng động gây nên khi ở trong thùng nghe như tiếng đại bác nổ. Loan nghĩ bụng nếu Tám Beo đập mạnh thêm chút nữa, lồng ngực Loan sẽ bị sức nước ép bể tung ra. Toàn thân Loan bị rung chuyển đến ngộp thở mỗi khi khúc cây gõ ngoài vỏ thùng. Máu trong cơ thể Loan như bị xáo trộn, chạy ngược chiều vọt ra từ những lỗ hở trên thân thể. Loan hiểu hình phạt này họ đã áp dụng theo thi nghiệm áp xuất của nước để tra tấn người.

Nạn nhân hoàn toàn bị nội thương. Một lát sau người Loan thấy dễ chịu dần. Nó ngơ ngác kinh hoàng khi nghĩ đến giây phút vừa qua.

Tám Beo nhắc chân ra khỏi bụng Loan, lạnh lùng:

- Thôi dậy đi chứ, bộ mày muốn chui vô thùng nước một lần nữa sao đây.

Loan chống hai tay xuống sàn dính nhem nước uest oải ngồi dậy. Tám Beo trở lại sau cái bàn, ngồi xuống ghế:

- Lau người đi, mặc quần áo tử tế đến đây.

Máu ở lỗ tai và lỗ mũi của Loan đã ngừng chảy. Nó ngao ngán làm theo lệnh của Tám Beo. Tám Beo nhìn đồng hồ giận dữ:

- Lẹ lên ôn con!

Loan đi như kẻ mất hồn đến trước bàn, Tám Beo chỉ chiếc ghế:

- Ngồi xuống đây đi, rồi ký cái này.

Hắn đẩy tờ giấy đến trước mặt Loan cùng với cây bút nguyên tử. Loan ngán ngẩm cầm cây bút lên toan ký, Tám Beo chặn lại:

- Khoan đã, mày đọc đi.

Loan nhìn vào tờ giấy đánh máy, mắt Loan hoa lên, những hàng chữ nhảy múa trước mắt nhòa nhoẹt:

- Thôi khỏi cần.

Tám Beo bĩu môi:

- Bảnh nhỉ, nhưng đọc kỹ đi đã, ra tòa mà mày phản cung, mày chết với tao.

Tám Beo giằng lấy tờ khai, đọc lớn đoạn cuối: "Tôi đã đọc kỹ lời khai trên đây, tất cả những đoạn những chữ trong tờ khai này là do tự ý tôi khai ra, không ai ép buộc hết".

Tám Beo ngừng lời:

- Mày nghe rõ chứ, nếu có đoạn nào mày không vừa ý cứ cho tao biết. (Hắn ta nheo mắt nhìn Loan cười). Chúng ta sẽ sửa đổi lại cho dân chủ.

Loan đã chán nản đến cực độ, nó không còn muốn kéo dài thêm một giây nào ở đây nữa. Loan lắc đầu:

- Tôi đồng ý tất cả, xin cho tôi ký.

Tám Beo đẩy tờ giấy đến trước mặt Loan:

- Đó ký đi, nếu lên tòa mà biện lý tổng mày trở lại để điều tra lại thì mày không thoát khỏi tay tao đâu con ạ.

Loan ký đại tên mình dưới tờ khai, xong xuôi nó hỏi:

- Tôi nhận tội rồi, còn đây tôi trở lại làm chi nữa?

Tám Beo nhận nút chuông bên cạnh bàn:

- Nếu mày phản cung.

Một lát sau, người công an hồi nãy đẩy cửa đi vào, hắn nhìn Loan phờ phạc rồi hỏi bạn:

- Sao, thành công chứ?

Tám Beo giơ tờ giấy lên:

- Suya mà, lẹ lên rồi chúng ta đi nhậu:

Người kia cười khà khà đưa tay lên xoa đầu Loan:

- Nhà người rõ tánh Tám Beo rồi chứ?

Hắn nắm cổ áo Loan xốc dậy:

- Đồ gà chết, đứng dậy về phòng.

Loan được điệu về phòng giam, nó thở phào nhẹ nhõm thoát nợ. Gã công an trước khi đẩy Loan vào phòng, còn nói:

- Vậy có phải êm không, ngày mai mày phây phây lên tòa rồi phây phây vô khám Chí Hòa.

Quái già thấy Loan bị điệu về thì vội vàng chạy ra đỡ. Lão lú tít:

- Trời ơi, có sao không?

Lão đỡ Loan trên tay gã công an. Một lát sau gã công an đóng xập cửa đi ra. Quái già đưa Loan vào tận cuối phòng, đặt nằm xuống rồi lấy bọc quần áo kê lên đầu cho Loan gối.

- Tiên sư nhà nó chứ, chúng vô nhân đạo còn hơn cầm thú. Có đau lắm không con?

Loan cảm động rưng rưng nước mắt, quái già vuốt ve Loan:

- Tội nghiệp, tội nghiệp, cố ngủ đi cho lại sức.

Sự sau đốn, nhục nhằn chất chứa u uẩn trong đầu Loan từ mấy hôm nay, đến giờ phút này mới bộc phát một cách mãnh liệt, Loan bật khóc thành tiếng. Đôi mắt lão già hấp háy nhìn xuống, lão đưa tay lên bóp trán Loan, móc túi lấy ra một gói thuốc Ruby hắn tự tay rút ra một điếu thuốc gắn lên miệng Loan. Lão đánh một que diêm châm lửa cho Loan:

- Hút đi, húi cho bõ tức...

Loan ngạc nhiên, nó hỏi sau khói thuốc:

- Thuốc ở đâu vậy bác?

Quái già nhe hàm răng khắp khểnh ra cười:

- Tao vừa "mõi" của thằng "cớm" vừa rồi!

- Bác "mõi" hồi nào mà lẹ quá vậy?

Quái già cười khì khi, lão không trả lời vào câu hỏi:

- Nghệ thuật cả, được, tao sẽ dạy mày.

Đêm khuya dần, ngọn đèn trong phòng vàng vọt. Quái già ngả lưng nằm xuống, Loan quá mệt mỏi nên thiếp đi...

CHƯƠNG 8

Loan và quái già bị còng chung. Ngót hai mươi mạng bị nhét chặt cứng vào một chiếc xe "đốt cát" của Cảnh sát. Không kể hai người Cảnh sát giải tội đánh đu "toòng teng" ở cuối xe. Chiếc xe di chuyển từ Cảnh sát cuộc ra ngoài lộ, chạy vòng vèo qua nhiều đường lộ vùng Chợ lớn rồi lên thẳng tòa án Saigon.

Buổi sáng, ở trước cửa tòa án đông người, phần nhiều là đàn bà, con nít. Mỗi lần có một chiếc xe chở tội nhân chạy qua, họ lại nhóng cổ nhìn vào trong xe. Có người tay xách nách mang hàng giỏ đồ tiếp tế. Vẻ mặt ai nấy đều có vẻ âu sầu buồn bã. Những đôi mắt đỏ hoe, những cái vẩy tay tuyệt vọng.

Loan và các tội nhân đồng cảnh bị lừa xuống xe giải đi qua một dãy hành lang dài. Loan ngược nhìn những cái trụ cao hơn đầu người. Ở đó có những bức tượng bằng đồng đen cầm cân cầm búa đứng nhìn xuống đám người bên dưới. Trong tòa án tuy đông người, nhưng không khí có vẻ trang nghiêm vì không ai dám to tiếng. Cả bọn được lệnh ngồi lại ở hành lang tòa án. Hồ sơ của tội nhân được đưa vào phòng biện lý hoặc dự thẩm trước. Trong khi chờ đợi, Loan hỏi nhỏ quái già:

- Lát vào phòng tôi phải khai sao hả bác?
- Chối bay đi chứ?
- Nhưng tôi chót nhận tội rồi.

Quái già ngắt đôi điếu thuốc lá ra trao cho Loan một nữa:

- Tội mày chả đáng gì. Nhất là mày mới lần đầu tiên bị bắt, nếu gặp được ông biện lý hiền từ, chắc mày được thả

ngay tại tòa án.

Một tia hy vọng thoáng hiện ra trong đầu Loan:

- Ủ, có lý, thật ra tôi chẳng có tội tình gì. Ông biện lý là người có học, chắc ông phải biết phân biệt chớ đầu có ấu tả.

Thốt nhiên Loan thấy tự tin một cách mãnh liệt. Loan hình dung ra ông biện lý ở trong đầu, ông ta vừa nhân hậu vừa nghiêm khắc. Nhưng Loan không thấy sợ, Loan thấy tâm hồn mình bình thản. Chưa lúc nào Loan thấy tin tưởng vào thần công lý như lúc này. Sau hai ngày nghỉ ngơi, nội, ngoại thương của Loan hầu như tiêu tan hết, người Loan chỉ xanh và yếu đi. Loan vui vẻ nói cười với ông bạn già. Quái già khuyến nhủ:

- Mà cứ thật lễ phép khi trình diện ông ta, đừng có tỏ ra hỗn hào bướng mà thiệt vào thân.

- Đời nào, đối với ổng, tui phải tỏ ra khác chứ... Ở đây người ta có nạt nộ đánh đập mình đâu, mình được tự do khai kia mà.

Sở dĩ Loan rõ về thủ tục tòa án, vì khi bị giam Loan đã nghe các bạn đồng cảnh nói chuyện với nhau. Người Cảnh sát dẫn tội nhân, bắt đầu gọi các bị can vào phòng biện lý. Nhiều người trở ra mặt mũi buồn thiu. Có người thì họ cười vì được tại ngoại hậu tra. Loan càng thêm tin tưởng.

Một lát sau, người Cảnh sát gọi đến tên Loan. Anh ta tháo chiếc còng nhôm ở cổ tay Loan ra, khóa vào cả hai cổ tay quái già. Quái già nhìn Loan bằng con mắt trù mẫn:

- Tao cầu trời cho mày được về.

Loan đi theo người Cảnh sát vào phòng ông biện lý. Chiếc quạt máy trên trần nhà uể oải quay, không khí đủ mát. Ông biện lý đeo kiến trắng, mặc áo sơ mi cổ cồn, thắt cà vạt màu nâu xậm. Ông ngồi sau một chiếc bàn lót nhung

xanh lá cây rộng rãi. Ở phía đầu bàn bên tay mặt có một người đàn ông khác ngồi trước thọt cuốn sổ. Loan đoán chừng là thư ký của ông biện lý. Chiếc đèn chóp chiếu ánh sáng xuống mặt bàn một khoảng sáng tròn, làm khuôn mặt ông biện lý tối lại, ông cầm cúi đọc hồ sơ. Một lát sau, ông ngẩng đầu lên, tiếng nói ông nhỏ nhẹ:

- Có phải chú mày tên là Loan, tự Loan mắt nhưng không?

Loan đứng dậm hai chân, tay khoanh trước ngực, trả lời lễ phép:

- Dạ con tên là Loan, còn tên Loan mắt nhưng con không biết ai đặt cho con, con mới nghe lần đầu khi bị bắt vào Cảnh sát.

Ông Biện lý xoay xoay chiếc bút chì trong năm ngón tay..

- Vậy ra chú mày không nhận cái tên loan mắt nhưng phải không?

- Dạ!

Ông Biện lý quay sang người đàn ông bên cạnh:

- Anh ghi vào biên bản cho tôi.

Người đàn ông mau mắn ghi chép. Loan thở phào, coi bộ ông biện lý là người tốt. Ông Biện lý dò đầu bút chì trên tờ biên bản của Cảnh sát:

- Vậy là chú mày đã nhận hết tội lỗi rồi phải không?

Loan dợm giọng:

- Dạ thưa ông biệo lý...

- Chi đó?

Ông ta ngẩng lên, Loan tiếp:

- Dạ thật tình con oan uổng.

- Oan uổng sao, mà nói nghe coi!

- Dạ tại khi bắt con vào Cảnh sát, người ta ép buộc con.

Ông biện lý chống đầu bút chì vào chữ ký trên tờ biên bản, ngược nhìn Loan:

- Chữ ký này của ai?

- Dạ của con.

Ông biện lý ngồi ngửa người ra ghế:

- Vậy mà mà còn khiếu nại chi nữa?

Loan ngập ngừng:

- Nhưng những lời khai trong biên bản không phải là của con...

Ông biện lý thở dài đến phào một cái:

- Sao lạ quá vậy?

- Dạ thiệt, con không hề khai gì hết ráo.

Ông biện lý vặn:

- Không khai sao mà ký nhận, mà lại còn cam kết rằng tất cả những lời khai trên hoàn toàn đúng sự thực.

Loan nhìn xuống mặt bàn bừa bộn giấy tờ:

- Dạ tại người ta đánh con đau quá.

Ông biện lý kêu lên thảng thốt, làm như cả đời ông chưa thấy một can phạm nào lại khai một cách ấu tả như vậy:

- Lại có vụ đánh đập nữa sao?

- Dạ có đánh, đánh con chảy máu ra nữa kia...

Ông biện lý đổi lại thế ngồi:

- Lạ nhỉ, tao chưa hề nghe thấy vụ đó bao giờ. Chắc mà lại nói láo để chạy tội chứ gì?

Loan luống cuống:

- Dạ không, con hoàn toàn khai sự thật.
- Tao không tin, mà mày có bằng chứng gì không?

Loan im lặng. Ông biện lý hỏi tới:

- Họ đánh mày vào đâu?
- Dạ vào ngực, quay điện và cho vào thùng nước.

Ông biện lý quan sát Loan:

- Mày cởi áo ra coi!

Loan làm theo lời ông biện lý. Ông còn hạ lệnh cho người thư ký ngồi cạnh:

- Anh đứng dậy khám coi trên người hãnh có thương tích không?

Người thư ký đến bên Loan, hãnh nhón tay cầm cánh tay Loan giơ lên, nhón tay xoay tròn người Loan như sợ chất bắn ở người Loan dính vào hãnh. Đôi mắt hãnh hau háu nhìn vào người Loan. Cuối cùng hãnh báo cáo với ông biện lý:

- Dự thưa ông biện lý, người nó không hề có một thương tích nào hết.

Nói xong, hãnh phúi tay rồi trở lại ghế ngồi. Ông biện lý cười nhạt:

- Mày là thẳng nói láo, mày muốn chạy tội.

Loan vẫn một mực giữ đúng lời khai:

- Dạ người ta có tra tấn con thật.
- Tra tấn lại sao không có thương tích?

Giọng ông biện lý xẵng và có vẻ giận dữ:

- Chỉ láo lếu, ngày nay dân chủ nhân vị làm gì còn vụ đánh người như hồi thực dân nữa.

Ông biện lý nói như vậy là hết. Loan không còn biết phải biện bạch ra sao nữa. Nó đứng im, nhìn xuống những ngón chân mình. Ông biện lý ho khế:

- Nếu mày không bằng lòng những lời khai ở công an thì để tao gửi trả lại lấy cung một lần nữa.

Loan quá tuyệt vọng, nó nghĩ đến những đòn tra tấn của Tám Beo, đến lời hăm dọa của hắn ta. Loan buồn bả:

- Tôi nhận tội...

- Nhận tội thì ký lên vào biên bản đi.

Người thư ký đẩy cuốn sổ tới trước mặt Loan. Loan cầm bút ký xuống dưới lời khai không đắn đo. Ông biện lý nói:

- Tao tổng giam mày vào khám Chí Hòa để chờ ngày ra tòa.

Loan cúi đầu không nói một lời nào. Ông biện lý bấm chuông, người Cảnh sát hồi này lặn lẽ vào điệu Loan ra. Quái già cũng đã lấy cung xong, lão ta hỏi:

- Sao lâu quá vậy mày?

Loan chán nản lắc đầu. Quái già hỏi lại:

- Ông tổng giam mày à?

Loan gật đầu, quái già thở dài:

- Tội mày chẳng đáng gì. Họ vô tình lại đưa một kẻ nữa vào con đường tội lỗi.

Trời về trưa, các phạm nhân đã được hỏi cung xong. Phần đông bị tổng giam. Lần này Loan bị cùng chung với một thằng lỏi khác. Quái già đưa tay ra nắm lấy tay Loan:

- Dăm tháng nữa bố con mình sẽ gặp lại ở ngoài đời.

Lão quay sang thẳng lỏi:

- Mà y tử tế với nó nhé, đệ tử mới của tao đó.
- Dạ đại ca cứ yếu chí lớn.

Thẳng lỏi quay sang Loan cười:

- Tao là đệ tử của quái già đó. Anh đưa tao vào nghề, tao tên Huân con.
- Còn có thẳng Huân lớn nữa hả?
- Ừ!
- Hẳn đâu?
- Chưa bị bắt, chắc ít ngày nữa lại gặp nó trong khám. Thẳng đó năm nào cũng tù ít ra ba bốn lần, mà y cũng móc túi phải không?

Loan thấy chả cần cải chính làm chi, nó nhận đại vì nghĩ rằng vào tù có bạn càng tốt.

- Tao không "mồi" nhưng ăn trộm.
- À à mà y là dân "chềnh vòm" nhưng thuộc loại tay mơ phải không?

Loan gật đầu:

- Mới lần đầu đã bị nóm.
- Vậy ra mà y chưa vào tù lần nào.

Loan lắc đầu, Huân con gật gù.

- Mà y tù "con so", quái già giao mà y cho tao là tao với mà y sẽ ở chung với nhau một phòng, tao sẽ huấn luyện mà y đến nơi đến chốn. Khi ra khỏi tù bọn mình hợp tác với nhau.

Loan không trả lời, chỉ âm ừ cho qua chuyện.

Một lát sau người Cảnh sát giải tội ra xe, chiếc xe bị bùng chạt ních người. Những thân nhân đứng ở sân tòa án thấy tội nhân giải ra thì bu đông lại. Họ canh chừng Cảnh sát giải tội, lén đưa bánh mì và thuốc hút cho phạm nhân. Có phạm nhân không kịp nhận đồ tiếp tế đã bị đá tung đi. Những ổ bánh mì và những bao thuốc liêng rào rào vào đám tội tù, họ nhào xuống đất tranh cướp, chụp giật mặc những cú đấm cái đá của hai người Cảnh sát.

Đám tội nhân bị lừa lên xe một cách vội vã, cánh cửa sắt đóng xập lại. Anh tài xế phải nhấn còi liên hồi cho xe rẽ đám đông từ từ chạy ra khỏi tòa án. Những con mắt từ trên xe nhìn qua cửa lưới xuống đường. Con đường Nguyễn trung Trực rợp mát bóng cây. Tòa áp xa dần... Loan còn thấy một đám người đứng ngơ ngác nhìn theo chiếc xe.

Trong xe, kẻ ngồi người đứng ngổn ngang. Chiếc xe lắc lư đẩy họ vào nhau. Có những khuôn mặt nhìn xuống buồn rười rượi. Loan đưa mắt nhìn đường phố chợ Bến thành tấp nập người buôn bán. Nó nao nức và thèm thuồng được đi trên những con đường đó, con đường mà trước đây nó từng đi, từng ngao ngán. Bây giờ thì Loan xa cách, luyến tiếc. Loan lo lắng khi nghĩ đến những người thân. Thiệu chắc lo lắng, thẳng bé lại đôn đáo đi tìm anh. Bỗng nhiên Loan thấy tủi thân.

Huân con vỗ tay vào vai Loan:

- Nè mà!

Loan quay lại, Huân con chỉ xuống đường:

- Tao bị tóm ở kia, đ. m hôm đó quá, tao giật cái xác tay của một con mẹ ở đường Nguyễn Du, chạy đến đây tính biến vào hẻm thì bị....

- Mà bị đánh dữ không?

- Đ. m còn hơn con chó nữa, xe gắn máy đuổi theo tao, nó quất một phát tao té văng ra đường, tưởng bề cha nó gáo rồi chớ.

Huân con sờ tay lên đầu:

- Con mẹ bị tao giật đồ đuổi tới nơi, miệng nó thì la, tay cầm guốc cao gót bổ lên đầu tao như mưa bấc. Đ. m đòn hội chợ khủng khiếp thiệt, tao chớ thẳng khác thì chết ngắc cù đèo rồi.

Loan nhìn thân hình gầy yếu của Huân con:

- Mà sức mấy mà chịu đựng nổi?

- Ừa, sức mấy, ai dạy gì mà chịu trận.

- Mà uỳnh lại sao?

- Sức mấy, tao giả bất tỉnh, tao lăn ra đất nằm thẳng cẳng ra, tay bắt chuồn chuồn.

Huân con nhắm mắt lại, tay co quắp, để diễn tả lời nói của mình. Loan vui với sự vô tư của Huân con, nó như bị lôi cuốn vào câu chuyện và quên nỗi buồn. Huân con chửi thề một câu:

- Đ. m xui cùng mình, nếu hôm ấy tao có thoát cũng chẳng ăn cái giải gì.

- Sao vậy?

- Mẹ kiếp, coi con mẹ bánh thế mà trong sắc tay chỉ có ba tì thì có ức không chớ.

Huân con cười hi hi:

- Tao đã nhắm người mới giật tiền đấy chớ, trông cái vỏ thì hay lắm, hay đ. chịu được, cái sắc to tổ bố.

Huân con chép miệng:

- Mình non "giơ" thật cứ trông mặt mà bắt hình dong thì có lần đi "đoong" cả cuộc đời.

Loan làm ra vẻ hiểu biết, tán góp:

- Ấy, có những con mẹ coi bộ tàng tàng lại lắm tiền ra phết.

Từ nãy, mãi nói chuyện tào lao, Huân con chợt nhớ ra nên hỏi:

- Ủa quên mất, mà tên là gì nhỉ?

- Loan, người la kêu tao là Loan mắt hung.

Huân con ngậy người ra nhìn Loan, toét miệng cười.

- Á à tên đẹp nhỉ! Nhưng tên đó nghe yếu lắm, con gái bỏ mẹ.

Loan có vẻ tự đắc:

- Tên yếu mà lại khỏe mới hách chứ.

Chiếc xe bắt đầu đi vào lối khám đường. Cửa sắt rộng mở. Xe đi vào vòng thành qua một dãy cư xá một tầng cũ kỹ. Một vườn hoa và con đường đất đỏ. Chiếc xe thẳng kết lại, bánh xe lê sên sệt trên mặt đường xấu.

Người Cảnh sát mở cửa nhảy xuống trước. Anh ta vỗ tay vào thùng xe:

- Xuống xuống các bố!

Đám tù nhân lục đục xuống xe. Chiếc xe chạy đi nhường chỗ cho họ xếp hàng ở bên ngoài tấm cửa sắt, một người giám thị đang đọc bản danh sách. Tù nhân lần lượt đi vào.

Buổi trưa nắng gắt. Loan ngửa mặt lên nhìn trời. Chỉ lát nữa thôi Loan sẽ giã từ đời sống tự do. Loan sẽ chánh thức trở thành một kẻ tù tội khi bước qua khung cửa này.

Loan thấy tâm hồn mình thoáng buồn. Huân con khều tay Loan:

- Mà bao nhiêu tuổi?
- Hỏi chi vậy?
- Hỏi để biết mà thuộc loại tù nào?
- Dưới 20 tuổi.
- Tù nhi đồng, vậy mà ở chung với tao rồi.

Loan lo lắng hỏi:

- Không biết tội tao án chừng ở tù bao lâu?
- Mà ăn trộm gì?
- Tiền, một ngàn đồng và ba chỉ vàng.

Huân con nhún vai:

- Ba bốn tháng là nhiều.

Loan ngạc nhiên:

- Thế thôi à?

Người giám thị đứng sau Loan đẩy tới:

- Vào tụi bây.

Loan vào cửa khám. Không khí ở đây âm u, tiếng nói chuyện ồn ào từ các phòng giam vọng lại nghe âm âm. Một gã tù công vụ mặc quần áo trắng cầm bản danh sách ra đứng trước đám tù như ra lệnh:

- Những thằng nào dưới 20 tuổi đứng riêng ra một chỗ.

Loan, Huân con và hai thằng lỏi nữa bước ra. Gã công vụ đẩy bọn lỏi đứng riêng rẽ, gã liếc nhìn vào bản danh sách rồi đọc tên từng đứa. Xong xuôi gã hỏi với bọn Loan:

- Tụi bây sẽ lên phòng nhi đồng ở, ngồi chờ lát nữa tao cho số thẻ bài và khám xét xong thì có người dẫn đi.

Gã nhíu mắt nhìn Huân con, rồi đưa tay xoắn tai nó một cái:

- Lại gặp mặt mày nữa rồi, ra được bao nhiêu ngày?

Huân con xoa tai, toét miệng cười:

- Được có mười sáu ngày thôi hà.

- Tội gì?

- Cướp giật.

Gã công vụ chặc chặc lưỡi:

- Chịu mày thật.

Huân con vênh váo:

- Chịu chơi mà xếp, ẬY, nhưng em còn kém xếp xa đó, em tù có một hai tháng thôi, chớ xếp mỗi lần vô khám là cỡ mười năm trở lại.

Gã tù công vụ làm mặt nghiêm:

- Hồn, đấu nhảm hoài.

Huân con ghé miệng vào tai bạn thì thào:

- Thằng chả là tổ sư bịp đó, bịp quốc tế chớ không phải hạng cá kèo đâu.

Loan ngấm gã tù công vụ gật gù:

- Trông gã cũng bảnh đấy chứ!

- Cái mẽ cả, chả bịp thế quái nào mà một em con nhà lành ở với chả hai năm trời mới biết chả là ông "tiến sĩ giấy" mất mẹ nó cả tiền lẫn tình.

Huân con nói có vẻ thành thạo như một người lớn, không khỏi làm Loan ngạc nhiên:

- Sao mày biết kỹ quá vậy?

Huân con tự đắc:

- Tao mà cái gì trong khám này mà tao hông biết.

Trong khi đó, ông "tiến sĩ giấy" còn đang bận cầm cú điểm danh đám tù người lớn nên không để ý đến lời bàn tán của Loan và Huân con. Loan hỏi tới:

- Chắc mấy người tù mà được mặc quần áo trắng như vậy phải mạnh cánh lắm nhì?

- Tù cha đó mà ơ! Trong này nhiều loại tù lắm. Tù công vụ là sướng nhất trần đời, thư thả tao kể cho mà nghe nhiều chuyện ác ôn còn đồ lắm.

Loan tình thật tâm sự với Huân con:

- Tao mới vô nên cóc biết khỉ gì hết, thú thật tao hơi ớn.

Huân con xì một tiếng:

- Ớn cái khỉ mốc. Cứ yên trí, có tao.

- Mà thì làm quái gì được.

- Đừng khi rẻ tao mà ơ!

Huân con để một ngón tay lên môi suốt khẽ một tiếng làm ra vẻ mí mật, rồi nó kéo đầu Loan xuống nói nhỏ vào tai. Nói xong Loan gật gù:

- Ừ, nghe được đó...

Huân con cười khúc khích:

- Yên chí lớn, mà cứ để mặc tao đi nghe. Bọn quái lỗi tao quen không sót một thằng nào.

Huân con có vẻ đặc chí:

- Bọn mình mà vô một cánh với nhau là ăn trùm, tao nè, thằng Dương húc nè, Minh toét nè, Cà đao nè. Mẹ ngũ quỷ mà làm trời thì thiên hạ khóc thét lên ấy chớ... Nhưng mà phải tỏ ra chịu chơi mới được.

Loan chót nói dóc với Huân con suốt từ lúc ở tòa về đến giờ, nên quá đà:

- Sao lại không chịu chơi nhỉ?

Huân con gật gù:

- Tốt, tốt phải vậy mới được. Khi tao địa mà mày cũng phải địa luôn nghe.

Loan xoè bàn tay ra bắt tay Huân con:

- O.K.!

- Salem!

Cả hai nhìn nhau cười. Trông vẻ mặt Huân láu lỉnh không dấu được. Loan không còn thấy hồi hộp nữa, phút chốc cái buồn tan đi. Loan chỉ mong chóng được lên phòng. Sau khi nghe Huân con nói chuyện, Loan có cảm tưởng mình quen thuộc phòng giam, quen thuộc những tên quái tự kiếp nào rồi. Hãy thử sống với bọn chúng xem sao, mất mát gì đâu mà sợ.

Gã tù công vụ đã điểm danh đám tù người lớn xong. Gã quay sang bọn Loan:

- Còn bọn ranh con này nữa (gã nhăn mặt khi nhìn bọn Loan), chắc tụi bây phải tắm hết nước của nhà tao quá. Tao sẽ cho tụi lao dịch lôi chúng bay nhận đầu vô bể nước lấy bàn chải sắt chà tụi bây như chà bao tải...

Huân con đứng vân ve ghét ở cổ, ghét bẩn đen như sỏi thuốc phiện rơi lả tả xuống bụng, Huân con lại còn đưa tay gãi dít rột rột:

- Bộ bọn tôi dơ dáy lắm sao xếp?

Nói xong nó dí mũi người khắp người:

- Còn thơm chán xếp ơi, thơm phưng phức như bánh phồng tôm.

Gã công vụ quắc mắt:

- Giỡn mặt tao hả mày, đá bể bong đáí ra bây giờ.

Huân con hình như coi thường gã công vụ, nó nhún vai một cái thật Tây:

- Chết bỏ mà xếp, em đ... ngán xếp ơi! Xếp mà đá em là em nhào tới ôm cứng lấy xếp liền, sau đó có nhét xếp vào máy giặt bảy ngày xếp vẫn dơ như...

Huân con ngưng nói nó nhe răng ra cười cặp mắt láo liêng nháy nhó làm trò hề:

- Đùa tí cho vui, xếp đừng buồn nhen xếp! A lê đi "tẩy uế" tụi bây ơi.

Gã công vụ cũng cười vui vẻ:

- Mày lí lắc quá trời.

Gã đẩy tụi nhóc con đi. Tới một phòng gần đó, gã giao cho một người tù mặc quần áo xanh:

- Anh đem tụi nhóc tì này lược lên dùm tôi, mười phút sau giao lại tôi, tôi đưa lên phòng.

Gã tù lao dịch nhìn bọn Loan lắc đầu:

- Trời ơi! Mỗi ngày mà nhà con tắm cho mười ông nội này nhà con ho lao chết mất. Ra bể dội nước lấy!

Bọn Loan cười ồ.

CHƯƠNG 9

hòng nhi đồng ở tuốt tận lâu ba khu H. Bốn căn liền nhau. Loan và Huân con được đưa tới phòng 3 H 3. Trong phòng có tất cả bốn mươi mạng và một lão quái già được nhà lao cử lên năm đầu bọn lỏi. Quái già là một tên tù án lưu xứ, nổi tiếng độc ác. Bọn lỏi hó hé là bị quái già quất liền, chúng sợ quái già còn hơn sợ cọp. Buổi tối trước khi đi ngủ, bọn lỏi phải cử hai thằng thay phiêu dấm lưng cho quái già để dỗ giấc ngủ cho lão...

Bọn Loan lên phòng, quái già nhìn khắp lượt, lão hỏi Huân con:

- Dô đây chi nữa mà?

Huân con là một đứa trẻ ngỗ nghịch, vậy mà khi đứng trước quái già, nó nem nép một nước:

- Dạ tại lính bắt con hoài.

- Tội gì?

- Cướp giạt!

Quái già beo tai Huân con:

- Khá lắm, mà đã tiến bộ rồi đó.

Lão quay lại nhìn Loan:

- Còn thằng này?

Huân con trả lời thay:

- Dạ, nó ăn "cậy".

Quái già quắc mắt lên:

- Ai hỏi mà, còn thằng kia cầm hả?

Loan thoáng hiểu. Huân con đã lép vế một nước thì tất nhiên tên quái già này không phải tay vừa. Loan nhỏ nhẹ trả lời:

- Dạ ăn "cậy"!
- Vào tù lần nào chưa?
- Dạ mới lần đầu!

Quái già nhìn Loan:

- Tốt lắm, mà tù "con so",

Lão đang hăng gọi:

- Ê, có thằng nào đó không?

Một thằng lỏi cao lộc ngọc chạy đến, đứng khoanh tay trước mặt lão:

- Dạ thưa bố già có con đây!
- Mà xách cổ thằng này ra một xó dạy cho nó biết luật nhà lao và luật pháp của tao.

Thằng cao dạ một tiếng, nó quay lại phía Loan:

- Theo tao.

Huân con chạy theo:

- Ê, Dương húc, bồ nhà cả đó mà.

Dương húc nói:

- Bồ nhà đâu có thằng nào "con so" như thằng này.

Huân con vênh mặt:

- "Con so" thật "đấy" nhưng không đần đâu. Mà cho tao có lời "đề cao thành tích" của nó một phát.

Dương húc hất hàm hỏi Loan:

- Mà tên gì?

- Loan mắt hung!

Dương húc cười lên khanh khách:

- Tên gì mà nghe như tên tuồng cải lương vậy?

Loan nghĩ bụng, mình nên làm bảnh với tên này:

- Ở đó mà cải lương, đ.m. Bọn nhãi chợ Trần Quốc Toàn, nghe thấy tên tao là rét thấy mẹ. Mà biết thằng Vinh trở chó?

Dương húc cau mày suy nghĩ:

- Tao ít xuống khu đó, ừa tao có nghe thấy nói bọn nhãi dưới đó hỗn lắm. Mà trong bọn đó hả?

Loan bấu môi, nhổ phẹt một bãi nước bọt:

- C. tao mà thềm ở trong bọn đó.

Dương húc nhìn Loan một cái thật nhanh, nó cúi xuống lau nước bọt Loan vừa nhổ ra:

- Luật nhà lao cấm phun nước miễn bậy bạ, mà tù "con so", tao không thềm hạ mày vì cái lỗi vô ý này.

Loan thấy Dương húc tuy nhỏ con nhưng đàng hoàng nên cũng nể nang:

- Xin lỗi, tao không biết.

Dương húc cười rất kẻ cả.

- Bỏ qua, mày tiếp đi...

- Tao ỳnh tụi nó một trận tưng bừng hoa la rồi bị bắt luôn...

- Ủa, sao nói mày ăn "cậy"?

- Tao ăn "cậy" xong, kế đụng độ với tụi nó.

- Thua hay được?

- Cả hai bên bất phân thắng bại, nếu chúng không gạt tao thì thua gấp.

Loan kể lại cuộc đụng độ giữa nó và bọn đánh giầy tại chợ Trần quốc Toản, Dương húc không tin lắm, nó còn có vẻ nghi ngờ Loan:

- Mà nói vậy thì tao biết vậy, tánh tao kỳ lắm, nếu thắng nào đụng tao mà thắng, lúc đó tao mới tin. Còn chưa đụng, hi hi,... xin lỗi tao coi như pha.

Huân con xía vô:

- Đâu có khó gì, mà để cho thằng Loan nghỉ dưỡng sức một ngày rồi tính sau.

Loan thấy mình đã cười lên lưng cọp, khó má xuống được. Nên Loan đành phải nói cứng:

- Cần gì phải nghỉ những một ngày, nếu thằng quái già kia cho phép thi tối nay... có liền.

Dương húc cười vui vẻ, nó chìa tay ra bắt tay Loan:

- Được, tối nay. Mà yên trí lớn, thằng quái giá còn khoái nữa kia...

Loan nắm chặt tay Dương húc:

- Đụng nhau thua hay được, cũng vẫn là anh em chứ?

- Dĩ nhiên, tao khốn nạn thật đấy, chứ đâu có hèn hạ mà.

Loan hỏi tới:

- Đụng nhau cách nào?

- Bất cứ cách nào, miễn là phải có thắng thắng và thắng bại.

So sức lực Loan mắt nhưng và Dương húc có vẻ tương đương nhau. Dương húc người đen như cột nhà cháy,

mình đây, cao gò. Loan mắt nhưng to con nhưng người xanh lợt, trông có vẻ yếu đuối. Loan nhìn Dương húc nghĩ bụng, chưa chắc mèo nào cắn nổi mèo nào.

Dương húc mỉm cười:

- Thôi chuyện đó hãy xếp lại, đến tối sẽ tính sau. Giờ tao cho mày biết sơ qua về luật lệ ở đây. Mình là tù nhi đồng nên việc khiêng nước đã có tù lao dịch khiêng mỗi người mười đôi, nhất là từ dưới sân khiêng lên lầu 3 đâu có phải chuyện dễ... Công việc ở trong phòng này cắt đặt ra như sau: Mỗi ngày phòng giam sẽ cắt luân phiên nhau hai người chuyên về việc vệ sinh trong phòng quét dọn rửa chén sau bữa ăn, còn cà nhõng... công việc cắt đặt rất công bằng do đại diện phòng lo.

Loan mắt nhưng ngắt lời Dương húc:

- Ai đại diện phòng ở đây?

- Gồm bốn mạng và một ông "tổ sư" quái già ngồi kia. Nhưng mấy thằng đại diện phòng không đáng lo ngại lắm, vì toàn là bồ nhà cả, có điều đáng lo nhất là thằng quái già kia kia.

Loan mắt nhưng lén đưa mắt nhìn quái già:

- Hẳn làm gì mình?

- Hẳn là người của nhà lao cử đến, quyền hành của hẳn rất lớn. Hẳn muốn làm gì mình mà chả được.

- Hẳn đánh mình không?

Dương húc lắc đầu:

- Giết mình cũng được, nhưng hẳn đánh làm chi, hẳn chỉ hành hạ mình thôi.

- Hành hạ cách nào?

- Chẳng hạn mỗi ngày hấn cắt hai thẳng chuyên môn hầu hạ hấn.

- Cha quá nhỉ!

Dương húc có vẻ bức tức:

- Tại mình là thứ tù con nít, nên lúc nào cũng phải chịu lép vế một nước, mình nói cóc ai thèm nghe hết. Tụi tao khổ sở lắm nhưng cóc làm sao được.

Loan nhìn quái già ngồi đằng cuối phòng, hấn ta đang hút thuốc lá, bên cạnh hấn có một thẳng lỏi luôn tay bóp chân tay cho hấn. Dáng điệu hấn có vẻ uể oải mệt mỏi. Hấn ở trần ngực xâm đầy đầu lâu và những hình ảnh lỏa thể đều giả. Loan hỏi:

- Chắc ngày xưa hấn là tay anh chị bự lắm nhỉ?

- Ngày xưa thì không biết chứ bây giờ tao thấy hấn chỉ chuyên bắt nạt con nít. Hấn nói dóc nghe ác ôn lắm.

- Tao trông hấn có vẻ mệt mỏi yếu đuối.

Dương húc trợn mắt:

- Còn lâu mới yếu, như máy.

Rồi Dương húc cười bí mật:

- Để tao kêu thẳng Sanh ỉa chảy tới cho mà coi.

- Ê Sanh ỉa chảy lại tao biểu.

Một thẳng lỏi tì xanh lướt, ngơ ngác rồi chậm chạp đứng dậy.

- Lại đây!

Sanh ỉa chảy có vẻ hoảng hốt sợ sệt. Nó lén đưa mắt nhìn quái già rồi mới dám bò tới chỗ Dương húc:

- Dạ anh kêu em.

Dương húc không trả lời, nó nói với Loan:

- Nạn nhân của quái già đó.

Loan quan sát Sanh ỉa chảy. Nó là một thằng bé trạc mười bốn, mười lăm tuổi, người xanh lợt, đôi mắt lúc nào cũng mở to ngấn ngơ như ruột kẻ mất hồn. Loan mắt nhưng hỏi Dương húc:

- Nó bị thằng già đánh à?

- Trái lại, cục cưng của quái già đó.

- Vậy có gì đáng phàn nàn đâu? Tại sao lại gọi nó là Sanh ỉa chảy?

Dương húc cười:

- Tại nó có bệnh ỉa chảy, tội tao phải hốt hoài.

Loan bắt mẫn:

- Nó không có tay à?

- Lệnh của quái già bắt hốt, thằng nào dám phản đối.

Dương húc đưa tay vuốt má Sanh ỉa chảy:

- Quái già thương nó lắm, tội nào cũng cho nó ngủ chung, đắp chiếu kín mít.

Sanh ỉa chảy chớp chớp mắt, mắt nó đỏ như sắp khóc.

Dương húc cười:

- Tội tao có làm gì mà mày đâu mà mày khóc?

Sanh ỉa chảy lắc đầu:

- Em không muốn anh nói chuyện đó.

Dương húc gật đầu:

- Ừ, tao không nói nữa.

Quái già ngồi đằng kia chợt thấy bọn lỏi tùm năm tùm ba nói chuyện thì thào, trong đó lại có Sanh ỉa chảy nên hẳn

lên tiếng:

- Cái gì đó?

Bọn lỏi giật bắn người, không đứa nào trả lời. Quái già tiếp:

- Tao hỏi sao không có thằng nào trả lời vậy, bộ câm hết sao Dương húc?

Dương húc đứng lên:

- Dạ đâu có gì, tụi con nói chuyện chơi.

Quái già nhìn đám lỏi nghi ngờ:

- Chuyện gì?

- Dạ con hỏi xem thằng Sanh còn đi ỉa chảy nữa không để con đi xin thuốc.

Quái già hừ một tiếng, hấn kêu:

- Sanh, lại đây I

Sanh ỉa chảy riu ríu đứng đậy, riu ríu đến chỗ quái già, quái già hất hàm:

- Thiệt không mà?

Sanh ỉa chảy sợ sệt gật đầu. Quái già đe dọa thêm một câu:

- Mà nói láo mà chết, ngồi xuống.

Sanh ỉa chảy cóm róm vâng lời, quái già vẫn hăm hè:

- Từ nay tao cấm mày không được nói chuyện với một thằng nào trong phòng này.

Từ nãy Loan mắt nhìn quan sát, trong đầu nó loé lên một tia nghi ngờ về tính tình của quái già đối với Sanh ỉa chảy. Nó hỏi Dương húc:

- Sao hấn ta lại cấm cản một cách vô lý quá vậy?

Dương húc trả lời bí mật:

- Mà ở lâu mà sẽ rõ, thôi giờ mình nói chuyện khác, ở đây nên bưng tai bịt mắt đừng nên xía vô chuyện gì hết trơn. Nếu buồn thì mình xin phép quái già đánh lộn cho vui.

- Nếu đánh lộn, chẳng may có thằng bị nặng thì sao?

- Miễn là không chết, bị nặng thì đi bệnh xá, quái già phê cho một chữ "bị bệnh" là xong hết, chẳng ai thềm điều tra làm chi cho mất công.

Loan mắt hung cười, Dương húc vui vẻ:

- Mới gặp mà tao đã có cảm tình rồi.

- Ừ, trước lạ sau quen.

Buổi trưa qua mau, khoảng 7 giờ tối một hồi keng rung lên, cửa phòng giam đóng kín. Các tù nhân đứng xếp hàng nghiêm chỉnh chào cờ. Ngoài bồn nước ngay giữa sân khám đường, ngọn cờ vàng ba sọc đỏ từ từ hạ xuống.

Bọn lỏi thì hát bậy một cách hả hê, chúng cố hò hét cho to và yên trí rằng: giám thị khám đường không thể nghe thấy vì tiếng hát của chúng sẽ lẫn vào trăm ngàn tiếng hát khác của tám ngàn tù nhân trong các phòng giam.

Chào cờ xong, bọn lỏi rời hàng ngũ reo lên như giặc. Chúng nhào vào cuối phòng ôm chiếu, đồ nghề ra giành chỗ nằm. Quái già cắt đặt cho Loan mắt hung nằm cách lão một người. Ngoài trời tối hẳn, đèn phòng giam bật sáng, Dương húc mới bò đến cạnh quái già xin phép:

- Dạ thưa bố!

Quái già đang lim dim, mở bừng mắt:

- Gì đó?

- Dạ thưa bố, chúng con xin phép bố tối nay cho tụi con được tổ chức một buổi đo tài cao thấp.

Quái già gạt tay một thằng lỏi đang bóp lưng cho lão.

- Ai với ai đó?

- Dạ con với thằng Loan mắt hung.

- Loan mắt hung là thằng quái quỷ nào?

- Dạ để con kêu.

Nói xong Dương húc ngoắc Loan lại. Loan tới trước quái già chào, rồi ngồi xếp chân bằng tròn. Quái già nhìn ngắm Loan gạt gù:

- Mà mày nhận tí thí với thằng này hả?

Lão chỉ Dương húc. Loan gạt đầu, lão tiếp:

- Chúng mày sẽ đánh ra sao?

Dương húc trả lời thay Loan:

- Dạ một còn một mất.

Quái già xoa tay:

- Đâu có được, ngộ lỡ mày chết ra đây thì ai chịu cho, hay lại cái thân già này lãnh đủ.

Dương húc năn nỉ:

- Dạ buổi tối buồn quá, xin xếp cho phép.

Quái già ngắm nghĩ một lát rồi đề nghị:

- Đánh lộn hoài coi bộ chán quá, bây giờ tao có một đề nghị khác.

- Dạ đề nghị gì ạ?

- Thì coi thằng nào lì, giai sức. Tên nào trúng giải được miễn một tháng trực phòng.

Dương húc dạ một tiếng rồi hỏi tiếp:

- Dạ chơi thế nào thưa?

Quái già đứng dậy:

- Hai thằng bây theo tao.

Lão ra lệnh dọn chiếu ở giữa phòng để lấy một khoảng trống, đoạn ra lệnh cho Loan mắt nhung và Dương húc quì xuống, đầu mặt với nhau, cách khoảng chừng ba gang tay. Lão lại gọi thêm hai thằng lỏi khác ra giữ chặt chân hai đấu thủ không cho nhúc nhích.

- Xong rồi, giờ tao làm trọng tài, tui bây bắt đầu đi. Tụi bây bắt đầu thôi nhau cho đến khi nào một thằng ngã gục. Khi thằng này thôi thì thằng kia không được đỡ, không được tránh, thằng nào giai sức chịu đựng nổi thì thắng cuộc.

Loan mắt nhung phân trần:

- Bất công quá, vì ai là người thôi trước?

Quái già cười, cúi xuống ngắt một cọng chiếu chia ra làm hai. Lão giơ lên:

- Hai cọng chiếu, 1 cọng dài vá 1 cọng ngắn, cọng dài của thằng Loan mắt nhung, cọng ngắn của Dương húc.

Lão cầm trong tay, để lộ ra 2 đầu bằng bện, đưa qua đưa lại trước mắt hai đứa:

- Rút đi, rút đi may ăn rủi chịu!

Bọn lỏi thi ngồi xếp bằng tròn xung quanh hai đối thủ reo hò ầm ĩ để cổ võ. Quái già phải ra lệnh cầm họng, Loan mắt nhung nhắm mắt rút đại một cọng chiếu, cọng còn lại của Dương húc. Hắn nhìn cọng chiếu của Loan rồi reo lên:

- A, tao thắng mà rồi.

Đem so hai cọng chiếu, quái già tuyên bố Loan mắt nhưng phải chịu đòn trước. Lão vỗ vai Loan:

- Mày xui sẻo hết sức, ráng chịu nghe con, thằng Dương húc thoi mạnh lắm đó.

Loan vui vẻ, quì thằng người lên chờ đợi:

- Thoi đi Dương húc, tao chờ mày đây.

Dương húc chưa thoi ngay, đôi mắt nó loang loáng nhìn Loan xem xét nhược điểm của địch thủ. Tay nó nắm chắc lại, đưa lên miệng hà hơi, miệng cười tùm tùm. Bọn lỏi tì xung quanh reo hò ầm ĩ.

- Đừng thoi, bóp "dế" nó.

Loan đâm lo, nó cuống lên:

- Ê, hông chơi trò đó ghen.

Dương húc ngoái cổ nhìn quái già:

- Được không bố già?

Quái già cười sằng sặc:

- Không được, cấm bóp "dế", chỉ được thoi thoi.

- O. K. nè nhắm mắt lại nghe, tao thoi vô mắt đó.

Loan mắt nhưng hồi hộp, đôi mắt hẩn theo dõi nắm tay của Dương húc. Thình lình Dương húc quạt ngang một phát vào quai hàm Loan mắt nhưng. Loan mắt nhưng ngã nghiêng sang một bên, tá hỏa tam tinh. Cú đấm vào quai hàm Loan mắt nhưng bỗng rớt chối lên tận đầu. Những tiếng reo hò ầm vang mà Loan mắt nhưng nghe mơ hồ...

Loan mắt nhưng lắc đầu luôn mấy cái cho tỉnh táo, hẩn thấy Dương húc cười toe toét. Dương húc cũng lấy làm ngạc nhiên vì sau cú đấm của hẩn mạnh như vậy mà Loan mắt nhưng không gục hẩn. Trong phòng giam này

không thẳng nào chịu đựng nổi với hấn cú đấm thứ hai. Dương húc nghiêm mặt khen:

- Mày khá lắm, bây giờ thì đến lượt mày,

Dương húc quì thẳng người, ưỡn ngực chờ đợi. Loan mắt hung quan sát địch thủ, trong khi miệng hấn mấn mấn vì máu từ chân răng nào đó bị rỉ ra. Loan mắt hung tự nhủ, nếu mình không hạ nó một phát gục ngay thì bỏ mẹ với nó. Loan mắt hung nhìn vào ngực hấn, bụng hấn. Không có chỗ nào có thể làm hấn gục một cách dễ dàng.

Loan mắt hung lại nhìn vào mắt hấn. Hai bên hàm hấn bạnh ra. Loan mắt hung nghĩ đến lời một thẳng bạn nói. Muốn đánh ai cho gục luôn thì đấm móc thật mạnh vào cằm.

Tự nhiên Loan mắt hung trở nên dữ tợn. Hấn nhìn chăm chăm vào mặt địch thủ, Loan mắt hung thấy hai hàm răng Dương húc cắn chặt. Tất cả sức mạnh đều dồn vào nắm tay, Loan mắt hung lấy hết sức mình móc ngược một cú đấm. Cả phòng giam chỉ nghe một tiếng bốp. Dương húc ngã bật ngửa ra phía sau, đè luôn lên thẳng giữ chân. Hấn oằn mình, nắm nghiêng sang một phía. Tiếng hoan hô rầm vang.

Trọng tài nhẩy ra bắt đầu đếm từ một đến mười, Dương húc mấy lần gượng ngồi dậy rồi ngã vật xuống. Trọng tài tuyên bố Loan mắt hung thắng cuộc. Một lần nữa tiếng hoan hô vang dội. Hấn được công kênh đi quanh phòng giam. Quái già không ngớt lời ca tụng:

- Đáng mặt anh hùng lắm con ạ, hôm nay bố cho phép con được ngủ chung với bố.

Buổi tối, hôm đó, đang ngủ Loan mắt hung choàng tỉnh giấc vì thấy quái già có nhiều hành động kỳ cục. Loan mắt hung giật lên:

- Ông làm cái gì kỳ vậy?

Quái già cười nham nhở. Loan mắt hung tung chiếu đứng dậy sang phía Dương húc nằm. Hấn vẫn còn thức. Hấn đưa tay nắm chặt lấy tay Loan mắt hung:

- Từ nay mình là bạn!

Loan mắt hung cũng nắm lại tay bạn.

Mãi mấy ngày hôm sau khi ngồi chơi ở hành lang Loan mắt hung mới mang chuyện quái già ra nói với Dương húc. Dương húc cười:

- Có gì lạ, hấn ta vẫn có tật đó!

Loan mắt hung cảm tức:

- Tao không thể để nó hại anh em được!

- Mà sẽ làm gì?

- Tao tố cáo?

- Với ai?

- Nhà lao!

Dương húc phát cười lớn:

- Mà điên à, vô ích mà ời!

- Tại sao vô ích?

Dương húc nhún vai:

- Mà chưa hiểu gì về chuyện đời sống của tụi tao hết, một đời sống còn khủng khiếp bằng mấy đời sống tù tội.

Loan cương quyết:

- Tao sẽ tìm hiểu và hành động.

Dương húc nhìn Loan:

- Thằng này lạ thật, cứ thích xía vô đời tư kẻ khác.

Loan cười, giải thích:

- Thấy tội nó khổ quá thì thương hại chứ thân tao lo chưa xong, sức mầy mà dám lo cho người khác.

Dương húc thân mật:

- Sau vụ tao và mày "đập" nhau một trận lại thành ra thân nhau mới chết chứ.

Loan mắt nhưng cười:

- Thật là kỳ cục, nhiều vụ gặp gỡ nhau lạ lùng hết sức.

- Chúng mình gặp nhau theo đúng điệu giang hồ đó.

Gió bỗng xoay chiều, tạt mưa vào hành lang, Dương húc quần sát chiếc mền sát người.

- Lạnh quá! Tao nghĩ đến những vụ ngủ ngoài đường mà thấy ớn, vào tù đối với tao là một vụ nghỉ ngơi. Ở đây cửa cao nhà rộng lại có lính tráng canh gác đàng hoàng. Sống nhứt trên đời còn đòi gì nữa.

Loan phì cười về ý nghĩ dí dỏm của bạn. Loan chợt nghĩ đến những ngày xa xưa của mình, ngày mẹ Loan còn, những buổi chiều mùa đông miền Bắc. Suốt từ ngày quen Dương húc chưa có dịp nào Loan hỏi về thân thế bạn. Loan nghĩ bụng, thân thế Dương húc không có gì đáng hỏi, như trăm ngàn thân thế những kẻ lang thang khác.

Thấy Loan trầm ngâm, Dương húc hỏi:

- Mày nghĩ gì mà nghệt mặt ra vậy?

Loan buồn bã:

- Tao nghĩ đến những ngày còn sống ngoài Bắc.

- Mày di cư vào đây à?

- Ủ, tao theo gia đình.

- Sao mày không ở nhà?

Loan lắc đầu:

- Chán quá mà ơ, thôi đừng hỏi về chuyện đó nữa.

Dương húc nhìn mưa rơi, mỗi lúc một nặng hạt:

- Không biết ngoài Bắc mùa đông có tuyết không?

- Làm gì có tuyết, trời chỉ lạnh thôi, lạnh kinh khủng. Tao nhớ hồi nhỏ mỗi khi mùa đông tới, đêm ngủ tao phải đắp đến hai cái chăn bông mà vẫn thấy lạnh như thường. Lạnh đến nứt da nẽ thịt ra.

- Mưa không?

- Mưa ít thôi, trời lạnh thì khô, ruộng nứt nẻ, cây cối xa xác. Mùa rét thú nhất là ăn lạc rang nằm trong chăn bông, thú vị lắm mà ạ!

Dương húc có vẻ bị lôi cuốn vào câu chuyện của Loan, đôi mắt nó mở lớn nhìn vào miệng Loan:

- Ừ, chuyện đó nghe hay, mà kể tiếp đi, mà lạc rang là cái thá gì. Tiếng Bắc rắc rối quá.

- Lạc rang là đậu phộng đó I

- À, tao biết rồi.

Loan mơ màng:

- Chỉ có lạc rang ở Hà nội là ngon tuyệt cú mèo, lạc rang của vợ chồng thằng Tàu già bán ở bờ hồ Hoàn Kiếm ăn hoài không biết chán. Hồi bé cứ buổi chiều tao đi bộ từ nhà lên tận bờ hồ mua đầy một túi lạc rang nóng hồi vừa đi vừa ăn.

Dương húc nuốt nước bọt:

- Mà nói tao nghe thèm quá!

Loan cười, chép miệng:

- Mà phải ăn cơ mới thấy ngon, lâu lắm tao không được ăn mà tao vẫn thấy thèm như thường.

Đột nhiên Dương húc hỏi sang chuyện khác:

- Hà nội có lớn hơn Saigon không?

- Không lớn hơn, nhỏ là khác nữa, nhưng tao nhớ Hà nội vô cùng. Tại tao sinh trưởng ở đó. Hồi tao chưa di cư tao nghe nói Saigon đẹp lắm, tao nao nức được vào. Rồi khi tới đây...

Tới đây, Loan thở dài:

- Đời tao như vậy... Tao không ngờ.

Dương húc có cảm tình với Loan, nó buồn lây:

- Chắc hồi bé mày sung sướng lắm hả?

Loan gật đầu. Dương húc tiếp:

- Tại mày sung sướng quen nên khi bị khổ mới than thở, chớ tụi tao khi sinh ra đã thấy mình nằm ở vỉa hè rồi, nên khổ sở đối với tao là đồ bỏ.

Loan nhìn thẳng vào mắt bạn:

- Tao có than thở đâu?

- Không than thở nhưng nghe mày nói tao biết mày còn tiếc thời kỳ "vàng son" của mày lắm.

Loan phải công nhận là Dương húc nhận xét về mình rất xác đáng. Buổi chiều nay nhìn mưa rơi, Loan thấy buồn. Nỗi buồn đó có lẽ suốt đời không thể phai nhòa trong Loan. Hình ảnh mẹ, hình ảnh Hà nội, hơn lúc nào hết, trong giây phút này sáng rực trong tâm hồn Loan. Một tâm hồn mà Loan nghĩ rằng trải qua bao nhiêu nhục nhã đớn đau đã cắn khô, một tâm hồn không còn biết rung động là gì. Loan mới mười bảy tuổi...

Nhiều khi ngồi buồn, Loan hoang mang nghĩ tại sao mình lại ở chỗ khốn cùng này. Xung quanh Loan là tường phòng giam. Những khuôn mặt bạn bè mới.

Bầu trời trắng đục, nên Loan không phân biệt được lúc này là mấy giờ chiều. Mưa nhẹ hạt nhưng gió thì thổi mỗi lúc một mạnh hơn. Loan nói với bạn:

- Có lẽ bão to mất.
- Bão to thì cũng chẳng ăn nhập gì tới mình.

Đội bạn đang ngồi tán chuyện vặt thì thằng Xuân mò đến, nó cười toe toét khi thấy Loan và Dương húc. Loan không ưa nó, theo Loan nhận xét, Xuân là một thằng hèn, giả dối. Nó thường khoe khoang với bọn tù là nó thuộc loại con nhà lành, nhưng khoái bụi đời. Nó hay lấy lòng những kẻ mạnh, đồng thời cũng đi nước đôi với quái già để cầu lợi. Thấy bọn nhãi tuy sợ quái già nhưng không mấy ưa. Xuân luôn luôn kiếm chuyện làm quen để được yên thân. Xuân vén quần ngồi đối diện Loan và Dương húc. Nó có vẻ quan trọng:

- Tụi bây hay gì chưa?
- Hay gì?

Loan bực mình hỏi gặng. Xuân cúi thấp đầu xuống thì thầm:

- Thằng Sanh ỉa chảy đi nhà thương rồi.

Loan không ngờ chuyện quá đáng ấy lại có thể xảy ra:

- Đi hồi nào?
- Hồi này, nó bệnh quá nên được khiêng xuống bệnh xá, ở bệnh xá thì sợ nó chết nên chở đi nhà thương Chợ Quán rồi.

Loan ngao ngán lắc đầu:

- Thế thì quá lắm rồi, đ.m tối nay thằng quái già sẽ tìm thằng khác thay thế cho mà coi, sẽ chết ráo. Tao không thể nào chịu nổi hành động đốn mạt đó nữa.

Xuân hưởng ứng:

- Ủ, đ.m, người gì mà kỳ cục quá, già cái đầu...

Dương húc có vẻ bức tức:

- Tao cũng đ. chịu nổi, nó coi mình không còn bằng một con chó. Tốt hơn hết là đánh bỏ mẹ nó đi rồi muốn ra sao thì ra.

Sự bất bình hiện trên mặt Dương húc, nó nhổ nước bọt chửi thề luôn miệng. Nó chửi mỗi lúc một to. Loan bình tĩnh hơn, nó chặn Dương húc lại:

- Khoan, đừng nóng, rồi đâu có đó cả.

Dương húc gất lên:

- Đ.m, để thế mà coi được à, không đánh bỏ mẹ nó đi còn khoan mới chả nhạt.

Loan càng trở nên trầm tĩnh hơn:

- Khổ lắm, làm gì cũng phải có kế hoạch hẩn hoi chứ ầu tả đâu có được, ầu tả là mình chết cả đám...

Nghe Loan nói, Dương húc trở lại bình tĩnh. Nó nghĩ Loan nói cũng phải. Xuân hòa theo:

- Ủ, thằng Loan nói đúng, ầu tả như mày đâu có được.

Dương húc hất hàm hỏi:

- Đâu kế hoạch ra sao, mày nói thử coi.

Như sẵn có kế hoạch trong đầu, Loan hỏi lại:

- Nhưng liệu mày có dám chơi hết mình với tao không đã?

Đôi mắt Dương húc trợn ngược:

- Đ.m, mà khi tao đến vậy kia à?

Loan không trả lời, chỉ cười vỗ vai bạn, rồi nhìn Xuân.

- Kế hoạch của tao hay lắm, nhưng chỉ sơ xảy một chút thôi là tao với mày khốn đốn liền.

Dương húc bộp chộp hỏi Xuân:

- Mày dám chơi không?

Những đôi mắt đổ dồn về phía lão quái. Từ nãy, lão bực tức trong bụng lắm rồi. Nhưng không có lý do nào để lão gắt gỏng hay la lối bợn lỏi. Chúng chẳng làm gì lão cả, chúng chỉ không còn đùa nghịch nữa. Tất cả mọi sinh hoạt hầu như ngừng hẳn. Quái già có cảm tưởng mình bị bao vây, bị dồn vào góc tường. Lão nuốt nước bọt, không thể để tình trạng này kéo dài mãi được.

Lão lừ đừ nhìn một thằng lỏi ngồi gần lão, mặt mũi nó lăm lì đáng sợ. Nó hình như gan góc không coi lão vào đâu, nó chiếu tướng lại lão một cách bướng bỉnh. Thằng Cà đao.

Quái già ngồi dậy, lão hất tay thằng tằm quất lão một cách giận dữ, hất hàm hỏi Cà đao:

- Mày nhìn tao chi vậy Cà đao. bộ tao lạ lắm sao?

Cà đao không trả lời, nó lăm lì nhìn lão rồi quay đi.

Quái già càng tức, lão quất lớn:

- Cà đao I

Cà đao quay lại hỏi một cách chỏng lỏn:

- Gì vậy bố già?

- Tại sao mày nhìn tao?

Cà đao cười, nó trả lời một cách hỗn xược:

- Bố già không nhìn tôi sao biết tôi nhìn bố già?

Quái già giận run người, lão không ngờ bọn lỏi lại dám đối đáp với lão hỗn xược như vậy. Lão đứng lên, bai hàm răng nghiến chặt tiến tới. Cà đao vẫn không thềm đứng dậy. Ngót bốn chục đôi mắt đổ dồn vào hành động của lão. Quái già điên tiết hét:

- Tại sao tụi bay nhìn tao?

Im lặng không một tiếng trả lời. Một phút trôi qua. Quái già có cảm tưởng lão như một cái cọc, một tấm bia để những đôi mắt hỗn xược chiếu thẳng vào lão. Lão cô đơn, buồn khổ một cách kỳ lạ. Lão hét lên:

- Chúng mày muốn gì, muốn gì nói lên coi!

Vẫn im lặng, một lát sau tiếng thẳng Dương húc khuyên anh em vang lên:

- Thôi đi ngủ tụi bây!

Thật lạ lùng, bọn lỏi trật tự theo lệnh Dương húc. Quái già càng trở nên tức bực. Lão ra lệnh:

- Ngồi im!

Bọn nhỏ khựng lại, quái già nói như hét:

- Tao là đại diện phòng hay thẳng Dương húc?

Không một tiếng trả lời. Quái già càng thêm bực tức, lão gầm như một con hổ bị bẫy, thuận chân lão đá vung lên. Thẳng Cà đao ngồi đó hứng luôn cú đá đầu tiên, cả phòng chỉ nghe thấy một tiếng hự rồi thấy Cà đao nằm thẳng cẳng ra sàn:

- Chúng mày hỗn là chúng mày chết các con ạ! Tao sẽ giết hết bọn bây không còn một đứa.

Loan mắt nhưng, Dương húc từ trong đám đông bước ra. Chúng lặng lẽ cúi xuống đỡ Cà đao dậy, khiêng vào chiếu. Cà đao mở mắt nhìn Loan yên lặng, đôi mắt Cà đao lúc

đó trông thật nảo nề, nó cố mím cười với bạn. Tia nhìn đó làm Loan xót xa muốn bật khóc, muốn cúi xuống ôm lấy bạn. Nhưng Loan nghẹn lời, Loan không thể nói gì được, môi Loan mím lại. Chúng mình khốn khổ quá, hãy chịu đựng chứ biết sao.

Tiếng nói của quái già cất lên giận dữ:

- Tao bảo cho tụi bây biết rằng nếu muốn, tao có thể bóp chết tụi bây bất cứ lúc nào, đừng có hòng... Hãy coi tao xử sự đó, tao chỉ có đấm đá và tiêu diệt...

Khi nói sắc mặt của lão già lạnh lùng đáng sợ, không khí phòng giam, ngọt ngọt. Ánh đèn điện vàng vọt dòi dãi chiếu trên khuôn mặt nham hiểm của lão, trên thân thể trần trụi sạm hình đầu lâu và những khúc xương bắt chéo.

Bỗng nhiên Dương húc đứng bật dậy, nó vỗ tay vào ngực mình:

- Tôi đây, Dương húc đây, ông muốn làm gì tôi thì làm đừng hành hạ bạn bè tôi nữa, ông có thể thừa xếp nốt tôi vào "cát sô". Tôi chịu hết, nhưng xin ông hãy tha cho chúng nó, chúng nó đáng thương...

Loan lo lắng, sự nóng nãy của Dương húc có thể làm hỏng tất cả. Dương húc bắt đầu to tiếng xỉ vả quái già. Như được đà, nó nói mỗi lúc một hăng. Quái già tiến tới giơ tay nắm cổ Dương húc:

- Mà muốn phải không, dễ lắm, tao sẽ đưa mày vào "cát sô" theo như mày muốn.

Lão lôi Dương húc xềnh xệch ra cửa giơ tay đập vào cửa thành thịch. Người giám thị khám đứng ở cuối hành lang liền chạy đến ghé mặt vào song sắt hỏi:

- Chuyện gì đó?

Quái già mồm năm miệng mười:

- Dạ thưa xếp, nó dám kình chống tôi.

Người giám thị mở cửa khám, nhìn Dương húc:

- Thiệt không mà?

Dương húc bướng bỉnh:

- Chúng tôi không thể nào chịu đựng được hẳn, hẳn...

Không để nói hết câu, quái già vả luôn vào miệng Dương húc:

- Mà còn già họng nữa phải không, già họng tao đánh mà chết, tao có quyền mà...

Người giám thị can ra, hỏi quái già:

- Bây giờ anh muốn gì?

Quái già cười, nụ cười của lão hèn hạ:

- Dạ thưa xếp, bây giờ xin xếp cứ nhất nó dùm em, mai em làm tờ trình sau... dạ nó mất dạy quá, để đây nguy hiểm cho các em nhỏ khác.

Người giám thị dẫn mắt Dương húc, xoắn tai nó:

- Có phải mà tính chống lại luật lệ nhà lao không? Tiên sư mà, rắn mắt thì chết con ạ.

Xỉ vả xong, anh ta lôi Dương húc ra khỏi phòng, đóng xập cửa lại. Anh ta điệu Dương húc đi dọc theo dãy hành lang, vừa đi vừa dấm đá.

Quái già quay trở vào, lão đứng chống nạnh nhìn, điểm mắt từng thẳng. Lão kên kiệu:

- Chúng mà thấy chứ, đồ chó má. Đám tụi bây kình chống bố già thì tụi bây chết các con ạ! Chúng mà hãy coi gương thẳng Dương húc, ba đầu sáu tai gì tao cũng bẻ cổ ráo trội.

Lão ngừng lời nhìn từng mặt:

- Tao báo trước, trong bọn chúng bay còn vài tháng nữa, tao sẽ làm thịt nốt. Đừng hòng...

Từ nãy Loan mắt hung ngời im lặng, nó nghĩ lúc này thừa thốt không lợi. Nó đưa mắt nhìn tất cả bạn bè, tội lỗi thì có vẻ sợ sệt, còn những thằng trong bọn Loan thì lăm lì và ngăm đưa mắt nhìn nhau dò xét...

Quái già quyết liệt:

- Từ nay trở đi, chúng mày tuyệt đối phải nghe lệnh tao, tao bảo ăn cứt, cũng phải gục mặt xuống mà đớp. Tao bẻ cổ tất cả những thằng nào muốn chống tao... Những thằng a tòng cũng cùng chung một tội.

Nói xong lão hậm hực ra chiếu nằm. Lão hét lên:

- Đi ngủ!

Bọn trẻ lục tục về chỗ nằm. Đêm đã khuya, Loan bắt đầu nghe tiếng ngáy của quái già. Mới đầu còn nghe đều đặn, sau vang lên như cưa gỗ. Và bọn tội tử cũng dần dần say ngủ. Loan thao thức, nó mở mắt nhìn lên trần phòng giam. Ở trên đó có hai con thạch sùng bò đi bò lại bắt muỗi. Thỉnh thoảng chúng chặc lưỡi nghe buồn bã. Phòng giam hoàn toàn yên lặng. Bọn tội tử đã ngủ say... Loan vẫn thao thức, nó lo lắng cho Dương húc. Dương húc sẽ ra sao, sau khi bị điệu xuống phòng an ninh. Họ sẽ đánh nó, hành hạ nó đến mức nào? Khi bước chân vào khám Loan từng nghe nói đến căn phòng khủng khiếp đó, nhà tù của nhà tù. Chỉ nghe nói đến căn phòng đó Loan đã rùng mình. Họ có quyền đánh chết tội nhân rồi làm một tờ báo cáo rằng: phạm nhân đó bị cảm chết. Không có một luật lệ nào ở nơi tối tăm này.

Loan còn nghe nói đến những gã an ninh độc ác. Họ cũng là tù phân, nhưng có thành tích anh chị nên được khám

đường trọng đãi cho xuống làm phòng an ninh để tra khảo những kẻ có tội. Nghĩ vậy, Loan càng thương hại Dương húc, nó thậm trách Dương húc sao quá nóng nảy.

Loan thở dài, bỗng nhiên một bàn tay đặt vào vai Loan lay nhẹ, Loan quay người lại. Huân con, nó đặt tay lên miệng sụỵt khế, Loan hiểu ý hỏi thăm:

- Gi đó?

Huân con có vẻ sợ sệt, nó đưa mắt nhìn quanh, rồi mới ghé xuống nói nhỏ vào tai Loan:

- Bỏ mẹ cả lũ rồi!

Tuy hồi hộp, nhưng Loan vẫn cứ nói cho vững dạ:

- Cùng lắm là nó nhét mình xuống phòng an ninh như thằng Dương húc chứ gì, đừng lo.

Đôi mắt Huân con đảo dác:

- Không biết thằng Dương húc ra sao, tao sợ tụi chúng đánh chết nó quá!

- Đừng lo, tụi nó không dám đánh chết Dương húc đâu.

- Sao không dám?

Loan chỉ vào ngực mình:

- Tụi nó còn phải khai thác thằng Dương húc để khai đồng lõa là tụi mình chứ.

Huân con càng lo lắng:

- Í da, tao ngán quá. Anh Bé mà ụynh tao chỉ một cái tát thôi, là tao chết ngắc liền.

Bé là tên một gã anh chị được giữ chức vụ tra tấn người dưới phòng an ninh. Loan vỗ vai Huân con an ủi:

- Màỵ tin tao đi, thằng Dương húc lì lắm.

Huân con le lưỡi:

- Tao vẫn ngan ngán là...!

Loan nói với Huân con:

- Thôi ngủ đi mà, việc đó để mai tính sau,

Huân con nghe lời Loan mắt nhắm trở về chỗ nằm. Từ nãy cả hai đều không để ý đến một kẻ còn thức nằm gần đó. Nó lén đưa mắt quan sát hai thẳng, đồng thời lắng tai nghe mẩu đối thoại ngắn ngủi. Nó là Xuân.

CHƯƠNG 10

Ngày một ngày hai vẫn không có gì đáng tiếc xảy ra. Bọn trẻ sống trong không khí hồi hộp lo sợ, chúng ít nói chuyện với nhau và dòm chừng nhau. Quái già càng trở nên cay nghiệt, hăm hành hạ bọn trẻ đủ điều. Dương húc vẫn chưa được thả, quái già thì thăm thà thậm thụt lên xuống phòng an ninh. Mỗi lần về lão lại đe dọa bọn trẻ:

- Tao sẽ bào lảng tất cả bọn bây, tử tế không muốn, cu li hả. Nói cho tụi bây biết tao cu li gấp trăm lần tụi bây. Nhỏ con học đòi.

Sắp đến giờ ăn trưa, bỗng có một người giám thị dắt theo năm gã an ninh lên phòng giam. Bọn trẻ buông đũa bát khi thấy người an ninh chống nạnh. Mọi sinh hoạt ngừng bật. Quái già xum xoe chạy ra:

- Dạ thưa xếp!

Người giám thị không trả lời, ông ta kéo trệ cái kính trắng gọng đồi mồi xuống sống mũi, nhìn bọn lỏi, rồi rút trong túi ra một mảnh giấy. Ông la tăng hăng:

- Anh cho tôi bắt mấy thằng nhãi trong phòng này.

Quái già xoắn hai tay vào nhau, dáng điệu lão khúm núm:

- Dạ xếp cứ tự nhiên!

Người giám thị kéo trệ thêm cái mắt kiếng xuống sống mũi:

- Lỏi tì tụi bây nghe đây, đứa nào có tên thi đứng ra một bên.

Bọn nhãi nín thở, dáo dác đưa mắt nhìn nhau. Người giám thị bắt đầu đọc:

- Loan, Loan mắt hung. Minh tự Minh toét, Huân tự Huân con, Cà đao.

Bốn thằng lỏi lục tục bước ra. Loan khều tay Huân con, nói nhỏ:

- Bỏ mẹ rồi!

Một gã an ninh trông thấy, gã nháy đến chụp cổ Loan lên gối đến hự một cái vào ngực Loan:

- Đ.m, mày nói lén gì?

Sau cái lên gối, Loan thấy tức ở ngực nó muốn ho nhưng tiếng ho như không thể thoát ra khỏi cổ họng.

Người giám thị mặt lạnh như tiền, nhắc cái kính lên nhìn Loan:

- Mày tên gì?

- Dạ Loan!

Ông cười khà khà:

- Được lắm, Loan mắt hung, đừng lo mày không được nói, mày sẽ còn phải trả lời nhiều câu hỏi kia mà.

Dáng điệu của ông rất kẻ cả, đưa tay ra bắt tay quái già. Quái già cúi rạp người xuống hai đờ lấy tay vị giám thị lắc lắc để:

- Trăm sự chúng con nhờ xếp, kể thấy chúng nhỏ con cũng thương... Nhưng để chúng ở đây thì nguy hiểm cho những em nhỏ khác.

Người giám thị không trả lời, ông ta quay trở ra. Hai gã an ninh đôn bọn lỏi đi trước không quên dẫn mặt;

- Thằng nào nói chuyện tao đánh chết mẹ.

Từ các phòng gian dọc theo dãy hành lang dài, những khuôn mặt ló nhỏ nhìn ra. Người giám thị hăm dọa:

- Chúng bay nhìn gì, muốn đi theo những thằng nhãi này hà?

Bọn tù tò mò vội thụt vô, nín khe. Qua hết dãy hành lang, bọn lỏi bị điệu xuống một chiếc cầu thang xoắn tròn ốc, xuống mãi tầng cuối cùng còn đi vòng một hồi mới tới phòng an ninh.

Ở cửa phòng an ninh một gã tù mặc quần áo trắng ngồi gác. Tay hắn cầm một cái dùi cui to bằng cánh tay người lớn.

Hai người an ninh ra lệnh cho bọn nhãi đứng lại. Người giám thị vào trước gã tù gác cửa:

- Cho chúng nó vô.

Gã tù cầm dùi cui đứng dậy, hắn trợn mắt nhìn bọn nhãi, đôi mắt trắng dã trông đến khiếp:

- Lăn lượt vô từng thằng!

Loan đi đầu, gã thẳng cánh giơ chiếc dùi cui phang đến hự một cái vào lưng Loan. Thịt Loan rát như bỏng. Lăn lượt bốn tên bị tổng vào phòng giam mỗi đứa lãnh một dùi cui giáo đầu.

Ông giám thị giắt cả bốn thằng tới trước bàn vị trung úy, trung úy đang nhồi thuốc vào ống điếu. Dáng điệu ông ta thận trọng, tỉ mỉ, ngón tay vét những sợi thuốc lờm xờm cho gọn vào nõ điếu, đoạn ngậm lên môi, chệch sang một bên. Ông ta chưa mồi lửa, ngược lên nhìn bọn nhãi hỏi:

- Đủ cà đám đấy chứ?

Người giám thị trả lời thay:

- Dạ đủ!

- Thằng cầm đầu là thằng nào?

Người giám thị chỉ Loan. Vị trung úy nheo mắt nhìn Loan rồi cúi xuống mời thuốc. Que diêm cháy bập bùng rồi tắt ngúm, trong lòng điều đỏ lên. Ông ta hít một hơi thuốc rồi hỏi:

- Mà muốn nổi loạn trong khám phải không?

Loan cố giữ bình tĩnh thưa:

- Dạ, bọn chúng tôi khổ sở quá nên...

- Nên nổi loạn chớ gì?..

Vị trung úy ngắt ngang lời nói của Loan bằng một câu hỏi. Vẻ mặt ông ta đanh lại. Ông ta cười nhạt:

- Mà ở tù lần này là lần thứ mấy rồi!

- Dạ lần thứ nhất!

Vậy mà chưa hiểu tù là gì, mà cần tìm hiểu thêm. Thôi được tao cứ để mà ở đó, tao hỏi tiếp những thằng khác.

Vị trung úy lần lượt hỏi ba tên kia, cuối cùng ông kết luận:

- Thằng Loan mắt hung là thằng cầm đầu và những thằng khác chỉ là những thằng a tòng.

Trung úy cười, chiếc ống điều vẫn phì phèo ở trên môi:

- Nhưng cùng chung một tội tội bay ạ, đừng có tưởng bở.

Ông cầm chiếc búa gõ lên mặt bàn ba cái. Một gã an ninh cao lớn chạy tới, trung úy từ tốn ra lệnh:

- Anh Bé, mang thằng Loan mắt hung đi điều tra coi xem có phải bọn tù V.C xúi bầy nó xách động bọn tù nhãi con nổi loạn không?

Loan choáng người không ngờ vị trung úy lại buộc Loan vào tội gồm ghiếc thế. Loan vội vàng đính chính:

- Dạ thưa... trung úy.

Vị trung úy xoa tay:

- Mang nó đi, Bé. Mà đừng để tao phải ra tay...

Bé dạ một tiếng thật lớn. Hắn giơ tay chụp lấy cổ Loan kéo đi xềnh xệch. Vừa đi hắn vừa hăm he:

- Mà là V.C nắm vùng hả, mà chết mẹ với tao.

Bàn tay bộ pháp của Bé nắm Loan lôi đi như một chiếc còng cua cặp vào cổ con nhái bén. Loan muốn kêu mà không thể kêu lên được vì bàn tay của Bé bóp vào sau gáy quá đau. Khi Bé đẩy Loan vào một căn phòng nhỏ, Loan nghe thấy từ ngoài tiếng kêu thét, lạy van tưng bưng của đám bạn bè còn lại. Loan đoán chừng chúng bị trung úy đánh. Tiếng vị trung úy hét lên:

- A, chúng bây già mồm phải không, đứa nào xúi bây theo thằng Loan mắt hung?

- Dạ! dạ! không có ai theo hết ạ!

- Không ai theo sao trưởng phòng làm đơn thưa tụi bây.

Và cứ thế, luận điệu hỏi cung được lập đi, nhắc lại nhiều lần. Bọn lính la khóc mỗi lúc một lớn, một rền rĩ hơn.

Bé đẩy Loan ngã dúi vào tường. Nó chưa kịp ngồi dậy đã lãnh đủ một cái đá như trời giáng vào lưng. Người Loan nảy lên, ngã xấp mặt xuống sàn. Bé phun một bãi nước bọt vào tường, kèm theo câu văng tục:

- B.c. đồ gà chết, mới có một cái đá mà đã xum bà chè.

Hắn nhìn Loan khinh khỉnh:

- Đ.m. mà ngu quá, phải la lên chứ. La thật lớn mà, không la tao đá mà chết mất.

Loan gượng ngồi dậy, nó hoang mang không hiểu Bé muốn cứu nó hay muốn đùa cợt. Hình như Bé hiểu

tâm lý Loan, mặt hấn dịu lại:

- Tao nói thiệt đó, tao tin cái mặt mày không thể là V.C được. Mày chống trường phòng phải không?

Loan cảm động gật đầu:

- Tại thằng trường phòng độc ác quá...

Bé nhìn ra cửa rồi xúi Loan:

- Mày la đi, la thật lớn chừng năm phút rồi kể đầu đuôi cho tao nghe.

- Dạ la làm sao?

- Đ.m, ngu quá, thôi được, tao giúp mày một tay. Nói xong hấn xách cổ Loan lên, táng cho một cái đấm bốp vào má:

- Đ.m, thằng V.C nào xúi bay!

Loan há miệng la lớn:

- Ồi trời ơi!.. Em lạy xếp, con oan!

Bé nói nhỏ:

- Khóc lên!

Bé tiếp tục chửi bới:

- Đ.m lớn cái họng hả! Mày chết mẹ mày con ạ! Thằng nào xúi khai đi.

- Ồi, con lạy xếp, không có ai xúi bày con hết hu... hu...

- Tiên sư cha mày, mày lì phải không?

- Hu... hu... dạ con khai thiệt.

Bé nhảy múa lung tung la hét um sùm làm như đánh đấm Loan mắt nhưng dữ dội lắm, Loan thì giả vờ lăn lộn dưới sàn lạy van, kêu khóc, reo người rầm rầm...

Một lát Bé đứng thở, nghe hàm răng ra cười nói nhỏ:

- Đ.m mà đúng kịch khá lắm!

Loan cũng cười:

- Cám ơn xếp, sao xếp không đánh em thật?

Bồng có tiếng vị trung úy hỏi vọng vào:

- Bé mà đánh nó chết chưa?

Bé la to:

- Dạ em đang bóp cổ nó! Bóp cho nó chết luôn...

Vị trung úy vội can:

- Từ từ chứ mà.

Bé lại nháy Loan:

- Mà la khóc đi!

Loan lại tiếp tục la khóc, rên rĩ. Bé la hét om sòm.

- Đồ chó, mới nứt mắt ra mà đã học đòi. Không có Trung úy xin tao bóp mà chết ngắc luôn.

Bé nói nhỏ với Loan:

- Mà nghe người ta đồn tao ác lắm phải không?

- Dạ!

Bé có vẻ hỉ hả:

- Mà về cũng nhớ khai tao ác nghe, không có ơn nghĩa mẹ gì hết. Mà con nít tao không nỡ đánh, vả lại tao khoái thằng nào nổi loạn. Mà chống đối trưởng phòng ra sao kể tao nghe coi.

Loan mở to mắt nhìn Bé:

- Rồi đại ca không lấy được lời khai của em thì sao?

Bé bĩu môi:

- Mà ngu thấy mẹ, ông hù mà y đó, rồi tao khai với ông mà y xiú rồi thì thôi chứ gì.

Loan cảm động, kể lể tội ác của quái già. Gương mặt Bé rần rần, hai môi mím chặt. Hấn nói bằng giọng cảm động:

- Trước đây năm năm, khi tao còn là tù nhi đồng, tao cũng gặp cha đó. Đ.m khốn nạn thật. Hồi đó tao hèn yếu chứ đâu có can cường như mà y bây giờ.

Bên ngoài phòng vị Trung úy lại lên tiếng hỏi:

- Sao mà Bé, nó chịu khai chưa?

- Dạ nó xiú rồi!

Bé đẩy Loan ngã xuống:

- Mà y giả vờ xiú nghe, tao ra trình với ông.

Bé đi ra ngoài, nằm trong này Loan nghe thấy tiếng Bé nói với Trung úy:

- Thằng bé yếu quá, em mới táng nó mấy cái, lên gối hai phát, và bóp cổ nó đã xiú liền.

Tiếng vị Trung úy cười:

- Thôi được rồi, mình hù nó thôi chứ bộ giết chết nó sao?

- Dạ nó là V.C!

- Việt cộng hồi nào, tao đã bảo rằng mình hù chúng nó mà đem giam lại mấy bữa rồi thả cho chúng nó tởn thôi...

Bé dạ dạ mấy tiếng đoạn hỏi tiếp:

- Lát uýnh tụi nó nữa không Trung úy?

Trung úy gắt:

- Đ.m thằng này thiệt kỳ, lúc nào cũng chỉ đòi đấm đòi đá người thôi hà...

Một lát sau Bé đi vào, nó nhìn Loan cười:

- Xong rồi! Bây giờ đến lượt này đóng kịch khi tao điếu mày ra ổng. Nói trước, tao chỉ có thể giúp mày được có thể. Nhớ một điều là đừng khai với ai tao hiền hết nghe! Mày thề đi!

Loan giơ tay lên:

- Em xin thề!

Bé gật đầu có vẽ bằng lòng, nó xốc cổ Loan dậy la thật lớn:

- Đi mày, lộn xộn đá thấy mẹ bây giờ.

Loan bị điếu ra trước bàn Trung úy, ở đó bọn nhóc, Huân con đã đủ mặt, Loan thấy bộ điếu đau đớn, nhăn nhó đứng ôm ngực, nó ho khan luôn miêng. Vị Trung úy gật gù hỏi:

- Mày còn dám chống đối trưởng phòng nữa thôi?

Loan ôm ngực:

- Dạ thôi!

- Được, để phạt tội bây, tao sẽ nhốt tội bây vào "cát sô", cho ăn cơm lạt một tuần và còng kiếu xe cuốc.

Mặc cho bọn Loan van lạy, vị Trung úy đành thếp ra lệnh:

- Bé, mày làm theo lệnh tao.

Khi điếu bọn lỏi đi, Bé nói:

- Đến đây là hết nhiệm vụ tao, tao không giúp gì được mày hết.

Bé giao trả bọn nhóc tì cho một tên tù an ninh khác đứng ở trước cửa một phòng giam tối om. Cánh cửa phòng vừa mở ra, Loan đã ngửi thấy mùi khai thối nồng nặc bốc lên như ở một cầu tiêu công cộng. Gã tù an ninh mở công tắc điện, ánh sáng của ngọn đèn điện vàng khè tỏa ra, soi màu sáng nhờ nhờ trong phòng. Bọn nhóc cũng vừa nhận

ra thẳng Dương húc bị còng ngồi xổm ở một góc phòng. Giữa phòng là một thùng phân thúí hoǎng. Gã an ninh cười hề hề khi thấy bọn nhóc nhǎn mặt:

- Tập cho quen đi các con ạ! Năm thẳng tụi bay ỉa mới thối kia. A lê vô!

Từng thẳng một vô phòng giam. Gã an ninh bắt chúng ngồi xổm xuống, hai tay luồn xuống hai bên rồi còng lại bằng còng nhôm. Người chúng cong vòng như con tôm. Gã an ninh nói:

- Đó là còng kiểu se cuộc hiểu chưa?

Hǎn ra khỏi phòng, điện tắt, mùi hôi thối xông lên nồng nặc, căn phòng nóng như lò lửa. Loan cố nín thở, hỏi trong bóng tối:

- Dương húc đâu?

Một tiếng trả lời yếu đuối;

- Tao đây? Đ.m tại sao tụi bây lại bị tống xuống đây?

Một tiếng nói khác vang lên:

- Ủa, không phải mà khai sao?...

Tiếng Dương húc trả lời:

- Chết thì thôi chứ tao không thềm đâu... Chưa bao giờ tao phản bội anh em.

Tiếng chép miệng:

- Tao cứ nghĩ mà bị đánh đau quá rồi khai chứ. Dương húc không trả lời, hình như nó mệt mỏi quá rồi. Loan hừ một tiếng, giọng đầy bực dọc:

- Có kẻ phản bội?

- Ai?

- Tao sẽ tìm ra khi vô phòng, đồ hèn hạ!

Dương húc khuyến nhủ:

- Cố giữ lấy sức khỏe, nói thiệt ít, hơi thối xông vào miệng bịnh đó. Tao yếu lắm rồi.

Loan bắt đầu thấy tê rần hai cánh tay và hai bắp chân. Nó càng nhúc nhít chân tay càng tê. Loan cố gắng không kêu la. Những đứa khác bắt đầu văng tục:

- Mẹ, còng thế này thì sống thế chó nào được hả trời!

Tiếng Dương húc lạnh lùng:

- Tao đã chịu đựng ba ngày rồi đó, chắc khi tao được tháo còng ra thì chân tay liệt hết.

Máu bị ứ, lưu thông không đều, và Loan thấy khó thở. Rồi chân tay một hồi tê rần không còn cảm giác. Dương húc khuyến:

- Cố gắng nghĩ đến những chuyện khác để quên đừng chú ý đến cực hình mình đang phải chịu, một lát sau sẽ quên.

Loan bắt đầu quen với bóng tối. Nó lờ mờ nhìn thấy hình dáng bạn bè. Dương húc nằm nghiêng, những đứa khác ngã dần. Bây giờ Loan lại bắt đầu đau ở ngang thắt lưng và sống lưng, rồi khắp cả người mủi rừ. Sàn phòng giam lạnh ngắt và ướt nhem nhẹp nước tiểu, mùi hôi thối bí hơi mỗi lúc một thêm nồng nặc. Đầu Loan nhức như bị búa bổ, mạch máu hai bên thái dương giật liên hồi.

Buổi chiều, khung cửa nhỏ ở phòng giam xoạch mờ. Một khuôn mặt ngó vào:

- Tới giờ ăn, chịu khó ăn cơm lạt nghe.

Nói xong, lần lượt hẳn ta ném từng nắm cơm qua khung cửa rơi xuống sàn bể tan... Loan chép miệng:

- Như vậy thì ăn uống gì được.

Dương húc nói:

- Quì vục mặt xuống sàn mà táp.
- Nhưng... dính phân và nước tiểu rồi,
- Cút cũng phải ăn, ăn để sống, để trả thù quái già.

Loan mím môi lại, lắc đầu:

- Tao không đói.

Tiếng Dương húc đanh hẳn lại:

- Không đói cũng phải ăn. Chúng bay hãy coi tao nè.

Nói xong, Dương húc gục mặt xuống đồng cơm, nó táp một miếng nhai ngòm ngoàm rồi nuốt chửng.

Suốt từ sáng đến giờ bọn Loan chưa ăn uống gì, bọn nhãi con đói như cào như cẩu. Nhưng khi thấy những nắm cơm lạt ném bừa bãi vào phòng giam, có nắm cơm rơi cả vào thùng phân bắn tung toé, Loan thấy ớn...

Dương húc đớp tĩnh, ăn xong nó lăn người ngồi dậy, tìm một góc tường dựa lưng:

- Ăn uống như vậy không ngon lành gì hết, ngoài những nắm cơm này ra không còn thứ gì khác khả dĩ đớp được... Không lẽ chịu chết đói sao há bây.

Loan mắt hung nhìn nhanh bạn, rồi nó gục mặt xuống đồng cơm. Những đứa khác, sau một phút ngần ngại, làm theo Loan. Loan khuyên bạn:

- Cẩn thận, lựa cơm ra mà ăn, đừng táp nhằm...

Bọn nhãi con cười vang... có đứa sặc cơm ho lên xù xụ. Gã an ninh đứng ngoài cửa hét lên:

- Bộ khoái lắm sao mà cười?

Dương húc lẩm bẩm chửi thề:

- Đ.m, không cười bộ khóc sao, còn lâu.

CHƯƠNG 11

C

ánh cửa phòng giam mở rộng, ánh sáng ủa vào làm bọn nhãi con chóa mắt. Gã an ninh và vị Trung úy cùng anh Bé đứng chống nạnh ở cửa phòng giam nhìn vào. Sau năm ngày bị giam, người ngợm bọn lỏi bản thỉu như móc từ hầm phân lên. Vị Trung úy bịt

mũi:

- Sao thối vậy cà!

Gã an ninh nhanh nhẩu:

- Dạ tại tụi nó ỉa tùm lum.

- Sao mà không dọn!

Gã an ninh cãi:

- Dạ có thùng đẩy chớ. Chúng nó không chịu ỉa vào thùng.

Thùng phân đầy tràn cả ra ngoài pha lẫn với nước tiểu hôi hám. Vị trung úy lắc đầu:

- Tao có bảo mà hành hạ chúng nó tàn nhẫn như thế này đâu, vào tháo còng thả chúng nó ngay.

Gã an ninh nhìn vào phòng giam cũng thấy hết hồn. Nhưng lệnh của Trung úy nên không dám cãi. Gã nhóm chân đi vào, thò chìa khóa vào từng cái còng mở ra. Hấn nạt nộ:

- Đi ra ngay, tới cám ơn Trung úy đi.

Khi được phép đứng dậy, bọn nhãi con đứng không muốn vững. Chân tay gấn như bị tê liệt. Mùi hôi thối từ quần áo, người ngợm chúng xông ra nồng nặc. Vị Trung úy lùi xa:

- Thôi, khỏi cảm ơn. Mà y lòi cổ chúng đi tẩy uế dùm tao coi.

Gã an ninh bưng miệng cười. Vị Trung úy quắc mắt nhìn hẳn:

- Mà y giỡn mặt tao phải không, coi chừng tao nhốt mà y vào đó cho mà y chết mẹ luôn.

Gã an ninh vội vàng quay lại bọn lỏi:

- Đi tụi bây!

Chân tay bọn Loan mới rời rã. Chúng phải vịn vào nhau bước xiêu bước vẹo như người lên đồng. Gã an ninh luôn mồm hối thúc đi nhanh. Ra khỏi cửa, bọn lỏi nháy nhau, cả bọn rảo bước rồi thành linh xô nhau ngã dúi vào người gã an ninh. Gã tránh không kịp nên bị bọn lỏi xô trúng vào người:

- Ê tụi bây làm gi vậy?

Gã vung chân đá, tay dấm tứ tung. Bọn lỏi nhảy đến ôm cứng lấy người gã lạy van rõi rít:

- Ổi, em lạy anh, anh đừng đánh em chết mất.

Gã an ninh biết bọn nhóc chơi xỏ, càng đánh dữ. Cuối cùng hẳn vùng chạy miệng chửi bài bài:

- Đ.m, tụi bây xỏ ông!

Nhưng người gã đã thắm mùi... Bọn nhãi con cười như nắc nẻ.

Mùi hôi thối từ người bọn nhóc tì xông lên nồng nặc. Các tù nhân khác thấy đều bịt mũi tránh xa. Sau khi tắm rửa xong, bọn Loan được đưa lên phòng giam.

Quái già đang ngồi phơi nắng ở hàng hiên, lão cậ vẩy ghè ở háng dồn vào một dùm ở dưới sàn. Bọn Loan đứng trình diện trước mặt lão:

- Dạ, thưa bố già tụi con mới về.

Quái già chậm rãi ngược lển, lão lấy mảnh giẻ dính đầy máu mủ chậm vào những mụn ghẻ vừa bóc vẩy:

- Vậy hả, ở dưới đó sung sướng không?

Mặt Dương húc hăm hăm, Loan sợ Dương húc nổi nóng nên bấm tay bạn, trả lời thay:

- Dạ, không sung sướng gì lắm, nhưng nhờ ơn Trời Phật cho chúng con được sống trở về để nhìn thấy bố già còn mạnh khỏe.

Quái già cười ha hả, lão vét những vay ghẻ để lên lòng bàn tay thổi phù cho bay tứ tán. Giọng lão trở nên riều cọt:

- Các con ơi, sống ở đời sống chó đẻ này khó lắm, các con phải biết uốn lưng khum gối thì yên thân. Nếu không...

Mặt lão nghiêm lại:

- Nếu không đời con tàn theo khúc nhạc chơi vơi!

Loan không nổi nóng, nó thừa ranh mãnh để đối đáp với quái già:

- Cám ơn bố già đã ban cho những lời vàng ngọc, chắc hẳn bố già đã áp dụng những lời đó để sống mấy chục năm nay ở trong tù.

Quái già lại cười ha hả:

- Chính thế, ở tù là cá lớn nuốt cá bé, kẻ mạnh thắng kẻ yếu. Tao đã sống mấy chục năm nay ở đây, tao biết nhiều, vậy nếu chúng mày có ý chống đối hãy ráng quên đi, để chờ ngày ra khỏi tù làm lại cuộc đời.

Dương húc hăm hực:

- Vậy chống đối thì sao?

Quái già tiếp tục bóc những vẩy ghẻ ở bẹn, lão giơ một vẩy ghẻ to bằng móng tay lên ngắm nghía:

- Sẽ nằm cát sô và ăn cơm lạt như chúng mày.

Loan đối đáp cứng cỏi:

- Chúng tôi không ăn đời ở kiếp trong này nên không cần hèn.

Quái già lại cười ngất:

- Mày đối đáp khá lắm. Chí mày lớn nhưng không làm gì được đâu, mày để mà thi thố với đời.

- Chính đây là cuộc đời!

Quái già bực mình:

- Tao không lý luận với nhãi con, cút cho khuất mắt.

Bọn Loan lẳng lặng bỏ đi. Những đứa lỏi giam chung hay bọn Loan về không giám hỏi han, chúng luôn luôn đưa mắt lên nhìn quái già. Hình như trong những ngày bọn đầu não bị giam, bọn nhỏ đã bị quái già đe dọa ngầm. Thăng Xuân cũng len lét như rắn mòng nàm. Mỗi lần thấy mặt bọn Loan nó lại kiểm cố lần đi nơi khác.

Thăng Dương húc chép miệng:

- Hông hết rồi!

Loan vẫn tin tưởng:

- Không hông đâu, rồi mày xem, tao sẽ lật ngược lại thế cờ...

Dương húc họp tất cả bọn bị giam "cát sô" lại đề nghị bầu Loan lên làm "xếp xòng". Loan mắt nhung long trọng hứa:

- Tao sẽ tìm đủ mọi cách để đẩy quái già ra khỏi phòng này. Nhưng với điều kiện là tụi bay phải tuyệt đối nghe lời

tao... giữ bình tĩnh.

Minh toét vẫn chưa tin tưởng:

- Nhưng bọn nhóc kia hết ở... phía mình rồi.

Loan cương quyết:

- Bọn chúng sẽ ở phía mình nếu mình biết hành động. Điều cần thiết là tụi bây biết nghe lời tao và hành động theo tao. Đừng bao giờ vì những quyền lợi nhỏ nhen mà phản bội nhau.

Tất cả đều đồng ý. Loan nói thêm:

- Bây giờ ngoài mặt mình làm ra vẻ hòa hoãn với quái già để hấn quên sự chống đối của tụi mình đi đã.

Loan nhìn Dương húc:

- Nhất là mày, đừng hăm hăm với nó, đừng chống đối nó ra mặt.

Dương húc không trả lời, chỉ mỉm cười.

Lúc đó quái già cũng vừa đến, lão ta nhìn bọn Loan gật gù:

- Tụi bây chưa ngán cát sô à!

Loan cười thật tươi:

- Dạ đâu có, tụi con nói là ở cát sô cực quá!

Quái già khinh khỉnh:

- Tối nay tụi bây đổi chỗ ngủ, mỗi thằng nằm một nơi... Và tao cấm tụi bây ngồi tùm năm tùm ba nói chuyện. Thôi giải tán đi.

Quái già đi khỏi, Loan le lưỡi:

- Kỷ luật sắt! Nhưng mày sẽ chết quái già ơi!

Trong những ngày kế tiếp, bọn nhóc tí theo kế hoạch của Loan trở lại hòa hoãn với quái già. Chúng chịu đựng tất cả sự chèn ép của quái già không hề than thở. Quái già thì nghĩ bọn lỏi lép vế, đã ngán lão ra mặt. Quái già không còn cần giữ gìn nữa. Lão coi thường bọn nhóc tí ra mặt, lão bắt đầu lộng, rồi vẫn chúng nào tạt nấy. Lão thu nạp thêm một vài thằng bộ hạ thân tín, và bọn đó được biệt đãi. Trong số đó có thằng Xuân. Xuân một mặt tìm cách thân thiện trở lại với bọn Loan. Thỉnh thoảng nó nói xấu quái già, một vài thằng nhẹ dạ hòa theo một cách hăng hái. Loan vội vàng ngăn chặn. Đồng bọn cãi:

- Thằng Xuân ở phía bọn mình mà!
- Chắc không?
- Thì hồi trước mày đã thu nạp đó!

Loan cúi kinh gắt:

- Mà tao khai trừ nó đó, tao cấm không cho thằng nào nói chuyện với nó. Nó là một thằng chó đẻ...

Buổi tối hôm đó, Quái già họp để định lại công tác phòng. Nhân tiện hăn đe dọa.

- Tao không ngán thằng nào hết, muốn chống đối tao thì dễ ợt à! Nhưng có điều tao nói trước, tao sẽ chơi lại hết mình.

Bọn Loan đưa mắt nhìn nhau. Gương mặt Loan bình thản như không có chuyện gì xảy ra. Khi đi ngủ Loan nói với các bạn:

- Có kẻ phản bội, mình chưa thể làm gì được, chờ đã. Tao có kế hoạch rồi.

Tất cả bọn nhãi đều tin tưởng vào Loan.

CHƯƠNG 12

êm thứ bảy trời mưa lớn, tất cả các phòng giam trong tám khu đều phải im lặng để nghe trực tiếp truyền thanh tuồng cải lương, máy phóng thanh ở phía bồn nước. Tiếng hát mùi nhiều của cô đào cải lương bị tiếng gió mưa át giọng làm nhiều kẻ bực mình. Nhưng không ai dám nói lớn tiếng, họ chỉ chặc lưỡi tỏ vẻ khó chịu.

Quái già nằm lơ mơ ngủ, hai thằng lỏi tì thay phiên nhau dấm bóp lão. Lão thường thức tiếng hát giọng ca, thỉnh thoảng lại mỉm cười có vẻ thú vị lắm. Thời gian lặng lẽ trôi qua, kèn giới nghiêm rung lên. Quái già vỗ tay ra lệnh:

- Giới nghiêm rồi nghe, tụi bây về chỗ ngủ hết, thằng nào lộn xộn tao dọng thấy mẹ.

Tuồng cải lương tiếp tục đến 11 giờ đêm mới dứt hẳn. Quái già vươn vai ngồi dậy ngáp, lão nhìn quanh phòng, ánh mắt dừng lại ở phía Loan nằm. Loan ngủ chung với Huân con, Quái già ngần ngại một lát rồi lên tiếng gọi:

- Huân con!

Huân con già vờ ngủ không trả lời, nó ghé vào tai Loan nói nhỏ:

- Bỏ mẹ tao rồi!

Loan nằm lấy tay bạn:

- Mà bình tĩnh, hẳn đi vào đúng kế hoạch của mình rồi đó, khi đã nắm chắc bằng chứng rồi mà nhớ hành động nhé, tụi tao sẽ tiếp tay ngay.

- Huân con đâu.

Quái già gọi thêm tiếng nữa. Huân con cố thu hết can đảm dạ lên một tiếng, cả phòng giam đều thức giấc, chúng nó lên đưa mắt nhìn quái già. Quái già nạt:

- Ngủ đi chứ, tụi bây nhìn gì?

Quái già dịu giọng lại:

- Huân con, mà y tới đây ngủ với tao, hôm nay tao mệt, mà y chịu khó đấm lưng cho tao nghe.

Huân con lẳng lẳng đứng dậy, đi tới phía quái già. Quái già cười tít mắt:

- Nói vậy chớ tao thấy mà y ngủ đặng lạnh quá nên muốn kêu mà y lại ngủ với tao cho ấm.

Huân con dạ nhỏ. Bọn lỏi vì sợ quái già, nên lại len lét nằm xuống ngủ. Khắp phòng im lặng như tờ. Chỉ còn tiếng quái già vang lên:

- Giở rộng chiếu ra, mà y đắp chiếu qua người tao rồi bố con ta ngủ với nhau một giấc cho đến sáng.

Tiếng chiếu giở sột soạt. Loan nằm im thin thít nghe ngóng, đồng thời những thằng khác trong bọn cũng cùng chung một tâm sự như Loan. Chúng lo lắng thay cho Huân con và sẵn sàng hành động khi được lệnh của "xếp sòng".

Thời gian chậm chạp trôi, vẫn không có động tĩnh gì. Mưa mỗi lúc một to, tiếng mưa rơi ào ạt lùng tiếng cống tháo nước chảy ào ào dưới sân. Tất cả những kẻ thức để canh chừng mắt đã díp cả lại. Để chống cơn buồn ngủ, chúng phải nhổ nước bọt ra tay thoa lên mặt. Chúng nín thở, nằm ép mình dưới chiếu không cựa quậy. Càng nằm yên, cơn buồn ngủ mỗi lúc càng hành hạ chúng. Nhiều thằng buông thả không chắc quái già đã dám "làm thật" Huân con. Thằng Loan chỉ tính xa cho ra vẻ ta đây.

Loan cũng buồn ngủ, nó cố chống lại giấc ngủ đang lôi kéo, thật là một cực hình. Hai mí mắt cứ sụp xuống, và Loan biết nếu nó chỉ nhắm mắt lại năm giây thôi nó sẽ ngủ mê mết. Loan nghĩ đến Huân con. Đêm hình như đã khuya lắm. Mưa muốn không ngớt, bây giờ không còn ào ạt nữa nhưng nó dai dẳng...

Bỗng tiếng chiếu sột xoạt, rồi tiếng ứ hự của Huân con:

- Kỳ quá à!

Một tiếng xuyt khẽ nổi lên:

- Yên nào không mày chết bỏ mẹ bây giờ.

Tự nhiên Loan và bạn bè choàng tỉnh ngủ. Nhưng chúng nó vẫn nằm im thin thít nghe ngóng. Tiếng quái già thăm thì một cách dĩ hòa:

- Đừng có cứng đầu, mày đâu có bị thiệt thòi mà sợ.

Tiếng Huân con đối đáp:

- Nhưng tôi thấy kỳ quá.

Quái già cười nhẹ:

- Kỳ gì mà kỳ...

- Tui la lên cho coi!

- Mày tưởng tao ngán hả, ông đ... sợ thẳng nào ở đây hết, ông nhốt ráo trọi vào "cát sô" mới biết thân.

Huân con im lặng một lát bỗng nhiên nó vùng la:

- Bớ người ta!

Chiếc chiếu tung ra, nhất loạt bọn Loan đứng bật dậy nhào tới. Loan Hô thật lớn.

- Anh em ơi "a la sô"!

Bọn nhãi đã được Loan mắt nhưng chia công tác sẵn nhào về phía quái già như một bầy ác thú. Mồm thằn Dương húc to nhất bọn:

- Bắt được tại trận nhá! Nhào vô anh em. Đánh chết mẹ quái già cho tao.

Quái già chưa kịp ngồi dậy đã lãnh những cú đấm cú đá tung bừa. Những thằng khác mới đầu còn nhút nhát sau được đà cũng làm tới. Lũ trẻ tranh nhau đấm đá quái già tủa bụi như mưa bắc, chúng dầy xéo lên quái già như dầy xéo lên một cái bao tải. Miệng quái già lắp bắp:

- A, chúng bầy nổi loạn hả?

- Ừ chúng ông nổi loạn đấy, chúng ông đánh mà cho chết thằng quái già khốn nạn.

Mới đầu quái già còn la hét nạt nộ, sau rồi lão chỉ còn biết nằm co người lại như con tôm để đỡ đòn. Bọn lỏi la hét om xòm đền nổi tù nhân tám khu cũng phải thức giấc. Cửa phòng giam nhi đồng bị bọn giám thị đập thành thành vang động khắp khám đường. Loan mắt nhưng đứng chống nạnh như một ông tướng, hấn gào lên giữa những tiếng hò hét:

- Tụi bây đánh chết nó đi, tao lãnh đủ cho.

Quái già lẩn long lóc dưới sàn, lão rên la hăm dọa chán rồi van lạy rồi rít. Dương húc khoái tỉ cười lên hăng hắc. Nó cứ nhắm ngực quái già mà đập:

- Cho mà chết!

Ngoài hàng lang tiếng giày dép thi nhau chạy rồn rập. Tiếng còi lạnh lạnh xé không khí. Mưa vẫn rơi ào ạt. Có tiếng la ngoài đầu hành lang:

- Tù nổi loạn.

Tiếng qui lát súng kéo xoành xạch. Rồi họ chạy tới trước phòng giam nhi đồng chĩa súng vào trong, mặt đặng đặng sát khí. Loan bình tĩnh ra lệnh:

- Ngừng tay!

Nó nhảy tới chặn một chân lên ngực quái già đang nằm ngửa tênh hênh dưới đất. Bọn nhãi con im phăng phắc, người giám thị đứng bít vào song sắt hằm hằm!

- Tụi bây muốn nổi loạn phải không?

Loan đồng dục trình bày:

- Không, thưa xếp chúng tôi không nổi loạn, chúng tôi chỉ muốn triệt hạ lão trưởng phòng khốn nạn này.

Loan chỉ tay xuống mặt quái già đang rên rỉ dưới gót chân nó. Quái già la:

- Xếp ơi cứu em, chúng nó nổi loạn giết em!

Loan bỗng nhiên trở nên hung dữ, nó nhấn gót chân xuống mạnh hơn:

- Câm ngay! (Loan tiếp tục trình bày với giám thị) Xin xếp cứ mở cửa vào đây coi, thằng này khốn nạn lắm. Dạ thưa xếp nguyên nhân bệnh ỉa chảy của tù nhi đồng là do hành động khốn kiếp của thằng này ráo trội. Và đây (Loan kéo Huân con đang xốc quần ra đứng cạnh mình) Mà hãy trình bày với xếp đi.

Huân con mắc cỡ đứng cúi gầm mặt. Người giám thị thoáng hiểu, ông ta dịu giọng lại:

- Có thật không em?

Huân con lần đầu tiên được người giám thị hỏi bằng giọng dịu dàng, nó cảm động mếu máo gật đầu:

- Dạ thiệt đó, nó... nó...

Người giám thị hừ một cái. Ông ra lệnh cho những người giám thị khác hạ súng xuống. Trong khi đó lão già chối bai bai:

- Dạ oan quá xếp ơi I Chúng nó muốn nổi loạn, em tính dẹp, chúng vu oan cho em...

Người giám thị cau mặt:

- Câm họng, tao hiểu cả rồi. Chúng mày ngồi yên đó, đứa nào nhúc nhích tao bắn chết.

Nói xong, ông ra cửa tra chìa khóa vào mở. Bọn lính tì hời hợt, nhiều thằng run lên như cáy xẩy.

Cánh cửa sắt nặng nề mở rộng, người giám thị bước vào trong khi những khẩu súng lại được bắc lên chia vào phòng giam.

Người giám thị tới trước Loan, cúi xuống quan sát quái già. Ông ta chống nạnh nhìn khắp lượt rồi dịu dàng nói với Loan;

- Thôi được, nhà lao sẽ phân xử việc này...

Ông ta nhìn khắp lượt một lần nữa:

- Tao muốn hỏi thằng nào cầm đầu vụ này?

Loan khôn khéo trả lời:

- Dạ tất cả!

Ông giám thị gật gù:

- Mày trả lời khôn giằn trời!

Ông giám thị lại nhìn xuống quái già đang van lạy. Ông ta bực mình đá cho quái già một phát:

- Không còn chối cãi gì nữa, tao hiểu hết rồi, tội mày đáng xử bắn!

Quái già khóc lóc:

- Dạ oan con quá xếp ơi!

Ông giám thị muốn chắc ăn nên lên tiếng hỏi bọn lỏi:

- Đứa nào công nhận quái giá có tội giơ tay lên?

Bọn Loan giơ tay đầu tiên rồi lần lượt bọn lỏi tì làm theo. Quái già khóc lên hưng hức:

- Oan con quá xếp ơi! Xuân, Xuân mà lại phản bội tao nữa sao. Mà nói đi, mà nói chúng nó tính giết tao đi. Hôm trước chính mà khai với tao mà!

Xuân chưng hửng, nó đang giơ tay... Nó ngượng ngập ra mặt khi thấy nnững đôi mắt nhìn vào nó chằm chập. No là kẻ phản bội, nó không ngờ lại có giây phút này xảy ra, nó luôn luôn là kẻ hùa theo kẻ mạnh để trục lợi, no tráo trở như một con dao hai lưỡi, và lúc này đứng trước anh em đứng trước vị giám thị lạnh lùng đang chờ đợi nó trả lời, rồi nó nhìn xuống quái già, lúc này quái già không bằng một con chó. Bắt buộ=c Xuân phải tìm một lối thoát có lợi cho mình. Hăn chỉ mặt quái già chối bay chối biến.

- Lảng nhách à! Tôi nói với anh hồi nào, tôi ghét anh, anh bậy bạ ở đây ai lại không biết.

Quái già uất người, lão tính cãi nữa thì thẳng Xuân chạy tới toan đập vào mặt lão. Loan lạnh lùng nắm vai Xuân lại:

- Bình tĩnh chứ! Đủ rồi, tao biết lòng ngay thẳng của mà y rồi, chúng mình sẽ nói chuyện sau.

Thằng Xuân cãi tía lia:

- Nhưng em ức lắm, thẳng quái già này đổ thừa cho em để chia rẽ chúng mình đấy.

Loan cười nhạt, nụ cười của kẻ cả. Người giám thị đặt tay lên vai Loan:

- Mày có vẻ xếp sòng bọn này lắm, sáng mai ba đưa trong số đó có mày, sẽ xuống phòng can nhân trình bày với Trung tá quản đốc, hiểu chứ. Bây giờ thì tụi bây ngủ đi.

Nói xong giám thị cúi xuống nắm cổ quái già dậy:

- Tội thằng quái già này lớn lắm đấy, không thể để ở đây được nữa. Nhà lao tin cần mày là người lớn tuổi hóa ra hỏng hết. Tội bại!

Quái già lay van rồi rít, nhưng ông giám thị cứ xách cổ lão ra ngoài phòng giam:

- Không nhiều lời, mai mày trả lời với Trung tá...

Cửa phòng giam khép lại. Bọn lỏi la lên, chúng nhảy xổ đến bu lấy Loan. Chúng cúi thấp người xuống vòng tay công kênh Loan lên vai đi vòng quanh phòng giam. Dương húc la lớn:

- Hoan hô Loan mắt nhung!

- Hoan hô!

Chưa bao giờ trong đời Loan lại thấy lòng mình nôn nao vui sướng như lúc này. Nó giơ tay chào bạn bè và hét lên như điên, quên cả giới nghiêm:

- Đốt lò lên, nấu nước trà uống mừng lật đổ quái già!

Bọn lỏi reo hò ầm ĩ, chúng chạy a đến góc tường đốt lò, năm phút sau một dãy lò nhóm cháy sáng trưng. Chúng nó ngồi kể chuyện với nhau pha gây cần vừa rồi:

- Tao đá quái già một cái đau quá xá!

- Đ.m, tao không đá, tao bóp để nó!

Bọn trẻ cười lên hăng hắc. Huân còn khoái trí nhảy "tuýt" loạn xạ ngẫu ở giữa phòng. Dương húc thì trồng cây chuối, Minh toét lộn mèo. Còn thằng Cà Dao nhái điệu bộ

quái già ngồi xếp chân bàng tròn, tay dấm lưng miệng lè nhè:

- Có thằng nào đó không, tới dấm lưng cho bố già coi.

Dứt lời nó giả vờ ôm ngực ho lên xù xụ. Nhiều thằng khác nằm lăn lộn dưới đất rầy đành đạch, cười đến chảy cả nước mắt nước mũi ra.

Loan không đùa nghịch như các bạn, nó nhìn bạn bè vui mừng nên càng thấy lòng mình rộn rã. Nó nghĩ bụng, cũng cần phải cho bọn lỏi cười xả ga một mách cho sướng.

Khi Huân con nhảy tuýt qua mặt Loan, Loan túm quần nó kéo lại:

- Ê, anh em, thôi nghe, tội mình phải giữ im lặng cho nhà lao nghe.

Bọn lỏi tằm tắp nghe lời Loan. Tiếng nước bắt đầu réo xôi trong nôi. Dương húc ra lệnh:

- Thằng nào có bánh kẹo bỏ hết ra, tội mình ăn mừng chiến thắng quái già.

Bọn trẻ nhao nhao hưởng ứng. Giữa lúc ăn uống vui vẻ, thằng Dương húc như chợt nhớ ra điều gì, nó đứng phắt dậy, vỗ tay ra hiệu cho toàn thể im lặng. Chờ cho tất cả chú ý đến mình, Dương húc mới lên tiếng:

- Bây giờ chúng ta đã chiến thắng quái già rồi, đã "nhậ nhệ" no say, chúng ta cần phải tuyên dương công trạng "gắn mẽ đay" cho những người có công. Và nhất là... Nó nhìn về phía thằng Xuân.- Với kẻ có công lao chả cần nói vì ai cũng biết rồi. Bây giờ tao chỉ muốn nói đến kẻ phản bội thôi.

Khi nói, đôi mắt Dương húc chăm chăm nhìn về phía thằng Xuân. Tất cả mọi người đều nhìn theo. Dương húc

gọi:

- Xuân, tao muốn mày trà lời trước tất cả anh em rằng tại sao mày lại phản bội...

Xuân ú ớ cái:

- Tao... tao... đâu có phản... bội.

Dương húc cười, tiếng cười của nó nghe cay nghiệt làm sao:

- Hừ, không phản bội, tại sao quái già lại khai mày?

Khắp phòng giam nhao nhao:

- Đánh bỏ mẹ nó đi. Đồ chó!

Xuân cuống lên, nó dáo dác nhìn tất cả mọi người. Những đôi mắt căm phẫn hướng về nó. Nó lo sợ đến tột độ rồi bật khóc:

- Oan tôi quá!

Dương lúc oai nghiêm lên tiếng:

- Còn oan cái nỗi gì, đối với những kẻ phản bội tội bấy tính sao đây?

Tất cả đều nhao nhao đề nghị, kẻ đòi đánh, kẻ đòi được nhéo một cái, có kẻ đòi béo tai vắn mũi. Chờ cho tất cả đã đề nghị hết. Lúc ấy Dương húc mới lên tiếng:

- Thằng Xuân có thể với tội tao rằng nếu nó phản bội anh em nó phải sẽ ăn cú. Bây giờ bắt nó thực hiện lời hứa, anh em đồng ý không?

- Đồng ý!

Xuân sợ quá khóc lóc tùm lum, nó lạy van lung tung. Nó hướng về phía Loan, Loan chỉ cười nhạt. Bọn trẻ vẫn nhao nhao.

Dương húc bỗng trở nên tàn ác:

- Ở đây có thằng nào ỉa chảy không?

Thằng Huân con nhẩy ra, lượ quần sẵn:

- Tuy tao chưa... bị gì hết cả, nhưng tao đã muốn ỉa chảy rồi. OK cho thằng Xuân "măng giê ca ca" tao nghen.

Nói xong nó tụt quần ngồi xuống dặng. Miệng nó huýt sáo như gọi chó:

- Ê Xuân! chắc... chắc... tới đóp mày, nóng hổi à!

Bọn lòi cười phá lên, xô đẩy thằng Xuân thảm hại. Xuân nằm lăn ra đất khóc thảm thiết.

Dương húc tàn ác:

- Đ.m, bò tới đóp ngay, lộn xộn tụi tao chét vô mặt đó.

Xuân khóc ré lên vì những cái xô đẩy, đá đập. Nó hướng về phía Loan van lại:

- Anh Loan ơi, anh cứu em với!

Miệng thằng Huân con be be:

- Đ.m hôm qua thì ỉa chảy xoèn xoẹt, hôm nay lại táo bón. Đ.m chờ nghen, ròn tan nghen mày, ngon tổ mẹ.

Loan đứng dậy, nó xô những đứa đang bu quanh Xuân sang một bên:

- Thôi, mình xử một kẻ phản bội như vậy là quá đáng lắm rồi, Huân con đứng dậy ngay, và tụi mày nghe tao, nên tha nó.

Bọn lòi nhao nhao phản đối. Thằng Minh toét, Cà Dao gân cổ lên cãi:

- Đ... được, mày quên những ngày nằm dưới "cát sô" rồi sao?

- Tao không bao giờ quên được hết, nhưng thôi tao xin tất cả vì...

- Vì sao?

Loan mắt nhìn Xuân khinh bỉ:

- Vì tao sợ nó ăn kít của thằng Huân con bần kít nó đi.

Bọn lỏm cười ré lên sau lời nói "đầy ý nghĩa" của Loan mắt nhìn. Loan mắt nhìn tiếp:

- Thôi nha, tụi bây đồng ý tha nó nhá. Vì nó là thằng hèn... không đáng để cho những thằng chịu chơi như mình quan tâm.

Bọn nhóc tì được khích lệ dễ bị lôi cuốn theo đà, chúng đồng ý tha thằng Xuân một cách dễ dàng.

Đêm khuya dần và cuộc vui tàn dần. Người giám thị gác hàng lang có vẻ hiền lành hơn mọi hôm, ông ta ghé mặt vào xong sắt khuyên nhủ:

- Thôi ngủ đi các con, ngày vui còn dài...

CHƯƠNG 13

áng hôm sau, cả phòng giam nhi đồng được lệnh trung tá quản đốc sẽ lên thăm. Không đứa nào bảo đứa nào, chúng tự động quét tước thu dọn phòng giam sạch sẽ hơn mọi ngày.Cbúng không ngớt bàn tán về hành động đột ngột của trung tá. Chúng đoán già đoán non đủ mọi chuyện theo cảm nghĩ riêng của từng đứa. Thăng Huân con thì dựng đứng lên:

- Trung tá sẽ đích thân mang quái già lên phòng này để cho bọn mình ỳnh đó! Tao chỉ xin trung tá có một điều thôi...Cho tao cù léc quái già!

- Ừa tao cũng cù léc!

Huân con gân cổ lên cãi:

- Đâu có được mậy, mày phải tìm đòn khác chớ!

- Ừa, thôi tao hông thèm cù léc, tao... tao...

Minh toét tịt ngắc, nó cười ngu ngơ:

- Mày bày cho lao đi, ỳnh hoài thì chán thấy mẹ.

Huân ton bèn nói liền:

- Lấy tóc xoe vào lỗ mũi nó cho...hắt xì hơi!

Minh toét vỗ tay nhãy căng lèn:

- Ừa phải đó, trong khi mày thọc léc thì tao lấy tóc xoe vào lỗ mũi nó, nó vừa cười vừa hắt xì hơi... Đ.m nó ngộp hơi chết ngắc.

Hai đứa khoái tí cười như nắc nẻ. Lòng căm hờn quái già mỗi lúc một gia tang, bọn lỏi tì tha hồ nói xấu quái già,

tha hồ chửi bới và tìm cách trả thù bằng... mồm chẳng có ai kiểm soát.

Thằng Cà Dao cầm đầu cầm cổ chạy từ đầu phòng đến cuối phòng hét như điên:

- Đ.m, quái già, quái già b.c!

Nó hét được một chặp, mệt quá ngã quay cu đơ ra sàn nằm thở như heo. Riết rồi một hồi thằng nào cũng khai là mình xuýt bị làm nạn nhân của quái già. Thằng Xuân ngồi buồn hiu ở góc phòng, không ai thèm ngó ngang đến. Bọn lỏi tẩy chay không thèm chơi với tay sai của quái già.

Một tốp chừng mười đứa rủ nhau leo lên song sắt đồng thanh hét:

- Đ.m quái già! Đ.m quái già!

Giám thị gác hành lang thấy bọn lỏi mỗi lúc một lộng bèn cầm dùi cui ra đuổi, chúng không chịu trèo xuống, chúng leo tuốt lên cao. Ông giám thị với không tới bèn đứng dưới cầm dùi cui nhảy căng lên đập loạn xạ, miệng chửi bới như con mẹ điên.

Giữa lúc ấy thì trung tá lên thăm phòng. Bọn nhóc tí còn đeo dính cả chùm trên song sắt. Trung tá đứng nhìn chúng lắc đầu cười dễ dãi:

- Thôi, xuống đây các con!

Chúng nó lục tục leo xuống đứng nghiêm chào trung tá. Không thấy quái già bị còng giắt theo như con chó, bọn lỏi tí thất vọng ra mặt.

Trung tá đi vòng quanh phòng xem xét xong xuôi rồi ra lệnh cho tụi lỏi ngồi xuống. Bằng một giọng dịu dàng trung tá quản đốc nói:

- Tôi cảm phục các em, các em đã biết thương yêu nhau trong cảnh khốn cùng này. Tôi hy vọng các em sẽ còn

thương yêu hơn nữa. Kẻ thù của các em, tôi đã bắt giữ để chờ ngày phán xử, chúng ta sống ở trong xã hội có pháp luật, bắt buộc chúng ta phải tôn trọng luật lệ. Kẻ có tội phải đền tội xứng đáng. Tôi chỉ có bấy nhiêu lời vẫn tắt để nói với các em. Bây giờ các em cần gì, muốn gì hãy nói cho tôi biết, nếu thỏa mãn cho các em được, tôi hứa sẽ cố gắng. Đó là lời hứa danh dự của tôi, vị trung tá quản đốc của khám đường này.

Nói xong, trung tá đứng nhìn khắp lượt bọn tù nhi đồng. Phòng giam yên lặng như tờ. Trung tá chờ đợi, mãi một lát sau mới thấy một bàn lay giơ lên. Loan mắt nhưng, linh hồn của cuộc nổi dậy. Trung tá cho phép Loan đứng dậy. Loan cảm động, tiếng nói của nó hơi mất bình tĩnh:

- Dạ thưa trung tá... Sau khi lật đổ được quái già, chúng em muốn đời sống của chúng em khá hơn...

Trung tá gật gù:

- À! vậy hả, nhưng điều quan trọng là lụi bây có điều khiển được nhau không?

Loan mắt nhưng đưa mắt nhìn bạn bè dò hỏi. Bọn đồng đảng của Loan gật đầu. Loan thêm tin tưởng mạnh bạo nói:

- Dạ được.

Trung tá xoay xoay chiếc can trong tay:

- Tôi chấp thuận, việc đầu tiên là tôi cho phép các em cử một người đại diện phòng như tù người lớn. Nhưng với điều kiện người đó phải đủ tư cách đại diện anh em để nói chuyện với nhân viên khám đường,..

Bất ngờ bọn lỏi reo hò ầm:

- Loan mắt nhưng! Loan mắt nhưng!

Trung tá xoay lại hỏi Loan:

- Em là Loan mắt nhưng?

Loan dạ nhỏ. Bất ngờ trung tá đưa tay ra bắt tay Loan mắt nhưng. Bọn lỏi thì reo hò vang dậy... Tự nhiên người Loan nổi gai ốc vì quá súc động. Chưa lúc nào Loan thấy yêu mến cuộc đời như bây giờ. Vị trung tá cười mở:

- Trong đời tôi chưa bao giờ được có những giây phút này, mặc dầu tôi đã làm đến chức Trung tá. Em đã được anh em yêu mến một cách chân thật. Em xứng đáng làm đại diện phòng. Anh em hãy bảo ban nhau để sống qua những ngày tháng đen tối này. Tôi hy vọng rằng với những người có tâm hồn như các em, nếu xã hội khéo hướng dẫn sẽ trở nên những con người tốt... Nói thế tôi không bảo các em cứ ỷ lại vào sự giúp đỡ của xã hội mà tôi muốn khuyên các em nên tự ngoi lên khỏi đồng bùn nhơ...

Trung tá nói một hơi, bọn lỏi thì ngồi im lặng. Đứa nào đứa nấy hầu như cảm động về lời khuyên của trung tá. Một lát sau trung tá đặt tay lên vai Loan, hướng xuống phía bọn lỏi:

- Các em đồng ý để Loan mắt nhưng làm trưởng phòng chứ?

- Đồng ý!

Một lần nữa trung tá bắt tay Loan, ông nói:

- Em hãy cố gắng rồi bầu lên một ban đại diện phòng thật xuya. Nếu cần gì các em cứ làm đơn gửi cho tôi, tôi sẽ hết lòng giúp đỡ.

Nói xong ông rời tay Loan ông dơ cây cần chào bọn tù nhi đồng rồi đi ra cửa. Bọn tù nhi đồng đáp lại bằng những tiếng hô vang dậy:

- Hoan hô trung tá quản đốc!

- Hoan hô!
- Hoan hô Loan mắt hung!
- Hoan hô!

Loan thấy lòng mình dâng lên một niềm vui nhẹ nhàng. Nước mắt quanh tròn. Nó thấy yêu mến cuộc đời này, yêu mến tất cả mọi người. Giữa cái xấu xa hèn hạ của đời sống, đôi khi lóe lên những niềm tin tưởng. Và những niềm tin tưởng đó chỉ thoáng qua, hiếm hoi. Nhưng chính những điều đó đã cứu vớt con người khỏi tuột mãi xuống vực thẳm. Loan nghẹn ngào cảm ơn bạn bè, nó quay mặt nhìn qua song sắt. Ngoài đó nắng chói chang, ngoài đó là cuộc đời đang chờ đón Loan... Loan thấy lúc này, hơn bao giờ hết, tâm hồn Loan đầy bao dung. Nó có thể quên tất cả hận thù, quên sự khốn cùng, quên tất cả tai vạ đã giáng xuống đầu nó. Loan sẽ tha thứ hết, kể cả kẻ thù không đội trời chung.

Loan chớp mắt quay vào.

CHƯƠNG 14

Ngày tháng dần trôi, tâm hồn Loan thoải mái. Đôi khi nó quên rằng mình đang sống cuộc đời tù tội. Xung quanh Loan là những người bạn chỉ biết thương yêu nhau, giúp đỡ nhau. Sự thuận hoà trong một phòng giam thật hiếm hoi. Chính Dương húc cũng phải công nhận điều đó.

Đên cuối năm trời lạnh, Dương húc nằm ôm Loan để truyền hơi nóng cho nhau, tất cả mọi người đều say ngủ. Bên ngoài gió thổi vì vèo, tiếng đế giầy của người giám thị gác khám đi đi lại lại dọc theo dãy hành lang dài... Đêm nay Loan không ngủ được, nó thao thức như nhớ một kỷ niệm nào xa xôi lắm... Thỉnh thoảng Loan thở dài buồn bã. Dương húc tuy nằm nhắm mắt nhưng vẫn chưa ngủ. Thấy bạn còn thức, Dương húc lay tay hỏi:

- Sao không ngủ đi mà, khuya rồi!

Loan gỡ mình, choàng một tay qua vai bạn:

- Không biết tại sao đêm nay khó ngủ quá!

Rồi Loan chặc lưỡi:

- Mà lo quái gì, ngày tháng còn dài.

Dương húc kể lể:

- Tao cũng vậy, lao không ngủ được, hôm nay tao thấy buồn buồn thế nào ấy!

- Hay là hai đứa chúng mình sắp phải xa nhau.

Bằng giọng buồn bã Dương húc trả lời:

- Tao cũng linh cảm như vậy.

Bất chợt Loan nói:

- Nếu phải xa nhau thì buồn quá nhỉ!

Dương húc cười nhẹ:

- Mà không nghĩ rằng mình sẽ gặp lại nhau ở ngoài đời à?

Mãi lúc đó Loan mới chợt nghĩ ra, nó vỗ vào vai bạn:

- Ừ mình phải gặp nhau chứ!

- Có lẽ mà sẽ ra trước tao, tội trạng mà chẳng có gì đáng kể.

Loan nằm yên lặng một lát:

- Không có gì thật, nhưng đối với tao là mọi điều nhục nhã.

- Nhục nhã vì mà oan uổng chứ gì?

- Chỉ phần nào thôi, nhưng tao ức công lý, công lý hình như chỉ dùng riêng cho kẻ mạnh, với những kẻ yếu thì không được che chở đến nơi đến chốn.

Khi nói đến điều này mắt Loan hằn lên niềm căm hận. Nó hậm hực nói, nói hoài, như trút bỏ mọi hờn tủi từ bao nhiêu lâu nay bị dồn nén. Dương húc lặng lẽ nằm nghe, cuối cùng nó nói:

- Chưa bao giờ tao nghĩ đến những lời mà vừa nói, có lẽ tao ngu quá chẳng. Tao cứ đinh ninh rằng với những thằng như mình sinh ra là để ở tù... Để bị phú lít bắt và bị người đời đập vào mặt như... con chó. Tao nhục nhã quen rồi, còn mà là thứ con nhà lành, mà thấy những điều đó chướng nên không chịu nổi...

Chưa lúc nào Dương húc thấy mến một người bạn như đã mến Loan. Những người bạn của nó là những đứa chỉ lo chữ thề, văng tục.

Chúng không có sự thâm trầm, không có lòng bao dung, không có một trí khí đáng để nể vì. Sự xấu xa, sự tốt lẫn lộn nhau, với những cơn bốc đồng... trong phút chốc. Dương húc sống và nghi ngờ tất cả mọi người. Nó không có dịp thổ lộ, tâm sự với một ai.

Nhưng với Loan mắt nhung, Dương húc không phải lo ngại đến điều đó. Loan có đầy đủ đức tính của một kẻ, đàn anh đáng mến. Trong cuộc đời giang hồ của Dương húc một lần biết tin tưởng ở một người. Dương húc thấy Loan chững chạc.

Càng về khuya, gió càng lạnh hơn. Dương húc đặt tay lên vai bạn:

- Ra khỏi tù mày sẽ làm gì?

Loan thở dài:

- Tao chưa biết làm gì, nhưng trời sinh voi trời sinh cỏ.

Dương húc ôm Loan, xiết mạnh tay trên vai bạn:

- Hay mày về với tụi tao.

Loan lặng lẽ một lát mới trả lời:

- Tao chả biết làm gì với tụi mày hết.

- Được, thế thì mày về làm "đầu nậu" tụi tao.

- Làm đầu nậu?

Loan kêu lên thảng thốt, rồi nó cười nhạt.

- Đâu có dễ dàng thế được mày!

- Không có gì khó khăn hết nếu mày chịu làm. Tao có lũ đàn em hiện nay sống nheo nhóc, mày ra tìm chúng cho tao rồi săn sóc chúng.

Dương húc thở dài:

- Tao ở tù lâu chắc chúng nó phân tán hết rồi, tội nghiệp chúng nó lại bị bọn khác chèn ép. Mà ra trước cố tìm chúng nó cho tao.

Loan ngần ngại một lát rồi trả lời "được".

Dương húc nắm lấy tay bạn:

- Mà cố gắng nhé! Tao sẽ viết một cái giấy giới thiệu mà với tụi nó, mà ra mà không phải lo nghĩ gì đến chỗ ăn ở... Mà về ở với tụi nó. Nhưng cái khó là mà phải đi tìm chúng nó về cho đủ. Tao đoán chừng chúng nó không còn ở với nhau nữa... sau khi kẻ cầm đầu đã bị bắt.

Loan suy nghĩ, lẩm bẩm:

- Tìm chúng nó, tìm chúng nó đâu có dễ.

- Chúng nó hành nghề ở Kim Sơn Saigon, địa điểm đó ác liệt nhất vì đông khách. Để dễ nhận ra chúng, mà tìm thẳng Tý què đầu tiên. Tý què cụt một giò, nhìn thấy mà biết liền. Tý què sẽ đi tìm những thằng khác cho mà.

Loan gật đầu:

- Tao biết, nhưng chắc sẽ có những trận đụng độ lớn.

- Tại sao lại đụng độ?

- Mà không nghĩ rằng các đàn em của mà trong khi mà bị bắt chúng nó đã theo đám khác rồi à?

- Không đâu, chúng trung thành đối với tao lắm!

Loan cười nhẹ:

- Tao biết điều đó rồi, sợ những thằng "đầu nậu" khác không để cho chúng nó được yên.

Dương húc chợt nghĩ ra, nó hậm hực:

- Ừ có thể lắm chứ, tao ra tao sẽ tiêu diệt hết chúng nó.

Dương húc nhìn Loan không chớp mắt:

- Thôi vậy, mày khỏi tìm chúng nó nữa... Mày chưa thể là địch thủ của đám giang hồ.

Loan vô tình bị chạm tự ái, nó cương quyết:

- Tao đâu có ngán hả mày, đụng độ thì đụng độ chứ ngán mẹ gì. Ở tù tao đã ở tù rồi, khốn nạn hơn con chó tao đã trải qua. Cần mẹ gì hả mày.

Nói xong Loan cương quyết đưa tay ra bắt tay bạn. Dương húc nắm lấy tay bạn nhếch mép cười:

- Được lắm vậy mới chịu chơi chớ. Nhưng này, cuộc đời mày bắt đầu đi vào con đường giang hồ rồi đó, liệu mà giữ thân nghe chưa!

Loan lặng lẽ nhìn vào khoảng không. Loan đã quyết định rồi và nó sẽ phải chịu. Nó biết những gì sẽ xảy ra mai hậu...Hơn lúc nào hết, nó tin tưởng, niềm tin tưởng lóe lên trong một tương lai đen tối, đầy trắc trở. Loan xiết chặt tay bạn:

- Tao đã quyết định rồi.

Dương húc cảm động, nó không nói được gì thêm, nó lắc mạnh tay bạn:

- Cuộc đời này khốn nạn lắm, tại sao mày nhào vô làm chi.

- Tao đã quyết định, tao không có điều gì để tiếc. Phái xả thân ra để tìm hạnh phúc cho mình, dù cái hạnh phúc đó có là cái hạnh phúc chó đẻ, đều cáng...

Dương húc bắt đầu kể cho Loan nghe về từng địch thủ của nó, mà Loan sẽ phải thay nó đương đầu khi ra khỏi khám. Khi trình bày, mặt Dương húc đanh lại:

- Chém! phải chém, đừng có quân tử Tàu mà mất mạng. Chúng nó cũng ghê gớm lắm chứ không hiền đâu. Mày

không chém chúng, chúng sẽ chém mày chết luôn. Trong người luôn luôn phải để dao.

Dương húc nhấn nhủ Loan lừng ly từng tí như con gái về nhà chồng. Loan cảm động vì tấm thịnh tình đó, nó không biết nói gì hơn ngoài nhiệm vụ nằm nghe Dương húc truyền dạy kinh nghiệm giang hồ. Cuối cùng Loan ngủ thiếp đi khi trời về sáng...

Hai tháng sau Loan ra Tòa, Tòa án tuyên 5 tháng tù ở. Loan đã ở vừa hết năm tháng. Khi ở Tòa về, Loan hậm hực, nó chửi thề rầm rĩ trên xe:

- Đ.m, con c..., họ chèn ép mình quá chịu thể đ., nào được.

Một gã tù vừa bị tuyên án 20 năm khổ sai về tội giết vợ, nghe Loan than thở, gã bực mình gắt:

- Mày làm đ... gì được chúng nó!
- Không làm gì được nhưng ức bỏ cha đi ấy!
- Ức thì tự tử đi.
- Sức mấy mà tự tử?

Gã hỏi Loan:

- Mày bị bao nhiêu năm tù?
- 5 tháng tù.

Gã xì một liếng:

- Thế mà cũng đòi than thở, bố mày đây những hai mươi năm mà vườn tươi rói.
- Nhưng tôi oan!

Gã tù cười lớn;

- Thằng ở tù nào cũng có cái lý của mình hết, pháp luật cũng vậy, họ xử theo cái Ý của họ. Như tao đây..., Đ.m

tao không ân hận gì hết, giết được con vợ khốn nạn của tao là tao mừng rồi.

Những người trong xe thấy khó chịu vì cái miệng bô bô của hắn, nhưng vì thương hắn tội nặng nên không nỡ nói. Ngồi cạnh Loan là một ả giang hồ tuổi chừng mười bảy, mười tám. Những móng tay dài của ả đã loang lổ nước sơn. ả ngồi bó gối, đôi mắt mệt mỏi lim rim như buồn ngủ. Xe lắc lư. ả choàng ngã vào người Loan. ả lí nhí xin lỗi. Loan mỉm cười:

- Không sao ị

ả ngồi phía dưới thùng xe, nên không trông thấy gì dưới đường. Bỗng nhiên ả hỏi bằng giọng:

- Tới đâu rồi nhỉ!

Loan bỗng nhiên thấy mình có bốn phận phải trả lời câu hỏi của ả:

- Chắc gần tới nơi rồi.

Như được đà ả tiếp:

- Ừ em cũng nghĩ vậy. Em nhận ra cái nóc nhà cao mỗi lần đi xe qua đây... em nhớ liền.

- Bị bắt nhiều lần rồi hả?

- Mời có hai lần, xui quá, mới hành nghề chưa được một năm đã bị bắt tới hai lần, lần nào cùng ba tháng.

ả buồn bã tâm sự:

- Lần này không có ai nuôi thành ra khổ quá!

ả như tiếc rẻ:

- Lần trước sướng như tiên, tuần lễ nào cũng hai lần nuôi. Khi ra tù lại còn được chị Tám cho ra Vũng Tàu nghỉ một tuần lễ rồi về mới phải... làm việc,

Câu chuyện của ả giang hồ có vẻ hấp dẫn, Loan hỏi tiếp:

- Sao lần này không có ai nuôi?

- Lào này ầy hả, buồn lắm anh ơi, chị Tám bỏ em rồi. Chị Tám bảo em xui... Mới về tới nơi chưa kịp "mần việc" đã bị túm nữa, chị Tám nói không hơi sức đâu nuôi hoài cái con xui cùng mình.... Chỉ còn kể nuôi em chỉ lổ ngót trăm ngàn...

- Dữ vậy sao?

- Dạ chỉ nói vậy!

Loan ngẫm nghĩa lại con bé, trông nó cũng sạch nước cần. Người nhỏ nhắn, chân tay xinh xẻo. Mặt nó lúc nào cũng phảng phất buồn...

Ả tiếp:

- Lần này ra khỏi tù em chưa biết về đâu, thiệt khổ quá!

Loan hỏi:

- Xử chưa?

- Rồi, lại ba tháng!

- Hôm nào ra?

- Còn bảy hôm nữa, còn anh?

- Ngày mai.

Ả giang hồ tần ngần:

- Anh được về chắc người nhà mừng lắm nhỉ.

Loan nghĩ đến thân phận mình, nó buồn bã lắc đầu:

- Tôi cũng như cô, chẳng có ai!

Ả cười, nụ cười khô héo:

- Nhưng anh là con trai còn dễ xoay xở, em mới khổ.. chỉ biết đi... làm dĩ, mà tú bà lại không thèm nhận. Em đâu đến nỗi già xấu phải không anh?

Ả ngần ngại một lát rồi bỗng nhiên nắm tay Loan:

- Anh giúp em nhé!

Loan nhìn thẳng vào mắt ả:

- Tôi giúp gì được cô?

- Đúng ngày em ra, anh tới cửa công an đón em, đi đâu cho em đi với. Đỡ mấy hôm thôi, khi kiếm được việc làm em không dám quên ơn.

- Nhưng tôi... nhưng tôi chẳng có gì chắc chắn hết.

Ả giang hồ như kẻ chết đuối vớ được cọc, ả cố níu kéo:

- Em không cần gì hết... Miễn là có một người để em dựa vào chút đỉnh thôi. Chỉ cần hai ngày, em sẽ kiếm được việc làm...

Loan thấy khó nghĩ trong trường hợp này. Nửa Loan muốn nhận lời, nửa không nỡ từ chối:

- Tôi nghèo lắm, sợ cô đi theo tôi sẽ đói.

- Đói em chịu được mà anh, em quen rồi.

Đôi mắt ả giang hồ như van lơn. Loan nhìn ả một hồi rồi gật đầu:

- Được, tôi nhận lời!

Đôi mắt ả giang hồ sáng lên:

- Thiệt nhé anh, thiệt nhé! Em tên là Xuân, Nguyễn thị Xuân. Nhìn em cho kỹ đi không lại quên mặt. Hôm ra em sẽ mặc bộ quần áo bà ba này cho anh dễ nhận. Đứng chờ em ngay ngoài cửa công an nghe.

Loan thấy ả giang hồ mừng rồi rít nên cũng vui lây. Nó nắm tay ả bóp nhẹ:

- Yên chí, nếu tôi có ăn thì cô cũng có ăn, còn tôi đói thì ráng chịu đấy nghe.

- Dạ, em chịu đựng quen rồi.

Xe bắt đầu chạy vào trong thành khám đường.

Mọi người chồm lên nhìn qua cửa:

- Tới rồi đó anh em ơi!

Người giám thị coi tù mở cửa nhảy xuống trước. Ông ta vẫn nói câu thường lệ:

- Thôi xuống đi các cha các mẹ!

Trước khi Xuân bị đưa trả vào phòng giam pbụ nữ ả còn dặn lại Loan:

- Nhớ nhe! Em tên Xuân.

Lên tới phòng giam, Loan bị bạn bè bầu lại hỏi nhao nhao về án của nó. Loan buồn bã trả lời:

- Năm tháng tù ở.

- Ờ vậy thì ngày mai mà sẽ về rồi.

Dương húc gọi anh em:

- Ê tụi bây, tối nay mình phải làm tiệc tiễn Loan mắt hung ra về nghe. Đồng thời bầu trưởng phòng mới để thay thế.

Bọn lỏi ti nhao nhao hưởng ứng, chúng ra lục lọi các giỏ đồ để góp phần. thằng Xuân thuộc loại con nhà giàu nên góp nhiều nhất.

Buổi tối hôm ấy, khi ngồi chung với anh em uống trà ăn bánh. Loan mắt hung cảm động bắt tay từng đứa hẹn ngày tái ngộ. Loan xác nhận lại lời nói của mình:

- Tái ngộ là tái ngộ ở ngoài đời chứ không phải tái ngộ trong khám này đâu nhé!

Bọn lỏi ti cười ồ lên, một thằng hăm dọa đùa:

- Nếu đàn anh mà trốn tụi em luôn thì tui em thổi ống khóa kêu ba hồn chín vía nhà anh vô liền.

Loan cười dễ dãi, Dương húc chỉ cái bàn thờ có mấy cái bánh kẹo, hai ngọn nến nhỏ và một nén nhang một cái thùng sữa bò bằng cạc tông:

- Vái cảm tạ bà chúa tám cửa ngục đi mà.

Loan khinh thường:

- Còn vụ đó nữa sao, bày đặt mê tín dị đoan.

Thằng cả trốn như Dương húc mà phải nghiêm mặt lại:

- Đừng nói láo mà, bà thiêng lắm, mà mới tù con so biết mẹ gì, nghe tao đi.

Loan cãi:

- Nghe sao được, phải biết rõ tao mới nghe chứ, mà dựng lên một bà chúa rồi bắt tao cúng vái thì đâu có được.

Phòng giam im phăng phắc, một lát sau các bạn bè của Loan vỗ tay rào rào. Không biết chúng tổ chức từ lúc nào, hai thằng nhỏ đứng dậy, tay cầm một vòng hoa giấy làm bằng vỏ bao thuốc lá lên choàng vào cổ Loan.

- Bọn chúng em chúc anh tự do gặp được nhiều điều may mắn. Chúng em sẽ nhớ anh, nhớ mãi người cầm đầu vụ lật đổ quái già, mang lại ánh sáng tự do trong cảnh tù tội tối tăm này...

Loan mắt nhung nhận vòng hoa, nước mắt lưng tròng. Chưa bao giờ trong đời Loan lại nhận được những thiện cảm chân thành đó. Bọn lỏi thì hoan hô vang dội.

Phòng giam bầu trường phòng mới để thay thế Loan mắt nhung. Dương húc đặc cử trong tiếng reo hò vang dội của

bọn nhóc tì. Cuối cùng là một vụ "ăn uống tàn sát" trong vui nhộn.

Loan thao thức mãi đến khuya mới thiếp được một lúc.

CHƯƠNG 15

T

ờ mờ sáng hôm sau Loan đã thức giấc, một số bạn bè thân tín cùng dậy với Loan để uống trà tiễn biệt. Dương húc không quên nhắc Loan nó còn hơn hai trăm đồng gửi dưới phòng ký vật can nhân:

- Mà lấy hai bò đi, chỗ tiền lẻ để lại cho tao, hôm qua tao đã làm đơn xuống xin xếp trưởng phòng trao lại cho mà rồi.

Loan cảm ơn bạn, tất cả những thịnh tình của bạn bè làm Loan cảm động. Họ lo thu xếp cho Loan thật chu đáo, cả đến những bộ quần áo để thay đổi. Loan tương đối đầy đủ. Dương húc vừa cười vừa hỏi Loan:

- Khi ra khỏi khám, việc đầu tiên mà làm gì?
- Tao sẽ uống một ly cà phê thật ngon.
- Chỉ có vậy thôi sao?
- Vậy thôi!

Dương húc cười nói:

- Tao thấy nhiều thằng kỳ lắm, thằng nào thuộc loại dân "ken" là khi ra nhà vô tiệm hút, thằng khoái gái nhà vô xóm điếm. Còn tao đớp, đớp no bò lè bò càng ra rồi đút đầu vô xi nê làm một giấc.

Dương húc nhìn Loan ranh mãnh tiếp:

- Mà có thích gái không?

Loan lắc đầu trả lời nước đôi:

- Có lẽ sẽ khoái, nhưng bây giờ thì chưa khoái.

Thằng Huân con châm chọc:

- Mà y có mèo không?

Loan đưa tay beo tai nó:

- Chỉ được cái đầu nhăm là không ai bằng.

Cả bọn uống với đến lon "guy gô" trà thứ hai thì vừa vặn giám thị lên gọi Loan. Trời chưa sáng rõ nhưng bọn lỏi tì đã dậy hết. Chúng reo hò ầm ĩ, hè nhau nhào đến bên Loan:

- Uỳnh bỏ mẹ Loan mắt nhưng đi tụi bây ơi!

Được lệnh, thằng nào thằng nấy nhào vô như điên, thằng thoi, thằng đá Loan tụi bụi. Loan chỉ còn nước ôm đầu chạy chối chết ra cửa:

- Từ giã anh em!

Theo phong tục của các phòng giam trong khám, khi một kẻ được tự do đều phải chịu một trận đòn hội chợ tổng tiền của các bạn tù. Những kẻ được tự do từ các phòng giam ra nhập bọn mỗi lúc một đông. Ai nấy đều tươi cười hơn hờ. Xuống tới phòng ký vật can nhân, trời cũng chưa sáng rõ. Loan nhìn ra trần song sắt trên trần nhà thấy ánh nắng đầu tiên đã ửng bông. Loan thấy lòng mình lâng lâng vui sướng. Tiếng nói chuyện, chào hỏi vang vang trong phòng. Trên môi ai nấy đều nở nụ cười, họ mời nhau những điếu thuốc không tiếc rẻ... Loan cũng được mời hút thuốc.

Một người đàn ông có tuổi ngậm Ngùi:

- Mười năm rồi tôi mới được có giây phút này, tôi tưởng mình chết mất xác ngoài đảo rồi chớ.

- Bác mới ở ngoài đảo về!

Nghe Loan hỏi, người đàn ông tụi thân rút chiếc khăn chặm nước mắt:

- Ủ tao bị đày ra đảo bảy năm nay rồi, được về khám này khoảng một tuần lễ nay để chờ trả tự do.

- Bác còn thân thích họ hàng gì ở đây không?

- Chắc chẳng còn ai, nhưng tao xoay xử được, lần này tao quyết làm lại cuộc đời.

- Bác không có vợ con à?

Hỏi đến câu đó, gã đàn ông có tuổi lại chảy nước mắt ra:

- Có, nhưng tao nghe nói con vợ tao bỏ tao đi lấy chồng khác rồi, còn con tao thì chắc tao không còn nhận ra nữa. Khi tao bị bắt thì nó mới chấp chững biết đi. Nhưng nếu gặp lại nó, tao sẽ nuôi nó.

- Bác làm gì có tiền mà nuôi?

Người đàn ông đứng tuổi hứ một tiếng:

- Mày khi tao không có tiền sao, tao là thằng giàu nhất đảo đó.

- Tiền ở nhà gửi ra cho bác hả?

Người tù đứng tuổi nhú mắt có vẻ bực bội:

- Tao đâu thềm mày ơi! Tao dư sức làm giàu một mình. Suốt bảy năm trời tao nuôi gà, đánh cá, dành dụm từng đồng...

Hắn ta khoe khoang:

- Tao hiện giờ có ngót một trăm ngàn, tao đủ sống phong lưu đ... cần thẳng nào hết.

Trời sáng rõ, đoàn tù được hướng dẫn ra xe để đưa về nhà Tổng Giám Đốc Công An trả tự do. Khi lên xe người giám thị lại lấy còng ra, khóa tay từng cặp vào nhau. Loan ngạc nhiên hỏi:

- Hay nhỉ, được trả tự do rồi sao còn bị còng tay?

Người giám thị trừng mắt nhìn Loan, nói cộc Iốc:

- Chưa đâu!

Gã tù ngồi cạnh giải thích:

- Phương pháp an toàn đó. Biết đâu khi giải về công an người ta chẳng điều tra ra một tên tù được trả tự do bị mắc một vụ khác nào đó...

Loan chợt hiểu, à một tiếng. Chiếc xe chạy chậm chậm trong thành phố, Loan thấy thời gian này sao dài ghê gớm. Mỗi khi xe ngừng ở một chặng đèn đỏ, các tù nhân lại xô ra cửa nhìn xuống đường reo lên:

- A đường Phan đình Phùng, vui quá!

Đúng vào giờ đi làm nên đường phố nườm nượp xe cộ qua lại. Có tù nhân không giữ nổi bình tĩnh giờ ta; vẩy xuống đường gọi om xòm. Người thi ngồi lăm lì một xó có vẻ lo lắng:

- Tao lo quá!

- Lo cái gì?

- Hồi năm năm về trước tao có dính líu đến một vụ buôn lậu hồng biết họ có tìm ra không? Tao mà phải ngồi lại mấy năm nữa chỉ có nước chết!

Loan cũng không giữ nổi sự vui sướng. Nó nói cười luôn miệng, nó nói đến những việc sẽ làm khi bước chân ra khỏi cửa ải cuối cùng:

- Tao ấy à, hết tội rồi, khi ra khỏi Công An tao "doạ" một đường tới quán cà phê làm một đĩa cơm tấm bì chả, một ly cà phê đen và hút liền tù tì bốn điếu thuốc Ru Bi. Thú vị đ...chịu được.

Loan nghĩ đến Minh, bạn nó, và Thiệu, thằng em hiền lành mà Loan xa cách suốt năm tháng trời nay. Loan nghĩ

bụng, thôi thì cũng phải muối mặt nhờ bạn đỡ một thời gian trước khi tìm được việc làm. Loan lại nghĩ đến chị Bảy, đến con người đã đưa Loan vào vòng tù tội, Loan thấy bình tĩnh một cách kỳ lạ, Loan không còn thấy căm giận chị Bảy như mấy tháng về trước nữa, hình như thời gian đã làm Loan nguôi ngoai hận thù. Nhất là bầu trời ngoài kia, bầu trời xanh ngắt, xanh cao thăm thẳm như xoa dịu tâm hồn Loan, làm Loan trở nên một con người rộng rãi.

Xe chạy từ từ trên đường phố, bóng lá cây chập chờn trên cao, những sợi mây thật mỏng thấp thoáng qua khung cửa hẹp giăng lưới sắt mắt cáo. Tiếng động cơ xe cộ, tiếng ồn ào từ dưới đường vọng lên nghe vui vẻ lạ lùng.

Đang mãi suy nghĩ vẩn vơ, cả xe bỗng nghe tên tù đứng đầu ở cửa reo lên:

- Tới nơi rồi!

Bọn tù ồ ra cửa. Phía dưới đường, đàn bà trẻ con đứng ngó lom lôm vào cửa xe rồi reo lên:

- A, ba mày kia. Anh ơi! Sao về muộn quá vậy?

- Xe phải chờ!

- Mẹ con tui chờ anh ở ngoài này nghe!

Gã tù vui vẻ quay lại khoe:

- Vợ con tao đó!

Xe chạy vào trong vòng thành, bọn tù được trả tự do bị dẫn vào một phòng giam tạm. Người công an vui vẻ:

- Anh em chịu khó một chút nhé! Chính phủ đãi anh em một bữa cơm tù trưa nay nữa.

Loan thở phào:

- Thế là nhà em mất chương trình cơm tấm buổi sáng rồi...

Người công an nheo mắt nhìn Loan:

- Mà tù bao lâu?

- Dạ năm tháng ạ!

- Năm tháng mà còn chịu nổi nữa là một buổi sáng hôm nay, chịu khó đi cứng.

Vừa nói anh ta vừa tháo còng ra cho các tù nhân.

Loan bẻ những ngón tay kêu răng rắc:

- Thoát nợ, thật là chó chết!

Trong phòng giam tạm, tiếng chuyện trò ồn ào như vỡ chợ. Các người mới bị bắt còng tay đi qua phòng giam lên đưa mắt nhìn vào thềm thường. Nhiều tên tù chuyên nghiệp gặp bạn cũ reo lên:

- Ê mà bị bắt hồi nào vậy?

Kẻ đi ngoài nhìn trước nhìn sau rồi mới trả lời:

Mới bị hôm qua. Đ. m, bị đánh quá!

- Vẫn tội đó chứ!

- Vẫn tội đó, mà nhớ nhắn tin cho chúng nó biết nhé, đau quá chịu không nổi tao khai hết trơn rồi.

- Ừ yên chí.

Loan và các bạn tù bị giữ mãi cho tới ba giờ chiều mới được phóng thích. Ra khỏi cửa Công An. Loan đứng ngơ ngác nhìn đường phố dập diều người và xe cộ qua lại. Loan toan về nhà Minh ngay, nhưng nó lại đoán chừng giờ này Minh đi dạy học chưa về nên lại thôi. Loan rảo bước đến quán cà phê gần đó ngồi. Loan đã bỏ bữa cơm trưa

trong công an nhưng Loan không thấy đói, nó nghĩ bụng mình tiện tặn được đồng nào hay đồng đó.

Tâm trạng Loan lúc này bỗng trở nên hoang mang, mới chiều hôm qua Loan còn ngồi ở hành lang khám đường mà bây giờ Loan đã ngồi đây. Loan nhớ đến từng khuôn mặt bạn bè, từng dấu vết của nhà giam. Loan thấy cô đơn. Xung quang Loan toàn là những người xa lạ. Loan nhìn xuống chân, bọc quần áo gói bằng giấy ni lông vút lăn lóc. Loan nhìn quanh nghĩ bụng, không biết người ta có biết mình vừa ở tù ra không nhỉ. Ở tù với cái tội chó đẻ đó. Mảnh giấy phóng thích có ghi rõ tội trạng còn gấp gọn trong túi Loan. Hiện giờ trong người Loan không có một thứ giấy tờ gì hợp pháp ngoài mảnh giấy này.

Loan nghĩ đến tương lai mình, những công việc mình sẽ làm. Bỗng nhiên Loan thấy buồn; ai sẽ giúp mích một khi biết mình ở tù ra với tội ăn cắp bí ổi. Đối với xã hội, Loan không được coi là một kẻ đáng tin cậy nữa, mặc dầu Loan đã trả nợ rất đầy đủ một tội trạng mà nó không làm.

Loan trầm ngâm uống từng hớp cà phê đen đặc. Buổi chiều không có nắng nhưng oi bức. Hình như một trận mưa sẽ đổ xuống bất ngờ. Bầu trời bên ngoài xám ngoét màu chì.

Loan lại nghĩ đến những buổi chiều thứ bảy ngồi uống cà phê với Thiệu, không biết trong năm tháng qua Thiệu ra sao, có sự gì thay đổi ở trong chú bé hiền lành và an phận đó không?

Loan thấy mệt mỏi và buồn ngủ díp mắt. Suốt đêm hôm qua đã không chợp mắt, sáng và trưa nay thì nôn nao chờ đợi giờ phóng thích, chờ đợi giờ phút này. Giờ phút ngồi đây với nỗi buồn cô đơn. Loan thở dài, còn những điều nhắc nhủ của Dương húc nữa. Con bé tên Xuân. Những

điều hứa hẹn đó Loan phải thực hiện, dù sao đi nữa những người đó tin tưởng ở Loan.

Loan uể oải gạt tàn thuốc lá vào cạnh bàn. Không biết rằng những điều Loan sẽ làm vì lời hứa có ảnh hưởng gì tới tương lai không? Loan phải dứt khoát. Loan sẽ thực hiện xong lời hứa thì sẽ bỏ đi, Loan sẽ tự tìm cho mình một tương lai khác. Loan hối hận vì nhận lời đón ả giang hồ tên Xuân vào chiều thứ bảy tới. Tại sao lúc đó Loan không từ chối phút đi. Nhưng biết sao được, mình đã hứa rồi.

Loan thấy mây đen ngoài trời mỗi lúc một thấp, gió xoay chiều cuốn tung bụi đường cùng rác rưởi. Bộ hành xe cộ đi lại vội vã. Không khéo trời mưa lớn mất, mình cũng ra đi là vừa. Loan nhìn lên đồng hồ gắn trên tường. Năm giờ rưỡi rồi. Loan trả tiền rồi ra khỏi quán. Loan đã bắt đầu thấy đói, nó nghĩ bụng lát nữa mình sẽ đi ăn một tô phở. Bây giờ hãy đến nhà Minh trước đã. Cơn mưa như đang đuổi theo phía sau lưng. Một chiếc xe buýt đi qua, Loan nhảy đeo lên cửa xe.

Tới trước con hẻm nhà Minh, Loan xuống xe. Nó ngần ngại chưa muốn bước vào. Mình sẽ nói sao với Minh đây, thú thật hay nói dối. Cuối cùng Loan quyết định nên nói thật hết, không dấu diếm Minh một điều gì. Loan tin rằng Minh là người tốt, Minh sẽ thông cảm hoàn cảnh Loan và sẵn sàng giúp đỡ. Loan lăm lăm bước vào xóm. Nhà Minh kia rồi hai cánh cửa mở rộng. Mụ chủ nhà vẫn ngồi ở chiếc ghế xích đu mọi khi nhìn ra đường.

Tới trước cửa Loan đứng lại cúi đầu chào, hình như mụ không nhận ra Loan:

- Không dám chào cậu, cậu hỏi ai?
- Dạ tôi muốn hỏi anh Minh ở trên lầu.

Mụ nheo mắt nhìn Loan, mụ đổi giọng liền:

- À, à nhà anh có phải là anh gì... mà ở chung với cậu Minh được một ngày hồi nửa năm về trước không?

Loan gật đầu:

- Dạ phải!

Mụ chủ nhà hứ một tiếng:

- Các anh là những kẻ bê bối, tôi đâu có phải kẻ ham tiền, tôi chỉ muốn có một chỗ yên tĩnh để tu tâm dưỡng tính, các anh lại tính qua mặt tôi, qua mặt con già này sao nổi. Tôi cứ nghĩ rằng các anh là kẻ có ăn học, ai ngờ toàn một phường...

Mụ nói một thôi một hồi. Loan thấy nóng mặt, và nhất là nó chẳng hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao. Loan nghĩ bụng chắc hẳn có gì liên quan tới mình đây. Loan hỏi:

- Tôi muốn hỏi anh Minh!

Giọng mụ to hơn:

- Tôi đuổi ra khỏi nhà rồi, lưu manh quá ai mà chịu nổi... Đi với bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy. Các người âm mưu lừa gạt tôi, các người tưởng con già ngu lắm sao. Ở đâu cũng có lệ hết...

Loan càng hoang mang:

- Bà cho tôi biết lý do, bà cứ xa xả chửi tôi hoài ai mà chịu nổi.

Mụ chủ nhà đỏng đảnh:

- Ba vạn chín nghìn lý do ấy à! Các người thuê nhà hai người ở, nhà anh đi không ở cũng không thèm nói cho chủ nhà biết, đến cuối tháng trả tiền nhà chỉ trả một người... ước hiếp tôi như vậy đâu được, đã nói hai người là phải trả hai, dù có một ngày cũng phải trả nguyên

tháng... Nhà tôi là nhà làm ăn đàng hoàng chứ có phải nhà điếm nhà thổ đâu để ai muốn ra thì ra, vào thì vào...

Loan vỡ lẽ ra, Loan không bực mình vì những câu đay nghiến của mục chủ nhà, mà chỉ lo lắng cho Minh: Không biết bây giờ Minh ở đâu. Loan nuốt giận hỏi:

- Bà có biết bây giờ Minh ở đâu không?

- Ai mà biết được! Dời nhà này ra chỉ còn có nước năm đường năm chợ.

Loan quắc mắt nhìn mục ta, buông một câu cộc cằn trước khi bỏ đi:

- Hồn!

Thế là mục nhảy nhoi lên chửi, Loan mặc xác mục cứ việc bỏ đi ra ngoài xóm.

CHƯƠNG 16

uốt năm ngày tìm kiếm Minh khắp nơi không thấy. Chiều nay Loan buồn bã tới quán Kim Sơn để tìm bọn lỏi tì đánh giầy, đàn em của Dương húc. Loan để ý trong bọn đánh giầy chẳng thấy có một thằng lỏi nào cụt một chân hết.

Ngần ngại một lát, Loan đánh bạo hỏi một thằng đánh giầy:

- Này, mà có biết thằng Tý què không?

Thằng bé nheo mắt nhìn Loan, rồi nhìn quanh trước khi hỏi Loan:

- Hỏi chi vậy?

Loan nói dối đại:

- Tao là anh của Tý què cần gặp nó có chuyện.

Thằng bé ngoắc cái đầu:

- Tý què đâu có anh, đừng xạo?

- Anh bà con!

- Tý què cũng không có anh bà con.

Thấy nói dối không được, Loan đành thú thật:

- Tao mới ở trong Chí Hòa ra, tao với Dương húc là bạn, mà biết Dương húc chớ?

Thấy nói đến Dương húc, thằng bé có vẻ e dè:

- Anh là bạn của anh Dương?

- Phải, tao muốn gặp thằng Tý què gấp, có tin Dương húc nhắn nó!

Ở góc đường có một thằng khá lớn mặc quần sà lòn đứng lảng vảng. Thằng bé đánh giầy đưa mắt canh chừng hoài:

- Khó gặp lắm anh, em trước kia cũng là em của anh Dương, từ ngày anh Dương bị bắt em khổ lắm anh ạ!

- Còn tụi nó!

- Cũng vậy nữa!

- Mà y cứ chỉ chỗ thằng Tý què đi rồi tao tính!

Thằng bé nhìn Loan:

- Nếu anh cứ ăn bận theo điệu này thì khó mà gặp nổi Tý què.

Loan nhìn lại quần áo mình, quả thật bê bối, chân lại lê lẹp kẹp đôi dép cao xu gằn đứt quai. Thằng bé bày vẽ tiếp:

- Anh ăn bận cho thiệt bảnh bao, đi giầy đàng hoàng rồi vào nhà hàng Đô Thành ngồi uống nước. Tý què đánh giầy ở nơi đó, anh sẽ kêu nó lại đánh giầy rồi muốn nói chuyện gì thì nói.

Loan đâm lo lắng:

- Tại sao lại khó như vậy?

- Thằng Tý què là một cây kiếm tiền anh à, nó xin đánh giầy không ai nỡ từ chối hết có khi lại còn thương hại cho nhiều tiền nữa kia. Bọn đầu nậu trông chừng nó lắm. Chúng sợ bọn đầu nậu khác dụ mất.

Loan vỡ lẽ, bộ quần áo và đôi giầy cho bảnh, đối với Loan lúc này quả là một điều khó khăn. Thằng mặc quần sà lòn thấy Loan nói chuyện quá lâu với thằng đánh giầy thì lảng vảng tới gần. Thằng nhỏ bắn lên:

- Anh đi không nguy bây giờ.

Loan hiểu ý bỏ đi ngay. Loan nghe thằng đánh giầy trả lời thằng kia:

- Dạ, thằng đó muốn đánh giầy anh à, nhưng nó chưa thạo nghề nên hỏi em.

Tiếng thằng kia hăm he:

- Mà mà lộn xộn mà chết.

Suốt hai ngày trời, Loan lo lắng về bộ quần áo và đôi giầy. Nó không thể mượn được ai, không xoay đâu ra. Nhiều lần Loan đi qua nhà hàng Đô Thành, nó có nhìn thấy Tý què, nhưng xung quanh Tý què lúc nào cũng có mấy thằng bé bằng trạc tuổi nó. Loan không làm cách nào gặp riêng được Tý què.

Tới ngày hẹn đón Xuân, Loan tới trước cửa công an từ chín giờ sáng. Loan có gặp một xe bút búng giải tù được trả tự do vào trong vòng thành. Khi xe đi qua, Loan thấy một người con gái giơ tay ngoắc lia lịa ở cửa xe. Đúng là Xuân đang vẫy Loan. Không nhìn rõ, nhưng Loan đoán chắc là nàng.

Nghĩ lại hôm được trả tự do, Loan biết còn lâu Xuân mới được ra, ít ra là ba giờ chiều, số tiền trong túi Loan suốt một tuần lễ dè xén từng đồng nay chỉ còn lại hơn một trăm đồng. Một trăm đồng cho hai đứa liệu sống được bao lâu nữa. Loan không muốn nằm đường nằm chợ lại giắt theo một người con gái. Không biết Xuân có đồng nào không, nếu có chắc Xuân không phải nhờ vả đến Loan.

Buổi trưa Loan ra quán cơm gần đó ăn qua loa một đĩa cơm thịt kho bảy đồng rồi ra quán cà phê ngồi chờ. Mãi tới bốn giờ chiều Xuân mới được thả ra. Vừa trông thấy Loan, Xuân reo lên, chạy tới:

- A, anh, chờ em lâu không?

- Từ chín giờ sáng.

Xuân nắm lấy tay Loan cảm động:

- Em cứ nghĩ anh không đến chứ, anh hứa cho qua...

Đám người được trả tự do từ trong cửa túa ra, gặp người quen đi đón mừng rồi rít. Một cụ đàn bà đi qua mặt hai người, Xuân gật đầu chào:

- Bác về mạnh giỏi!

Người đàn bà buồn bã nhìn Xuân, hỏi:

- Chồng mày đây hả?

Xuân liếc nhìn Loan rồi gật đầu đại:

- Dạ, chồng cháu đó, tội nghiệp anh chờ cháu suốt từ sáng đến giờ. Anh bảnh trai không bác?

Người đàn bà cười:

- Bảnh lắm, chúc các cháu hạnh phúc, cố gắng làm ăn đi để khỏi phải tù tội nữa.

Nói xong người đàn bà cúi đầu đi. Xuân nhìn Loan thật tình tứ:

- Em nói láo anh đừng giận ghen, bác đó là người tốt lắm, bác thương em như con vậy đó. Bác bán vé số quá giá bị bắt, tù hết hai tháng...

Loan vẫn lăm lì, một lát nó mới lên tiếng:

- Cô ăn uống gì chưa?

Xuân lờm Loan:

- Nữa, anh vẫn còn gọi em bằng cô vậy nữa.

Loan ấp úng:

- Chứ còn gọi bằng gì nữa.

Rồi Loan lảng sang chuyện khác, chỉ cái giỏ Xuân xách ở tay hỏi:

- Quần áo hả?

Xuân nhìn Loan nhí nhảnh.

- Tiền đó!

Loan huýt sáo miệng một tiếng lớn.

- Xạo nữa!

Vẫn vẻ mặt tươi cười, Xuân nói:

- Rồi anh coi!

Có lẽ lâu lắm Xuân mới có một ngày vui như hôm nay. Mái tóc uốn quăn của nàng đã dài chấm ngang vai, nhưng được chải xuống xẻ, khuôn mặt nàng thanh tú, chưa mất hẳn dáng dấp trẻ con. Nhìn Xuân Loan thấy tội nghiệp cho đời con gái của nàng. Loan bạo dạn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Xuân giắt đi:

- Em nên vào quán ăn đỡ cái gì lót dạ đã, rồi đi đâu mình tính sau...

Mặt Xuân tươi rói:

- Có vậy chứ, nắm tay em có ai cản cầu gì đâu mà né hoài, anh cù lẩn hết sức, gặp những thằng khác cỡ anh nó bốc hốt bằng thích.

Loan nhìn sang Xuân:

- Đừng nói bậy!

Vẻ mặt Loan lúc đó trông nghiêm nghị làm Xuân cũng thấy ớn. Theo Loan vào quán, Xuân ngồi đối diện. Loan hỏi:

- Em ăn gì?

Đôi mắt tròn của Xuân nhìn Loan đăm đăm:

- Em không đói!

- Không đói cũng phải ăn để còn giữ sức.

Xuân cảm động vì lời nói đó, nàng gật đầu:

- Tùy anh đó.

Loan gọi hầu bàn:

- Có gì ăn không?

- Chỉ còn bánh mì hột gà!

Loan nhìn Xuân hỏi:

- Em ăn nhé!

- Sao cũng được hết, em mừng muốn chết đây nè!

Loan gọi thêm hai ly cà phê đá.

Trong khi ăn, Xuân nói huyền thuyên:

- Hồi ở trong em cứ tưởng tượng khi ra tù mà không có ai đón thì buồn muốn chết được. Tụi thân lắm anh, trong khi những người khác thì kẻ đưa người đón. Còn mình thui thủi...

Nàng nhìn Loan:

- May quá có anh!

Đôi mắt nàng long lanh. Loan nhìn lại nàng:

- Sao em lại chọn anh?

- Không biết nữa...Ờ...ờ có lẽ thấy anh đẹp trai, đôi mắt anh đẹp như mắt con gái, chọn mặt gửi vàng chớ bộ, con này đâu có ngu.

Loan vui lây cái vui của Xuân. Mới nửa giờ trước hai người còn xa lạ, bây giờ Loan có cảm tưởng nó và Xuân đã quen nhau, thân thiết nhau tự hồi nào. Chờ cho Xuân ăn xong, Loan mới hỏi:

- Bây giờ em tính sao, mình đi đâu?

Xuân reo lên như trẻ con:

- Mình đi coi hát bóng, chu choa em thèm coi hát cả mấy tháng nay rồi, coi hát xong mình ra ăn nữa, xong rồi mình thuê phòng ngủ tạm...

Loan ngần ngại, nó biết số tiền trong túi mình chẳng còn bao nhiêu, Xuân lại có vẻ đòi hỏi quá đáng. Xuân mở to hai mắt nghiêng ngó nhìn Loan, khuôn mặt thật dễ thương như mặt một con chó nhật bản. Loan bỗng thấy thương Xuân, thương người con gái sớm lạc bước giang hồ. Loan ngần ngại mãi mới nói được:

- Anh chỉ còn đủ tiền đi xem bát bóng, còn cái vụ kia...

Xuân bỗng mỉm cười, nàng đưa bàn tay nhỏ nhắn sang nắm lấy tay Loan:

- Em có tiền mà, cả ngàn lộn...

Loan đăm đăm nhìn Xuân, nhìn nụ cười còn giữ nguyên trên môi nàng:

- Tiền ở đâu mà nhiều quá vậy?

Xuân chỉ vào túi áo bà ba, rồi chỉ xuống cái bọc ở dưới đất:

- Tiền đó, thiếu giống!

Loan định đưa tay xuống nắm cái bọc. Xuân cản lại:

- Ý không được nghe!

Loan đành thôi, nó nhìn Xuân với ánh mắt vui vẻ:

- Anh đâu có ngờ em nhiều tiền quá vậy, nhưng bây giờ hãy để anh trả tiền những thứ này nghe.

Xuân ngồi thu hai tay vào trước ngực, gật đầu, đôi mắt không rời Loan, cô bé có vẻ ưng Loan rồi. Trả tiền xong,

Loan kéo Xuân đi. Cô bé không cho Loan mó vào phần dưới của cái bọc, nàng giơ một ngón tay trở lên giao hẹn:

- Anh chỉ được quyền sách đi thôi, cấm không được sờ mó gì vào đây hết. Cứ đi nghe, khi nào "con này" biểu anh đứng lại thì đứng nghe, biểu mở bọc thì mở nghe.

Loan vui vẻ cười vang, suốt từ ngày ra tù đến bây giờ, lần này là lần đầu tiên Loan cười lớn như vậy:

- Xin tuân lệnh!

Đang đi bỗng nhiên Xuân dừng lại:

- Anh!

- Gì đó?

- Mừng quá nên em quên mất chưa hỏi tên anh?

Loan nhìn Xuân tủm tỉm:

- Tên Loan, người ta thường gọi là Loan mắt nhung.

Vừa nghe đến câu đó, Xuân cười ré lên:

- Loan, tên gì kỳ cục quá vậy?

- Tên người chứ tên gì, rõ thật lắm lắm.

Hai người thong dong đi, tới một quầy thuốc lá, Xuân ra hiệu cho Loan đứng lại:

- Chờ em chút nhé!

Loan đứng hơi xa nên không nghe rõ Xuân nói gì với người đàn bà bán thuốc, một lát sau Loan nghe tiếng nói của người đàn bà lớn hơn:

- Không rẻ đâu cô ơi, mua thì mua chứ tôi ngán mua phải thuốc mốc lắm!

Tiếng Xuân hơi gắt:

- Mốc sao được, thuốc mới tinh vừa lấy trong hăng ra chớ bộ, bà không mua tôi mang đi chỗ khác bán, thiếu gì...

Loan nhìn xuống cái gói để ở dưới chân mình. Nó nhấc thử lên rồi động nhẹ xuống đất. Đúng là thuốc hút thật. Loan phân vân, không biết cô bé này đào đâu ra mà lắm thuốc thế. Hay là nàng ăn cắp... Loan nhú mày suy nghĩ không lẽ ăn cắp mau thế, nàng vừa mới ra tù tức thì.

Bỗng nhiên Loan nghe tiếng Xuân la lên:

- Bẹp hết của người ta bây giờ, ông nội, lại đây coi.

Loan không biết làm sao đành xách bọc bước tới.

Người đàn bà liếc nhìn Loan rồi nói với Xuân:

- Cô lấy ra đi, để coi lại chút xíu...

Xuân trề môi:

- Bán đồ lậu cho bà kiểu này thì lính đến túm cả đám, thiệt bực mình hết sức vậy đó.

Nàng quay sang Loan:

- Nào anh lấy lên cho người ta coi, coi bộ anh ngu ngơ như mới rớt từ trên trời xuống, lẹ lên!

Thấy Xuân hối thúc mình, Loan cũng đâm cuống, nó đoán chừng trong vụ này phải có chi gian dối đây. Nhưng đã chót vào tròng rồi nên Loan đành phải làm theo lệnh của Xuân. Bỗng nhiên Loan thấy hồi hộp, hai tay nó luống cuống mãi mới mở được bọc. Loan cắn nhả:

- Khỉ quá sao không nói trước!

Xuân vẫn tỉnh khô, gài một câu ác ôn:

- Nói trước chi vậy, anh thiệt như thỏ đế.

Nàng cười thật tươi, nhìn Loan tình tứ:

- Em muốn có tiền mua tặng anh cái cái này.

Loan bực mình gất lên:

- Tôi không thèm!... Biết vậy thì...

- Biết vậy thì sao nào? Bỏ con này hả, vợ chồng bộ chút xíu vậy mà bỏ nhau sao.

Nàng nhìn sang người đàn bà đang lập cập đếm thuốc, những gói thuốc Ruby mới tinh:

- Chồng tôi nhát lăm bà à, ảnh hăm bỏ tôi hoài à, nhưng tôi nhất định không bỏ ảnh vì thương ảnh quá trời.

Người đàn bà có vẻ thương hại Loan, bà nhìn cái dáng dáo dác của Loan nên thông cảm:

- Thôi xong rồi, tôi trả tiền đây.

Xuân cầm tiền cười rinh rích có vẻ khoái trí. Nàng kéo Loan đi:

- Đi, thỏ dể!

Loan thở phào thoát nợ, đi được một quãng Loan đứng lại. Nó đã suy nghĩ kỹ, nhìn Xuân Loan thấy ghét kinh khủng:

- Xong rồi, bây giờ chúng ta chia tay nhau ở đây!

Xuân cười rộ lên:

- Sao lại chia tay?

- Câm họng ngay, tôi không phải thứ người cho cô giỡn mặt!

Đang cười, Xuân ngừng bật, nàng quan sát người bạn mới, vẻ mặt Loan hăm hăm đầy tức khí. Trông khuôn mặt đó Xuân đâm sợ. Nàng không còn đủ can đảm đùa cợt nữa.

- Anh!

- Không anh em gì nữa hết, tôi đi đây!

Nói xong Loan quay lưng đi. Xuân vội vàng vội lấy tay Loan:

- Kìa anh, bộ nổi nóng thiệt về chuyện đó đấy à?

Loan vung mạnh tay ra, mặt nó đỏ lên, bướng bỉnh:

- Tôi đã nói rồi, hết, hết thật, tôi đã làm...

Xuân thấy người con trai mới hồi nãy còn nhút nhát, phút chốc đã thay đổi đột ngột. Loan không hiền lành như nàng tưởng, Loan tàn nhẫn và cứng rắn. Đôi mắt Xuân nhìn người bạn trai thật tha thiết:

- Anh để em nói đã, em đùa...

- Hứ đùa, tôi đâu có phải là hạng người để cô đùa cô hiểu chứ, tôi tù tội thật đấy nhưng không phải hạng điểm đảng lưu manh, tôi không bao giờ muốn đồng lõa ăn cắp, giúp cô chuyện vừa qua là quá lắm rồi đó...

Khi Loan nói đến câu điểm đảng, Xuân xụ mặt xuống, nàng nói lỏng tay, lặng người, nước mắt nàng bỗng nhiên như muốn trào ra:

- Anh khinh tôi quá lắm!

Loan nhìn đi chỗ khác.

- Tôi khinh những kẻ nào đáng khinh.

- Anh tàn nhẫn!

Loan cười nhạt, chính nụ cười đó đã làm cho Xuân không còn chịu đựng được nữa. Nàng trở nên đáo đả:

- Tôi cấm anh khinh tôi!

Tiếng nói của Xuân hơi lớn làm Loan thấy chột dạ, đường phố lúc này đang nhiều người qua lại. Loan sợ Xuân chu chéo lên thì mất mặt hết cả. Loan càng bực mình nhưng vẫn phải cố dịu giọng lại:

- Làm gì mà ồn lên vậy, không sợ người ta cười cho à!

Xuân đảo để hơn:

- Tôi không sợ gì hết, mặc kệ người ta, tôi làm đến nghề điểm là mặt hạng rồi tôi còn sợ ai cười nữa.

Loan tức anh ách, nhưng không biết làm cách nào để khớp miệng cô gái đảo để này lại. Một vài người qua đường hình như đã để ý đến hai người. Nếu Xuân cứ túm lấy mà chu chéo lên ở đây thì chỉ còn nước độn thổ. Loan loay hoay với vấn đề khổ tâm đó. Cuối cùng Loan đành hòa hoãn, vẻ mặt dịu lại, nói đưa đẩy để Xuân bình tĩnh trở lại.

- Cô nói là đùa, sao lại đùa kiểu đó ai mà không ớn.

Quả nhiên sau lời nói đó Xuân có vẻ dịu cơn nóng, nhưng vẫn còn hơi xẵng:

- Tôi muốn giải thích nhưng anh không nghe, tôi đùa thật đó, ạnh lại lên mặt khi rẻ tôi.

Loan đành im lặng, nỏ nghĩ rằng thà im lặng để cho Xuân nói thả ga còn hơn, rồi mình sẽ tìm cách kiếm đường tách cái của nợ này ra sau. Loan thật khổ tâm hết cỡ, nó hồi hận sao nhận lời đưa đón Xuân làm gì cho thêm rắc rối. Loan tự trách mình cứ cái tính quân tử tầu đó có ngày đến gặp tai nạn nữa thôi.

Xuân thấy Loan đã bắt đầu chịu lép vé nên cô bé được thể hành hạ lại Loan:

- Anh tưởng tôi đi ăn hấp ăn trộm những gói thuốc đó hả, làm điểm thì dễ chớ ăn trộm đâu có dễ anh!

Loan đảo dác nhìn xem có ai để ý đến mình không, thấy có người đi gần lại Loan nhắc chừng:

- Khổ lắm tôi đã nói cô nói khế chứ!

Xuân làm già:

- Kệ người ta, ai bảo anh khinh tôi.

Loan lép vế ra mặt:

- Ấy là tôi nhắc chừng vậy thôi, ngộ lỡ lính đi qua họ nghe thấy cái gì mà ăn cắp ăn trộm thì nguy cho mình.

Xuân cười kháy:

- Khỏi có ngán đi, anh đừng mang lính ra mà hăm tôi, anh ghét tôi thì đi thưa coi nào.

Càng lúc Xuân càng trở nên đáo đả, Loan đành phải xuống đến nước cùng:

- Đó lại gài tiếng ác cho nhau rồi, tôi đâu có làm chuyện đó, tụi mình dầu sao cũng là... anh em với nhau.

Xuân đổng đánh:

- Hứ, sao anh biểu là hết anh hết em rồi mà!

- Thì lúc nãy tôi nóng nên nói vậy.

Lần này Xuân cười thành tiếng.

- Bây giờ hết nóng chưa?

Loan cũng đành đau khổ gật đầu:

- Thì hết nóng rồi mới nói chuyện với nhau được như vậy chớ.

- A, anh chịu nghe tôi nói chuyện rồi chớ, được thế thì tôi nói.

Xuân trở lại bình tĩnh, nàng nhìn Loan vui vẻ:

- Hồi nãy tôi đùa anh đó, tôi đâu có ăn cắp, vả lại làm bộ vậy để con mẹ mua thuốc khỏi kỳ kèo mất công. Anh tưởng tôi ăn cắp thật hả?

- Thế thuốc ở đâu mà nhiều quá vậy?

- Mồ hôi nước mắt chớ ở đâu, anh biết không, em khiêng nước mướn để lấy thuốc cả tháng trời nay ở trong khám mới được ngân ấy thuốc. Em phòng thân, ngộ lỡ ra khỏi khám chưa kiểm được tiền thì có tiền bán thuốc này sài đỡ ít ngày.

Loan để ý thấy Xuân đã trở lại cách xưng hô anh anh em em như cũ. Loan trở lại vui vẻ, nó kéo tay Xuân đi:

- Chó con, vậy mà làm người ta hết hồn, bận sau mà còn chọc cái điệu đó nữa là thằng này bỏ luôn cho coi, lúc đó có khóc lóc cũng mặc xác.

Xuân nheo mắt, hứ một tiếng.

- Cứ làm như người ta ham lắm...

Tới đầu đường Xuân hỏi:

- Từ hôm ra tù đến giờ anh ở đâu?

Loan chỉ vĩa hè:

- Ở những chỗ giống như chỗ này!

Xuân cười ré lên:

- Vậy hả, sướng quá nhỉ, thôi hôm nay bỏ chỗ đó đi nghe, em bao anh một đêm, bao hoài cho tới lúc nào hết tiền.

- Bao gì?

- Bao ngủ ở chỗ có giường nệm quạt máy, chịu hôn?

- Mình thuê nhà ngủ?

Xuân gật đầu, nàng nhìn bộ quần áo nhem nhuốc của Loan:

- Đầu tiên phải đi mua một bộ quần áo đàng hoàng cho anh đã, coi anh như mới móc ở dưới đất lên.

Loan ngượng ngùng:

- Thì anh ngủ via hè cả tuần nay không dờ sao được. Xuân ngó trước ngó sau rồi vẫ đạ một chiếc xe taxi.

Nàng đẩy Loan vào trước, sau khi đóng cửa xe Xuân nói với người tài xế:

- Ông cho tụi tôi lên Sài Gòn.

Suốt từ ngày giang hồ tới giờ chưa lần nào Loan được một bữa sung sướng như hôm nay. Nhưng nó vẫn thấy áy náy vì đang tiêu tiền của Xuân. Loan mở tấm cửa kính xe hơi cho gió lùa vào mát lồng lộng.

CHƯƠNG 17

Loan đứng trước gương ngắm vuốt bộ quần áo mới mua, nó có vẻ không vừa ý với cái quần Dacron bóng nhẫy. Xuân đứng phía sau lưng bẻ lại cổ áo cho bạn, nó tấm tắc khen:

- Vừa vặn quá anh nhỉ.

Loan nhìn xuống cái quần:

- Quần hơi bóng quá...

Xuân hừ một tiếng:

- Bóng mới đẹp chớ, không mất "li", bạn lúc nào cũng như mới.

Loan không muốn làm mất lòng Xuân nên không phê bình về cái quần nữa. Khi ra chợ Saigon chính Xuân lăng xăng chọn hàng cho Loan, chiếc quần màu xanh dương, áo sơ mi cụt tay ca rô xanh, Xuân luôn miệng khen đẹp khen áo tốt. Nàng lại còn chọn mua cho Loan một đôi dép Nhận Bản đi tạm. Nàng nói:

- Phải chi có tiền nhiều em sẽ mua cho anh một đôi giày Bata, thiếu một đôi giày thôi là anh bảnh nhất Saigon.

Xuân không mua gì đáng giá cho nàng ngoài một đôi guốc cao gót. Nàng muốn một lọ thuốc đánh móng tay, nhưng nhắc lên đặt xuống hoài nàng lại thôi. Loan cảm động, nó không nói gì được với Xuân, nó chỉ biết biểu lộ sự biết ơn đó bằng cái xiết tay.

Sau khi mua đồ xong, Xuân kéo Loan đi thuê khách sạn. Lên phòng, nhìn thấy cái giường nệm êm ái trải "ra" trắng bong, Xuân reo lên như trẻ con được quà, nàng lăn ình ra

giường cười như nắc nẻ, nàng úp mặt xuống gối hít ngửi đã đời:

- Thơm quá anh à! Lầu đầu tiên trong đời em được nằm ở cái giường êm ái như vậy đó.

Nàng sờ những, thanh đồng bóng loáng ở đầu giường, nàng vuốt ve, áp má lên trên vui vẻ sung sướng hồn nhiên. Loan chỉ còn biết đứng tựa đầu vào tường nhìn xuân, nhìn sự vui sướng của nàng. Xuân đứng trên giường nhún nhảy rồi nhảy ào đến, ôm cổ Loan hôn đến chụt một cái.

Loan chưa kịp phản ứng, Xuân đẩy nó ra:

- Mời ông nội vô buồng tắm, tắm giùm cho một cái người gì đâu hôi như cú.

Loan đỏ mặt lên mắc cỡ, Xuân day Loan đi:

- Đi đi, tắm cho thật sạch, ra đây mà nhà con kỳ còn thấy cò ghét nữa thì tắm lại.

Loan riu riu vào buồng tắm. Nước mát lạnh từ trên chiếc bông sen phun xuống làm Loan trở lại khoẻ khoắn lạ thường.

Ra khỏi buồng tắm Loan thật khổ vì bị con nhỏ làm tình làm tội, nào là nàng bắt xúc nước bông "Fọc ti na" nào là chải đầu phiết bi lảng tin cho bóng. Nhất nhất, Loan phải chiều theo ý thích của nàng. Xong xuôi Xuân mới chịu đi tắm. Trước khi vào buồng tắm Xuân còn dặn:

- Anh phải đứng nghe, đừng có nằm mà nhàu nhĩ hết quần áo là có chuyện với tôi đó.

Loan đang đứng ở cửa sổ, Xuân ở phía trong buồng tắm chạy ra nhắc chừng:

- Đừng có quay lại nghe, em thay quần áo đó, để dành đến tối.

Loan hiểu ý Xuân muốn nói gì, Loan chỉ tủm tỉm cười. Cô bé này thật là quá quắt, làm cứ như mình ham lắm ấy. Một lát sau Xuân trở ra, nàng thơm tho trong bộ quần áo bà ba sạch sẽ. Nàng khoe khoang chiếc áo bà ba bằng hàng ni lông xanh điểm chấm trắng:

- Đẹp không?

Loan gật gù:

- Đẹp lắm!

- Em kiếm ở trong tủ đó! Anh thiệt cù lần, ở tù tới năm tháng trời mà chả kiếm được bộ quần áo mới nào ra hồn hết.

Xuân bện bộ quần áo mới, trông nàng đẹp hẳn ra, nàng xinh xắn như một con búp bê.

Xuân kéo tay Loan đến trước gương đứng sóng đôi.

- Hai đứa mình đẹp đôi chớ.

Từ lúc Loan gặp Xuân đến giờ, Loan mặc nhiên chấp nhận nàng, ngoài tình bạn ra còn có một tình khác thiêng liêng hơn. Loan buông xuôi để mặc nàng co kéo tình cảm mình. Loan nghĩ đến những giây phút sắp tới, nó bẽn lễn nhìn Xuân. Chính cái vẻ nhút nhát đó làm cho Xuân càng thương yêu người bạn mới. Nàng coi như việc đó đã rồi, nàng đã trở thành một người tình của gã con trai có đôi mắt nhưng đẹp. Nàng vui trong niềm vui đó, nàng chấp nhận một cách dễ dãi không so bì.

Xuân vòng tay ôm ngang lưng Loan, nàng nép đầu vào ngực Loan nói bằng giọng buồn:

- Mình phải làm cách nào để được sống mãi như vậy, em sẽ cố gắng.

Loan hơi đẩy Xuân ra:

- Em cố gắng?

Xuân gật đầu, mặt Loan nghiêm lại:

- Em cố gắng bằng cách nào?

Xuân cúi xuống không trả lời. Loan đau xót nhìn Xuân, chưa bao giờ Loan thấy thương xót một người con gái đến thế. Loan hiểu nguyên nhân nào khiến Xuân nói lên câu đó. Loan rưng rưng cảm động, vòng tay ôm lấy đầu Xuân:

- Anh cũng sẽ cố gắng, nếu em chấp nhận đời sống nghèo nàn với anh.

Xuân rơm rớm nước mắt, một lát sau nàng vui vẻ trở lại:

- Mình đi chơi nghe anh, đi ăn rồi đi coi hát...

Loan không muốn kéo dài giây phút đau lòng, nó kéo tay Xuân ra cửa:

- Ừ mình đi, em định coi hát ở đâu?

- Coi phim Ấn Độ ở rạp Long Phụng,

Tới quán ăn, Loan thấy một người đàn ông ngồi đối diện cứ chòng chọc nhìn vào cổ áo mình. Loan thấy khó chịu nhưng không tiện nói. Xuân cũng để ý nhìn Loan rồi bưng miệng cười, nàng khều tay Loan:

- Cúi xuống đây em nói nghe này!

Loan cúi xuống, Xuân đưa tay lên kéo một khúc giấy cạc tông dài độn ở cổ áo ra. Loan ngượng chín người, gã đàn ông ngồi đối diện gật gù cười:

- Hử! Hử!

Thì ra hẳn là một người Tàu. Loan cười chửa thẹn:

- Vô ý quá, cứ vậy mà đi chơi thì "vỡ mặt".

Loan ngượng ngùng như một đứa trẻ lần đầu tiên được mặc áo mới lại bị người lạ khám phá ra loại vải rẻ tiền chưa mặc đã bạc. Suốt từ lúc đó Loan không an tâm về cái áo, chiếc quần Dacron bóng nhẫy. Nó lúng ta lúng túng chỉ sợ người đi đường ngửi thấy mùi vải mới, Loan trở nên khổ sở, mỗi lần cử động cái áo lại hình như rộng ra, chảy xuống rồi mềm nhũn vì phai nước hồ.

Nhìn dáng đi lòng khòng của Loan, Xuân thương hại và nàng hối hận mình đã tham rẻ mua một bộ quần áo mạt hạng cho Loan, Xuân an ủi:

- Anh mặc ít lâu, có tiền mình sẽ may một bộ thật bảnh, em cũng may một chiếc áo dài bông.

Loan cảm động xiết chặt tay Xuân:

- Từ ngày ra đời đến giờ, anh chưa thấy ai đối với anh tốt như em.

Vào rạp hát bóng Loan lại càng không chịu được không khí ở đó. Thứ không khí hỗn tạp, ồn ào, hôi thúi vì nước đá con nít. Những bản nhạc Ấn Độ nghe chói tai, còn Xuân thì có vẻ khai trá, nàng tấm tắc khen phim hay. Chỉ một lát sau Loan ngủ, ngáy khò khò. Xuân mãi xem nên cũng không buồn lên tiếng cản nhắc. Mười hai giờ đêm tan hát, Xuân đánh thức Loan dậy:

- Thôi về ông nội, phim hay thế mà anh ngủ như chết.

Loan ngượng ngùng đứng dậy:

- Tại anh buồn ngủ quá nên...

Khán giả đã ra hết, những hàng ghế trống cô đơn dưới ánh đèn màu nhạt. Những chiếc quạt máy trên trần quay chậm dần rồi ngừng lại. Xuân cầm cúi đi bên Loan. Nàng nhìn lại chiếc áo của Loan, lưng áo nhàu nhĩ rúm rỏ, nàng

đưa tay vuốt xuôi xuống như cố làm cho chiếc áo thẳng thớm trở lại. Nàng bần khoan còn hơn Loan:

- Về khách sạn em sẽ mượn bàn ủi, ủi lại cái áo cho anh.

Loan nói nhỏ:

- Đừng để ý đến chuyện đó nữa, có áo mặc là may rồi.

Đường phố vắng vẻ dần, gần một giờ đêm hai người mới trở về tới khách sạn. Xuân ra mở quạt máy cho chạy vo vo, nàng tắt ngọn điện chính, bật ngọn đèn đêm ở đầu giường lên, một màu sáng hồng nhạt tỏa ra dễ chịu. Nàng nằm lăn ra giường, Xuân hí hửng nhún nhảy trên chiếc giường nệm êm ái.

- Bây giờ nằm ngủ một giấc thì sướng quá anh nhỉ, lên đây nằm với em.

Loan thoáng thấy lòng mình rộn rã. Xuân nằm đó nhìn Loan dăm dăm, nàng nói thật dễ thương:

- Cởi áo máng lên anh, kéo nhau hết.

Sau một phút do dự Loan làm theo lời Xuân đề nghị. Loan hồi hộp, ké né nằm xuống bên Xuân, đôi mắt nàng long lanh dưới ánh đèn nhạt màu, đôi mắt thật tình tứ của một cô gái sớm sành sỏi "chuyện đời". Xuân kéo Loan nằm gần lại mình:

- Nằm lại đây anh, có gì "đáng sợ" đâu anh!

Mặt Loan nóng ran, Loan thoáng nhớ lại đêm nào... đêm khốn khổ nhiều hơn là sung sướng bên chị Bảy. Những cảm giác của Loan hôm nay khác hẳn, Loan cảm động đến nghẹn ngào. Nửa muốn xiết chặt Xuân vào lòng, nửa bẽn lẽn. Xuân hiểu tâm trạng của Loan, hiểu tâm trạng của những đứa con trai mới lớn, Xuân đã từng bắt gặp nhiều lần. Sự vụng về của Loan không làm Xuân thấy ghét như những lần đi khứa với bọn con nít. Sự vụng về

của Loan không bị che đậy với cái lớp vỏ ra điều sành sỏi của những thằng nhóc thì bày đặt mò vào xóm điếm.

Bỗng nhiên Xuân nhú mắt rồi hỏi Loan:

- Hồi nãy anh có coi hát bóng được chút nào không?

- Chút đỉnh?

- Tiếc cho anh thiệt, phim hay quá, trong tờ "pồ gam" người la quảng cáo phim có đủ cả "trung hiếu tiết nghĩa". Chà hay thiệt, cô công chúa dễ thương hết sức vậy đó, cô ta đang múa hát trong vườn bị con chim đại bàng của lão pháp sư bắt cóc mang đi.

Rồi một chàng trai có chiếc thảm thần bay đi cứu công chúa, chàng trai dùng thanh kiếm báu chém chết con chim và lão pháp sư. Công chúa và chàng trai bèn cưỡi thảm bay về cung điện... Hai người được nhà vua làm lễ cưới cho.

Xuân lay tay Loan:

- Cung điện đẹp hết sức đó anh.

Loan mỉm cười:

- Đẹp bằng cái phòng này không?

Xuân cười theo, nhìn ngắm căn phòng!

- Đâu có đẹp bằng...

Nói xong Xuân ôm chèo lấy Loan...

Trong ánh sáng mờ mờ, khuôn mặt Xuân hồng lên, Xuân không còn cái vẻ xanh xao ban ngày. Da thịt nàng mềm mát như một phiến thạch. Loan không còn nhút nhát như hồi nãy, nó bạo dạn ấp môi mình lên chiếc cổ mịn màng của người tình. Hình ảnh đêm nào sống dậy trong tâm tưởng Loan, Loan ham hố cúi xuống.

Như thói quen nghề nghiệp, Xuân lẹ làng trút bỏ y phục. Loan chưng hững, hành động của người yêu làm nó thất vọng đôi chút. Đôi khi ngồi một mình bỗng nghĩ đến chuyện "nhặng cuội", Loan tưởng tượng mình sẽ có một người vợ, người vợ đó phải có cái e dè nhút nhát... như trong tiểu thuyết tả, đấng này Xuân quá ngổ ngáo, nàng chủ động từ đầu nên Loan bị nàng điều khiển như một đứa con nít.

Loan ngồi nhìn cái thân hình xinh xắn của người tình nằm bất động trên giường, nó đành chịu trận... Một sự bất mãn len lén dâng lên trong tâm hồn Loan, nó thấy quả thật khó khăn. Xuân nhí nhảnh hỏi:

- Ngồi chi mà như cóc chầu trời vậy bồ?

Loan cười ngượng ngùng, Xuân hơi xẵng lời:

- Sao không nằm xuống.

Loan đành lập cập nằm xuống. Xuân ôm lấy người yêu cười vui vẻ:

- Anh có vẻ cù lần quá!

Loan gật đầu một cách hết sức khờ dại:

- Ủ, đâu có ngờ xảy ra vụ này...

- Hứ, vợ chồng bộ chỉ ngồi ngó xuống nhau thôi sao?

Loan chặc lưỡi:

- Nhưng cũng phải... từ từ.

- Từ từ là thế nào?

Loan giải thích liều lĩnh:

- Từ từ là... thư thả.

Xuân bật phì cười, nàng nhéo Loan một cái đau điên:

- Anh giải thích như con nít.

Loan thấy mình như con nít thật, nhưng nó không muốn Xuân nói ra câu đó, Loan có cảm tưởng mình bị xúc phạm tới danh dự. Loan im lặng không thèm nói với Xuân một câu, quay mặt nhìn vớ vẩn ra chỗ khác, Xuân đưa tay kéo Loan lại:

- Sao anh lại quay mặt nhìn đi chỗ khác vậy? Anh không nhìn vào mặt em nổi sao?

Loan đành nhìn vào mặt Xuân, khuôn mặt nàng dưới ánh điện hồng nhạt trông xinh đẹp một cách kỳ lạ, môi nàng thấm nước bọt bóng nhẫy. Loan muốn tỏ ra cho nàng biết mình cũng là kẻ chịu chơi, nhưng nó thấy thế nào ấy, cứ mỗi lần nghĩ đến nó lại thấy run lên, hình ảnh đêm nào bên chị Bảy lại hiện ra rõ mồn một.

- Những thằng khác bằng tuổi anh chúng quá trời quá đất, anh thì đại khờ quá mức, hồi chưa bị bắt, em gặp cái vụ đó hoài. Có một thằng con nhà giàu mê em như điên đồ ngày nào cũng mò xuống xóm, bọn du đặng có lần lột cha nó hết cả đồng hồ lẫn tiền bạc vậy mà vẫn mò xuống như thường...

Loan bỗng thấy một sự ghen tức dâng lên trong lòng. Loan không muốn Xuân nhắc đến dĩ vãng, đến những thằng con trai đi qua đời nàng. Loan đẩy tay Xuân ra. Thấy hành động của Loan có vẻ khác lạ, Xuân khựng lại nhìn vào mặt Loan, đôi mắt của Loan thoáng hiện sự ghen ghét.

- Sao lại đẩy tay em ra vậy anh?

Im lặng một lát Loan mới nói:

- Anh không muốn em nhắc đến một ai khác hết.

Xuân cười ôm cứng lấy Loan, lần tay lên áo Loan.

- Ghen hả?

- Không phải nhưng... giữa lúc mình đang nằm đây mà cứ nói chuyện tào lao về người khác.

Xuân thất vọng thở dài sườn sượt:

- Anh nói chán như cơm nếp nát...

Loan biết mình lỡ lời nó nằm im thin thít. Xuân lăn người xoay mặt vào tường.

- Em biết anh khi em, anh coi em là một con điếm.

Loan đâm bản lên:

- Đâu có, em nói vậy oan cho anh quá!

- Không khi mà anh lại đối xử với em tệ hại như vậy.

Nói xong Xuân vùng vằng ngồi dậy thu quần áo. Loan vội vàng níu nàng nằm xuống:

- Đi đâu vậy?

- Tôi xuống đất nằm ngủ, nằm với anh bức thấy mặt nội, người gì đâu mà dở như hạch.

Loan đã biết cái đáo đẽ của Xuân, nó cười làm lành. Nó dành phải bạo dạn hơn để người yêu được vừa lòng. Nó cũng thấy ngán ngán khi phải chiều Xuân, nhưng không phải không thích thú. Xuân cuồng nhiệt như một con bọ ngựa cái sau bao nhiêu ngày tù túng... Loan có cảm tưởng nàng muốn cấu xé nó ra làm trăm mảnh...

Xuân giăng tay để Loan gối đầu lên cánh tay mát rượi của mình:

- Vậy mà cũng đòi làm con trai con đờ...

Loan không nói gì chỉ ừ hử cho qua câu chuyện. Loan mệt mỏi, nó lim rim mắt nửa thức nửa ngủ, nó có cảm tưởng tâm hồn mình lúc này trống rỗng... Sự rung cảm chỉ còn rơi rớt lại trong từng mạch máu thớ thịt hết sức mong manh.

Xuân với tay tắt đèn, bóng tối tràn ngập căn phòng hẹp.

- Ngủ đi anh!

Tiếng nói của nàng nhão nhoẹt, nàng có vẻ thỏa mãn và bằng lòng người yêu. Nàng lồng những ngón tay nhỏ xíu của nàng vào những ngón tay của Loan như sợ người yêu biến đi mất. Nàng nắm áp đầu vào ngực Loan, hơi thở của nàng ấm áp. Mặc dầu Xuân từng chung đụng nhiều lần với đàn ông con trai, nhưng thật tình nàng chưa thấy rung động trước một kẻ nào như Loan. Hôm ngồi trên xe ở tòa án về, nàng đã để ý đến Loan, gã con trai có đôi mắt đẹp, mặt lúc nào cũng như buồn buồn. Gã có một vẻ quyến rũ kỳ lạ. Nàng thấy hấp nhân và quyết chinh phục cho kỳ được. Suốt một tuần lễ trước ngày được trả tự do Xuân cười đùa vui vẻ, nàng nghĩ đến người con trai thoáng gặp một lần. Nàng nghĩ đến người con trai đó thật giản dị như tâm hồn mộc mạc của mình. Thà để cho hẳn hưởng mình ngày đầu tiên ra khỏi tù còn hơn để cho những thằng khác chưa hề biết mặt biết tên.

Nghĩ đến đó, Xuân xiết chặt tay Loan. Đang lơ mơ ngủ Loan choàng tỉnh:

- Gì đó em?

- Không!

Đêm hình như đã khuya lắm. Loan thấy những ngón tay của Xuân nới lỏng dần rồi tiếng ngáy đều đều của nàng vang lên. Trong lúc này Loan thật tình thấy yêu Xuân, yêu một người con gái dạc dài... Nó không ngần ngại gì hết khi thốt ra câu nói đó. Loan quay mặt sang đặt một cái hôn lên trán người yêu. Anh sẽ yêu em suốt đời Xuân ơi.

Những ngày vui qua đi, ngày thứ ba Xuân bảo động cho Loan biết rõ số tiền hơn một ngàn đồng của nàng gần hết, Loan suy nghĩ một lát rồi cương quyết:

- Anh sẽ đi kiếm tiền!

Xuân cười khanh khách:

- Anh kiếm tiền bằng cách gì?

Loan chột nghĩ đến bọn đánh giầy, Loan vẫn không có một đôi giầy để lấy cớ liên lạc với Tý què. Nó nghĩ bụng hay là mình gia nhập phất với tụi lỏi tì ấy để kiếm tiền sống đỡ qua ngày. Nhưng còn một mối lo nữa là nơi cư ngụ cho cả hai đứa. Loan hỏi Xuân:

- Mình còn bao nhiêu tiền tất cả?

- Khoảng hơn hai trăm bạc, hôm nay buộc bọn mình phải dời khách sạn rồi, không lẽ mình chịu đói, ôm nhau nằm đây, tiền còn phải để ăn chứ.

Loan đồng ý:

- Ừ mình nên đi gấp!

- Đi rồi ở đâu?

Loan suy nghĩ một lát, nó nhớ đến nơi ở vừa rẻ tiền vừa tiện lợi mà trước kia nó đã từng ở. Nó nghĩ đến chị Bảy, đâu phải mình con mụ đó mới có ghế bố cho thuê:

- Anh nghĩ ra một nơi rồi, nơi đó vừa rẻ tiền lại tiện lợi.

- Nơi nào đó anh?

- Mình thuê tạm ghế bố ngủ ít ngày.

Xuân lười biếng không còn muốn nghĩ gì hơn, nàng phó mặc sự lo lắng cho Loan:

- Anh muốn làm sao anh làm.

Khi sửa soạn dời khách sạn. Xuân trù mẩn nhìn căn phòng đầy đủ tiện nghi có vẻ tiếc rẻ, nàng rưng nước mắt. Loan hiểu ý nghĩ của người yêu, nó xốt xa ôm Xuân vào lòng:

- Đừng buồn, nếu cố gắng chúng ta sẽ có một căn nhà như thế này.

Xuân chùi nước mắt vào vai áo Loan, nàng hỏi một câu không ăn nhập gì đến câu chuyện.

- Em còn đẹp không anh?

- Em đẹp lắm chứ.

Xuân cười trên vai áo Loan:

- Vậy thì chúng ta không thể đói được, chúng ta sẽ có nhà như...

Bất ngờ Loan đẩy Xuân ra, nhìn thẳng vào mặt nàng gằn giọng:

- Anh biết em muốn nói gì, bỏ cái ý nghĩ khốn nạn đó đi.

- Tôi nghĩ thế đó, không ai đói mà yên thương nhau được hết, nghề nghiệp anh thì không có...

Loan tức uất người nó vung tay tát như trời giáng vào mặt Xuân:

- Hồn, cút đi tao không thèm yêu thương mày nữa.

Xuân chu chéo túm lấy áo Loan khóc, nàng lăn xả vào Loan:

- Anh đành chết tôi đi, giết tôi đi, trời ơi là trời... Loan không còn nhịn nhục được nữa, nó đá đập Xuân không thương tiếc. Loan xô người yêu ra, ùng ùng đi ra cửa:

- Buông ra, đồ điếm, quân khốn nạn.

Thấy Loan bỏ đi Xuân lết theo, bít chặt lấy chân Loan:

- Anh phụ rẫy tôi phải không, phụ tôi... tôi giết anh...

Xuân nấc lên, nàng ôm chặt lấy Loan không chịu buông ra, nàng bất chấp cả những cái đấm cái đập tàn bạo của Loan tước lên thân thể mình. Loan ngừng tay, Xuân nắm

gục đầu dưới đất khóc rầm rức, tóc tai nàng rũ rượi. Cơ nóng của Loan dịu lại, trong lúc này nó thấy yêu thương Xuân vô bờ bến. Loan cúi xuống nâng người yêu dậy, nàng vẫn tức tưởi khóc, khuôn mặt nàng nhoè ngoặt nước mắt. Loan ôm lấy Xuân, bế Xuân lên tay, nó gục mặt vào khuôn mặt đầy nước mắt của nàng:

- Nín đi em, nín đi anh yêu!

Xuân càng khóc to hơn, nàng nói trong tiếng nức nở:

- Đừng ghét bỏ em nghe anh, tội nghiệp em!

Lòng Loan quặn đau, nó xúc động, nước mắt ứa ra chảy dài trên hai bên má. Loan cúi xuống đặt một chiếc hôn xót xa:

- Anh yêu em, yêu em suốt đời, nhưng đừng nghĩ đến chuyện đó nữa.

Xuân dấn mặt vào ngực áo Loan, nước mắt nàng ấm áp thấm ướt qua lần vải áo Loan. Loan thấy lòng mình rưng rưng cảm động. Thời gian hình như ngừng trôi. Trong phòng chỉ còn tiếng nức nở của Xuân, bây giờ nàng khóc vì sung sướng. Khóc vì biết chắc rằng trên đời có một người thương yêu nàng thật tình. Nàng ngủ thiếp đi trong vòng tay ấm áp của người tình.

CHƯƠNG 18

Loan và Xuân chõng luôn năm ngày tiền thuê giường tại nhà cho thuê ghế bố. Chị đàn bà chủ nhà cho thuê ghế sửa soạn chiếc giường, đặt lại hai cái gối cho ngay ngắn:

- Rẻ nhất rồi còn kỳ kèo gì nữa, ba chục đồng một ngày, thử hỏi rằng cô cậu thuê ở đâu được giá rẻ mạt đó không?

Xuân sửa soạn lại giường chiếu, nàng cầm cái quạt phe phẩy đuổi muỗi rồi chui trong giường. Loan vào theo:

- Bọn mình thật phú quý giật lùì, mới hôm qua mình nằm ngủ trên giường Hồng Kông, có quạt máy chạy vù vù...

Xuân cười khanh khách, hình như nàng không biết buồn là gì:

- Còn giật lùì nữa anh ơi! Mình sắp ra ngũ vỉa hè đến nơi rồi...

Loan xót xa ôm Xuân vào lòng:

- Theo anh đói khổ thế này em theo làm gì...Một mình em dư sức.

Xuân nhéo Loan một cái:

- Em có than thở đâu, chỉ mình anh than thở thôi hà, nói cho anh biết theo anh chết đói em cũng theo...

Loan càng buồn:

- Anh chưa có việc gì làm hết, không biết rồi còn sự ăn uống sẽ ra sao nếu chúng ta hết tiền.

- Đừng lo, kệ nó, không chết đói đâu.

Xuân không có vẻ gì là bản khoán cả, Loan cũng hơi ngạc nhiên, nó nghĩ tính Xuân vẫn vô tư nên không quen lo lắng. Loan định rằng ngày mai sẽ tìm bọn đánh giầy, trong thời gian chờ đợi Loan tạm thời gia nhập với bọn chúng để sống qua ngày.

Chiếc giường của Xuân và Loan nằm cách biệt hẳn với những chiếc ghế bố ngoài kia. Xung quanh giường xây vách tôn, lối cửa vào lại có một tấm ri đô hoa đỏ nên khá kín đáo. Ánh đèn điện từ ngoài chiếu vào mờ mờ. Loan tính toán, mỗi đêm ba chục đồng, vị chi năm ngày mất một trăm rưỡi. Xuân còn lại không tới một trăm bạc, hai bữa ăn uống tận tiện lắm chỉ được hai ngày là cùng. Trong khi đó Loan lại chưa kiếm nổi một xu. Loan không muốn Xuân trở lại con đường cũ, Loan biết Xuân có trở lại đi chẳng nữa nàng cũng không hề phản bội Loan. Nàng trở lại chỉ vì đói, vì không muốn thấy cả hai phải ngủ đường ngủ chợ. Loan thông cảm người yêu, nhưng nó muốn giới hạn sự hy sinh của nàng...

Loan thao thức không ngủ được, Xuân hình như mệt mỏi quá nên đã ngủ say từ lúc nào, trong giấc ngủ trông nàng thật trẻ thơ, chiếc mũi cao, đôi môi bầu bệu thật nũng nịu. Nàng ôm lấy một cánh tay của Loan áp vào má mình, có lẽ nàng yếu Loan lắm, tội nghiệp nàng. Loan xót xa cúi xuống hôn lên má người yêu, nó thầm thì:

- Tội nghiệp em, em yêu anh làm gì cho khổ. Nếu một mình em đâu đến nỗi...

Xuân tựa mình, nâng ôm chặt lấy Loan:

- Đừng phá em... Em mệt quá...

Đôi mắt Xuân vẫn nhắm nghiền, Loan vỗ về:

- Ngủ đi em, ngủ đi.

Loan cũng cảm thấy ngứa ngáy, có lẽ chiếc giường có rệp. Xuân ngủ được một giấc nàng lại tỉnh dậy lục xục cắn nhả trong miệng:

- Con gì đốt em ngứa quá!

Loan nâng Xuân dậy:

- Dậy đi, có lẽ rệp!

Xuân trở dậy, nàng nhìn xuống chiếu, nàng bỗng kêu lên:

- Trời ơi, anh coi nè...

Xuân nhìn xuống, ba bốn con rệp đen ngòm đang tìm đường lẩn trốn. Loan vội vàng dí tay giết hết, nó nói:

- Còn nhiều nữa, mình phải dậy mất thôi, dậy giết hết chúng nó đi rồi hãy ngủ.

Xuân cắn nhả:

- Mẹ, như vậy ngủ ngoài đường còn hơn, thôi mặc kệ nó anh ạ!

Nói xong nàng ra mở bọc lôi một tấm khăn lớn trải lên trên chiếu, nàng nói với Loạn:

- Tội mình nằm lên trên đỡ được phần nào, và lại bọn ác ôn có bò lên mình nhìn thấy liền tức thì...

Nửa đêm trời nóng nực quá Loạn phải trở dậy, nó để mặc Xuân nằm một mình bỏ ra đứng phất phơ ngoài cửa. Bến xe về khuya vẫn đông đảo như thường, nhưng là cái đông đảo trầm xuống với những người ngồi lằm lì nhậu lai rai chờ sáng. Ở những quán cóc nhiều người giết thì giờ bằng cách nhâm nhi ly cà phê đen và hút thuốc lá vặt. Cái không khí náo nhiệt hình như dứt hẳn. Đêm tĩnh mịch, những chiếc xe hơi xếp hàng dài dọc theo lề đường chờ giờ khởi hành. Ở cạnh mỗi chiếc xe đặt một chiếc quầy bán vé, trên quầy mắc một ngọn đèn néon sáng choang.

Những người lơ xe ngồi ngủ gà ngủ gật, có người căng ngay bật ra cạnh xe nằm ngủ.

Loan nhìn dọc theo con đường dài, cảnh vật vẫn thế không có gì thay đổi. Cuối đường đằng kia là nhà chị Bảy. Nghĩ đến chị Bảy, Loan thấy đứng đưng, nó coi như việc đã rồi, không một chút hận thù con người đã đưa Loan vào vòng lao lý. Có lẽ vì bên cạnh Loan bây giờ đã có Xuân, nó nghĩ phải có bốn phận đối với Xuân, lo cho Xuân nên sẵn sàng quên hết hận thù.

Sờ trong túi áo còn chút tiền lẻ, Loan băng ngang đường sang chiếc quán cóc ngồi uống cà phê.

Xuân chợt tỉnh dậy, không thấy Loan bên cạnh, nàng gọi nhỏ, không có tiếng trả lời. Xuân trở dậy vén mùng chui ra. Về khuya tất cả mọi người trong nhà ghế bố đều ngủ say. Xuân đi ra cửa, người đàn bà chủ nhà cho thuê ghế bố vẫn còn ngồi ở ghế xích đu ngoài cửa. Chị ta hút thuốc lá vệt. Thấy Xuân ra chị lên tiếng nói.

- Không ngủ được sao em?

Xuân gãi đầu:

- Trời nóng quá không ngủ nổi.

Người đàn bà gật gù:

- Chị ngồi ngoài này còn chịu không nổi, em nhìn kia, ngọn cây đứng gió không lay động mảy may.

Xuân nhìn chị ta có vẻ trách móc:

- Còn rệp nữa, rệp chịu không nổi.

Người đàn bà ngon ngọt:

- Biết sao được, nơi công cộng mà em... Ấy là tuần nào chị cũng cho dội nước sôi tất cả giường chiếu đó, cái giống rệp không làm sao trị hết được, đốt lửa nó còn không chết hết nữa kia, chỉ cần một con sống sót thôi...

Ậy nhưng ngủ riết rồi quen, nó quen hơi rồi nó không cần nữa...

Chị đàn bà giải thích một hồi về rệp, Xuân nghe nói cũng bùi tai, nhưng nàng vẫn phàn nàn:

- Chờ cho lúc nó quen hơi bén tiếng chắc phải mất mười năm.

- Đâu có, chỉ một hai ngày thôi hà.

Xuân cười vui vẻ:

- Một hai ngày đối với tụi này cũng mệt lắm chị ơi.

Như sức nhớ ra điều gì chị ta hỏi:

- Đi tìm mèo của em hả?

Xuân vội vàng cải chính:

- Đâu phải mèo chị, chồng đó.

Chị đàn bà nhìn qua đường:

- Chồng em ngồi uống cà phê bên kia kia.

Xuân ngồi xuống bực cửa:

- Kệ anh ấy, ngồi chơi với chị nói chuyện cho vui.

- Ờ, ngồi đây, tao cũng không buồn ngủ.

Chị đàn bà tò mò hỏi:

- Vợ chồng em mới ở xa về phải không?

Xuân thật tình nói:

- Đâu có, ở Sài Gòn đấy chứ, nhưng kẹt chưa mượn được nhà. Vả lại tụi này cũng chưa kiếm được công ăn việc làm chắc chắn.

- Vậy các em ăn uống ra sao?

- Còn lặn được ít tiền sống qua ngày chờ ảnh xin được việc làm.

- Còn em?

- Ảnh không cho làm gì hết.

Xuân buộc miệng nói:

- Nếu ảnh cho em làm thì hai đứa dư sống, em nuôi ảnh luôn.

Người đàn bà hơi nhú mày rồi cười lạt:

- Thằng đàn ông nào cũng ngu hết trơn, đói thấy mẹ mà cứ làm phách.

Vô tình người đàn bà gái đứng chỗ ngựa của Xuân. Xuân như gặp được người bạn hiểu mình, nàng tâm sự:

- Ảnh ghen lắm chị ơi! Em chưa "làm gì" hết mà đã đánh em hết mấy trận rồi.

Người đàn bà nói đưa đẩy:

- Em được như vậy chả không ghen sao được.

- Ghen thì ghen chớ chị, bộ đói cứ nằm ôm nhau hoài được sao. Em nghĩ thương yêu là ở cái tình cái nghĩa chớ "cái khác" có nghĩa gì đâu...

Người đàn bà hiểu đồng tình, không quên thổi phồng ý tưởng của Xuân:

- Em thiệt là người ăn ở có nhưn có nghĩa, ít tuổi như em mà nghĩ được vậy là hiếm có lắm đó.

Bỗng nhiên có người thông cảm mình. Xuân vui vẻ nói chuyện với mục chủ nhà cho thuê ghế bố một cách say sưa. Mục ta có vẻ là con người hiểu chuyện nên nghe Xuân nói một cách chăm chú, mục không quên khen Xuân nức nở. Cuối cùng mục hứa hẹn:

- Lo chi việc đó em, nếu có thiếu thốn tiền bạc chị sẵn sàng giúp chút đỉnh, nhiều không có chớ dăm bảy chục một trăm lúc nào mà chả có, rồi em trả chị sau...

Xuân thoáng hiểu tư tưởng của mẹ chủ, nàng liếc mắt nhìn qua đường, nơi Loan đang ngồi uống cà phê:

- Em không dám đâu chị ơi...

Người đàn bà bình thản mỗi một điều thuốc lá:

- Tình nghĩa là một chuyện riêng mà việc sinh sống lại là một chuyện khác. Nói xin lỗi em, chớ biết bao nhiêu cô gái giang hồ có chồng có con, họ vẫn yêu thương lo lắng cho chồng con đến nơi đến chốn như thường.

- Nhưng anh Loan của em khó tánh lắm chị ơi! Và lại em ngán ảnh, hung lên ảnh thoi ẩu tả lắm.

Người đàn bà nhẩn nại:

- Phải làm cho chả quen đi, đàn bà mình mà ai "cù lằn" quá các chả leo chồm hồm lên đầu gối liền...

Xuân im lặng, nàng bào chữa cho người yêu:

- Ảnh vậy chớ mà người tốt lắm!

Người đàn bà không nản lòng:

- Chị có nói em phản bội chồng em đâu, chị hiểu em yêu chồng bằng tâm hồn, còn cái xác mình đâu có ăn nhằm gì.

Mẹ nói có vẻ buông xuôi:

- Ấy là chị nhiều tuổi hơn em chị hiểu chuyện đời chị nói cho em nghe cái kinh nghiệm vậy thôi. Như chị đây nè, có chồng ba mặt con rồi, lâu lâu chị "nhảy dù" một cái, đâu có bỏ được chồng.

Xuân ngạc nhiên:

- Chị thiếu gì tiền bạc mà phải nhảy dù?

- Thiệt ra chị đâu có phải nhảy dù vì tiền, vấn đề sinh lý mà, ảnh là người yếu đuối nên không kham nổi. Nhưng

đâu có phải vụ đó mà chị bỏ nổi ảnh, chị vẫn yêu thương ảnh như hồi nào. Mới đầu ảnh biết làm dữ lắm nghe, nhưng sau rồi thôi... Nói vậy chớ chồng chị là người hiểu biết, chị thương ảnh ở chỗ không hẹp hòi...

Trong đầu Xuân bắt đầu manh nha ý tưởng "bồ lẻ", nhưng nàng vẫn thấy ngán ngán Loan. Xuân thấy chị chủ nhà nói hợp lý và Xuân thầm trách người yêu hơi hẹp hòi. Như những ả giang hồ khác. Xuân thường thấy chúng được quyền nuôi chồng nuôi con, anh chồng an phận không thèm nói năng chi hết. Đôi khi chính anh ta giặt khứa cho vợ. Nếu Xuân được thả lỏng, dám chắc Loan no đủ còn bảnh hơn ai hết.

Người đàn bà vớt thêm một câu:

- Đó là chị nói với em vậy thôi, còn nghe hay không là quyền của em.

Chị không quên hứa hẹn:

- Nói vậy thôi chớ nếu em thiếu thốn chị sẵn sàng giúp đỡ, thấy em chị thương như em gái...

Xuân đứng dậy khi thấy Loan qua đường:

- Ảnh về đó chị, em phải vô...

- Ừa em vô, nhớ nhé, nếu cần tới chị thì cứ nói!

Loan đi vào, hai tay thọc túi quần, thấy Xuân đứng xớ rớ ở đó nó giặt tay vào phòng:

- Đứng đó chi vậy em?

Xuân nũng nịu:

- Trời nóng quá em không ngủ được, anh đi uống cà phê một mình mà hổng thèm kêu em, anh xấu.

Loan chui vào trong mùng:

- Thấy em ngủ ngon quá nên mới không kêu, ra sao không sang bên ấy với anh?

- Em tính sang, nhưng gặp chị chủ nhà nên đứng lại nói chuyện.

- Em nói chuyện gì?

- À chuyện trời chuyện đất và em than phiền vì mấy con rệp ác ôn.

- Chỉ có vậy thôi sao?

Xuân gật đầu. Loan nằm duỗi dài trên giường:

- Coi chừng mấy con mẹ đó, không phải là người đàn ông hoàng đâu.

Xuân cải chính cho mẹ chủ nhà:

- Không anh, chị này tốt lắm, chị hỏi thăm vợ chồng mình.

- Hỏi thăm gì?

- Hỏi thăm mình ở đâu tới.

Loan bắt đầu thấy nóng mặt:

- Hỏi thăm chi vậy, mà em nói sao?

Xuân cũng không khỏi bực mình:

- Hỏi thăm là hỏi thăm chớ hỏi thăm gì nữa, mà em khôn giàn trời anh ơi, em biếu vì không mượn được nhà nên ở tạm đây ít bữa.

Loan vẫn chưa hết thắc mắc:

- Mẹ ta còn hỏi gì thêm nữa không?

Xuân càng thêm bực mình:

- Hỏi chi mà hỏi kỹ quá vậy, chị ta nói chuyện mưa nắng tào lao thôi à!

Xuân dấu biển vụ chị đàn bà có ý dụ dỗ nàng, nàng luôn miệng cắn nhả Loan khó tánh. Cuối cùng Loan đầu dụ:

- Thì anh hỏi em vậy mà em cũng nổi nóng, anh biết mấy con mẹ này mà.

- Anh biết sao?

- Mấy con mẹ này lưu manh một cây chứ chẳng tử tế gì đâu.

Xuân trách móc:

- Anh ghen quá, phải chi em nói chuyện với đàn ông con trai thì đã đành, đằng này em nói chuyện với đàn bà mà anh cũng... Bộ anh không muốn em có bạn bè gì hết sao?

Loan hôn vào má nàng:

- Đâu có phải vậy, anh chỉ muốn em chơi với người đàn ông hoàng.

Xuân hừ một tiếng:

- Sao anh khi người quá vậy, tại sao anh lại biết người ta không đàn ông hoàng. Em thấy anh không bình dân chút nào hết...

Loan trả lời liều:

- Anh thế đó, anh ghét tất cả những cái gì gian dối đê hèn..

Xuân cự nự:

- Nói chuyện với anh bực mình thấy mẹ, ai anh cũng nghi ngờ, anh chê bai đủ điều, bộ anh ngon lắm sao?

Loan càng thêm bực mình:

- Không ngon gì hơn ai nhưng không hèn hạ, anh muốn em sống với anh thì phải đàn ông hoàng, còn không thì thôi dang nhau ra đi...

Nghe Loan nói như đâm vào họng, Xuân muốn chồm lên làm dữ:

- Anh nói vậy mà nghe được sao? Hết khi người khác anh lại khi luôn em, em đã làm gì chưa để anh khi. Bỏ thì bỏ chứ con này đâu có cần nhĩ.

Xuân hơi lớn tiếng làm mấy người ngủ ngoài ghế bố cần nhần. Loan tức uất người nhưng cũng ráng nhịn:

- Lớn cái họng quá, nói nhỏ lại cho người khác còn ngủ chớ.

- Lớn cái họng đó anh làm gì tôi thì làm đi.

Tiếng nói của Xuân mỗi lúc một lớn hơn, Loan giơ tay lên hăm:

- Không cần cái họng lại tao bóp cổ chết ngắc liền cho coi.

Xuân toan chu chéo lên như mọi lần, nhưng nàng nghĩ mình cứ gây gỗ hoài chỉ càng thêm khổ cho cả hai. Nàng đành im lặng nằm ngó Loan. Cơn nóng của Loan cũng dịu dần. Xuân nằm nhìn Loan thật lâu, rồi nàng bật phì cười, Loan cười theo:

- Mình gây gỗ với nhau hoài.

- Tại anh chứ, anh kiếm chuyện để bỏ em, để lấy vợ khác.

Loan lắc đầu, nó hôn vào tai Xuân:

- Anh sẽ chẳng lấy ai ngoài em ra!

- Thiệt há anh?

- Ừ thiệt!

- Anh thề đi coi?

- Anh thề!

Xuân ngồi dậy, nàng nâng đầu Loan lên đặt cái gối ngay ngắn lại dưới đầu người yêu:

- Thôi đừng thề, em sợ lắm, anh thề độc rồi ngộ lỡ em chết thật thì sao. Em không muốn chết, em muốn sống bên anh suốt đời.

Xuân nằm xuống bên Loan, nàng vuốt ve những sợi lông tơ trên cánh tay trắng xanh của Loan, nàng hỏi dấm dớ:

- Thương em nhiều hôn?
- Thương nhiều, thương nhất trên đời.
- Thiệt hén? Ai ăn hiếp anh em anh sẽ làm gì.
- Anh uýnh thấy mẹ nó!

Xuân chột nhả, nàng nằm xích lại gần Loan hơn:

- Em lo quá à...
- Em lo gì?
- Lo mình không sống với nhau được đến mãi đời. Ngộ lỡ trong hai đứa có đứa chết trước.

Loan bịt miệng người yêu lại:

- Chỉ nói bậy thôi nào...

Đôi mắt Xuân nhìn dăm dăm nhìn lên đỉnh mùng:

- Vợ chồng mình nghèo quá, rồi hết tiền mình chết đói mất...
- Không, anh không để em chết đói đâu, ngày mai anh đi kiếm việc làm.

Xuân ngồi nhóm dậy:

- Anh đi làm hả, mà làm gì?

Như đã định sẵn, Loan bình tĩnh nói:

- Anh sẽ đi làm, sẽ kiếm tiền về để hai đứa có tiền ăn qua ngày. Đồng tiền đó là tiền mồ hôi nước mắt của anh, anh hứa thế.

- Mà anh làm nghề gì, nói em nghe coi?

Loan muốn giấu không cho Xuân biết vội về nghề nghiệp mình định làm. Nó nói cầm chừng:

- Nghề nghiệp gì chưa biết, anh đang đi kiếm, chắc là được. Thôi ngủ đi khuya rồi.

Ba ngày nữa trôi qua, mỗi buổi sáng Loan lên Sài Gòn một lần để lo kiếm công việc. Nhưng rồi nó đành thất vọng trở về. Xuân nhắc chừng khi thấy Loan chán nản thả rơi người xuống giường:

- Tiền hết rồi đó anh, ngày mai là mình cóc có cái gì nhét vào miệng.

Loan không biết trả lời sao, nó chỉ thở dài:

- Biết sao được, tội mình kẹt quá!

Loan nắm lồng hai tay dưới đầu, ngửa mặt nhìn lên đỉnh mùng... Xuân thấy người yêu có vẻ lo lắng quá nên cũng không nói gì, nàng cũng nắm yên lặng. Một lát sau Loan đưa tay ra nắm lấy tay Xuân:

- Mình không thể nhịn đói được, anh sẽ cố gắng lo cho ngày mai mình sẽ có cơm ăn.

Xuân tuyệt vọng:

- Đâu phải chỉ có cơm là đủ sao, còn tiền thuê phòng nữa.

- Phòng thì hai ngày nữa mới hết kia mà!

- Dạ, em cũng tính hai ngày nữa mình lấy gì mà trả tiền cho họ, mình đến ra nắm đường mất thôi.

Quá lo lắng, Loan đành buông xuôi:

- Thì cùng lắm thì đành phải vậy chứ biết sao; đâu có chết chóc gì mà sợ.

Một lát sau Xuân hỏi:

- Thế trong ba ngày qua anh đi kiểm công ăn việc làm ra sao?

Loan trả lời lững lơ:

- Thì cũng có hy vọng chút đỉnh vậy, chắc mai một thể nào cũng có việc.

Loan không muốn cho Xuân biết mình định xin đi đánh giầy. Trong ba ngày qua Loan đã đi cùng khắp Sài Gòn hỏi thăm tụi lỏi đánh giầy, nhờ chúng giới thiệu với mấy thằng đầu nậu, nhưng thằng nào sau khi nhìn Loan rồi cũng lắc đầu:

- Mà lớn như cây sào ai mà mượn mà đánh giày, mà không thấy những thằng đánh giầy toàn là bọn lỏi tì đó hay sao?

Loan thấy gã đầu nậu ở Kim Sơn nói cũng có lý, nhưng Loan cũng vẫn cứ xin vớt vát:

- Tôi đánh được mà, tôi sẽ năn nỉ người ta.

Gã đầu nậu đứng dựa lưng vào gốc cây:

- Ai chả biết mà đánh được.

Gã nhìn Loan bằng con mắt đều giả:

- Trông tướng mà đâu có phải là tướng đánh giầy, thôi để tao giới thiệu chỗ làm cho, nơi này bảnh lắm.

Loan biết gã lừa mình nhưng vẫn còn chút hy vọng.

- Việc gì đó anh?

Gã ngăm nhìn Loan từ đầu xuống chân:

- Mày bảnh quá mà, tướng mày phải làm đến chức đầu nậu lận.

Loan nhìn gã thật nhanh rồi quay đi, gã níu Loan lại:

- Chịu làm đầu nậu không mày?

Gã nắm chắc lấy cánh tay Loan, Loan vùng ra, gã cười nham nhở:

- Thiệt đó mày, nếu ưng tao nhường chức đầu nậu này cho.

Loan tức uất người, nó muốn thoi cho tên đầu nậu này một cái vào mặt rồi muốn ra sao thì ra, nhưng nghĩ đến Xuân, Loan đành nuốt giận lủi thủi đi. Nhiều lần Loan tính liên lạc với Tý què nhưng rồi cũng đành chịu, chúng nó giữ gìn Tý què quá chặt chẽ.

Loan thở dài buồn bã... Xuân xoay người nắm ôm lấy Loan:

- Anh buồn lắm hả?

Loan gật đầu:

- Không buồn sao được, phải chi có mình em thì em đâu có lo...

Xuân không nói gì, nàng càng ôm chặt Loan hơn. Một lát Loan lại nói tiếp:

- Hay là anh đề nghị thế này nhé!

Xuân ngược lên lo lắng:

- Cái gì anh?

Loan ôm lấy khuôn mặt dễ thương của Xuân áp vào ngực mình:

- Hay là anh đi để em dễ thở hơn.

Xuân càng ôm chặt lấy Loan hơn.

- Không đâu, đừng có bỏ em, đã nói rằng đôi no có nhau kia mà anh.

Loan thật khó nghĩ, nó không còn biết nói sao.

Đêm về khuya mỗi lúc một lạnh, Xuân hình như không còn để ý đến điều lo lắng của Loan nữa, nàng ngủ say sưa. Trong giấc ngủ trông khuôn mặt nàng vẫn thật trẻ thơ.

Gần về sáng Xuân tỉnh dậy. Nàng thấy Loan chần chọc mãi không ngủ được bèn lay tay Loan hỏi bằng giọng ngại ngủ:

- Anh không ngủ à?

Loan mở mắt ngay:

- Chán quá, hai đêm rồi anh có ngủ đâu.

Xuân thương hại người yêu:

- Lo nghĩ làm quái gì cho mệt, ngủ tỉnh đi chứ rồi muốn ra sao thì ra...

Loan cười trong bóng tối:

- Thì cũng đành vậy chứ biết sao! Em ngủ đi chứ dậy làm quái gì!

Xuân âu yếm vuốt tay lên khuôn mặt bắt đầu gầy tọp của Loan:

- Thấy anh chần chọc hoài không ngủ được em đâu có yên tâm ngủ.

Loan cảm động vì lời nói chân thành của Xuân. Nó chỉ còn biết ôm Xuân vào lòng hỏi nhỏ bên tai.

- Em yêu anh lắm sao?

Với tình yêu đầu tiên, Loan chỉ biết nói vậy để biểu lộ tình yêu của mình. Loan không biết nói gì hơn, tâm hồn nó

mộc mạc nhưng chân thành. Xuân hiểu người yêu, nàng tuy nhỏ tuổi hơn Loan nhưng dặc dài. Đã bao nhiêu thằng con trai nói với nàng câu đó, nhưng Xuân thừa biết rằng họ chẳng bao giờ thèm để ý đến một cô gái giang hồ, câu nói đó chỉ như một lời đùa duyên vui miệng. Còn Loan khi thốt ra lời nói đó là cả sự chân thành, cả tình yêu cho nàng.

Xuân sờ nắn những khớp xương bắt đầu trơ ra trên thân thể Loan:

- Mấy hôm nay trông anh ốm hẳn đi. Suy nghĩ lo lắng làm chi cho khổ tâm hả anh? Em cũng lo lắng chớ nhưng đành chịu vậy chớ biết sao?

Loan thở dài:

- Không lẽ mình nhịn đói ở giữa thành phố giàu sang này?
- Anh làm gì để kiếm ra tiền? Học hành anh chẳng đi đến đâu, làm việc nặng nhọc anh không làm nổi...

Loan nói nhỏ:

- Anh sẽ cố gắng.
- Anh cố gắng hoài, ai cho anh cố gắng đâu, với những đứa như mình không nghĩ đến chuyện lưu manh thì chỉ chết đói thôi. Em nói thiệt đó...

Loan đẩy Xuân ra:

- Anh không muốn em ăn nói như vậy. Trời có mắt em ơi, nếu mình ăn hiền ở lành thì trời đâu có phụ mình.
- Chẳng có trời đất gì hết ráo, em cũng là một đứa con gái hiền lành vậy, em đâu có làm gì ai mà trời bắt em làm điếm. Anh tưởng em khoái làm điếm lắm sao?
- Thì bây giờ em hết làm điếm rồi đó, em lại có chồng...

- Hết làm điếm nhưng đói, thương yêu anh em cố gắng giữ mình, cố gắng để khỏi...

Loan buồn bã hỏi lại Xuân:

- Vậy bây giờ em muốn anh làm gì?

- Làm gì miễn là đừng đói...

Loan ngao ngán, nỏ nẳm ngửa mặt nhìn lên đỉnh màn.

- Thật ra anh chẳng ngại gì hết, anh chỉ sợ làm điều phi pháp rồi bị bắt bớ tù tội, còn lại em...

- Anh đừng lo gì cho em hết, anh chưa sống nhiều với loại người như em anh đâu có hiểu, nếu đã có tình có nghĩa với nhau thì không dễ mỗi lúc bỏ nhau được. Anh chẳng may ở tù, em bán thân nuôi anh. Đó là điều bần cùng đâu có ai muốn...

Loan nhìn lại thân phận phận mình, thân phận khốn khổ từ khi mẹ chết cho tới khi bỏ nhà ra đi. Cuộc đời này chỉ chìm Loan xuống những bất hạnh chó đẻ. Loan muốn nhoi lên, nhưng nó như một kẻ đuối sức mất đà... Loan như một con thú bị bẫy rơi xuống hố, càng vùng vẫy càng thấy bầu trời thu hẹp ở trên miệng hố xa vời thêm. Cào cẩu, gặm thét cho tới khi kiệt lực nằm chờ thợ săn đến bắt.

Xuân bỗng xoay người nẳm ngay ngẩn lại:

- Hình như gần sáng rồi đó anh!

Loan vỗ về người yêu.

- Thôi ngủ đi...

Xuân lắng nghe tiếng động cơ xe cộ nổ ầm ầm ngoài bến rồi nói:

- Ngủ gì được nữa, trời sáng bết rồi.

- Chẳng lẽ nằm đây mãi sao?

- Hôm nay anh có lên Sài Gòn không?

Loan ngần ngại một chút rồi gật đầu:

- Có, anh phải lên chứ, còn nước còn tát...

Tiếng ồn ào ở ngoài phòng mỗi lúc một lớn. Những hành khách ngủ đã một đêm đã lục đục dậy đi ra xe. Tiếng trẻ con ngủ dở mắt bị đánh thức dậy khóc ré lên. Loan mở mắt chong chong nhìn lên đỉnh mùng trắng lờ lờ, trời hãy còn lạnh. Hơi ấm ở thân thể Xuân tỏa ra làm Loan thấy dễ chịu, Loan có cảm tưởng từ nay Loan không thể nào xa được nàng nữa. Tình yêu đã đến với Loan giữa sự đau khổ, nghèo hèn, chắc chắn tình yêu đó sẽ bền vững mãi mãi...

Xuân ngồi dậy:

- Có lẽ trời sáng rồi anh, chúng mình dậy thôi.

- Em ngủ đi dậy làm quái gì, anh dậy một mình cũng được.

- Không, em cũng chẳng thiết ngủ nữa, em dậy đi ăn sáng với anh để anh đi cho chắc dạ.

Loan chống tay xuống giường ngồi dậy:

- Ủa em còn tiền sao?

- Còn đủ để ăn sáng!

- Thế trưa nay tụi mình ăn bằng gì?

Xuân thò chân xuống giường tìm dép:

- Mặc kệ, anh nói anh có chỗ nào ăn mà, quán gì đó!

- À quán Anh Vũ, nhưng phải có tiền...

Xuân cười kbanh khách:

- Anh biểu là ăn cơm cháy đâu có mất tiền.

Loan "à" một tiếng, nó còn ngần ngại, Xuân tiếp:

- Bây giờ em đói cóc chịu được, em không ăn thì chết giấc liền.

Loan đành chiều theo ý Xuân:

- Ừ thì đi ăn!

Xuân reo lên, ôm lấy cổ Loan hôn:

- Mình đi ăn cơm tấm bì hén!

- Ừ cơm tấm bì!

- Uống "xây chừng" và em còn mua cho anh bốn điếu Ruby nữa.

Xuân buông Loan ra, chạy vào buồng tắm rửa mặt.

Khi hai người ra khỏi nhà ngủ, trời vẫn chưa sáng rõ.

Xuân hình như không lo lắng gì, nàng vui như một đứa trẻ.

Loan đưa nàng đến quán ăn nào nàng cũng chê dở. Cuối cùng nàng đề nghị với Loan:

- Thôi mình đừng thèm ăn cơm tấm nữa, mình đi ăn hủ tíu tôm cua.

- Mặc quá, sợ không đủ tiền.

- Đủ mà, tụi mình vẫn có tiền uống cà phê hút thuốc lá như thường. Lần này em cũng hút thuốc nữa, hút một điếu thôi...

Loan lờm người yêu:

- Đàn bà con gái, mà cũng đòi hút thuốc.

- Thiếu gì người hút, mấy con bạn em hút hoài...

- Anh cấm em không được nói đến mấy con bạn của em nữa đó.

Xuân không giận dữ như mấy lần trước, nàng chỉ lườm lại Loan:

- Anh khó tính thấy nội, ghét anh ghê...

Loan vừa ăn vừa lo lắng, Xuân thì gần như không thèm để ý đến chuyện đó. Nàng ăn uống có vẻ ngon lành rồi bông đùa có vẻ hả hê:

- Ngon quá chừng, em mê thằng cha nấu hủ tíu rồi đó anh.

Thấy Loan chỉ nhìn nàng. Nàng càng trêu:

- Em sẽ lấy nó làm chồng bé để ăn hủ tíu tối ngày.

Loan biết Xuân đùa nên cũng phì cười:

- Có cho anh ăn nhờ không?

- Cho chứ, nếu anh không hăm bóp cổ em chết ngắc.

- Ai dại gì mà bóp cổ em khi em lấy thằng bán hủ tíu.

- Em sẽ lấy hết trơn mấy thằng ba Tàu nấu hủ tíu ở Sài Gòn, Chợ Lớn cho anh ăn chết luôn.

Loan nhìn Xuân vui vẻ:

- Và em cũng chết luôn, chúng nó mang em cho vào tù nước lèo nấu.

Xuân lườm Loan:

- Anh nói thấy ghê, thôi em chẳng thèm lấy nữa, thà để anh bóp cổ chết ngắc còn sướng hơn. Anh không ghen à?

Loan nhìn người yêu bằng con mắt ranh mãnh.

- Sức mấy mà ghen, anh hết thương em rồi, anh chỉ còn khoái ăn hủ tíu.

Xuân ra vẻ hờn dỗi:

- Thôi từ lần sau em không thèm giắt anh đi ăn hủ tíu nữa, đi ăn riết rồi anh mê mấy thằng cha ba Tàu hơn em thì em lại phải bóp cổ anh chết ngắc mắt.

Thấy trời đã muộn, Loan nhắc chừng:

- Mình uống cà phê lè lẹ lên, anh còn phải đi.

Xuân có vẻ tiếc rẻ:

- Em lại về "nhà" nằm khèo một mình thì buồn chết được, hay thôi anh ở nhà với em đi rồi buổi trưa mình đi ăn luôn.

- Đâu có được, anh phải đi kiếm công ăn việc làm chứ.

Xuân hơi bất bình:

- Công ăn việc làm của anh chán thấy mẹ. Đi hoài rồi về thở ngắn thở dài, em buồn muốn chết luôn.

Loan nghiêm nghị trở lại:

- Đừng nói bậy, thôi em về đi...

Xuân trả tiền xong, nàng xoa hai tay vào nhau:

- Em tính ngay "boong" không dư một đồng xu.

Ra khỏi quán Xuân hình như còn bịn rịn:

- Nhớ vào khoảng mười một giờ anh về đón em đi ăn nhé.

- Không có tiền thì ăn cơm cháy nghe, đừng có than.

- Em than hồi nào đâu.

Xuân đứng nhìn con đường dài:

- Tội nghiệp anh phải đi bộ lên Sài Gòn xa quá, biết vậy lúc nãy mình bớt lại mấy đồng bạc.

Loan nheo mắt nhìn người yêu:

- Em khoái ăn thì anh để em ăn đã đời, bây giờ mới thấy "ngậm ngùi" cho cái thân anh thì đã muộn rồi.

Xuân cúi thủi trở về, nàng đi ra phía bến xe. Rạp hát Hùng Vương đã mở cửa, nàng nhìn lên bảng quảng cáo, một phim Ấn Độ: Tình yêu thẳng nghịch cảnh. Xuân vào hẳn rạp xem hình, nàng xin một tờ chương trình đứng lẩm nhẩm đọc, mặt nàng tươi lên. Bỗng một gã con trai tới trước mặt nàng hỏi:

- Phim hay không em?

Xuân nhú mắt nhìn lại gã không trả lời. Mặt gã xấn xùi và hàm răng cửa chiếc còn chiếc mất, nụ cười của gã trông đầy vẻ nham nhở. Xuân xẵng giọng:

- Không biết!

Gã lại nham nhở cười:

- Coi không anh bao?

Xuân đi ra:

- Ai mà thèm...

Gã theo ra:

- Thiệt mà coi anh bao liền, anh điệu nghệ mà em,

Xuân đứng dừng lại trừng mắt:

- Nè đừng có anh anh em em với con này, con này đập thấy mẹ.

Gã hít hà:

- Cha dữ quá ta. Anh đẹp trai mà em.

- Xí, coi cái mặt kia, như cái mền rách.

Gã cười nham nhở:

- Ấy, coi bộ xấu xí vậy mà hay lắm ghen có tiếng ở khu bến xe này đó, các em khoái thấy mẹ, tại số dách mà.

Xuân không muốn nói với gã nữa, nàng bước đi. Gã con trai lẳng nhăng:

- Em không tin thử một phát coi, em sẽ mê liền.

Xuân đứng dừng lại:

- Tôi kêu lính cho coi:

Gã nghe cái lợi trơ khấc ra cười:

- Kêu đi, khỏi có ngán.

Biết không chọc Xuân được, gã nháy mắt chào Xuân rồi bước sang bên kia đường.

- Thôi lần khác gặp lại nghe chừng.

Xuân lẩm bẩm chửi rồi đi dọc theo bến xe trở lại nhà thuê ghế bố. Chị chủ nhà đã dậy, thấy Xuân mặt toét miệng ra cười:

- Đi đâu về đó em?

Xuân nhỏ nhẹ:

- Đưa ảnh đi ăn sáng, ảnh lên Sài Gòn rồi, chị đi đâu đó?

Chị chủ nhà vẫn lại mái tóc:

- Cũng tính ra ăn sáng lai rai, em đi với chị không?

Xuân từ chối:

- Em ăn rồi, tính về nằm khèo ở nhà chờ mười một giờ ảnh về.

- Nằm hoài buồn muốn chết, đi chơi với chị cho vui.

- Đi đâu chị?

- Ra uống cà phê rồi mình đi coi hát.

Nói đến coi hát mắt Xuân sáng lên:

- Coi hát ở đâu hả chị?

- Ở rạp Hùng Vương, mới đổi phim mới hay hết sức vậy đó.

Xuân khoe:

- Hồi nãy em cũng đi qua, coi sơ sa mấy cái hình gắn ở đó, coi bộ hay lắm, nhưng em ghét quá à. Ở đó nhiều cao bồi quá!

Chị chủ nhà vuốt má Xuân:

- Nó chọc em hả?

- Dạ!

- Tại em xinh quá, mà đi một mình nên nó mới chọc, chứ đi với chị thì cha chúng nó biểu cũng chẳng dám làm gì.

Xuân ngần ngại, nàng lưỡng lự một hồi rồi từ chối:

- Thôi chị, để em vô năm chờ ảnh!

Chị chủ nhà kéo nài:

- Năm làm chi, buồn thấy mẹ, cứ đi với chị, tới giờ thì về, bây giờ còn sớm lắm mà.

Xuân ngần ngại một lát rồi gật đầu. Chị chủ nhà giắt Xuân ra cửa:

- Mình uống cà phê xong rồi vô rạp liền, tới 11 giờ ra là kịp chớ gì, chị đi một mình cũng buồn.

Ngồi ở quán cà phê Xuân lại được dịp nói về Loan:

- Ảnh kỳ lắm chị ơi! Em đưa anh đi coi hát ảnh ngủ khi à. Hôm phim hay hết sức vậy đó!

- Phim gì?

- Cũng phim Ấn Độ mà em quên mất tên rồi.

Chị chủ nhà tư lự:

- Phim Ấn độ ít phim nào dở hết, chồng chị cũng mê lắm, ảnh không bỏ sót phim nào hết trơn.

- Sao hôm nay chị không rủ ảnh đi?

Chị chủ nhà mỉm cười:

- Anh đi xem từ chiều hôm qua rồi...

Bỗng nhiên chị chủ nhà hỏi về chồng Xuân:

- Chồng em đi làm gì?

Xuân buồn buồn:

- Anh chưa làm gì hết, mấy hôm rày ảnh lên Sài Gòn kiểm việc làm, mà mỗi lần về coi bộ ảnh buồn quá nên em cũng không hỏi...

Chị chủ nhà có vẻ thương hại:

- Tội nghiệp chả hiền lành, dễ thương..

Xuân im lặng, nàng thở dài...

Chị chủ nhà ra điều ái ngại:

- Vậy làm sao mà sống, tiền đâu mà ăn hoài.

Xuân nén tiếng thở dài:

- Em cũng đang lo đây chị, chưa biết trưa nay hai đứa lấy gì mà ăn.

Chị chủ nhà có vẻ ngạc nhiên.

- Ủa các em hết tiền rồi à?

Xuân thành thật gật đầu:

- Dạ hết rồi, chúng em cũng chỉ ở nhà chị được một đêm nay thôi rồi ngày mai phải đi vì không còn tiền trả tiền phòng nữa.

Chị chủ nhà ra điều xót xa:

- Tội nghiệp chưa, sao em không nói với chị trước.

Xuân ngược lên nhìn người đàn bà:

- Chị giúp được em sao?

Người đàn bà gật đầu:

- Giúp chớ, không biết thì thôi mà biết chị bắt buộc là chị phải giúp rồi. Chị thương em mà...

Xuân cảm động, nàng muốn nói một lời cảm ơn mà nói không nổi. Chị chủ nhà nắm lấy tay Xuân một cách thành thật:

- Chị sẽ cố gắng giúp đỡ em cho tới khi nào chồng em kiếm được tiền...

Xuân lặng lẽ nhìn ra ngoài đường:

- Chờ cho tới lúc chồng em kiếm được tiền trả chị thì mệt lắm chị ơi! Em hết tin tưởng...

Chị chủ nhà chỉ vào Xuân.

- Em mà lo chuyện đó sao, chồng không trả được thì vợ trả, lo chi việc đó... Mà thôi chị cứ đưa em một bò, rồi lúc nào trả thì trả... Chẳng lẽ trưa nay hai đứa em chịu đói sao?

Xuân nghĩ đến cái hẹn của Loan, cái hẹn ăn cơm cháy "qua ngày", nàng nghĩ đến quãng đường dài đi bộ từ đây lên tới tận quán Anh Vũ. Chị chủ nhà đã lấy tiền ra từ lúc nào, chị ta nhét tờ giấy một trăm vào tay Xuân:

- Cứ cầm lấy mà tiêu, hết chị đưa thêm.

Xuân càng thêm bối rối về lòng tốt của chị chủ nhà.

- Nhiều quá rồi em biết lấy gì mà trả chị, còn tiền phòng nữa chị ơi...

Mụ đàn bà cứ dúi tiền vào túi Xuân, cười tít mắt:

- Chị bảo em đừng có lo chuyện đó, với sức em khi muốn trả thì có cho mượn cả một cái nhà em cũng trả được kia mà.

Xuân cầm tiền mà hồi hộp trong lòng, nàng nghĩ đến một cái bẫy đang giương ra. Một cái bẫy mà trước sau gì nàng cũng mắc phải. Nàng nghĩ đến Loan, đến gương mặt giận dữ của anh ta. Khuôn mặt lúc bình thường coi dễ thương, khi giận dữ coi hung bạo...

Xuân cầm lơ tờ giấy một trăm trong tay:

- Em sợ ảnh lắm chị ơi!

Người đàn là gắt khế:

- Sợ gì mà sợ, nó lấy em không nuôi được em thì em phải lo kiếm tiền chứ sao. Với đứa con gái khác nó bỏ từ lâu rồi.

- Em lấy ảnh chứ ảnh đâu có muốn vướng mắc em làm chi, tại em thương ảnh...

Chị chủ nhà lại van òn ỉ luận điều hồi đêm nào:

- Em quan niệm kỳ cục hết sức, cái xác thật mà an thua gì, người ta cần ở cái tâm hồn đối với nhau.

- Dạ, em biết vậy nhưng em vẫn thấy ớn ớn...

Người đàn bà thớ dài:

- Cái đó tùy em, chị chỉ lấy kinh nghiệm của kẻ từng trải để truyền lại cho em vậy thôi.

Xuân tính đưa tiền lại cho chị ta để dứt khoát, thì chị ta cản lại với nụ cười:

- Ủa em không thèm thật sao, giúp em là giúp, còn chuyện kia là chuyện nói chơi nói bởi có ăn nhậu gì đâu, cầm lấy đi.

Chị ta lấy lại tờ giấy bạc, gấp gọn rồi nhét đại vô túi áo bà ba của Xuân. Xuân miễn cưỡng nhận tiền, nàng chưa biết làm cách nào để trả món nợ này, nhưng nàng không còn cách gì từ chối. Nàng thoáng nghĩ ra một điều trong đầu, hay mình cứ giữ lấy để "phòng thân" rồi một hai hôm nữa mình trả lại y nguyên. Nghĩ vậy Xuân thấy yên tâm hơn.

Xuân như tự tin lại, nàng hăng hái đứng dậy:

- Thôi mình đi né chị, hình như muộn quá rồi, mười một giờ em còn phải về gặp anh.

Chị chủ nhà cũng có cái vẻ hà hè, chị ta vui vẻ giắt lay Xuân tới rạp hát...

Gần mười hai giờ trưa Xuân mới ra khỏi rạp hát, nàng cuống lên:

- Chết muộn quá rồi, em phải về gấp không anh chờ...

Về tới nơi, nàng đã thấy Loan nằm đợi ở giường. Loan uể oải ngồi dậy:

- Đi đâu vậy:

Xuân vui vẻ:

- Em đi coi hát với chị chủ nhà, phim thiệt hay đó anh.

Loan lạnh lùng:

- Vậy hả, tiền đâu mà coi!

- Chị chủ nhà bao!

Loan sửa soạn lại quần áo:

- Bây giờ mình đi Sài Gòn ăn cơm, ăn cơm cháy.

Xuân mỉm cười liền hầu để Loan vui lòng, ra đến cửa, nàng nghĩ đến quãng đường xa lắc xa lơ. Nghĩ đến tờ giấy một trăm còn nằm gọn trong túi mình:

- Hay thôi anh ạ, mình ăn cơm ở đây rồi về ngủ một giấc cho khoẻ.

Loan đứng dừng lại:

- Tiền đâu mà ăn?

Xuân móc tờ giấy một trăm trong túi ra đưa trước mặt Loan:

- Thiếu giống!

Loan hơi cau mặt:

- Tiền ở đâu đó?

- Em mượn được.

- Mượn của ai?

- Chị chủ nhà!

Loan thở dài, lo lắng:

- Mượn rồi lấy tiền đâu mà trả?

Xuân chỉ luôn vào Loan:

- Anh đi làm có tiền rồi trả.

Loan chán nản lắc đầu:

- Công việc anh chưa chắc gì mà em cứ mượn tiền tưới hột sen như vậy thì biết lấy đâu mà trả.

Xuân phụng phịu:

- Không lẽ mình chịu đói sao anh, bộ ăn cơm cháy được hoài sao.

Loan thấy Xuân nói cũng phải, chàng thương hại người yêu. Nó đành phải gật đầu cho Xuân vui lòng.

- Thì đó, em muốn tính sao cho gọn thì tính...

Xuân vui vẻ khoe:

- Chị chủ nhà tốt lắm anh, ngày mai tụi mình hết tiền trả tiền thuê phòng rồi mà chị vẫn cho mình ở như thường... Chỉ nói coi hai đứa mình như em...

Loan lo lắng, nhưng nó không nói ra sợ Xuân buồn.

Ra khỏi cửa cả hai gặp chị chủ nhà đi vào. Xuân kéo luôn Loan đến giới thiệu một cách thân mật. Chị chủ nhà cười dễ dãi, cởi mở:

- Các em đi đâu đó?

Xuân nhanh nhẩu trả lời:

- Tụi em đi ăn cơm!

Chị chủ nhà thân mật hơn:

- Chị nói thiệt, các em có thiếu thốn gì cứ nói với chị, chị sẽ giúp đỡ. Thấy đôi vợ chồng trẻ chị thương hết sức như vậy đó.

Xuân chỉ Loan giới thiệu:

- Chồng em đó chị!

Chị chủ nhà nhìn Loan với đôi mắt đầy thiện cảm, rồi nhìn Xuân:

- Em chọn chồng xứng đáng đó, trông chả bảnh trai hết sức vậy đó.

Không lẽ Loan cứ giữ mãi thái độ lằm lì, nó mỉm cười với chị chủ nhà cho Xuân vui lòng. Chị chủ nhà khen Loan:

- Em hiền quá, coi chừng con nhỏ này nó xỏ mũi em đó.

Xuân bĩu môi:

- Còn lâu, anh đánh đập em tối ngày mà chị biểu hiền thì hiền ở cái chỗ nào.

Loan lịch sự:

- Thôi chị cho phép, tụi tôi phải đi ăn cơm.
- Ừ đi ăn đi, tối về gặp lại tụi mình nói chuyện nhiều.

Vừa đi Xuân vừa nói:

- Đó anh thấy không, chị hiền lắm.

Loan chỉ im lặng đi bên Xuân vào quán cơm.

CHƯƠNG 19

uân đã mượn của chị chủ nhà đến trăm thứ ba, và tiền phòng chịu lại bốn ngày rồi. Nàng bắt đầu lo lắng. Loan vẫn chưa kiếm được việc gì để làm. Hằng ngày, Loan đi rồi lại về như một cái bóng, nó ít nói, ít cười và thường tỏ ra gắt gỏng mỗi khi Xuân mượn tiền. Nó lắc đầu, thở dài:

- Mình đang tự đào hố chôn mình.

Xuân nằm cạnh, nàng nhìn khuôn mặt Loan, khuôn mặt bình thản trong giấc ngủ. Xuân ngồi dậy ngắm nhìn khuôn mặt đó rồi cúi xuống đặt một chiếc hôn lên trán người tình. Loan ngủ say không biết gì.

Đêm về khuya oi bức. Xuân vén mùng thòng chân xuống sàn tìm dép. Nàng đi ra ngoài, chị chủ nhà đang ngồi nói chuyện với một gã đàn ông. Xuân định quay trở vào thì chị chủ nhà chợt trông thấy, chị gọi giật Xuân lại:

- Đi đâu đó em gái?

Xuân cười quay trở ra:

- Tính ra ngồi với chị một chút cho vui, nhưng thấy...

Xuân nhìn gã đàn ông rồi bỏ lửng câu nói... Anh ta ngược lên nhìn Xuân:

- Anh em nhà cả mà... Ngồi chơi đi em!

Anh ta ngắm nhìn Xuân một cách sỗ sàng. Xuân hơi có vẻ không bằng lòng về thái độ đó, nhưng vì nể chị chủ nhà nên nàng đành ngồi xuống:

- Trời ngoài oi bức quá chị ạ! Ra tới ngoài này mà còn không có gió.

Gã đàn ông phụ họa:

- Ừ! Nóng thật!

Gã hít hà hỏi Xuân:

- Em có nóng không?

Xuân không trả lời.

Chị chủ nhà nhìn gã kia rồi giới thiệu với Xuân:

- Chị giới thiệu với em đây là thầy Ba, làm ở sở... sở gì đó thầy?

Gã đàn ông cười:

- Sở gì mà không được chị?... Mà thôi, chị giới thiệu tôi với cô em đây là quý hóa lắm rồi.

Xuân cố giữ vẻ lịch sự:

- Thầy nói quá lời.

- Không mà, anh nói thật, dễ dãi gì được làm quen với một người đẹp như em.

Chị chủ nhà cười thật tươi:

- Tôi quên chưa giới thiệu với anh, đây là cô Xuân cũng thuê phòng ở đây.

Gã đàn ông nheo mắt nhìn Xuân:

- Con gái mà ngủ một mình ở đây...

- Không, tôi ở với chồng tôi.

Xuân thấy nóng mặt. Nàng trả lời thẳng thắn, gã đàn ông chưng hửng nhưng cũng nói vớt vát:

- Có chồng thì có chứ, tội mình là tình bạn mà...

Xuân thấy gai gai ở người, và nhất là khó chịu về những lời chót nhả của lão ta nên đứng dậy đi vào. Gã đàn ông nhìn theo hất hàm hỏi chị chủ nhà:

- "En" thuộc tip nào đó hả chị?

Chị chủ nhà nhìn gã với con mắt ranh mãnh:

- Anh muốn không?

Gã đàn ông cười rung cả người:

- Nhất rồi, trông em thơm quá, nếu chị giới thiệu được cho tôi thì tôi đâu dám quên ơn chị!

Chị chủ nhà háy mắt:

- Đâu có phải dễ anh, người ta có chồng con đang hoàng..

Gã tắc lưỡi:

- Ấy, có vậy mới quý chứ, mới đáng đồng tiền bát gạo... Nhưng chị có giới thiệu nổi cho tôi không?

- Xì! Anh không tin tôi sao? Anh thấy những vụ khó giàn trời tôi còn lo nổi... Miễn là tiền trà nước cho bà mai coi được thì tôi thu xếp cho...

Gã đàn ông chộp lấy tay chị chủ nhà:

- Tôi điệu lắm mà chị, chúng ta biết nhau quá mà... Vậy bao giờ thì có thể được?

Chị chủ nhà ngần ngại một chút rồi nói chắc:

- Tối mai đi, anh tới đây thế nào cũng được, nhưng ráng uống cà phê để thức cho đến nửa đêm, chờ cho thằng chồng nó ngủ...

Gã đàn ông hít hà:

- Tôi khoái những vụ như vậy đó. Mất tiền mà thăm lén hồi hộp mới thấy khoái.

- Còn bây giờ anh có tính toán gì không? Tôi lo nốt cho.

Gã đàn ông gật đầu:

- Ủ! Kêu gấp giùm đi, từ lúc gặp con nhỏ đến giờ tôi thấy xoắn xang không chịu nổi.

Chị chủ nhà đứng dậy đi ra, gã đàn ông ngồi nhìn căn phòng Xuân vừa đi vào.

Ánh đèn mờ mờ từ bên ngoài lọt vào phòng, Loan vẫn say sưa ngủ. Xuân ngồi cạnh, chăm chú nhìn vào khuôn mặt mờ mờ bóng tối đó, khuôn mặt vẫn còn vương vấn nhiều nét trẻ thơ. Xuân yêu khuôn mặt đó, không biết trong khối óc của anh ta chứa đựng ý nghĩ gì, anh ta trầm lặng như một cái bóng, ít nói, ít cười.

Xuân đưa tay lên mặt Loan, nàng vuốt ve trên hàng lông mi dài và cong của người tình, nàng mỉm cười:

- Loan mắt nhắm!

Thấy động, Loan mở mắt ra. Nó chớp mắt khuôn mặt của Xuân rõ dần. Loan nhắm nhẹ lấy bàn tay người yêu:

- Em không ngủ sao?

Xuân lắc đầu:

- Em không ngủ được, em ngồi nhìn anh ngủ là vui rồi.

Loan xoay người nằm gối đầu lên đùi Xuân, âu yếm:

- Em ngủ đi chứ, thức làm gì?

Xuân nhẹ nhắc đầu Loan lên, độn cánh tay mình ở dưới rồi nằm xuống:

- Không biết tại sao đêm nay em không ngủ được, em muốn thức hoài, ngồi hoài nhìn anh ngủ.

Loan cười nhẹ, nó vuốt ve trên bả vai người yêu:

- Em lại lãng mạn rồi, chắc hồi sáng đi xem phim Ấn Độ có cảnh này chứ gì?

Xuân trở nên ngây thơ:

- Gần gần như vậy anh, nhưng ở trong rừng cỏ. Công chúa ngồi quạt cho vị anh hùng ngủ, vị anh hùng bị thương ở ngực.

Loan muốn phì cười vì sự mơ mộng của nàng, chàng giả vờ ăn ý câu chuyện:

- Có đau không?

- Chắc đau lắm!

- Sao em biết?

- Em thấy thằng cha "vị anh hùng" nhăn mặt.

- Trời ơi, tội nghiệp chưa, rồi công chúa làm gì?

- Công chúa ca lên một bài.

- Hay không?

- Số dách, còn múa cho thằng cha "vị anh hùng" coi nữa nghe. Rồi thằng cha "vị anh hùng" hết đau liền.

Loan phì cười:

- Bị thương nặng mà ca được thì nhất rồi, chuyện vô lý mà em tin được thì chịu em luôn...

Xuân cãi:

- Thằng cha "vị anh hùng" là thần mà anh!

Loan ôm riết lấy Xuân:

- Anh muốn làm thằng cha "vị anh hùng" của em!

Xuân cười khúc khích:

- Còn lâu em mới cho anh làm thằng cha "vị anh hùng".

- Thế cho anh làm gì?

- Làm chồng em!

Dứt câu nói, Xuân đặt một cái hôn âu yếm lên má Loan.

Trong bóng tối mờ mờ, đôi mắt Xuân long lanh, đôi mắt to đen ngầy thơ. Đôi môi bóng nhẫy, nàng xoay mình nằm lại, nàng đặt bàn tay Loan lên làn da bụng mịn màng của mình:

- Rồi công chúa sẽ có một đứa con trai thật xinh, đẻ xong đứa con công chúa bị lũ ma vương ám hại, vị anh hùng bèn xuống địa ngục tìm lũ Ma vương để trả thù...

Nói xong, Xuân thở dài... Khuôn mặt nàng trở nên buồn bã. Loan cảm động, nó úp mặt vào bụng Xuân.

- Những đứa con của chúng ta, ừ, chúng sẽ thành người và sẽ không khổ khổ như cha mẹ chúng...

Xuân vòng tay ôm lấy đầu Loan vuốt ve:

- Em thương công chúa ghê đi, em cứ nghĩ hoài đến cuốn phim hồi sáng nên cháng ngủ ghê gì được hết. Công chúa thật khổ đó anh.

Loan nằm lịm người trong cái cảm giác sung sướng triền miên. Nó hôn lên những giọt nước mắt chảy ra thật vô lý của người tình. Loan gục đầu trên cổ nàng:

- Nín đi em, sao em lại khóc? Đời sống này không thể bỏ chúng ta. Anh chỉ bỏ cuộc đời này khi nào thiếu em, anh chỉ yêu em mà thôi...

Loan nhìn thấy trong ánh sáng mờ mờ, nụ cười của Xuân hé nở:

- Anh đừng bao giờ bỏ em nghe anh!

Loan gật đầu, nó như ngây dại trong tình yêu chân thành:

- Không bao giờ đâu em!

- Anh đừng đánh em nghe anh, em sợ lắm!

- Không, anh sẽ không bao giờ đánh em nữa.

Đôi mắt của Xuân nhìn người yêu đăm đăm, nàng từ từ khép mắt lại, thả rơi chân xuống giường, nàng vít đầu Loan áp vào cổ mình:

- Em yêu anh! Anh Loan ơi!

Loan chỉ ừ hử, nó say sưa tận hưởng tình yêu... say sưa tận hưởng tấm thân thể nuột nà của người tình muôn thuở, mà vì công việc nó đã bỏ quên mấy ngày qua...

Sáng hôm sau, Loan lại lên Sài Gòn như mọi hôm. Chị chủ nhà lại cho Xuân mượn tiền để dàng như mấy hôm trước. Chị ta để dải nói với Xuân:

- Được mà, lúc nào cần chị sẽ nói cho em hay.

Xuân hơi lo ngại, nhưng khi nàng nghĩ đến bữa ăn của hai đứa trong ngày, đành phải cầm tiền dù nàng biết rằng số nợ đó ngày càng chồng chất lên, nàng khó có thể trả được. Chị chủ nhà giao hẹn:

- Em thiếu chị năm trăm rồi nghen.

Xuân gật đầu:

- Dạ, chị cho em thiếu ít hôm nữa, chờ anh ấy làm có tiền em sẽ gửi trả chị sau.

Buổi tối hôm đó chị chủ nhà tìm Xuân, kéo ra một góc rồi hỏi:

- Sao? Anh đã kiếm được tiền chưa em?

Xuân buồn bã lắc đầu:

- Vẫn vậy mà chị, anh đi chán rồi về.

Chị chủ nhà cười nhẹ, rồi thở dài:

- Thật kẹt cho chị quá!

- Kẹt gì hả chị?

- Kẹt tiền...

Xuân hiểu chị ta muốn đòi nợ mình nên nói nhỏ:

- Em tưởng chị chưa cần...

- Nếu bình thường thì chị chưa cần thật, nhưng khốn khổ cho chị là chiều nay chồng chị bê tiền đi đánh bạc hết ráo rồi.

Xuân mở to mắt nhìn chị chủ nhà:

- Thật sao chị?

Chị chủ nhà có vẻ buồn bã:

- Chị nói láo với em làm chi? Buồn quá, tối nay người ta đến thu hụi chị không biết lấy tiền đâu mà đóng.

Xuân hồi hộp hỏi:

- Chị cần bao nhiêu hờ chị?

- Ít thôi, một hai trăm gì đó để sáng ngày mai bày trẻ có tiền ăn đi học.

Xuân im lặng, chị chủ nhà hồi thúc:

- Sao em, em có lo nổi cho chị không?

Xuân lặng lẽ lắc đầu:

- Em chưa biết phải làm sao, chị cho em biết gấp quá!

Chị chủ nhà thở dài:

- Tại chị cũng gấp quá nên mới phải nói với em.

Chị ta than thân trách phận:

- Thằng chồng của chị thật bê bối, biết thế chị bỏ phắt nó cho rồi, chồng con gì mà chẳng lo làm ăn, chỉ bài bạc tối ngày.

Xuân không biết nói sao, chỉ biết ngồi nghe chị ta thở ngắn than dài. Một lát sau, chị ta đề nghị:

- Em vô hỏi thử chồng em coi.

Xuân hơi nóng mặt:

- Em biết ảnh không có đồng nào hết, nếu có thì ảnh đã đưa cho em rồi.

Chị chủ nhà nhăn nạy:

- Thì em cứ vào hỏi xem sao. Biết đâu ảnh có, chứ chị đâu có phải là người xấu, khi có tiền chị đâu có tiếc em, chị đưa cho em liền mà...

Xuân không biết làm sao đành phải vào phòng. Loan chưa ngủ, thấy Xuân vào nó ngồi dậy hỏi:

- Em đi đâu về đó?

Xuân dậm giậm lây cả người yêu, nàng ngồi phịch xuống giường:

- Đi đâu anh hỏi làm chi?

Loan cười, vuốt ve người yêu theo thói quen:

- Công chúa của anh lại giận dỗi rồi.

Xuân hất tay Loan ra:

- Thôi! Kỳ quá hà!

- Em làm quái gì mà ngậ xị lên vậy?

Xuân im lặng, nàng đang muốn trút tất cả sự bực bội lên đầu Loan:

- Anh đi đâu cả tuần lễ nay, có làm được việc gì không?

Loan cười nhạt, thoáng hiểu nguyên nhân gây gổ của người yêu.

- À! Thì ra là vậy, anh trả lời em là anh đi kiếm việc làm, nhưng còn kẹt chưa kiếm được.

Xuân đi thẳng vào vấn đề:

- Hôm nay anh có tiền không?

Loan lắc đầu:

- Không có một xu dính túi.

Xuân tuyệt vọng trở nên bực mình:

- Vậy mà đi làm quái gì?

Loan nắm xuống, khoanh hai tay dưới đầu thản nhiên trả lời:

- Việc đi thì cứ phải đi, còn có kiếm được tiền hay không thì lại là chuyện khác.

Xuân hứ một cái, đứng dậy đi ra khỏi phòng. Loan nhìn theo, nó ngạc nhiên không hiểu nổi thái độ của người yêu, tại sao nàng lại căn nhắc về việc tiền nong với Loan một cách bất tử như vậy? Loan lăm lăm xoay mặt vào trong vách tường, không thèm nghĩ ngợi lảng nhãng nữa...

Xuân đi ra chỗ chị chủ nhà, mặt buồn thiu:

- Ảnh không có lấy một xu dính túi chị ạ.

Chị chủ nhà có vẻ lo lắng. Chị ta thở dài thườn thượt:

- Vậy thì làm sao đây, để sắp nhỏ đói chị đâu đành tâm.

- Chị đi vay tạm ở đâu được không?

Chị chủ nhà lắc đầu uể oải:

- Đâu có dễ như vậy em, người đời mà em. Nói đến chuyện tiền bạc khó lắm em ơi!

Chị ta cười buồn:

- Đâu có ai dễ dãi như chị.

Xuân thấy đau nhói trong tim, câu nói đó như một lời trách khéo nàng. Nàng tìm một chỗ ngồi cạnh chị chủ nhà, nàng tần ngần mãi mới nói được:

- Thật khổ cho em, em hiểu chị đối với em rất tốt, nhưng thật tình lúc này em chẳng còn biết tính sao. Em kẹt...

Chị chủ nhà nói lấy:

- Tại em không muốn trả cho chị thôi, chứ một khi em đã muốn trả đâu có khó gì!

Xuân khổ sở cải chính:

- Thật tình em không còn đồng nào nữa, nếu còn em đâu dám không đưa cho chị.

Chị chủ nhà đứng dậy đưa một người mượn ghế bố vào chỗ nằm. Trở ra, chị ta cầm hai chục bạc giơ lên chép miệng:

- Cứ góp hoài từng chục bạc không biết đến bao giờ mới đủ tiền đóng hụi, thật khổ cho chị hết sức vậy đó.

Xuân càng thêm bực mình, nàng thoáng nghĩ đến những lời nói xa nói gần của chị chủ nhà mấy hôm nay, nàng liếc nhìn vào phòng rồi cúi xuống nói nhỏ với chị chủ nhà:

- Bây giờ chị bảo em phải làm cách nào để có tiền?

Mắt chị chủ nhà sáng lên, chị ta nói với vẻ dè dặt:

- Nếu muốn thì khó gì, nhưng nói ra chị chỉ sợ em buồn...

Xuân hiểu chị ta sẽ đề nghị điều gì, nàng đành buông thả:

- Chị cứ nói đi, nếu kiếm được tiền để trả cho chị thì em không ngán.

Xuân nói câu đó với vẻ giận dữ, chị chủ nhà cười hê hê, chị ta vỗ về Xuân:

- Thật tình không một người đàn bà nào muốn làm điều đó cả, nhưng mình là những kẻ sống bằng tâm hồn thì thể xác đâu có ăn nhằm gì...

Xuân hừ một tiếng, nàng vẫn còn thấy nóng mặt:

- Chị bảo tai ăn trộm hay ăn cắp?
- Tại sao em lại nỡ nặng lời với chị vậy?

Xuân càng thêm bực mình vì mẹ chủ nhà cứ nói vòng vo tam quốc hoài:

- Thế chị muốn em làm gì thì cứ nói phắt đi cho rồi?

Chị chủ nhà nheo mắt nhìn Xuân:

- Thật tình chị... không muốn đưa em vào con đường này làm chi. Nhưng chị cứ nghĩ rằng em chẳng hẹp hòi gì trong chuyện đó...

Xuân nhìn thẳng vào mặt chị ta:

- Chị bảo tôi làm đĩ phải không? Làm đĩ để kiếm tiền trả nợ cho chị chứ gì?

Chị chủ nhà thấy Xuân giận dữ mỗi lúc một hung, sợ nàng làm to chuyện nên nhẫn nại cười mơn trớn:

- Trời ơi, sao em nỡ nặng lời với chị vậy? Chị chỉ muốn nói là cái thể xác người ta không ăn thua gì hết, chỉ một chút xíu thôi... mà, mình lấy tiền ngon ơ...

Xuân đứng dậy:

- Thì làm đĩ chứ gì? Được, tôi bằng lòng, nhưng bao nhiêu?

Xuân nghĩ đến người yêu, nàng muốn trào nước mắt, nghĩ đến đôi mắt tuyệt vọng của Loan khi biết tới hành động của nàng. Chị chủ nhà vẫn nhẫn nại, nhìn ngăm Xuân:

- Em thì phải đặc biệt rồi, đâu phải giá xoàng xĩnh được...

Xuân rưng rưng nước mắt, nàng nói huỵch toẹt:

- Bao nhiêu một cái?

Chị chủ nhà tính toán:

- Hai trăm được không em?

- Không được, ba trăm!

Chị chủ nhà tắc lưỡi:

- Em hiểu ở đây là khu bình dân mà, đâu có ai nhiều tiền nhiều bạc gì đâu! Thôi, hai trăm rưỡi được không?

Xuân hỏi tới:

- Đã tính tiền phòng chưa?

- Chưa!

- Cho chị năm chục tiền phòng đó, chị đi kiểm mỗi đi.

Xuân bực mình đứng dậy:

- Tôi vào phòng, lát nữa ra. Chị nhớ là tôi sẽ tìm cách trả hết nợ cho chị.

Câu nói của Xuân có vẻ quyết liệt, chị chủ nhà nín lại:

- Để cho kín đáo, em chờ chồng em ngủ đã...

Xuân lặng lẽ gật đầu, nằng vào phòng, Loan vẫn chưa ngủ. Lúc này Xuân nghĩ mình nên hòa hoãn với Loan thì hơn. Nàng ngả lưng nằm xuống:

- Anh chưa ngủ à?

Loan lặng lẽ lắc đầu:

- Anh ngủ sao được, một khi anh thấy em có vẻ lo lắng về tiền bạc.

Xuân mỉm cười:

- Thôi, bỏ chuyện đó đi anh, em sẽ không nhắc đến chuyện đó nữa.

Loan buồn bã nạm gối đầu lên cánh tay mát lạnh của Xuân:

- Anh yêu em lắm, nhưng lúc này anh thấy mình bất lực, anh chưa lo gì được cho em.

Xuân vuốt ve sống mũi cao của Loan:

- Em xin anh đó, anh đừng nói đến chuyện đó nữa, nhắc đến em buồn lắm. Thấy kệ nó anh, rồi muốn ra sao thì ra, anh ngủ đi!

Loan thấy lòng mình ấm lại. Nó xoay mình nằm gục đầu vào cổ Xuân, da thịt nàng thơm tho:

- Anh sẽ không nói đến nữa, nhưng bắt buộc anh phải lo.

Xuân vỗ về người yêu:

- Đừng anh! Em sẽ cố gắng thu xếp.

Nói xong, Xuân mới biết mình hớ, nhưng rất may Loan không hỏi thêm câu gì. Xuân bâng khuâng, nàng nghĩ đến giây phút sắp tới của mình, mình phải trao thân cho một người đàn ông khác để kiếm tiền. Sau mấy lần bị đòn, Xuân biết Loan là một người thẳng thắn, Loan không phải là hạng chồng ma cô ở xóm điếm thường ăn bám vào vợ. Xuân càng yêu quý Loan hơn, Xuân muốn dành tất cả những gì còn lại của mình cho riêng Loan. Nàng thờ dài, nhưng hoàn cảnh không cho nàng làm theo điều mong ước của mình. Nàng bất lực, đành buông xuôi, nàng thấy tâm hồn mình tê tái. Nàng cúi xuống đặt một chiếc hôn âm thầm trên trán người yêu.

- Anh! Sao mấy hôm nay lơ là với em vậy?

Loan ưỡn oải trả lời:

- Anh mệt! Vả lại anh lo nghĩ nhiều quá!

- Thấy kệ anh!

o o o

Xuân vén mùng chui ra, nàng ra chỗ chị chủ nhà, chị ta cò vẻ nóng ruột hỏi:

- Sao lâu vậy em?
- Phải chờ ảnh ngủ.

Chị ta cười:

- Bây giờ thì rảnh rồi chứ?

Xuân gật đầu:

- Bằng lòng với giá đó chứ?

Chị chủ nhà cười:

- Hơi mắc đó, nhưng đặc biệt nên họ cũng chẳng phàn nàn gì, có điều chị hơi thiệt thòi.

Xuân thấy mục chủ nhà này cũng bần tiện và bóc lột gái làng chơi như trăm ngàn mục tú bà khác. Xuân lạnh lùng trả lời:

- Chị yên chí đi, chị không thiệt thòi gì đâu, người thiệt thòi nhất vẫn là những kẻ như tôi.

Nghe mục chủ nhà nói vòng vo mãi Xuân đâm bực mình, lúc này nàng nhìn rõ dã tâm của chị ta, nàng thấy tất cả mọi thứ trên người của chị ta đều tởm, đều đáng khinh rẻ. Nàng nghĩ bụng: "Mình mà đứng nói chuyện lâu với con mẹ này chắc mình rút gốc đập bể mặt mẹ ra mất". Xuân chợt nghĩ đến Loan, anh ta có thể dậy bắt tử lăm, nếu không thấy nàng... Xuân hỏi thúc:

- Nào, có chưa? Hay chị còn phải đi rước mỗi?

Chị đàn bà cười tít mắt, chị nói nịnh Xuân một câu:

- Sức mấy mà rước mỗi, người như em thì đàn ông tự động "nhào vô" chồng tiền xin xỏ đấy chứ!

Xuân càng thêm bực mình, nàng nhìn vô nhà trong:

- Nếu lâu quá tôi không thể chờ được đâu, rồi muốn ra sao thì ra.

Chị chủ nhà bộp chộp:

- Có ngay mà, em đi theo chị!

Xuân chửi thầm, ai mà thèm chị em với nhà chị.

Chị chủ nhà dắt Xuân đi tuốt vào phía trong, tới một căn phòng hẹp có đèn điện sáng và giường nệm đàn hoàng. Ở đó có một gã đàn ông đang nằm chờ sẵn. Chị chủ nhà cười nói:

- Chị nhường phòng của chị cho đó.

Gã đàn ông lồm cồm bò dậy. Xuân nhìn rõ mặt gã, thì ra là gã đàn ông đêm qua. Xuân lặng người nhìn chị chủ nhà rồi nhìn lão ta. Xuân chột hiều đã tâm của họ, nàng càng khinh rẻ họ hơn. Nàng vừa thấy tức tưởi vừa oán hờn. Mãi lúc này nàng mới thấy cảm phục Loan với những điều nhận xét của anh ta về bọn người này. Nàng hối hận nhưng không còn kịp nữa.

Xuân lăm lì đẩy chị chủ nhà ra cửa:

- Thôi, chị đi đi, để mặc tôi.

Gã đàn ông nhe răng cười nham nhở, gã choàng một tay qua vai nàng, Xuân thấy ở người gã xông ra một mùi hôi nồng nặc. Xuân hất tay gã ra, đứng dậy:

- Khoan nào (nàng nhìn sang phía chị chủ nhà). Thôi, chị ra đi, tôi biết mà.

Xuân ra cài chốt cửa lại cẩn thận. Nàng quay trở vào. Gã đàn ông vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, nụ cười của gã trông trở trên một cách kỳ lạ. Gã hình như bị chứng hửng khi không thấy Xuân cười lại với mình, gã nói một câu để không khí giữa hai người bớt nặng nề:

- Em lên giường, chúng ta nói chuyện đời nghe chơi!

Xuân hừ một tiếng:

-Tại sao anh chịu đi tôi với giá mắc như vậy?

Gã cười thật lẳng lơ:

- Bởi tại anh khoái gái có chồng nên mới... năn nỉ chị chủ nhà giới thiệu.

- Chỉ có vậy thôi hà?

- Chỉ có vậy!

- Lui vào trong đi!

Nàng ghé lưng nằm xuống giường, một lát bỗng vùng dậy:

- Thôi, anh dang ra đi, tôi không đi nữa đâu.

Nói xong Xuân ngồi dậy, nàng thòng chân xuống giường. Nghe Xuân nói vậy, gã đàn ông vội vàng níu nàng lại:

- Ủa, em sao kỳ vậy?

Xuân đẩy tay gã ra:

- Nhưng tôi không ham nữa.

Gã ta càng nhào đến ôm lấy vai Xuân:

- Nhưng em đã vào đây... và đã thế này.

Xuân vẫn lắc đầu:

- Mà không được đâu, em ngán lắm, vài ba trăm đồng bạc không đáng gì mà chồng em biết được thì khổ...
Gã đàn ông càng nôn nóng:

- Nó ngủ say mà, nó không biết đâu.

Xuân cương quyết đứng dậy:

- Thôi, để bữa khác anh!

Gã đàn ông vẫn níu Xuân xuống, gã ôm cứng lấy nàng:

- Trời ơi! Đen phút chót mà em còn làm khó dễ anh.

Xuân dịu dàng đẩy gã ra:

- Bây giờ anh nhờ chị chủ nhà kêu giùm đứa khác còn kịp mà... Em ngán, thằng chồng em nó dữ lắm. Lần đầu tiên em như vậy mà chỉ vì vài ba trăm bạc, nếu đổ bể ra em chết với nó mất anh ơi! Anh có tiền anh kêu ai mà không được, tha cho em đi...

Gã đàn ông vừa nóng vừa bực mình:

- Em đừng nói đến chuyện tiền nong, anh là thằng chịu chơi mà, anh đâu có tiếc tiền...

Xuân cười thầm: "Vậy là thằng chả mắc mồi rồi". Xuân càng làm giá:

- Ủa, anh tưởng tôi ham mấy trăm bạc của anh sao? Bây giờ tôi đi ra, tôi đâu có lấy của anh xu nào, tôi còn lỗ vốn nữa kia.

Gã đàn ông càng năn nỉ:

- Em hiểu cho anh, anh có nói là em cần tiền đâu, anh chỉ nói là anh không tiếc tiền, dẫu có mất bao nhiêu để được "nằm" với em thì anh cũng không tiếc.

Xuân càng làm già, nàng cắn răng:

- Tôi hết ham rồi, anh buông ra để tôi đi...

Gã đàn ông nhóm dậy, hấn móc bóp lấy thêm tiền đưa cho Xuân hai trăm.

o o o

Xuân nằm bất động, nàng khó chịu vị hơi rượu từ người đàn ông tỏa ra. Nàng nhắm mắt lại, nàng không muốn nhìn vào khuôn mặt phì nộn trơ trẽn đó, nàng mặc cho gã đàn ông muốn làm gì thì làm.

Xuân đẩy nhẹ gã ra:

- Tôi về!
- Khoan nào, mình năm chơi nói chuyện đời...

Xuân tụt xuống giường:

- Thôi, xong rồi thì để lần khác.

Mắt gã đàn ông sáng lên:

- Thật há, mai mình gặp lại được không?

Xuân lưỡng lự:

- Để tính lại đã.

Gã đàn ông cũng ngồi dậy, Xuân cản gã:

- Anh để em ra trước, sợ người ta biết.

Gã đàn ông gật đầu. Xuân về tới phòng, Loan hãy còn ngủ say sưa, bỗng nhiên nàng thấy yêu Loan ghê gớm, nàng buồn bã nhìn vào khuôn mặt người tình, nàng vuốt ve những sợi tóc của chàng lòa xòa trên trán.

Loan trở mình, chàng mở mắt ra. Chàng nhìn thấy khuôn mặt Xuân nhòa nhòa bóng tối, đôi mắt nàng ươn ướt:

- Em không ngủ?

Xuân cắn chặt môi, nàng lặng lẽ lắc đầu, bỗng nhiên nàng thấy tủi thân ghê gớm, hai giọt nước mắt từ từ lăn trên má nàng. Loan kéo Xuân nằm xuống:

- Sao em khóc?

Xuân không trả lời, nàng chỉ lắc đầu... Loan lau những giọt nước mắt chảy dài trên má người yêu:

- Anh làm em buồn?

Xuân nấc lên:

- Không, em yêu anh!

Loan ôm người yêu vào lòng nựng nịu:

- Em lại buồn vẫn vơ rồi, thôi từ nay em đừng đi xem phim Ấn Độ nữa nhé! Mỗi lần đi xem phim về em lại buồn mất mấy ngày.

Xuân chỉ lắc đầu, nước mắt nàng thấm ướt cả ngực áo người yêu:

- Em không xứng đáng với tình yêu của anh...

Loan cười, nó luồn những ngón tay vào mái tóc rối của Xuân:

- Em chỉ nói bậy, thôi đừng khóc nữa em, em buồn anh cũng buồn lây. Chúng ta phải cố gắng sống qua giai đoạn đau thương này...

Loan cũng thấy lòng mình se sắt buồn.

Nửa giờ sau, gã đàn ông mới từ trong buồng lót lót ra. Chị chủ nhà vẫn ngồi tại chiếc xích đu trước cửa. Nhìn khuôn mặt có vẻ thỏa mãn của gã ta, chị cười hỏi:

- Sao, được không? Con này ngon lành mà, nếu anh muốn tôi dụ nó bỏ nhà theo anh luôn.

Gã đàn ông chớp chớp mắt:

- Vậy hả? Thật ha!

Chị chủ nhà đong đưa:

- Ở đời mà anh, có tiền mua tiên cũng được.

Gã đàn ông cười rung cả vai.

CHƯƠNG 20

Xuân ngồi bên Loan lo lắng, mình đã đổ bệnh cho anh ấy rồi. Nàng sờ vào trán Loan, nàng thấy nóng. Nàng phân vân tại sao anh ấy không nói cho mình biết ngay từ khi bắt đầu sốt. Xuân càng lo sợ hơn, cuối cùng Xuân đoán chừng Loan không biết bệnh này là bệnh lậu.

Loan mệt mỏi mở mắt ra. Thấy Xuân ngồi nhìn mình, Loan hỏi:

- Em dậy sớm quá vậy?

Xuân lo lắng:

- Hôm nay anh đừng đi đâu nhé, anh bệnh, ở nhà em kêu y tá chích thuốc cho anh.

Loan nhẹ gật đầu.

- Ừ, hôm nay anh cũng không muốn đi đâu, không biết sao người anh mệt quá!

Xuân khắp khởi mừng. Loan vẫn chưa biết mình bị bệnh gì. Nàng thấy ân hận về việc làm của mình. Trong mấy ngày qua, Xuân "đi" hết người đàn ông này đến người đàn ông khác, vừa để kiếm tiền ăn tiêu vừa có tiền trả nợ cho chị chủ nhà. Nàng đã biết lo lắng nên không còn tiêu phí như trước nữa. Xuân đã trả hết nợ cho chị chủ nhà, và đã có vài trăm bạc bỏ túi, nàng hy vọng sẽ dắt díu Loan đi nơi khác khi có chừng một ngàn đồng và Loan sẽ không bao giờ biết việc Xuân làm.

Nhưng hôm nay nhìn Loan bị bệnh này, Xuân thất vọng. Tiền chữa bệnh cũng không ít. Nàng biết chắc là mình cũng đã bị bệnh lậu, nhưng chưa phát. Nàng cũng cần

phải chích thuốc. Tất cả những dự tính của nàng đều đổ vỡ...

Thấy Xuân ngồi thờ người ra, Loan cảm động nắm lấy tay người yêu:

- Em lo lắm hả? Có gì đâu, cảm sốt lằng nhằng tự khắc sẽ khỏi. Có lẽ mấy ngày nay anh đang nắng nhiều quá nên bị cảm, hôm nay anh ở nhà nằm nghỉ, em khỏi phải kêu y tá nữa, tiền mình kẹt mà, anh không muốn mình nợ nần nhiều rồi mang tiếng ra...

Xuân ngắt lời:

- Anh nói thế nghe sao được, em phải kêu y tá, mới chớm bệnh thì cần phải chích chứ! Anh nằm nghỉ nhé!

Nói xong, Xuân đứng dậy. Nàng ra cửa, nàng càng thương xót Loan hơn. Tội nghiệp anh ta còn khù khờ quá. Chắc anh đau đớn lắm nhưng sợ Xuân lo lắng nên giấu, Xuân càng thêm lo nghĩ khi kiểm điểm lại số tiền trong túi mình, chắc chắn Xuân phải kiếm thêm mới đủ để chữa bệnh cho Loan và chích ngừa bệnh cho mình.

Xuân dừng lại ở một con hẻm nhỏ có chiếc bảng nhỏ để y tá chích theo toa bác sĩ. Nàng đi vào thêm năm mươi thước nữa mới tới nhà y tá. Gã y tá mới ngủ dậy, hăn che miệng ngáp:

- Bị bệnh gì mà tới sớm quá vậy?

Xuân đã từng quen với vụ này, nhưng nghĩ đến Loan, nàng rụt rè:

- Chồng tôi bị bệnh, tôi nghi ảnh bị... lậu, thầy làm ơn tới chích giùm.

- Bệnh lậu hả? Ở xa đây không?

- Gần xịt mà thầy!

- Bị lâu chưa?

- Chắc cũng mới bị. Nhưng ảnh giấu tôi.

Gã y tá cười:

- Thằng chả ngu hết sức, bộ để tới lúc nổ con người ra mới chạy chữa hay sao?

- Dạ, tội nghiệp ảnh, ảnh sợ tôi buồn nên cũng không nói. Ảnh nói dối tôi là cảm sốt sơ sơ.

- Sao chị biết?

Xuân ngậm ngừng một lát rồi nói đại:

- Tôi đoán vậy.

- Chích thứ thuốc này nguy hiểm lắm, không khéo là mất mạng như chơi. Thấy khó chịu trong người là phải la lên nghe!

Sau khi khám bệnh bốn năm phút, gã y tá mới chịu chích cho Xuân. Gã làm như Xuân mệt mỏi nên mới thân mật đỡ nàng dậy:

- Thấy trong người thế nào?

- Như thường!

Gã nhìn Xuân bằng con mắt nghiêm trọng:

- Tôi phải khám lại tim chị xem nhịp thở có đều không, có gì mình cấp cứu liền.

- Thôi, khỏi khám. Thầy đi coi ảnh đi.

Xuân dắt y tá vào phòng, Loan vẫn nằm đó. Anh y tá xem mạch một hồi rồi hỏi:

- Anh bị bệnh bao lâu rồi?

- Dạ chừng hai hôm nay.

- Tiểu tiện có thấy buốt không?

Loan thành thật gật đầu. Gã y tá túm tím cười rồi nhìn Xuân:

- Bệnh này là bệnh bí đái.

Loan bộp chộp:

- Dạ phải, mỗi lần đái thấy khó khăn lắm.

- Buốt "thằng nhỏ" không?

- Dạ buốt.

Gã y tá đặt tay lên trán Loan:

- Có chảy mủ nữa?

- Dạ!

- Được rồi, tôi sẽ chữa cho, nhưng mà phải nghe lời thầy mới được, bệnh này để lâu nguy hiểm, nỗ con người chứ không phải chuyện chơi đùa.

Loan lo lắng, nó không quên lấy lòng thầy:

- Dạ thầy làm ơn chữa giúp cho, vợ chồng tôi cũng nghèo...

Gã y tá chỉ túm tím cười. Gã chích xong cho Loan rồi còn cho uống thêm hai viên thuốc.

- Thuốc này mạnh lắm đó, một hai ngày sau là dứt hẳn, nhưng đừng có bậy bạ...

Loan thành khẩn nghe theo lời dặn dò của gã y tá. Nó hỏi:

- Dạ thưa thầy, em có phải kiêng khem gì không ạ?

- Ờ, ờ tôi quên, đừng có ăn thịt gà, cá chép, ba ba...

Xuân kín đáo trả tiền cho gã y tá, nàng buồn bã nghĩ mình lại phải tiếp tục đi khách. Thấy Xuân lo lắng ra mặt, Loan ái ngại:

- Thật không may cho vợ chồng mình, số xui, đã nghèo lại càng mệt rệp hơn ở mấy vụ này. Tiền ở đâu đó em?

Xuân nói dối:

- Em đi mượn.

- Lại mượn của chị chủ nhà?

Xuân đành gật đầu. Loan tự trách mình:

- Chị ấy thật tốt, vậy mà anh quá tệ, nghi oan cho chị ấy hoài. Để khỏi bệnh, anh phải ra cảm ơn chị ấy.

Xuân xoa tay:

- Thôi khỏi anh! Vụ đó để em lo.

Loan tin tưởng:

- Ở đời này vẫn còn nhiều người tốt. Cũng may khi bị bệnh mình gặp được thầy, ông thầy này chỉ là y tá mà giỏi quá, đoán bệnh trúng phóc.

Xuân cười thầm, nàng càng thấy yêu Loan hơn, anh chàng còn ngây thơ quá! Loan tiếp:

- Anh đoán không sai mà, đúng là bệnh bí đái.

Xuân không nhin cười được:

- Ừ, bệnh bí đái đó, anh phải kiêng cho kỹ nghe!

Loan ngoan ngoãn nghe lời người yêu như một đứa trẻ nghe lời khuyên nhủ của một người lớn.

CHƯƠNG 21

C

hích thuốc đến ngày thứ tư thì Loan đã dứt hẳn. Sau mấy ngày không ra khỏi nhà, Loan trở nên lười biếng. Buổi sáng hôm nay Loan dậy muộn, nó không muốn xuống khỏi giường. Xuân đã đi khỏi. Còn lại một mình trong phòng, Loan vén mùng gọn gàng để nằm chơi. Nó nghĩ miên man về số tiền Xuân mượn và càng trở nên ngán ngẩm. Nó không biết làm cách nào để trả cho nổi số tiền đó. Xuân vẫn vui vẻ như thường, đôi khi thấy Loan quá lo lắng, Xuân cười:

- Anh khỏi phải lo vụ đó, để đó em lo cho...
- Em làm cách nào lo nổi?

Xuân gạt đi:

- Anh đừng có hỏi nhiều, em cũng phải có những "vụ kiếm ra tiền" thì vợ chồng mình mới sống được đến ngày nay. Em theo mấy chị ở đây ra chợ chào mỗi những món hàng lật vật cũng... kiếm được.

Rất may là Loan không hỏi cặn kẽ vào chi tiết. Nó không muốn dính dáng vào công chuyện làm ăn của người yêu, vì nó nghĩ ngay công việc của mình cũng chẳng bao giờ Xuân hỏi tới. Nghĩ đến công việc của mình Loan càng buồn thêm, Loan không làm cách nào chen chân vào được với bọn đánh giày. Loan có thể làm ở một chỗ khác, nhưng nơi đó lại ít khách và không gần được bọn Tý què. Loan cố gắng xin gia nhập đám hành nghề ở ngay trung tâm đô thành, khi bọn bạn mới giới thiệu Loan với tên đầu nậu, gã ta ngấm nghĩ một lát rồi trả lời lơ lửng:

- Để đó tao coi, thêm một mạng nữa vô nghề dĩ nhiên mấy thằng kiếm tiền ở đây phải bớt tiền đi, không biết

chúng nó có chịu không. Được, ngày mai mày cứ lại đây coi sao.

Loan đã trở đi trở lại nhiều lần, gã đầu nậu vẫn trả lời lơ lửng như vậy. Bất ngờ Loan ngã bệnh, hôm nay Loan đã khỏi, nhưng Loan lại trở nên lười biếng. Nó ngại quãng đường dài, ngại trở về mà không có tin mừng để khoe với Xuân. Mặc dù Xuân dường như không buồn để ý đến công việc Loan dự định làm.

Một con muỗi bay vo ve quanh chỗ Loan nằm, Loan lơ đãng nhìn theo. Sau một hồi chao lượn, con muỗi đậu xuống cánh tay Loan. Loan mỉm cười, nó chăm chú nhìn vào con muỗi đang chúc đầu xuống và cắm vòi trên lỗ chân lông ở cánh tay Loan.

Cái vòi nhỏ xíu mỗi lúc một cắm sâu xuống, bụng con muỗi đang từ màu xám dần dần đỏ ửng rồi căng mọng. Con muỗi như say sưa với miếng mồi ngon không buồn rút vòi ra. Loan thích thú nhìn con muỗi thăm đê:

- Tiên sư mày, vậy là đời mày tàn rồi con ơi!

Loan nhẹ nâng cánh tay lên, lùa bàn tay kia xuống dưới, con muỗi vẫn không hay biết. Loan dùng tay kia căng da tay ra, chiếc vòi nhỏ xíu của con muỗi dính cứng ở đó không rút ra được. Nó giật mình vỗ cánh bay lên, nhưng càng vùng vẫy càng không rút ra nổi. Loan thú vị cười khanh khách. Con muỗi vùng vẫy một hồi rồi dứt dứt vòi bay lên. Loan nhìn theo con muỗi bay lẫn vào bóng tối của căn phòng.

Loan lại nằm vợ vẫn nhìn lên trần nhà. Loan không biết mình đã nằm như vậy bao lâu. Hình như đã muện lắm. Loan uể oải ngồi dậy, nó khua chân xuống giường tìm dép. Loan ra sau nhà rửa mặt qua loa rồi ra quán cà phê đầu đường ngồi uống.

Gặp gã y tá, Loan vui vẻ mời gã sang ngồi cùng bàn. Gã y tá hỏi Loan:

- Bệnh đã dứt hẳn chưa?

Loan gật đầu. Gã y tá nhìn ly cà phê của Loan cười nói:

- Anh sáng nào cũng uống cà phê đen hả?

- Dạ!

Gã nhìn Loan bằng con mắt cười cợt:

- Uống cà phê đen mà đái ra cà phê sữa mới tài chứ?

Loan ngây thơ không hiểu hẳn muốn ám chỉ gì:

- Anh nói sao tôi không hiểu.

- Thôi cha nội, tính qua mặt cả tôi đây nữa sao?

Loan chưa hết ngạc nhiên:

- Thật tình tôi không hiểu.

Gã y tá nheo mắt nhìn Loan:

- Tôi là thầy thuốc mà anh, anh ngây thơ quá qua mặt tôi không được đâu. Tôi nói thẳng cho anh biết rằng anh đang bị bệnh lậu. Anh giấu vợ anh thôi chứ anh giấu tôi sao nổi.

Gã tắc lưỡi:

- Chỗ đàn ông với nhau tôi giấu anh làm chi, vợ của anh cũng tinh lắm đấy, nó biết rồi nhưng vì thương anh nên không nói ra, sợ anh mất mặt. Đàn bà thời đại này được như vợ anh là hiếm lắm đó, vừa được nết lại vừa được sắc.

Loan choáng váng khi nghe gã y tá nói rõ bệnh mình. Nó chợt hiểu, bệnh này nhất định phải do một người đàn ông khác truyền vào Xuân, rồi trong sự chung đụng Xuân lại truyền sang Loan.

Loan cố gắng vớt vát:

- Không phải, bệnh bí đái mà.

Gã y tá cười hô hô:

- Anh giỡn mặt với tôi hoài, nếu không phải tại anh đi chơi bởi bậy bạ thì vợ anh đổ bệnh cho anh.

Loan thấy lạnh ở lưng, điều nhận xét của gã y tá rất hợp lý, chắc chắn là Loan không hề chơi bởi bậy bạ rồi. Loan biết Xuân đã làm gì để có tiền. Tự nhiên Loan thấy tay mình run lên, nó trả tiền rồi đứng dậy. Gã y tá hỏi:

- Đi đâu vậy?

- Tự nhiên tôi thấy chóng mặt quá!

Gã y tá khuyên nhủ:

- Từ nay đừng có chơi bởi quá độ nữa nha!

Loan về phòng, Xuân đang thu xếp mùng mền. Thấy Loan tới sau lưng, Xuân không quay lại:

- Anh đi uống cà phê một mình hén!

Máu ghen của Loan bốc lên tận đầu, nhưng nó cố giữ bình tĩnh, nó nghĩ mình chưa nên tỏ thái độ nếu chưa bắt được tại chỗ. Loan im lặng về giường. Xuân thấy sắc mặt Loan nhợt nhạt vội lo lắng hỏi:

- Sao thế anh?

Loan không nói gì, nó lắc đầu nằm quay mặt vào vách, Xuân cũng vội vàng leo lên giường, nó đặt bàn tay lên trán Loan lo lắng nói:

- Mặt anh tái hẳn đi, chắc anh lại bệnh rồi.

Loan cay đắng:

- Nếu không bị lây!

Xuân hồi hộp, nàng lo sợ Loan đã khám phá ra bệnh trạng. Nàng lắp liếm:

- Lát trưa anh lại ăn cháo nhé!

Loan nhìn Xuân đăm đăm, nó nghĩ có gậy gố với Xuân lúc này cũng chẳng ích gì, chẳng qua chỉ vì đói, nên Xuân phải liều lĩnh để kiểm cơm cho cả hai. Nàng hy sinh quá nhiều, không lý gì Loan lại trách cứ gì Xuân. Loan thở dài. Chẳng qua tại mình quá đen đui. Loan không có quyền bắt Xuân phải chịu đựng chung với mình, bắt Xuân phải hy sinh cho mình và vì mình.

Cơn ghen của Loan dần dần dịu lại, nó chỉ còn thấy buồn ghê gớm. Đôi mắt Loan buồn bã, Loan trở lại bình tĩnh:

- Anh khỏi bệnh rồi, anh đi!

- Anh đi đâu?

- Anh phải lo làm ăn, anh thấy em cơ cực quá...

Loan không ngờ mình lại nói năng bình tĩnh được như vậy. Loan ngồi dậy:

- Anh muốn có công ăn việc làm. Anh không muốn em kiếm tiền nuôi anh, nuốt một miếng cơm, ăn một miếng bánh anh thấy đau đớn, nhục nhã như ăn từng miếng thịt của em...

Loan nói bằng giọng cay đắng. Xuân chỉ còn biết nhìn người yêu, nàng không nói được một lời nào. Nàng thấy Loan mặc quần áo sửa soạn đi, Xuân níu lại:

- Anh đi đâu?

Loan dụi dàng:

- Anh lên Sài Gòn!

Xuân níu lấy tay người yêu:

- Đừng đi anh! Anh ở nhà với em, anh còn yếu quá mà!

Loan tàn nhẫn đẩy người yêu ra:

- Không, để anh đi!

Đột nhiên Xuân khóc:

- Không, anh đừng đi, em không muốn bị anh bỏ rơi!

Loan thở dài:

- Anh có nói bỏ em bao giờ đâu?

Xuân vẫn tấm tức khóc:

- Em linh cảm thấy vậy đó, anh sẽ bỏ em.

Xuân ôm chặt lấy Loan:

- Em thì không thể bỏ anh được, thiếu anh, em... chết mất...

Loan gỡ tay người yêu ra:

- Để cho anh đi, buổi chiều anh sẽ trở về, anh hứa.

Xuân không còn cách nào hơn, nàng đành buông Loan ra, nàng gục đầu xuống gối:

- Tội nghiệp em lắm anh ơi!

Loan thấy đau xót, nó muốn ở lại với người yêu, nhưng rồi nó nghĩ nếu mình ở lại nghe Xuân nói, giải bày, máu ghen của Loan lại bốc lên sẽ không thể tránh được đổ vỡ.

Loan cúi xuống, úp mặt vào mái tóc Xuân thì thầm bên tai nàng:

- Để cho anh đi, chiều về anh sẽ hết buồn...

Câu nói nửa úp nửa mở của Loan càng tố cáo rõ nguyên nhân sự buồn khổ của nó. Xuân hiểu nguyên nhân đó ở đâu mà ra. Xuân càng thấy khổ sở, nhưng chẳng lẽ tự nàng lại thú nhận việc làm của mình. Nàng chỉ còn biết khóc, nàng nghe tiếng chân Loan xa dần...

Xuân nằm như vậy lâu lắm, khi nàng trở dậy thì trời đã quá trưa. Xuân không còn thiết ăn uống gì. Nàng nhìn quanh gian phòng, gian phòng thật ảm thấp và bẩn thỉu. Nàng nghĩ bụng mình phải tìm cách sớm rời khỏi chốn này, có đi khỏi nơi này nàng mới giữ được tình yêu với Loan. Những khi Loan nhìn nàng, đôi mắt anh ta tha thiết, Xuân biết người con trai đó thương yêu nàng lắm... Xuân cô đơn quá, nàng thấy trên đời này chỉ còn có chàng, chàng vừa hiền lành, vừa hung dữ. Suốt tuổi trẻ của Xuân là một chuỗi ngày đen tối, nàng cố gắng tìm thấy cho mình một sự an ủi vớ vẩn, nàng đã tìm thấy ở Loan. Loan chưa bao giờ kể cho nàng nghe về dĩ vãng của anh ta, nhưng Xuân đoán anh ta hẳn có một dĩ vãng sung sướng, anh ta khác hẳn những đứa con trai Xuân đã gặp...

Mình sẽ phải thoát khỏi chốn này, Xuân thầm nhủ. Ý nghĩ đó mỗi lúc một sáng lên trong đầu Xuân. Chắc hẳn Loan đã biết công việc của Xuân làm rồi, mình cũng chẳng cần giữ gìn nữa. Xuân nghĩ đến một món tiền nàng sẽ phải có khi rời khỏi nơi này. Một món tiền phòng thân cho cả hai người.

Xuân trở dậy, nàng lau mặt qua loa rồi ra khỏi nhà. Trời lúc này đã quá trưa. Xuân nghĩ bụng: nàng có vào xóm lúc này cũng chưa có khách. Nàng cần phải ăn để giữ sức. Nàng đến một quán cơm ăn uống qua loa. Hơn một tuần lễ nay, Xuân đã kiếm tiền ngoài nhiều hơn là ở trong nhà cho thuê ghế bố, nàng sợ Loan thấy. Với nghề nghiệp đó Xuân đã quen nên rất dễ dàng khi Xuân kiếm chỗ hành nghề. Hằng ngày, Xuân vào xóm tới nhà chị Hai Thợ ngồi chờ khách, nàng giới hạn sự tiếp khách nên số tiền kiếm được chẳng bao nhiêu. Tiền thuốc thang của nàng và Loan đã làm tiêu tan hết số tiền mà Xuân đã dành dụm được.

Mãi hơn một giờ trưa Xuân mới vào tới xóm. Chị Hai Thợ thấy Xuân bèn hỏi:

- Sao em vào muộn vậy, vào muộn như vậy thì còn làm ăn gì được nữa?

Xuân trả lời:

- Em bận!

Nói xong, nàng ra vũng nằm đong đưa, mấy đứa con của chị Hai Thợ khóc nhèu nhẹo ở dưới đất. Mọi khi thấy chúng khóc Xuân còn dỗ dành, hôm nay Xuân mặc kệ. Nàng lơ đãng nhìn lên trần nhà, buổi trưa trời nóng hầm hập. Nàng nghĩ đến lát nữa mình phải leo lên lầu với một người đàn ông nào đó, chiếc giường dơ dáy xông mùi khăm khăm, mái tôn nóng bỏng như lửa. Nàng phải chịu đựng mùi mồ hôi, những lời to nhỏ giả dối của họ, chịu đựng sự ê chề. Xuân buồn bã nghĩ: Loan đâu biết đến nỗi khổ tâm của mình...

Xuân thấy mình mệt mỏi, nàng nằm lơ mơ trên chiếc vũng đong đưa kéo kẹt. Xuân nghe như tuổi trẻ sống dậy trong tiềm thức mình. Cũng tiếng vũng đu đưa trong những buổi trưa hè oi bức ở quê nhà. Đã lâu Xuân không còn nghĩ đến dĩ vãng, một dĩ vãng không mấy êm đẹp ở vùng quê xa xôi, nơi đó có những con rạch chạy chằng chịt khắp miền Hậu Giang nước đỏ phù sa. Xuân đã bỏ nơi đó khi nàng mười sáu tuổi, nàng đi mang theo một niềm hy vọng là khi trở về quê nhà sẽ được mở mặt mở mày với làng xóm. Nhưng ba năm qua, Xuân cứ mãi cùng quần...

Tiếng ồn ào làm Xuân thức giấc. Chị Hai Thợ dắt một gã con trai còn nhỏ vào nhà, nó ngậm một điếu thuốc xì gà bằng ngón tay út, đầu tóc bù xù và cái mặt choắt cheo. Nó nhe răng cười và nheo mắt nhìn Xuân:

- Đây hả chị?

Chị Hai Thợ mau mắn trả lời:

- Được không?

- Dĩ nhiên, chị biết thắng này chịu chơi mà.

Chị Hai Thợ nhét chiếc thẻ nhôm vào tay Xuân:

- Nhét vào túi kia em! Để ở ngoài mất bây giờ.

Buổi chiều, Xuân đếm lên đếm xuống mãi mới được bốn chiếc thẻ. Chị Hai Thợ an ủi:

- Cuối tháng ít khứa, phải chi em đến vào đầu tháng thì không có mà làm.

Xuân trao cho chị ta những chiếc thẻ nhôm để đổi lại tiền. Nàng cầm hơn hai trăm bạc thủng thắng đi ra khỏi xóm. Khi nàng trở về nhà thì Loan đã về tới nơi, Loan không nói gì chỉ đưa mắt nhìn người yêu:

- Anh dậy đi ăn cơm với em!

Loan trở dậy, nó lằm lũi đi theo Xuân không nói một câu. Buổi tối, Loan đi ngủ sớm. Xuân nằm chơi trong giường một lúc, thấy Loan đã ngủ say, nàng rón rén trở dậy, nàng muốn kiếm thêm một ít tiền nữa trước khi ra đi.

Nàng mạnh dạn ra dặn chị chủ nhà:

- Có khứa chị kêu tôi nhé!

Chị chủ nhà cười:

- Hồi này em giàu rồi.

- Không có đâu chị ơi, mặt thấy mẹ, kiếm được ít tiền dành dụm thì bệnh, chích thuốc hết.

Nàng thở dài:

- Có lẽ ngày mai em trả lại phòng cho chị, tụi em đi thuê nhà ở chỗ khác.

- Ở đâu vậy em? Di chuyển hoài mất công lắm em ơi!

Xuân thở dài:

- Em ngán ảnh biết, mà hình như ảnh biết rồi.

- Biết mà không nói gì sao?

Xuân lắc đầu, chị chủ nhà tiếp:

- Vậy là chả bằng lòng cho em đi khách rồi.

Xuân nói nhỏ lại:

- Ảnh lắm lì thấy dễ sợ hết sức.

Chị chủ nhà thực tế:

- Đói, không có cái gì để nhét vô miệng thì không cầm họng sao được!

- Chị đừng tưởng ảnh ham, ảnh có thể bỏ đi ngay tức thì.

- Bỏ thì lấy thằng khác bánh bằng trăm nó, bộ mê nó lắm hả?

Thấy chị chủ nhà nói hơi lớn, Xuân suyt. Chị chủ nhà vẫn nói:

- Cái giống đàn ông nó vậy đó em ơi, mình hiền là nó leo lên đầu ngồi mình làm dữ là nó chịu lép, tại em chưa có kinh nghiệm đó.

Loan không ngủ, nó nằm nhắm mắt nhưng vẫn theo dõi từng cử chỉ nhỏ của Xuân. Khi thấy Xuân đi ra khỏi phòng, Loan lén trở dậy, Loan nhìn qua vách ván, nó thấy Xuân ngồi nói chuyện với chị chủ nhà. Nàng đi ra ngoài một lát. Loan không biết nàng đi đâu. Chị chủ nhà đi vào trong, một lát sau chị ra ngoài tìm Xuân, hai người vừa đi vừa nói chuyện thì thăm điều gì Loan không nghe rõ...

Loan đưa mắt theo dõi hai người tới tận cuối dãy ghế bố. Chị chủ nhà cúi xuống một chiếc ghế bố buông mùng sẵn. Chị ta nói gì Loan không nghe rõ, chiếc mùng được vén lên, Xuân nhìn trước nhìn sau rồi chui tọt vào trong.

Loan thấy lòng mình đau nhói, nó sững sờ nghĩ: "Mình phải đi khỏi nơi này ngay, mình không thể hằng đêm chứng kiến mãi cảnh đau lòng này". Loan nghĩ hãy để cho Xuân tự do, nàng dễ xoay xử hơn. Dù sao nàng cũng là kẻ có lòng, vướng mắc thêm mình chỉ khổ cho Xuân mà thôi.

Loan nghĩ đến Xuân đang nằm ở chiếc ghế bố kia, trong vòng tay của một người đàn ông xa lạ, chắc chắn lúc này nàng chỉ nghĩ đến đồng tiền, những trăm, những chục. Nàng không hề cảm xúc.

Loan quay trở lại, nó mặc vội quần áo và ra đi lặng lẽ. Loan nhìn lại chiếc giường, căn phòng nhỏ, nơi đó đầy đầy dấu vết của Xuân, của người mà Loan đã một lần yêu và yêu mãi mãi, dù nàng có là một con đĩ. Loan nuốt nước bọt:

- Vĩnh biệt Xuân!

Loan hấp tấp ra khỏi phòng. Chị chủ nhà vẫn ngồi ở lối ra vào, thấy Loan, chị ta hơi ngước lên tươi cười:

- Đi đâu đó cậu Loan?

Loan ném lại cho chị ta một cái nhìn thật dữ dội, nó không trả lời và đi thẳng ra cửa.

Loan nhận thấy người mình lấm tẩm mồ hôi, mặc dù đêm nay không đến nổi oi bức cho lắm. Loan cắn chặt hai môi vào nhau nó cố giữ cho nước mắt mình khỏi trào ra. Loan cố gắng tạm quên Xuân, quên để vượt qua con đường này, qua khỏi con đường này sẽ đến một vườn hoa vắng vẻ. Loan đi ra khỏi khu vực bến xe, nó đi dọc theo đường

Nguyễn Hoàng dưới bóng cây sao... Đêm vắng vẻ, cô đơn... Loan gọi nhỏ:

- Xuân ơi!

Loan thấy cảnh vật trước mắt mình nhòa đi.

Xuân xuống khỏi ghế bố, nàng nhét những đồng tiền vào túi mình một cách vội vã, nàng rón rén đi về phía phòng mình. Tự nhiên Xuân thấy hồi hộp, có lẽ Loan vẫn còn ngủ. Nàng vén cái màn cửa vào phòng, nàng sững sờ, không có Loan ở đó.

Nàng nhíu mắt, thầm hỏi: "Anh đi đâu giờ này?". Tự nhiên Xuân thấy lo ngại. Xuân đưa tay đỡ lấy ngực mình, tại sao lần này mình lại lo lắng quá độ như vậy? Nàng ra khỏi phòng, nàng hấp tấp tới chỗ chị chủ nhà, hỏi:

- Chị thấy chồng em đâu không?

Chị chủ nhà lặng lẽ ngược lên, dường như chị ta đang còn bực mình vì cái nhìn khinh miệt vừa rồi của Loan:

- Nói cho em biết, chị bực mình lắm đó nghe!

Xuân càng thêm lo lắng:

- Cái gì kia chị?

Chị chủ nhà chửi thề:

- Tổ mẹ nó chứ, chị thật không ăn cái giải gì về vụ đi khứa của em hết trơn, mình lịch sự mà nó coi mình như rơm rác.

Xuân cuống lên:

- Anh em đâu rồi chị? Chị làm ơn nói cho em biết đi, em van chị đó!

Chị chủ nhà mặt hầm hầm:

- Đã nghèo mạt rệp mà còn bày đặt khi người, thẳng chồng em đi qua đây, chị đã chào hỏi thật lịch sự, vậy mà

nó nhìn chị như muốn ăn thịt tức thì... Em tính coi con nít mà vậy đó, coi có được không?

Xuân hỏi dồn:

- Ảnh đi đâu rồi chị?

- Thật chị mà không nể em thì chị đập quần vào mặt nó ngay tức thì...

Thấy chị chủ nhà trách móc hoài, Xuân càng thêm bực mình, nhưng nàng đành phải xin lỗi chị để chị ta chỉ hướng Loan đi.

Chị chủ nhà chỉ tay ra đầu đường:

- Nó đi lối đó, queo xuống đường Nguyễn Hoàng, chắc nó đi uống cà phê. Vợ chồng không biết bảo nhau thì khó sống với con này lắm nghe!

Xuân quên cả cảm ơn, nàng rào bước đi. Chị chủ nhà lắc đầu:

- Mê gì mà mê dữ vậy không biết, bộ người nó làm bằng vàng sao?

Chị ta lẩm bẩm một mình:

- Lát nữa trở về đây thì biết tay tao!

Xuân đã tới ngã tư đường, nàng đứng nhìn khắp các quán cóc bán cà phê buổi tối, không thấy bóng Loan đâu. Nàng càng thêm lo sợ, không lẽ Loan lại nỡ bỏ mình? Con đường Nguyễn Hoàng xa tắp không một bóng người...

Nhìn suốt con đường dài mà chẳng thấy Loan đâu, Xuân hốt hoảng rào bước tới, mỗi đầu hẻm nàng dừng lại, nhìn vào trong và gọi:

- Anh Loan ơi!

Giọng nàng run run, hốt hoảng. Không có tiếng trả lời, Xuân càng lo lắng:

- Anh Loan ơi!

Tiếng gọi của nàng lạc đi trong tiếng lá cây khua động xào xạc. Đêm trở nên yên lặng, Xuân lạc lõng và cô đơn vô cùng.

Xuân tới công viên, nàng nhìn thấy những cặp nhân tình còn ngồi đó, Loan cũng ở đó, nó ngồi trên chiếc ghế đá quay mặt nhìn ra đường tàu. Xuân mừng rỡ, nàng chạy tắt qua bãi cỏ nàng tuột cả dép, sương đêm đọng ở cỏ làm ướt cả chân nàng.

Khi chưa tìm thấy Loan, Xuân nao nức, Xuân nghĩ bụng nếu thấy chàng, mình sẽ nhào đến ôm chầm lấy. Nhưng khi gặp lại Loan, nàng lại không dám thực hiện điều mình nghĩ, nàng chỉ tới bên Loan và gọi nhỏ:

- Anh Loan!

Loan như không nghe thấy, nó ngồi bất động. Xuân hồi hộp, nàng chờ đợi cơn nóng giận của Loan trút lên đầu mình. Nàng ngồi xuống cạnh Loan:

- Anh! Sao anh lại bỏ đi?

Loan ngược lên nhìn Xuân, đôi mắt u uất buồn:

- Em theo anh ra đây làm gì?

Xuân vừa mừng rỡ vừa lo sợ, nàng không ngờ Loan lại bình tĩnh đến thế. Nàng không còn biết nói gì hơn:

- Anh!

Xuân gục đầu vào lòng Loan, nàng rên rỉ:

- Anh đừng bỏ em tội nghiệp!

Loan thở dài, nó đẩy nhẹ Xuân ra:

- Mình chia tay nhau ở đây là vừa, anh không bảo đảm được đời sống cho em. Anh cảm ơn em đã hy sinh cho anh quá nhiều.

Xuân không biết nói gì hơn, nàng ôm chặt lấy Loan tấm tức khóc:

- Không, anh đừng bỏ em, nếu cần hãy giết em đi... giết em đi...

Nàng rên rỉ, nước mắt nàng thấm ướt đùi Loan, nó ái ngại, nó không biết phải nói sao. Loan không nỡ đạp người con gái ra, không nỡ xô nàng ngã xuống đất. Loan ngần ngại một lát rồi đặt tay lên vai Xuân. Loan để tay ở đó thật lâu. Đêm mỗi lúc một khuya, thời gian như ngừng trôi. Những cặp tình nhân đã dắt nhau ra về. Đêm lạnh dần, sương xuống thấm ướt người Loan. Xuân vẫn nắm gục đầu lên đùi Loan tấm tức khóc, nàng như một tội nhân chờ đợi giờ tuyên phạt. Loan ngửa mặt nhìn lên bầu trời rộng thênh thang, ở trên đó bầu trời màu xám tro, chỉ điểm lưa thưa vài ngôi sao khuya. Loan nghe thấy tiếng lá cây khua động trong vườn, tiếng nước róc rách chảy ra từ một vòi nước nào đó trên cỏ, làm những chú dế mèn kêu ri rỉ buồn bã. Phía xa, trên con đường Nguyễn Hoàng, những ngọn đèn điện đứng cúi đầu rọi ánh sáng vàng nhạt xuống con đường vắng bóng người qua lại.

Loan chợt nhìn xuống chân Xuân, nó không thấy Xuân mang dép. Loan chợt hiểu và thấy thương yêu Xuân hơn. Loan biết tính người yêu, Xuân luôn luôn giữ gìn chân tay mình thật sạch sẽ. Đôi chân của nàng thật xinh xắn, không có lấy một vết chai. Nàng từng ao ước sẽ mua được một đôi guốc đen cao gót thật đẹp. Vậy mà bây giờ nàng đi chân đất tới với Loan.

Loan vuốt ve trên lưng Xuân:

- Nín đi em!

Hình như Xuân chỉ chờ có thế, nàng lắc đầu:

- Anh về với em!

- Về đâu?

Xuân ngần ngại:

- Về chỗ cũ nốt đêm nay, mai mình dọn đi.

Loan thở dài:

- Anh không muốn trở lại nơi đó, nếu trở lại chắc anh phải giết chết con mẹ cho thuê ghế bố.

Xuân biết Loan ám chỉ hành động của mình vừa qua.

Nàng không nói được gì hơn, nàng hỏi sang chuyện đang bỏ dở:

- Mình sẽ ngồi đây suốt đêm sao anh?

Loan gật đầu, nó nói nhỏ:

- Em suy nghĩ kỹ đi, nếu theo anh, em sẽ không có nhà ở giường nằm, anh sẽ ngủ vĩa hè như ngày trước, lúc chưa gặp em.

Xuân hăng hái, nàng nắm chặt lấy tay Loan:

- Em đâu có ngán, em sẽ đi theo anh mãi mãi.

Loan nói nhỏ:

- Em về lấy đồ đi, anh sẽ ngồi đây chờ.

Xuân lắc đầu:

- Bỏ, bỏ hết cả.

CHƯƠNG 22

C

Xuân tự nhủ, chắc có lẽ mình cảm nặng mắt, nàng thấy mắt mình hoa lên, chân tay rời rã, nàng không muốn bước đi nữa mà chỉ muốn ngồi đại xuống lề đường nghỉ mệt. Hai bên thái dương Xuân giần giật, đầu nhức như búa bổ. Nàng mong đi cho chóng về tới chỗ hẹn với Loan để nằm nghỉ một lát.

Trời đã tối hẳn, con đường vắng vẻ. Xuân tự trách mình sao lại mò đi làm gì. Nhưng nếu Xuân không đi thì nàng cũng không biết phải làm gì cho hết ngày. Xuân và Loan chỉ gặp nhau ở những bữa ăn. Số tiền nàng dành dụm được, Loan đề nghị mua hết phiếu cơm xã hội để phòng khi đói. Buổi tối, Xuân và Loan gặp lại nhau ở dưới hàng hiên hãng IDEO, nơi này tương đối yên tĩnh và cũng có vài ba cặp cư ngụ bất hợp pháp. Nhiều đêm nằm ngủ cảnh màn trời chiếu đất, Xuân ngẫm nghĩ và cho Loan là một thẳng gàn.

Buổi chiều, Xuân tới nhà một người quen chơi, họ giới thiệu cho Xuân thuê một căn nhà phải chăng, cho mượn luôn đồ đạc mà chỉ có ba trăm đồng một tháng.

Trước khi chia tay, bà chủ nhà còn nhắc lại:

- Tôi không lấy tiền sang, nhưng phải đàng hoàng. Hằng tháng đúng mồng một là phải trả tiền.

Xuân vâng dạ đại, nàng hứa:

- Ba hôm nữa cháu sẽ đặt tiền rồi vợ chồng cháu đến ở liền...

Xuân hứa liền, thật ra nàng chẳng còn một xu dính túi. Một ý tưởng thoáng hiện trong đầu Xuân, nàng nghĩ đến

nghề nghiệp cũ, ước vọng có căn nhà được phóng lớn trong đầu Xuân át cả sự sợ hãi Loan. Nàng quan niệm một cách thực tế, no đủ đã rồi lộn xộn dần xếp sau sẽ ổn.

Xuân lại tính xuống khu bến xe, nhưng muộn quá nàng đành trở về. Nàng nghĩ bụng mai xuống cũng chẳng muộn. Đầu tháng mà, nàng chỉ cần kiếm chác trong một ngày là dư sức.

Xuân lầm lũi đi về, con đường càng về khuya càng thêm vắng vẻ. Xuân quá mệt mỏi. Khắp người đau nhức như bị dân trên từng thớ thịt, Xuân lại húng hắng ho và nước mũi cứ chảy ra. Xuân đoán chừng có lẽ hôm qua trời mưa, hơi lạnh làm cho nàng ngã bệnh. Xuân nghe từ phía sau mình có tiếng Vespa đi tới, chiếc xe chạy vượt qua mặt nàng rồi từ từ đi chậm lại. Chiếc xe Vespa bóng loáng, một gã con trai ngồi trên xe ngoái đầu nhìn lại cười với nàng. Chiếc xe dừng lại đợi Xuân đi tới. Gã con trai cúi đầu chào Xuân ra vẻ lịch sự:

- Xin chào người đẹp, người đẹp đi đâu mà về muộn quá vậy?

Xuân không lạ gì hạng người này. Nàng không trả lời, cứ lầm lũi đi. Gã con trai lái xe đi chầm chầm bên nàng lái nhái:

- Chẳng hay người đẹp về đâu, nếu không có điều gì phiền phức thì thân trâu ngựa này có thể làm xích lô máy chờ người đẹp về...

Vừa nói gã vừa uốn éo cái miệng cố chọc cho Xuân cười, nhưng nàng đã chán nản quá, nàng không muốn lôi thôi. Nàng nghiêm giọng bảo gã con trai:

- Cảm ơn ông, xin ông để tôi yên.

Chọc cho Xuân nói được một câu, gã con trai bám sát:

- Dạ, kẻ hèn này đâu có điều gì đáng trách cứ đâu. Kẻ hèn này chỉ xin được đưa quý nương một quãng đường..

Xuân không thèm trả lời, nàng đi sang bên kia đường, chiếc xe rề rề chạy sang theo. Xuân bực mình gắt:

- Ông này hay nhỉ, tôi không khiến ông đưa.

Gã vẫn cười nham nhở:

- Sao mà khó quá vậy nè, xe Vespa êm ái, ngồi lên chạy đến vù một cái tới nơi, có phải đẹp đẽ không nào?

Xuân nhìn chiếc Vespa, nhìn bộ quần áo bảnh bao của gã con trai cùng những lời tán tỉnh của gã. Nàng nghiêm mặt:

- Tôi nói thật, nếu có phải anh cần đi bắt bò lạc thì nên đi tìm người khác.

Gã con trai cười ré lên:

- Ủa, em cũng biết danh từ đó sao?

Xuân không trả lời. Gã con trai nhẩn nại đi theo sau nàng:

- Đi với anh đi, anh đâu có để em thiệt thòi.

Xuân nhận thấy gã đã đổi cách xưng hô với mình. Xuân lại nghĩ đến căn nhà mình sắp thuê, món tiền ba trăm đồng cũng là cả một vấn đề. Xuân liếc gã con trai, ý tưởng làm tiền nảy nở trong đầu Xuân.

Nàng tươi lại sắc mặt, nàng đứng dừng lại hỏi gã con trai:

- Anh định chở em đi đâu?

Gã con trai hể hả:

- Mình đi chơi bờ sông một vòng rồi... khuya mình về nhà... anh!

Xuân ra vẻ lưỡng lự:

- Phiền quá, vả lại em đang bệnh.

Gã con trai hốt hoảng:

- Em bệnh, bệnh gì vậy?

Xuân tự nhiên, nàng kéo tay gã để lên trán mình:

- Anh thấy đầu em nóng không? Em bị cảm sốt.

Gã con trai thấy rằng thứ bệnh ấy không ăn thua gì với mục đích của mình nên không còn hốt hoảng nữa. Gã tươi lại nét mặt:

- Vậy em lại càng nên tới nhà anh nằm nghỉ, anh sẽ tận tình săn sóc cho, nhà anh thiếu gì thuốc.

Xuân lưỡng lự:

- Em uống thuốc Nam, bệnh em chỉ uống thuốc Nam mới khỏi thôi. Thôi, để em về...

Nói xong Xuân rảo bước, gã con trai hấp tấp sang số vọt lên, chặn ngang Xuân:

- Ấy, đi đâu mà gấp vậy?

Xuân vẫn giữ vẻ tươi cười:

- Em về nhà nằm nghỉ, chóng mặt quá, vả lại em còn phải đi vay tiền mua thuốc.

Gã con trai năn nỉ:

- Việc đâu để đó, đi đâu mà gấp!

Xuân cãi:

- Trời ơi, nói lãng nhách à! Bệnh tật mà không gấp, bộ đi chơi với anh gấp sao?

Gã con trai nhẫn nại rề rề sát theo Xuân:

- Em nói em uống thuốc Nam thuốc Bắc, cứ tới nhà anh thì em muốn thuốc Lào, Miên gì cũng có hết ráo.

Xuân nhếch mép cười:

- Anh nói cứ như thật, bộ nhà anh làm thuốc sao mà lắm quá vậy?

Gã con trai nhún vai:

- Không làm được thuốc nhưng dư sức mua nổi thuốc cho em. Anh nói thẳng với em rằng anh sẽ cho em tiền mua thuốc, em chẳng phải đi vay mượn đâu hết.

Xuân biết gã con trai đã chấp thuận ngầm lời đề nghị của mình, nàng còn đồng đánh:

- Thôi, để em về!

Gã con trai chạy theo:

- Ơ hay, sao lại về, kỳ cục vậy?

Xuân húng hắng ho và sụt sịt, gã con trai tán:

- Đó, thấy chưa! Em đang bệnh nặng, để anh xem nào...

Gã con trai mắt trước mắt sau giơ tay kéo Xuân tới phía mình, sờ tay lên má, lên mặt Xuân:

- Trời ơi, em bệnh nặng quá rồi, người em nóng như hơi lửa.

Xuân vẫn đi:

- Thôi, em không dám phiền anh!

Gã con trai làm như thương xót Xuân lắm:

- Có gì đâu mà phiền. Vì lòng nhân đạo, anh không thể để một thân gái dậm trường được, nhất là lại đang bệnh tật.

Gã liếc nhìn Xuân, gã thấy Xuân tuy có vẻ phờ phạc nhưng coi bộ vẫn còn phong độ lắm. Gã nghĩ mình nên tán thêm vài lần nữa cho nàng xiêu lòng hẳn. Nàng đã xiêu lòng rồi, chỉ cần mình bay bướm thêm chút nữa là ăn chắc. Gã thân mật choàng tay qua vai Xuân:

- Em lên xe đi, từ nãy đến giờ chúng ta đã thông cảm nhau quá nhiều.

Hình ảnh Loan lại hiện ra trong đầu Xuân. Nàng thương hại người yêu, nàng nghĩ đến cảnh Loan ngồi vò vố ở vỉa hè chờ nàng, chắc hẳn chàng sẽ lo lắng vô cùng. Ý tưởng đi theo gã con trai mờ dần trong đầu nàng, nàng lắc đầu một cách tiếc rẻ:

- Em không thể đi được!

Gã con trai giầy nẩy lên:

- Sao kỳ vậy? Em muốn gì nói phắt đi cho anh tính, chơi cái trò giật gân đùng đùng vậy anh chán nản quá à!

Xuân gỡ tay gã con trai ra khỏi vai mình:

- Thật đó, em không muốn đi nữa, anh cho em về.

Gã con trai năn nỉ:

- Em làm khó anh quá, em biết là anh mất bao nhiêu thì giờ mà em cũng mất thì giờ nữa. Em không nghĩ đến em thì em cũng nên nghĩ đến anh chút xíu.

Xuân ngẫm nghĩ, nàng thú thật:

- Hôm nay em mệt quá, em không muốn đi chơi chút nào hết, em mong anh thông cảm cho.

Gã con trai túm lấy vai nàng như sợ nàng vượt mất:

- Ừ, anh thông cảm, anh sẽ thông cảm hết mình.

Xuân thật khó nghĩ, nàng vừa nghĩ đến Loan, vừa nghĩ đến món tiền nàng có thể kiếm được, nếu nàng đi theo gã con trai này. Có sẵn tiền, nàng sẽ mang tiền đi đặt tiền nhà ngay sáng ngày mai. Rồi trưa nàng sẽ ra quán cơm bình dân đón Loan về nhà mới, nàng sẽ có cơ nói dối với Loan về vụ bỏ đi suốt một đêm. Nghĩ vậy, Xuân thấy tâm hồn mình yên ổn phần nào. Xuân liếc tình gã con trai:

- Nào thì đi, nhưng phải đằng hoàng nghe!

Gã con trai sang số xe:

- Anh là con nhà có giáo dục mà em!

Xuân ngồi ôm eo gã, chiếc xe phóng vút đi...

CHƯƠNG 23

Loan về tới chỗ ngủ, nó không thấy Xuân đâu, mấy cặp cùng ngủ chỗ với Loan nói đùa:

- Thầy bị cô bỏ rơi rồi!

Loan ngồi chờ khá lâu, con đường về khuya mỗi lúc một thêm vắng vẻ, Loan bần chồn ngóng ra phía cuối đường. Loan lấy làm lạ là tại sao Xuân bỏ đi đâu mà không cho nó biết. Mọi khi đi đâu một lát, Xuân cũng dặn dò rất cẩn thận. Hôm nay, sau bữa cơm trưa, Loan ra đi Xuân cũng chẳng nói gì, ngoài câu hỏi cố hữu:

- Mấy giờ anh về?

- Như mọi khi, còn em có đi đâu không?

Xuân khịt khịt mũi:

- Hôm nay em bệnh, chả muốn đi đâu hết, em tìm một chỗ nằm cho yên thân.

Loan sờ trán Xuân, quả nhiên thấy nóng nóng:

- Ừ thôi nằm nghỉ đi, chiều anh về sớm, anh còn mấy đồng bạc đây sẽ mua cho em mấy viên Calmine.

Xuân gật đầu, nó yên chí ra đi. Buổi chiều Loan về thật sớm nó tới chỗ hẹn, chờ đợi Xuân mãi không thấy Loan trở ra quán cơm bình dân quen thuộc. Loan vừa ăn, vừa cố tình ngóng đợi cho tới lúc trời tối hẳn...

Loan đứng dậy khi quán cơm sửa soạn dọn dẹp, Loan đành thất thểu ra về. Tên hành khất già cười nhe mấy chiếc răng sún đen sì ra:

- Ủa, cặp uyên ương lạc đâu mất một rồi?

Loan lo lắng:

- Chẳng biết vợ tôi đi đâu. Hôm nay nó bệnh mà!

Tên ăn mày già thu dọn lấy một chỗ nằm ở trong góc:

- Ấy, bệnh mà đi lang thang mới nguy hiểm đó!

- Bác nói sao?

Tên ăn mày đã trải xong tấm vải rách xuống sàn xi măng, gã kê đồ đạc làm gối:

- Đang bệnh đi lang thang gặp một cơn gió độc là gục liền tức thì, hồi trước tao bị một lần, đang đi bỗng mặt mày xám xịt rồi không biết gì nữa, khi tỉnh dậy tao thấy mình nằm trong nhà thương thí.

Lòng Loan nóng như lửa đốt. Bọn ngủ via hè không còn ai thức. Loan đứng dậy đi dọc theo con đường vắng vẻ. Nó hy vọng sẽ gặp được Xuân đi ngược đường lại. Nhưng Loan đã đi qua không biết bao nhiêu con đường. Thỉnh thoảng Loan lại trở về chỗ nằm dòm chừng, vẫn không có Xuân. Vừa nhớ thương, vừa bực dọc Xuân, Loan cắn nhả:

- Đi đ... đâu mà biến dạng!

Loan tới công viên, nơi đó mỗi buổi tối Xuân và Loan vẫn thường tới ngồi nói chuyện tương lai. Công viên này trước đây, khi chưa bị ở tù Loan vẫn thường tới ngồi một mình. Buổi tối ở đây không có lính gác nên rất tự do cho những cặp nhân tình.

Ở tít cuối công viên mới có một ngọn đèn điện vàng vọt, ngọn điện trông cô đơn, buồn bã giữa đêm khuya, trong đám lá cây rì rào. Loan đi lần tới đó, nó nghe thấy tiếng sỏi đá khua động dưới chân mình. Bóng Loan đổ dài trên thảm cỏ xanh mướt óng ánh sương đêm. Chiếc ghế đá dưới ngọn điện vàng trông càng trở nên lạnh lẽo.

Loan ngồi xuống đó, hơi đá lạnh ngắt, Loan ngồi đúng chỗ mọi khi nó vẫn ngồi, nó chừa chỗ bên cạnh, chỗ đó là chỗ của Xuân. Mới đêm qua Xuân còn ngồi đây, nàng đu đưa hai chân, nghịch ngợm đá những viên sỏi, lắng nghe tiếng động đó. Nàng ngửa mặt nhìn lên ngọn đèn vàng, nhìn lá cây chấp chới trên đầu. Nàng nói:

- Hồi em ở dưới quê, ban đêm em thường nằm trên mui ghe của ba em nghe tiếng sóng vỗ và nhìn lên trời. Bầu trời ở đó rộng thênh thang chớ đâu có hẹp như ở đây, đâu có bị lá cây che khuất...

Giọng Xuân nghe buồn buồn, nàng kể chuyện quê hương nàng, nàng nói về những con kênh con rạch, ngọn núi Sam có thể đứng nhìn sang bên kia đất Miên.

Loan thở dài, mới hôm qua nàng còn nói chuyện đó, nàng nằm ngả đầu trên đùi Loan, nhìn lên ngọn đèn, nàng để ý tới những con bọ bay vòng dưới ngọn đèn:

- Sao chúng nó cứ bay hoài hả anh?

Tiếng nói đó lúc này lại vang lên bên tai Loan, nó nhìn sang bên cạnh, một con cánh cam rơi xuống ghế đá. Loan bắt lên tay, để con bọ bò lồm cồm giữa lòng bàn tay mình. Những chiếc chân sắc gãi lên da tay Loan nhột nhật, Loan nói nhỏ với con cánh cam:

- Lúc này chỉ còn tao với mày thôi, cánh cam ơi, mày đang nghĩ gì?

Con cánh cam mở cánh, nó muốn bay lên. Loan khuyến khích:

- Bay lên đi, bay lên.

Đôi cánh xanh của con bọ mở ra, để lộ một cặp cánh mỏng mảnh. Nó vỗ nhẹ đôi cánh muốn bay lên, hình như

thân hình nó quá nặng nề, nó bay không nổi. Loan khuyến khích:

- Bay lên, bay lên đi!

Loan dứt tay lấy đà tung con cánh cam lên trời. Sau một hồi chao liệng, con bọ đã lấy được thăng bằng bay mất hút vào trong bóng tối.

Loan ngồi lại một mình, nó buồn bã nghĩ đến Xuân. Chẳng biết giờ này nàng ở đâu. Đêm hình như khuya lắm rồi. Loan thấy người mình lạnh run, chiếc áo sơ mi ẩm ướt. Những lá cây những ngọn cỏ phản chiếu ánh đèn óng ánh sương.

Loan đứng dậy thẫn thờ đi trên những lối đi trải sỏi, nó bắn khoăn và lòng nóng như lửa đốt. Loan gọi nhỏ tên người yêu. Sao em không về với anh, em không hiểu nỗi khổ tâm của anh sao? Loan thầm nhủ: "Hãy về với anh, dù em tội lỗi, em điếm đàn, anh cũng chấp nhận".

Loan ra khỏi vườn hoa, nó đi suốt con đường vắng vẻ. Loan nghĩ bụng có lẽ mình nên về, biết đâu Xuân đã về đó và đang ngồi chờ Loan. Loan thấy lòng mình nôn nao, nó hấp tấp trở về, nó hối hận sao mình lại đi quá xa.

Tới đầu đường Loan hồi hộp, nó sợ khi tới nơi không thấy bóng Xuân đâu lại càng thêm thất vọng. Loan đi chậm lại, nhưng rồi Loan cũng phải tới. Loan không thấy Xuân đâu, nó nhìn thấy ánh lửa bập bùng ở một góc. Loan tuyệt vọng, thẫn thờ đi vào.

Gã ăn mày già ngồi thu hình trước lò lửa, gã lại nấu nước trà như mọi khi. Thấy Loan, gã ngược lên:

- Đi đâu vậy mày?

Loan không trả lời, nó nhìn một khoảng mái hiên sâu rồi hỏi gã ăn mày:

- Bác có thấy vợ tôi về không?

Gã lắc đầu:

- Không thấy.

Gã nói huých toẹt:

- Chắc là đi bỏ lẻ rồi!

Loan đau xót, nó nhìn ra đường như cố tìm kiếm một lần cuối cùng. Gã ăn mày già ái ngại:

- Ngồi đây uống nước trà với tao.

Loan ngồi xuống cạnh lão, hơ hai tay vào lửa cho đỡ lạnh. Gã ăn mày nhìn ra đường:

- Ngoài đó lạnh lắm phải không mày?

Loan gật đầu. Gã ăn mày hỏi tiếp:

- Mày đi kiếm vợ phải không?

Loan từ tốn gật đầu. Gã ăn mày già nhấc ca nước ra khỏi lò:

- Lo quái gì, nó đi nó phải về, khoảng năm sáu giờ sáng là cùng.

- Sao bác biết?

Gã ăn mày già mở gói giấy nhón ra một nhúm trà, bỏ vào chiếc ly cáu bần rồi chế nước sôi lên hâm trà:

- Nghề bò lạc vậy đó, nó bắt về nhà buổi tối, sáng thả ra sớm, càng sớm càng tốt, giữ làm của nợ à! Mẹ, cái giống đàn ông bạc lắm mày ơi! Chơi hoa cho biết mùi hoa rồi đá cho lẹ...

Nghe nói Loan càng thấy đau xót, càng thấy thương cho Xuân. Gã ăn mày vỗ tay lên vai Loan an ủi:

- Đừng buồn, tại mình nghèo quá nên phải chịu đựng. Cuộc đời mà mà, tao còn đau xót gấp trăm mà kia...

Nghe gã hành khất già nói, Loan lo ngại. Nó không còn tâm trí đâu để uống ly trà do gã mời. Gã hành khất trấn an:

- Lo quái gì, mọi chuyện coi như pha, dù nó có bỏ mà đi luôn cũng còn được mà...

Loan trả lời để tự trấn an mình:

- Không đâu, vợ tôi không thể bỏ tôi được.

Gã ăn mà uống trà, chóp chép miệng:

- Uống đi!

Gã móc trong chiếc túi áo rách rưới ra một chiếc kẹo đậu phụng đã mềm, gã bẻ đôi chia cho Loan một nửa:

- Uống nước trà ăn đồ ngọt mới tuyệt.

Loan nể gã ta nên cũng cầm lấy, nó nhắm nháp ăn kẹo và uống nước. Trà thơm nóng làm Loan thấy ấm bụng, Loan nhìn ra ngoài trời tối, hỏi gã ăn mà:

- Bây giờ khoảng mấy giờ sáng rồi nhỉ?

Gã ăn mà ngồi thu hai tay vào bọc:

- Sáng nào cũng vậy, khi tao thức giấc là đúng ba giờ, từ này đến giờ loay hoay nấu nước rồi ngồi đầu lảo cũng trên một giờ nữa, vị chi là khoảng bốn giờ rưỡi sáng.

Gã mời Loan:

- Uống trà đi, ngồi chờ sáng luôn, mà dám thức với tao không?

Loan thu hai tay vào bọc:

- Tôi cũng đâu có ngủ nổi. Tôi sẽ ngồi chờ cho tới lúc vợ tôi về.

Gã ăn mày tính toán ra cái điều sành sỏi:

- Năm giờ người ta đuổi bò lạc về, nếu có tiền đi xe thì chừng mười phút về tới đây, nếu không được xu nào thì đi bộ tới sáng.

Loan lo đến quặn ruột:

- Sao bác biết rõ quá vậy?

Gã ăn mày già nhìn vào xó tối:

- Hồi trước có mấy con bẻ bán mía ghim đậu phụng rang ở đây. Đêm tối nó bỏ đi gần sáng mới trở về, tao còn lạ gì. Chắc vợ mày cũng vậy.

Câu nói huých toẹt cửa gã ăn mày già làm Loan đau nhói trong lòng. Loan chống chèo cho người yếu:

- Không phải đâu bác ơi, có lẽ vợ tôi đến nhà bà con chơi rồi mắc kẹt nên ngủ lại.

Gã ăn mày già gật gù:

- Ờ, hy vọng là thế, mà dù có đi làm bò lạc đi đâu cũng được chớ sao. Kiếm tiền mà, có của trời cho không bán mẹ đi lấy cái nhét vào họng còn chờ gì nữa, tổ sư đưa nào thối mồm xía vô. Mẹ, cuộc đời nham nhở như củ thiu biu có đ... gì mà quan trọng quá vậy.

Gã ăn mày già chửi vung tàn tán lên một hồi, gã ra về đàn anh khuyên nhủ:

- Nếu vợ mày có làm nghề đó thật, chẳng nào xía mồm thúi vô, mày lấy que thọc hàm cầu thọc vô miệng nó cho tao, có cơm ăn áo mặc mới nói đến chuyện bánh, chớ khổ rách áo ôm như tao như mày thì bánh ở cái chỗ nào? Nhục nhĩ còn hơn con chó, còn đá lên đạp xuống...

Gã ăn mày già hậm hực, gã nuốt từng hớp trà nóng như hớp tử hờn. Ánh đèn từ ngoài đường chiếu hắt vào thứ

ánh sáng mờ ảo. Trông thân hình gã thật còm cõi thảm hại.

- Tao khổ quá rồi mà ơ!

Loan hỏi sang chuyện khác:

- Sáng nào bác cũng phải uống trà?

Gã ăn mà già gật gù:

- Ừa, tao nghiện trà, ngoài cái thú này ra tao không còn cái thú nào khác. Ngồi ngắm nghĩ cuộc đời thấy cũng có nhiều điều thú vị...

- Bác ở chỗ này lâu chưa?

Gã gật gù:

- Khá lâu, chắc tao ở đây cho đến khi chết, tao không còn muốn đi nơi nào khác.

Gã cười nhạt tiếp:

- Không biết khi chết có lên được về tới đây không? Chỉ có chỗ này là chết yên tĩnh nhất.

Trời mờ mờ sáng, Loan nhìn ra ngoài đường, nóng ruột:

- Sao mãi vợ tôi chưa về?

Gã ăn mà già cay đắng:

- Chắc không được xu mẹ nào rồi...

Loan đã trông rõ mặt gã, đôi mắt gã kèm nhèm, gã đặt bàn tay lên vai Loan:

- Nếu vợ mà về mà vợ mà có tiền, nhớ bảo nó cho tao mượn đỡ hai chục nhé!

Loan nói duỗi ra:

- Chắc gì đã có, bác đừng hy vọng...

Gã ăn mày già cười để lộ hàm răng chiếc còn chiếc mất ra:

- Ấy là tao nói vậy, tao thèm ăn một tô mì vịt, được ăn một tô có chết liền tức thì cũng khoái...

Gã ăn mày già thu dọn đồ nghề. Bọn cư ngụ bất hợp pháp ở vỉa hè đã lục tục trở dậy, con nít khóc ré lên, người mẹ thì cắn nhẫn. Những cảnh đó quá quen mắt với Loan, Loan càng thương nhớ người yêu. Mới buổi sáng hôm qua, khi thức dậy Xuân thấy đứa con của chị đàn bà kia khóc vì lạnh, nàng còn chạy đến bế nó ủ vào lòng nụng nịu. Đứa bé lại ngủ khò trong lòng nàng. Bây giờ đứa trẻ bò lồm cồm ở trên đá lạnh, người mẹ còn đang bận thu dọn đồ nghề.

Trời sáng rõ, những kẻ cư ngụ ở vỉa hè đã bỏ đi hết. Loan tự nhủ mình còn ở đây làm gì. Nó ra ngoài đường đi lang thang. Mọi ngày mỗi lần Loan đi, nó mang theo một hy vọng. Hy vọng sẽ liên lạc được với bọn Tý què. Chiều hôm qua Loan đã tiếp xúc với Tý què. Thằng lỏi tì trách:

- Sao mãi đến bây giờ anh mới đưa cái thư này cho em?

Loan nhìn trước nhìn sau:

- Tại mắc kẹt mấy thằng đầu nậu.

Tý què gây tin tưởng với Loan:

- Để tối nay em nói với thằng cha đầu nậu của em cho anh nhập bọn, khi vô rồi mình sẽ kết đảng uýnh bỏ mẹ thằng đầu nậu đi. Anh Dương húc chắc cũng sắp ra.

- Thằng đầu nậu mới này đối với các chú ra sao?

Tý què thở dài:

- Khổ lắm anh ạ, em mong anh Dương húc ra hết sức, hay có ai chém bỏ cha nó đi.

Loan ngần ngại:

- Chuyện đó không khó, nhưng... để tao nhập bọn đã.

Tý què kể lể:

- Thằng cha này trước là đàn em của anh Dương, sau khi anh Dương bị bắt nó nhảy lên làm sếp, hiện giờ em biết nó đang sửa soạn đón tiếp anh Dương đó.

- Đón tiếp sao?

Tý què cười hì hì:

- Đón tiếp bằng búa và dao phay, bởi vậy anh cần nhập bọn trước.

Công việc của Loan coi như đã tiến triển đôi chút.

Nắng đã lên cao, Loan đi lang thang trên vỉa hè thành phố. Loan lo ngại cho Xuân, nàng đã đi suốt từ chiều hôm qua đến giờ. Loan không còn muốn đi đến chỗ hẹn với Tý què, ruột gan Loan nóng như bèo. Hình ảnh Xuân chập chờn trong đầu Loan, Loan sợ một sự bất trắc nào đó có thể xảy ra cho nàng trong đêm qua... Loan nghĩ đến những nơi Xuân có thể đến, ngoài bến xe ra còn những chỗ nào nữa nàng thường lui tới. Loan tự trách mình đã không để ý tới hoặc han hỏi nàng.

Loan lại vào công viên, suốt một đêm không ngủ, Loan mệt mỏi vô cùng. Nó ngả lưng nằm lên chiếc ghế đá quen thuộc.

Loan hy vọng nếu Xuân về, nàng có thể tới đây tìm Loan. Hy vọng chót nữa là mười hai giờ trưa, Xuân có thể tới quán cơm đợi Loan như mọi khi.

Nghĩ vậy, Loan thấy yên trí phần nào. Nó nhắm nhắm mắt lơ mơ ngủ. Loan nghe thấy tiếng động cơ xe cộ chạy ì ầm ngoài đường, tiếng lá cây rì rào trên đầu, tiếng trẻ con nô

đùa đầu đó ở phía cuối vườn. Và những âm thanh đó xa dần, tắt hẳn.

Loan lại nghe thấy tiếng của Xuân réo gọi tên nó. Hình ảnh Xuân nhòe nhoẹt, phóng lớn dần. Nàng nhìn Loan thật buồn rồi òa khóc, Loan chới với... Nó cố níu lấy nàng. Hình ảnh của Xuân tan ra như bọt nước...

Gã ăn mày già ngồi trầm ngâm suy nghĩ một hồi:

- Không đâu, tao không tin vợ mày bỏ mày.

Loan hồi hộp cười nụ, cố trấn tĩnh:

- Bác đừng an ủi tôi.

Giọng gã ăn mày già đầy bí hiểm:

- Tao nghi có chuyện gì xảy ra cho vợ mày.

Loan đã nghĩ đến chuyện đó từ chiều, nhưng nó không dám nói ra, mãi bây giờ gã ăn mày già nói đến điều đó. Loan không còn bình tĩnh nổi. Nó không nói câu nào, chỉ ngồi gục đầu vào đầu gối. Gã ăn mày già đoán già đoán non:

- Một là đi bỏ lẻ bị túm năm nhà thương Bạc Hà rồi, hai là...

Loan ngẩng lên:

- Sao hả bác?

- Hai là gặp tai nạn gì đó...

Loan thấy hai lời đoán của gã ăn mày già có lý, nó càng thêm lo lắng. Gã ăn mày già đề nghị:

- Ngày mai mày phải đi tìm nó, đừng chờ đợi nữa mất công.

Loan thở dài:

- Sài Gòn rộng như vậy tôi biết đâu mà tìm!

Gã ăn mày hăng hái:

- Ấy, đó mới là tình nghĩa, khó khăn mà tìm nhau mới quý chớ khơi khơi thì đâu có dịp cho mình tỏ lòng yêu thương nhau.

Loan vấn kẻ:

- Bác bảo tôi tìm nó bằng cách nào, chẳng lẽ cứ đi lung tung lang tang ở Sài Gòn mong gặp cầu may sao?

Gã ăn mày già suy nghĩ một hồi rồi hỏi:

- Vợ mày thường lui tới ở đâu?

Loan lắc đầu:

- Nào tôi có biết, tôi đi tối ngày.

Loan nghĩ đến khu bến xe, nhưng Loan lại nghĩ rằng Xuân không thể đến đó được, bởi vì khi hai đứa ra đi đã quẹt luôn hai ngày tiền thuê phòng của chị chủ nhà. Xuân sẽ chẳng dám tới đó, tới để lãnh đủ sao. Còn ngoài ra, khu nào khác, Loan không được biết.

Gã ăn mày già ngẫm nghĩ một lát:

- Rất có thể vợ mày bị bắt hay bị tai nạn chi đó, nếu đi bồ lè thì chắc chắn vợ mày sẽ về, hai ngày rồi không về thì chỉ có bị bắt hay bị tai nạn xe cộ mà thôi.

Loan gật đầu, tin tưởng:

- Có thể, có thể lắm.

- Còn có thể cái mẹ gì nữa, tao đoán đúng ngay boong.

- Bác bảo tôi phải làm sao?

Gã ăn mày già tính toán:

- Những kẻ vô gia đình nếu bị tai nạn là được hốt luôn vào nhà thương thí, chết thì bị nhét vào nhà xác đem chôn, bồ lè bị tóm thì đút vào nhà thương Bạc Hà trước

khi bỏ tù vào khám Chí Hòa. Đó, có ngần ấy nơi, mà lại liệu mà tìm, con người đâu có phải con cóc con nhái đâu mà khó kiếm. Sáng mai, mà cứ tới những nơi đó cho tao. Trừ khi vợ mà bất nghĩa bỏ đi luôn thì khỏi nói.

Nói xong, gã ăn mà nằm xuống chiếu:

- Thôi ngủ đi mà, để lấy sức sáng mai còn đi.

Loan chẳng biết làm sao, nó nghĩ lo lắng hoài cũng đến vậy mà thôi. Loan ngả lưng nằm xuống cạnh gã ăn mà.

Năm phút sau, gã ăn mà đã ngáy khò khò. Trong cơn mê ngủ, thỉnh thoảng gã lại cười khanh khách rồi chửi thề. Chân tay gã giật đùng đùng làm gã thức giấc, gã càu nhàu chửi trời chửi đất.

Mùi hôi hám từ bộ quần áo của gã ăn mà xông lên khăm khăm, như mùi khô cá. Loan không thể chịu đựng nổi nên lồm cồm bò dậy ra ngồi dựa lưng vào tường. Đêm hình như đã khuya lắm, đường xá vắng tanh vắng ngắt, chỉ có tiếng gió khua động trong lá cây xạc xào.

Khoảng nửa đêm, trời đổ mưa lớn làm Loan đang ngủ gà ngủ gật choàng thức giấc. Bọn cư ngụ bất hợp pháp nào loạn cả lên, họ hối thúc, căn nhắc nhau thu gọn chiếu mền, ngồi sát vào mái hiên nhong nhóng chờ mưa tạnh. Chỉ có những đứa trẻ được ngủ trong lòng mẹ, chúng nhằng nhằng bú mẹ và ti ti khóc.

Bà mẹ trong cơn ngái ngủ bực mình phát tay đứa con đôm đốp làm nó khóc ré lên. Những đứa khác khóc theo, tạo thành thứ âm thanh đặc biệt vang vọng trong tiếng mưa rơi.

Gã ăn mà già ôm đầu kêu khổ:

- Bóp mũi chết mẹ hết mấy đứa con nít cho tao! Đ.m, suốt ngày đi ăn mà mệt nhọc, đêm về ngủ còn bị con nít hành.

Thế là mấy cụ đàn bà ra lời, ông óng chửi. Gã ăn mày già chửi không lại bèn tụt quần ra vắt lên vai đứng tô hô văng tục khắp bốn phương tám hướng.

Bọn đàn bà chửi gã không tiếc lời. Gã khoái tỉ, cười hê hê, ha ha để nguyên con đi biểu diễn một đường bay bướm trước con mắt ngạc nhiên của Loan.

Loan nhìn ra ngoài trời mưa, nó lại nhớ đến Xuân, nhớ ghê gớm. Nó thương người yêu, không biết giờ này nàng lưu lạc phương nào.

Cơn mưa mỗi lúc một lớn, con đường trước mặt Loan bắt đầu ngập nước. Rồi dần dần ngập lên vỉa hè tràn vào chỗ bọn cư ngụ bất hợp pháp, làm tất cả mọi người phải đứng lên.

Gã ăn mày đang châm lò tính nấu trà, bị nước ngập nên bực mình bèn chửi vung lên một hồi.

Gã nói với Loan:

- Trời mưa như vậy mà uống trà thì tuyệt diệu.

Trời mưa mãi tới sáng, nước ngập mênh mông suốt một quãng đường dài, nước đang ồ ồ rút xuống cống kéo theo rác rưởi, lá cây...

Loan bì bõm lội đi.

CHƯƠNG 24

Loan đứng trước cửa nhà thương Chợ Rẫy. Nó phân vân không biết phải ăn nói ra sao. Nhà thương mãi năm giờ chiều mới mở cửa cho các thân nhân vào thăm người bệnh. Đăng này Loan chỉ hỏi tin tức của Xuân.

Loan đánh bạo tới hỏi một người gác cửa:

- Thưa ông, trong hai ngày nay có đưa một người con gái bị tai nạn vào đây không ạ?

Người gác cửa nhướng mắt lên hỏi Loan:

- Mà nói sao?

- Một người con gái bị tai nạn.

Gã trừng mắt nhìn Loan:

- Đi cho khuất mắt tao ngay, bần thấy mẹ mà còn đến quấy rầy.

Loan năn nỉ:

- Dạ tôi đâu dám quấy rầy, vì vợ tôi đi mất tích hai ngày nay nên tôi nghi là nó bị tai nạn.

Gã nhìn Loan từ đầu đến chân:

- Mà hỏi giỡn mặt tao nữa, vợ mất tích mà dám tới đây hỏi hỏi, tới cảnh sát mà hỏi.

- Dạ, tôi sẽ tới cảnh sát sau, nhưng tôi nghĩ vợ tôi bị tai nạn.

Gã gác cửa bực mình:

- Hay nhỉ, tại sao mà cứ bắt vợ mà bị tai nạn.

Gã vỗ vào vai Loan:

- Thôi về đi, chắc vợ mày đi lấy trai rồi. Còn người bị tai nạn thì một ngày đưa vào đây cả trăm mạng, làm sao mà biết hết được.

Loan nghe cũng có lý, nhưng nó còn cố hỏi:

- Ông có cách nào giúp giùm tôi để biết tên những người đó được không?

- Tao thì chịu, mày vào cái phòng kia hỏi cô y tá!

Loan đi theo hướng tay chỉ của gã, nó vào ngay căn phòng nhỏ ở cạnh cửa hỏi. Cô thư ký ngược lên:

- Một ngày ở đây không biết bao nhiêu người bị tai nạn, cậu cho tôi biết tên?

- Dạ Nguyễn thị Xuân, khoảng mười bảy, mười tám tuổi.

Cô thư ký dò tên suốt sổ trang lớn rồi lắc đầu:

- Không có tên đó, chắc gì cô đã bị tai nạn, anh có thể tới cảnh sát hỏi, hoặc đi hết nhà thương ở Sài Gòn Gia Định này.

Loan tuyệt vọng, nó lí nhí cảm ơn rồi quay ra.

Vừa đi Loan vừa thăm đếm những nhà thương mà mình sẽ tới. Loan cũng nghĩ đến cả việc vào các quận cảnh sát hỏi, nhưng sau một lần ở tù, Loan thấy khớp mấy ông lính. Loan nhìn xuống quần áo mình, bộ quần áo nhem nhuốc bẩn thỉu, nó thở dài...

Loan đi lang thang ra Chợ Lớn. Trời về chiều, suốt từ sáng đến giờ Loan chưa ăn uống gì, nhưng nó cũng không thấy đói. Loan chỉ thấy hơi mệt trong người.

Thấy một đứa bé bán báo vừa chạy vừa rao, Loan đứng dừng lại suy nghĩ. Nếu Xuân bị tai nạn chắc hẳn báo phải đăng tin.

Nhưng trong túi Loan lúc này không còn đồng bạc nào, nó đành lủi thủi đi.

Tâm trạng vô cùng hoang mang. Hình ảnh Xuân chập chờn trong đầu Loan, Loan nhìn người qua lại, nhìn đường phố đông đúc than thầm: "Xuân ơi, sao em không về, nếu em biết anh khổ sở như thế này!". Sự tủi hờn dâng lên nghẹn lại ở cổ Loan. Nó muốn khóc vì thương Xuân nhưng không dám khóc. Chỉ cần một cái chớp mắt, nước mắt Loan sẽ trào ra ngay. Nhưng Loan vẫn không giữ được, nước mắt hình như quá đầy, nên đã tự động trào ra. Loan vội quay mặt vào tường, giả vờ nhìn chăm chú vào một tờ quảng cáo. Loan nhìn trước nhìn sau rồi lén đưa tay chùi nước mắt. Nó lại cố giữ cho mình khỏi nấc lên, cố gợi nhớ đến một hình ảnh nào khác để trấn tĩnh tâm trạng bị thương của mình hiện tại.

Loan cúi gằm mặt, vừa đi vừa đếm từng bước chân mình, nhìn từng viên gạch trên lề đường, nhưng lòng Loan vẫn nóng như lửa đốt. Hình ảnh của Xuân lúc này chi phối hoàn toàn đầu óc Loan, tất cả những hình ảnh khác không làm cách nào len lỏi được vào lâu. Hình ảnh của Xuân bị thương như réo gọi, như thôi thúc Loan. Loan như kẻ mất hồn mặc cho bước chân đưa đẩy.

Những đứa trẻ bán báo chạy qua mặt Loan rao vang. Loan chợt đứng dừng lại suy nghĩ. Tại sao mình lại không tìm cách nào kiếm một tờ báo coi?

Loan chợt nghĩ đến phòng thông tin, chắc chắn nơi đó phải có báo. Loan rảo bước đi, Loan để ý đến những nhà cửa hai bên đường. Mãi ngót một giờ sau, Loan mới thấy một phòng thông tin. Nó hấp tấp rẽ vào. Phòng thông tin đông người. Loan đoán chừng chắc toàn là những người vô công rồi nghề. Không còn một cái ghế trống những tờ báo mới đã bị những người tới trước lấy hết.

Loan nhìn đồng báo cũ bần thiu, nó tuyệt vọng. Nhưng Loan cũng cứ lật ra xem cầu may. Khắp cả đồng báo không một tin nào nói về Xuân. Loan lại nghiêng người nhìn sang người bên cạnh.

Một người đàn ông cầm tờ báo mới gấp tư lại để xem trang tiểu thuyết, hẳn ta có vẻ khoái trá nên thỉnh thoảng lại mỉm cười một mình.

Đang xem, thấy có người nghiêng đầu nhìn, gã đàn ông hơi bực mình. Gã quay sang nhìn lại Loan có vẻ không bằng lòng. Loan đành phải nhìn đi chỗ khác. Nó tự nhủ, hãy để cho gã ta coi hết trang tiểu thuyết rồi mình sẽ mượn sau.

Gã đàn ông ngồi co hai chân lên ghế lẩm nhẩm đọc. Gã gấp tờ báo lại, mở sang trang khác. Ruột gan Loan nóng như lửa đốt, nó không thể nhẫn nại thêm nữa, nó đưa tay lên he hé mở trang báo lên, nhìn vào.

Gã đàn ông giận dữ giật phắt tờ báo lại:

- Mà y làm gì kỳ vậy?

Loan đành lí nhí xin lỗi. Gã đàn ông gấp gọn tờ báo lại, chỉ để đủ chỗ cho mình xem:

- Lát nữa mà y coi không được sao?

Loan tuyệt vọng, thậm nào nói với hẳn ta:

- Tôi có việc gấp cần coi, xin ông làm phước.

Gã cười nhạt:

- Thôi đi mà y, coi báo mà gấp cái nỗi gì.

Loan vẫn nhẫn nại:

- Tôi nói thật, xin ông làm phước, tôi chỉ coi một phút thôi.

Gã đàn ông thấy Loan ăn nói tử tế nên không còn có cơ gì giận dữ nữa. Gã nở nụ cười:

- Thật mà quá xá rồi, tao đang coi trang tiểu thuyết hay quá mà mà làm mất hứng thú ráo trội.

Gã trao tờ báo cho Loan:

- Nè đây, coi một phút thôi nghe.

Loan mừng rỡ đỡ lấy tờ báo quên cả cảm ơn. Nó rũ tờ báo ra, liếc nhìn từ trang nhất đến trang tám.

Không có cái đầu đề nào gợi nổi trí tò mò của Loan, không một tin nào có vẻ liên quan đến Xuân. Loan nhẫn nại coi lại một lần nữa, nó tuyệt vọng, thần thờ đưa trả lại tờ báo cho người đàn ông. Gã ta hất hàm hỏi:

- Sao mà, thỏa mãn chưa?

Loan lắc đầu tuyệt vọng không trả lời. Gã đàn ông nhìn Loan bàng con mắt lạ lùng, lại cúi xuống tiếp tục lăm lăm đọc báo.

Loan ngó sang người bên cạnh. Anh ta gấp tờ báo làm đôi để trên bàn cầm cúi xem, cũng một tờ báo mới trong ngày.

Loan phải kiễng chân lên ngó qua vai hẳn mới nhìn thấy. Gã đàn ông bực mình, quay đầu nhìn lại:

- Hình như mà ghiền coi báo lắm phải không?

Loan gật đầu. Gã đàn ông không ngờ Loan lại gật đầu một cách dễ dàng như vậy.

- Dạ thưa thầy, tôi có một tin cần đọc gấp, một phút thôi...

Gã đàn ông không biết làm sao, đành đưa tờ báo cho Loan:

- Coi đi, lẹ lên!

Loan vội giật lấy tờ báo, nó nhìn lướt qua rồi dừng lại mẩu tin ở một cột nhỏ cuối trang:

"THIẾU NỮ NĂM CHẾT BÊN LỀ ĐƯỜNG

Đô Thành (9.10) - Hồi 5 giờ sáng ngày 9 rạng 10 tháng 10, nhân viên tuần tiễu quận Tân Bình có bắt gặp một thiếu nữ năm chết bên lề đường Nguyễn Minh Chiêu.

Xét trong người thiếu nữ người ta không thấy giấy tờ và tiền bạc gì cả. Nạn nhân vào khoảng 17, 18 tuổi, tóc uốn, khi chết mặc áo bà ba bằng vải nylon trắng điểm chấm đỏ, quần đen và đi dép Nhật Bản trắng quai xanh.

Thi hài nạn nhân đã được đưa vào nhà xác Đô Thành. Theo sự khám nghiệm của bác sĩ cho biết thì nạn nhân chết vì bị kiệt lực sau khi hành lạc với quá nhiều người trong đêm vừa qua. Phải chăng đây là một vụ hiếp dâm? Hay nạn nhân của nạn bắt bò lạc? Hiện nhà chức trách đang mở cuộc điều tra, có tin gì thêm chúng tôi sẽ loan báo sau".

Loan thần thờ bỏ thõng tờ báo xuống, gã đàn ông lấy lại. Gã ngạc nhiên nhìn vào khuôn mặt nhợt nhạt như mất máu của Loan. Người Loan như lạnh đi sau khi đọc tin trên.

- Sao vậy mà?

Gã đàn ông lay cánh tay Loan, mắt nhìn vào tin Loan vừa đọc. Gã hỏi dồn:

- Sao vậy?

Loan buồn bã lắc đầu, ngẩn ngơ đi ra cửa, hai tai Loan ù đi... Đường phố về chiều mỗi lúc một đông người, Loan bị làn sóng người tràn ngập lôi cuốn như một cọng bèo giữa con mưa lũ.

Loan thần thờ, hình ảnh Xuân buồn bã hiện ra trước mắt Loan. Nàng mặc chiếc áo bà ba nylon chấm đỏ, quần đen và đi dép cao su trắng quai xanh như báo đã loan tin. Đúng là Xuân, không thể nào nhầm lẫn được.

Cổ họng Loan như nghẹn lại, nó muốn khóc, nhưng không còn khóc nổi nữa, nước mắt Loan như khô cạn đi hết. Người Loan chỉ còn thấy bần thần rã rời... Loan tự nhủ, mình hãy tới nhìn mặt nàng lần chót. Loan nhảy đeo lên cửa xe buýt, khi người soát vé tới, Loan lại nhảy xuống chờ chuyển sau. Loan hồi hộp lo sợ, không chừng người ta đã mang nàng đi chôn mất rồi.

Loan cũng tới được trước nghĩa địa Chí Hòa. Buổi chiều xuống chầm chậm, nghĩa địa nhuộm vàng ánh nắng. Mùa mưa nên cỏ mọc xanh um. Loan đi trên con đường đất đỏ vào thẳng nhà xác. Loan nghe tiếng lá cây rì rào, mùi hôi thối khăm khăm từ trong nhà chứa xác xông ra.

Một tay bịt mũi, một tay đẩy cánh cửa. Căn phòng chứa xác không đủ ánh sáng nên mờ mờ tối. Ba cái xác vô thừa nhận nằm đó, bên trên phủ vải trắng. Mùi hôi thối xông lên nồng nặc làm Loan muốn ngạt thở. Nhưng tình yêu thương Xuân mạnh hơn nên lấn át nỗi. Loan mạnh dạn bước tới mở tấm vải phủ trên một cái xác nhỏ bé nhất, khuôn mặt Xuân hiện ra, tím ngắt, đôi mắt nàng hé mở. Khuôn mặt đó Loan từng hôn hít, từng soi mặt mình vào đôi mắt trong suốt của nàng. Còn đâu nữa, nàng đã chết rồi! Đứa nào giết em hả Xuân? Loan uất hận nấc lên khóc, những giọt nước mắt của người tình chung đã nhỏ trên khuôn mặt nạn nhân, loang ra trên màu thịt xám ngoách.

Nước mắt Loan nhỏ giọt... làm bết cả những sợi tóc phất phơ trên vầng trán lạnh của người tình xấu số. Nàng đang nằm đó, bình thản như vừa rũ sạch mọi khổ ải trong cuộc

đời. Chỉ còn có anh ở lại trên cuộc đời đau thương này thôi Xuân ơi! Còn đâu những ước ao thần thoại của một công chúa Ấn Độ hưởng thú vinh hoa. Xuân đã chết rồi, nàng chết đau thương, nhục nhằn để làm thỏa mãn cho thú vui súc vật của bọn người khốn kiếp.

Loan nấc lên khóc, những giọt nước mắt của Loan chảy ràn rụa trên khuôn mặt ngây thơ vô tội của người tình. Loan kéo trễ thêm tấm vải liệm. Loan lại uất ức bật khóc không thành tiếng.

Bàn tay Loan run rẩy đặt lên mặt người tình, vuốt xuôi xuống... Một dòng máu tím đen ứa ra khỏi mép nàng. Loan òa khóc: "Xuân ơi! Em chết bi thảm lắm phải không? Anh sẽ để cả đời anh trả mối thù này...". Loan phủ kín tấm vải lên mặt người yêu:

- Vĩnh biệt Xuân!

Loan cầm bộ quần áo của Xuân xếp gọn găn đó để lên bụng nàng. Những giọt nước mắt của Loan vẫn nhỏ xuống. Ánh nắng yếu dần, chỉ còn rơi rớt lại trên những ngôi mộ nhấp nhô trùng điệp... Trong căn nhà xác, bóng tối dần xâm chiếm. Ba cái xác phủ vải trắng nằm sòng sượt dậy mùi hôi. Loan đi ra cửa, vĩnh biệt Xuân, vĩnh biệt em.

Một bàn tay đặt lên vai Loan. Loan giật mình quay lại. Một khuôn mặt già nua, đỏ ké với đôi mắt lơ lơ như mắt cá ươn nhìn Loan chăm chăm:

- Vô đây làm chi?

Người đàn ông có tuổi đứng đối diện Loan, gã nhìn Loan suốt từ đầu đến chân, nhìn vào khuôn mặt còn hoen mờ nước mắt của Loan. Gã nhìn vào nhà xác hỏi:

- Ai chết đó?

Loan buồn bã:

- Vợ tôi!

Gã đàn ông gật gù:

- Con nhỏ nằm ngoài cùng kia hả?

Loan gật đầu, gã đàn ông chép miệng, thân mật kéo Loan đi:

- Tội nghiệp nó, tội nghiệp cả mày nữa!

Loan ứa nước mắt ra, giọng Loan đanh lại:

- Vợ tôi không làm gì nên tội, bác thấy chứ, những vết rằn bợn người "thú vật" gặm nát thân thể...

Từ người gã đàn ông xông ra nồng nặc mùi rượu, gã thọc tay sau quần lấy ra một xi để đã vỡ. Gã đưa ra trước mặt Loan:

- Uống đi, uống cho vỡ nổi sần, tao cóc thèm nghe tâm sự của ranh con.

Loan nhìn chai rượu bị lắc lư sủi bọt, nhìn bộ điệu bạt mạng của gã đàn ông. Gã gi sát chai rượu vào trước mặt Loan, mở nắp:

- Uống đi!

Loan lắc đầu lúi dúi. Gã đàn ông tiến lên, gã dừng lại, kê miệng chai vào môi mình rồi dốc ngược lên, rượu trong chai vỡ đi thêm phân nửa, sủi tăm sóng sánh. Gã khà một tiếng, đưa tay áo lên quẹt ngang miệng. Gã lại đưa cái chai còn rượu lên, đưa đi đưa lại ngang mặt Loan:

- Uống đi, mày uống hết chỗ này mày sẽ thấy cuộc đời có nghĩa lý lắm, mày sẽ vui đi... chịu được. Tao mà nói láo, tao là con chó ăn cứt cho mày.

Không biết nghĩ sao, Loan đỡ lấy chai rượu trên tay gã. Gã đàn ông khề khà đứng nhìn Loan, hai tay gã xoa vào nhau có vẻ bằng lòng lắm:

- Đó, kê vô miệng kia... dốc ngược lên coi nào... dốc nữa, nữa... Đ.m, dở...

Loan nhăn mặt, ngậm nguyên ngụm rượu để cay xè trong miệng, nó muốn phun ra khỏi miệng ngay tức thì. Gã đàn ông đứng cung tay thủ thế hăm he:

- Đ.m, mà mà phun rượu đi tao thoi thấy con đĩ mù nội mà luôn. Đứa nào nói láo thì chết thảm thiết như con vợ mà.

Loan nhăn mặt, nó vẫn ngậm rượu lúng ba lúng búng. Gã đàn ông hết còn làm bộ dữ dằn, gã cổ vũ, nháy múa xung quanh Loan như một thằng điên:

- Nhắm mắt lại, nuốt ực một phát... ừa, ngựa cổ lên cho dễ nuốt.

Sau ngụm rượu, Loan đứng tựa lưng vào tường.

Gã coi nhà xác hỏi:

- Được không?

Loan gật đầu đại. Gã coi nhà xác ngó thẳng vào mặt Loan:

- Ở đây nhé, tao về bê thêm ba xị để và đồ nhậu ra.

Một lát sau, hấn trở ra với chai rượu trên tay, một bao nylon đựng thịt và rau sống. Loan hỏi:

- Thịt gì vậy?

- Thịt chó, ngon lắm!

Hấn trải một tờ báo ra, bày đồ nhậu lên trên. Vừa uống hấn vừa nói hết chuyện nọ sang chuyện kia, làm như thân thiết Loan từ lâu rồi. Hấn nói:

- Nhiều khi có người chết rồi, còn sống lại, tao đã thấy chuyện đó xảy ra ở nhà xác này.

Loan ngà ngà hơi men:

- Tôi hy vọng vợ tôi cũng vậy, có phải nó thường sống lại vào khoảng gần sáng không?

- Không chừng, nhưng thường thì vào khoảng đó, nhiều khi người ta bị cảm sơ sài rồi chết, đứng ra thì nó xỉu hơi lâu...

Loan ngấm nghĩ một hồi rồi nói:

- Đúng đó, vợ tôi cũng xỉu, chắc mệt quá, ngày hôm trước nó hơi nhức đầu sổ mũi, tôi đi khỏi rồi nó đi luôn, nên mới xảy ra nông nỗi này...

Nói đến câu đó, Loan xúc động òa lên khóc...

Gã đàn ông nói "Vậy à!", gã bắt chuyện một cách hết sức dễ dàng. Gã tròn xoe mắt nghe Loan nói chuyện, gã hỏi:

- Hai đứa tụi bây lấy nhau hồi nào vậy?

- Mới mấy tháng nay, nhưng tưởng chừng từ đời thuở nào rồi.

Nước mắt Loan bỗng nhiên chảy ra ràn rụa khi nhắc đến người yêu, nó hăn học:

- Tôi phải giết, phải tàn sát tất cả những kẻ nào giết vợ tôi!

Gã đàn ông tì tì uống rượu, gã mời Loan:

- Uống đi con, uống đi cho vui nỗi sầu! Khóc đi, khóc cho khô cạn nước mắt!

Loan đỡ lấy xị rượu, nó ngửa cổ lên tu đại, nó nuốt hờn tủi, hơi từ dưới cuống họng bốc lên chặn đứng ngụm rượu lại, không cho chảy xuống... Bỗng nhiên Loan thấy ruột gan mình quặn lên, như có một bàn tay vô hình bóp ngược, tổng những thứ nó vừa nuốt trào trở lại miệng.

Loan cúi gập đầu xuống via hè nôn thốc tháo, ruột gan mỗi lúc một cồn cào dữ dội hơn.

Loan nghe tiếng cười the thé của gã đàn ông cất lên mơ hồ. Loan thở dốc, người mệt rã rời. Gã đàn ông lụi hụi ra dựng cổ Loan dậy, để ngời dựa lưng vào tường:

- Say hả mà?

Loan bết nhè:

- Sức mấy mà say, chà tiếc quá... ra hết trơn.

Người Loan dần dần như mê đi, gã đàn ông nói Loan không còn nghe thấy gì. Gã dựng cổ Loan dậy mấy lần, Loan oặt người ra như một sợi bún.

Gã đàn ông chán nản, xô Loan xuống đất, gã mặc kệ Loan. Gã chệnh choáng ra ghế bố thả rơi người xuống, lèm bèm vài câu trong miệng rồi ngủ thiếp đi...

Loan thấy người mình bỗng nhiên lạnh toát, nó sờ tay xuống đất rồi cắn nhả:

- Bê bối, sao mình lại nằm đây?

Loan gắng gượng ngời dậy, nó cười một mình gật gù:

- Em gọi anh đó phải không Xuân?

Loan lẳng tai nghe, Loan bít lấy bức tường rồi đứng dậy, đầu Loan vác vác, hai tay ôm lấy đầu, rên rĩ:

- Trời ơi, sao lại nhức đầu đến thế này được? Xuân đâu, sao em không ra đỡ anh vào nhà, ồ nhà mình đẹp quá, xây gạch cẩn thận, em ngủ rồi sao Xuân?

Loan có cảm tưởng như nghe thấy tiếng Xuân trả lời gì đó, Loan vịn tay vào cửa:

- Cửa không cái then phải không em, được mặc anh, anh vào một mình cũng được.

Loan đẩy cửa vào, Loan hít mùi hôi, nó nhăn mặt:

- Quái, sao em lại để nhà mình hôi hám thế này hả Xuân?

Loan đi vào gần chỗ bệ để mấy xác chết. Loan nhìn thấy ba cái xác nằm song song, nó lật mặt hai cái xác nằm phía trong, ánh đèn vàng vọt từ trên trần chiếu xuống một màu nhợt nhạt:

- Các người ở đâu đến đây, lại dám ngủ ở giường của vợ chồng tôi?

Loan leo lên bệ, đẩy hai cái xác cứng đờ vào phía trong:

- Đẹp vào trong, để tao nói chuyện với vợ tao.

Loan giở tấm vải, nhìn vào khuôn mặt Xuân, khuôn mặt bình thản như người ngủ say. Loan lay nàng:

- Em ngủ say rồi hả, nhưng không sao, anh sẽ kể cho em nghe một chuyện này, chuyện của chúng ta.

Loan ngả lưng nằm xuống cạnh:

- Quái, anh vẫn ngửi thấy mùi hôi, hình như có một con chuột chết ở dưới gầm giường vợ chồng mình. Ngày mai anh phải dậy sớm để hốt đem chôn mới được, căn nhà này coi tạm được đấy em nhỉ? Em chẳng từng ước ao có một căn nhà là gì?

- Sao, em nói gì? Ừ, nhà rộng lắm, nhà rộng để vợ chồng mình ở với nhau, để cho con cái chơi đùa sau này, không phải để em cho người ta ở nhờ đâu... Em quen họ hồi nào vậy, anh trông mặt họ lạ hoắc à! Ừ, đáng lẽ anh tổng cổ họ ra cửa rồi, nhưng vì là bạn của em nên anh không nỡ, anh sợ em buồn, em khóc. Xuân ơi, anh thương em lắm, anh không muốn em khóc một tí ti ông cụ nào hết. Em cười hả, tiếng tí ti ông cụ là tiếng Bắc đó em. Rồi sao nữa, em không ngủ được à! Kể cho anh nghe chuyện trong phim Ấn Độ đi. Cô công chúa không chết phải không em, một ngày kia nàng gặp lại hoàng tử trong một khu rừng

quạnh hiu. Rồi thần lửa thiêu đốt tất cả những kẻ độc ác... Chúng nó chết thần lửa thiêu đốt tất cả những kẻ độc ác... Chúng nó chết hết, chết không toàn thây... Thật tình anh không buồn ngủ, anh tỉnh táo lắm. Tỉnh táo hơn bao giờ, đêm nay anh muốn thức trắng để nói chuyện với em. Hình như sáng mai em đi đâu đó, em đi thật xa và chẳng bao giờ còn gặp lại anh phải không... Trời ơi! Anh ngu dần quá, anh không thể nào nhớ nổi... Hình như em đi, anh chỉ còn nhớ có thể, anh không giữ lại nổi. Có thể nào, có thể nào em ở lại không em. Không à? Đừng nói dối anh, em muốn bỏ anh phải không? Đừng bỏ anh nhé! Được, anh đồng ý để em về thăm quê nhà. Một ngày kia anh cũng về quê em, chúng ta sẽ bán lại căn nhà này. Về với em sống ở nơi đó, không gì tuyệt diệu bằng.

Loan ngả lưng nằm xuống, Loan nằm bên nàg, bên cạnh người yêu muôn thuở. Trong căn nhà xác quạnh hiu chỉ có tiếng thạch sùng tắc lưỡi, tiếng chuột rúc và tiếng nói đều đều của Loan.

Ở cuối căn nhà xác, trong một góc tối có một con chuột mon men bò ra. Nó lớn bằng bắp chân, lông trụi loang lổ. Đôi mắt nó lác liên nhìn về phía mấy xác chết, hai cái tai xinh xinh vểnh lên nghe ngóng, nó mon men bò, tới chân bệ, hếch mũi lên đánh hơi. Dưới ánh đèn điện vàng vọt, trông nó gian xảo như một kẻ trộm. Những bước chân di chuyển nhẹ nhàng, cái đuôi dài khua nhẹ như canh chừng phía đằng sau. Nó bò lên cuối bệ rồi nó chùn bước lại. Nó vừa nghe tiếng trở mình sột soạt trên bệ. Một lát, nó bò lên, nằm ép mình ở cuối bệ, chiếc mũi hếch lên hít ngửi. Tiếng nói của Loan vẫn đều đều:

- Hình như đêm khuya lắm rồi đó em... Anh có nghe tiếng gió thổi trên mái nhà, em cũng ngủ say rồi phải không? Sao em không thức dậy, em hãy thức dậy đi để nghe anh nói. Tội nghiệp em, em mệt mỏi quá nên mới ngủ như

chết. Bậy bạ nào, xin lỗi em nghen, anh sẽ không bao giờ nói đến tiếng chết. Em chỉ ngủ say thôi, bao nhiêu đêm nằm bên em anh cũng ngủ say vậy, khi anh mở mắt ra, anh thấy em ngồi bên cạnh, em đang nhìn anh.

Em khóc, ô hay, sao em lại khóc, những giọt nước mắt em nhỏ giọt trên mặt anh. Buồn vậy sao em, đừng khóc, đừng bao giờ khóc nhé em, sau giấc ngủ này, em trở dậy, em sẽ thay đổi hẳn. Em không còn buồn, em không còn phải đi lang thang như một con chó ghẻ kiếm ăn, không, không bao giờ em còn phải bán thân cho một tên đàn ông nào khác. Tội nghiệp em, tội nghiệp em, ngủ đi, ngủ một giấc cho dài.

Loan vuốt tay lên mặt nàng, nâng đầu nàng dậy để nàng gối lên cánh tay mình.

Con chuột vẫn thập thò dưới chân Xuân, nó đi những bước thật nhẹ, những bước đi tưởng chừng như không vương một hạt bụi. Nó gí mũi xuống sàn hít ngửi, hình như có một chất nước vàng chảy ra... Hình như cái xác chết đang trương lên, Loan không nhận thấy điều đó, nó còn giữ nguyên vẹn trong đầu hình ảnh Xuân tươi mát.

- Người em sao lạnh quá thế này, một tấm mền không đủ cho em ấm phải không? Trời lạnh như vậy mà em vẫn ngủ say, em có nghe những lời anh nói không Xuân? À, anh nhớ thuở nào, một ngày nào đó lâu lắm rồi khi anh còn nhỏ xíu, đêm anh thường thao thức không ngủ được, mẹ thấy vậy bèn ru anh, mẹ ru nhiều bài hát thật hay, và anh ngủ thiếp đi. Bài hát gì nhỉ, để anh nhớ lại coi. Ờ... ờ nhớ rồi, anh ru em nghen, ru bằng tiếng ru miền Bắc: "Đồng Đăng... có phố Kỳ Lừa.., có có nàng Tô Thị... ơ... ơ... có chùa Tam Thanh... Ai lên xứ Lạng... cùng anh... tiếc công bác mẹ... a... a... sinh thành ra... em... Tay cầm bầu rượu... nắm nem... Mãi vui quên hết... a... lời em...

dặn dò... Gánh vàng đi đở... sông Ngô... Đêm năm tư tưởng... à... a đi mò sông Tương... À... à... à... ơi... ả... ả... ời...".

Loan thấy dưới chân mình động đậy, một cái gì lạnh lạnh mềm mềm chạm vào da thịt nó. Loan ngừng lại nghe ngóng. Co một chân lên ngồi dậy, thì ra con chuột. Loan rùng mình la lên:

- Con chuột! Đúng nó, sao mà hôi quá vậy? Thì ra chính mày, mày đã lên đây mới hôi thối quá xá như vậy. Tao sẽ giết mày cho coi.

Hình như quá mệt mỏi, Loan không còn đủ sức cất người lên nữa. Nó ngã vật xuống, nằm thở dốc:

- Anh cũng buồn ngủ rồi em ơi!

Tiếng nói của Loan mỗi lúc một lúu lại. Cuối cùng, nó hôn mê bất tỉnh.

Nửa đêm, gã coi nhà xác tỉnh giấc, gã mắt nhắm mắt mở ngồi dậy, gã chợt nhớ đến bốn phận của mình. Gã vươn vai, uốn người, xương sống kêu răng rắc. Gã khật khưỡng đi vào nhà xác. Gã không còn nhớ gì hết.

Gã đứng trước bệ nhìn những xác chết, gã đếm đi đếm lại:

- Một... hai... ba... bốn...

Gã đưa tay lên đầu bứt tóc:

- Tại sao lại bốn? Một... hai... ba... b... ô... ốn... ừ, vẫn bốn.

Gã thộn mặt ra suy nghĩ, đầu óc gã rối tinh:

- Buổi chiều chỉ có ba thôi mà, giờ tại sao lại bốn?

Gã nghĩ mãi không ra, gã gật gù:

- Có lẽ, có lẽ khi mình ngủ có người nào khiêng thêm một xác chết vào chằng?

Gã cúi mặt xuống quan sát từng xác chết, đến Loan, gã lại suy nghĩ. Trông mặt này quen quen, hình như mình đã gặp ở đâu rồi thì phải.

Gã chịu không nhớ nổi, không tài nào nhớ nổi, mặc dù gã đã bút trụi mấy lọn tóc, vò rối tinh đầu óc. Gã tắc lưỡi, thâm kệ, ở đời này thiếu gì người quen.

Gã mò mẫm đi tìm một tấm vải trắng, gã để Loan nằm ngay ngắn lại, cánh tay Loan co lên, gã trở mắt nhìn, gã tắc lưỡi:

- Gân nó rút đây mà.

Ánh điện hình như yếu lại, căn phòng càng trở nên vàng vọt. Gã coi nhà xác trải rộng tấm vải phủ lên người Loan. Một tiếng thở dài. Gã rùng mình, tóc gáy dựng đứng. Gã nhìn trước nhìn sau xung quanh vắng lặng như tờ. Một cánh tay thò ra sau lần vải trắng. Gã coi nhà xác suýt nữa thì kêu lên, gã cố trấn tĩnh, mắt nhìn lom lom vào cái xác đang động đậy, trống ngực gã đánh thành thịch. Gã vừa lùi vừa khẩn vái:

- Hỡi cô hồn uổng tử, mi hãy yên giấc ngàn thu đi, đừng nhát tao tội nghiệp... Nam mô cứu khổ cứu nạn Quan Thế Âm Bồ Tát...

Giọng gã run lên, cái xác nằm yên, rồi kéo tấm vải liệm phủ kín lên tận trên đầu. Gã thì thầm:

- Đ.m, ma?

Gã dòm chừng cái xác lần cuối cùng rồi trở ra, gió đêm lạnh buốt. Ngoài trời đen như mực, ánh đèn từ hành lang hắt ra không đủ sáng, những mờ mả gần đó nhấp nhô. Gã lùi dần, lùi dần và chạm vào thành ghế bố. Gã vội

vàng vén mùng chui vào. Gã thở dốc, gã kéo cái mền phủ kín lên đến tận đầu. Cơn hồi hộp làm gã tỉnh rượu dần, gã bắt đầu nhớ lại từng sự kiện.

Con chuột thập thò cái đầu ra khỏi hang, nó mon men bước những bước thật nhẹ, thật thận trọng. Đôi mắt như hai hạt đậu đen lác liên. Ánh đèn điện từ trên trần nhà rọi xuống không đủ sáng. Con chuột bò gần đến chân một xác chết, nó hít, ngửi, kêu lên những tiếng chít chít nho nhỏ. Nó cạp thử một cái vào bàn chân đã trướng, cái đuôi con chuột ngo ngoe. Chắt nước vàng từ vết thương ri ri chảy ra, loang xuống mặt bệ. Mùi hôi thối dậy lên nồng nặc. Con chuột cạp thêm một miếng nữa, một miếng nữa... Nó chóp chép miệng, hít ngửi vũng nước vàng. Nó bò đến chân Loan, nó ngửi, nó dừng lại nghe ngóng. Chân Loan co lên, con chuột bò theo, leo hẳn lên mu bàn chân. Tự nhiên Loan thấy nhồn nhột, nó cười khanh khách trong giấc mơ... Con chuột giật mình lùi lại. Nhưng vẫn không chạy. Loan thả rơi chân xuống, trúng ngay con chuột, nó kêu đến chít một tiếng Loan giật mình tỉnh dậy. Mùi hôi thối như bị men rượu át đi từ hồi đêm, mãi bây giờ mới có dịp ùa vào khứu giác Loan. Loan ngồi bật dậy, tỉnh hẳn rượu, đôi mắt đỏ ngầu mở to nhìn sững con chuột, nhìn sững mấy xác chết.

Loan nháy dựng người lên, lăn xuống khỏi bệ, nó thấy người mình chỉ mặc mỗi cái quần đùi cũn cỡn. Mùi hôi thối xông lên nồng nặc không chịu nổi, người Loan choáng váng. Loan đưa tay lên bịt mũi:

- Bỏ mẹ rồi!

Loan run lên cầm cập, hai chân như rú lại với nhau như không cất lên nổi. Loan ngã đến rầm một cái vào cửa. Hai cánh cửa bật mở, gió đêm lùa vào lạnh giá.

Loan nghe bước chân chạy, rồi một bàn tay ai nắm lấy cổ tay Loan. Loan hét lên một tiếng. Bóng người lạ kéo lết Loan ra ngoài hành lang:

- Ê mày, tao đây!

Loan mở mắt, đôi mắt đầy khiếp sợ ngược lên. Dưới ánh đèn vàng vọt, Loan nhận ra gã canh nhà xác. Loan hoàn hồn ngồi dậy. Gã canh nhà xác lay Loan:

- Mày tỉnh rượu chưa?

Trống ngực Loan vẫn còn đập thình thịch, nó nháo nhác nhìn vào hai cánh cửa bị gió đêm bật ra, đóng vào. Loan như bị á khẩu không nói được câu nào. Gã canh nhà xác dựng Loan ngồi dậy:

- Hai đứa mình bậy quá, say không còn biết trời trăng gì nữa!

Gã nhăn mặt nhăn mũi:

- Người mày nhiễm hơi người chết hôi thối quá! Đi tắm ngay, không bệnh bỏ mẹ bây giờ!

Loan run lên:

- Tắm ở đâu?

- Tao sẽ đưa mày ra chỗ có nước và xà bông. Đ.m, say gì mà say quá vậy? Mày chậm tỉnh dậy chừng một hai tiếng đồng hồ nữa thì rồi đời.

Loan vẫn run lên như cây sậy, nó nhớ lại hình ảnh khủng khiếp vừa rồi. Loan cố nhớ lại trong lúc say mình đã làm gì. Nhưng Loan chịu, không còn nhớ nổi.

Gã coi nhà xác nhón tay lôi Loan ra ngoài bể nước mãi phía cuối nghĩa địa, vừa đi gã vừa cắn nhăn chửi thề:

- Đ.m, say c... c... gì mà say điên khùng quá vậy, thiếu đ... gì chỗ ngủ lại rúc vào ngủ với xác chết, rồi mày bệnh

cho coi.

Người Loan lạnh run, nhưng nó không dám ho he một lời. Nó đi theo gã coi nhà xác như con theo bố. Đầu Loan vẫn còn vầng vất khó chịu. Tới bể nước, gã coi nhà xác lại cắn nhả:

- Đ.m, tao hầu mày con hơn hầu bố tao, leo vô bể nước kỳ cọ cho sạch.

Loan còn đang ngại ngùng vì nước lạnh, gã coi nhà xác giơ chân lên đá Loan một cái vào hông:

- Vô mày, đứng số rờ chi vậy?

Loan đành leo vào bể nước, nước lạnh cóng, Loan ngồi còn thò đầu lên, gã coi nhà xác dim đầu Loan và miệng thì chửi ào ào... Loan ra khỏi bể nước lạnh đi muốn không nổi. Gã coi nhà xác lại lôi Loan xềnh xệch trở vào:

- Bận sau có say thì ráng tỉnh sớm một chút nghen... Thật trên đời tao chưa gặp thằng nào ẩu tả như mày.

Loan quên buồn, Loan bật phì cười, nó thấy mình cũng ngộ nghĩnh.

Trời về sáng, những ngôi sao đêm lần lần lặn hết. Người Loan thấy tỉnh táo vô cùng, nhưng nghĩ đến những giây phút vừa qua Loan lại thấy lợm giọng. Tình thương Xuân chỉ còn là một sự xót xa rơi rớt lại trong lòng.

Gã coi nhà xác và Loan ngồi ở thềm hàng hiên nói chuyện tào lao. Gã tỏ ra là một kẻ cời mờ, gã hăng hái đề nghị với Loan:

- Nếu mày chưa có chỗ ở thì đến ở với tao, tao khoái chơi với mấy thằng con nít.

Loan nhìn vào cửa nhà xác:

- Ngủ ở đây để nhậu say với anh rồi thấy mẹ tôi à?

- Mẹ, rắng mà tỉnh chớ, nếu không tỉnh được thì trước khi nhậu cột chân vào cây để đứng bò vô trổng ngủ.

Loan chột nhớ đến câu nói hồi nãy của gã coi nhà xác:

- Hồi nãy anh nói nếu tôi tỉnh dậy muộn một hai tiếng đồng hồ nữa thì bỏ mẹ là sao vậy?

Gã cười lớn:

- Thì người ta đem mày đi chôn sống chớ sao? Tao say cũng tá hỏa tam tinh, thấy mày nằm ngon lành bên cạnh xác chết tao lại tưởng xác chết thật nên lấy vải đắp cho mày. Lát nữa mấy thằng đi chôn người chết tới, cứ việc khiêng mày vào hòm đem chôn luôn.

Loan rùng mình:

- Bộ họ không biết người nào sống người nào chết sao?

- Sức mấy mà biết, trước khi đi chôn xác chết thằng nào thằng nấy cũng tu để ừng ực như mày với tao vậy đó. Có như vậy làm việc mới không thấy gớm.

Loan rùn vai, lắc đầu:

- Tôi ngán nhậu rồi!

Gã coi nhà xác cười như nắc nẻ, gã vỗ tay lên vai Loan thân mật:

- Mày tên gì?

- Tên Loan, người ta kêu là "Loan mắt hung".

Gã nhà xác lại cười ré lên:

- Đ.m, tên đ... gì mà kỳ cục quá vậy?

- Ừa vậy đó.

Gã ngả nghiêng ra điều khoái trá lắm:

- Còn tao tên là On, "On nhà xác".

Trời dần dần sáng. Loan đã nhìn thấy rõ những mỗ mả nhấp nhô ngoài kia. Nghĩa địa như bao trùm một lớp sương mỏng trên mỗ mả. Ông nhà xác cất nghĩa:

- Hơi độc đó, vì ở đây hoài nên tao phải uống để để chống lại. Không có để chắc tao bệnh chết từ lâu rồi.

Loan nghe tiếng còi xe hơi kêu "tin tin" ngoài cổng nghĩa địa một thằng nhỏ ở căn nhà gần đó chạy ra mở rộng hai cánh cửa, một chiếc "cam nhông" cũ kỹ từ ngoài chạy vào. Ông nhà xác đứng dậy:

- Họ đến rồi đó.

Chiếc xe hơi đậu lại trước cửa nhà xác. Lui vào phía cửa. Đầu quay ra ngoài. Ba người đàn ông từ trên xe nhảy xuống, trông người nào người nấy đều có nước da tái tái.

Hơi rượu để từ người họ xông lên nồng nặc, họ lặng lẽ choàng miếng băng đen bịt mũi bịt miệng. Tay áo xắn lên. Ông nhà xác ra dấu chào.

Những người này xăm xăm bước vào nhà xác. Ông nhà xác khều Loan:

- Mà vô mà coi, xem tao có nói láo không?

Loan đứng dậy đi theo gã. Trong ánh sáng vàng vọt, những người phu lặng lẽ làm việc. Một người ngồi hẳn lên bệ gó gọn ghẽ lại những xác chết. Hai người kia thì lo khiêng những chiếc áo quan bằng gỗ mỏng xếp ở sát tường xuống, đặt song song cạnh bệ, nắp mở sẵn. Những xác chết trương phình nằm thẳng đơ, xác người đàn ông co quắp khiến người phu phải dùng sức mạnh của mình bẻ chân tay nạn nhân thẳng ra. Nhưng một bàn tay vẫn bướng bỉnh giơ lên. Bàn tay nhuộm thuốc đỏ bị tróc da đang rỉ rỉ chảy nước vàng. Loan bịt chặt mũi không dám thở mạnh. Nó bàng hoàng, lợm giọng nghĩ đến lúc mình

đã nằm cạnh những xác chết đó. On nhà xác ghé tai Loan nói nhỏ:

- Thằng chả bị chết cháy, khi khiêng vô đây còn thơm như heo quay.

Những xác chết lần lượt được đưa vào áo quan. Loan nhìn thấy Xuân nằm lợt thỏm ở trong một cái hòm quá rộng, hai mắt nàng nhắm nghiền, mặt hình như lớn ra, tấm vải trắng loang lổ những vết ố màu vàng.

Loan xúc động, nó chỉ thấy mũi mình cay cay, nhưng hai mắt thì ráo hoảnh. Loan nhìn mặt người yêu lần cuối cùng, lẩm bẩm khẩn vái:

- Vĩnh biệt Xuân, vĩnh biệt vợ yêu quý của anh! Anh nguyện sẽ trả mối thù này để em được ngậm cười nơi chín suối.

Nắp áo quan đã đậy lại. Loan và On nhà xác quay ra. Những tiếng búa chí chát đập trên nắp quan tài làm vang động cả buổi sáng tĩnh mịch. Trời đã sáng rõ, mặt trời vừa ló dạng ở phía đông, ánh nắng đầu tiên trong ngày chiếu chênh chếch trên những ngôi mộ còn mù mịt mùi tử khí.

Loan thở dài, nó đi trên con đường đất đỏ, những tàn cây là đà trên đầu. Những con chim sau một đêm ngủ kỹ vừa thức giấc cất tiếng hót chào đón bình minh...

CHƯƠNG 25

Loan xách cái thùng thất thểu ra về. Mười giờ đêm mà phải đi vào một con hẻm lầy lội là một điều đáng ngại. Trên đường về Loan gặp mưa, quần áo ướt sũng, mãi bây giờ vẫn chưa khô. Người Loan lạnh run.

Bọn nhóc tì đã có mặt đông đủ ở căn nhà của thằng Hoạch sún, tên đầu nậu của bọn đánh giày. Hoạch sún nằm trên ghế xích đu, con điếm Tám Neo ngồi bên cạnh đang chọt nhả với Hoạch sún ngay trước mặt bọn lỏi tì. Loan bước vào, nó chưa kịp bỏ thùng đánh giày xuống đã bị Hoạch sún hỏi móc một câu:

- Mà đi "đớp" no nê rồi mới về đây phải không?

Loan lẳng lẳng bỏ thùng đánh giày xuống đất, cởi áo hong lên dây thép:

- Tôi chưa ăn gì hết!

Hoạch sún cười nhạt:

- Mà chưa ăn gì, hay muốn ăn thêm?

Loan nhìn lại gã:

- Ngày hôm nay tôi kiếm được tám mươi ba đồng. Trưa tôi chỉ ăn một đĩa cơm sườn hết mười đồng, ba đồng lẻ hút thuốc lá và uống đá lạnh...

Hoạch sún nheo mắt nhìn Loan:

- Có bưng tao ra bán ngay tao cũng nói là mày có giấu đi ít chục. Hôm nay chủ nhật, thằng nào cũng kiếm được trên một trăm hết, vậy mà chỉ riêng mày có mấy chục bạc... Mày hỏi thử coi có đứa nào dưới một trăm không?

Loan cãi lại:

- Tại tôi lớn quá nên ít người cho đánh giày...

- Mà ngu, tại sao không đi làm đầu nậu như tao có sướng không?

Nói xong, gã ôm con điếm hôn đến "chóc" một cái ngon lành như trêu người Loan. Loan nhìn lại bướng bỉnh, Loan tính quay vào nhà trong rửa mặt thì Hoạch sún kêu lại:

- Ê, mà không đưa tiền cho tao sao?

Loan trở lại, móc tiền đưa hết cho Hoạch sún. Gã cầm tiền, ngập ngừng đếm rồi ngược lên:

- Hôm nay mà chịu khó nhịn một bữa chơi nghen.

Loan bực mình, nhìn thẳng vào mặt gã:

- Anh không đưa tiền cho tôi sao?

Hoạch sún gờm nhìn Loan:

- Mà tao không đưa có được không?

- Tùy anh đó, anh xưng là đàn anh thì anh nên xử sự cho đẹp.

Hoạch sún bực mình, cau mặt. Thành linh nó co chân đá đến "bưng" một cái vào hạ bộ của Loan. Bọn nhóc tí đứng xơ rở gần đó vội chạy giãn ra. Loan trúng đòn ôm bụng nhăn nhó. Hoạch sún cau mặt:

- Đ.m, thấy tao nhịn làm tới hả.

Gã móc túi lấy năm đồng bạc, vo viên ném vào mặt Loan:

- Cầm lấy rồi bước đi, còn lảng cháng ăn đòn thấy mẹ.

Loan nhăn nhục nhặt tiền. Loan ngược lên nhìn gã, không nói một câu. Gã khoác áo đứng dậy kéo ả giang hồ đi:

- Mình sang bên đánh tứ sắc đi em!

Gã đầu nậu và ả giang hồ đi khỏi, bọn lỏi tì mới dám men đến bên Loan, hỏi han. Loan nghiêng chặt hai hàm răng nhìn theo bóng dáng gã đầu nậu, rồi nhìn thẳng vào mặt từng đứa:

- Tụi bây có thằng nào bị đánh không?

Bọn lỏi tì nhao nhao:

- Vừa ăn đòn một trận tưng bừng hoa lá xong thì anh về.

Tý què bước tới bên Loan, bí mật dúi vào tay Loan tờ giấy mười đồng:

- Anh cầm lấy đi ăn, em mới nhận được tin anh Dương húc!

Loan kéo tuột Tý què ra cửa:

- Sao, nói nghe coi!

Tý què nhìn trước nhìn sau rồi lôi Loan đi:

- Mình đi ra quán cà phê sẽ nói chuyện nhiều.

Loan ra hàng bán bánh mì mua một khúc rồi cùng Tý què ra quán cà phê. Tý què phì phèo điếu thuốc lá ngồi chồm hồm trên ghế uống cà phê:

- Hôm nay em mới gặp một thằng ở tù ra, nó nói rằng anh Dương húc sẽ ra vào ngày hai mươi tháng mười một này, em đã coi lịch còn lại có mười hai ngày nữa thôi. Anh tính sao?

Loan vừa ăn vừa ngẫm nghĩ, uống một hớp cà phê, Loan mới nói:

- Phải hạ nó!

Tiếng nói của Loan lạnh lùng, nhưng đôi mắt nó nhìn xa vời tận đâu đâu. Tý què hút thuốc, nhả khói tùm lum. Thằng lỏi chưa quen hút thuốc nên khói bay vào mắt làm hai mắt nó cứ phải nheo lại. Tý què cũng cặp điếu thuốc

vào hai đầu ngón tay trở cần thận, một ngón tay đập đập trên điều thuốc cho tàn rụng xuống bàn. Miệng nó chu ra phun khói, đôi khi nó thở ra bằng mũi cần thận:

- Hạ thế đếch nào được, thằng đó mạnh lắm anh ơi! Anh mà "pạc co" với nó chỉ một cú giò lái thôi là anh lộn mèò liền. Em đã chứng kiến nó uỳnh nhiều thằng rồi.

Loan nhìn thẳng vào mặt Tì què:

- Tụi bây có khoái uỳnh thằng Hoạch sún không?

Tý què lè lưỡi:

- Thằng nào không khoái, nhưng uỳnh sao nổi, đã không đánh nó được còn mang họa vào thân thì chẳng đại gì.

Loan cười nhạt:

- Nếu tao đánh trước, mày đánh không?

- Sua, nhưng anh phải đập cho nó gục trước đã rồi tụi mày mới đánh. Nhưng này, em nói thật, anh đừng liều, nếu không kham nổi thì nên chờ anh Dương húc về!

Loan chỉ cười nhạt:

- Để mừng ngày anh Dương húc của tụi bây được tự do, tao sẽ mang chiến thắng lại thân tặng anh.

Tý què cười hì hì:

- Thân tặng làm kỷ niệm hén!

Loan gật đầu:

- Mình chơi hách mà, đ.m, sống hoài với thằng bóc lột này sống sao nổi.

Tý què uống một hớp cà phê:

- Anh Dương húc mà ra thế nào cũng có vụ đổ máu với Hoạch sún.

- Hoạch sún biết Dương húc sắp ra chưa?

- Đâu có biết! Nó ngỡ là anh sẽ bị tù vài năm lận, trong thời gian đó nó bóc lột tụi này đã đời cho tới lúc nào anh Dương húc ra là... trốn...

Loan trầm ngâm:

- Nó thu phục được mấy thằng rồi?

- Ba bốn thằng chi đó, toàn mấy thằng gà chết, mới nổi ít lâu nay... Tụi nó chỉ liều, chém, chém loạn nên có ít nhiều tiếng tăm...

Loan quên suy nghĩ đến vấn đề đó, nó cứ nghĩ chỉ có mình Hoạch sún, nếu một mình Hoạch sún thì giải quyết đâu có khó khăn gì.

Loan thú thật với Tý què:

- Còn vụ đó nữa, tao quên không nghĩ tới...

Tý què khuyên nhủ Loan:

- Thôi, bỏ vụ hạ Hoạch sún đi, cứ chờ anh Dương húc về rồi mình tính sau, anh làm không nổi đâu...

Câu nói của Tý què làm Loan chạnh tự ái, nó nói liều:

- Bỏ sao được, tao làm, thằng nào muốn theo tao thì theo, mà không thì đứng ngoài.

Tý què nghiêng nghiêng đầu nhìn Loan:

- Anh nhất định làm há!

- Nhất định!

- Được, nhưng tôi đứng ngoài. Ai dại gì... theo anh rồi ăn cám à!

Loan đứng dậy lừng khừng nói:

- Chúng bây mặc tao, nhưng làm ơn giữ kín chuyện này giùm, nếu tao thắng thì tụi bây sẽ ăn vàng chớ không phải ăn cơm đâu.

Tý què vẫn có vẻ không tin, nó giễu cợt:

- Ăn vàng khè hả?

Loan không buồn trả lời, nó đặt tiền lên bàn rồi lững thững đi trở vào. Tý què chạy theo:

- Ê, hôm nay anh ngủ đâu?

Loan nhìn vĩa hè trước cửa rạp xinê:

- Chắc đêm nay không được ngủ trong nhà. Thằng Hoạch sún mang con Tám Neo vô nhà thì chắc nó đuổi tụi mình ra đường hết!

Tý què khập khiễng vịu lấy tay Loan:

- Em ngủ với anh nghe, "bi giờ" tụi mình đi chơi...

- Chơi đâu, tao vô lấy đồ đây!

Như chợt nhớ ra, Tý què co tay Loan lại:

- Em hứa!

Loan ngạc nhiên:

- Hứa gì?

- Hứa không nói hở chuyện anh tính thanh toán Hoạch sún cho thằng nào biết.

Loan cười xòa đưa tay lên xoa đầu thằng bạn nhỏ. Tý què ra cái vẻ trịnh trọng đưa tay ra ngoéo tay Loan một cái:

- Thằng này mà sai lời hứa xe hủ lô cán!

Thế xong, Tý què cười vang.

Hai giờ đêm, thằng Hoạch sún mới mò về nhà, nó cặp theo con nhỏ Tám Neo. Những tên lỏi ráng ngủ lại bị tổng cổ ra khỏi nhà hết... Chúng xách thùng đánh giày mò ra ngoài đường đến chỗ Loan và Tý què ngủ. Chúng chửi thề

um sùm. Mặc dù Loan đã biết trước, nhưng vẫn làm bộ hỏi:

- Gì đó tụi bây?

- Đ.m, thằng Hoạch sún đuổi tụi tôi đi không cho ngủ.

- Vậy hả, tại tụi bây phá ảnh chớ gì?

- Ai phá phách gì, cứ đêm nào nó mang gái về là kiếm chuyện đuổi tụi tôi ra đường. Mẹ con Tám Neo, nó xui thằng Hoạch sún... Đ.m, tôi muốn thôi bỏ mẹ chúng nó quá...

Loan cười nhạt:

- Thôi, tụi bây ngủ đi, ngày mai tụi mình nói chuyện nhiều, thằng nào muốn thôi Hoạch sún thì theo tao...

Tụi lỏi tì hậm hực một lúc rồi ngủ khò. Nhìn chúng nằm gối đầu lên bụng nhau ngủ một cách vô tư, Loan thấy thương chúng hơn bao giờ hết.

Xuân chết đã được hơn một tháng, sau đó Loan đành gia nhập bọn đánh giày. Chỉ riêng có Tý què biết Loan là bạn của Dương húc, sợ dĩ phải giấu kín là vì Loan sợ Hoạch sún sẽ thanh toán mình, nếu biết Loan đồng bọn với Dương húc. Trong khi Dương húc bị ở tù, Hoạch sún đã đoạt được quyền chỉ huy của bọn... Chính điều đó làm Hoạch sún lo ngại một cuộc trả thù ghê gớm có thể xảy ra. Sự hà khắc của Hoạch sún làm bọn lỏi uất ức, và chỉ chờ dịp lật đổ hắn... Hoạch sún biết điều đó, càng tỏ ra hà khắc hơn để dập tắt vụ nổi dậy có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Kẻ đáng ngại nhất đối với Hoạch sún là Loan. Loan ngang hàng với tuổi của Hoạch sún và bướng bỉnh không kém. Ít đứa trong bọn dám nhìn thẳng vào mặt Hoạch sún...

Đêm khuya dần, Loan vẫn không sao ngủ được, nó nằm suy nghĩ hoài về kế hoạch hạ Hoạch sún. Chắc chắn Loan không thể để nó ngồi mãi trên đầu trên cổ mình cũng như tụi lỏi tì.

Cái thùng gỗ cứng, Loan đã lột chiếc áo thun để gối đầu mà vẫn thấy khó ngủ.

Loan trần trọc, xoay đi xoay lại mãi mà không ngủ được. Loan nghĩ đến thân phận mình, càng thấy buồn hơn, nó nhớ Xuân, người con gái một lần đã đi qua đời nó trong tủ hờn và uất hận. Nàng đã nằm xuống trong nhục nhằn.

Loan ngồi dậy, tựa lưng vào tường nhìn ra ngoài đường bắt đầu có người đi lại. Những chuyến xe xích lô máy chở đầy hàng hóa phóng như bay. Những người đi chợ sớm mỗi lúc một thêm đông.

Đang ngủ, Tý què trở mình, đầu bị tụt khỏi thùng và xuống đất cái cộp. Tý què choàng tỉnh xoa đầu:

- Úi da!

Nó mở mắt ra, thấy Loan ngồi dựa lưng vào tường liền hỏi bằng giọng nhừa nhựa ngái ngủ:

- Anh không ngủ sao?

Loan lắc đầu:

- Tao ngủ không nổi.

Tý què lẩm bẫm chửi thề:

- Đ.m, nó đuổi mình ra đây ngủ khó quá!

Loan săn sóc Tý què như một người em, nó kê đầu Tý què lên đùi mình:

- Mà ngủ đi, tao đuổi muỗi cho.

Tý què ngoan ngoãn, nhưng nó chỉ nằm trong một lát rồi vùng ngồi dậy:

- Em ngủ không nổi, bây giờ chừng mấy giờ sáng rồi anh?

Loan nhìn trời nhìn đất:

- Cũng đến ba bốn giờ gì đó!

- Mình đi không?

- Đi đâu?

- Không ngủ được ngồi đây chi vậy, mình đi uống cà phê chờ sáng đi làm.

Loan lắc đầu:

- Tao hết tiền rồi!

- Em bao anh!

Loan chống tay ngồi dậy:

- Ừ thì đi, tao phục may thật, hôm nào cũng giấu được tiền.

- Mẹ, không giấu để thằng Hoạch sún lột hết sao, ai ngu vậy. Anh biết em giấu cách nào không?

Tý què khập khiễng đi bên cạnh Loan nói huyên thuyên:

- Bọn nó ngu, giấu trong người thì thằng Hoạch sún quất cho lòi phèo ra, mẹ nó cũng đưa ra luôn nói chi mấy đồng bạc.

Tý què xoay ngược chỗ tay cầm của cái thùng lên. Loan nhìn kỹ mới thấy một miếng gỗ mỏng nữa được buộc áp vào tay thùng. Tý què gỡ dây, lấy miếng gỗ ra, những tờ giấy mười đồng rơi lả tả ra đất. Tý què chạy khập khiễng đi nhặt, miệng cười vang có vẻ thích thú lắm.

- Anh thấy chưa, cha thằng Hoạch sún cũng không thể thấy được, nhìn vào cái thùng, nó sẽ tưởng tay thùng của em hư phải cột cho chắc.

Loan vui lây cái vui của thằng bạn nhỏ. Loan xoa đầu Tý què thân mật. Tý què dắt Loan ra chỗ máy nước rửa mặt súc miệng, nó vươn vai:

- "Phê phẩn" cái con người quá, tập thể thao không anh?
- Tập ở đâu?
- Muốn tập hén?

Tý què lại tập tễnh chạy ra một cái thùng đựng nhựa đường để ở đầu đường, moi lấy một cục:

- Sửa soạn chạy nhé!

Loan không hiểu Tý què làm gì thì thấy nó chạy tới một chiếc cổng gần đó. Nó gấn miếng nhựa đường vào chuông. Tiếng chuông reo vang. Tý què ù té chạy. Tiếng chó sủa ran, đèn trong nhà bật sáng:

- Chạy anh ơi, bỏ mẹ "bi giờ"!

Loan đành ù té chạy theo Tý què, nó nghe tiếng chuông còn reo vang. Tý què chạy khắp khiễng cười vang. Tới đầu đường nó đứng tựa cột đèn thờ hỗn hển. Loan thờ cũng muốn hụt hơi:

- Mà quá xá rồi Tý ơi!

Tý què nằm lăn ra đất cười sằng sặc:

- Tập "thể thao" mà anh!

Loan đỡ người bạn nhỏ dậy, hai đứa tập tễnh đi bên nhau. Tý què nói chuyện:

- Em khoái chọc người ta, em để ý đến cái nhà đó từ lâu rồi, nhưng hồi đó em với không tới nơi, với không tới cái chuông. Buổi sáng nào em cũng với thử, mấy năm liền đó anh. Mãi một buổi sáng kia, khoảng mấy năm trở lại đây, ngón tay em vừa chạm nút chuông...

Nghe Tý què nói ríu ra ríu rít, Loan vui lây nên bắt chuyện:

- Sao không nhảy lên cho cao hơn?

Tý què lắc đầu:

- Nhảy lên đâu có thấy khoái, đâu có biết mình lón đến đâu. Chọc hoài cái nhà này chán quá rồi, em sẽ đi tìm cái nhà khác.

Hai đứa đã tới quán cà phê lộ thiên ở góc đường. Câu chuyện cái chuông vẫn chưa chấm dứt. Tý què nói:

- Em thù ghét cái nhà đó, hồi em còn bé tí xíu em thường tới đó chơi, đứng vớ vẫn ở cửa coi bọn lỏi tì ở trong nhà đánh đu trong vườn, vậy mà tụi nó không cho coi, tụi nó xua chó cắn em. Đ.m, em sợ quá đái ướt mẹ nó cái quần. Chúng nó thấy vậy cười em, em nhớ mãi tiếng cười đó.

Người đàn bà bán hàng hỏi gắt:

- Ăn uống gì mà?

Tý què bảnh chọe ngồi chồm hồm lên ghế:

- Hai "xây chừng", có thuốc Phénix không cho hai điếu đi.

Tý què quay lại Loan, nói ra bộ sành sỏi:

- Thuốc lá Phénix là thứ thuốc ngon nhất trên thế giới anh biết không? Đ.m, thơm nhất, em ghiền rồi, mỗi ngày em hút hết năm điếu lặn.

Tý què chọn "cháo quấy", đưa cho Loan một chiếc:

- Chiếc này còn nóng hồi nè anh!

Tý què nhai rau rầu:

- Mỗi đứa sẽ ăn ba chiếc, no tổ mẹ.

Những người phu xích lô máy đi làm sớm đậu xe lại bên lề đường vào quán ăn uống. Loan thấy khung cảnh đó nó đã

quen thuộc như đời thuở nào. Nó có cảm tưởng mình đã sinh ra ở đây, sống và lớn lên ở đây như Tý què.

Loan lại nghĩ đến những buổi sáng thức dậy với Xuân, hai đứa dắt nhau ra một cái quán cóc uống cà phê và ăn mỗi đứa một tô cháo lòng. Loan nhìn sự mệt mỏi thâm quầng trên mắt người yêu, nhưng nụ cười lúc nào cũng sẵn sàng nở trên môi nàng để Loan vui lòng. Nụ cười đó nay đã tắt hẳn, nhưng sẽ còn rực sáng mãi trong lòng Loan.

Trời sáng rõ, hai đứa đã ăn uống xong. Tý què chia tay Loan:

- Anh đừng để cho thằng Hoạch sún biết hai đứa mình đi với nhau.

Loan gật đầu, nó rẽ sang một con đường khác.

CHƯƠNG 26

Loan ngồi lăm lì uống từng hớp bia. Đầu nó nóng lên, nhưng vẫn còn đủ sáng suốt tự nhủ. Mình chẳng nên uống say quá. Say quá thì chẳng làm gì được. Loan ăn thêm một tô cháo gà. Tý què ngồi trước mặt nơm nớp lo sợ:

- Anh tính làm thật sao anh?

Loan trợn mắt lên:

- Tao đùa hả, đ.m, nói là phải làm. Đừng có thằng nào phản phé tao là thành công.

- Không ai phản phé anh đâu, nhưng em vẫn thấy ơn ớn, sợ anh đánh không lại nó rồi mang họa.

Loan vững lòng tin:

- Tao nhất định sẽ thắng mà, đ.m, muốn đánh ai dễ ợt à. Thằng này là thằng thứ dữ, tao không muốn uýnh bằng tay, tao chém nó.

Nói xong, Loan lôi trong bụng ra một con dao phay:

- Đ.m chém ba nhát là gục đi nằm nhà thương. Xong rồi tao trốn tụi bây chịu khó tiếp tế cho tao đều đều, tới chừng nào lính thôi bắt tao thì tao về...

Tý què thấy Loan khua con dao lên vội chụp lấy:

- Cất đi anh, người ta thấy thì mệt đa!

Hơi rượu đã làm Loan phừng phừng, nó không còn biết ngán cái gì hết. Loan bình tĩnh giấu con dao vào trong áo. Loan có cảm tưởng mình có thể chém lộn với Hoạch sún ngay từ lúc này:

- Đ.m, hồi chiều nó làm tao nhục quá à, đ.m, nó đá vào giữa mặt tao, lúc đó mày đi đâu mất dạng. Tao nhất định trả thù đó, không chém được nó tao làm con chó ăn cứt cho tụi bây.

Tý què nhìn Loan, nhìn vào đôi mắt đỏ ngầu của Loan. Thằng này nói lá dấm làm thật lắm, mới ngày hôm qua Tý què nghe thằng ở tù ra nói về thành tích của Loan mắt nhung. Tý què ngán chuyện lời thôi với lính tráng, nó can khéo:

- Thôi bỏ qua đi anh, chờ anh Dương húc về tính luôn một lượt cho đẹp.

Loan trợn mắt lên:

- Đâu có được mày, nó coi thường tao quá, tao phải cho nó biết tay. Bắt nạt tụi bây thì được chứ tao thì còn lâu. Nếu cần, tụi bây lách mặt trước đi.

Loan tì tì uống bia, mặt lạnh lùng không thèm đem xia gì đến lời can gián của Tý què.

Ngày hôm nay, Loan đã nhất quyết không trở về nhà bằng tay không, nó trở về với con dao, sự căm hờn đến tột độ.

Hồi chiều Loan đã ra đi, với ngót một trăm đồng tiền kiếm được trong một ngày. Nó nghĩ đến những chuyến thanh toán nhau của những tay anh chị, những vụ đổ máu. Phải đổ máu mới xong. Mình không thể bỏ đi rồi im luôn. Loan nghĩ mình chẳng còn gì lo lắng, chẳng còn gì để quỵn luyến hay ràng buộc. Đụng Hoạch sún nếu thua là thân bại danh liệt. Tư tưởng quyết thắng nổi dậy trong lòng Loan. Loan đi mua con dao nhét vào cặp quần. Nó thấy mình tin tưởng hơn khi trở về.

Tý què đứng dậy:

- Thôi em về, nếu tránh được anh nên tránh, em nói thật, không phải chỉ có Hoạch sún, còn những thằng đàn em nó nữa.

Loan khoát tay:

- Mà về trước đi, đừng lo gì cho tao hết, tao sẽ về sau.

Tý què đành đứng dậy lui thủi ra về. Vừa đi nó vừa lo lắng cho Loan. Về tới nhà Tý què đã thấy Hoạch sún ngồi ở ghế xích đu mọi khi. Gã cau có:

- Đ.m, giờ này mới dẫn xác về, đ.m, tao đâu có thì giờ ngồi chờ tụi bây.

Hoạch sún lần lượt gọi từng đứa trẻ lên. Như thông lệ, sau khi trao tiền cho đầu nậu, bọn em út phải banh tất cả túi quần áo ra cho Hoạch sún kiểm soát một lần chót rồi mới được tự do. Nhưng Hoạch sún vẫn chưa lấy làm bằng lòng, gã vẫn nhìn những đứa em út bằng con mắt nghi ngờ:

- Đ.m, chắc chắn chúng bây vẫn giấu được tiền, biết điều thì bỏ hết ra, chọc tao hung tao ւնnh thấy mẹ.

Vừa nói Hoạch sún vừa nhíp nhíp chiếc roi trong tay. Đôi mắt hằn gờm gờm nhìn tụi lỏi. Những đứa trẻ lấm lét nhìn nhau. Hoạch sún vút cái roi kêu chúu chúu trong không khí làm chúng giật mình thon thót. Những con mắt đổ dồn vào thằng Sáu hô làm nó cuống lên. Hoạch sún cười gằn:

- Đ.m, muốn né phải không mà, tới đây!

Sáu hô chưa kịp bước tới, Hoạch sún đã tung mình lên tát đến bốp một cái vào mặt thằng nhỏ. Thằng bé như một con nhái bị ném vào tường, trong miệng nó văng ra chưng năm sáu đồng bạc kền.

Sáu hô bị một cái tát nầy đom đóm mắt, lặng người đi. Nó đau quá hóa liều:

- Đ.m, mà ỳnh tao!

Hoạch sún nhào đến đập bồi thêm một cái:

- Chửi há mà, đ.m, lóp nháp cái miệng khó sống à!

Sáu hô chợt nhận ra sự nguy hiểm cho mình, nếu mình gân. Nó đau quá chảy nước mắt, mạng sườn nhói lên tức thở. Nó nổi khùng, nhưng hướng vào những thằng bạn mình, nó cho rằng bạn bè đã tố cáo nó:

- Đâu có phải mình tôi giấu tiền, chúng nó thằng nào cũng có giấu ráo trội.

Bọn con nít đâm hoảng, chúng mồm năm miệng mười:

- Đ.m, nói láo, tao giấu hồi nào, tao đưa hết tiền cho ảnh.

Nhưng Hoạch sún không để cho bọn lỏi cãi lộn. Gã găm lên:

- Câm ngay, thằng nào giấu biết điều bỏ ra đi...

Gã quay lại Sáu hô.

- Thằng nào giấu mà chỉ coi!

Thật ra Sáu hô không biết đích xác thằng nào giấu, nhưng chắc chắn thằng nào cũng có, không ít thì nhiều, chúng nó kín đáo không bô bô cái miệng như Sáu hô.

Lợi dụng lúc Hoạch sún đứng quay lưng lại, tụi lỏi giơ tay hăm Sáu hô:

- Mà chỉ bậy tao đánh mà chết mẹ.

Một thằng khác thì mồm tía lia phân trần:

- Ngày nào về tui cũng đưa đủ, không ăn gian tới một cắc, tui mà nói láo xe cán tui chết đi.

Hoạch sún găm gừ như một con cọp, gã đi đi lại lại:

- Bỏ ra đi các con, bố mà bắt được thì chết ráo.

Tý què làm bộ sốt sáng:

- Thằng nào giấu thì bỏ ra đi, ảnh tha không đánh đâu.

Bọn lòi tì nhìn nhau, nhiều thằng sợ quá đành phải lòi tiền ra. Hoạch sún có vẻ hài lòng, nó vơ tiền nhét vào túi, cười đều:

- Tụi bây bóp còi qua mặt tao sao được!

Gã hỏi:

- Thằng Loan đâu tụi bây?

Bọn lòi đều lắc đầu:

- Dạ không biết!

Hoạch sún gật gù:

- Cho nó đi luôn. Đ.m, muốn chơi cha tao sao được, đụng vào tao là vỡ mặt.

Nói xong, Hoạch sún lăm lũi bước ra cửa. Trước khi đi khỏi, gã không quên nhắc lại:

- Nếu thằng Loan về tụi bây biểu nó đi luôn nghe, tao thấy mặt tao chém thấy mẹ.

Còn lại bọn lòi, chúng nó ngồi nhìn nhau. Tý què cười nhạt:

- Dễ gì chém được Loan mắt nhưng.

- Bộ thằng Loan mắt nhưng chì lăm sao?

Tý què bĩu môi:

- Chuyện đó chưa biết được, chỉ nội đêm nay thôi, tụi bây sẽ biết.

- Sao mà, kể tụi tao nghe!

Tý què làm bộ:

- Sức mấy mà kể, tao chỉ biết là đêm nay thế nào cũng có vụ đổ máu.

- Mà gặp Loan mắt hung hả?

Bọn lỏi tì bèn nhao nhao vào hỏi.

Tý què nhìn ra cửa gật đầu:

- Tụi bây đừng nói cho thằng Hoạch sún biết nghe... Phải để cho nó bị chém thấy mẹ rồi mới mở mắt ra, nó hiệp đáp mình quá chịu sao nổi!

Nhiều thằng không tin tưởng:

- Tao sợ thằng Loan uống mạng.

Tý què xí một tiếng:

- Mà biết gì, trời, tao nghe mấy thằng ở tù ra nói thằng Loan hồi bị bắt làm sếp sòng trong khám con nít, nó từng hạ cả Dương húc.

Tụi lỏi vẫn có vẻ không tin:

- Mà chỉ xạo ke!

- Đ.m, thằng nào nói láo, thằng Hoạch sún chỉ là đồ bỏ.

Nói xong Tý què đứng dậy đi, bọn lỏi níu lại:

- Mà đi đâu vậy?

- Tao đi kiểm Loan mắt hung!

- Cho tụi tao đi với.

- Đâu được, tụi bây cứ ở nhà chờ, lúc nào có chuyện tao chạy về kêu tụi bây...

Tý què lỏi ra khỏi con hẻm tối, nó ra quán tìm Loan, nhưng Loan đã đi khỏi. Tý què ngơ ngác, nó đi dọc xuống con đường vắng cũng không thấy Loan. Nó trở lại con hẻm tối định trở về nhà thì bỗng nghe tiếng gọi:

- Ê, Tý què!

Ánh sáng đèn đường làm Tý què chóa mắt:

- Ở đâu đó anh Loan?

Loan bước ra, đút con dao vào cặp quần, tới cạnh Tý què:

- Tao vừa tới đây thì thằng Hoạch sún ra khỏi hẻm, ngoài đó đông quá không tiện ra tay...

- Anh chờ nó về?

- Đành vậy chớ biết làm sao.

Tý què đề nghị:

- Anh cần tụi em giúp một tay không?

Loan suy nghĩ:

- Tụi bây giúp tao được gì?

- Anh cứ ở đây, khi nào nó về tụi em báo cho anh biết trước.

- Chắc muộn lắm nó mới về.

- Muộn thì muộn cần quái gì, không ngủ còn được nữa kia mà!

Loan lo lắng hỏi:

- Bộ mấy thằng kia biết hết rồi sao?

Tý què gật đầu:

- Em cho chúng hay hết rồi, nhưng anh yên trí không có thằng nào phản anh đâu, vì chúng nó vừa bị Hoạch sún ụp một trận. Cầm thù thấy mẹ.

Loan gật đầu:

- Tao không lo chuyện đó, nhưng tao sợ lòi thòi cho tụi bây.

Tý què phun một miếng nước bọt:

- Đ.m, lòi thoi cái con c..., còn có đ... gì nữa mà sợ. Được, anh để chuyện đó cho tụi em, tụi em cũng muốn hạ nó, và lại chỉ còn mấy ngày nữa anh Dương húc về rồi.

Loan đành ưng thuận. Tý què chạy khắp khiêng về nhà.

Loan ngồi lại một mình ở con hẻm tối, một ngọn gió mát không biết từ đâu lùa vào làm Loan rùng mình. Nó tự hỏi mình đang làm gì đây. Loan nắm tay vào con dao phay. Mình sắp sửa giết người chằng? Loan thở dài. Loan nhìn con hẻm tối om om, nhìn địa thế phức kích của mình. Dù có ba đầu sáu tay Hoạch sún cũng không thể thoát được, gã sẽ gục tại đây. Rất có thể nhát dao trúng vào chỗ nhược, gã bị thiệt mạng. Loan không thể giết người, nó chỉ chém cho bị thương. Chỉ bị thương thôi cũng đủ. Nhưng biết đâu Loan chẳng lỡ tay. Loan chợt hồi hận là mình quá nóng, và hồi nãy có lẽ vì men rượu làm Loan nói càn... Bây giờ rút lại không còn kịp nữa. Sự thù ghét Hoạch sún tan dần, nhưng Loan không thể bỏ hẳn. Loan đã ném lao phải theo lao.

Loan rút con dao ra, sờ tay vào lưỡi dao, lưỡi dao không lấy gì làm sắc cho lắm, Loan yên tâm phần nào. Hoạch sún không thể chết được vì những nhát dao của mình. Nhưng khi lưỡi dao đã hạ xuống, vấy máu, cuộc đời Loan sẽ thay đổi, số bạn bè sẽ ít đi và kẻ thù tăng lên...

Loan sẽ phải đối phó và mãi mãi đối phó.

Loan nghĩ đến những ngày dài khổ khổ của mình, những sự chèn ép, những bất hạnh đã liên tiếp dội lên đầu mình. Cho tới ngày hôm nay Loan cầm con dao trong tay. Loan không còn có cái hồi hộp chong mắt đợi kẻ thù như nó đã từng tưởng tượng. Loan chỉ còn thấy xót xa khi nghĩ đến kẻ thù nằm gục dưới chân mình. Mặc dù kẻ đó đã từng hạ

nhục Loan, tàn ác với những người bạn cùng chung cảnh ngộ.

Loan ngửa mặt nhìn lên trời, hai bên ngõ hẻm tường vượt cao, bầu trời bị thu hẹp. Những ngôi sao lấp lánh đơn độc, Loan thở dài, lưỡi dao lạnh vô tri vẫn nắm nguyên trong tay.

Tý què chạy đi đâu một lát rồi lại bị bõm lội vào hẻm. Nó tới chỗ Loan, vừa nói vừa thở hổn hển:

- Thăng Hoạch sún đánh bạc bên nhà Tiến, chắc khuya lắm mới về. Anh chờ nó chớ? Ừ, chém thấy mẹ nó cho tụi này nhờ. Chém thật nghe anh!

Loan hơi ngạc nhiên vì hồi tối Tý què can gián bao nhiêu thì bây giờ nó lại đốc xúi Loan bấy nhiêu. Loan đành gật đầu, và nó mong thời gian sẽ chậm lại, hay vì một trục trặc gì đó Hoạch sún không về.

Tý què tin tưởng, niềm tin đó mỗi lúc một lớn và vững chắc. Nó nghĩ đến những mẫu giai thoại tên bạn tù kể lại về thành tích của Loan mắt nhưng. Tên đó bĩu môi:

- Đ.m, anh Dương húc của mày đi đến đâu, hôm Tết thăng Loan ւ́nh gục cái một, nó chưa trở tài đấy chớ. Thăng đó đâu phải hiền mày.

Tên bạn tù còn kể nhiều thành tích ly kỳ về Loan mắt nhưng. Tý què tò mò, và dịp này Tý què muốn xem Loan chứng tỏ cái chì, cái lì của một tay anh chị như Tý què từng tưởng tượng. Nếu Loan không được như tên kia kể, Tý què sẽ cười Loan thối mũi ra..

Tý què không nhận thấy sự bần khấn của Loan, nó bàn góp:

- Anh cứ đứng nguyên đây nghe, em chạy đi chạy lại hoài, em sẽ về bảo cho tụi nó hay. Nếu thăng Hoạch sún không về, em sẽ vô kêu nó, bày kế kêu nó về. Lần này

mà anh không chém thẳng Hoạch sún thì chỉ còn nước chờ...

- Chờ gì?

- Chờ anh Dương húc về thanh toán.

Loan bỗng hỏi vặn vợ:

- Dương húc còn mấy ngày nữa thì về nhỉ?

- Năm, sáu ngày nữa. Anh ra đón không?

Loan gật đầu:

- Tao sẽ ra!

- Tụi này sẽ ra nữa anh, chắc ảnh không có tiền, tụi mình sẽ "đi nhà hàng" bao ảnh một bữa no nê. Tội nghiệp, ảnh ở tù vì bệnh vục em đó.

- Tao có nghe thẳng Dương húc nói.

Tý què đứng nói chuyện với Loan làm Loan quên đi phần nào sự hồi hộp. Thình thoảng một người từ ngoài hẻm đi vào làm cả hai nín bật. Tý què lắc đầu:

- Không phải, nó chưa về giờ này đâu!

Loan bỗng hỏi:

- Hôm nay thẳng Hoạch sún có cặp con Tám Neo về không?

Tý què lắc đầu:

- Không biết nữa, ý da, kẹt con nhỏ thật khó, hay anh chém luôn cả hai?

Loan sờ tay lên con dao:

- Đâu được, con Tám Neo có tội tình gì?

Tý què trợn mắt:

- Anh bảo không có tội hả, nó xúi thẳng Hoạch sún làm bậy hoài, thẳng Hoạch sún bao nó nên nó mới phách lối.

Trong một thoáng, Loan nghĩ đến hoàn cảnh của Xuân. Xuân cũng vậy, nàng cũng chỉ là một con điếm với số phận ê chề. Loan buồn bã lắc đầu:

- Tao không thể đánh đàn bà...

Tý què đứng bứt đầu bứt tai:

- Thôi được, em sợ tìm cách rời hai đứa ra để anh dễ thanh toán.

Tý què đứng nói chuyện tào lao với Loan một lát rồi trở vào trong ngõ hẻm. Bọn lỏi thì đã tắt đèn đi ngủ. Tý què khua dậy:

- Dậy tụi bây ơi!

Có tiếng cắn nhả:

- Làm cái chó gì mà ngậu xì lên vậy?

Tý què "hiêu":

- Hoạch sún bị Loan mắt nhưng chém lìa đầu rồi!

Nghe thấy nói thế, bọn lỏi thì bèn vùng dậy:

- Sao mà?

- Đ.m, chém lìa một cánh tay.

- Nói như c... ấy, lìa đầu lại lìa tay là cái gì...

Lúc đó Tý què mới cười khanh khách:

- Đ.m, tao "hiêu", nhưng sắp sửa đổ máu thật.

- Ai đó mà?

Tý què nhìn trước nhìn sau ra vẻ bí mật:

- Loan mắt nhưng sắp chém Hoạch sún, ảnh phục ngoài kia, đ.m, con dao phay to tổ bố, sáng loáng sắc như

nước. Đ.m, chì đ... chịu được.

- Bộ chém được sao?

- Đ.m, giang hồ mà mà, nói là làm, kỳ này thằng Hoạch sún hết thời rồi.

Tý què được dịp ba hoa để nâng uy tín của Loan mắt nhưng:

- Anh Loan là bạn thân của anh Dương húc đó mà, hai người cùng ở tù một lượt. Loan mắt nhưng ra trước, nhận lệnh của anh Dương húc phải chém chết bỏ thằng Hoạch sún, tao có thư của anh Dương húc.

- Thư viết gì vậy?

Tý què đang được đà, nó bèn bịa ra luôn:

- Thư thì tao mất rồi, nhưng ly kỳ đ... chịu được, ảnh bảo sau khi anh Loan mắt nhưng chém gục thằng Hoạch sún rồi tụi mình phải nghe theo lệnh ảnh. Thằng nào rọ rạ chém bỏ luôn.

Nhiều thằng lắc đầu lè lưỡi:

- Đ.m, khiếp quá vậy, tao nhìn anh Loan mắt nhưng là tao biết ngay mặt lì... Ảnh tốt hén mà, bí mật quân sự một cây.

Có thằng đã tụt xuống khỏi giường:

- Tao nghi mà nói dóc quá!

Tý què nháy chơi chơi lên:

- Đ.m, mà bảo tao nói dóc hén, năm phút mười giây nữa tao dặt mà ra coi. Mà là đàn em của thằng Hoạch sún phải không?

Thằng lòi sợ cuống lên:

- Hồi nào, đ.m, đừng có nói bậy, tao đi làm ăn với anh Dương húc từ hồi nào đến giờ, tại mà hay "đĩa" nên tao

ngghi ngờ.

Tý què vênh váo:

- Hồi trước tao "đĩa", chớ hồi này đâu có "đĩa" mà, nguy hiểm đến tính mạng bộ "đĩa" được sao?

Có đứa lo lắng cho Loan:

- Thằng Hoạch sún còn nhiều đàn em lắm. Loan mắt nhung hạ sao hết.

Tý què xì một cái:

- Ba thằng chớ mấy, mình sẽ giúp ảnh một tay.

Một thằng khác giã nảy:

- Đ... có tao, ngán thấy mẹ, tao con nít đâu có chém nổi ai.

Tý què phun một bãi nước bọt:

- Ngu đ... chịu được, tao bảo giúp một tay đâu có phải là chém lộn, mình chỉ đứng ngoài canh chừng cho ảnh thanh toán. Ảnh có gục mình cũng chẳng ăn thua gì...

Bốn đứa lỏ nghe xuôi tai gục gặc đầu:

- Ừa, nhưng mình phải làm sao?

Bọn lỏ tì nhìn Tý què bằng con mắt thán phục. Tý què khích động bạn bè:

- Từ nay trở đi tụi bây khỏi phải giấu tiền nữa, nếu anh Loan thẳng.

Bọn lỏ thở nhẹ nhõm, nhưng vẫn có đứa nghi ngờ:

- Có chắc không?

- Chắc, tao mang cái đầu tao ra bảo đảm.

Trong tâm hồn đen tối của những đứa trẻ bỗng lóe lên một tia hy vọng. Chính điều đó làm đêm nay chúng vui

hơn, cười nói nhiều hơn. Chúng mong mỏi có một sự thay đổi. Tý què kéo rốc bạn bè ra quán, chúng ăn uống no nê do số tiền Tý què giấu được. Tý què nói năng tía lia ở quán cà phê.

Thằng Sáu hô còn có vẻ thòm thèm:

- Một khúc bánh mì không đi đến đâu hết, tao bị đánh đau phải ăn nhiều.

- Đ.m, bệnh đâu có ăn được mấy?

- Ăn để giữ sức khỏe.

- Nói như con c...

Tý què ra vẻ đàn anh vung tay:

- Cho mày ăn thêm một tô hủ tíu!

Bọn lỏi lao nhao lên phản đối, nhưng Tý què đã nạt nộ:

- Đừng hõn, tao cho nó đó. Tao là sếp tao phân minh, tụi bây đâu có bị đánh đau như thằng Sáu hô, đ.m, ganh tị mà anh em cái mẹ gì...

Một thằng nói:

- Hôm qua tao cũng bị đánh đau vậy?

- Hôm qua bỏ, thằng nào muốn kinh chống, ra ngoài đường chúng ta làm liền.

Tý què bé như cái kẹo, tất cả bạn bè không ai nỡ đánh đập nhất là nó lại què quặt. Được thế, thằng bé càng thêm lớn lối cái miệng. Tý què chỉ nói cho bánh chứ đâu dám thoi nhau với ai bao giờ. Thấy cả bọn im lặng, Tý què ra vẻ kẻ cả:

- Tao tha tụi bây, nhưng cấm thằng nào cự nự. Ăn uống cho lẹ rồi mình đi dò xét thằng Hoạch sún coi.

Bọn lỏi tì ăn uống như giông bão. Khi Tý què đứng dậy trả tiền, nó nhăn mặt nhăn mũi:

- Đ.m, mất mẹ nó năm đôi giày rồi!

Một thằng lo xa:

- Nếu hôm nay đụng nhau mà tao bị thương, mày cho tao ăn hủ tíu nghen.

Tý què văng tục một câu rồi nghênh ngáo cà thọt đi dẫn đầu. Bọn lỏi tì chia nhau đi tìm những nơi thằng Hoạch sún thường hay lui tới. Một lát sau, chúng tụ về một chỗ:

- Thấy rồi, nó đang đánh bài, một thằng về báo cho anh Loan đi.

Bọn lỏi tì bèn đẩy cho Sáu hô:

- Thằng Sáu hô, nó ăn nhiều hơn tụi mình.

Sáu hô nhăn nhó:

- Đ.m, tao ăn no quá mệt thấy mẹ.

Tý què làm bánh, khập khiễng nhảy đến đá cho Sáu hô một cái vào mông:

- Đ.m! Mày kiểm chuyện phải không?

Sáu hô bèn đau khổ lê cái bụng no nê đi làm phận sự.

o o o

Hoạch sún liệng xuống chiếu mấy chục bạc cuối cùng, nó vươn vai ngáp:

- Mấy giờ rồi tụi bây?

Một người giơ tay lên nhìn đồng hồ.

- Một giờ rưỡi rồi!

Đồng tiền trên chiếu bị vơ nốt. Nhà cái lên tiếng:

- Ai đánh nữa không, tôi dẹp nè!

Hoạch sún đưa tay lên che miệng:

- Tôi buồn ngủ rồi, thôi về. Mẹ, mất hơn hai trăm đồng.

Hoạch sún đứng dậy, nó nhìn trước nhìn sau:

- Vợ tôi đâu rồi?

- Con Tám Neo ấy hả? Nó đi khứa đêm rồi...

Hoạch sún cắn nhần mấy câu rồi uể oải đi ra. Nó sờ tay vào túi quần, sợi dây sên xe đạp vẫn còn nguyên ở đó. Hoạch sún thường đi đêm, nó lại nhiều kẻ thù nên phòng bị rất cẩn thận.

Hoạch sún ra khỏi cửa, đường sá đã vắng người đi lại, nó buồn ngủ díp mắt. Chợt nó nghe tiếng động, rồi bóng một thằng con nít chạy đến rột một cái qua mặt nó. Hoạch sún tỉnh cả ngủ, nó gọi:

- Ê, chạy đâu mà?

Nhimg đứa nhỏ vẫn cầm đầu cầm cổ chạy vào hẻm.

Do phản ứng tự nhiên, Hoạch sún thọc tay vào túi quần lấy ra sợi dây sên. Nó quấn quanh bụng mình, tay kia cầm lấy đầu dây. Nó nhìn vào đầu ngõ hẻm tối om om. Hoạch sún phân vân suy nghĩ, tại sao một thằng lỏi nhìn thấy mình lại ù té chạy? Nó không thể trông lầm. Một âm mưu gì đây.

Hoạch sún rút mạnh đầu dây sên, chiếc dây tung ra, vút mạnh trong không khí. Hoạch sún quất mạnh vào tường kêu đến chát một tiếng:

- Tao sẽ đập tan xác tụi bây!

Hoạch sún đe dọa một cách vu vơ, chưa chắc bọn nhóc tì đã dám cựa cựa gì? Hoạch sún lại nghĩ đến Loan, không biết thằng khốn kiếp đó đã về chưa? Tao sẽ quất tan xác mày nếu mày không lạy van tao.

Bỗng dưng mặt Hoạch sún nóng lên, nó mạnh bạo bước vào trong con hẻm tối tăm. Sợi dây sên bỏ thõng dưới tay sẵn sàng vung lên. Nó tự nhủ chắc không có gì, con hẻm vắng tanh vắng ngắt.

Loan nép sát vào một góc tường khuất, thẳng lối Sáu hô run lên như cầy sấy:

- Chết em rồi!

Loan phải choàng một tay giữ nó lại, không cho nó chạy bổ nhào trở ra:

- Yên nào, mày đi men vào bức tường này rồi lĩnh đi.

Hoạch sún đứng dừng lại nghe ngóng, hình như có tiếng động đâu đó. Nó định thần nhìn kỹ nhưng không thấy gì. Nó quất mạnh sợi dây sên, nó nhận ra con hẻm quá hẹp không đủ sức cho sợi dây sên của nó được tung hoành một cách tự do. Thật là bất lợi cho mình. Hoạch sún lẩm bẩm, nó lại tự nhủ, chắc chẳng có gì đâu. Nó dò dẫm bước từng bước thận trọng. Nó rùng mình và có linh cảm một chuyện gì đó có thể xảy ra...

Loan nắm chắc chuôi dao, nó nghiêng chặt hàm răng cố giữ cho bớt hồi hộp, lưỡi dao được đưa lên cao. Mình phải xả xuống, không nên chém vào đầu, hãy chém vào vai. Nhát đầu địch thủ có thể bị mất tinh thần, nhưng sau đó nó sẽ hăng máu và trở nên liều lĩnh. Loan tự nhủ vậy.

Loan nghe thấy tiếng sợi dây sên vung vẩy, tiếng sắt khô khan trong không khí. Tiếng bước chân dò dẫm, lách chách trên con hẻm ướt. Hoạch sún đi mỗi lúc một gần hơn tới chỗ Loan nấp. Loan canh chừng, chờ cho hấn tới gần hơn nữa, gần một sai tay, một sai tay...

Loan gây một tiếng động nhỏ, tiếng động khả nghi làm Hoạch sún ngưng bước, nó đằng hắng:

- Ai đó?

Loan thấy không còn chần chừ được nữa. Nó cúi thấp lưng xuống lấy đà phóng vút người lên, vung con dao bổ xuống:

- Tao đây!

Hoạch sún rú lên một tiếng, nó vung sợi dây sên lên quất lại, nhưng không kịp nữa, lưỡi dao trong tay Loan mất nhưng đã xả một nhát lên vai nó đau điếng. Đầu dây sên quất ngược lại trúng vào gò má Loan kêu đến cộp một tiếng.

Loan phóng luôn một cái đá vào mặt địch thủ, cú đá không trúng mặt như dự tính lại trúng vào giữa ngực Hoạch Sún làm hắn ngã bật ngựa. Hắn kêu lên:

- A, thẳng Loan!

Như vũ bão, Loan xả thêm một nhát nữa, Hoạch sún vội đưa tay lên đỡ, nó rú lên:

- Trời ơi! Chết tao rồi!

Loan thấy nhát dao đi thật ngọt, thuận tay, nó quay ngược chuôi dao gõ đến cộp một cái vào giữa đỉnh đầu Hoạch sún.

Trước khi Hoạch sún ngất đi, nó còn kịp nghe thấy tiếng trẻ con la rầm ở hai đầu hẻm, rồi tiếng bước chân chạy loạn cuồng đầu đó... Hoạch sún oản mình rên rỉ, nó cảm thấy nước lạnh thấm vào da thịt.

Loan trong cơn hăng máu bỗng trở nên độc ác đến cùng cực. Nó co chân đạp vào mặt Hoạch sún, làm nạn nhân nằm vật ra sóng sượt. Loan sờ tay lên má và thấy má mình ran rát, ươn ướt. Loan xòe tay ra: Máu! Loan buông thõng con dao, nhìn gờm gờm xuống nạn nhân.

Bọn nhãi con từ hai đầu ngõ hẻm chạy vào:

- Anh Loan có làm sao không?

Chúng nhìn xuống Hoạch sún, nạn nhân rên rỉ. Có thằng lên tiếng hỏi:

- Chưa bay đâu à?

Loan lăm lì, nó bước tới chặn chân lên ngực Hoạch sún:

- Ông tha mạng mày đó, đ.m, có ngày tao giết mày chết.

Hình như nạn nhân đã hôn mê bất tỉnh. Tý què dạt các bạn ra đánh một que diêm, ánh sáng leo lét bùng lên, chúng nhìn thấy sợi dây sên của Hoạch sún văng ra một góc. Vai và bàn tay phải nó đầm đìa máu.

Tý què cúi xuống, nâng bàn tay bị thương lên. Bọn lỏi tì rú lên, bốn ngón tay của Hoạch sún rời ra, máu vẫn tuôn xối xả, những ngón tay chỉ còn dính lại ở da:

- Cụt hết ngón tay rồi!

Chúng ngẩng lên nhìn Loan, khuôn mặt bết máu của Loan bỗng trở nên lăm lì, dữ tợn.

Tý què kêu lên:

- Trời, anh Loan!

Loan đưa tay lên quệt máu:

- Tao tha chết cho nó, chỉ một nhát dao nữa là nó rồi đời.

Bọn lỏi tì nhìn Loan bằng con mắt kinh hoàng, chúng nghe tiếng rên rỉ của nạn nhân, chúng đứng nép vào tường. Loan quyết liệt:

- Chúng mày khám túi nó coi còn tiền không?

Bọn lỏi tì răm rắp làm theo, chúng khám xét tất cả những túi quần, túi áo nạn nhân. Một lát sau, chúng ngẩng đầu lên chán nản:

- Không còn đồng mẹ nào hết!

Thằng Sáu hô nhân đạo xé vạt áo Hoạch sún bằng bó sơ sài cái tay Hoạch sún lại, vừa làm nó vừa nói:

- Hồi tối mày uỳnh tao, tao không thèm thù mày, nếu mày ngòm củ tỏi thì phù hộ cho tao đánh được mỗi ngày năm chục đôi giày nghen!

Ánh sáng que diêm bập bùng rồi tắt ngấm. Tý què thở dài:

- Vụ này tính sao đây anh?

Loan cau có:

- Liệng xác nó ở đó, kệ mẹ nó!

- Còn anh?

- Mặc xác tao!

Tý què lo lắng:

- Anh trốn đi!

Tiếng nói của Loan đanh lại:

- Còn mấy thằng đàn em của nó nữa, tao phải thanh toán gấp chúng mày biết chúng ở đâu không?

Tý què lắc đầu:

- Chúng ở xa lắm! Không ở đây.

- Tao sẽ đi tìm chúng để thanh toán nốt, đ.m, có ở tù thì làm luôn một mạch.

Tý què lắc đầu:

- Nếu anh không chém chúng chết thì anh không bị ở tù, không ai thưa gửi đâu.

Loan bình tĩnh trở lại:

- Không ai thưa gửi?

Tý què gật đầu:

- Luật giang hồ mà anh, chúng sẽ tìm anh trả thù, đòi nợ máu anh. Nếu chúng gục nữa chúng sẽ hết dám đụng vào cái lông chân của anh, anh sẽ thành đại ca.

Loan gật gù:

- Tao sẽ không chém chết chúng, chém cho ngán mặt tao thôi, đ.m, tao hết hiền rồi.

Loan nhìn xuống nạn nhân đầu tiên của nó lần cuối cùng rồi xách dao bỏ đi, bọn lỏi tì lóc nhóc chạy theo.

- Chúng mày đừng theo tao, nguy cả đám đó.

Tý què nói:

- Anh cũng bị thương, anh vô nhà băng bó còn kịp kia mà.

Loan suy nghĩ một lát rồi gật đầu.

Hoạch sún rên khẽ, đất bùn lạnh ngắt làm nó tỉnh dần. Bàn tay nó đau điếng và tê dại khắp người, mắt nó hoa lên. Hoạch sún cố gắng ngồi dậy, dựa lưng vào tường, nó cắn răng chịu đựng ôm lấy bàn tay bị thương.

Hoạch sún nói lẩm bẩm trong miệng:

- Tao sẽ giết mày Loan mắt hung ơi!

Mồ hôi trên trán Hoạch sún vã ra, nó thấy lạnh, mặt mũi xây xẩm. Vết thương bị động mạnh, máu lại rỉ rả chảy ra. Hoạch sún đưa vạt áo lên miệng xé, nó vê miếng vải thành một sợi dây, rồi dùng răng và bàn tay còn lại cột chặt lấy cổ tay để máu khỏi tuôn ra.

Mùi máu tanh nồng xông lên, Hoạch sún chệnh choạng vịn tường đứng dậy, hơi thở nó trở nên nặng nề, nó lẩm bẩm nói:

- Mình bị thảm bại, việc đầu tiên là phải đi băng bó bàn tay này đã.

Hoạch sún nhìn vào cuối con hẻm. Nó lắc đầu, mình không thể trở về đó, mất mặt còn gì.

CHƯƠNG 27

Loan soi mặt vào gương, vết sẹo trên mặt hẳn chỉ còn hơi đau. Nơi vết thương tấy đỏ, và mưng mủ. Loan lấy nghệ xúc vào đó, để xóa vết sẹo. Loan nản lòng:

- Chắc không thể hết được!

Trong mấy ngày qua, tin Loan mắt nhưng chém bay bốn ngón tay của Hoạch sún, loan truyền khắp trong giới đánh giày, kèm theo lời hăm dọa sẽ thanh toán nốt mấy thằng đàn em của Hoạch sún. Nhiều tên anh chị hỏi nhau:

- Tụi bây có biết thằng Loan mắt nhưng là thằng nào không?

- Chưa nghe lần nào, chắc là mặt mới.

Bọn lỏi Tý què được thể thổi phồng Loan mắt nhưng trong giới đánh giày:

- Loan mắt nhưng ấy à, ảnh trông hiền lắm, nhưng chì một cây, nóng mắt là chém. Đ.m, hôm không có tao xin thì Hoạch sún bay cái đầu rồi... Đ.m, chém một nhát gọn bần, Hoạch sún gục liền, năn nỉ quá chừng!

- Ai năn nỉ?

- Thằng Hoạch sún chớ ai, xin tha mạng tưng bưng hoa lá,

đ.m, lúc đó ba thằng đàn em của Hoạch sún trốn biệt. Mấy hôm nay Loan mắt nhưng đi tìm thanh toán nốt tưng bưng. Đ.m, anh Loan nói gặp đầu là chém đó.

Bọn lỏi tì đánh giày lè lưỡi:

- Hung quá vậy?

- Tụi bây còn nhớ anh Dương húc không?
- Nhớ chớ sao không, ảnh ở tù chớ gì?
- Đúng, anh Loan là bạn thân với anh Dương đó, hai người cùng ở tù. Anh Loan ra trước, lĩnh nhiệm vụ thanh toán thẳng Hoạch sún và nhiều thẳng khác, tao đâu có hay, mãi tới phút chót... Ý da, còn nhiều thẳng đổ máu lắm, anh Dương húc tao chỉ còn hai ba ngày nữa là ra thôi.

Bọn lỏi đánh giày không lạ gì nhân vật Dương húc, một thẳng đàn anh chì nhất trong bọn đầu nậu đánh giày, sẵn sàng đâm chém bất cứ lúc nào. Mấy năm qua, Dương húc đã gây được uy thế lớn, nhất là sau lần hấn bênh vực Tý què, gây đổ máu đến tù tội.

Hoạch sún tính qua mặt Dương húc, hấn nghĩ Dương húc ở tù còn lâu mới ra. Không ngờ Hoạch sún bị thanh toán trước. Tý què thì thào:

- Đẳng của Dương húc lớn lắm, toàn những tay anh chị bự trong khám Chí Hòa ra, thứ Hoạch sún là đồ bỏ.

Tý què huênh hoang đi tuyên truyền khắp nơi. Ngày hôm sau lại nghe thêm tin Vạn lé, tên đàn em thân cận của Hoạch sún, bị Loan mắt nhưng chém gục ở Chợ Đũi. Tiếng tăm Loan mắt nhưng ngày càng vang dội trong giới giang hồ. Tý què càng được dịp ba hoa thêm:

- Tao biết trước vụ này mà, còn hai thẳng nữa lặn, chỉ trong hai ba ngày nữa là đi nhà thương gấp.

Bọn lỏi đánh giày, sau mấy ngày Hoạch sún bị thanh toán thật là sung sướng, chúng kiếm được bao nhiêu tiền tiêu bấy nhiêu khỏi phải nộp thuế cho đầu nậu. Tý què khôn khéo tuyên bố:

- Tụi tao vẫn là đàn em của anh Dương húc, thằng đầu nậu nào muốn "bắt" tụi tao, hãy bước qua xác anh Loan mắt hung.

Mấy thằng đầu nậu không biết Loan mắt hung là tên quái nào, nhưng nội nghe những chuyện đâm chém kinh hồn đó chúng đã thấy ớn.

Buổi chiều, khi Tý què đang ngồi đấu láo ba hoa trước cửa nhà hàng Kim Sơn thì một gã đầu nậu ở khu ga Sài Gòn đi tới. Tý què im bặt, nó ngược lên nhìn gã nói trống không:

- Bộ đại ca muốn tới làm ăn ở khu này phải không?

Nói rồi Tý què đứng dậy, tay cầm cái thùng đánh giầy:

- Đàn anh có điều gì muốn hỏi?

Gã đầu nậu thấy Tý què đứng trong thế thủ thì bật cười:

- "Chèng đéc" ơi, bộ mày muốn ăn thua đủ với tao sao đây mày?

Tý què nói xa nói gần:

- Đâu dám, nhà em thân phận què quặt.

Tên đầu nậu xoa đầu Tý què:

- Đẹp đi mày, ra đây uống cà phê với tao rồi chúng ta nói chuyện nhiều.

Tý què vênh mặt lên:

- Đẹp thì đẹp chớ bộ ngán sao?

- Uống cà phê không?

- Uống thì uống, nhưng đói rồi, chờ tôi đi ăn cơm đã.

Gã đầu nậu nhăn mặt, nắm lấy cổ Tý què kéo đi:

- Thăng này lắm chuyện quá, muốn ăn thì đi theo tao. Không đi tao đá thấy mẹ, mà đừng tưởng thăng Loan mắt hung của mà bánh lắm đâu.

Tý què "đành" phải đi theo gã đầu nậu, nhưng nó không quên nhắc lại bọn lòi tì:

- Tao đi với cha này, nếu anh Loan có hỏi thì tụi bây nói vậy nghen.

Tên đầu nậu lắc đầu:

- Thôi đừng lí lắc nữa mà đi, đừng mang thăng Loan ra hăm dọa tao mất công, ai ngán nó chớ tao đâu có ngán.

Tý què hoang mang, nó không hiểu tên này muốn gì. Nó tắc lưỡi. Kệ mẹ mà, muốn đi đâu thì đi. Tý què hơi lo, ngộ nhờ thăng này làm ẩu một cái thì vỡ nợ, mấy hôm nay mình ăn nói hơi ẩu tả, rất có thể chạm nọc nhiều thăng.

Tý què làm tỉnh, nó khập khiễng đi bên tên đầu nậu:

- Còn hai ba hôm nữa, anh Dương húc về!

Gã đầu nậu tỉnh khô:

- Vậy hả?

Tên đầu nậu lôi Tý què vào một tiệm cà phê ba Tàu, hẳn kêu một tô hủ tíu mì cho Tý què. Trong khi Tý què ăn uống, hẳn hỏi:

- Bây giờ thăng Loan mắt hung ở đâu?

Tý què ngừng đũa:

- Anh hỏi chi vậy?

- Tao có chuyện cần nói với nó.

Tý què á à một tiếng, nói:

- Anh muốn đụng Loan mắt hung phải không?

Tên đầu nậu lạnh lùng nhìn Tý què:

- Đúng, tao thấy tụi bây "hiều" quá nên muốn thử coi xem sao? Mà về nói với nó có tao, thằng Hai Huỳnh, muốn đung nó bằng chân tay không hay dao rựa gì cũng được hết. Nhớ nghe ranh con.

Tý què vênh mặt lên:

- Thật hay nói giỡn đó?

Hai Huỳnh búng đến vèo điều thuốc đang hút dở ra ngoài cửa. Gã cười nhạt:

- Tao đâu nói chơi bao giờ, ăn lệ lên rồi đi.

Tý què làm điệu anh chị:

- Khoan, đi đâu mà gấp quá vậy người anh em, ngồi đây đặt điều kiện với nhau đã.

Hai Huỳnh trợn mắt lên:

- Mà mà dám đặt điều kiện với tao?

- Chớ sao, ít ra cũng phải có điều kiện. Nếu anh bị anh Loan mắt hung hạ gục thì phải làm sao chớ?

Hai Huỳnh khinh khỉnh nhìn Tý què:

- Sáng mai Loan mắt hung hẹn tao ở chỗ nào mà mày cho tao biết, tao sẽ đến và đặt điều kiện với nó. Còn mày hạng đàn em, tao đâu cần nói chuyện nhiều, tao chỉ sai bảo...

Tý què tức nóng mặt nhưng đành phải ngậm tằm. Nói xong, Hai Huỳnh trả tiền rồi đứng dậy, còn nắm tiền lẻ gã ném cho Tý què:

- Thương cho mày đó!

Tý què ném trả lại:

- Không thèm!

Nắm tiền bay vung vãi. Hai Huỳnh khinh khỉnh cười. Nó búng tay đến tách một cái, ba bốn thằng lỏi tì nhem nhuốc nhào đến tranh cướp nhau. Chúng ngã độn cục, lăn chiêng, la hét om sòm. Chú người Tàu chủ quán giơ tay la trời:

- "Chòi" dất ơi! Tụi bây quá xá "dồi", "lì" chỗ khác mà "lánh" nhau.

Tý què ra khỏi quán với sự hậm hực trong lòng, nó lẩm bẩm hăm:

- Đ.m, thằng Hai Huỳnh phách lỏi, mày chết mẹ mày rồi.

Tối hôm đó, Tý què về sớm hơn mọi bữa. Loan mắt nhung đang nằm ngủ ở một xó. Tý què đánh thức Loan dậy:

- Anh Loan, dậy nói cái này cho nghe.

Loan ngáp dài uể oải ngồi dậy:

- Gì đó mày?

- Có một thằng đòi đụng nhau với anh.

Loan thản nhiên:

- Vậy hả? Nó tên gì?

- Hai Huỳnh!

- Đụng thì đụng.

Tý què có vẻ thất vọng, vì khi đi ngoài đường, Tý què tưởng tượng rằng khi Loan nghe tin đó nó phải nổi hung lên rồi chửi bới om sòm. Đằng này trái lại, Loan mắt nhung bình thản. Tý què thấy mình cần phải nói khích cho Loan nổi nóng lên mới được:

- Thằng Hai Huỳnh nó chửi đ.m... anh, nó nói anh chẳng ra con c... gì hết, đá một cái là anh lộn đi hai ba vòng liền.

Loan mắt nhưng cười nhạt, nó khật khà khật khừ:

- Vậy hả, rồi sao nữa?

Tý què đứng rột dậy:

- Em chửi lại nó quá trời, nó đánh em một cái bạt tai muốn chết giặc luôn.

- Vậy hả, có khóc không?

Tý què xoa tai làm ra vẻ đau lắm:

- Sơ sơ thôi!

- Sơ sơ là thế nào?

Tý què cười bẽn lễn:

- Chảy nước mắt chút đỉnh, tại nó lớn quá, nó ăn hiếp em què quặt...

Loan mắt nhưng gật gù:

- Ủa, mai tao hỏi nó coi, tại sao nó lại đánh mày?

Tý què vội xua tay:

- Thôi bỏ đi, chuyện đó ăn nhằm gì, một hai cái bạt tai đâu có đau đớn gì lắm.

Loan mắt nhưng cười:

- Sao lúc nãy mày nói là đau quá trời, là muốn chết giặc luôn?

- Nhưng bây giờ hết rồi.

Loan lắc đầu:

- Mày lắm chuyện quá, chắc mày chọc nó chứ gì.

Tý què mồm nậm miệng mườì:

- Em chọc ghẹo nó hồi nào đâu, đang ngồi nói chuyện với bọn Sáu hô, nó tới, nó kêu em đi.

- Tự nhiên nó kêu mà đi?

- Ủa!

- Rồi nó đánh mà?

Tý què chậm chạp gật đầu:

- Tại nó uống rượu say rồi nó ỳnh em!

Loan mắt nhưng cười hô hô:

- Nó say mà chấp làm gì, kệ nó.

Tý què bực mình:

- Nhưng nó chửi anh quá trời.

Loan mắt nhưng nhún vai:

- Tao đâu có chọc nó!

Tý què mồm năm miệng mười:

- Vậy mà nó chửi anh mới tức chớ!

- Tao không tin!

Tý què vò đầu bứt tai:

- Trời ơi! Không tin anh đi hỏi người ta coi.

- Người ta là ai?

Tý què ú ớ:

- Người ta đó!

Loan mắt nhưng vỗ tay lên vai Tý què:

- Thôi, chuyện đó hãy dẹp sang một bên, hai đứa mình đi chơi đã rồi tính sau.

Tý què bỗng reo lên:

- Mình đi coi hát bóng nghen anh!

Loan gật đầu:

- Ủa, lâu lắm tao cũng không đi coi hát, mà biết ở đâu có phim hay?

- Mình tới rạp Minh Quang, phim cao bồi bắn nhau thần sầu quý khóc.

- Ủa thì đi.

Tý què hỏi lại:

- Anh ăn uống gì chưa?

Loan lắc đầu:

- Chưa, tao sẽ mua một khúc bánh mì vô rạp ăn cũng được.

- Còn em mua kẹo cao su và ba điếu Phénix, anh bốn điếu Ruby.

Khi ra khỏi rạp, Tý què chợt nhớ tới chuyện Hai Huỳnh:

- À, ngày mai anh có chịu "pạc co" với thằng Hai Huỳnh không?

- Mai mà gặp lại nó hả?

- Dạ, nó bảo anh cho nó cái hẹn.

Loan suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Được, tối mai mà bảo nó xuống đây rồi mà đi kêu tao, thật phiền nhiễu quá, tao không muốn gây sự với ai hết...

Tý què có vẻ khoái trá, nó lại được dịp ba hoa chích chòe:

- Uýnh thấy mẹ nó anh ơi, đánh cho nó ngán mặt luôn...

Hai đứa dắt nhau ra chợ thì gặp bọn Sáu hô đang đứng uống nước chanh muối. Chúng nó trông thấy Loan mắt nhung và Tý què thì reo lên:

- A anh Loan, cả thằng Tý què nữa.

Tý què khập khiễng nhào đến:

- Bao tao uống với, hôm nọ tao bao tụi bây quá nhiều rồi.

Bọn Sáu Hô nhao nhao mời Loan:

- Anh uống nước anh Loan.

Loan lắc đầu, thẳng Sáu Hô nói:

- Có người chờ anh ở nhà đó, anh về ngay đi.

Loan hơi lo, cau mày hỏi:

- Ai đó?

- Anh cứ về thì biết!

Tý què hiểu sự phân vân của Loan nên hỏi lại:

- Ai đó tụi bây!

Sáu hô ghé sát tai Tý què nói nhỏ một câu gì đó. Tý què tươi ngay nét mặt:

- Anh Loan cứ về đi, không có chuyện gì nguy hiểm hết!

Loan thấy bọn lỏi tì vui vẻ nên không còn lo lắng gì hết, hãnh quay lưng đi. Tý què còn nói với:

- Đêm nay tụi em không ngủ nhà đâu anh Loan à.

Tý què quay lại hỏi tụi lỏi:

- Nó đến hồi nào vậy?

- Mới vừa rồi!

- Sao tụi mày không tổng cổ nó ra?

- Tổng cổ sao được, nó còn lên mặt nữa kia, nó bảo anh Loan hẹn nó, ưng nó rồi, tụi mình mà lộn xộn anh Loan đá thấy mẹ!

Tý què nhổ phẹt một bãi nước bọt xuống đường:

- Đ.m, tụi bây như con bò, sao vừa rồi không hỏi anh Loan thử coi?

Sáu hô bữu môi:

- Có mà y ngu, tao tính để cho anh Loan ngạc nhiên, nếu êm ru bà rù là đúng, mà lát nữa thấy nó bị đá ra đường thì tụi mình đến làm thịt cho nó chừa tội nói láo đi.

o o o

Loan mắt hung trở vào trong xóm với tâm trạng phân vân. Ai kiếm mình đây? Hay Dương húc đã ra? Không có lý, vì nếu Dương húc ra, gã phải đi cùng với bọn lỏi tì.

Loan tắc lưỡi: "Thầy kệ, mình cứ vào thử coi". Loan cẩn thận nắm tay vào đầu sợi dây sên giấu trong bụng. Nó đẩy cửa bước vào nhà.

Loan mắt hung đứng khựng lại nhìn, lên tiếng hỏi:

- Ai đó?

Chiếc mùng động đậy, Loan nghe tiếng cười ngẩn, giọng cười con gái. Chiếc mùng được vén lên, đầu một đứa con gái rối như tổ quạ thò ra:

- Em đây!

Loan bỏ thõng tay:

- Đi ra khỏi nhà này ngay!

Tám Neo. đứa con gái đó là Tám Neo. Lên tiếng, giọng đỏng đảnh:

- Sao anh lại đuổi em?

Loan lạnh lùng:

- Tôi không muốn ai ngủ ở giường này hết!

Tám Neo nghiêng mặt nhìn Loan mắt hung:

- Phách lỏi hoài, em nói cho anh biết, em đã nằm ngủ ở giường này khi anh còn ngủ dưới đất lặn.

Loan mắt nhắm tới trước mặt Tám Neo:

- Bây giờ cô muốn gì?
- Muốn ngủ ở đây!

Loan nhún vai:

- Vậy tôi sẽ ra ngoài đường ngủ.

Tám Neo ngồi dậy, thòng chân xuống giường:

- Sao vậy anh, bộ em cùi hủi sao?
- Nhưng tôi không muốn ngủ chung với con gái.

Tám Neo cười ré lên:

- Sao anh cù lần quá vậy?

Không biết tại sao, khi Loan đứng trước một người con gái, hẳn trở nên ngượng ngùng:

- Nhưng cô... nhưng cô là vợ thằng Hoạch sún.

Tám Neo đứng thẳng dậy, nàng thân mặt nắm lấy tay Loan:

- Em biết mà, anh sẽ nói em câu đó, anh tưởng em lấy thằng Hoạch sún sướng lắm sao, nó bắt ép em!

Loan mắt nhắm gỡ tay Tám Neo ra:

- Cô nói vô lý, cô không lấy nó thì nó làm gì được cô?
- Nó chém em chết!

Thấy Loan mắt nhắm gỡ tay mình ra, Tám Neo làm bộ rầu rĩ, nó ngồi phịch xuống giường:

- Sao anh nỡ tộ với em quá vậy?

Loan bực mình, mắt long lanh:

- Cô muốn gì?

Tám Neo không trả lời, nó nằm vật xuống giường úp mặt trên gối. Một lát sau, Loan mắt nhắm thấy hai vai nó rung lên, nó nức nở khóc. Loan mắt nhắm càng bực mình hơn:

- Trời ơi! Kỳ cục không, nước mắt ở đâu mà lãm quá vậy?

Tám Neo vẫn thút thít khóc. Loan thật khó nghĩ, hấn chấp tay sau lưng đi vòng quanh nhà. Loan phân trần:

- Tôi có làm gì cô đâu mà cô khóc, kỳ quá à!

Tám Neo làm mình làm mẩy, nó đập tay xuống chiếu:

- Anh xử tệ với em, anh không hiểu em gì hết trơn.

- Ờ hay, đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện với cô.

Tám Neo tức tưởi khóc, nó làm như nó là một kẻ bị tình phụ. Nó bỗng ngời dậy chùi nước mắt:

- Anh có biết đâu là em đã để ý đến anh từ khi anh còn nằm ngủ dưới đất, từ khi anh chưa chém thẳng Hoạch sún.

Loan chợt nhớ đến Xuân, đến những giọt nước mắt của nàng ngày xưa. Xuân khóc thật dễ dàng, thật mùi mẫn và nàng đã yêu thương Loan hết mình. Nàng cũng ở vào hoàn cảnh như Tám Neo ngày nay.

Tâm trạng Loan lúc này thật phân vân khó nghĩ, nó phải ăn nói thế nào với người con gái này? Loan mắt nhắm đến cạnh Tám Neo, giọng dụi dàng hơn:

- Thật tình tôi chẳng biết làm sao!

Tám Neo thình lình ôm choàng lấy Loan:

- Anh đừng bỏ em anh ơi! Em cần anh, cần một người chồng.

Loan mắt nhắm xô nhẹ Tám Neo ra, nhưng Tám Neo không buông, nó gào khóc to hơn. Loan mắt nhắm dậm

cuống lên hấn lặp bặp nói:

- Kỳ quá vậy, làm chi mà khóc um lên vậy? Người ta nghe thấy...

- Thây kệ người ta...

- Nhưng tôi không muốn vậy, cô buông tôi ra đi.

Tám Neo hậm hực:

- Em không buông không nhả gì hết trơn á, trời gầm cũng không nhả.

Loan mắt nhưng bực mình xô Tám Neo ra:

- Kỳ quá vậy!

Tám Neo tru tréo:

- A, anh đánh tôi đi, giết chết tôi đi, trời ơi là trời...

Loan mắt nhưng hốt hoảng bịt lấy miệng Tám Neo:

- Kỳ không kìa, ai làm gì...

Tám Neo vùng vẫy, ôm chặt lấy Loan rồi kéo nó lăn ra giường đến rằm một cái. Loan cuống lên:

- Cô làm gì tôi vậy?

Tám Neo vẫn mồm năm miệng mười:

- Anh giết tôi đi, giết chết tôi đi...

Loan mắt nhưng không có phản ứng gì, hấn xuôi xị cho Tám Neo muốn làm gì thì làm. Hấn nghĩ đến Xuân và bỗng nhớ Xuân ghê gớm. Từ sự làm mình làm mẩy tới sự chột nhả, nhất nhất Tám Neo đều giống Xuân, những cái tát nhẹ, những cái câu véo dĩ thỏa như đúc khuôn với những động tác của Xuân.

Loan mắt nhưng lẳng lạng xô con bé sang một bên:

- Thôi ngủ đi!

Tám Neo chỉ nằm yên được một lát, nằng lại gác chân sang Loan:

- Em biểu nè!

Loan mắt nhắm buồn ngủ díp mắt, nó chỉ ừ hử.

- Vậy là xong rồi hén, từ bây giờ em là vợ anh, anh khỏi lo gì hết á, em sẽ nuôi anh, anh sẽ chơi cà nhổng tối ngày. Lâu lâu, anh bênh vực em...

Loan mở mắt:

- Bênh vực cái gì?

Tám Neo cười giả lả:

- Ai ăn hiếp em anh đánh thấy mẹ. Tụi khứa đó, tụi nó khốn nạn lắm anh ơi, nó tung đồng tiền ra...

Loan mắt nhắm chợt hiểu mục đích của ả, hẳn thấy danh dự mình bị xúc phạm. Mình sẽ biến thành một thằng ma cô chuyên nghiệp. Tám Neo thấy Loan mắt nhắm im lặng thì ả hôn hít tưng bừng làm như thương yêu người tình mới ghê lắm. Loan thấy ghê ghê trên da thịt mình, nhất là Loan lại ngửi thấy mùi nước hoa ngai ngái pha trộn với mùi tóc lâu ngày không gội của ả. ả giở đủ mách khéo nhà nghề ra mơn trớn Loan. ả thủ thỉ:

- Bỏ mấy thằng đánh giày đi anh ơi, về sống với em, em sẽ giới thiệu anh với bà con lối xóm.

Loan mắt nhắm đang bực mình sẵn, nghe ả nói vậy hẳn càng bực mình hơn. Hẳn lẳng lẳng ngồi dậy vén mùng gọn lên. Tám Neo chưa kịp ngạc nhiên đã bị Loan mắt nhắm tổng cho một cái đập văng xuống đất. ả tru tréo lên:

- Anh làm cái gì kỳ vậy?

Loan hầm hầm:

- Cút ngay không tao đá thấy mẹ!

Thế là Tám Neo tru tréo lên:

- A, mà phụ rầy tao phải không, mà "chơi hoa cho biết mùi hoa" rồi hành hạ tao.

Loan chồm dậy như con thú dữ, hấn bạt tai cho Tám Neo thêm một cái nữa. Dựng cô ả dậy, đập ả thêm một cái bả ra ngoài cửa:

- Mà mà lảng cháng tao cho mà đi theo thằng Hoạch sún luôn.

Nói xong, Loan mắt hung sầm nét mặt bước ra. Tám Neo nhất đòn sợ quỳnh lên. ả vừa lùì vừa làm nhảm chửi Loan không thiếu một lời gì, làm hàng xóm thức giấc. Thấy Loan mắt hung không đuổi theo, ả ù té chạy ra ngoài hẻm.

CHƯƠNG 28

Loan mắt nhưng sờ tay vào chuôi dao, ngực áo hắt phanh ra vừa đủ để thò tay vào rút con dao. Đêm lạnh giá, hai chai 33 không làm cho Loan nóng người, chỉ làm hắt thêm can đảm.

Loan mắt nhưng chậm bước trên con đường vắng, bọn Tý què theo sau phía xa xa. Loan mắt nhưng nhìn tuốt đến tận cuối con đường đằng kia, vẫn chưa có một bóng người nào xuất hiện. Loan mắt nhưng đứng dừng lại, bọn Tý què cũng đứng lại.

Loan mắt nhưng rút một miếng thuốc lá gắn lên môi, hắt sờ tay vào túi không thấy bật lửa. Hắt giơ tay lại phía sau ngoắt. Bọn lỏi thì biết ý, Tý què khập khiễng chạy lại, nó lập cập đánh diêm. Anh lửa bùng lên, soi tỏ khuôn mặt của Loan, khuôn mặt lạnh lùng với một vết sẹo bên má lõm sâu. Miếng thuốc cháy, Loan gắn lên môi, đôi mắt Loan vẫn chăm chú nhìn ra phía cuối đường.

Tý què run cầm cập, nó không biết run vì lạnh hay vì sợ, nó cũng đưa mắt nhìn ra cuối đường:

- Nó bảo với em đúng mười hai giờ đêm nó đến mà.

Loan hừ một tiếng, nó móc bao thuốc ra quăng cho Tý què:

- Dang ra!

Mắt Loan nhìn thẳng ra cuối đường, Tý què nhìn theo rồi ù té chạy lại phía sau. Đôi chân khập khiễng của nó không chạy được mau. Lưỡi Tý què líu lại báo động cho bạn bè:

- Nó đến rồi!

Cả bọn nháo nhác nhìn theo hướng tay đang chỉ ngược lại của Tý què. Một bóng người vừa xuất hiện ở cuối đường, hần đi chậm rãi, mặc quần xà lỏn, chân đất. Mắt Tý què mở lớn:

- Đúng thẳng Hai Huỳnh rồi.

Loan mắt nhắm đứng chống nạnh nhìn Hai Huỳnh lom lom, trên miệng vẫn phì phèo điếu thuốc. Hai Huỳnh thấp hơn Loan, nhưng to bề ngang. Tới cách Loan chừng hai thước hần dừng lại, đôi mắt của hần quăm quăm nhìn Loan. Loan thấy hần mỉm cười, rồi tiếng nói của hần rít qua hàm răng:

- Mà là Loan mắt nhắm?

Loan gật đầu, nó đưa tay vào bụng nắm lấy chuôi dao. Hai Huỳnh trông thấy, nháy lù lại đưa tay ra phía trước cản:

- Khoan!

Loan mắt nhắm cau mặt, để nguyên tay trên cán dao. Hai Huỳnh bình tĩnh khoanh tay trước ngực đảo qua đảo lại trước mặt địch thủ. Nó nhìn ngăm Loan mắt nhắm từ đầu đến chân. Cái nhìn đó làm Loan mắt nhắm khó chịu và nóng mặt.

Loan mắt nhắm ngậm chéch điếu thuốc lá sang một bên mép:

- Mà là Hai Huỳnh phải không? Mà đánh em tao?

- Rồi sao?

Hai Huỳnh cười nhạt, tiếp:

- Mà đừng nghe lời ranh con. Đừng tin bậy, thẳng nhóc đó là một thằng xạo.

Lời nói của Hai Huỳnh có vẻ đứng đắn, làm Loan mắt nhưng không thể không tin được. Hai Huỳnh tiếp:

- Tao nghe nói mày chì lắm nên đến coi thử thế nào?

- Thử xem sao?

Loan nhắc lại câu đó, hấn tiếp:

- Vậy ra mày đến đây không phải vì những thằng tao mới hạ?

Hai Huỳnh lắc đầu rồi hỏi:

- Bây giờ mình tính sao đây?

Loan mắt nhưng thản nhiên rút con dao ra, liệng xuống đất:

- Tao với mày xài chung con dao này.

Hai Huỳnh rút con dao bánh mì của mình ra, liệng vào bờ cỏ:

- Đồng ý!

Hai đứa dang xa nhau ra, con dao nằm dưới đường ngay khoảng giữa hai đứa. Cả hai đều lừa thế nhau, tìm mọi sơ hở. Hai Huỳnh nói:

- Mày hạ được tao, tao sẽ làm đàn em mày suốt đời.

Loan mắt nhưng lừa thế, hấn hơi cúi người xuống. Lập tức Hai Huỳnh tung một cái đá đến vèo qua đầu Loan. Loan mắt nhưng lạng người tránh khỏi. Hấn cười khanh khách:

- Khá lắm!

Dứt lời, Loan mắt nhưng tung liền hai cái đá vèo vèo ngược về phía sau, như càn một con dế. Khi vừa đứng vững, Loan mắt nhưng quất liền hai cái cùi chỏ. Hai Huỳnh kêu ối một tiếng. Mặt hấn tá hỏa vì một cú cùi chỏ, Loan mắt nhưng ra đòn quá nhanh, nhanh đến độ

hắn không ngờ địch thủ của mình lại ra đòn mau và mạnh đến như vậy. Hai Huỳnh ôm lấy mặt, đỡ gạt loạn xạ, một ngọn cước nữa phóng trúng ức gã, gã cúi gập người xuống, ngã sấp mặt. Tuy đau, nhưng Hai Huỳnh đã vớ được con dao trên mặt đất, hắn chém đại một nhát, nhát chém trúng bắp chân địch thủ thật ngọt. Loan mắt nhưng nháy lên, tránh một nhát dao thứ hai. Loan mắt nhưng bị đòn hăng máu, nó bất chấp nguy hiểm nháy phóng đại cả hai chân vào người Hai Huỳnh. Nó nghe Hai Huỳnh kêu lên, con dao văng ra khỏi tay, đồng thời Loan mắt nhưng cũng ngã trượt trên người hắn. Loan mắt nhưng thấy lưng mình bỏng rát, hắn nén đau, lăn người đi một vòng, chụp lấy con dao, lộn mào trở lại ngồi đè lên ngực Hai Huỳnh.

Đôi mắt Hai Huỳnh mở to, đôi mắt khiếp hãi đến tột độ, khi nhìn địch thủ mình sắp sửa hạ lưỡi dao xuống. Không biết ngấm nghĩ làm sao, Loan mắt nhưng xoay ngược chuôi dao gõ đến cộp vào tam tinh Hai Huỳnh. Hai Huỳnh thấy hình ảnh địch thủ mờ đi... Khi hắn mở mắt ra, hắn thấy một chân địch thủ chặn lên ngực mình, mũi dao chĩa xuống. Giọng Loan mắt nhưng lạnh lùng:

- Đủ chưa?

Hai Huỳnh thúc thủ:

- Tao chịu thua!

- Làm sao tao tin được mày?

Hắn ngửa mặt lên nhìn bóng đèn:

- Tao thề có ngọn đèn, tao giữ lời hứa.

Loan mắt nhưng yên tâm, hắn bỏ thông tay xuống, buông con dao, giơ hai tay ra đỡ địch thủ. Loan mắt nhưng giọng bình tĩnh, nhẹ nhàng nói:

- Hai đứa mình không thù không oán nhau.

Hai Huỳnh dường như kiệt lực, hẳn muốn là người trong vòng tay Loan mắt nhung:

- Từ nay tao sẽ sống chết với mày.
- Chúng bây lại đỡ anh Hai Huỳnh về nhà.

Bọn nhóc thì lúc đó mới ào chạy đến. Sáu hô lấp bắp:

- Cả anh cũng bị thương nặng nữa.

Loan mắt nhung gật đầu:

- Tao về nhà luôn.

Bỗng nhiên Loan thấy thương mến địch thủ, yêu nụ cười của hẳn. Loan mắt nhung choàng tay qua vai địch thủ, nó thân mến siết tay trong tay địch thủ:

- Chắc mày bị nặng lắm nhỉ?

Vì tự ái, Hai Huỳnh không thể thú nhận một cách dễ dàng được, hẳn lắc nhẹ đầu:

- Không đến nỗi nào, chúng ta đã biết sức nhau, vậy từ giây phút này trở đi chúng ta là bạn.

Loan mắt nhung nhắc lại:

- Ừ, chúng mình là bạn.

Hẳn siết chặt tay người bạn mới hơn. Loan mắt nhung ra lệnh cho bọn lỏi thì chạy về nhà trước, mua cà phê và đồ ăn. Hai Huỳnh móc trong túi ra một nắm tiền, hẳn đưa cho bọn lỏi:

- Chúng mày lấy tiền này mua hết, hôm nay bọn mình nhậu cho đã một bữa, thuốc lá và la de cho nhiều nghe tụi bây.

Loan mắt nhung cản lại thì Hai Huỳnh trợn mắt lên văng tục tùm lum:

- Đ.m, mà chơi thể hết đẹp rồi, đã gọi là giang hồ thì phải chơi sao cho đẹp chứ mậy.

Loan mắt nhưng đành chiều lòng người bạn mới. Tuy những vết thương trên thân thể cả hai đang hành hạ dữ dội, nhưng trong lòng họ đều thấy lâng lâng vui sướng.

Hai người phải vượt qua con đường hẻm ít người qua lại và đi lối tắt về nhà. Loan mắt nhưng nhường Hai Huỳnh ngồi vào chiếc ghế xích đu độc nhất mà hẳn gọi là ngai vàng:

- Hôm nay mà là thượng khách của tao, cứ tự nhiên.

Loan mắt nhưng sai Tý què ra tiệm thuốc tây mua thuốc đỏ và bông băng. Loan mắt nhưng cười:

- Đánh nhau trối chết rồi mới kết bạn.

Hai Huỳnh thú thật:

- Nói là không ăn thua gì chớ tao cũng thấy rêm người thấy mẹ.

- Tao cũng vậy!

Hai Huỳnh cười lớn:

- Nếu lúc đó mà để cho tao một dao là rồi đời, đâu còn giờ phút này. Ấy, mà tại sao lại kỳ vậy nhỉ?

Loan mắt nhưng gật gù:

- Tao cũng không biết tại sao. Lúc đó tao nhìn thấy đôi mắt của mậy, đôi mắt có vẻ tuyệt vọng, và rồi tao quay ngược chuôi dao...

Hai Huỳnh lè lưỡi:

- Tao chắc chết, tao nhìn thấy chín ông trời lặn. Khi đòn của mậy hạ xuống, tuy đau nhưng sao tao thấy thương mậy quá, và khi đó những gì tao nghĩ về mậy lúc trước biến hết...

- Mà nghĩ về tao ra sao?

Hai Huỳnh không ngần ngại mới toạc móng heo:

- Tao nghĩ mày là một thằng hèn hạ, nhỏ nhen...

Nói xong Hai Huỳnh cười lớn, tiếng cười thật sảng khoái mà Loan mắt nhung ít tìm thấy ở một người con trai nào khác. Hai Huỳnh nhìn quanh nhà:

- Trông căn nhà này cũng được đấy chứ, làm cách nào mà tụi bây có được?

- Cửa Dương húc thuê để lại, hằng tháng vẫn trả tiền đều đều...

Hai Huỳnh gật gù:

- Tụi tao cũng phải kiếm một căn nhà mới được, ngủ đường ngủ chợ bao nhiêu năm trời nay rồi, khổ quá chừng.

Loan mắt nhung nhìn ra ngoài hẻm tối, lẩm bẩm:

- Mình phải có một căn nhà, phải có một cuộc sống bớt khốn nạn hơn.

Hai Huỳnh không nói gì, hấn gật gù tán thưởng ý kiến của Loan mắt nhung.

Những vết thương trên người đã băng bó xong. La de, tôm khô, củ kiệu, tai heo bày đầy ra một mảnh giấy báo để dưới sàn nhà. Loan mắt nhung mời:

- Thôi, tụi mình xáp vô.

Bọn con nít được lệnh nhảy vào tranh chỗ ngồi om sòm. Tý què luôn luôn giành ngồi cạnh Loan mắt nhung. Mỗi lúc này Hai Huỳnh mới nhìn thấy Tý què. Hấn nghiêm mặt hỏi:

- Mày nói gì với anh mày?

Tý què chối đây đây:

- Không, em có nói gì đâu ngoài vụ anh nhần.

Hai Huỳnh lắc đầu:

- Không, còn nhiều chuyện khác kia... Tao đánh mày hồi nào?

Tý què sợ toát mồ hôi ra, nó đưa mắt nhìn Loan mắt nhung cầu cứu. Bọn lỏi thì không hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao, chúng cười rầm rĩ vì Tý què bị kê.

Loan mắt nhung hiểu hoàn cảnh khó xử của Tý què. Hấn giơ tay lên bẹo tai Tý què:

- Mày là tổ sư xạo, bần sau thì bỏ tính đó đi nghe chưa. Tao mà nghe lời mày thì đâu có lúc này. Chắc hai đứa tụi tao một sống một chết rồi. Mày biết điều thì xin lỗi anh Hai Huỳnh đi.

Tý què biết chưa mình phải xử trí ra sao thì Hai Huỳnh gạt đi:

- Vậy là đủ rồi, thôi bỏ qua chuyện đó.

Nói xong, Hai Huỳnh bê nguyên chậu thau la ve lên tu ừng ực. Tu xong, hấn khà một tiếng đẩy sang phía Loan mắt nhung:

- Phải uống vậy mới đẹp!

Sau ngày Xuân chết, Loan mắt nhung trở thành một tay nhậu có hạng. Loan mắt nhung không ngần ngại, bê chậu thau lên làm một hơi. Nó đặt chậu xuống và bốc tai heo cho vào miệng nhai nhồm nhoàm.

Hai Huỳnh khoái trá:

- Vậy mới được, mình phải nhậu thật tàn nhần, dã man, vô nhân đạo.

Bọn lỏi tì a tòng nhau đòi uống. Loan mắt nhưng hứng chí khuyến khích:

- Cho tụi bây uống luôn, chết bỏ!

Chỉ một loáng, đồ ăn và chậu thau la ve gần cạn, bọn lỏi tì bắt đầu say. Thằng thì khật khà khật khưỡng, mặt mũi lờ đờ như lên đồng. Thằng Tý què nói lung tung lang tang không còn ra đầu ra đuôi gì ráo trọi.

Thằng Sáu hô năm gục xuống đất, chống hông lên trời ngủ ngáy khò khò. Những thằng khác bò ra được đến cửa thì gục xuống mưa thốc tháo, rồi nằm bẹp luôn trên bãi mưa ngủ.

Loan mắt nhưng bứt tung chiếc áo ném ra đất, hấn nằm gối đầu lên bụng Hai Huỳnh. Hai Huỳnh ba hoa:

- Tụi mình lúc này là ông trời mà ạ!

- Ừa, mình phải là ông trời chứ!

- Rồi tụi mình sẽ dẹp hết, từ trái sang phải, từ trên xuống dưới, cha... Ngày mai tao đi gây sự chém bỏ mẹ hết mấy thằng đầu nậu, bắt những thằng đàn em chúng nó làm đàn em mình. Thằng nào đầu hàng ngay thì yên thân.

Loan mắt nhưng lắc đầu:

- Mình còn yếu quá, chỉ có tao với mày thì làm sao dẹp được hết...

Hai Huỳnh ngồi nhòm dậ:

- Tao nhiều đàn em lắm mày ơi, tao hô một tiếng là tụi nó theo tao liền.

Loan mắt nhưng chột nhớ ra:

- Ngày mai thằng Dương húc ra rồi.

Hai Huỳnh tròn xoe mắt, hấn vỗ vào đùi đến đét một cái:

- Vậy hả, thế thì tốt quá, thằng Dương húc cũng nhiều đàn em lắm, vậy là mình thêm vây cánh rồi.

Loan mắt nhưng thấy Hai Huỳnh đề nghị hợp lý, hấn ngồi trầm ngâm suy nghĩ:

- Mình sẽ thanh toán vụ nào trước?

Hai Huỳnh lắc đầu:

- Gặp đám nào dẹp đám đó...

- Đâu được, mình phải có kế hoạch đằng hoàng, tao nghĩ ra kế hoạch rồi.

- Kế hoạch sao?

- Mình sẽ tĩa từng đám một, từ gần tới xa.

- Tới thanh toán đại mấy thằng đậ nậ ấy à?

Loan mắt nhưng xua tay:

- Đâu có được, đám em mà có mấy đứa?

- Tám đứa!

- Được, khu này mà từ đâu đến đâu?

- Quanh quần khu nhà ga Sài gòn.

Loan mắt nhưng ngồi dậy bảo Hai Huỳnh:

- Mà sẽ cho những đàn em của mà sang khu khác làm ăn.

- Chúng nó đánh thấy mẹ!

- Đánh thì mới có chuyện, mà vịn vào cơ đó sang trả thù, đánh thằng đậ nậ thừa sống thiếu chết, phải đánh cho dữ kia, đánh cho chúng ngán mặt mình luôn. Thằng nào chịu đầu hàng thì là đàn em mình, mà không thì chỉ còn nước bỏ mà đi...

Hai Huỳnh gật gù:

- Mà bạn nghe được, nhưng trái luật giang hồ, tội nó sẽ xúm lại ulynh mình thì chỉ có nước mất mạng.

- Đừng nói tùm lum cho tội nó biết, mình làm như đánh lộn vì chuyện cá nhân, mình sẽ tĩa từng thẳng, cho tới khi một số đồng theo mình thì thẳng nào làm gì nời.

Loan ngồi dựa lưng vào tường, nhìn ra ngoài trời tối đen, đôi mắt hấn như tới một tương lai xa vời nào đó:

- Đâu có phải chỉ riêng chuyện mấy thẳng đánh giày, mình còn đi xa hơn nữa kia. Trước đây tao đâu có nghĩ đến chuyện này, tao khổ quá, tao bị vùi dập như con chó! Ừ, con chó hay cắn bậy khi phải dồn vào góc tường. Từ khi tay tao nhúng máu, tao ở tù ra, tao thấy rằng mình khó có thể trở lại lối sống như hồi xưa.

Hai Huỳnh bê chậu thau la de uống nốt:

- Mình là du đãng rồi.

Nói xong, Hai Huỳnh giơ tay lên che miệng ngáp dài:

- Tao buồn ngủ quá!

- Leo lên giường mà nằm.

- Còn mà?

- Kệ mẹ tao, tao còn nhậu nữa, nhậu một mình, nhậu cho chết luôn. Tự nhiên hôm nay tao buồn quá!

Hai Huỳnh lừng khừng một hồi rồi đành lên giường nằm, hấn không quên nhắc chừng Loan:

- Nhớ mai đi đón thẳng Dương Húc nghe mà!

Loan mắt nhắm nhưng không trả lời, nó chỉ gật đầu. Tất cả mọi người đã say ngủ, còn lại mình Loan ngồi nhìn những đứa em nằm la liệt, hấn thấy lòng mình nao nao buồn. Loan mắt nhắm lom khom đứng dậy ra nhìn vào mặt từng đứa trẻ, hấn cúi xuống thăm thì:

- Chúng mày cũng buồn lắm phải không, ồ chúng mày biết nhậu, biết hút thuốc lá, biết đủ mọi chuyện... Khi tao bằng tuổi tụi bây tao đâu có biết gì.

Loan mắt nhắm bễ từng đưa trẻ lên tay, đặt vào giường của chúng. Tý què bị đụng vào người, nhột cười lên khanh khách, nó nói ngọng nghịu trong cơn say:

- Đ.m, khoái quá, cho em uống nữa nghe anh Loan, em không say.

Thốt nhiên Loan mắt nhắm thấy thương những đứa em kết nghĩa này. Chúng sống thật hồn nhiên, hình như chúng chưa biết buồn là gì.

Tất cả những người trong nhà đã ngủ say. Chỉ còn Loan mắt nhắm và nỗi cô đơn của hẳn. Loan ngồi yên trên bậc thềm, đêm không gây một tiếng động nhỏ. Chính sự im lặng đó làm Loan khó chịu, hẳn nghe rõ tiếng thở của mình, hẳn nhìn thấu tâm can mình.

Hẳn nghe một tiếng gọi xa xôi đâu đó, một tiếng gọi quen thuộc như hẳn mới được nghe ngày hôm qua. Loan mắt nhắm lắc đầu lẩm bẫm:

- Thôi em, hãy để anh yên.

Loan mắt nhắm vò tay lên đầu làm tóc rối bù lên, hơi thở hẳn có vẻ mệt nhọc, hẳn muốn tìm một chỗ dựa lưng, nhưng hẳn vẫn tự nhủ hãy tỉnh táo, nếu mình nằm xuống, mình sẽ gục. Hình ảnh người con gái mỗi lúc lại rõ hơn ở trong đầu Loan. Xuân, chính là Xuân. Nàng chập chờn khi xa khi gần:

- Không, anh không bao giờ quên em, anh đã nguyện như vậy. Anh sẽ giết, sẽ giết hết tất cả những kẻ nào đã giết em của anh.

Hai hàm răng Loan mắt nhắm nghiền chặt vào nhau kèn kẹt, đôi mắt trợn trừng nhìn vào khoảng không gian tối đen:

- Chúng nó sẽ chết, chết thảm hại, chết không toàn thây!

Loan mắt nhắm thấy cổ mình mồi như, và những vết thương ở lưng mỗi lúc một thêm rát. Loan ngạc nhiên không biết mình cố thức để làm gì. Hấn đứng dậy, loạng choạng đi vào nhà, hấn gục xuống, và tự nhiên thấy ruột gan mình cồn lên, hấn mửa thối tháo.

Loan mắt nhắm còn nghe mơ hồ tiếng cười hăng hắc của Tý què trong cơn mơ.

CHƯƠNG 29

Hoạch sún đứng nép vào tường, chỗ tối nhất, theo dõi bộ ba Loan mắt hung, Dương húc và Hai Huỳnh. Chúng đang đi vào xóm và nói chuyện ồn ào.

Dương húc ba hoa:

- Đ.m, tao tưởng mình cũng phải ở tù ít ra là năm sáu năm. Ra khỏi khám, tao thấy cảnh vật thay đổi nhiều quá!

- Có thay đổi gì đâu?

Hai Huỳnh nói. Dương húc cãi lại:

- Mà ở ngoài hoài đâu có thấy được. Khi tao bị bắt, ở khu đất trống phía đầu xóm nhà mình đâu có nhà cửa gì, vậy mà bây giờ đã xây xong cái nhà ba tầng rồi, ôi còn nhiều nữa, tao sẽ đi xem hết cả buổi sáng hôm nay.

Hoạch sún lò dò đi theo. Hấn thấy bộ ba đó vào một quán cà phê ngay trong xóm, quán cà phê chị Sáu Chi. Hoạch sún giơ bàn tay mình lên, bàn tay cụt tròn ba ngón, hấn cảm giận: "Thằng Loan mắt hung ơi, tao sẽ giết mày để trả thù này!".

Tiếng Dương húc oang oang trong quán:

- Chào chị Sáu Chi, mạnh giỏi chớ chị!

Người đàn bà đang lúi húi pha cà phê, ngẩng lên:

- A em, mới "dìa" hả em!

Dương Húc "dà" một tiếng. Ngày hôm nay Dương húc thấy mình vui như Tết. Hấn oang oang nói.

- Tao tưởng ra ngoài này còn mệt lắm chớ, không ngờ gặp tụi bây, tao mừng hết lớn. Thăng Loan mắt nhắm vậy mà được việc.

Hắn im lặng một lát rồi hỏi tiếp:

- Sau khi mày chém nó rồi nó đi đâu?

Loan mắt nhắm lắc đầu:

- Tao cũng không biết nữa, nó đi biệt tăm luôn.

Dương húc gật gù:

- Cái thằng phản bội đó giết còn được nữa kia, nếu tao gặp nó...

Hoạch sún đứng nép vào tường, hắn nín thở, đôi mắt hắn vẫn theo dõi...

Chị Sáu Chi trở ra, lên tiếng hỏi:

- Các chú uống gì?

Dương húc chóp chép miệng:

- La de! Cha, thèm la de hết sức vậy đó.

Hắn quay lại hai người bạn:

- Hôm nay tụi bây thả giàn cho tao một mách nhé!

Hai Huỳnh cười khà khà:

- Hôm nay mày làm xếp mà, đ.m, thiếu tiền ăn nhậu tao sẽ đi ăn cướp cho mày nhậu.

Bữa nhậu đêm hôm qua vẫn làm Loan mắt nhắm thấy ơn ớn. Nhưng nó không thể nói ra điều đó, hắn vẫn phải hăng hái uống, càng uống mặt nó càng tái lại. Càng lắm lì, nó nhìn ra ngoài cửa. Ở ngoài đó, có những người đàn bà và con nít dắt mỗi chạy qua chạy lại mời chào. Họ dắt khách làng chơi đi tuốt vào trong hẻm tối.

Dương húc thì luôn luôn chào hỏi những người quen biết hẳn kéo họ lại kể cho nghe tình cảnh tù tội của mình. Nhiều người muốn ngồi lại uống nói chuyện, nhưng thấy mặt mũi Hai Huỳnh và Loan mắt hung lăm lì, họ đâm ngán đành bỏ đi.

Một người đàn ông đứng tuổi bước vào quán, người hẳn sặc sụa mùi rượu. Hẳn vỗ bàn:

- Ê, bà chủ!

Chị Sáu Chi quay lại:

- Gì anh?

Gã hất hàm một cách kênh kiêu:

- Kêu cho tôi một em coi!

Ba người đang ngồi uống rượu ở bàn, thấy gã đàn ông gây ồn ào thì ngẩng lên nhìn. Gã hất hàm nhìn lại:

- Nhìn gì vậy, bộ lạ lắm sao?

Loan mắt hung và Dương húc nóng mặt toan đứng dậy thì Hai Huỳnh giữ tay ra hiệu ngồi lại. Hai Huỳnh cười mơn trớn:

- Dạ, dạ em đâu có dám làm gì đâu ạ!

Hai Huỳnh quay sang hai bạn:

- Tụi mày nhậu đi, nhìn anh tao chi vậy!

Gã đàn ông tưởng bọn này ngán hẳn nên làm tới:

- Đ.m, nhìn tao là chết mẹ, đụng vào thằng này chỉ có nước lãnh đạn lòi ruột. Lần sau thấy mặt tao thì tránh đi nghe, lộn xộn không được đâu.

Hai Huỳnh vẫn ngọt ngào:

- Dạ tụi em ngán rồi, tụi em đâu dám, dạ...

Gã hừ một tiếng rồi vênh váo quay sang chị Sáu Chi:

- Em đâu?

Chị Sáu Chi tưởng gã là thứ dữ nên cuống lên:

- Dạ để em đi kêu, anh đi con nào?

Gã xua tay:

- Đi đi, kêu gấp, kêu tuốt luốt tụi nó đến trình diện tôi, chậm tôi "đóng cửa Áp chiến lược" bảo lảng ráo trội.

Chị Sáu Chi ba chân bốn cẳng chạy đi. Một lát sau, chị ta chỉ kêu được có ba mạng đến, trong số đó có con Tám Neo. Tám Neo lăm lét nhìn Loan mắt nhưng, hăn lờ đi như không biết.

Gã đàn ông nhỏ bải nước bọt đến phệt xuống đất:

- Chỉ có ba con hủi này thôi à?

Chị Sáu Chi cười dễ dãi:

- Dạ chỉ còn có ba em, còn những em khác mắc kẹt.

Gã nhìn ba ả giang hồ từ đầu xuống chân, gã vẫy con Tám Neo lại gần.

Gã cười hô hố, bĩ ổi, và ngắt véo con Tám Neo làm con bé kêu oai oái. Gã lôi con bé đi như lôi một con chó.

Loan mắt nhưng bật ra một tiếng chửi thề:

- Đ.m, nham nhở, mày cản chi vậy Hai Huỳnh?

Hai Huỳnh nhún vai:

- Để chờ lát hăn ra mình làm thịt ở đầu hẻm. Ở đây phiền chị Sáu...

Chị Sáu Chi phàn nàn:

- Thật gặp mấy ông trời con làm ăn mệt quá.

Dương húc văng tục:

- Ông trời con cái con c...!
- Tôi nghe đâu nó là lính gì đó!
- Lính tính theo lính, mẹ ngàn sao.

Loan mắt nhưng uống một hớp la de:

- Nói cho chị biết, lát nữa tôi trả tiền la de cho chị bằng tiền của tên đó.

Dương húc và Hai Huỳnh gật gù:

- Mà làm nhen, cần tụi tao trợ lực không?

Men rượu làm Loan mắt nhưng hứng chí, hấn gặt đi:

- Khỏi cần, tao sẽ làm gọn bần cho mày coi, đ.m, thứ gà chết lớn lỏi...

Dương húc tì tì uống rượu:

- Uống đi tụi bây, tao phải vào "để" một "cối", đ.m, ở tù lâu thềm quá!

Một lát sau, cả bọn nghe thấy tiếng lụi đụi ở căn phòng nhà trước mặt, rồi tiếng con Tám Neo tru tréo:

- Tổ cha mày đánh tao hả?

Tiếng gã đàn ông gầm lên:

- Tao đẹp, đẹp cả xóm tụi bây luôn.

Con Tám Neo đập tung cửa chạy ra ngoài, mồm năm miệng mười, ả vừa ôm quần vừa loi nhoi chửi:

- Đ.m, thứ người hôi như con chó mà bắt người ta...

Gã đàn ông cũng nhảy ra theo, gã tính túm lấy con Tám Neo, nhưng gã túm hụt. Quần áo gã xốc xếch:

- Đ.m, thứ dĩ điểm mà, bắt mày làm vậy chớ làm nữa còn được kia, mua mày hành hạ chơi cho vui...

Dương húc ra hiệu cho Loan mắt nhưng:

- Đến lúc rồi đó mà.

Những người trong xóm thấy ồn ào bầu đông lại hỏi. Sau khi nghe Tám Neo trình bày tự sự, họ nhìn gã đàn ông nói:

- Anh có tiền vô đây chơi bởi là một chuyện, nhưng anh khi rẻ người ta quá đâu có được, khó sống lắm!

Gã đàn ông thấy đông người bao quanh mình, gã cũng hơi ớn ớn, nhưng gã vẫn còn nói cứng:

- Các người tính làm gì tôi đây?

Chị Sáu Chi sẵn số tới:

- Anh trả tiền rồi mới được đi ra.

Gã liếc nhìn những khuôn mặt đàn ông vây quanh mình, gã phân trần:

- Tôi chưa chơi bởi gì hết, chưa gì mà con nhỏ đã làm tùm lum lên.

Chị Sáu Chi đáo để:

- Không cần biết, sao lúc này anh nói hăng quá vậy...

Loan mắt nhưng ra hiệu cho các bạn, hấn lăm lũi đi ra ngoài ngõ. Gã đàn ông thấy mình làm hăng không có lợi bèn móc tiền ra trả, nhưng gã vẫn còn nói ra vẻ:

- Tiền đối với tôi đâu có ăn nhằm gì, nhưng mình chơi có cảm tình với nhau vẫn đẹp hơn.

Chị Sáu Chi giằng lấy tiền:

- Xí, sao bây giờ mới nói vậy, hồi này anh đòi dẹp ngang dẹp dọc xóm này kia mà.

Một gã đàn ông dẹp đám đông cho gã khách làng chơi đi ra, gã chửi đồng:

- Đ.m, thằng nào mà dốt nổi xóm này.

Loan mắt nhắm đứng nép mình vào bờ tường, gã đàn ông vẫn vô tình đi ra. Gã vén quần, cố tránh những vũng nước lầy lội. Loan dõi theo từng bước chân hắn, trong khi Hoạch sún cũng đang theo dõi Loan.

Chờ cho gã đàn ông tới trước mặt mình, Loan mắt nhắm nhảy ra chặn đầu. Gã đàn ông sững sờ:

- Các người làm gì tôi đó?

Loan mắt nhắm để lòi chuôi dao ra khỏi áo, giọng hằn lạnh lùng:

- Mà vào xóm này mà phách lối là mà hết đường ra con ạ!

Gã đàn ông nhìn trước nhìn sau, ngỗ hém vắng hoe, gã biết mình có kêu cứu cũng vô ích. Loan mắt nhắm lại rút con dao ra khỏi cặp quần, giơ lên, gã lùi dần và mắc kẹt ở một góc tường. Loan mắt nhắm gằn giọng:

- Tao sẽ để cho mà một cái thẹo làm kỷ niệm.

Mồ hôi ở trán gã đàn ông toát ra, gã kinh hoàng nhìn mũi dao của Loan đang gí dần vào cổ mình. Gã biết lúc này mình đã kẹt vào thế bí, gã tự trách mình đã nhảy vào hoàn cảnh khó xử này. Mình bậy thật, lúc này đã quá say ăn nói không giữ lời. Loan mắt nhắm cười gằn:

- Mà khỏe là mà có súng, rút ra coi!

Gã đàn ông lắc đầu, giọng gã mất bình tĩnh:

- Hồi này tôi quá say nên nói bậy, mong anh em bỏ qua cho.

- Đâu có dễ dàng quá vậy, tao phải lấy thẹo cho mà nhớ đời.

Gã đàn ông thở hỗn hển:

- Tôi đã trả tiền rồi, mặc dù tôi chưa xơ múi gì.

- Mặc mà, nhiệm vụ tao là để theo.

Mũi dao của Loan kê sát vào cổ gã, chỉ một cái nhích nhẹ là gã có thể mất mạng như chơi. Cuối cùng gã phải năn nỉ:

- Tôi còn ít tiền, tôi sẽ đưa nốt cho ông, chỗ anh em cả mà.

Loan mắt nhưng cười gằn:

- Ai anh em gì với mà, đứng quay lưng vào tường coi!

Loan mắt nhưng nới con dao ra một chút để cho gã đủ chỗ quay mặt vào tường. Gã định rút tay vào túi, Loan mắt nhưng quay sống dao, chém vào tay gã một cái đau điếng:

- Toàn kháng cự hả?

Gã đàn ông xuýt xoa, Loan mắt nhưng nhanh nhẹn sờ tay vào hai túi quần của gã, không có gì, kể cả thắt lưng của hắn:

- Vậy mà hồi nãy mà bảo là mà có súng, làm như bánh lằm!

Loan mắt nhưng nghe tiếng thở dốc của gã, hắn cười gằn sờ tay vào túi quần sau:

- Cái gì đây?

- Dạ, cái bóp.

Tiếng cười Loan mắt nhưng thật đều giả:

- Tao mượn đỡ nghe.

Gã đàn ông im lặng. Loan mắt nhưng hích nhẹ mũi dao vào hông gã:

- Sao, lấy được không?

Gã đàn ông cuống lên:

- Dạ, dạ được!

Loan mắt nhưng nhanh nhẹn móc cái bóp ra khỏi túi gã, hấn nới mũi dao ra một chút:

- Bây giờ mà có thể lĩnh được rồi đó.

Gã đàn ông năn nỉ:

- Ông làm ơn để lại giấy tờ cho tôi.

- Mà thứ bánh, đâu cần giấy tờ.

- Dạ, tội nghiệp tôi.

Loan mắt nhưng nhìn vào chiếc bóp dày cộm của gã, giấy trăm dày cả xấp. Loan mắt nhưng lẹ làng lấy ra, nhét vào túi áo mình. Xong xuôi, hấn ném cái bóp xuống đất:

- Cúi xuống lượm đi!

Loan mắt nhưng chờ cho hấn khom mình xuống, liền chặt bằng tay một phát vào cổ, cú chặt mạnh quá làm cho hấn ngã sấp mặt xuống đất. Loan mắt nhưng còn bồi thêm một cái đạp nữa vào lưng. Gã đàn ông không ngời dậy nổi nữa, Loan mắt nhưng đứng đưng bỏ đi.

Loan bỗng nghe tiếng chân từ một ngách ngang xô ra, nó chỉ bước xéo kịp né tránh, một mũi dao đâm xẹt qua người hấn.

Thuận tay, Loan mắt nhưng liền đánh một cú cùi chỏ vào gáy địch thủ. Gã bị mất đà ngã chúi vào tường. Loan mắt nhưng nhìn vào mặt gã cười nhạt:

- Lại thằng Hoạch sún, hạ tao đâu có dễ hả mà?

Hoạch sún ngời dậy, nó nhìn Loan mắt nhưng bằng con mắt căm thù. Loan mắt nhưng nhìn thấy những ngón tay cụt của gã. Hấn nhún vai:

- Mà có quyền trả thù, nhưng nếu có mất mạng thì đừng trách tao.

Nói xong, Loan mắt nhắm móc túi lấy số tiền mà mình mới vừa bắt địa được, chia ra làm hai quặng cho Hoạch sún:

- Cho mày đó, lính đi không thì lính bắt thấy mẹ.

Loan mắt nhắm bỏ đi, Hoạch sún nhìn những tờ giấy trăm rơi lá tả trên mặt đất, hấn cúi xuống nhặt, những ngón tay cụt của gã sờ soạng trên mặt giấy bạc. Gã lại ngẩng lên nhìn theo những bước chân của kẻ thù...

Dương húc và Hai Huỳnh ngồi ở quán chị Sáu Chi để chờ Loan mắt nhắm. Thấy hấn đi vào, tụi nó vội hỏi:

- Sao mày?

Loan mắt nhắm hất hàm:

- Trả tiền đi rồi lính cho lẹ.

Dương húc và Hai Huỳnh biết ý đứng dậy liền. Sau khi trả tiền xong, Loan mắt nhắm giơ số tiền còn lại cho hai bạn xem:

- Mình còn nhiều quá, đây là tao đã cho bớt thẳng Hoạch sún bọn rồi đó!

- Mày gặp thẳng Hoạch sún?

Loan mắt nhắm gật đầu:

- Bây giờ thì nó chẳng còn làm gì được nữa, chỉ có nước đi ăn mày.

Loan mắt nhắm giấu chuyện Hoạch sún muốn hạ mình hấn chỉ kể chuyện thanh toán gã làng chơi phách lối. Dương húc và Hai Huỳnh lấy làm khoái chí lắm:

- Mày chơi được đó Loan ạ!

Ba đưa đi sâu vào ngõ hẻm tối. Hai Huỳnh ngửa mặt lên nhìn trời:

- Còn sớm lắm, tụi mình vào thăm anh Tư làm mấy “bi” nghen?

Cả ba cùng vào nhà anh Tư. Tiếng chào hỏi rôm rả:

- Anh Tư mạnh giỏi chứ?

Cả ba ngồi xuống sàn. Gã đàn ông tiếp tục nạo sái rột rột:

- Mà y mới ra hả?

- Ra sáng nay...

- Làm vụ nào chưa?

Dương húc chỉ Loan mắt nhưng:

- Chỉ có thằng này làm sơ khởi thôi.

Tư Tèo gõ gõ ngón tay vào diện tẩu, đổ sái ra một cái chén nhỏ cái bần, gã cho một ít rượu vào đánh cho sái quánh lên. Trước khi bịt miếng giẻ để chêm vào diện, gã cẩn thận lấy dao gạt chất nhựa dính ở đó ra chén, xong xuôi gã kê môi vào cần điếu rít thử. Gã có vẻ hài lòng, gã nằm xuống, đầu gối lên một cái ghế gỗ, trên mặt có lót một chiếc khăn bông nhem nhuốc.

Gã húng hắng ho:

- Ở tù có sướng không mà y?

- Ở tù mà sướng cái nỗi gì!

- Không nghiệm ngập như tao thì ở tù là tiện, tao mắc kẹt nên ớn...

Gã đàn ông nằm đối diện với Tư Tèo ở trần, bày ra cả một bộ xương lĩnh kính. Hình như gã hút chưa đủ độ, gã luồn tay vào bên trong chiếc quần tây gãi sồn sột. Gã đưa lên mũi hít hít những ngón tay của mình, gã dùng các móng tay nạy vào nhau kêu tanh tách.

Ở phía cuối chân gã, một tên đàn ông khác ngồi bó gối, đầu bù xù như một cái bàn chải cọ cầu tiêu. Đôi mắt gã trũng sâu, mắt lim dim, miệng há ra, gã choàng mở mắt, đôi mắt lơ lơ nhìn viên sỏi cắm ở đầu que tiêm đang xèo xèo cháy trên ngọn lửa. Hình như gã ngứa ngáy, gã gãi cổ, gã thọc ngón tay trở vào lỗ mũi ngoáy, và hắt đưa lên miệng...

Loan mắt nhưng nhăn mặt, hắt ghé vào tai Hai Huỳnh nói nhỏ:

- Thằng cha này ăn cứt mũi mà ạ!

Hai Huỳnh gật đầu cười tủm tỉm.

Tư Tèo hỏi Dương húc:

- Mà làm mấy bi không?

- Có chứ, cho mấy người bạn của tôi nếm luôn, chúng nó mới hít lần đầu.

- Được, chờ một chút!

Chất nhựa quánh lại trên dọc tẩu. Tư Tèo đưa ra khỏi ngọn lửa, chiếc que tiêm thoăn thoắt về gọn điều thuốc tra đúng vào giữa lỗ điều, gã xuyên một lỗ cẩn thận, chăm chút từng li từng tí cho điều thuốc. Gã quay cái điều sang gã đàn ông đối diện, gã đàn ông khoan thai đỡ lấy hít kêu ro ro, khi gã buông dọc tẩu ra, gã đàn ông ngồi bó gối vội vớ lấy, gã chống mông lên hơ diện tẩu vào đèn kéo một hơi, gã kéo nghe cũng giòn.

Tư Tèo chửi thề:

- Đ.m, ngồi đó đi, lát tao cho mấy bi, cứ làm cái trò chụp giật đó tao ghét quá.

Gã đàn ông ngồi bó gối cười trơ trẽn:

- Ngồi chờ đàn anh lâu quá, đàn anh còn lạ gì dân "ken", lên cơn chịu gì nổi!

Tư Tèo tiếp tục tiêm điều thuốc thứ hai:

- Tao hiểu chứ sao không? Nhưng một hai ngày thôi chứ, mà ám tao từ ngày này sang ngày khác tao chịu gì nổi, mà có phải là bố tao đâu mà tao phải nuôi cơm nuôi thuốc mà?

Gã đàn ông ngồi bó gối gật gù:

- Tôi nghĩ cái tình, anh với tôi chúng ta đã từng...

Tư Tèo ngừng tay:

- Thôi, cầm mẹ nó đi, xưa rồi, đ.m, mà coi có thẳng nào như tao không?

Tư Tèo không thèm nói nữa, gã tiếp tục tiêm thuốc. Gã đàn ông hút một lượt mười mấy điều thuốc, gã hút say sưa, ngồi dậy rót nước trà uống chiêu giọng. Gã khề khà, vắn mình, những lóng xương kêu rộp rộp:

- Mọi quá!

Gã đàn ông ngồi bó gối choàng mở mắt:

- Đại ca để em đấm lưng cho!

- Ừa, nằm kéo mấy bi đi rồi đấm lưng cho tao.

Gã đàn ông được lệnh bèn cười nhe cả hàm răng vàng khè ra:

- Dạ cảm ơn đại ca!

Gã đưa tay lên miệng che tiếng ngáp, gã nằm xuống chỗ gã kia vừa dậy:

- Làm mấy bi may ra mới đỡ được, gớm, ngáp sái cả quai hàm.

Gã nằm thật gọn, chân gác lên nhau, gã hút một loạt năm điếu thuốc, gã vẫn còn thòm thèm. Nhưng gã đàn ông kia đã nằm xuống:

- Ông giáo đấm giùm cái đi!

Gã đàn ông kêu là ông giáo vội ngồi dậy, gã lê đến gã kia.

- Thật đại ca thí hồ thí cháo cho mấy bi đở quá, không có mấy bi này chắc em chết mất!

Hai bàn tay gã đấm tanh tách trên chiếc lưng trơ xương của gã kia, gã vừa đấm vừa nói chuyện:

- Hồi tôi còn dạy học, hút hăng hai chục bi trở lên mới thức chặm bài được, bây giờ tôi chỉ mong mỗi đêm được một hai điếu là quý rồi.

- Anh dạy học ở đâu?

- Dạ ở mấy trường trung học, sau này nghiện ngập quá thành ra thân bại danh liệt. Trước tôi lên xe xuống ngựa...

Gã thở dài:

- Vợ con tôi bây giờ khá lắm, vợ tôi ra điều kiện nếu tôi bỏ hút thì...

Tư Tèo bực mình kê:

- Thôi mà ơi, chuyện xưa đó nói hoài...

Gã lăm bắm chửi thề:

- Đ.m, từ mai khỏi có lên năm đây nữa, mà giàu sang thì mặc cha mà!

Gã kêu là ông giáo vẫn tiếp tục đấm, gã cười nhạt:

- Thôi, phần nào thôi chứ... Đ.m, tôi nói thật, tôi kiếm hít tôi phải tán, đó là nghề của tôi, không mắc mớ đến ai hết, tôi hút của đại ca đây...

- Không cần miệng ông phang thấy mẹ!

Ông giáo cười khinh khỉnh:

- Anh mới khá được mấy năm trời nay, anh quên ngày xưa rồi...

Tư Tèo hăm hăm:

- Mà mày muốn bêu xấu tao đây phải không, ông nói thiệt ông đ... ngán, đ.m, đã mang thân nghiệp ngập thì còn từ gì đâu, ăn thua ở thằng nào khá, giỏi xoay xở thì no thuốc, thằng nào ngu đần thì ngáp sái quai hàm ra...

Ông giáo khinh khỉnh cười:

- Vậy mà xía vô chuyện của tao làm chi vậy, tao nịnh đại ca đây cũng để được hút, mà ghen tức cái gì?

Lời qua tiếng lại một lúc một to tiếng hơn. Gã đàn ông được gọi là đại ca lên tiếng can gián:

- Thôi mà, mấy người lắm chuyện quá.

Gã ngồi dậy, với chiếc áo trên móc mặc vào người:

- Bao nhiêu tiền đó?

Hỏi xong, không cần trả lời, gã móc ra một nắm tiền ném xuống chiếu. Tư Tèo cầm lên đếm:

- Dạ còn dư được mấy bi nữa, đàn anh hút thêm nhé!

Gã đã mặc áo xong, gã ném cái nhìn cho ông giáo:

- Trả công cho anh đó.

Nói xong, gã tụt xuống cầu thang. Tư Tèo khinh khỉnh:

- Còn có ba điếu thôi đấy! Nhưng khoan đã, để mấy "vị" này hít trước mới đến lượt chú!

Dương húc nằm xuống chiếu, hẩn hít thuốc thật ngon lành. Hẩn nằm lơ mơ một cách sảng khoái:

- Ở tù ra được hít vài bi thật khoái!

Tư Tèo nhân đạo:

- Này, qua khuyên chú em một điều, chú em còn trẻ, hít thì hít cho biết thôi, đừng có nghiện ngập khổ lắm đó. Qua đã quá trốn rồi nên không thể bỏ được...

Dương húc lơ mơ:

- Hít cho biết vậy thôi, nghĩ tay chơi nên biết qua tất cả mọi thứ.

Tư Tèo thở dài:

- Qua trước cũng nghĩ như em!

Ông giáo uống một hóp nước trà, hấn giục:

- Thôi lẹ đi, cho tôi hút tôi còn đi, nằm đây nghe các nhà đạo đức nói chuyện tôi lại bỏ hút mất.

Tư Tèo nói với bọn Loan mắt nhưng:

- Cho hấn hút trước đi, đêm còn dài, bọn mình sẽ nằm nói chuyện nhiều. Không bận gì chứ?

Dương húc ngồi dậy nhường chỗ:

- Sẵn sàng!

Ông giáo hút một hơi rồi phui đít đứng dậy, tụt xuống cầu thang.

Tư Tèo chửi thề:

- Đ.m, cái quân đen bạc!

Hấn nói như phân bua với bọn Loan mắt nhưng:

- Thật trên đời tôi chưa đối đãi với ai tốt như đối với thằng này, ngày nào cũng nuôi thuốc, còn nghe ông chửi cha mình lên nữa chứ.

Ông giáo đi khỏi, Tư Tèo chỉ căn nhắc mấy câu rồi quên ngay chuyện đó. Gã không ghét ông giáo nữa. Loan mắt

nhung hỏi:

- Ông giáo bây giờ làm gì?
- Quái khuếch, một loại tổ sư!

Loan mắt nhưng không hiểu:

- Quái khuếch là gì?
- Mấy thằng chuyên nghiệp mở khóa, ông giáo có tài mở các loại khóa nào trên đời này. Nhưng kể từ hồi hấn nghiện ngập quá độ, nên chẳng ai dám xài hấn. Hấn cầm chiếc khóa lên, chỉ với cây tăm, hấn loay hoay một lúc là mở được. Đ.m, tôi chưa thấy thằng nào thần sầu quý khốc như hấn. Bọn ăn cây lâu lâu lại thỉnh ông giáo đi để mở một cái khuếch hóc búa, hôm đó là no thuốc. Còn không thì cứ lêu bêu đi hút ké... Tôi bao hoài đâu được, cùng dân nghiện ngập cả, tôi cũng đói thấy mẹ...

Đêm khuya dần Dương húc đã thôi hút, Loan mắt nhưng nể bạn làm một điếu và thấy trong người sáng khoái vô cùng. Đang buồn ngủ, sau khi hút xong, Loan thấy mình tỉnh táo hơn bao giờ hết. Hấn nằm nhắm mắt nhưng không ngủ. Hấn nghe rõ từng tiếng động nhỏ. Hấn nghe thấy tiếng bước chân của nhiều người đi dưới đường hẻm. Loan mắt nhưng choàng dậy:

- Cái gì đó!

Mọi người đều lắng tai nghe. Tiếng một người đàn ông gằn giọng hỏi:

- Mà biết điều thì khai ra đi, tụi nó trốn ở đâu?
- Dạ, thưa sếp con không được rõ, con què quặt, chính thằng Loan mắt nhưng bắt địa chứ con không bắt địa.

Lời năn nỉ của Hoạch sún, tiếng một người đàn ông khác cười gằn:

- Tại sao mà lại có nhiều tiền quá vậy?

- Dạ, con đã thưa với các sếp là con đi ra, tự nhiên thằng Loan mắt nhắm quăng tiền cho con, thấy cho thì con lấy, chứ đâu biết là tiền nó ăn cướp của ông anh đây.

Tiếng một người đàn ông bực tức:

- Mà nói vô lý, tự nhiên nó lại cho mày tiền, nếu mày không là đồng lõa với nó.

- Dạ quả thật con oan!

Bốn người ngồi trên lầu im phăng phắc. Tư Tèo vội vàng thu dọn đồ nghề hút xách. Hấn mở một cái nắp trên sàn, cho tất cả đồ nghề vào trong rồi trải chiếu lên trên, căn phòng trở nên tối mò mò.

Dương húc lo lắng:

- Bỏ mẹ, động rồi!

Tư Tèo bình tĩnh:

- Cứ yên chí, có lối thoát.

Hấn nâng cánh cửa lên:

- Chỗ này có một cái ống máng, chúng mày có thể tụt xuống, băng qua khu đất trống này ra đường tàu.

Hai Huỳnh căn nhắc:

- Thằng Loan mắt nhắm ngu đ... chịu được, mày còn cho tiền thằng Hoạch sún làm mẹ gì!

- Tao thấy thương hại nó!

- Vậy là từ nay trở đi, mày có tên tuổi ở quận cảnh sát rồi.

Ở dưới con hẻm, tiếng mấy người đàn ông bực tức:

- Đ.m, mày thật không biết chúng nó trốn ở đâu sao?

- Dạ thật!

- Còn ngõ nào nữa không?

Rồi lại có tiếng quát:

- Tao chắc là bọn này chưa trốn khỏi đây, chúng nằm ở một nhà nào đó trong xóm này, chỉ ngay, không thì bỏ mẹ với chúng tao bây giờ.

Hoạch sún năn nỉ:

- Dạ thật tình thì con không biết, mà nhà thì ở xóm này nhiều nhà quen quá, con không biết chỉ nhà ai.

- Nhà nào chúng hay nằm nhất?

Hoạch sún im lặng một lát, dường như là để suy nghĩ:

- Trong hẻm này có nhiều nhà lắm, nhà em, nhà hút... Rất có thể mỗi thằng nằm ở một nhà, chúng ôm em ngủ...

- Còn nhà hút?

- Dạ em không chắc, vì tụi nó còn nhỏ quá đâu đã hút.

Tiếng một người đàn ông đồng dục:

- Khám lấy lệ mấy nhà này coi, không bắt được đứa nào thì đêm nay về mà chết đòn con ạ!

Những bước chân chạy tán ra, rồi tiếng đập cửa thành thành. Tư Tèo nói với bọn Loan mắt hung:

- Thôi, chúng mày phải đi, ở đây không yên đâu!

Loan mắt hung móc tiền ra đàng hoàng:

- Chào anh, bọn này đi nghe anh, hẹn một hôm khác.

Ở dưới nhà tiếng đập cửa rầm rầm, Tư Tèo bình tĩnh bắt tay từng đứa, chờ cho bọn Loan mắt hung biến dạng khỏi khung cửa, và yên chí chúng đã vượt qua đường tàu, Tư Tèo mới giả giọng ngái ngủ:

- Ai đó?

- Mở cửa, lính xét nhà.

Tư Tèo hấp tấp chạy xuống nhà:

- Dạ, kính chào mấy sếp!

Hắn mở cửa:

- Dạ thưa, chúng em nhà làm ăn lương thiện, xin mời mấy sếp vào nhà khám xét, nếu thấy nhà em chứa gái, em xin nguyện chịu ở tù.

Người đàn ông mặc sắc phục cảnh sát ra lệnh:

- Bật đèn lên, các anh đi khám xét tất cả mọi nơi cho tôi, ông chủ ngồi đây.

Những người công an túa ra khắp các nơi, rọi đèn pin vào từng gầm giường kẹt tủ, họ lên lầu dòm ngó. Lợi dụng lúc đó, Tư Tèo hỏi người cảnh sát mặc sắc phục:

- Thưa sếp, đêm nay xét về chuyện gì đây ạ?

Người cảnh sát hỏi lại:

- Anh có thấy mấy thằng ma cô trốn ở đâu không?

Tư Tèo cười:

- Dạ ma cô làm ăn bất lương trong xóm này thì nhiều lắm.

Tư Tèo chỉ liền thằng Hoạch sún:

- Dạ thằng này cũng là dân chuyên nghiệp!

Hoạch sún quỳnh lên:

- Anh chỉ nói láo, tôi què quặt mà làm ăn gì được, chính anh chứa hút thì có.

Tư Tèo cười nhạt:

- Mấy mới là thằng nói láo, khai ầu khai tả, tao là người làm ăn nhà cửa đàng hoàng. Thật là tao chưa biết cái bàn đèn ra sao hết á! Mà mày làm gì lại bị còng tay?

Người đàn ông đứng cạnh người cảnh sát lên tiếng:

- Nó với một thằng nữa ăn cướp tiền của tôi!

Tư Tèo trở mắt nhìn Hoạch sún:

- Dữ thần vậy sao? Tao tưởng mày chỉ là một thằng dặt mồi, đâu dè mày biết ăn cướp nữa. Đ.m, con nít con nôi hồi này tệ quá!

Mấy người công an đã khám xét xong, họ xuống nhà báo cáo:

- Thưa sếp, không thấy gì hết!

Tư Tèo xoa tay cười vui vẻ:

- Dạ cảm ơn mấy sếp, nếu mấy sếp rảnh rang xin mời ngồi lại xơi nước.

Người cảnh sát mặt sắc phục có vẻ bực mình vì không thu được kết quả gì:

- Anh nói hơi nhiều đấy. Thôi mình đi!

Người công an đá vào đít Hoạch sún:

- Đ.m, mày làm tội tao mất công, vậy là con ở tù thay thằng Loan mắt hung rồi con ơi!

Tư Tèo vui vẻ tiễn mọi người ra cửa. Hắn xoa hai tay vào nhau khoan khoái.

CHƯƠNG 30

Bốn người ngồi im lặng uống rượu ở ngay cái bàn ngoài cửa quán. Chai la ve xếp kín trên mặt bàn, cả dưới chân bàn. Quán mỗi lúc một đông khách, tiếng nhạc từ trong quán bùng lên càng gây thêm không khí náo nhiệt. Buổi chiều chầm chầm xuống, ngoài đường, những hàng xe nối đuôi nhau nhả khói mù mịt.

Loan mắt nhắm co chân, mũi giày hấn đụng vào những vỏ chai bia không dưới gầm bàn kêu lanh canh. Loan mắt nhắm xoa tay vào má mình, da thịt dường như không còn cảm xúc:

- Mình uống hơi nhiều rồi đó tụi bây ạ!

Dương húc thở ra nồng nặc mùi rượu:

- Dễ thương đến ba bốn chục chai rồi!

Hai Huỳnh ngửa co nốc cạn ly rượu:

- Chúng mày nên nhớ đêm nay tụi mình còn nhiều việc phải làm.

Một tên quái xế ngồi đối diện Loan, đôi mắt hấn liếc ngang liếc dọc, hấn nhìn những chiếc xe "sì cú tơ" đứng dọc theo lề đường. Hình như không quan tâm gì đến câu chuyện giữa ấy người nói với nhau. Bọn đàn em của gã ngồi rải ở những bàn quanh đó, có lẽ chúng cũng chung một cảm nghĩ như hấn. Chỉ cần một cái búng tay của gã, chúng sẽ hành động liền.

Loan mắt nhắm hất hàm:

- Ê, Tư Mạnh, ý kiến chú sao, ngồi nữa hay đi?

Tư Mạnh ngửa người tựa vào ghế một cách lười biếng:

- Mình phải đi chứ, nhưng đàn em xin phép các anh bữa nay, dạ cả đêm nay luôn, để cho bọn quái xế chúng em được chi tiền.

Loan mắt nhưng biết ý, hãnh nhìn ra những chiếc xe:

- Tụi tôi có đủ tiền mà, vả lại tụi tôi mời các anh!
- Dạ hiểu, nhưng chỉ muốn biểu diễn một đường đẹp mắt thôi. Các anh có thể chi tiền bây giờ nhưng sẽ hoàn lại ngay tối hôm nay.

Hai Huỳnh gạt đi:

- Ăn thua gì, chuyện ăn nhậu, tiền bạc đáng bao nhiêu!
- Dạ em hiểu, nhưng xin phép các anh cho đàn em được làm lễ ra mắt.

Bộ ba Loan mắt nhưng, Dương húc, Hai Huỳnh nhìn nhau, cả ba gật đầu mỉm cười:

- Đồng ý, nhưng nếu chắc chắn thì hãy làm, còn không thì chờ dịp khác.

Tư Mạnh nói bằng giọng đầy tự tin:

- Xin nhờ một trong các anh chỉ cho em một chiếc xe để nhà em vô.

Loan mắt nhưng ngần ngại một lát, hãnh không biết phải chỉ xe nào. Để cho Loan mắt nhưng tin tưởng, Tư Mạnh nói:

- Anh cứ yên chí, bọn chủ xe có người nắm hết trong này rồi, bao nhiêu chiếc xế là có bấy nhiêu người nắm.

Loan mắt nhưng đưa mắt nhìn quanh quán, mọi người vẫn bình thản ăn nhậu, đấu láo. Cặp mắt Loan dừng lại ở một gã con trai đang nói bô bô:

- Đ.m, tao muốn ngả bàn đèn em lúc nào không được. Đ.m sến mà, muốn cho nó câm miệng thì nhét cho nó

mấy xấp rồi tổng cô đi, có trời mà biết, ông bà bà tao bù luôn.

Gã tắc lưỡi:

- Đ.m, sến mà ngon lành đ... chịu được, tưởng tượng đến tao rét cả người luôn.

Bọn lỏi tì ngồi cùng bàn gã cười học lên. Loan mắt nhưng gõ gõ tay xuống bàn:

- Thằng mặc áo polo trắng rộng ngồi sau chú với ba thằng lỏi có xế không?

Tư Mạnh ngoái cổ lại nhìn:

- Hả đi chiếc Vespa Italy sơn màu xám, mới đậu dưới lề đường bên trái. Anh yên chí, cho bọn đàn em hành sự trong mười lăm phút.

Nói rồi hẳn đưa tay gãi đầu, gấn một điếu thuốc lá lên môi, gã lấy hộp quẹt ra bật. Bỗng một đứa con trai bàn khác chạy ngang cầm điếu thuốc lá xin mời nhờ. Gã lí nhí cảm ơn. Tư Mạnh nói:

- Không có gì, chiếc Italy sơn màu xám kiểm soát chưa?

- Dạ xong rồi!

Loan mắt nhưng ngồi yên lặng quan sát bọn quái xế hành nghề. Gã con trai lùi về bàn ngồi hút thuốc lá. Loan mắt nhưng chỉ nghe miệng hẳn lép nhép gì đó với mấy gã ngồi cùng bàn. Gã đứng dậy nói to:

- Thôi, tao về còn đi đón em!

Nói xong hẳn ra khỏi quán. Chừng năm phút sau, Loan mắt nhưng thấy một người con gái ăn mặc cao bồi đi vào. Nàng mặc chiếc áo "tri cô" đen, mỏng, cắt tóc kiểu "bom bê". Nàng gỡ chiếc kính to kiểu "ốp anh" ra khỏi mắt, nàng nhìn vào trong quán như kiểm ai.

Người con gái bỗng toét miệng ra cười khi thấy một gã con trai giơ tay lên vẫy. Với thân hình nầy nở và vẻ đẹp quyến rũ của nàng, nàng bước vào quán gây sự chú ý của mọi người. Nàng tới cái bàn vừa có người con trai đứng dậy, nàng ngồi xuống chiếc ghế bỏ trống ngay cạnh gã con trai mặc áo polo trắng.

Cậu bé hầu bàn chạy ra, nàng nói:

- Một chai sữa tươi!

Đèn đã bật, ánh sáng trong quán chỉ mờ mờ, vừa đủ, làm cho quán càng trở nên ấm cúng. Thiếu nữ ngồi nói chuyện vui vẻ với các bạn. Nàng cười luôn miệng. Một lát, cậu bé hầu bàn mang chai sữa tươi ra, nàng đổ vào ly, cho đường. Nàng cầm lên tay uống từng hớp, nàng vẫn không ngớt nói chuyện. Bỗng nàng xoay mình đổi tư thế ngồi, tay nàng vướng vào vai gã con trai, ly sữa rớt khỏi tay đổ tung tóe lên chiếc quần jean của gã con trai mặc áo polo. Mọi người ồ lên, nàng cuống quýt miệng xin lỗi, tay rút khăn mùi soa cúi xuống lau đùi gã con trai. Những đôi mắt đổ dồn về phía nàng. Gã con trai mặc áo polo cũng cúi xuống, nắm lấy tay nàng:

- Không sao, em cứ để mặc tôi!

Nàng cuống quýt:

- Được ông cứ để tôi lau, thật tôi vô ý quá!

Hai người giằng co nhau. Loan mắt nhưng đưa mắt nhìn ra ngoài đường, hẳn thấy đứa con trai đứng lấp chiếc Vespa màu xám. Gã con trai hồi nãy ở một sạp bán thuốc lá đi ra, dứt chìa khóa vào xe, hẳn nhảy lên xe, ung dung đạp máy lái đi.

Trong quán, người con gái đã lau xong những vết sữa đổ trên quần gã mặc áo polo, nàng lại ngồi nói chuyện vui vẻ với gã con trai. Nàng cười nói luôn miệng. Một lát sau,

nàng và bọn bạn trai cùng đứng dậy, trả tiền ra khỏi quán. Nàng không quên giơ tay ra bắt tay gã con trai mặc áo polo:

- Mình sẽ gặp nhau sau, xin lỗi, Dung phải đi với mấy anh này gấp.

Loan mắt nhưng ngồi ngả lưng ra ghế, hân mím cười với Tư Mạnh:

- Các cậu tuyệt diệu thật!

Tư Mạnh mím cười nhún nhường:

- Dạ em mới biểu diễn có một đường đẹp mắt thôi đó ạ!

Tư Mạnh gọi thêm một loạt la ve:

- Uống nữa chớ mấy anh?

Những chiếc ly gõ vào nhau lanh canh, bốn người ngửa cổ lên nốc một hơi cạn. Cả bọn đang uống, một người con trai đi vào quán, tới thẳng cái bàn bốn người. Tư Mạnh vui vẻ giới thiệu:

- Thằng em tôi, kéo ghế ngồi đi em!

Gã con trai kéo ghế ngồi cạnh Tư Mạnh. Tư Mạnh hỏi nhỏ:

- Sao?

- Dạ rất đẹp!

- Mọii ngay chớ?

- Dạ, em mang theo mời xấp!

Tư Mạnh vỗ vai gã con trai:

- Tốt lắm, đêm nay chú mình đi theo các anh để được chia tiền!

- Dạ hân hạnh!

Những ly rượu được đưa lên môi và uống cạn. Loan mắt nhưng tò mò hỏi:

- Vô xong rồi mại ngay à?
- Lấy tiền mặt liền.
- Còn người con gái là thế nào?

Tư Mạnh cười nheo mắt nhìn Loan mắt nhưng:

- Con nhà lành, rất thơm, bọn này xin thân tặng luôn anh Loan mắt nhưng để làm kỷ niệm đó!

Bọn cùng bàn cười vui vẻ. Hai Huỳnh vỗ vào vai Loan mắt nhưng:

- OK đi!

Loan mắt nhưng ngần ngại, hấn nhún vai:

- OK!

Tư Mạnh gật gù:

- Xong rồi, chuyện đó hãy xếp lại, anh hãy ngồi quan sát con mồi khốn nạn kia đi!

Quả nhiên chỉ một lát sau, gã mặc áo polo trắng chột nhìn ra đường, không thấy xe, gã tá hỏa kêu:

- Xe tôi đâu rồi!

Hấn nhảy ba bước ra khỏi quán, bọn bạn chạy theo hấn luôn miệng nói:

- Vừa mới thấy đây mà!

Một thằng bạn gã vỗ vai gã:

- Coi chừng con nhỏ hồi nãy!

Gã móc túi lấy danh thiếp ra:

- Nó có cho tao danh thiếp, địa chỉ hấn hỏi.

Bọn Loạn mắt nhưng cũng kéo ra khỏi quán, Tư Mạnh lên mặt người tử tế:

- Đi thưa đi may ra kiếm được, cảnh sát hồi này khá lắm!

Rồi bọn Loạn mắt nhưng bỏ mặc thẳng mất xe, kéo nhau lên chiếc xe hơi mui trần.

Loan mắt nhưng chép miệng:

- Thấy thì cũng tội nghiệp, nhưng tao ghét thẳng ấy quá, ngồi trong quán mà ba hoa chích chòe, ba hoa đủ chuyện.

Dương húc ra vẻ sành đời:

- Mấy thẳng khoe khoang là mấy thẳng chẳng có cái mẹ gì hết, phải cho chúng mở mắt ra mới lớn lên được.

Chiếc xe chạy vòng rẽ vào một con đường vắng, Loan mắt nhưng ngồi dựa lưng trên nệm ghế êm ái. Rượu mãi lúc này mới ngấm vào cơ thể hẳn, hẳn thấy hơi thở mình trở nên nặng nề đầu hơi nhức. Loan năt nhưng hỏi:

- Bây giờ đi đâu hả tụi bây?

- Tới tiệm như mọi khi, xem chúng nó làm ăn ra sao.

- Chắc vẫn như mọi khi!

Hai Huỳnh nhún vai:

- Không thể tin được, mình mà lơ là chúng qua mặt mình cái vù liền.

Chiếc xe chạy theo lối bờ sông, Loan mắt nhưng ngồi ngả người trên nệm xe, nó muốn nằm yên lặng một lát cho đỡ mệt mỏi, nó nhắm mắt lại.

Lên tới vũ trường, Loan mắt nhưng mệt đừ người. Nó ngồi lì ở một xó chống tay vào cằm. Bọn Dương húc tản ra mấy bàn gần đó ngồi đấu láo. Loan đưa mắt nhìn, vũ trường vào ngày thường vắng khách, chỉ có vài cặp dìu

nhau trên sàn. Cô vũ nữ quen thuộc tới bên Loan mắt nhắm, ngồi xuống bên cạnh hẳn:

- Anh không nhảy?

Loan mắt nhắm lắc đầu, cô vũ nữ lả lơi dựa đầu vào cánh tay Loan:

- Tối nào anh cũng lên đây ngồi mà chưa bao giờ em thấy anh nhảy hết!

- Anh không biết nhảy!

Những ngày đầu tiên Loan mắt nhắm mới đến đóng đô ở vũ trường này, hẳn nói không biết nhảy, chẳng ai tin. Nhưng sau nhiều lần thấy Loan mắt nhắm lên đây chỉ ngồi lì một chỗ, mặc nhiên họ tin lời nói của Loan. Cô vũ nữ choàng tay qua vai Loan:

- Sao anh không học nhảy, hay em dạy anh vậy?

Loan mắt nhắm lắc đầu:

- Không thích và cũng không muốn ai dạy.

Cô vũ nữ cười khúc khích:

- Anh ăn nói ma bùn bỏ mẹ đi ấy!

- Anh chỉ nói thật!

- Thôi đi, ông nội lại sắp sửa tán tỉnh gạ gẫm người ta!

Loan mắt nhắm nhún vai:

- Đâu cần nhỉ, đêm mai anh muốn mời em về du hí với anh có được không?

Cô vũ nữ nheo mắt:

- Dĩ nhiên là được, anh muốn là trời muốn!

- Sao em lại nói vậy?

- Không đi với anh thì hết làm ăn.

- Em cũng biết như vậy sao?

- Biết chứ!

Loan mắt nhưng cười nhạt, hấn vuốt má nàng một cái:

- Thôi đi chỗ khác, để anh ngồi một mình cho yên.

Cô vũ nữ tưởng mấy lời nói đùa của mình làm Loan mắt nhưng giận:

- Anh đuổi em đấy à?

- Không đuổi, nhưng đi chỗ khác đi!

- Sao vậy, em có nói gì anh đâu?

Loan mắt nhưng biết cô ta hiểu lầm thái độ của mình, hấn vít cô nàng hôn lên má:

- Không, anh nói thật, hôm nay người anh hơi mệt.

Cô vũ nữ cười thật tươi:

- Em tưởng anh giận em rồi chứ!

- Giận em làm quái gì, hẹn em tối mai nhé!

- Dạ.

Tiếng dạ của nàng nghe thật ngoan ngoãn. Nàng đứng dậy yếu điệu đi sang bàn khác. Loan mắt nhưng nhìn theo gật gù có vẻ hài lòng. Ba năm trôi qua rồi, Loan mắt nhưng không ngờ mình lại trở nên một tay anh chị hạng nặng. Những ngày khốn khó của Loan mắt nhưng đã qua đi, sau những thành tích đậm chém động trời. Loan mắt nhưng đã sống những ngày mới, trên tiền bạc, rượu ngon và gái. Bằng Loan mắt nhưng mỗi ngày một lớn mạnh, sau khi đã hạ một loạt các tay anh chị hoặc thu phục được họ.

Loan mắt nhưng ngồi lăm lì hút thuốc lá. Ánh lửa lập lòe trên khuôn mặt hấn, soi rõ một vết sẹo hấn sâu trên má.

Loan mắt nhưng sờ tay lên vết sẹo, hẳn thờ dài:

- Đây là thành tích đâm chém đầu tiên của mình.

Loan mắt nhưng chợt nhớ đến những địch thủ đã gục ngã dưới chân mình, đến những ánh mắt căm hờn của chúng, mình đã bước lên xác chúng. Loan mắt nhưng chợt thấy buồn. Không ai có thể biết được tâm trạng của Loan mắt nhưng sau mỗi lần gây thành tích. Sau những lần đó, Loan mắt nhưng thường ngồi lăm lì uống rượu một mình, không một tay đàn em nào dám đến gần, kể cả người bạn giang hồ thân nhất như Dương húc.

Từ ngoài cửa phòng nhảy, một gã con trai đi vào nháo nhác nhìn quanh. Dương húc vẫy lại hỏi:

- Gì đó chú em?

- Dạ, em hỏi anh Loan mắt nhưng!

Dương húc chỉ tay ra cái bàn cuối phòng, Loan mắt nhưng đang ngồi lăm lì uống rượu.

- Ảnh ngồi đó!

Gã con trai rụt rè:

- Ảnh đang có chuyện gì buồn phải không?

- Chẳng có chuyện gì hết, ảnh vừa đi uống rượu về, chú mày cứ tới đi.

Gã con trai tới trước mặt Loan mắt nhưng. Loan từ từ ngẩng lên nói cộc lốc:

- Ngồi xuống đó!

Gã con trai khép nép ngồi đối diện Loan mắt nhưng, gã hỏi lại:

- Anh không bận gì hết chứ ạ?

- Không bận gì hết!

Gã rút trong túi áo ra một cuốn sổ, lật mấy trang giấy:

- Dạ thưa anh, hôm nay có thu được ở sòng Tám Thoan hai ngàn đồng, sòng Tư Mập sáu ngàn...

Loan mắt nhung xua tay:

- Khoan, mày cho tao biết thu được tất cả là bao nhiêu, vẫn tắt thôi.

Tên đàn em cầm chiếc bút nguyên tử mau mắn tính toán:

- Dạ tổng cộng hết thảy là mười ngàn năm trăm đồng.

- Thôi được rồi, chủ mày có chuyện gì lạ nói cho anh không?

- Dạ, thường thường vậy thôi. À, mà anh biết cha Bé trong hộp không?

Loan mắt nhung nhíu mắt:

- Bé nào?

- Bé trong phòng an ninh!

Loan mắt nhung gật gù:

- Sao?

- Dạ ngày mai hẳn ra khỏi khám!

Loan mắt nhung nhớ đến ơn của Bé đã che chở cho mình hồi mấy năm về trước, khi hẳn và đồng bọn bị bắt nhốt trong phòng tối. Hình ảnh của Bé hiện ra trước mắt Loan.

Loan mắt nhung trầm giọng:

- Chú mày lo một phòng và ít ngàn để đón tiếp anh nghe.

Tên đàn em hiểu lầm lời nói của Loan mắt nhung:

- Mình phải lẹ chân lẹ tay mới được, em có nghe mấy bằng muốn đón tiếp thẳng Bé rồi.

Loan mắt nhung quắc mắt nhìn gã đàn em:

- Chú đừng gấu, ai cho chú được gọi anh Bé bằng thẳng?

Tên đàn em ngạc nhiên:

- Em ngỡ là anh...

- Ngỡ là sao?

- Ngỡ là anh có mối thù với anh Bé!

Loan mắt nhưng dịu giọng lại:

- Ảnh là ân nhân tao.

- Dạ, em đâu có biết!

Loan mắt nhưng lại ngồi lăm lì:

- Chú mà nhớ những lời anh dặn rồi chứ?

- Dạ!

- Ngày mai khoảng mấy giờ ảnh ra?

- Chắc cũng tầm chín mười giờ.

- Được, bây giờ anh nhờ chú mà đi dò hỏi những "băng" nào "đi rước" anh Bé, sáng sớm mai trở lại cho tao hay. Phải đi gấp bây giờ mới kịp.

Tên đàn em đã hiểu rõ quyết định của Loan mắt nhưng. Mỗi lần hăn quyết định một cách mau mắn như vậy là thế nào cũng có chuyện đổ máu xảy ra. Gã không dám coi thường, gã đứng dậy:

- Dạ, em đi ngay bây giờ!

- Nhớ nói với bọn thẳng Tý què phụ lực nghe, chúng mà phải lo xong việc đó trong đêm nay.

Tên đàn em đi khỏi, còn lại một mình Loan mắt nhưng ngồi chống tay suy nghĩ. Hăn nhớ đến những ngày khốn khổ của mình, nhớ đến gương mặt lạnh lùng của một tên

anh chị mà lần đầu tiên trong đời Loan mắt hung đã cảm phục. Loan mắt hung lăm lăm:

- Mình phải trả ơn cho anh, chắc chắn anh có rất nhiều kẻ thù.

Loan mắt hung từng nghe đến những vụ thù hằn trong khám, chờ lúc ra ngoài thanh toán nhau. Loan mắt hung lại vừa nghe tên đàn em báo động có nhiều "băng" đi đón rước Bé. Hằn không khỏi lo lắng. Loan mắt hung nắm tay lại dấm nhẹ xuống mặt bàn:

- Phải ngăn chặn cho băng được!

Khi tên đàn em Loan ra khỏi phòng nháy, Dương húc chặn lại:

- Có chuyện gì đó?

- Dạ, gấp lắm, em phải đi, để lúc khác em nói.

Dương húc ngang ngạnh giữ vai hằn lại:

- Không, mày nói rồi hãy đi!

- Ngày mai anh Bé trong khám mãn tù ra.

Dương húc à một tiếng, gã đẩy tên đàn em đi:

- Thôi, chuồn đi, tao hiểu rồi.

Dương húc yên chí Loan mắt hung nghĩ đến mối thù với Bé mấy năm về trước. Gã trở về bàn với các bạn:

- Chúng mình sắp có việc để làm rồi, vụ này lớn lắm chứ không nhỏ đâu.

Cả bọn nhao nhao:

- Vụ gì đó?

- Vụ thả Bé ra khỏi tù, chắc chúng mày không lạ gì thả Bé ở dưới phòng an ninh, một thả ác trần đời.

- Thanh toán cho rồi!

- Dĩ nhiên Loan mắt nhưng không tha cho hắn. Mỗi thù này lớn lắm.

Dương húc kể lại giai đoạn Loan mắt nhưng và cả bọn hồi còn ở trong khám bị nhốt xuống phòng tối. Và Loan mắt nhưng bị Bé hành hạ ra sao. Dương húc kết luận:

- Thành Bé có nhiều kẻ thù quá, ra khỏi khám sống sao nổi, tao chắc thế nào cũng có một cuộc đón tiếp tương bưng. Không phải chỉ riêng băng này mà còn nhiều băng nhóm khác nữa kìa...

- Mình tới hỏi ý kiến Loan mắt nhưng thử coi.

- Sao mãi đến giờ này mà vẫn chưa thấy con Dung tới!

Dương húc hỏi:

- Con Dung nào?

- Dung hồi nãy làm đòn cản với chúng tao vồ chiếc xế Vespa đó.

Dương húc à lên một tiếng. Hai Huỳnh hỏi:

- Nó đến chi vậy?

- Tao bảo nó đến để gả cho Loan mắt nhưng!

Cả bọn cười vang:

- Chắc con nhỏ đó cũng nát nước nát cái với tụi mày rồi!

Tư Mạnh xua tay:

- Đừng nói bậy oan cho tao, con bé đó rất loạn, nhưng tao dám thề trong bọn tao chưa có thằng nào sờ được đến cái lông chân của nó. Thứ dữ mà, tao chắc Loan mắt nhưng mới trị nổi thôi.

Dương húc nói sang chuyện khác, hắn bàn kế hoạch hạ Bé. Cuối cùng hắn đứng dậy:

- Mình sang bàn Loan mắt nhưng hỏi ý kiến xem sao.

Cả bọn kéo sang ngồi chung bàn với Loan mắt nhung.
Loan từ từ ngẩng lên:

- Có chuyện gì đó?

Dương húc coi như Loan mắt nhung đã biết chuyện Bé ra khỏi tù rồi, hẳn không dài dòng mà vào đề liền:

- Mà mày tính sao về vụ thằng Bé ra khỏi tù?

Loan mắt nhung trầm tĩnh:

- Chúng mày tính gì?

- Một cuộc đón tiếp long trọng.

Loan mắt nhung lăm lì hút thuốc lá:

- Nhiều "băng" đón lăm đấy nhé!

- Tụi này biết, bởi vậy mới cần loại chúng ra để mình giữ độc quyền.

Loan mắt nhung ngồi dựa người vào thành ghế, lim dim như người ngủ gật:

- Lát nữa về "tổng hành dinh" tụi mình tính, tao đã có sẵn một kế hoạch rồi.

Vừa lúc đó Dung cũng đến, nàng đi cùng với hai thằng quái và đã thay bộ quần áo khác coi lịch sự hơn. Chiếc jupe màu cà phê sữa và áo sơ mi ngắn tay màu hồng, giày trắng.

Tư Mạnh kéo Dung đến trước mặt Loan mắt nhung giới thiệu:

- Xin giới thiệu với anh, đây là Dung mà anh đã biết qua tài nghệ trong quán cà phê.

Loan mắt nhung vẫn giữ nguyên thái độ lười biếng ngồi dựa ghế. Hắn đưa tay ra bắt tay Dung:

- Mời ngồi!

Dung có vẻ hơi bất mãn về thái độ lạnh nhạt của Loan mắt nhung, một tên trùm du đãng mà nàng thường nghe nhắc nhở đến. Dung ngồi đối diện quan sát, hấn đẹp trai nhưng thái độ hơi kên kiệu. Nàng thất vọng vì thấy thái độ của Loan mắt nhung không đúng với sự tưởng tượng của mình.

Bọn Tư Mạnh, Dương húc tự động đứng dậy:

- Dung ngồi lại đây nói chuyện với anh Loan nhé!

Tự nhiên khi đối diện với Loan mắt nhung, Dung thấy bao nhiêu cái ngổ ngáo của mình biến mất, nàng hốt hoảng như một cô con gái nhà lành lần đầu tiên phải ngồi đối diện với bạn trai. Nàng níu Mạnh lại:

- Anh Mạnh ngồi đây chơi.

Tư Mạnh nheo mắt:

- Thôi, đừng đóng kịch, sao hôm nay hiền lành quá vậy? Loan mắt nhung đó, tôi làm vừa lòng cô rồi.

Nói xong, bọn Tư Mạnh bỏ sang bàn gần đó. Còn lại Dung và Loan mắt nhung. Trông Loan mắt nhung thật lạnh lùng, hấn dựa đầu trên thành ghế, đôi mắt hấn nhắm nghiền, coi như ngồi một mình, điều thuốc lá vẫn tiếp tục đưa lên môi, ánh lửa đỏ lập lòe, từng ngậm khói nhả ra nhàn hạ. Dung có cảm tưởng danh lự mình bị xúc phạm nặng nề. Nàng nhìn trước nhìn sau, nàng muốn đứng dậy đi ngay lập tức. Loan mắt nhung đã hút xong điều thuốc, hấn vẫn nhắm mắt, búng bừa bãi mẩu thuốc ra sàn nháy:

- Tài nghệ cô khá lắm, vào nghề lâu chưa?

Dung không ngờ Loan mắt nhung lại hỏi mình câu đó đầu tiên. Nàng thấy ghen lại ở cổ họng, nàng thấy ghét gã

coi trai ngời đối diện với mình. Nàng nói, giọng không còn giữ nổi bình tĩnh:

- Tôi nghe nói đến anh nhiều!
- Vậy hả, người ta nói sao?
- Nói anh là một người lịch sự và hào hoa lắm.

Mãi đến lúc này Loan mắt nhung mới mở mắt ra, hãnh cười nhạt:

- Cô thấy sao?
- Trái với điều tôi nghĩ và lời đồn đại...

Loan mắt nhung lúc này không còn giữ vẻ lạnh lùng nữa. Hãnh mở mắt to nhìn thiếu nữ:

- Em đẹp tuyệt!

Dung nhìn lại Loan, nheo mắt:

- Tại sao người ta lại gọi anh là Loan mắt nhung?

Giọng Loan mắt nhung trầm xuống:

- Lúc này không phải là lúc chúng ta lục vấn nhau, em đồng ý chứ?

Dung gật đầu, nàng tò mò quan sát Loan mắt nhung. Đôi mắt mở to như một con nai đang nhìn con vật lạ. Nàng thấy ở Loan mắt nhung như toát ra một mãnh lực hấp dẫn kẻ đối diện. Đôi mắt thật đẹp, to và trong, nhưng lại không có vẻ yếu đuối mơ màng của một người con gái. Trái lại, đôi mắt đó uy nghi khi khuôn mặt nghiêm lại. Khuôn mặt Loan mắt nhung vừa có vẻ thông minh, vừa lì lợm. Một vết sẹo lồi cao và đỏ ửng.

Nét mặt Loan mắt nhung dịu xuống. Hãnh cười nhỏ:

- Em là một cô bé thích tò mò nhưng bướng bỉnh.

Dung cười thành tiếng, giọng cười trong:

- Anh xem tướng Dung đấy phải không?

Thái độ của Loan mắt hung thay đổi đột ngột:

- Em qua bên này ngồi.

Đang cười, Dung bặm môi lại, nàng phụng phịu như một cô bé con hờn dỗi, nàng đứng dậy sang ngồi bên cạnh Loan mắt hung. Rất tự nhiên, Loan mắt hung choàng một tay qua vai Dung, nó vỗ nhẹ nhẹ vào chiếc vai tròn và mát:

- Khuya rồi đó, em nên đi về!

Dung im lặng một lát, nàng gật đầu:

- Anh đưa em về!

- Đưa về nhà em nhé!

- Không, về với anh cơ, em muốn xem anh sống ra sao?

- Ích lợi gì?

- Không cần biết ích lợi gì, nhưng em khát sống vậy.

Loan mắt hung nghiêm mặt:

- Em còn ba má không?

- Còn đủ cả!

- Tại sao em lại đi hoang như vậy? Em không biết rằng em đang sống với những kẻ đầu trộm đuôi cướp à? Kể cả anh nữa.

Dung thở dài:

- Chính em cũng là một con ăn cắp có hạng, hồi chiều anh đã thấy rồi đó. Em có bệnh ăn cắp, không ăn cắp không chịu nổi.

Loan mắt hung không ngờ cô bé lại dám thú thật một cách thẳng thắn như vậy. Mấy năm qua, Loan mắt hung

đã quen với cuộc sống này, hẳn không ngạc nhiên lắm khi nghe Dung nói điều đó, và hẳn tin ngay lời thú thật của Dung. Một căn bệnh, Loan mắt nhưng lắm bầm bắng, hẳn thấy mình có thể nói chuyện với nàng một cách thẳng thắn hơn, như một người con trai.

Loan mắt nhưng thân mật vỗ vai Dung:

- Được, em sẽ vừa lòng, nhưng ráng chịu mọi hậu quả do đời sống này đưa đến.

Dung lì lợm, nàng đưa một ngón tay ngoặc vào tay Loan mắt nhưng, nàng cười thật tươi. Loan mắt nhưng thấy người con gái này đẹp rực rỡ, mặc dù nàng còn ít tuổi theo Loan mắt nhưng đoán. Loan mắt nhưng nhìn đồng hồ:

- Muộn rồi đó, mình về đi!

Hai người đứng dậy, bọn bạn bè Loan mắt nhưng đứng dậy theo. Chúng đi theo Loan mắt nhưng ra cầu thang. Dương húc hỏi:

- Thế nào?

Loan mắt nhưng nhìn Dung trả lời bạn:

- Chương trình không có gì thay đổi.

Cả bọn nói chuyện ồn ào khi đi xuống cầu thang. Tư Mạnh vừa cười vừa hỏi Dung:

- Em thấy anh Loan mắt nhưng là người thế nào?

- Khinh người như mẹ!

- Vỡ mộng chưa?

Dung bướng bỉnh:

- Còn lâu!

Cả bọn cười vang. Lần đầu tiên trong mấy năm nay Loan mới thấy vui vui khi đi bên cạnh một người con gái. Một

giờ đêm, “băng” của Loan mắt nhưng về tới “tổng hành dinh”. Phong vành khăn đứng trước mặt Loan mắt nhưng trịnh trọng một cách khôi hài:

- Chắc quý vị đi chơi về mệt, tui có nấu cháo gà, nếu cần thì để tui sai vợ dọn lên.

Tư Mạnh hỏi một câu ngang phè:

- Ở đây có “ken cờ bi” không?

Loan mắt nhưng vỗ vai người bạn mới:

- Có đủ hết, cậu đừng có lo chuyện đó!

Tư Mạnh dụi mắt ngáp:

- Đêm nay có lẽ chúng ta phải nói chuyện nhiều, đề nghị anh cho em hít mấy bi để tỉnh táo con người.

Loan mắt nhưng quay sang Phong vành khăn:

- Anh lo chuyện đó nghe.

Dung đứng nhìn căn nhà, nhìn chiếc sân rộng, cây cối um tùm rồi nhìn Phong vành khăn. Nàng hỏi Loan mắt nhưng:

- Nhà này của ai vậy anh?

- Của cả bọn.

- Anh ở đâu?

- Không nhất định, nhưng anh nằm đây với anh Phong vành khăn hằng ngày.

Dung bỗng bật phì cười:

- Tên gì mà kỳ cục quá vậy?

Loan mắt nhưng đưa tay lên miệng suyt khẽ:

- Con nít, đừng hỏi lăng nhăng hư “giơ” hết.

Dung nín cười, theo Loan mắt nhung và đồng bọn vào nhà. Đối với Dung, tất cả mọi người ở đây đều có vẻ lạ lùng, cuộc sống vừa hỗn độn vừa bận thiu. Nhất là xung quanh chiếc bàn đèn, người nằm người ngồi ngổn ngang. Toàn là bọn quái.

Thấy bọn Loan mắt nhung vào, bọn người kia nhường chỗ. Phong vánh khăn lên tiếng:

- Yêu cầu các bồ nhường chỗ một lát. Ai đang hút dở lát hút tiếp, đêm còn dài.

Loan mắt nhung mời Tư Mạnh:

- Xin mời, tôi không ghiền đâu, anh có thể làm năm mười bi.

Phong vánh khăn nằm xuống một bên, đích thân tiêm thuốc. Tư Mạnh nằm đối diện. Căn phòng chỉ có một ngọn đèn dầu lạc nên tối mù mù. Loan mắt nhung ngồi xuống dưới chân Tư Mạnh, Dung ngồi cạnh. Phong vánh khăn nhìn nàng không nói gì. Điều thuốc được nướng cháy xèo xèo trên ngọn lửa.

Loan mắt nhung đưa tay lên miệng ngáp:

- Mọi quá anh Phong ơi, có nhân vật nào biết tầm quất không?

Phong vánh khăn ngừng tay, nhướng mắt lên, nhìn ra phía ngoài kêu:

- Thăng Lục Lạc đâu?

Từ phòng bên có tiếng thưa, một gã đàn ông hốc hác chạy sang. Hắn ở trần, trên cổ quấn một chiếc khăn rằn ri. Phong vánh khăn nói:

- Đấm lưng cho cho anh Loan mắt nhung.

- Dạ!

Gã mau mắn ngồi xuống cạnh Loan mắt nhắm:

- Dạ, đàn anh có cần giác hơi không, để nhà em xách đồ nghề sang luôn một thể.

Dung ngửi thấy mùi hôi hám từ người gã Lục Lạc xông lên. Loan mắt nhắm quay sang Dung:

- Em buồn ngủ không?

Dung lắc đầu, nàng ngồi tránh sang một bên. Loan mắt nhắm lại hỏi:

- Em tắm quất nhé!

Dung kêu lên:

- Anh này thật kỳ cục.

- Nếu cần tắm quất, sẽ có đàn bà tắm quất cho cô.

Dung lắc đầu nguầy nguậy. Loan mắt nhắm nói nhỏ:

- Có phòng riêng mà em!

Dung tò mò, nàng muốn biết cuộc sống của bọn người này ra sao. Nàng gật đầu:

- Không đau chứ hả anh?

- Tắm quất mà đau, rõ thật... Tắm quất khoái thấy mẹ!

Loan mắt nhắm giới thiệu với Phong vành khăn:

- Thượng khách của tôi, anh lo cho chu đáo giùm nghe!

- Dạ, đã được anh có lời "phụ đề Việt ngữ" thì nhà em phải cho chính con mụ vợ em hầu "quý cô nương".

Phong vành khăn đưa mắt ra hiệu cho một đứa nhỏ ngồi hầu hạ gần đó. Nó chạy đi. Tư Mạnh bắt đầu hút thuốc phiện, khói nhà mù mịt. Dung giao thiệp nhiều với bọn quái, nhưng chưa lần nào nàng tới chỗ này hoặc những chỗ tương tự. Nàng chỉ biết bộ mặt của bọn chúng trong

những chốn ăn chơi, những pha gay cấn trong lúc hành nghề. Khung cảnh này càng gợi thêm cho Dung sự tò mò, nàng nghĩ bụng, đây mới là cuộc sống thật của họ.

Một người đàn bà có tuổi đi ra. Chị ta đóm dáng và trang điểm son phấn như một mụ điểm già. Nhìn thấy Dung, chị ta cười để lộ nguyên bộ răng vàng hàm trên. Phong vành khăn nói với vợ:

- Em đưa đệ nhất phu nhân của đại ca vào phòng hầu hạ cho xôm trò nghe!

Cả bọn cười ồ làm Dung cũng thấy ngượng ngượng. Nàng đứng dậy theo vợ Phong vành khăn. Chờ cho Dung đi khỏi, Phong vành khăn háy mắt:

- Thế nào, đại ca có cần thêm một phòng ấm cúng đêm nay không?

Loan mắt nhung cời áo, nằm sắp xuống chiếu cho Lục Lạc đấm lưng:

- Như mọi lần!

Lục Lạc bắt đầu xoa bóp trên thân thể Loan mắt nhung. Loan nói với anh em:

- Mình bắt đầu bàn về vụ ngày mai thả Bé ra tù.

Người đàn bà dắt Dung vào một căn phòng khá lịch sự, ngọn đèn néon nhỏ làm ánh sáng trong phòng lờ mờ.

Người đàn bà thân mật vỗ vai Dung:

- Chị sẽ tâm quất cho em thật tuyệt vời, với thượng khách của anh Loan mắt nhung đâu có bê bối được.

Dung mỉm cười khiêm nhượng, nàng không buồn cãi chính, nàng nằm sắp xuống chiếc giường nệm trải "ra" trắng tinh. Bàn tay người đàn bà khéo léo vuốt nhẹ trên sống lưng nàng làm cho nàng rùng mình. Dung nhắm mắt lại, mặc cho hai bàn tay của chị ta dẫn nhẹ trên lưng

mình, tiếng tay đập trên da thịt gây nên những tiếng vang chóc chóc đều đặn. Những cái vuốt khi mạnh khi nhẹ làm khoái cảm từ những thớ thịt của nàng dâng lên.

Mười đầu ngón tay của người đàn bà véo thật êm ái trên da nàng. Dung cảm thấy khắp người nàng nhột nhột, nhưng trong sự nhột nhột đó có sự khoái cảm thật dịu dàng.

Chị đàn bà vừa đấm vừa hỏi nàng:

- Em thấy thế nào?

Dung không buồn trả lời, nàng chỉ ừ hử trong miệng. Chị đàn bà mỉm cười, chị đã đo lường được mức khoái cảm của Dung. Dung bỗng bật cười khúc khích:

- Nhột quá chị!

- Hôm nay chị sẽ trở hết tài nghệ để phục vụ "cương" của anh Loan mắt nhung.

Những cái đấm mỗi lúc một thêm giòn, Dung thấy mình tỉnh táo hơn lúc nãy. Chị đàn bà bắt đầu nắn bóp đến hai cánh tay, những khớp xương. Bàn tay chị ta đụng đến khớp xương nào là khớp xương đó kêu cụp cụp. Rồi đôi chân dài mịn màng của nàng cũng được xoa bóp cẩn thận. Dung cười khinh khích:

- Thôi chị ơi! Em chịu không nổi rồi...

Chị đàn bà vẫn ngon ngọt:

- Chưa đi đến đâu hết, chị chưa trở hết tài nghệ mà.

Những ngón tay của chị ta vờn thật nhẹ trên bắp chân nàng, trên cặp đùi no tròn của nàng, làm nàng rúm người lại.

Chị đàn bà nâng Dung ngồi dậy, chị ta ngồi sau lưng Dung. Hai bàn tay chị ta xòe ra chém đều đặn trên hai bả vai tròn của Dung. Những ngón tay nắm lấy vai bóp nhẹ

nhẹ lần lên cổ, Dung thấy khắp người mình khoan khoái, nàng lim dim mắt. Những ngón tay lại lần xuống chân tóc xoa vuốt.

Chị đàn bà ngừng tay, rút chiếc khăn mùi soa trong áo ra. Chị ta lót vào hai bên tai giật, Dung nghe tiếng kêu rắc. Nàng ngạc nhiên hỏi:

- Tai mà cũng kêu hả chị?
- Gân nó giãn ra thì phải kêu chứ sao, chị còn có thể làm cho mũi em kêu được nữa kìa.

Dung nghi ngờ, nhìn vào bàn tay kỳ diệu của người đàn bà:

- Em nghi ngón tay chị kêu quá!

Chị đàn bà lắc đầu:

- Nhiều người cũng nghĩ thế, nhưng thật ra là xương và gân kêu, phải nghệ thuật lắm mới làm được...

Chị đàn bà buông tay, chị ta ngồi đối diện Dung:

- Em thấy thế nào?

Dung thở phào:

- Khoan khoái vô cùng, tất cả mọi mệt mỏi đều tan biến đi đâu hết.

Chị đàn bà nhìn thân hình nở nang của Dung tấm tắc khen:

- Chị ao ước chỉ đẹp được bằng nửa em thôi, hồi xưa khi còn trẻ, chị cũng thuộc loại có hạng mà đâu có bằng em. Em mà sánh với Loan mắt nhung thì vừa đẹp đôi. Hấn trông cũng đẹp trai ghê đây chứ, không ngờ hấn...

Dung tròn mắt nhìn người đàn bà:

- Không ngờ sao hả chị?

- Không ngờ hấn lại chì như vậy. Chị nghe người ta nói Loan mắt nhưng học hành khá lắm, đâu cỡ tú tài chi đó. Hấn vừa chì vừa mưu trí. Không mưu trí thì đâu có cầm đầu được dân giang hồ. Ngay như chồng chị cũng phải...

Dung ngắt lời:

- Chắc anh Phong cũng chì hả chị?

- Hồi còn trẻ hấn tung hoành ở bến xe, vào tù ra khám hoài vì tội chém người. Vậy mà nay phải phục Loan mắt nhưng đó, thì em biết Loan mắt nhưng có hạng thế nào. Trước khi chồng chị và "băng" Loan mắt nhưng kết nghĩa với nhau đã chém nhau từng bưng. Sau này anh Phong cảm cái anh hùng của Loan mắt nhưng mới bắt tay nhau, riết rồi thân. Em mà lấy được Loan mắt nhưng thì "tương lai" lắm chớ.

Dung tò mò hỏi:

- Bộ anh Loan mắt nhưng bảnh lắm sao?

Chị đàn bà có vẻ thành kính:

- Không bảnh sao cầm đầu nổi hầu hết những tay giang hồ ở đây, anh ăn ở còn có cái đức nên anh em rất mến phục.

Dung phì cười về tiếng "có tương lai" của chị đàn bà. Chị ta lại lầm tưởng là Dung không tin lời chị:

- Ủa, em không tin sao, không nói lớn làm chi, chỉ như chị đây thôi, bây giờ chỉ ngồi mà ăn. Một ngày thu hàng mấy ngàn bạc.

- Thu tiền gì hả chị?

- Hàng chục mâm đèn, mấy ổ em út, sòng nữa. Còn băng Loan mắt nhưng chỗ nào cũng có người.

Dung giả vờ ngây thơ:

- Không cho Loan mắt nhưng xía vô thì hấn làm gì được?
- Đàn em của hấn phá hết đường làm ăn. Trước hấn cũng đến đây phá, thanh toán nhau tưng bưng. Riết rồi chơi không lại hấn nên phải chịu.
- Chắc vợ chồng chị ghét Loan mắt nhưng lắm nhỉ?
- Đáng lý ra phải căm thù hấn, nhưng giao thiệp với hấn thấy hấn là người tốt, riết rồi mến. Hấn giỏi thật, tổ chức lại hết trơn.
- Tổ chức sao hả chị?
- Tổ chức đủ thứ, những thằng đàn em chịu nhất là vụ hấn lấy tiền kiếm được nuôi mấy thằng bị tù, hấn không dùng sức mạnh ăn hiếp anh em...

Chị đàn bà tới tủ lấy bộ quần áo đàn bà bằng lụa mỏng trao cho Dung:

- Em bận đỡ bộ này, chị mới may cho em út, chúng chưa bận lần nào...

Dung mặc quần áo xong, chị đàn bà hỏi:

- Em nằm đây ngủ luôn hay ra ngoài nằm với Loan mắt nhưng?
- Cho em ra ngoài đó.

Bằng Loan mắt nhưng đang bàn tán về vụ của Bé, thấy Dung ra, họ im bặt đưa mắt nhìn Loan mắt nhưng. Hấn nói:

- Mình cứ tiếp tục, người nhà cả mà.

Dung ngồi xuống cạnh Loan mắt nhưng, hấn kéo Dung vào lòng:

- Thế nào, được không?

Tự nhiên Dung thấy mình bẽ lên, cái ngổ ngáo của nàng mọi khi tan biến đâu mất, nàng nhẹ gật đầu. Loan mắt nhưng ngồi dựa đầu vào vách, hấn dang tay đỡ Dung kéo nàng dựa người vào lòng mình, hấn vuốt ve nàng:

- Trông em càng về khuya càng đẹp lộng lẫy, em đẹp hơn hồi chiều rất nhiều.

Loan hỏi tiếp:

- Em buồn ngủ không?

Dung lắc đầu, nàng bạo dạn hơn:

- Em ngủ luôn trong lòng anh không được sao?

Loan mắt nhưng hôn lên má nàng:

- Dĩ nhiên là được!

Mâm cháo gà từ dưới nhà mang lên bốc khói nghi ngút. Phong vành khăn mời:

- Xin mời anh em ăn cho đỡ dạ, mình còn phải bàn nhiều chuyện.

Dung thấy mâm cháo chỉ có bảy tô, những kẻ nằm hút trước khi Loan mắt nhưng vào giờ đã biến đâu hết. Quanh mâm chỉ còn lại bằng Loan mắt nhưng và Phong vành khăn.

Loan cúi xuống, nói nhỏ vào tai Dung:

- Em dùng một tô nhé!

Tư Mạnh vừa ăn vừa xuýt xoa:

- Cháo nấu ngon tuyệt, ở trong hộp mà được đớp một tô như vậy thì có bị kêu thêm một năm nữa em cũng chịu liền.

Loan mắt nhưng ăn đến loáng một cái là xong tô cháo:

- Bây giờ mình bàn tiếp kế hoạch đỡ đòn cho Bé. Tôi đề nghị thế này: "Băng" của mình đứng dọc theo cửa công an và theo dõi hăn. Nếu êm thì thôi, mà không êm mình phải ra tay. Tôi tin chắc hăn ra khám không phải chỉ mình biết, mà nhiều băng nhóm khác cũng đã biết rồi, chúng nhất định ra tay mà. Khi tôi ở tù lần thứ hai, tôi nghe nhiều dư luận đòi ăn thua đủ với hăn khi hăn bước chân ra khỏi khám.

Phong vành khăn nói:

- Tôi biết tính cha đó, hăn không chịu ai giúp hết. Hăn thuộc loại tay tổ, chết thì thôi chứ đâu có chịu...

Loan mắt hung gay gắt:

- Mặc hăn, việc mình, mình cứ làm, không lẽ để tụi nó chém chết anh Bé sao? Nếu không ai dám chơi thì mình tôi, cuộc bàn cãi vừa rồi coi như bỏ.

Phong vành khăn nhũn nhặn:

- Đừng nóng, mình bàn chuyện phải có ý kiến này, ý kiến kia chứ. Tôi thấy ý kiến của anh Loan chưa đủ, mình chỉ bảo vệ hăn ra khỏi khám chưa đủ, mà còn phải theo dõi hăn từng bước. Kẻ thù của Bé không đại gì thanh toán ngay ở cửa công an. Chúng phải chờ cho Bé về đâu đó rồi mới hành động. Điều quan trọng nhất là mình phải biết rõ những kẻ nào muốn ăn thua đủ với Bé.

Dương húc gật gù:

- Sáng sớm mai mình sẽ biết rõ, đêm hôm nay bọn Tý què đi lấy tin khắp nơi.

Loan mắt hung suy nghĩ:

- Ý kiến của anh Phong rất hay, nhưng mình có nên ra mặt ngay không, hay chờ khi bọn kia ra tay mình mới ra mặt?

Những người có mặt ở đó đều đồng ý chỉ ra mặt khi nào Bé bị kẻ thù ra tay trước. Loan mắt nhung gật đầu:

- Được, nhưng mình phải lẹ lảm mới được, chỉ trong chớp mắt Bé có thể gục ngay.

Dung đã ngủ thiếp trong lòng Loan mắt nhung. Hấn nhìn xuống khuôn mặt còn nét thơ ngây của thiếu nữ. Hấn tự hỏi tại sao nàng lại dẫn thân vào cuộc đời giang hồ này làm gì. Về khuya, cuộc bàn cãi nhạt dần. Loan mắt nhung nhờ vợ Phong vành khăn đưa Dung về phòng. Loan mắt nhung nói với anh em:

- Chúng ta cứ thế mà hành động, bây giờ anh em có thể đi ngủ.

Loan mắt nhung hất hàm hỏi Phong vành khăn:

- Anh có "máy ru ngủ" cho bọn này không?

- Dĩ nhiên có, tôi sẽ đưa anh em xuống xóm. Còn anh Loan chắc khỏi?

Nói xong câu đó, Phong vành khăn nhìn Loan mắt nhung tủm tỉm cười. Mặt Loan vẫn thản nhiên như không. Bọn Dương húc đi khỏi, Loan mắt nhung còn nằm lại bên khay đèn với Phong vành khăn. Hấn lại tiếp tục tiêm thuốc:

- Làm một vài bi chớ?

Loan mắt nhung còn ngần ngại. Phong vành khăn khuyến khích:

- Nên làm lắm, cậu mà dờ ọc em khi cho đó!

Điều thuốc đã tiêm xong, Phong vành khăn quay dọc tẩu sang phía Loan mắt nhung. Chờ cho Loan mắt nhung hút hết điều thuốc. Phong vành khăn hỏi:

- Cậu bắt được em này ở đâu mà thơm quá vậy?

- Trong băng vồ xể của Tư Mạnh!

Phong vánh khăn ngừng tay tiêm thuốc:

- Dữ thần vậy sao, tôi cứ tưởng là con nhà lành chớ!
- Chẳng biết lành hay rách, nhưng thấy thớm thì làm đại, mình giang hồ mà nhân nghĩa quái gì!

Phong vánh khăn tắc lưỡi:

- Thật đời sống mình chưa biết ra sao, được thêm cái gì hay cái đó, tội gì mà chê...

Loan mắt nhưng nắm gác tay lên trán lơ mơ. Tự nhiên nghe câu nói của Phong vánh khăn, Loan mắt nhưng buồn bã, hẳn thấy mình thay đổi quá nhiều rồi. Mấy năm qua, Loan sống trong không khí bạo tàn của bọn giang hồ, hẳn đứng đưng, tình cảm như chai lại. Không còn gì hết. Đôi khi Loan mắt nhưng như quên đi trước kia hẳn đã có một gia đình, một người em thật ngoan. Chính Loan đã cho em mình, những lời khuyên nhủ đẹp đẽ. Loan mắt nhưng thở dài, lẩm bẩm:

- Mình hỏng rồi!

Trong đêm nay, bỗng Loan mắt nhưng nhớ thật nhiều chuyện. Loan mắt nhưng nhớ đến Xuân, cái chết tủi nhục của nàng. Loan thấy mình vẫn còn yêu người con gái đó, hẳn không thể nào quên được những giọt nước mắt của nàng, những giọt nước mắt của mình đêm nào đã nhỏ lên xác nàng. Những đồng tiền của nàng đã giúp Loan qua cơn đói. Tình nghĩa và hình ảnh đó không bao giờ phai nhòa trong tâm trí Loan.

Loan mắt nhưng đưa tay lên gãi, nó thấy một hàng chữ xăm trên cánh tay mình: "Ơn đền oán trả". Loan mắt nhưng chẳng nhớ mình đã xăm hàng chữ đó từ bao giờ. Ừ, hình như sau một vụ thanh toán đẫm máu, một lần nhớ đến Xuân. Kẻ thù đó, kẻ thù gây ra cái chết cho Xuân

ngày nay là ai và đang ở đâu, Loan mắt nhắm vẫn đang để tâm tìm kiếm mà vẫn không thấy.

Phong vành khăn hút liên tiếp mười điều thuốc, thấy Loan mắt nhắm nằm lơ mơ, hấn nghĩ Loan mắt nhắm đã say thuốc. Phong đưa chân sang khều Loan:

- Sao, say thuốc hả?

Loan choàng mở mắt:

- Cái gì?

Phong vành khăn mỉm cười:

- Cậu bị ép phê rồi!

- Không!

Phong vành khăn bẻ những ngón tay mình kêu cụp cụp:

- Thôi, cậu vào với em đi, để người ta chờ đò con mắt.

Loan mắt nhắm uể oải ngồi dậy, tự nhiên nói:

- Thật tình tôi chả còn thiết gì hết.

- Ừ, cái giống thuốc phiện nó vậy đó.

Loan mắt nhắm vươn vai:

- Bây giờ tôi chỉ muốn ngủ một phát!

Phong vành khăn tắc lưỡi:

- Tính vậy sao ổn? Đã mang về đến đây rồi mà bỏ thì phí quá, không nhiều thì cũng phải đưa duyên, nếu như cậu chán thì bán lại cho tôi.

Loan mắt nhắm bỗng sa sầm mặt lại:

- Anh nói thế nghe không được rồi đó.

- Sao vậy?

- Tôi bảo không nghe được.

Thấy Loan mắt nhưng bắt đầu nổi nóng, Phong vành khăn đành cười làm lành:

- Anh em mà, nói đùa nhau một phát đã vội nổi nóng rồi.

Loan mắt nhưng thấy mình chẳng nên gây sự bất hòa với anh em vì một đứa con gái, hấn cười:

- Em nằm ở đâu vậy?

- Trong phòng vợ chồng tôi, chỗ mọi khi anh vẫn mang gái tới.

Loan mắt nhưng đứng dậy:

- Cảm ơn, còn anh và bà xã ngủ ở đâu?

Phong vành khăn xoa tay:

- Đừng lo chuyện đó mất vui đi!

Loan mắt nhưng uể oải đi vào phòng, cánh cửa khép hờ, ở trong đó ánh đèn ngủ màu hồng nhạt làm căn phòng thêm mờ ảo.

Dung nằm ngủ trên giường, nàng ôm một chiếc gối dài vào lòng, khuôn mặt nàng thật bình thản. Hai cánh tay trắng muốt, Loan mắt nhưng nhìn thấy cả những sợi lông tơ ở cánh tay Dung óng lên dưới ánh đèn. Loan nhìn thân thể đó, lớp lụa mỏng làm tăng thêm sự quyến rũ. Loan mắt nhưng nhẹ nhàng ngồi xuống nệm, chiếc giường khẽ rung rinh.

Dung tựa mình, nàng lơ đãn tay ôm gối. Hơi thở đàn ông ấm áp phà trên cổ nàng. Một nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên môi làm nàng thức giấc. Nàng mở mắt nhìn sững vào mặt người con trai. Anh mắt nàng dịu lại:

- Anh!

Loan mắt nhưng gỡ cái gối ôm ra khỏi tay Dung. Hấn quăng vào một góc giường, ngã người xuống nằm cạnh

nàng. Dung bỗng cảm thấy hồi hộp trong lòng. Nàng là một cô gái táo tợn, không ngờ khi nằm bên cạnh Loan mắt nhung nàng thấy lúng túng. Trước khi gặp gỡ Loan mắt nhung, Dung đã nhất quyết mình không tiếc anh chàng một cái gì, vậy mà lúc này nàng bỗng có ý định thay đổi hẳn ý định. Nàng nhìn vào vẻ mặt tự tin của Loan mắt nhung, nàng thấy mình không thể để cho hẳn hưởng thụ một cách ngon lành được, hẳn đã chẳng từng kiêu kỳ với mình là gì:

- Anh ngủ ở đây à?

Loan mắt nhung hôn lên chiếc cổ trắng như ngó sen của nàng:

- Dĩ nhiên, không ngủ ở đây thì ngủ ở đâu?

Dung tự nhủ, đó, hẳn lại giở cái giọng đó ra. Nàng xô Loan mắt nhung:

- Còn lâu, tôi cấm anh không được đụng vào tôi!

Loan mắt nhung cười ngẩn, tiếng cười rít lại trong hàm răng:

- Thật hả?

Dung vùng ngồi dậy, Loan mắt nhung đưa tay lên vít nàng xuống:

- Đừng giỡn mặt, khó sống đó!

Dung xẵng giọng:

- Anh làm gì tôi?

Loan mắt nhung bỗng phì cười:

- Thôi, đừng ngây thơ cụ, nghe tỏm lăm, làm gì hả?

Dứt lời, Loan mắt nhung đè nghiêng Dung xuống hôn lên mặt lên môi Dung, Dung vùng vẫy kêu ú ớ:

- Kỳ không?

Loan mắt nhưng cười khúc khích:

- Làm như nỡn nường lắm ấy.

Dung thở hỗn hển:

- Không nỡn nường nhưng chưa thằng nào đụng được vào tôi.

Loan mắt nhưng tròn mắt nhìn Dung rồi lại phì cười:

- Thôi, bà đừng hù nhà con nữa!

Một cánh tay Dung bị Loan mắt nhưng nắm đè lên không cựa quậy được:

- Ai thèm hù!

- Thật hả, nhắc lại câu vừa rồi coi!

- Chưa thằng nào đụng được đến người con này hết.

Vẫn giọng giễu cợt, Loan mắt nhưng nói:

- Á, à, em là con nhà lành có tiết hạnh, nhà nước làm chứng phải không? Viện Pasteur hay nhà thương Từ Dũ?

Dung đập lung tung:

- Ghét mặt anh!

Loan mắt nhưng vừa đỡ những cái đập của Dung vừa nham nhở:

- Mặt anh đẹp trai vậy mà em ghét sao?

Dung bực tức:

- Ghét cái giọng anh!

- Giọng anh du dương như hát mà cũng ghét sao?

Nàng nghĩ đến việc sử dụng cánh tay còn lại. Nhưng Loan mắt nhưng đã nắm được cổ tay nàng:

- Chẳng lẽ anh chịu thua em sao?

Dung thúc thủ, nàng bực phát khóc, nàng nói to:

- Anh đều giả!

Nàng ngoái mặt cắn vào tay Loan một cái đau điếng. Hả buông nàng ra một cách dễ dàng, hả ngồi dậy lặng lẽ nhìn Dung, nhìn chỗ tay mình bị cắn. Dung im bật, đôi mắt nàng lăm lét nhìn Loan mắt hung. Thành linh, Loan mắt hung vung tay tát đến bốp một cái vào má Dung, Dung ngã vật ra giường, nàng lồm cồm bò dậy, thêm một tát nữa, Dung chúi người xuống. Dung bật khóc, Loan mắt hung hung dữ đè nghiêng lên nàng. Dung nhát đòn, nàng giơ tay che đầu, nhưng Loan mắt hung đã gỡ tay nàng. Dung nhắm nghiền mắt, nàng bỗng cảm thấy một cái hôn ấm áp đặt lên má nàng, ngay chỗ mấy vết tay bốp rát của Loan mắt hung.

Dung từ từ mở mắt, nước mắt nàng chan hòa trên đôi má bầu bĩnh. Loan mắt hung lấp kín những tiếng nức nở trên môi nàng. Hai tay nàng xuôi xuống, nàng rên rĩ:

- Sao anh lại đánh em?

Loan mắt hung kéo chiếc mền mỏng phủ lên thân thể Dung. Hả nằm xuống, nhìn vào khuôn mặt chan hòa nước mắt của nàng. Hả dùng ngón tay trở gạt những giọt nước mắt đang lăn dài trên cặp má bầu bĩnh:

- Em hối hận không?

Loan mắt hung hỏi, Dung lắc đầu. Nàng không trả lời. Loan nhớ đến những giọt nước mắt của Xuân đêm nào, những giọt nước mắt thật xót xa, nhục nhằn. Và rồi nụ cười rạng rỡ của nàng nở ngay ra sau đó. Mấy năm qua rồi, sau mỗi lần ngủ với một người con gái nào đó, Loan mắt hung lại nhớ đến Xuân. Hình ảnh của Xuân dường như không thể nào phai nhòa được trong tâm trí Loan, dù hả đã trở nên một kẻ tàn bạo, lăm lì.

Với người con gái này, trong đêm nay, Loan mắt nhắm cũng chỉ nghĩ đến trường hợp qua đêm. Loan mắt nhắm vuốt ve trên khuôn mặt còn hoen ố nước mắt của Dung.

- Lỡ làng hết cả rồi, anh không ngờ em còn...
- Em có thể về sống được một cuộc đời đàng hoàng, còn kịp...

Dung lặn người ôm lấy Loan:

- Em không về đâu hết, em sẽ ở với anh!
- Không được, em thấy cuộc sống bê bối của anh rồi chứ, anh nói thật, em nên tránh. Bây giờ vẫn còn kịp mà!

Loan mắt nhắm thở dài, nói tiếp:

- Tại sao em lại cứ thích sống bê bối vậy, em chỉ là một đứa trẻ tò mò.

Dung cười nhẹ:

- Em là con nít, nhưng em khoái sống vậy. Em thích làm vợ anh.
- Em bắt mẫn cái gì?
- Không bắt mẫn gì hết, ở nhà em rất sung sướng.
- Em loạn!

Dung gật đầu:

- Đúng, em thấy mình có khuynh hướng sống một cách như... các anh!

Loan mắt nhắm bẹo má Dung:

- Sao em không nói thẳng là đầu trộm đuôi cướp cho được việc.

Dung cười nhỏ. Loan mắt nhắm với tay tắt đèn:

- Khuya lắm rồi đó, ngủ đi, mai anh còn nhiều việc phải làm.

Căn phòng tràn ngập bóng tối, tiếng Dung nũng nịu:

- Anh đã man một cây, đánh người ta vỡ cả mắt cả mũi ra.

Loan mắt nhưng hừ một tiếng:

- Ai bảo đáo để?

- Không đáo để, để anh làm trời à!

o o o

Loan mắt nhưng ngồi tận trong góc quán. Nó đã hút suốt từ sáng đến giờ không biết bao nhiêu thuốc lá. Những điếu thuốc lá hút dở dang, bẹp gí còn ngùn khói, ly cà phê nguội tanh nguội ngắt mới vơi được phân nửa. Loan mắt nhưng xem đồng hồ: Chín giờ sáng. Chiếc xe bit bùng chở phạm nhân được trả tự do đã vào trong công an từ lúc tám giờ.

Loan mắt nhưng lo lắng, không biết Bé có được trả tự do ngay hay sẽ bị bắt lại về một tội gì khác.

Dung ngồi cạnh, nàng quan sát Loan mắt nhưng, hẩn lằm lì một cách dễ sợ, đôi mắt giấu sau màu kính râm luôn luôn hướng ra đường. Dung bần khoăn:

- Sao lâu quá vậy anh?

Loan mắt nhưng nắm lấy bàn tay nàng bóp nhè nhẹ:

- Con nít đừng lộn xộn.

Dung ngáp:

- Em buồn ngủ quá, tại đêm qua thức khuya đó.

Loan mắt nhưng nhếch mép cười:

- Ai bắt đâu?

Dung nhìn Loan mắt nhưng một cách tình tứ, nụ cười nàng thật tươi:

- Tại anh đó!

- Tiếc hả?

Dung lắc đầu. Sau một đêm ở cạnh Loan mắt nhưng, Dung thấy mình thật sự đã dẫn thân vào cuộc đời giang hồ, một cuộc đời không có ngày mai. Dung đã từ bỏ hết, từ bỏ cả một gia đình mà nàng đang được nuông chiều. Dung tự hỏi mình có dại dột không?

Nàng nhìn Loan mắt nhưng, hãnh lạnh lùng đứng đưng như không hề biết có nàng bên cạnh. Lúc này hãnh chỉ nghĩ đến một nhân vật Bé nào đó, mà một lần đã ra ơn cho hãnh.

Dung biết, Loan mắt nhưng lúc này không phải là lúc dành cho nàng. Người con trai đó lạnh lùng, ít cười, ít nói, thường xuyên tàn bạo, nhưng không phải là không tình cảm. Hãnh rất nhiều tình cảm, mà Dung đã nhìn thấy trong đôi mắt đẹp của hãnh hồi đêm qua!

Dung thấy mình yêu người con trai đó ghê gớm, hãnh có một dĩ vãng chắc chắn đau khổ, nhưng sao hãnh vẫn phảng phất nét hào hoa lịch sự của một con người có ăn học. Dung tự nhủ mình sẽ tìm hiểu hãnh, tìm hiểu lý lịch gã con trai ngang tàng mà mình đã trót yêu thương này.

Dung nghĩ đến gia đình, đến cha, đến tình yêu thương của ông, sự nuông chiều của mẹ. Ông bà thường nói:

- Ba má chỉ có mình con thôi đó, con không thiếu thốn gì...

Những lúc đó người Dung lạnh đi, mới tí tuổi đầu nàng đã từng nhúng tay vào các vụ vồ xế của băng Tư Mạnh. Sự tò mò của cô gái con nhà giàu đã đi quá trớn. Nhiều khi

Dung mơ ước cha mẹ đăng báo từ mình luôn. Nàng càng loạn, càng bê bối, cha mẹ nàng càng không rầy la nàng, mà chỉ nhẹ nhàng khuyên bảo. Nàng muốn bật khóc.

Dung nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng của Loan mắt nhắm. Tại anh đó, tại anh mà em không còn mặt mũi nào về nhà. Loan mắt nhắm vẫn tiếp tục mỗi thêm một liều thuốc lá nữa, tàn thuốc xám cong vòng rơi xuống quần mà hấn cũng không hay. Loạn mắt nhắm gỡ điếu thuốc lá ra khỏi môi, hấn bóp tắt điếu thuốc bằng hai đầu ngón tay, thả vào trong cái gạt tàn đã đầy ắp:

- Quái thật, giờ này vẫn chưa ra là sao vậy?

Ở cửa công an, gác gác có một vài người được trả tự do. Tý què từ ngoài cửa bước vào, nó xách một cái thùng đánh giày, ngồi thụp xuống chân Loan mắt nhắm, nhắc chiếc giày lên lau chùi:

- Em thấy thêm hai thằng nữa xuất hiện, chúng ngồi bên quán cà phê gần đây, tụi nó bàn chuyện trả thù anh Bé, chúng sẽ chơi đòn giang hồ. Chờ anh Bé ra khỏi cửa là cụp liền.

Loan mắt nhắm lạnh lùng ra lệnh:

- Báo cho bọn Dương húc biết, phải hạ bọn đó trước. Bảo chúng gây chuyện đi.

Tý què dạ một tiếng, đứng dậy chạy vụt ra khỏi cửa. Loan mắt nhắm nhìn theo chép miệng:

- Đành vậy, anh Bé có quá nhiều kẻ thù.

Dung tròn mắt hỏi:

- Như vậy là sao hả anh?

Loan mắt nhắm nhìn đăm đăm vào Dung:

- Con nít tò mò hoài.

Dung phụng phụ:

- Em không bằng lòng anh kêu em là con nít đầu.

Dương húc lăm lì vào quán cùng với một tên đàn em to con. Hấn ngồi án ngữ trước mặt hai gã con trai. Đôi mắt trắng dã của hấn nhìn láo liên. Quán không đông khách lắm, khi hành động xong hấn có thể vượt ra cửa một cách dễ dàng.

Hai gã con trai ngồi ở bàn phía trước đang nói chuyện:

- Đ.m, tao mà không hạ nổi nó tao làm con chó, tao chờ nó suốt mấy năm trời nay rồi.

Gã kia chống tay lên cằm, lơ đãng nhìn ra ngoài đường:

- Phải làm cho lẹ, tao chắc không phải chỉ có tụi mình, còn ít ra vài thằng nữa muốn hạ thằng Bé. Chờ nó ra khỏi cửa khoảng mười bước thôi, đi quá là có thằng khác ra tay liền.

Dương húc cúi xuống nói nhỏ với đàn em:

- Mà sẽ làm thằng trong, tao thằng ngoài. Nhớ một điều là mình đừng đánh quá ba phát, một phát càng hay.

Tên đàn em tự tin:

- Được mà anh, tôi thiện nghệ ở cái vụ đó.

Dương húc nhếch mép cười, hấn nhìn đồng hồ rồi nhìn ra đường:

- Bé sắp ra rồi đó, mình cản mũi chúng đi.

Tên đàn em đứng dậy, hấn hỏi lớn:

- Bà chủ, chỗ đi tiểu đâu bà?

- Bước vô trong nhà đó anh!

Tên đàn em đi thẳng vào trong, Dương húc chờ cho lúc cái màn cửa ngăn cái quán và nhà trong khép lại, hấn

mới đứng dậy, rút một điếu thuốc lá gắn lên môi, nhìn trước sau như muốn kiểm lửa. Hắn đứng dậy tới trước gã ngồi phía ngoài, cúi xuống hỏi lịch sự:

- Anh có lửa xin vui lòng cho...

Tên đàn em của Dương húc cũng vừa bước ra, một bàn tay nó đút vào ngực áo, hắn đi thật nhẹ tới gã ngồi phía trong. Hai gã con trai vẫn vô tình không để ý.

Tên ngồi ngoài móc bật lửa ra bật môi thuốc cho Dương húc.

Đầu điếu thuốc cháy đỏ, Dương húc cảm ơn, hắn hít một hơi thuốc dài thổi thẳng vào mặt địch thủ. Nhanh như chớp, bàn tay Dương húc vung lên, chém thẳng cánh vào cổ địch thủ. Tên đàn em của Dương húc cũng vừa hạ tay. Hai tên con trai giật người lên, đổ gục xuống. Nhưng rất lạ lùng, Dương húc và tên đàn em đã đỡ lấy, không để cho hai thể xác mềm nhũn đổ xuống gây tiếng động.

Dương húc để địch thủ ngồi gục ngay ngắn trên bàn như người say rượu. Cả hai châu đầu vào nhau, Dương húc và đàn em hành động thật nhanh khiến bà chủ quán không thấy kịp. Xong xuôi, Dương húc và tên đàn em đi ra, bà chủ quán ngược lên, bà suýt kêu lên thì Dương húc đã móc tiền ra để lên mặt quầy:

- Trả tiền, chỗ dư cho chị luôn!

Bà chủ quán ngơ ngác, nhìn Dương húc, nhìn hai kẻ nằm gục trên bàn. Dương húc hiểu ý:

- Nó không chết đâu, mấy phút nữa là tỉnh dậy, chị làm ơn cầm miệng giùm.

Gã đàn em mân mê vào chuôi dao. Bà chủ quán cuống lên:

- Dạ! Dạ!

Dương húc nhếch mép:

- Chị biết điều đó!

Vừa lúc đó. Bé ra khỏi cửa công an, hẩn nhìn trước nhìn sau rồi rảo bước đi. Thèo Bèo đứng bên kia đường, trước quán Loan mắt nhung ngồi. Thèo Bèo quay vào chờ lệnh, Loan mắt nhung gật đầu. Hẩn băng qua đường theo Bé.

Thèo Bèo đi theo Bé tới trưa, Bé rẽ vào một hàng cơm đông khách. Hẩn tìm một bàn trống trong cùng ngồi:

- Cho một đĩa cơm sườn, hai đồng rượu đế!

Thèo Bèo ngồi cùng bàn, hẩn cũng kêu một đĩa cơm và một ly đá lạnh, vừa kêu vừa đưa mắt quan sát Bé. Khuôn mặt vuông chữ điền đen sạm, đôi mắt lúc này trông có vẻ hiền lành nhưng vẫn không giấu được nét hung bạo sẵn có, cặp lông mày xéch ngược giao nhau.

Thèo Bèo nhìn thấy ở cánh tay Bé có những hình xăm quái gở. Thèo Bèo chép miệng xia răng, rồi nâng ly đá lạnh lên uống ừng ực. Gã đặt ly xuống, vươn vai, ngáp, gã vắn vẹo người cho những lóng xương kêu côm cốp. Thèo Bèo vô tình chạm vào chiếc ly, chiếc ly đổ nghiêng, nước túa ra bàn. Bé hét lên:

- Đ.m, mày, đổ mẹ cả nước vào người ta rồi!

Thèo Bèo hoảng hốt:

- Dạ em xin lỗi ông anh, em vô ý!

Nhìn cái quần thẳng nếp của mình mà Bé cho là đẹp nhất bị loang nước, Bé nổi sùng nắm đầu Thèo Bèo:

- Đ.m, chó chết, tao muốn yên thân mày không để cho yên, bố mày bóp cổ chết ngắc bây giờ, cái quần của tao!

Thèo Bèo van lạy như tể sao:

- Em lạy anh, anh tha cho em, em xin cởi áo ra lau.

Bé vẫn còn cúi, hấn dang tay xáng cho Thèo Bèo một cái bốp vào mặt, làm Thèo Bèo ngã lăn ra đất. Người trong quán thấy vậy, nhao lên xin:

- Thôi, bác tha cho nó, nó lỡ tay.

Thèo Bèo bò lồm cồm dưới đất, cởi liền áo ra chùi lấy chùi để lên cái quần của Bé. Bé găm lên:

- Đ.m, cút ngay cho khuất mắt, đứng lảng cháng ở đó bố mày quất cho một cái đá chết tốt bây giờ.

Thèo Bèo mặc lại chiếc áo nhem nhuốc. Sau khi trả tiền cơm, hấn lúi ra khỏi quán rồi ù té chạy...

Bé vẫn hậm hực, hấn cắn nhẩn:

- Đ.m, vừa ra khỏi khám đã xui rồi, biết bao giờ quần mình mới khô.

Hấn cúi xuống lau lại quần, hấn bỗng dừng tay ở túi quần mình, một cái gì cứng cứng như một xấp giấy. Hấn rút ra, một gói giấy nhật trình gói vuông vức, cái gì thế này, hấn bóc vội tờ báo ra: tiền, tiền nhiều quá vậy, ở đâu ra?

Bé thấy choáng váng cả người, mồ hôi hấn rịn ra trên trán, vẻ mặt ngơ ngác của Bé làm những người chung quanh chú ý. Một tờ giấy nhỏ rơi ra, Bé lượm lên xem: "Có một chút tiền vặt, đàn em xin biểu ân nhân xài chơi. Mong đại ca đừng thắc mắc".

Mảnh giấy không ký tên. Bé đã hiểu, hấn trở lại bình tĩnh và đút tiền vào túi. Hấn xía răng một cách bình thản coi như không có chuyện gì xảy ra.

Bé trả tiền, đứng dậy, bình tĩnh đi ra khỏi quán. Hấn nhìn trước nhìn sau, hấn biết rằng trong đám người đông đảo kia có nhiều đôi mắt đang theo dõi mình.

Thèo Bèo đứng lấp ló ở một góc đường, hấn nhìn theo Bé, đưa tay lên sờ má. Hấn nhún vai, lạ lùng thật, trong đời

“mối” của mình chỉ móc túi người ta lấy tiền, bây giờ lại phải cho tiền thiên hạ mà còn ăn đòn. Thèo Béo chạy ù về nhà, hăn thay quần áo, lấy xe gắn máy phóng thẳng ra quán Thanh Thế. Loan mắt hung và Dung đang ngồi ăn cơm trưa ở đó. Hăn ngồi đối diện. Loan mắt hung hỏi:

- Xong rồi chứ?

- Da xong... mà chật vật quá! Anh thật kỳ, bắt em làm việc đó ngoài sức tưởng tượng của em.

Loan mắt hung cười:

- Anh biết em có tài mới nhờ, những thằng khác anh đâu dám. Anh sẽ đền ơn.

Thèo Béo được Loan mắt hung khen quá, hăn nhip nhip tay trên bàn:

- Vụ đó thường mà anh, nhưng em chỉ muốn biết tại sao anh lại phải cho tiền hăn một cách kỳ quái như vậy?

Dung đồng tình:

- Phải đó anh, em vẫn chưa hiểu vụ này đầu đuôi ra sao hết.

Loan mắt hung nhìn vào ly bia đã vơi:

- Rất ít người hiểu chuyện, hôm nay xong hết anh mới có thể nói được.

Loan mắt hung mơ màng:

- Câu chuyện rất giản dị, trong số anh em mình, trong đó có anh bị tù trong khám, anh Bé đã giúp đỡ tụi anh, và bây giờ thì anh đền ơn, chỉ có vậy thôi.

Dung hỏi:

- Sao anh không để anh Bé về luôn với chúng ta?

Loan mắt hung lắc đầu:

- Anh cũng mong như vậy, nhưng không được, mời anh Bé về là xúc phạm đến tự ái của anh. Một tay giang hồ chì như Bé không bao giờ chịu ở trong một tổ chức nào. Cứ để anh tự do, rồi một ngày nào đó anh sẽ tìm đến thì đẹp hơn.

CHƯƠNG 31

Loan mắt nhắm ngồi tựa lưng vào tường, đám bạn nhậu gục gần hết. Còn một vài kẻ nửa say nửa tỉnh nói năng làm nhảm. Hơi rượu đưa lên tận cổ Loan mắt nhắm làm hấn thấy nôn nao khó chịu trong bụng. Đồng tiền xếp vuông vức trước mặt Loan mắt nhắm, nó đập cho những tấm giấy bạc đổ xuống, giậm chân vò lên trên. Những tên đàn em còn tỉnh táo ngồi quan sát từng hành động nhỏ của Loan mắt nhắm, đôi mắt tên chúa trùm lúc này đỏ ngầu, lừ đừ nhìn quanh phòng:

- Xối nước nào mặt những thằng say cho tao.

Dương húc múc một lon rượu trong chậu thau, hấn rưới lên mặt những tên bất tỉnh làm chúng cười lên sảng sặc. Dương húc đá bộp vào lưng một thằng:

- Tỉnh dậy bây!

Những tên say bị dựng cổ ngồi dậy, chúng cố gắng chống mắt lên, ngồi ngay ngắn. Loan mắt nhắm đá tung đồng tiền:

- Cho chúng bây, chúng bây muốn làm gì thì làm tao không cản.

Dương húc nói:

- Bảy chục ngàn, tao thấy không thể bỏ được, anh em còn nhiều thằng đói.

Loan mắt nhắm ôm lấy đầu, tiếng nói của Dương húc lúc này chỉ nghe phào phào bên tai, Loan mắt nhắm gật đầu nói:

- Thôi, đừng nói nữa, tao hiểu rồi, chúng mày muốn làm gì thì làm.

- Tao nghĩ không làm uổng công mình, mình đã cho theo dõi cả tháng trời nay mới tìm ra chỗ ở của con nhỏ, bây giờ chỉ còn bắt tay vào việc, tao đã nhận bảy chục ngàn, bảy chục ngàn để chia cho những thằng đói rách cũng tạm được.

Loan mắt nhưng đứng dậy. Hấn không muốn nghe những lời lăng nhăng đó nữa. Hấn nghĩ đến Dung, đến thân thể tươi mát đó đang chờ đợi hấn ở nhà. Hấn đi ra cửa:

- Có tiền thì làm!

Câu nói của Loan mắt nhưng lạnh lùng. Đó là cái lệnh. Dương húc hớn hở:

- Anh Loan mắt nhưng đã đồng ý, anh say quá rồi, thằng nào đưa anh về?

Một tên đàn em đứng dậy chạy theo. Loan mắt nhưng ngoái lại, đẩy vào giữa ngực nó làm nó ngã bật ngửa trở lại, ngồi bệt lên đồng giấy bạc bừa bộn.

Đêm khuya trời lạnh, men rượu bốc lên phừng phừng ở người Loan mắt nhưng. Hấn nhảy lên chiếc Vespa ở gần đó, mở công tắc điện, đạp máy, gài số một phóng vút ra ngoài con hẻm.

Loan mắt nhưng quên hết những lời vừa nói của mình. Hấn chỉ còn nghĩ đến quãng đường và chiếc xe. Càng sang số xe, lên ga, Loan mắt nhưng càng thấy tốc lực chưa nhanh. Chiếc xe phóng vun vút qua những con đường, gió ào bên tai.

Loan mắt nhưng queo cua, nghiêng hấn sang một bên, vè xe quẹt xuống đường nháng lửa. Loan mắt nhưng cười lên khanh khách, chiếc xe lạng qua lạng lại làm dạt những

người đi đường sang một bên. Loan mắt nhưng thấy thú vị, hãnh cười vang con đường! Hãnh không nghe tiếng còi cảnh sát ré lên.

Loan mắt nhưng bớt dần tốc lực, đi từ từ vào một con hẻm, đậu lại trước nhà. Hãnh quăng chiếc xe đến rầm một cái, đẩy cửa chạy vào nhà.

Dung đã ngủ say. Gã đàn em, Hải cụt, nằm ở buồng dưới, hãnh được coi như là vệ sĩ của Dung.

Từ phía đầu đường đằng kia, một gã thanh niên đi tới. Hãnh nhìn thấy chiếc Vespa để ngon lành, hãnh dứt chiếc chìa khóa vào mở công tắc một cách dễ dàng. Xe nổ máy, chiếc xe chạy xuống miệt Hòa Hưng, dừng lại trước cửa một nhà trong xóm.

Gã thanh niên gõ cửa, trong nhà có tiếng hỏi vọng ra:

- Ai đó?

- Lâm con đây!

- Gì vậy?

- Xế!

Một người đàn ông đứng tuổi ra mở cửa, nhìn chiếc xe:

- Mười lăm thước như mọi khi!

- OK! Đưa lệ lên!

- Bây giờ chỉ có năm thước lấy tạm nghe, mai tới lấy nốt!

Lâm con chìa tay ra nóng nảy, gã đàn ông đẩy tay hãnh lại:

- Ra đẩy chiếc xe vào viện sửa sắc đẹp đã.

Trong khi Lâm con đẩy chiếc xe vào thì gã đã giông vào nhà trong lấy tiền. Nhận tiền xong, Lâm con nhún vai:

- Lần đầu tiên vỗ một chiếc xe ngon lành như vậy!

Gã đàn ông đẩy Lâm con ra khỏi cửa:

- Bước đi!

Lâm con ra khỏi cửa, gã nhìn trước nhìn sau để đón xe, mãi một lúc mới thấy một chiếc xe đậu lại, anh tài xế trả lời:

- Tôi về, nếu cậu đi về mạn Sài Gòn tôi có thể chở.

Lâm con rút tờ giấy một trăm ra dúi vào tay gã tài xế:

- Tôi về Ngã tư Bảy Hiền!

Gã tài xế nhìn thấy một xấp tiền trên tay Lâm con, và lại gã thấy một trăm cũng đã đủ ngon lành, nhưng gã vẫn kỳ kèo:

- Quả thật cậu trả như vậy là rộng rãi, nhưng xe tôi gần về, muộn giờ phải đền tiền cho chủ.

Lâm con lẳng lặng leo lên xe, ngồi bật ngựa, gã rút thêm tờ giấy một trăm nữa đưa cho gã tài xế:

- Tôi về Ngã tư Bảy Hiền!

Gã tài xế quanh xe trở lại, vừa lái vừa nói:

- Tôi giúp cậu, tôi không ham lắm nhưng thấy cậu tử tế...

Lâm con rút thêm một trăm nữa đưa ngược về phía tài xế:

- Thêm một bò để anh khớp cái mỏ lại.

Lâm con xuống xe đi vào một con hẻm nhỏ và tối, hấn gõ cửa một căn nhà, một người đàn bà ra mở cửa. Hấn đi vào, một đám đông ngồi quây quần quanh một chiếc chiếu, những quân bài quăng xuống xoành xoạch, đồng tiền ở giữa chiếu. Lâm con ngồi xuống:

- Cho chơi với nào!

Gã móc xấp tiền ra gài xuống lòng bàn chân. Nhà cái nhìn gã con trai thật nhanh, rồi lặng lẽ chia bài. Lâm con vợ lấy, nặn bài trên tay.

Đêm khuya dần, những tờ giấy bạc của Lâm con vợ đi, cho tới sáng hăn không còn lấy một xu nào, hăn mượn thêm tiền và hứa sẽ trả lại vào buổi chiều. Hăn thua nốt, hăn phải dứt đứng dậy và chửi thề một câu:

- Đ.m, của thiên trả địa, ai có tiền cho xin một bò đi đớp, đói quá rồi!

Một người lặng lẽ ném cho hăn một trăm bạc. Hăn cầm tiền lúi lũi đi.

o o o

Gã trùm quái xế Tư Thiếc đứng bần thần trước Hải cụt:

- Thật tình tôi không được biết chiếc xế của anh Loan mất nhưng.

Hải cụt đi đi lại lại, chiếc móc sắt ở trên tay cụt gỗ gỗ vào ghi-đông xe:

- Anh em cả, tôi khuyên anh nên trả lại cho đẹp.

- Dĩ nhiên, nhưng tôi lố quá, suốt đêm qua tôi đã sửa sắc đẹp cho cái xế này, đó anh coi, toàn đồ mới. Sáng hôm nay, tôi tính chạy một vòng lấy le chơi thì người anh em tới.

Hải cụt gật gù:

- Tôi cũng mệt không kém gì anh, năm giờ sáng tôi đã phải đi tìm khắp ổ, cũng may mà tôi gặp ở đây. Những đồ mới anh lắp vô sẽ được thanh toán sau, bây giờ anh cứ để tôi mang về.

- Dạ!

Hải cụt giơ chiếc móc sắt lên, móc vào cổ áo Tư Thiếc kéo đi:

- Còn sớm, anh đi ra ngoài quán uống cà phê với tôi đã.

Tư Thiếc đành đi theo. Hắn thật đau lòng xót dạ, nhưng không thể "bứa" với Loan mắt nhưng được. Hắn sẽ hết làm ăn và không chừng nguy hiểm đến tính mạng. Hắn chửi thề:

- Đ.m, vồ của ai đ... vồ, nhè xế của Loan mắt nhưng.

Hải cụt cười khanh khách:

- Tên nào vồ vậy anh?

- Thăng Lâm con, tôi lại đưa trước cho nó năm thước rồi chớ.

Hải cụt đứng dưng:

- Lấy lại mấy hồi!

Tư Thiếc bĩu môi:

- Sức mầy mà lấy lại, coi như cúng tổ luôn.

Hải cụt vỗ vai Tư Thiếc an ủi:

- Tai nạn nghề nghiệp, lâu lâu mắc kẹt một lần. Nếu cứ trôi chảy thì tiền anh để đâu cho hết?

Tư Thiếc im lặng, gật gù:

- Được, tôi sẽ làm dữ!

Hải cụt trợn mắt lên:

- Anh làm dữ với tôi hay với Loan mắt nhưng?

Tư Thiếc vội nói:

- Ấy, ông anh hiểu lầm lời nói của tôi rồi, sức mầy mà tôi dám vượt râu hùm, tôi làm dữ với Thăng Lâm con để đòi lại tiền đó chứ.

Hải cụt cười, hấn gõ cái móc sắt lên thành bàn:

- Tưởng anh tiếc không muốn trả thì tôi cũng về liền không đòi anh nữa.

Tư Thiếc cảm thấy kéo dài câu chuyện với Hải cụt không có lợi, hấn uống cà phê cho mau chóng rồi lôi Hải cụt về nhà lấy xe. Hấn nhìn theo chiếc xe loáng bóng phóng vụt ra khỏi cửa. Hải cụt chỉ có một tay mà lái xe thật kèn, chiếc móc sắt ngoạm vào tay ga. Nếu như vụ này trôi chảy, chỉ chiều nay thôi là hấn có một món tiền lớn. Buổi sáng hôm nay, hấn tính đi nhờ một thằng chuyên môn làm "cạc vọc" xe và hóa đơn giả. Chiếc xế có thể bày bán ở salon đường hoàng mà không ai biết là xe thối.

Suốt một đêm thức trắng, bây giờ hấn thấy mệt mỏi và buồn ngủ một cách kỳ lạ. Hấn nằm lăn ra giường đánh một giấc thẳng cánh đến chiều.

Khi hấn mở mắt, thấy Lâm con ngồi cạnh. Tư Thiếc nghĩ đến chiếc xe càng thêm bực mình, hấn ngồi dậy xáng một bộp tai vào má Lâm con:

- Đ.m, còn vác mặt đến đây làm gì nữa?

Lâm con chưng hửng, hấn đứng bật dậy:

- Anh muốn gì đây?

- Muốn mà bước ra khỏi nhà, không thì tao cho một cái bù loong bể sọ.

Lâm con không vừa, hấn lúi lại:

- Á à, anh trở mặt muốn ăn quịt tiền của tôi phải không?

- Đ.m, mà trả lại tao năm ngàn đây!

Lâm con xoa má khinh khỉnh cười:

- Chiếc xế đâu?

Tư Thiếc nhỏ toẹt bãi nước bọt, văng tục thêm một câu rồi mới nói:

- Mà y vồ xế của ai không vồ, nhè vồ xế của Loan mắt hung.

Đến lượt Lâm con chưng hứng:

- Tôi đâu có dè!

- Ủ, đâu có dè, làm tao thức trắng một đêm thay toàn đồ mới, lại còn mất cho mà y năm ngàn nữa.

Lâm con hỏi:

- Vậy cái xế đâu?

- Tao giữ tế mồ tổ tao à? Đ.m, khi biết cái xế đó của Loan mắt hung, tao còn nước lạy mà mang trả cho rồi.

Lâm con thở dài:

- Đ.m, xui cùng mình!

Tư Thiếc gay gắt hỏi:

- Năm ngàn của tao đâu?

Lâm con thọc hai tay vào túi quần, đi đi lại lại:

- Thua hết rồi!

Tư Thiếc bực tức, văng tục một câu:

- Mà y làm sao được thì làm, tao kẹt lắm rồi!

Lâm con tỉnh bơ:

- Biết sao được, đi đêm lắm phải có ngày gặp ma.

Tư Thiếc cười, khinh khinh:

- Mà y nói vậy rồi là êm luôn phải không?

- Bây giờ không êm cũng chẳng biết làm sao, thằng này điếu mà anh. Ngày mai tôi mang đến cái xế khác đên

anh. Bọn mình làm ăn lâu dài mà...

Nói xong, hấn dừng dưng bỏ đi. Lâm con lo lắng, không phải chỉ có món nợ với Tư Thiếc mà còn những món tiền khác ở sòng bạc. Lâm con biết mình không thể ăn quịt được bọn này. Chúng nó là những thằng có sừng có sỏ. Lộn xộn mất mạng như chơi.

Lâm con đi lang thang lên Sài Gòn, đôi mắt hấn dòm chừng những chiếc xe để bên lề đường. Chùm chìa khóa đồ nghề hấn để trong túi. Hấn tiếc là mình không có đồng đảng, phải chi có đồng đảng thì hấn dễ làm ăn biết mấy. Trong những vụ làm ăn trước, mỗi khi muốn vồ một cái xế, hấn thường theo dõi "nạn nhân" cả mấy ngày trời, khi coi như đã nắm chắc, hấn mới ra tay, trăm lần như một. Lần này vồ, hấn chỉ cầu may.

Hấn nhìn những chiếc xe để trước quán ăn, hấn xem xét địa thế, chiếc Vespa ngon lành nhất lại nằm phía kẹt trong cùng. Không thể nào vồ được chiếc xế này. Lâm con nhủ thầm, hấn lại bỏ đi, hấn tới một quán ăn khác đứng quay mặt vào cửa kính nhà hàng.

Phản chiếu trong mặt kính, hấn nhìn thấy một đôi trai gái xuống xe vào quán. Người thanh niên khóa cổ chiếc xe Vespa Italy mới tinh hảo. Hấn cặp tay người yêu đi vào quán. Họ chọn bàn trong cùng, thiếu nữ ngồi quay lưng vào tường, người thanh niên ngồi quay lưng ra.

Lâm con cũng vào quán, hấn kêu một ly cà phê, hấn quan sát cặp nhân tình chủ xế. Họ đều không để ý chiếc xe ngoài cửa quán. Lâm con yên trí, hấn đứng dậy đi ra.

Người thanh niên bỗng nhìn sững vào mắt người yêu, nàng cũng mở to mắt nhìn lại. Đôi mắt nàng trong, phản chiếu cảnh vật ngoài cửa quán. Chàng nói nhỏ:

- Em ngồi đây nhé!

Thanh niên trở ra, vừa vặn lúc Lâm con đạp nổ máy. Bàn tay kéo giật vai Lâm con xuống:

- Ăn cắp hả?

Dứt lời, một cái đấm như trời giáng nện vào mặt Lâm con, hấn ngã nhào xuống xe, hấn bị xốc dậy và bị đâm liên tiếp như mưa bắc, cho đến khi gục hấn. Người trong quán ùa ra:

- Đánh chết mẹ nó đi!

Một trận đòn hội chợ tưởi lên thân thể Lâm con, người hấn mềm ra, bê bết máu. Cảnh sát ập đến hỏi dồn:

- Cái gì vậy?

Đám đông nhao nhao. Người thanh niên vừa thở hấn hển và khai vắn tắt.

Hai người cảnh sát thọc vào túi áo túi quần Lâm con khám xét. Họ không thấy gì ngoài một chùm chìa khóa. Lâm con rên nho nhỏ, hấn mở mắt ra nhìn. Hấn thấy những khuôn mặt bu quanh mình đều nhuộm màu đỏ...

Người cảnh sát hỏi chủ chiếc xe Vespa:

- Ông thưa gửi gì không?

Gã con trai thản nhiên:

- Thưa gửi ai?

Người cảnh sát chi gã vồ xế:

- Thằng này!

Gã con trai cười:

- Tôi giao cho các ông đó, còn tôi xong rồi.

- Ông vui lòng cho chúng tôi mượn giấy tờ để ghi vụ này.

Gã con trai nhìn thẳng vào mặt người cảnh sát:

- Rắc rối vậy sao ông?

- Vâng, xin ông cảm phiền.

Gã con trai móc bóp ra, rút một tấm thẻ đưa cho người cảnh sát. Gã kéo người yêu vào quán:

- Chúng tôi ngồi trong quán kia!

Người cảnh sát thoáng nhìn vào chiếc thẻ:

- Dạ, dạ, mời trung úy cứ vô, em sẽ mang giấy vào sau.

Những người hiếu kỳ bàn tán:

- Ông ấy hay thật, ngồi quay lưng ra đường mà thấy được.

- Vợ ông thấy!

- Sức mấy mà thấy, ngồi nhìn vào tường.

Một người lén nhìn vào tấm thẻ:

- Sĩ quan an ninh đó!

Những người hiếu kỳ gật gù:

- Thảo nào!

Gã con trai đưa người yêu vào chỗ ngồi, nàng thắc mắc:

- Làm cách nào anh thấy được?

Gã con trai tủm tỉm cười, nhìn thẳng vào đôi mắt người yêu:

- Tại đôi mắt của em đẹp, đôi mắt trong vắt như tấm gương.

Người con gái thoáng hiểu, đôi má nàng hồng lên.

- Anh mong mắt em đẹp mãi.

Người con gái lờm người yêu, nũng nịu:

- Em chả thèm đâu.

Người cảnh sát đi vào trả lại giấy tờ. Anh cúi đầu có vẻ cảm phục:

- Trung úy làm cách nào mà thấy được nó?

Người con trai nhìn vào mắt người yêu, rồi trả lời người cảnh sát:

- May rủi cả!

Người cảnh sát đi khỏi. Thiếu nữ hỏi người tình:

- Sao anh không kể cho họ nghe?

Người thanh niên trả lời:

- Còn lâu, anh không muốn ai nhìn vào mắt em hết, ngoài anh!

Đôi má thiếu nữ hồng như trái đào.

o o o

Loan mắt nhung và Dung đi từ phía chợ Bến Thành lại, thấy đám đông ồn ào, Loan mắt nhung tự hỏi:

- Gì đó?

Dung cũng kiểng chân lên nhìn, nàng bỗng chặn tay lên ngực:

- Trời ơi!

Một gã con trai máu me bê bết đầy mặt và quần áo, đang bị hai người cảnh sát dìu hai bên kéo đi. Gã bước đi không nổi nữa, đôi chân lết trên mặt đường, những giọt máu tiếp tục nhỏ giọt. Theo sau là một đám đông hò hét:

- Đánh chết mẹ nó đi!

Một vài người lừa đến gần thoi vào mặt nạn nhân rồi ù té chạy. Hai người cảnh sát bắt lực, họ chỉ còn biết la hét. Có kẻ còn cầm khóa xe đạp nện vào đầu nạn nhân.

Loan mắt nhưng thoáng cau mặt, hấn rảo bước tới gần nạn nhân, vừa kịp nắm lấy cổ tay một gã thanh niên cầm khóa xe giơ lên.

- Các người làm gì mà đánh người ta dữ vậy?

Gã thanh niên hùng hổ:

- Nó ăn cắp xe, đánh cho nó chết luôn!

- Xe của anh hả?

- Không, của ông trung úy an ninh ngồi trong quán.

Loan mắt nhưng xô hấn ra:

- Đừng đánh nó, hèn lắm, các người không thấy nó sắp chết rồi hay sao? Nó có tội thì luật pháp xử nó.

Loan mắt nhưng kéo Dung đi.

- Mình vào quán này!

Trước khi vào quán, Loan mắt nhưng còn đứng lại nghe thiên hạ kể đầu đuôi câu chuyện. Mặt hấn lạnh như tiền. Loan mắt nhưng chọn ngay cái bàn ngồi cạnh đôi nhân tình. Dung ngồi cạnh, nàng quan sát người yêu.

Loan mắt nhưng lăm lì, đôi mắt đệp của hấn cau lại. Hấn nghe cặp tình nhân nói với nhau, hấn hút thuốc lá luôn miệng. Dung tự động gọi thức ăn sáng, nàng lo sợ sẽ có chuyện không hay xảy ra, có thể Loan mắt nhưng làm ẩu để trả thù cho tên quái vô phúc. Loan mắt nhưng vẫn thường có hành động đó.

Bàn tay mát rượi của Dung nắm lấy cổ tay Loan mắt nhưng, nàng nhìn vào mặt người yêu:

- Anh!

Loan mắt nhưng nhìn thẳng vào mặt Dung:

- Cái gì em?

- Đừng gây chuyện anh nhé! Buổi sáng hôm nay đẹp lắm, rất hiếm hoi với vợ chồng mình.

Loan mắt nhưng nhếch miệng cười:

- Em ngồi đây ăn uống có thấy ngon không, khi một người trong bọn em khốn nạn còn hơn con chó. Anh đồng ý kẻ có tội pháp luật có quyền xét xử, dù là bất công đi nữa. Nhưng những người dã man kia không có quyền đánh đập người ta.

Dung lo lắng, người con trai này không từ một hành động nào. Đĩa trứng chiên mang ra để lạnh tanh chẳng ai buồn ăn:

- Anh định làm gì hai người kia?

- Anh không đụng đến cái lông chân của họ.

Nói xong, Loan mắt nhưng thản nhiên ngồi ăn. Hấn giục Dung:

- Ăn đi em!

Dung không biết Loan mắt nhưng sẽ làm gì hai người kia. Nhưng một khi hấn đã nói, hấn sẽ làm. Một thằng bé đánh giày đến bên Loan mắt nhưng, ngồi thụp xuống chân, Loan mắt nhưng chặn giày lên tay thằng bé:

- Mà biết tao là ai không?

Đứa bé ngược lên:

- Dạ biết, anh là anh Loan mắt nhưng!

- Đi tìm cho tao một thằng quái xế ở quanh đây.

Đứa bé chạy đi, chỉ lát sau, một thanh niên ăn mặc lịch sự đeo kính mát bước vào quán. Hấn nhìn quanh rồi tới ngay bên Loan mắt nhưng và Dung kéo ghế ngồi:

- Dạ đàn anh cho kêu em?

Loan mắt nhưng đưa chiếc khăn lên lau miệng:

- Chú em tên gì?
- Dạ Thanh Italy.
- Em của ai?
- Tư Thiếc, dạ cánh tay mặt của Tư Thiếc.

Loan mắt nhưng nhìn thẳng vào mặt Thanh Italy:

- Cho chú mày hai mươi bốn giờ để đưa chiếc Vespa Italy của cặp ngồi bên cạnh mình về nhà anh.
- Dạ hân hạnh!

Gã liếc nhìn sang cặp bên cạnh:

- Chắc không tới hai mươi bốn tiếng, nhấp nháy mà anh!
- Tôi cứ cho chú hai mươi bốn tiếng, xong xuôi chở luôn Tư Thiếc đến nhà tôi.
- Dạ!

Nói xong hẳn đứng dậy, một lát cặp nhân tình ngồi cạnh Loan mắt nhưng cũng ra khỏi quán. Dung âu yếm nắm lấy tay Loan mắt nhưng:

- Mình đi chứ anh!
- Ừ thì đi, em sẽ tháp tùng anh để thăm giang sơn của giới bụi đời, trước khi tới đó em nên mang theo một cái giỏ lớn.
- Để làm gì vậy anh?

Loan mắt nhưng cười, nụ cười của hẳn thật tươi.

CHƯƠNG 32

Đứa con nít đứng nhìn lom lom cặp trai gái vừa đậu xe ở đầu hẻm. Nó cố gợi lại trí nhớ, nhất là người thanh niên đẹp trai kia. Hình như nó đã gặp ở đâu một lần. Tại sao họ đến đây? Tại sao lại một cặp? Nhưng mù dốt mỗi đứng dậy nhìn rồi chợt hoảng hốt. Mụ cúi xuống nói với đứa con nít:

- Mà y vô báo động cho các anh đi!

Nhưng đứa nhỏ chưa chịu đi:

- Ai đó chị?

- Anh Loan mắt hung, tổ sư lại có chuyện gì đây? Nếu không, anh đâu có thèm vô tới xóm này!

- Hèn gì tôi nhớ...

Chị đàn bà đẩy vào lưng thẳng nhỏ:

- Lẹ lên mà!

Đứa bé chạy vào xóm. Loan mắt hung nghe thấy những tiếng xì xầm, hẩn nhìn thẳng vào mặt chị đàn bà, đôi mắt chị ta luống cuống. Chị nhìn xuống chân, rồi nhìn ra chỗ khác, chị ta lại nhìn về cặp trai gái, chị ta thấy "rét". Chị ta như một con chuột nhắt bị con mèo thôi miên, chị không biết mình phải làm gì, chị ta dở cười dở khóc.

Loan mắt hung bỏ chiếc Vespa ở đó không thèm khóa. Người đàn bà giật nảy mình, mặt xanh lét. Chị không thể nào quên được cuộc quần thảo năm ngày liền giữa Loan mắt hung và những tên quái trong vùng này hồi hai năm về trước. Cuối cùng, những tên quái phải chịu quy phục. Nghĩ đến chuyện đó chị ta rùng mình, máu đã đổ suốt từ đầu xóm vào đến cuối xóm. Những ngõ ngách, từng phân

vuông đất ở đây, băng Loan mắt nhưng đã đặt chân đến băng sắt và máu. Chị đàn bà không ngờ người thanh niên đẹp trai và hiền lành thế kia lại cầm đầu một tổ chức khủng khiếp như vậy. Hôm nay anh ta lại đến, dắt theo một người con gái đẹp. Chị ta lo lắng, lại có chuyện gì xảy ra chẳng? Chị ta đoán già đoán non. Hay con đĩ chó nào trong xóm này dụ nhằm gái của Loan mắt nhưng?

Loan mắt nhưng gấn điếu thuốc lá lên môi giờ tay vẩy chị đàn bà, làm hai chân của chị run bần lên, đi muốn không vững. Loan mắt nhưng lạnh lùng:

- Cho xin lửa!

Bàn tay chị đàn bà run lên, thọc hai ba lần mới rút được tay vào túi lôi được cái hộp quẹt ra. Chị lập cập mở bao diêm quẹt, tay chị run quá làm cho lửa tắt. Loan mắt nhưng giằng lấy diêm quẹt, tự tay mình châm lửa. Chị đàn bà chống chế:

- Dạ tại... gió quá!

Loan mắt nhưng hừ một tiếng, nhét bao quẹt vào tay chị ta.

- Các người vừa xì xầm gì với nhau vậy?

- Dạ đâu có!

Loan mắt nhưng thổi thẳng hơi khói vào mặt chị ta:

- Các người coi chừng, thấy tôi đến xầm xì cái gì?

- Dạ chúng em biết, đã cho thẳng nhỏ vô báo có anh Loan mắt nhưng tới...

Chị ta nhìn về phía Dung như dò hỏi, Loan mắt nhưng biết ý:

- Và bà Loan mắt nhưng!

- Dạ! Bà Loan mắt nhưng!

Chị đàn bà thay đổi hẳn ánh mắt, chị nhìn Dung bằng con mắt kính nể, chị thậm khen sao lại có người con gái đẹp đến thế!

Từ lúc thẳng nhóc tì chạy vào xóm, chỉ năm phút sau là cả xóm hay tin Loan mất nhưng tới với một người con gái đẹp.

Gã đầu dọc hỏi bọn đàn em có mặt:

- Loan mất nhưng đến có chuyện gì vậy?
- Dạ em đâu biết!
- Có đàn em không?
- Chắc phải có nhiều nhưng chúng không ra mặt, chúng đã nằm trong xóm này từ đêm hôm qua!

Gã đầu dọc Tám Hung chửi thề một câu:

- Đ.m, tụi bây có gây lộn xộn gì với băng Loan mất nhưng không đó?

Tên đàn em quýnh lên:

- Dạ không có gì, mà em chắc Loan mất nhưng đến chơi.

Gã Tám Hung khoác chiếc áo nhà binh lên người. Hẳn đứng dậy:

- Để tao ra coi!

Tám Hung được Loan mất nhưng chỉ định cho trông coi xóm này. Các cơ sở kiểm tiền của Loan mất nhưng ở trong này không có gì, nhưng Tám Hung được quyền thu thuế đám đàn em và bảo vệ. Tám Hung nghĩ bụng hay là mình bê bối vấn đề tiền bạc khiến Loan mất nhưng phải thân hành đến hỏi tội.

Cặp Loan mất nhưng từ ngoài đầu hẻm đi vào, Tám Hung đã hấp tấp chạy ra.

Tám Hung rào bước đến phía Loan mắt nhung và Dung. Hắn nở một nụ cười từ xa, Loan mắt nhung đưa tay ra bắt tay hắn. Tám Hung dùng cả hai tay nắm lấy tay Loan mắt nhung lắc lẩy lắc đẽ. Hắn nói một câu mà hắn cho là lịch sự nhất:

- Thật hân hạnh, rờng quá bộ đến nhà tòm!

Nói xong hắn nhìn sang Dung, nhìn nụ cười chúm chím của nàng. Loan mắt nhung biết ý giới thiệu:

- Vợ tôi!

Tám Hung trở nên hoạt bát:

- Hân hạnh được đón chị, chúng tôi có nghe anh Loan lấy vợ mà mãi đến hôm nay mới được hân hạnh thấy "dung nhan".

Tám Hung hỏi Liên Loan mắt nhung về mục đích đến thăm.

Loan mắt nhung lừng khừng trả lời:

- Lâu không gặp anh em nên tới chơi vậy thôi! Hải cụt có năm đây không?

Tám Hung trả lời liền:

- Đêm qua hắn có năm đây. Sáng nay không biết đã đi chưa.

- Anh cho người đi kiểm, tôi cần gặp nó.

Tám Hung mời vợ chồng Loan mắt nhung vào nhà, hắn đón tiếp thật long trọng. Mời ngồi ở ghế salon. Loan mắt nhung để ý đến những cô gái qua lại trong căn nhà này. Họ nhìn Loan mắt nhung cười. Dung có vẻ không bằng lòng, nàng lờm người yêu:

- Anh quen họ hà?

Loan mat nhung nhún vai:

- Không biết nữa!
- Không biết mà anh cười với họ?

Loan mắt nhưng bẹo má người yêu:

- Cười tí không được sao?

Dung ngúng nguẩy đứng dậy ra cửa đứng. Nàng tò mò ra hẳn ngoài cửa quan sát sinh hoạt trong xóm. Nàng nổi bật giữa đám gái giang hồ.

Hải cụt đã tới trình diện Loan mắt nhưng, ba người ngồi uống rượu nói chuyện ở ghế salon. Hải cụt hỏi:

- Nghe nói anh đi với chị cơ mà!
- Ừ, con bé chạy đâu ra ngoài.

Tám Hung chột hốt hoảng:

- Chết! Sao lại ra ngoài đó...

Hải cụt cười gằn tự tin, hấn gõ cái móc sắt lên thành ghế:

- Nếu để nó chọc vào chị... thì cái móc này dùng làm gì?

Tám Hung lo lắng, hấn trông coi xóm này, hấn không muốn chuyện lôi thôi xảy ra. Loan mắt nhưng làm như không để ý đến chuyện đó, hấn hỏi Tám Hung:

- Hồi này có khá không?
- Dạ, đều đều vậy thôi...

Loan mắt nhưng nói thẳng vào đề:

- Tôi cần tiền để đi Đà Lạt chơi, anh lo cho chúng tôi một ít, cứ trao cho Hải cụt mang đến tôi.

Không để cho Tám Hung nói câu nào, Loan mắt nhưng xác định:

- Phần anh ba chục ngàn, sáng ngày mai đưa.

Tám Hung đành dạ dạ cho xong. Loan mắt nhưng quay sang Hải cụt:

- Còn chú đi với vợ chồng anh lên Đà Lạt. Sáng ngày mai chú thu tiền tất cả các nơi rồi đi mua vé máy bay.

Sau khi ra lệnh cho Tám Hung xong, Loan mắt nhưng mới hỏi:

- Phần anh như vậy có nặng lắm không?

Tám Hung gãi đầu gãi tai:

- Hồi này cũng kẹt lắm...

- Xóm này có hai chục phòng chứa, năm sòng bạc. Bọn đầu nậu ăn trên xương máu của em út nhiều rồi, tôi lấy lại chút đỉnh đâu có ăn nhằm gì.

Tám Hung đành cười trừ:

- Dạ, chúng tôi có nói gì đâu.

Loan mắt nhưng đứng dậy ra cửa. Hẩn nhìn trước nhìn sau chẳng thấy Dung đâu. Hẩn thầm hỏi:

- Quái, con bé mới ở đây mà đã biến đâu mất rồi....

Dung đi sâu vào trong xóm, nàng tò mò nhìn mấy ả giang hồ, nhìn những người khách ra vào tấp nập. Một gã đàn ông đang đi vào xóm, hẩn theo dõi Dung từ lúc nàng ở nhà Tám Hung ra.

Hẩn tấm tắc khen, ao ước. Hẩn nhìn trước nhìn sau tìm người dắt mối. Vớ được một mục đang đứng xơ rổ gần đó, hẩn liền hỏi:

- Này! Chị có biết em kia không?

Mục dắt mối nhìn theo Dung, mục chưa thấy người thiếu nữ này lần nào, nhưng cứ nhận liền:

- Biết chứ nhưng mắc lắm, anh không đủ sức đâu!

Gã con trai vỗ bộp bộp vào túi mình:

- Thiếu gì tiền, chị lo giùm vụ đó đi!

Mụ dặt mồi vênh mặt lên:

- Chi trước cho nhà em một bò đi!

Gã đàn ông liền móc tiền dúi vào tay chị ta.

Mụ dặt mồi chạy theo Dung và kêu nàng lại:

- Đi đâu đó em?

Dung cau mặt nhìn chị ta, nhưng hình như chị không để ý đến. Chị kéo Dung vào một căn nhà gần đó, gã đàn ông cũng vào theo. Dung vùng ra:

- Chị làm gì kỳ quá vậy?

Mụ dặt mồi chạy thẳng ra cửa rồi kéo sập cánh cửa lại:

- Một chút xíu thôi mà em, thẳng chả bảnh lắm đó!

Gã đàn ông cười nham nhở, nhảy đến chụp Dung:

- Khó quá vậy em?

Dung xô hẳn ra, dang tay tát đến bộp vào mặt hẳn. Gã đàn ông sửng sờ. Hẳn chửi thề:

- Đ.m, điếm mà làm le!

Dứt lời, hẳn nhào đến tát trả một cái. Dung la lên, hẳn đánh liên tiếp hai ba cái nữa:

- Mà y cậu đẹp mà y lỏi phải không?

Dung la chói lói, tông cửa rầm rầm. Con mụ dặt mồi sợ mất khách vội vàng mở tung cửa ra:

- Mà y là em nhà nào mà phách lỏi quá vậy, tao không bênh còn đánh chết mẹ mà y luôn rồi trả cho chủ của mà y.

Mụ đàn bà mồm năm miệng mười, sẵn số đến bên Dung... gã đàn ông mặt đỏ bừng, chồm lên:

- Chị để tôi, tôi đánh nó đấy, xem thằng nào dám đụng vào tôi nào?

Lối xóm nghe xôn xao liền chạy tới. Hải cụt từ đầu xóm cũng hấp tấp chạy tới. Hắn nhận ra Dung, liền nhào đến, chiếc móc sắt ở cánh tay phải của hắn phạt ngang móc trúng cổ áo của gã đàn ông xé toạc một miếng lớn, làm gã thất kinh hồn vía. Dung thấy có người đến cứu, vội nhảy tránh ra, miệng lắp bắp:

- Anh Hải! Cứu em...

Chiếc móc sắt quật ngược lên trúng miệng gã đàn ông đến bốp một cái, làm cho gã choáng váng mặt mày. Gã ôm lấy miệng dựa lưng vào tường. Những ngón đòn của Hải cụt tung ra rất nhanh làm cho gã không kịp đỡ gạt, gã ôm đầu la:

- Ối, Ối... chết tôi rồi!

Nhưng Hải cụt không để cho gã gục xuống đất, bàn tay trái của hắn nắm lấy tóc của gã đàn ông dựng dậy, đập đầu gã vào tường cộp cộp:

- Đ.m. mày dám đụng đến bà cố nội mày thì mày bỏ xác con ạ!

Chiếc móc sắt gí vào mặt gã đàn ông, rạch một đường trên má, máu rịn ra, miệng gã bê bết máu, gã thở phì phì, mấy chiếc răng cửa bật ra theo dải nhớt. Gã đàn ông mềm người vì trận đòn ác liệt, hắn rũ ra như một con gà chết, hắn gục xuống. Thêm một cái lên gối, người hắn tung lên nằm một đống ở dưới đất.

Hải cụt quay sang mụ đàn bà đang nói léo xéo, gã túm lấy mụ:

- Còn con này nữa, tao cho mày chết luôn.

Mụ đàn bà rú lên:

- Tôi có làm gì đâu, tôi tưởng là...

Dung hoảng hồn, nàng can:

- Khoan! Anh Hải.

Hải cụt dúm mụ dặt mỗi ngã ngồi bệt xuống đất:

- Đ.m, tụi bây tới số hết rồi!

Mụ dặt mỗi vẫn không hiểu đầu đuôi ra sao, mặt mụ xanh lét. Bây giờ mụ chỉ sợ, sợ chiếc móc sắt của Hải cụt kinh khủng, mụ không biết người con gái này là thế nào với Hải cụt, nhưng mụ vẫn van lạy tưới hột sen. Hải cụt giơ chân đạp vào mặt mụ, mụ ngã nằm xuống:

- Nằm đó nghe, mày ngóc đầu dậy là chết mẹ luôn.

Kẻ hiếu kỳ mỗi lúc một bu đông, mỗi người một lời khuyên giải:

- Anh Hải ơi! Tha cho nó, nó không biết!

Loan mắt nhưng rẽ đám đông đi vào. Dung chạy tới ôm chầm lấy hấn, Loan mắt nhưng đã hiểu sơ sơ đầu đuôi câu chuyện. Hấn nhìn gã đàn ông mặt bê bết máu quần quai dưới đất, nhìn mụ đàn bà nằm bẹp dưới chân Hải cụt. Hấn vẫn hỏi:

- Gì vậy?

Hải cụt mặt đỏ phừng phừng:

- Dạ thưa anh, em trừng phạt hai đứa này. Nó dám xúc phạm đến chị!

Loan mắt nhưng cố giữ bình tĩnh, nhưng trong lúc này hấn lại chợt nhớ đến hoàn cảnh của mình mấy năm về trước. Ngày Xuân đi bồ lè kiếm tiền nuôi hấn, hấn thù

ghét những mục tú bà, những con mục dặt mỗi. Loan mắt hung lăm lì tiến lại gần mục đàn bà, thành linh hấn tung chân đá đánh bốp một cái vào mặt mục. Mục dặt mỗi lần người ra kêu lên:

- Ôi, chết tôi rồi!

Cú đá trút giận hờn, mục đàn bà vừa run vừa sợ. Chị ta đã nhận ra kẻ vừa đá mình là ai:

- Em lạy anh, em không biết chị!

Chưa bao giờ Loan mắt hung đánh một người đàn bà, thấy mặt mục bê bết máu, Loan mắt hung hơi ân hận:

- Chúng mày là đồ khốn nạn!

Mục đàn bà vẫn chưa dám ngóc đầu dậy. Mục sợ, mục không oán hờn kẻ đã hành hạ mình, mà mục cho là mình xui xẻo, gặp vận đen. Mục lê đến trước chân Dung, dập đầu lạy:

- Trăm lạy chị, chị tha lỗi cho em!

Dung sửa lại quần áo, vuốt lại tóc. Nàng bớt giận khi thấy kẻ thù đã nằm dưới chân mình. Gã đàn ông ngược lên, không ai dám bênh vực hấn, có kẻ còn đốc xúi hai tên anh chị:

- Đá chết mẹ nó đi anh Loan!

Loan mắt hung đứng chống nạnh nhìn hấn:

- Mày ngon lành lắm phải không?

Gã không trả lời. Hải cụt bước tới:

- Mày biết ông cố nội mày là ai không?

Hải cụt tiếp:

- Ông cố nội mày là Loan mắt hung, đặng đến vợ ông ông thiên.

Gã đàn ông cuống lên:

- Dạ, lạy các ông, tôi không biết!

Hải cụt cười gằn:

- Bây giờ biết chưa?

- Dạ biết rồi!

- Tốt lắm, bây giờ tao tha chết cho mày, cút ra khỏi xóm này ngay!

Gã đàn ông đứng dậy toan lĩnh đi, Hải cụt quất một đá vào khuỷu chân gã, làm gã ngã quy xuống:

- Bò ra, ai cho phép mày đứng!

Dung kéo Loan mắt nhung đi:

- Thôi đi anh!

Hai người đi khỏi đám đông, những kẻ hiếu kỳ đứng xa dòm, không ai dám đến gần cặp Loan mắt nhung. Họ vừa chứng kiến trận đòn trừng phạt vừa qua. Loan mắt nhung chưa ra tay, mới chỉ là một gã đàn em.

Tiếng Hải cụt vẫn la hét phía sau lưng:

- Còn con mụ này, từ nay tao cấm mày dặt mồi!

- Dạ lạy anh, em trót dại!

- Trót dại cho mày chết luôn, mày lưu manh phải không?

Loan mắt nhung lăm lì đi bên cạnh Dung. Hắn không nói câu nào, vẻ lăm lì đó làm cho Dung ngán. Dung nghĩ nàng đã gây cho Loan mắt nhung sự bực mình. Nhưng đôi môi Loan mắt nhung lúc này mím chặt. Dung tự hỏi Loan mắt nhung đang nghĩ gì?

Tự nhiên Loan mắt nhung thấy buồn ghê gớm. Cứ mỗi lần bước chân vào xóm điếm, Loan mắt nhung lại nghĩ đến Xuân. Hình ảnh nàng chấp chờn hiện ra, như những cô gái ở đây, nàng đã sống như thế, sống nhục nhã, sống bị

lường gạt. Loan mắt nhưng ghét cay ghét đắng bọn tú bà rước mối, những tên chơi bởi nham nhở. Hấn biết mình bất lực với tề đoan này, hấn chỉ phá phách và sẵn sàng bóc lột những tên đầu nậu. Loan mắt nhưng nghĩ không thu thuế của bọn chúng cũng uổng. Tội gì không hành hạ chúng?

Dung lay tay Loan:

- Anh! Sao anh không nói gì vậy?

- Nói gì?

- Anh giận em?

Loan mắt nhưng từ tốn nói:

- Con nít lần sau đừng đi lung tung, lang tang. Anh nhiều kẻ thù...

Dung dạ nhỏ một tiếng.

Vừa lúc ấy Tám Hung chạy ra. Gặp Loan mắt nhưng, hấn đứng lại:

- Thật đáng tiếc chuyện vừa qua!

Loan mắt nhưng nhìn thẳng vào mặt Tám Hung:

- Ở trong xóm này các anh đều bắt gái theo kiểu đó phải không?

- Dạ đâu có, bọn em út làm liều.

Loan mắt nhưng vỗ vai hấn:

- Anh phải coi chừng em út, đụng vào tôi một lần nữa tôi bào lán xóm anh đó.

Tám Hung chỉ còn biết cười gượng.

Hấn tiễn hai người ra khỏi xóm. Loan mắt nhưng nhắc lại một lần nữa về vụ tiền nong:

- Nhớ đó, ngày mai phải có tiền cho tôi!

- Dạ!

Chiếc xe Vespa phóng vút đi. Loan mắt nhung và Dung về đến nhà đã ba giờ chiều. Tới trước cửa, thấy cửa hé hé mờ, Loan mắt nhung cản Dung lại:

- Khoan vào, trong nhà có người...

Loan mắt nhung quan sát cánh cửa, không một vết sây sạt.

Thình lình, Loan mắt nhung đập tung cửa nhảy vào trong nhà. Hấn đứng khựng lại, tay hạ xuống. Dung ở ngoài hỏi với vào:

- Chuyện gì đó anh?

Loan mắt nhung vẫy Dung:

- Vào đây em...

Dung bước vào, nàng thấy chiếc xe Vespa dựng ở giữa nhà. Nàng chột cau mặt khi nhìn thấy ở phía ghế salon khói um lên (Loan mắt nhung và Dung đang đứng phía sau lưng ghế):

- Khói kìa anh, ghế cháy!

Một cái đầu thò lên khỏi ghế, điều thuốc lá ngậm trên môi, Thanh Italy đứng dậy:

- Kính chào anh chị!

Loan mắt nhung lảng lảng ra chiếc ghế ngồi đối diện, Thanh Italy chỉ chiếc Vespa:

- Em đã thôi chiếc xế!

Loan mắt nhung gật gù:

- Tốt lắm, chú đã hoàn tất nhiệm vụ trước giờ hẹn, mà đúng chiếc đó chứ?

- Thưa đúng. Anh coi lại!

Loan mắt nhưng đưa mắt nhìn:

- Tư Thiếc đâu?
- Dạ, lát nữa ảnh đến!

Loan mắt nhưng tung một miếng thuốc dính lên môi, ngọn lửa trong lòng tay hắt xòe lên, đốt đỏ đầu thuốc. Loan mắt nhưng ngồi ngửa lưng lên thành ghế, nhả khói lên trần nhà:

- Chú báo cáo lại công tác coi!

Thanh Italy cười mỉm:

- Dạ để ợt, như tất cả những vụ võ xế khác, nạn nhân tự tin quá bọn em hai thằng đeo dính, chàng chở nàng về nhà, dựng xế trước cửa, thằng Mã lùn ghếch, em võ.

- Chỉ có vậy thôi sao?

- Dạ, chỉ có vậy!

Loan mắt nhưng búng tay kêu tách tách. Dung từ nhà trong đi ra, nàng đã thay bộ quần áo mặc ở nhà. Nàng đẹp lộng lẫy. Loan mắt nhưng hất hàm hỏi Thanh Italy:

- Chú mày uống gì?

- Dạ một chai 33!

Loan mắt nhưng ra hiệu cho Dung:

- Em cho hai chai!

Dung quay trở vào mở tủ lạnh.

Loan mắt nhưng vừa uống bia vừa nói chuyện với Thanh Italy. Hắn hỏi thăm về tình hình võ xế của bọn tay em Tư Thiếc. Thanh Italy lắc đầu:

- Hồi này kẹt anh ạ, những tay tổ bị võ nhốt vào hộp gần hết, còn lại toàn tụi vô dụng như thằng Lâm con, không thiện nghệ, khuếch (khóa) chưa thuộc hết, chúng nó chỉ

biết bẻ và dùng kìm "bờ giô" cắt. Thế là yếu rồi. Đàn em xin lấy danh dự thề chưa bao giờ em phải cắt khuếch, em mở...

Loan mắt nhưng đã biết tài mở khóa của Thanh Italy, cánh cửa nhà hắt với cái khóa tổ bố ấy, hắt còn mở được chui vào nhà nằm tỉnh, thì mấy chiếc xe đi đến đâu.

Chợt nhớ đến Tư Thiếc, Loan mắt nhưng hỏi:

- Chú là đàn em ruột của Tư Thiếc?

- Dạ!

- Tốt lắm, tối nay anh sẽ thưởng chú một chầu Văn Cảnh.

Vừa lúc đó Dung trở ra. Loan mắt nhưng giới thiệu:

- Quên mất, anh chưa giới thiệu, đây là Dung vợ anh!

Thanh Italy cười:

- Chúng em đồng nghiệp, biết nhau từ khuya rồi anh.

Loan mắt nhưng cười:

- Vậy mà anh quên mất chứ!

Loan mắt nhưng kéo vợ vào lòng, một lát Loan mắt nhưng đứng dậy nói:

- Ngồi đây chơi nhé, hai người chắc có nhiều chuyện cũ ôn lại, anh đi ra ngoài một chút.

Còn lại Thanh Italy và Dung. Thanh Italy đổi thái độ:

- Chắc Dung không còn nhớ đến anh?

Dung bối rối:

- Đừng nhắc đến chuyện đó nữa.

Thanh Italy cười nhạt:

- Dung có thể quên được chứ anh thì không.

Dung cúi gằm mặt. Thanh Italy nói tiếp:

- Anh phải gặp lại Dung, chúng ta có nhiều kỷ niệm với nhau lắm mà...

Dung khổ sở:

- Tôi nói anh đừng nhắc đến nữa.

Khi Dung ngẩng lên, nàng thấy Loan mắt hung hiện ra ở cửa. Thanh Italy vẫn vô tình nói:

- Anh yêu em, đến chết anh vẫn yêu em!

Loan mắt hung đang hăng, lên tiếng:

- Thế nào, đôi bạn cũ gặp nhau chắc vui lắm nhỉ?

Hắn trở lại ghế làm như không hề nghe thấy câu chuyện của hai người. Hắn vui vẻ như thường. Thanh Italy từ giã. Loan mắt hung bắt tay thật chặt:

- Tối nhớ nhé! Bây giờ đi gọi giùm Tư Thiếc tới đây.

Loan mắt hung ngồi cạnh Dung, hắn nhắm mắt:

- Em đi ngủ đi, tối nay mình đi Văn Cảnh nhé!

- Em không đi đâu!

Loan mắt hung vẫn nhắm mắt, lạnh lùng:

- Em phải đi, anh đã hứa với Thanh Italy.

Dung thở dài, đi vào nhà trong...

Cửa lại mở, Tư Thiếc hiện ra. Loan mắt hung bừng mở mắt:

- Chào anh!

- Anh cho kêu tôi đến có việc gì?

Loan mắt hung chỉ chiếc xe Vespa:

- Về việc chiếc xe này, nhờ anh mại giùm!

- Dạ!

Loan mắt nhưng đứng dậy, tới sờ tay lên chiếc xe lau chùi bóng loáng:

- Tôi không lấy xu nào hết, tiền đó anh dùng để nuôi thằng Lâm con trong hộp.

Tư Thiếc ngạc nhiên, hẳn không hiểu tại sao Loan mắt nhưng lại đối đãi với Lâm con đến thế.

- Dạ, chuyện này đáng lẽ chúng tôi phải lo, vả lại...

- Sao?

Loan mắt nhưng nhìn Tư Thiếc. Tư Thiếc cười:

- Vả lại, chính Lâm con đã vồ chiếc xế của anh đem mại cho tôi.

Loan mắt nhưng nói thế à một tiếng, rồi hỏi tới:

- Tại sao hẳn lại đi vồ một cách cầu thả như vậy?

Tư Thiếc ngồi xuống ghế, hai tay xoa vào nhau:

- Tại nó là thằng mới vào nghề, chưa từng trải lại bị kẹt một vụ.

- Kẹt vụ gì?

- Kẹt vụ cái xế của anh, nó đã lấy trước của tôi năm thước đi đánh bạc thua hết. Nghe đâu nó còn vay mượn tùm lum ở dưới sòng mà không trả không xong.

Loan mắt nhưng gật gù:

- Vì bị kẹt nên cu cậu làm liều phải không?

- Dạ!

- Chiếc xế này anh mại đi, lấy lại năm thước của anh, còn bao nhiêu anh để nuôi thằng Lâm con. Tội nghiệp, nó đau đòn quá!

Tư Thiếc lại hỏi:

- Thế còn vụ Lâm con kẹt tiền dưới xóm thì sao?

Loan mắt hung văng tục một câu, hấn gằn giọng:

- Sức mầy mà trả tụi nó, thằng nào muốn đòi anh chỉ tôi.

Tư Thiếc ngồi nói chuyện một hồi, rồi xách chiếc xế mới võ được ra về.

Loan mắt hung vào phòng, hấn nằm bên cạnh Dung. Nàng đã ngủ say, hơi thở của nàng đều đều. Loan mắt hung mỉm cười vu vơ...

o o o

Thanh Italy không biết mình đã uống đến chai 33 thứ bọ nhiều, tai hấn ù đi, hấn không còn nghe rõ tiếng nói chuyện ồn ào trong quán. Hai bàn tay hấn ôm lấy ly bia lạnh. Hơi nóng từ trong thân thể hấn bốc ra, hấn không còn cảm thấy lạnh, hấn thấy bực bội trong người.

Thanh Italy nhìn quanh, nhìn những bộ quần áo lạnh của khách hàng ở những bàn xung quanh. Hình như họ thèm thường được ăn diện, được khoe khoang những chiếc áo đắt tiền. Thanh Italy mỉm cười, mình chỉ phong phanh có một manh áo. Thật ra Thanh Italy không phải không có áo lạnh, hấn không thiết mặc. Hấn gật gù... mặc làm quái gì, diện với ai trong lúc này?

Thanh Italy nghĩ đến Dung. Ủ! Năm ngoái mình cũng gặp nàng trong dịp này. Trời gần Tết lành lạnh, nàng mặc quần "zin" đen, áo len hồng. Nàng gọn gàng và tươi tắn, nàng cười luôn miệng, sắc mặt nàng hồng lên dưới ánh đèn màu. Chiều hôm đó, Thanh Italy và Dung mới làm ăn chung một chuyến. Nàng là một kẻ mặt mới trong nghề, nhưng đã tỏ ra thông minh. Nàng gài bẫy tên chủ xế để Thanh Italy võ một cách ngon lành.

Sáu giờ chiều, Dung y hẹn tới địa điểm đã dặn trước ở một tiệm cơm. Thanh Italy đã ngồi chờ ở đó, nàng lộng lẫy bước vào quán gây sự chú ý của khách hàng. Nàng kéo ghế ngồi trước mặt Thanh Italy, nàng cười, một nụ cười thật tươi. Thanh Italy thấy mình hãnh diện. Hắn nghĩ, trước sau gì nàng cũng thuộc về mình:

- Hai đứa mình ăn cơm nhé!

Dung gật đầu:

- Uống đã, em khát!

Nàng vẫy gã hầu bàn:

- Anh cho một chai coca nhé!

Nàng quay lại Thanh Italy:

- Anh uống gì?

- Như em!

Dung cười:

- Sao anh không uống bia? Đàn ông phải uống bia chứ!

- Anh để đến tối, khi mình đi nhảy sẽ uống.

Dung vờ hỏi:

- Đi nhảy với ai vậy?

Thanh Italy nhìn sâu vào đôi mắt đẹp của Dung:

- Anh đi với em, anh mời em!

Dung cười, tiếng cười của nàng thật trong.

Thanh Italy thấy mình hãnh diện khi đi cạnh một người đẹp như Dung, những đôi mắt hướng về Dung rồi nhìn Thanh Italy. Buổi tối nàng càng rực rỡ hơn, Thanh Italy dìu nàng trên piste. Hắn ôm trong tay thân thể ngọc ngà

của Dung. Nàng nhảy giỏi và đẹp. Thanh Italy nốc cạn một ly bia, hấn gọi thêm một chai nữa, hấn lẩm bẩm:

- Mình mất Dung thật rồi!

Hấn không ngờ Dung lại lấy Loan mắt nhung. Chắc gì nàng đã được hạnh phúc khi sống cạnh tay anh chị đó. Thanh Italy từng nghe nhiều câu chuyện về Loan mắt nhung, hấn không chịu sống với con nào lâu, chỉ một thời gian rất ngắn.

Hấn lo sợ cho Dung, hấn ghen ghét với hạnh phúc của Loan mắt nhung. Hấn lẩm bẩm, mình chỉ là một tên đàn em hạ cấp, mình không làm gì nổi hấn sao?

Mặt Thanh Italy nóng lên, hấn thấy mình vô lý. Dung có nghĩ đến mình đâu. Buổi chiều khi Dung đưa hấn ra cửa, đôi mắt nàng đầy hốt hoảng, nàng đóng cửa lại như xua đuổi Thanh Italy.

Thanh Italy cười nhạt, nàng sợ, sợ tên Loan mắt nhung. Thanh Italy uống bia ừng ực. Thanh Italy sẽ thanh toán Loan, không thể để hấn lộng hành mãi được. Thanh Italy gằn giọng nói một mình:

- Tao sẽ giết mày!

Vừa lúc ấy thì bộ ba Loan mắt nhung, Dung và Hải cụt bước vào vũ trường. Hải cụt lĩnh ra một nơi khác. Loan mắt nhung và Dung đến bàn Thanh Italy. Loan mắt nhung ngồi sát tường.

Thanh Italy ngẩng lên, giọng giễu cợt:

- Chào đàn anh!

Loan mắt nhung đưa tay ra bắt, Thanh Italy lờ đi làm như vô tình không thấy. Loan mắt nhung bắt mãi, hấn nhẩn nhện. Để coi thằng này muốn giở trò gì?

Loan mắt nhung nhìn ly bia của Thanh Italy:

- Sao không uống Whisky?

Thanh Italy dài miệng ra:

- Nếu đàn anh cho phép!

Dung lo lắng, sắp có chuyện gì xảy ra chẳng? Thái độ trầm tĩnh của Loan mắt nhưng như đổ dầu thêm vào sự nóng giận của Thanh Italy. Hấn mang sẵn mặc cảm của gã đàn em hèn kém. Hấn bắt đầu châm chọc:

- Lần này là lần thứ ba tôi gặp anh trong một ngày. Trước kia tôi có nghe bọn quái nói nhiều về anh, những "bí kíp" giang hồ của anh, vậy mà tôi nhận thấy anh chẳng có gì...

Loan mắt nhưng cười hiền lành:

- Công ơn của anh em nhiều, chứ tôi...

Thanh Italy được đà:

- Đúng vậy, đâu có ai biết đến những thằng vào sinh ra tử vì anh. Chúng chỉ nghĩ đến cái tên Loan mắt nhưng, như hôm nay tôi vô chiếc xế cũng vì anh... Rồi chuyện này cũng được thổi phồng trong giới bụi đời, anh được tiếng, còn ai thèm biết đó là thành tích của thằng Thanh Italy khốn "lịn" này... Nói xin lỗi đàn anh, tôi đi... phục. Chúng nó ngu...

Loan mắt nhưng vẫn giữ nụ cười trên môi, chịu khó nghe Thanh Italy. Thái độ đó làm cho Thanh Italy lờn mặt. Hấn bèn nói hỏn:

- Ha! Ha! Tôi thấy cái bản mặt anh cấu ra sữa!

Loan mắt nhưng nén giận, hấn vẫn thản nhiên:

- Vậy hả, chỉ có thể thôi sao?

Thanh Italy cười, hàm răng của hấn rít vào nhau:

- Chúng nó ngán anh, không thằng nào dám nghĩ đến chuyện hạ anh, chúng nó sợ bóng sợ gió.

Loan mắt nhưng quan sát chỗ ngồi, hẳn tự trách mình sao lại ngồi tuốt trong kẹt khiến khó xoay trở, Loan mắt nhưng đưa mắt nhìn khắp quán, Hải cụt ngồi tuốt đằng kia đang đấu láo với một em cave. Lời nói của Thanh Italy mỗi lúc một thêm gay gắt, hẳn có vẻ thẳng thẽ, như một con mèo vờn con chuột trước khi hạ thủ. Hẳn đã nói vững như vậy tức là hẳn phải tin tưởng vào một cái gì, một con dao trong bụng chẳng hạn. Loan mắt nhưng đoán chừng, hẳn phải tìm kế hoãn binh, hẳn phải vuốt ve tự ái của địch thủ:

- Tôi cũng chẳng tài cán gì hơn ai, thật ra khoảng một hai năm nay tôi chỉ ăn hại đái nát. Toàn là bọn đàn em ra tay...

Dung nhận thấy sự gay cấn đang diễn ra giữa hai người, và nhìn rõ sự yếu thế của Loan mắt nhưng, điều mà Dung chưa từng thấy. Nếu Thanh Italy liều hơn một chút nữa, chửi lên đầu Loan mắt nhưng chắc hẳn cũng phải chịu. Dung lo sợ...

Loan mắt nhưng quan sát địch thủ, thằng này còn tay mơ. Nếu hẳn là tay chì, hẳn sẽ không ngồi nói lang bang suốt từ nãy đến giờ. Hẳn ra tay liền tức thì rồi hạ hồi phân giải. Thanh Italy bắt đầu ăn nói bừa bãi, hình như men rượu lúc này mới ngấm dũ. Hẳn thấy tự tin, hẳn coi như không có Loan mắt nhưng trước mặt. Hẳn đưa mắt nhìn Dung:

- Anh nói đúng, Loan mắt nhưng là cái chó gì, ở đời hơn nhau cái nước liều. Tôi liều tôi đâu kém thằng nào...

Loan mắt nhưng tức sôi ruột sôi gan. Hẳn muốn đập tung cái bàn nháy đến thoi Thanh Italy, nhưng hẳn dẫn được

con nóng ngay. Mình hãy tỏ ra bình tĩnh, một tên học đòi làm anh chị, không có gì đáng ngại, men rượu bắt đầu ngấm rồi. Rất có thể tự hấn sẽ gục. Mình không thể hạ mình đánh một tên đàn em chỉ vì ghen tuông. Uy tín của Loan mất nhưng sẽ tiêu tan trong phút chốc nếu không dẫn được sự nóng nảy.

Loan mất nhưng lằm lì hút thuốc lá, hấn nghĩ kể hạ tên này không tổn hơi sức. Thanh Italy đã móc con dao ra cầm tay từ lúc nào. Hấn tung lưỡi dao trong lòng bàn tay bấm tách, lưỡi dao bật ra, hấn gấp lại, hấn cười. Hấn thấy Loan mất nhưng thúc thủ, hấn khoai trá. Hấn nghĩ bụng mình hạ thằng này đâu khó. Mình hãy đùa nghịch một lát nữa, đêm còn dài, phải để cho thằng này uất trước khi hạ nó...

Thanh Italy nhảy sang ngồi cạnh Dung, choàng tay qua vai nàng thật tự nhiên:

- Em nghĩ sao, Loan mất nhưng đâu đã bảnh, không đi đến đâu hết phải không em? Chính ảnh cũng công nhận vậy mà.

Dung không biết phải làm gì. Nàng sợ Loan mất nhưng liều lĩnh. Mạng sống nàng đang ở trong tay Thanh Italy, hấn có thể dùng nàng làm con tin. Nàng nhìn hai người con trai, cả hai đều có vẻ ghê gớm. Nàng không khéo léo một chút tà có sự đổ máu liền, không chừng chính nàng sẽ là nạn nhân đầu tiên. Dung rùng mình, mồ hôi nàng toát ra. Nàng gượng cười với Thanh Italy:

- Hình như anh say quá rồi đó!

- Anh mà say, anh còn biết mình sẽ làm gì sau khi nói chuyện với em và Loan mất nhưng.

- Anh sẽ làm gì?

Thanh Italy lại bấm cho lưỡi dao bật ra:

- Làm gì hả? Một lát nữa em sẽ biết liền.

Dung giả vờ ngây thơ:

- Vờ một cái xế?

Thanh Italy nhún vai:

- Bỏ nghề đó rồi, anh muốn làm anh chị kia, em không thấy anh có con dao đây sao?

- Anh định đâm chém ai vậy?

Thanh Italy nhìn Loan mắt nhung, nhếch mép cười. Hấn nói với Loan mắt nhung một câu mà hấn cho là đẹp nhất:

- Xin lỗi anh nhé! Tôi nói chuyện riêng với Dung một lát được không?

- Tự nhiên!

Thanh Italy cười khà khà. Hấn cho rằng Loan mắt nhung đã chịu lép vế:

- Dù sao trước đây chúng tôi đã là bạn đồng nghiệp, từng làm ăn chung với nhau.

Loan mắt nhung bình tĩnh trở lại:

- Vậy càng nên ôn lại kỷ niệm lắm.

Thanh Italy cười khoái trá:

- Câu nói của anh đẹp lắm!

Hấn nhìn ra piste!

- Hai đứa tôi nhảy một bản để ôn lại kỷ niệm đêm nào.

- Cứ tự nhiên!

Dung hiểu Loan mắt nhung đã có dự tính gì rồi. Nàng lo ngại cho cả hai người. Nàng thương hại cho Thanh Italy, hấn đang đút đầu vào tròng mà không biết. Men rượu đã làm hấn kém sáng suốt. Nàng dùng dằng:

- Thôi, em không nhảy đâu!

Loan mắt nhưng lạnh lùng:

- Em nên chiều anh Thanh, em nên nghe ảnh giải bày tâm sự trước khi anh muốn làm tay anh chị, mà hậu quả chưa biết ra sao...

Thanh Italy cười lớn. Tiếng cười của hắn đầy ngạo nghễ:

- Mời em ra!

Dung đành đứng dậy, nàng lo lắng nhìn hai người. Nàng nói với Thanh Italy:

- Anh cất con dao đi!

Thanh Italy thản nhiên đút con dao vào túi:

- Đồng ý, anh thừa lịch sự mà em!

Nói xong, hắn dìu Dung ra sàn nhảy, hắn còn ngoái cổ lại nói với Loan mắt nhưng:

- Ngồi đó nghe bồ, lát nữa mình sẽ nói chuyện với nhau.

- Yên chí, tôi vẫn ngồi nguyên ở đây.

Thanh Italy và Dung lẫn vào trong đám đông. Loan mắt nhưng cười nhạt, mặt hắn sất lại, hắn rít đờ đầu điều thuốc, văng tục một câu:

- Đ.m, ranh con, mày sẽ chết con ạ!

Loan mắt nhưng gõ cái ly vào chai bia không, một người hầu bàn chạy tới. Loan mắt nhưng không ngẩng đầu lên:

- Kêu Hải cụt đến cho tôi.

Người hầu bàn đi khỏi. Một lát sau Hải cụt tới:

- Chuyện gì đó anh Loan?

- Ngồi xuống đi, tôi nhờ chú chút việc.

Loan mắt nhưng nhìn ra sàn nhảy.

- Một lát thẳng Thanh Italy tới, chú ra mặt ngồi sát cạnh nó cho tôi nhé, bàn tay sắt của chú khoác lên vai nó, chỉ có thể thôi...

Hải cụt ngơ ngác:

- Tôi không hiểu...
- Cứ làm như vậy, tôi giải thích sau.
- Anh muốn trừng phạt nó?

Loan mắt nhung cau có:

- Chú đừng tò mò, cứ làm như vậy!

Hải cụt không hỏi nữa, hăn lặng lẽ bỏ đi. Nhưng hăn vẫn thắc mắc, hăn đoán chừng lại có chuyện gì xảy ra. Hăn nhìn thấy Thanh Italy ôm Dung thật sát người ở piste, hăn mỉm cười, lủi vào đám đông.

Thanh Italy ghé vào tai Dung:

- Em có biết là anh yêu em lắm không?

Dung khó chịu vì mùi rượu nồng nặc:

- Anh đừng điên khùng!
- Điên khùng hả, càng tốt, anh điên khùng vì em đó, anh nhìn rõ hậu quả sau khi giết Loạn mắt nhung.

Dung hơi đẩy Thanh Italy:

- Anh nói gì vậy?

Thanh Italy gằn giọng nói từng tiếng một:

- Anh sẽ giết Loạn mắt nhung sau bản nhạc này, rồi anh sẽ ở tù năm mười năm gì đó. Giết được hăn là anh hả dạ.

Dung lo lắng, nằng nói như muốn khóc:

- Tôi van anh đó, hăn đâu có làm gì anh.

- Hừ! Không làm gì, nội cái tội lấy em làm vợ cũng đáng để anh giết rồi.

- Anh điên, điên quá rồi!

- Cũng được, anh chỉ muốn chia rẽ em với hấn. Hấn không yêu thương gì em hết, hấn dùng em để giải trí như tất cả các cô gái khác.

- Làm gì có chuyện đó, anh yêu thương tôi.

Thanh Italy trừng mắt nhìn Dung:

- Đừng xưng tôi, em hiểu chưa? Phải xưng em!

Dung sợ quá, nàng chiều hấn:

- Dạ em!

- Ừ, được! Anh hỏi em câu nữa nhé! Em có yêu anh không?

Dung ngần ngại, nàng cúi xuống không trả lời. Thanh Italy hối thúc:

- Sao? Anh không đáng hỏi em câu đó sao? Trả lời đi chứ?

Giọng Dung run lên:

- Nếu có thì bây giờ cũng... muộn rồi.

Thanh Italy thở dài:

- Anh đã yêu em. Em hiểu chứ? Anh liều lĩnh, ném lao phải theo lao...

Men rượu hả dần. Thanh Italy ăn nói bắt đầu sáng suốt. Hấn nhận thấy nguy cơ của mình, hấn đưa mắt nhìn về phía Loan mắt hung. Hấn ta vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, bình thản hút thuốc lá. Loan bình tĩnh vô cùng, chính sự bình tĩnh đó làm cho Thanh Italy lo ngại, hấn cố gắng giấu sự lo ngại đó không để lộ ra sắc mặt.

Bản nhạc dứt, Dung nói:

- Anh không nên gây lộn xộn, bây giờ anh có thể đi về, một mình không thể địch lại với cả một băng Loan mắt nhung.

Thanh Italy cười:

- Về? Sao lại có chuyện đó?

Mặt Thanh Italy sắt lại:

- Không hạ được Loan mắt nhung đêm nay, anh sẽ chết trước mặt em.

Dung nhìn Thanh Italy:

- Tôi hiểu lòng anh, nhưng anh nên nghe tôi, bây giờ còn kịp.

Hai người đi về bàn.

Loan mắt nhung lịch sự giơ tay mời ngồi. Đôi mắt hăn nhìn Dung rồi nhìn Thanh Italy:

- Vui vẻ chứ?

Dung nhìn Loan mắt nhung bằng cái nhìn tha thiết, như van xin. Dung đoán được trong sự bình thản đó một sự không hay sắp xảy ra. Nàng hiểu tính Loan mắt nhung, hăn không hề tha thứ cho địch thủ, sự im lặng và bình thản của hăn là một âm mưu, chắc chắn là một âm mưu thâm độc.

Dung chợt nhìn thấy Hải cụt từ đám đông đi ra, hăn tới ngồi ngay cạnh Thanh Italy, bàn tay móc sắt của hăn đặt lên vai Thanh Italy:

- Mãi bây giờ mới thấy chú mình!

Thanh Italy lặng người, hăn không thể hành động được, chiếc móc sắt như một mũi dao nhọn kê cạnh cuống họng hăn. Đôi mắt Loan mắt nhung nhìn lại Thanh Italy. Đôi mắt đẹp đó lúc này không còn vẻ mơ màng. Thoáng hiện

nét dữ dội, khói thuốc từ miệng hắt nhả ra xóa nhòa khuôn mặt lạnh lùng. Thanh Italy chờ đợi sự bất hạnh đến với mình, hắt không còn tự hào bây giờ sự lo lắng lẫn át hắt làm cho hắt tỉnh rượu. Hắt chờ đợi một lệnh truyền của Loan mắt nhưng, rồi chiếc móc sắt của Hải cụt sẽ xé toang cuống họng hắt. Chuyện đó Loan mắt nhưng dám làm, như thưở nào hắt cắt tai một người đàn ông không hề quen biết để lấy năm trăm đồng. Sự im lặng giữa bốn người làm Thanh Italy thêm khổ sở, mồ hôi hắt bắt đầu rịn ra trên trán.

Loan mắt nhưng dụi tắt thuốc lá vào cái gạt tàn:

- Đêm nay em có vui không Dung?

Sắc mặt Dung chợt hốt hoảng:

- Anh!

- Em muốn nói gì?

Dung ngập ngừng một lát rồi mới cất tiếng nói:

- Anh đừng gây chuyện lộn xộn ở đây nhé!

Loan mắt nhưng cười nhạt:

- Gây chuyện lộn xộn? Sao mà kỳ cục quá vậy, từ ngày sống chung với em đến giờ, em luôn luôn ngăn cản anh. Em quên là em đã lấy một thằng du đãng chuyên môn đâm chém à? Anh đâu có phải là người lương thiện...

Dung tha thiết:

- Em xin anh đó!

- Anh không có gì để em xin, vả lại nếu là chuyện đàn ông, em không nên dính vào.

Loan mắt nhưng nhìn Thanh Italy:

- Nếu kẻ nào là kẻ thù của anh, không bao giờ anh tha thứ. Chú Thanh nói đúng, đời hơn nhau cái lì...

Thanh Italy toát mồ hôi. Hắn tự hỏi Loan mắt nhưng sẽ làm gì mình. Chiếc móc sắt của Hải cụt vẫn kể trên cổ Thanh Italy một cách hết sức khéo léo. Ai ở ngoài nhìn vào cũng ngỡ một đôi bạn ngồi bên nhau thân mật. Giọng Hải cụt ồ ồ:

- Có phải không chú Thanh?

Thanh Italy không trả lời, nói đúng hơn, hắn không biết phải trả lời sao. Tất cả những câu nói của Loan mắt nhưng và Hải cụt đều có tính cách đe dọa.

Hải cụt khùng bố tinh thần Thanh Italy:

- Chiếc móc sắt của tao chưa hề nhường nhịn ai, tao tởm lắm. Đ.m, mới hôm qua đây tao móc mắt một thằng ăn năm bò ngon ơ! Anh Loan mà mượn, đàn em chỉ xin lấy nửa tiền...

Loan mắt nhưng cười nhạt:

- Tôi chờ kẻ thù của tôi ra mặt, tôi sẽ phải nhờ đến tay chú. Với hạng ruồi muỗi tôi không muốn ra tay, không đáng để tôi ra tay.

Hải cụt cười rung người làm chiếc móc sắt rung theo, mũi nhọn hích vào cổ Thanh Italy nhoi nhoi. Hải cụt ra vẻ lịch sự:

- Xin lỗi, đau không bồ tèo? Cứ tưởng tượng thử coi cái móc cùn này móc vào thịt...

Thanh Italy rùng mình. Giọng Loan mắt nhưng cười cợt:

- Lúc này tôi thấy chú Thanh có một con dao bấm đẹp lắm, cho mượn xem thử được không?

Thanh Italy bị dồn vào thế bí, hắn tỉnh rượu hẳn. Hắn thấy mình khó xoay sở với tình thế này. Hắn hối hận vì lúc này mình đã quá bạo mồm bạo miệng. Hắn không thể rút lại những lời nói đó.

- Thế nào, đưa mượn được không?

Thanh Italy giật mình vì lời hỏi thúc của Loan mắt hung. Chiếc móc sắt của Hải cụt đề nặng hơn trên vai hẳn, Thanh Italy đành móc túi lấy con dao bấm ra. Hải cụt chộp lấy ngăm nghía, bấm thử, rồi xoay ngược chuôi dao đưa cho Loan mắt hung ngồi phía bên kia bàn.

Loan mắt hung nâng con dao lên, cẩn thận ngăm nghía. Hẳn cười những tiếng ngắn trong cổ họng. Thành linh hẳn xoay ngược mũi dao phóng cắm phập xuống mặt bàn, chuôi dao rung lên bần bật. Dung giật thót người, nàng kinh hoàng nhìn vào con dao. Loan mắt hung bình thản ngồi giữa lưng trên nệm ghế. Hải cụt vừa bỏ bàn tay sắt ra khỏi vai Thanh Italy. Loan mắt hung lại hút tiếp một điếu thuốc lá, que diêm lóe sáng soi tỏ khuôn mặt hẳn, khuôn mặt có vết sẹo trên má.

Hẳn nhả khói thuốc:

- Chú mình muốn làm anh chị hử?

Thanh Italy cúi nhìn xuống lưỡi dao của mình, hẳn không biết phải trả lời thế nào. Hẳn đang yếu thế, Loan mắt hung cười ngắn:

- Lúc này chú nói dữ lắm kia mà, chú nói toàn những chuyện đâm chém lì lợm, chì đồng gì đó nghe ghê thấy mẹ. Bây giờ chú câm như hến là làm sao vậy?

Thanh Italy nuốt nước bọt, hẳn nuốt tụi nhục. Hẳn hỏi hận ghê gớm. hẳn nhìn Dung, nàng đã nháy sang ngồi cạnh Loan mắt hung. Nàng không đáng gì, nàng không đáng để cho Thanh Italy liều lĩnh, nàng cũng như những đứa con gái khác. Càng suy nghĩ, Thanh Italy càng thấy mình đại dột.

Loan mắt hung lạnh lùng:

- Chú em muốn giải nghệ võ xế phải không? Nói cách khác, là muốn đổi nghề võ xế ra nghề anh chị. Chú em quan niệm muốn được nổi tiếng phải hạ gục đàn anh, được lắm, đàn anh sẵn sàng tiếp chú. Loan mắt nhưng tiếp đó!

Đôi mắt Loan nhìn Thanh Italy nãy lửa:

- Cho chú lấy dao, tôi tay không...

Hắn hất hàm ra hiệu cho Hải cụt:

- Hải cụt dang ra xa đi!

Hải cụt đứng dậy, hắn cười khà khà. Dung hốt hoảng:

- Anh Loan, em van anh đó, tha cho hắn...

Loan mắt nhưng đẩy Dung sang một bên:

- Đàn bà con gái đừng lộn xộn!

Hắn cười nhạt, nhìn Dung rồi nhìn Thanh Italy:

- Hai người âm mưu gì với nhau phải không?

Dung nắm lấy cánh tay Loan mắt nhưng:

- Anh nói kỳ quá, làm gì có chuyện đó?

Thình lình Loan mắt nhưng vung tay tát đánh bốp một cái vào mặt Dung:

- Câm!

Dung sửng sờ, nàng không ngờ Loan mắt nhưng lại có hành động như vậy. Hắn cũng tầm thường như những người đàn ông khác. Hắn vũ phu và độc đoán.

Loan mắt nhưng không dẫn nổi tức giận, hắn không còn giữ được bình tĩnh, hắn chỉ vào mặt Thanh Italy:

- Còn mày, cơ hội chót cho mày giết tao, cướp vợ tao. Hành động đi!

Tiếng nói hơi lớn của Loan mắt nhung làm Thanh Italy run lên. Dung giữ chặt lấy tay Loan mắt nhung. Nàng biết Loan mắt nhung không yêu thương gì nàng, hẳn đối với nàng như đối với những đứa con gái khác đã qua tay hẳn. Dung hét lớn:

- Anh Thanh trốn đi, hẳn giết anh...

Thanh Italy hoảng hồn nhưng không dám đứng dậy. Loan mắt nhung gỡ tay Dung:

- Đúng là tụi này âm mưu với nhau, thằng Thanh Italy khó sống với tao. Mà phải bò ra khỏi đây thì sống, mà ngược đầu lên là vỡ mặt.

Loan mắt nhung đứng dậy, thỉnh lình tung ra một cái đấm vào giữa mặt Thanh Italy, làm hẳn ngã bổ ngửa ra sàn.

Vũ trường bỗng xôn xao, hỗn độn. Thanh Italy lồm cồm bò dậy, một cái đấm của Loan mắt nhung làm hẳn bị rách môi, một dòng máu ri rí chảy ra bên mép. Loan mắt nhung tàn nhẫn co chân đạp vào mặt địch thủ:

- Ai cho mày ngồi, bò, tao bảo mày bò ra khỏi đây tức khắc.

Dung nhìn Loan mắt nhung bằng ánh mắt kinh ngạc, không ngờ Loan mắt nhung lại tàn bạo, nhỏ nhen như vậy. Tất cả tình yêu của nàng đối với Loan mắt nhung phút chốc tan vỡ. Nhìn kẻ đã từng thâm yêu trộm nhớ mình nằm bẹp dưới sàn, nàng thấy ghen ngào, nước mắt nàng tự nhiên trào ra. Nàng chỉ là một đứa con gái với tất cả sự mềm yếu trong lúc này.

Thanh Italy nằm úp mặt dưới sàn gỗ bóng, máu từ mép hẳn vẫn ri rí chảy ra. Chưa lần nào trong đời hẳn lại nhục nhã như bây giờ. Hẳn không cầm nổi nước mắt. Hẳn không dám ngẩng lên, những con mắt của kẻ hiếu kỳ đang nhìn hẳn, nhất là ánh mắt thương hại của nàng.

Giữa lúc này Thanh Italy muốn mình tan ra thành nước, loãng ra và bốc hơi rồi biến mất vào không khí.

Hải cụt đứng chống nạnh, hai chân xoạc ra, cánh tay sắt bỏ thõng. Hắn cười luôn miệng, tiếng cười ngẩn và hằn gằn giọng:

- Tính sao về thằng này anh Loan?

Loan mắt nhắm nhìn sang Dung:

- Em thương xót nó?

Dung nghẹn ngào không trả lời được, nàng nấc lên. Đôi mắt của Loan nhắm nhưng lừ lừ nhìn xuống địch thủ, hằn lạnh lùng:

- Tha nó, với điều kiện phải bò ra khỏi đây như con chó!

Hải cụt giơ chân đạp vào vai Thanh Italy:

- Nghe thấy không mà?

Thanh Italy thấy mình bất lực trước hai kẻ thù ghê gớm. Hắn cắn chặt môi ngược mắt nhìn Dung, nhìn người con gái mà hắn thầm yêu lần chót. Mình không thể nằm bẹp gí ở đây để làm trò cười cho thiên hạ. Vĩnh biệt Dung, hắn nấc lên, hắn nhả nại bò. Tiếng cười của Hải cụt bỗng phá lên giữa bầu không khí ngọt ngào của vũ trường. Tiếng Loan mắt nhắm nói với Dung:

- Trò chơi này làm em buồn phải không? Ngày mai anh đưa em đi Đà Lạt, lên đó có lẽ em sẽ vui hơn...

Thanh Italy uất người, hắn vùng đứng dậy khi vừa ra đến cửa. Từ trên cầu thang hắn nhảy bổ xuống đường, một tiếng hét cất lên:

- Vĩnh biệt Dung!

Tiếng thẳng xe kêu két, tiếng ồn ào bùng lên:

- Xe cán người!

Dung choáng váng mặt mày, nàng vùng chạy, nhưng bàn tay cứng như sắt của Loan mắt hung đã giữ nàng lại, mặt Loan mắt hung đanh lại:

- Nó đên tội rồi!

Dung không ngờ Loan mắt hung lại có thể nói được một câu như thế trước cái chết của một người. Loan mắt hung cúi xuống, nâng ly rượu lên tợp mạnh một hơi. Hấn bình thản như không có chuyện gì xảy ra. Vòng tay hấn ôm trên vai Dung, nàng thấy gai gai khắp mình.

- Thôi mình về!

Dung đi theo Loan mắt hung như một cái xác không hồn. Bước chân nàng nhẹ hẫng khi xuống cầu thang. Trước vũ trường, những người hiếu kỳ bầu đông quanh tai nạn xe cộ. Chiếc băng ca do hai người lính cảnh sát khiêng nạn nhân ra, phần trên ngực hấn nát bét nhuộm máu đỏ lôm. Tiếng bàn tán lao nhao:

- Ghê hết sức vậy đó! Hấn nhào từ cầu thang đâm đầu thẳng vào chiếc xe này. Hấn có la lên câu gì nhỉ?

- Vĩnh biệt Dung!

- Dung là ai vậy cà?

Đám người hiếu kỳ nhìn vào đám khách vừa từ trên vũ trường xuống. Cảnh sát quay lên hỏi một thanh niên:

- Anh vừa ở trên xuống?

- Dạ!

- Anh có biết gì về nạn nhân trước khi xuống cầu thang không? Tôi muốn nói có chuyện gì đã xảy ra cho hấn?

Hải cụt đứng ngay cạnh gã thanh niên, hấn đặng hăng:

- Chú mày biết gì thì khai đi!

Gã thanh niên thường chơi bời ở những nơi này nên hẳn không lạ gì thành tích của Loan mắt nhung và đàn em. Nhất là Hải cụt vừa lên tiếng, lời nói đó như một sự đe dọa gián tiếp. Gã thanh niên lắc đầu:

- Dạ tôi không được biết, vả lại ở trên đông quá!

Loan mắt nhung đứng khoanh tay, lừ lừ nhìn khắp cả mọi người. Một số người biết chuyện sợ lòi thối nên lĩnh đi. Dung nhìn cái xác của Thanh Italy, nàng rùng mình. Chiếc băng ca được chuyển lên xe hồng thập tự, rú còi chạy vút đi.

Người cảnh sát thấy bộ ba Loan mắt nhung còn đứng xơ rở đó, liền hỏi:

- Ông có nghe tiếng nạn nhân trước khi chết kêu lên không?

- Có kêu một người con gái tên Dung!

- Căn cứ theo tiếng la đó, chúng tôi cho rằng đây là một vụ tự tử.

- Có lẽ vậy, hẳn thất tình nên tìm đường chết.

- Ông có quen biết gì hẳn không?

- Biết nhau vậy thôi, còn không biết gì hơn!

- Ông biết người con gái nào tên Dung mà nạn nhân quen không?

Loan mắt nhung rầu rầu:

- A men! Tôi không được rõ, nhưng có điều vợ tôi cũng tên là Dung.

Người cảnh sát xin lỗi. Loan mắt nhung làm dấu thánh giá trên ngực:

- Lạy Chúa tôi, hẳn thật can đảm phi thường...

Loan mắt nhưng kéo Dung đi.

Từ giã đám đông, Dung như một cái xác không hồn. Hình như Loan mắt nhưng đã thỏa mãn sự độc ác của nó. Nó lạnh lùng làm Dung thấy bất nhẫn.

Dung nhìn vào mặt kẻ mà mình đã từng chặn gỏi, từng đam mê trong vòng tay của hắn, nàng từng coi hắn như thần tượng, một thứ hiệp sĩ trừ gian diệt bạo sống ngoài vòng pháp luật. Bây giờ thì đổ vỡ hết, hắn tàn nhẫn, tầm thường, sẵn bạo lực trong tay, hắn ở dưới mức nhỏ nhen.

Dung nhìn lại tuổi trẻ của nàng, nàng đã mất mát hết. Từ ngày chung sống với Loan mắt nhưng, nàng đã là một người đàn bà, nàng mất đi tính háo thắng, sự tò mò của một cô gái được nuông chiều. Nàng bắt đầu chán nản đời sống tàn bạo của Loan mắt nhưng và đồng bọn. Nàng nhìn quá rõ, biết quá nhiều. Nàng hối hận ăn năn nhưng đã quá muộn rồi. Đôi khi nàng nghĩ, một ngày kia nàng sẽ bị đào thải, sẽ bị tung từ tay thẳng đàn ông này qua thẳng đàn ông khác. Sự tuyệt vọng cùng cực đến với nàng trong đêm nay...

Loan mắt nhưng đi cạnh nàng, hắn không choàng một tay qua vai nàng như mọi khi. Hắn lăm lì hút thuốc lá, điều nọ nối điều kia. Hải cụt đi bên cạnh, thỉnh thoảng hắn cao hứng, tới một cột đèn giơ tay sắt quật một phát cho tóe lửa ra, hắn đứng dưng và vô tư như một đứa trẻ. Hình như hắn không suy nghĩ đến cái chết của Thanh Italy. Hắn cho là một sự dĩ nhiên.

Loan mắt nhưng búng mẩu thuốc xẹt vào tường tóe tàn lửa đỏ. Hải cụt bỗng cười:

- Tôi vẫn chịu cái đòn búng thuốc lá của anh, bách phát bách trúng.

Loan mắt nhưng không tiếp lời, hẳn đang nghĩ đến lỗi búng thuốc lá của hẳn. Lần hạ Hải cụt và hàng chục tay chơi khác chỉ là một yếu tố bất ngờ, một tiểu xảo đặc biệt. Mẩu thuốc cháy đỏ trên môi Loan mắt nhưng là một khí giới lợi hại. Loan mắt nhưng nhớ tới lần hạ Hải cụt, hẳn tiến tới trước mặt Loan mắt nhưng với bàn tay sắt, mũi thép dũa nhọn, đánh bằng giấy nhám sáng loáng. Hẳn tự tin khi nhìn Loan mắt nhưng đứng thản nhiên hút thuốc lá.

Loan mắt nhưng lặng lẽ nhìn Hải cụt với đôi mắt hiền lành. Hẳn nhìn Hải cụt và nhìn chiếc móc sắt. Hải cụt tin rằng, sự dữ dằn của mình với thứ khí giới lợi hại này sẽ làm địch thủ nhụt chí khí.

Loan mắt nhưng rít điếu thuốc lá sáng rực, điếu thuốc ngắn dần còn chừng một đốt ngón tay, hẳn gỡ ra khỏi môi. Mẩu thuốc bắn vọt ra khỏi hai ngón tay hẳn, trúng ngay vào mặt Hải cụt. Hải cụt chỉ kịp kêu ối, những cái đấm như mưa bắc của Loan mắt nhưng đổ tơi lên mặt Hải cụt, hẳn không biết đường nào mà chống đỡ, thêm một cái lên gối vào bụng, Hải cụt gục. Loan mắt nhưng bồi thêm một cú chém bằng mép bàn tay vào gáy, hẳn gục hẳn, nằm sấp mặt xuống đất, người mềm nhũn ra như bún.

Về khuya, đường phố vắng người qua lại, Hải cụt đi nhưng nhặng như một đứa trẻ, bàn tay sắt của hẳn vung lên đập bừa bãi vào tất cả những chướng ngại vật vừa tầm tay. Hẳn cười khà khà:

- Lần đó tôi đau đòn... Đ.m, hai ngày mới ngồi dậy nổi, tôi thù anh kinh khủng, nhưng khi gặp lại anh ngồi khơi khơi uống lade một mình tôi lại thấy ớn, điếu thuốc lá của anh luôn luôn ở trên môi, tôi nhớ đến trận đòn hôm trước. Không ngờ sau này mình lại là bạn thân.

Hải cụt ngửa mặt nhìn lên trời, trên đó có những vì sao óng ánh thật đẹp. Hẳn nhớ lại đêm nào, bầu trời cũng đẹp như đêm nay, Hải cụt bước vào quán, và thấy Loan mắt nhắm ngồi ở đó, hẳn lầm lì uống rượu, đôi mắt đẹp của hẳn đỏ ngầu, lừ đừ ngẩng lên. Hải cụt đứng sững, bàn tay sắt bỏ thông, hẳn muốn động thủ, nhưng thấy vẻ bình tĩnh của Loan mắt nhắm hẳn lại ngại ngùng. Loan mắt nhắm gỡ điều thuốc trên môi ra, và giơ tay mời:

- Người anh em có rảnh không?

Hải cụt lặng lẽ ngồi xuống ghế, hẳn cũng lầm lì nhìn lại Loan mắt nhắm. Loan mắt nhắm nói:

- Uống lade nhé!

Hải cụt với lấy cái chai của Loan mắt nhắm kê lên miệng tu ừng ực. Hẳn khà một tiếng, đặt cái chai đánh cộp xuống bàn. Hẳn đưa cái tay móc sắt ra trước mặt, giọng cời mở:

- Mình là bạn!

Loan mắt nhắm cũng đưa một ngón tay ngoéo vào móc sắt của Hải cụt. Hẳn mỉm cười:

- Ê, lade nữa đi!

Hải cụt nhìn sang bên cạnh. Đêm nay Loan mắt nhắm có vẻ buồn, sau cái chết của Thanh Italy:

- Cậu có biết là mình vừa giết một người không?

- Giết hồi nào, xe hơi cán đấy chứ!

- Vì mình hẳn mới chết!

Hải cụt cười khà khà:

- Anh còn tình cảm quá, nó chọc mình không được nên uất người lên bèn tự sát chết tốt. Chết cũng đáng!

Loan mắt nhắm buồn bã:

- Dù sao mình cũng có phần trách nhiệm.

Đêm đã khuya lắm, Loan mắt nhắm nhưng quay sang nhìn Hải cụt:

- Thôi, cậu về đi!

- Mai mình đi Đà Lạt không?

- Vẫn đi như thường!

Dung bỗng nói:

- Em không đi Đà Lạt đâu!

- Sao vậy?

Dung cố lấy can đảm nói hết ý nghĩ của mình:

- Em về nhà với ba má em!

Loan mắt nhắm thoáng hiểu. Hấn bặm môi cố nén tiếng thở dài:

- Em không ở với anh nữa sao?

Dung không trả lời, nàng òa khóc. Loan mắt nhắm đặt tay lên vai nàng:

- Em đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?

Dung vẫn nức nở, nàng gật đầu. Hải cụt chưng hửng, hấn nhìn hai người. Loan mắt nhắm ra hiệu cho Hải cụt:

- Cậu về đi, chương trình của mình vẫn không thay đổi.

Hải cụt muốn can gián Dung một câu, nhưng rồi hấn thấy mình vụng về không nói được gì. Hấn im lặng quay đi.

Còn lại hai người, Loan mắt nhắm nhìn sâu vào đôi mắt nhòa lệ của Dung. Hấn nói bằng giọng buồn buồn:

- Anh sẽ đưa em về!

Loan mắt nhắm đi cạnh người con gái đã từng yêu hấn say đắm. Từ sau khi Xuân chết, đối với con gái, chưa bao

giờ hăn buồn như đêm nay.

Giọng Loan mắt nhung trầm xuống, buồn bã:

- Anh sẽ đưa em về, chúng ta chỉ còn đi với nhau một quãng đường.

Cái chết của Thanh Italy hãy còn ám ảnh trong đầu Dung. Nàng không thể quên được tiếng gọi thảm thiết của Thanh Italy. Dung không hề yêu Thanh Italy, nhưng khi chứng kiến cái chết đó, nàng không khỏi xúc động, dù sao nàng cũng chỉ là một phụ nữ. Nhìn vẻ lạnh lùng dửng dưng của Loan mắt nhung, nàng bất mãn. Nàng biết mình đòi hỏi lương tâm ở một gã anh chị là một điều quá đáng.

Loan mắt nhung thọc tay vào túi quần, hăn hút thật nhiều thuốc lá, hết điếu nọ sang điếu kia. Hăn ngửa mặt nhìn lên bầu trời loáng thoáng sao. Dung tự hỏi hăn đang nghĩ gì, sau khi gây tội ác. Điều chắc chắn là nàng không thể sống chung với hăn, dù còn yêu. Cái chết của Thanh Italy sẽ ám ảnh nàng mãi. Nàng sẽ trở về với gia đình, dù phải đổi bằng giá nào. Nàng sẽ giơ tay lên bấm chuông, tiếng chuông reo vang, rồi đèn bật sáng...

Hình ảnh của Xuân lúc này lại rục rịch sáng trong tâm tưởng. Nếu nàng còn sống, chưa chắc Loan mắt nhung đã sống một đời sống tàn bạo như ngày nay.

Loan mắt nhung sờ tay lên vết thẹo của mình, chính vết thẹo này đã đưa đời sống của hăn đến ngày nay. Loan mắt nhung thở dài:

- Anh không phải là người mang hạnh phúc đến cho em. Dung! Em đã cho anh tình yêu, nhưng em tìm thấy gì ở anh? Không phải đời sống của một hiệp sĩ, mà là một đời sống bản thiêu, gian trá và bất nhân. Đó là sự thật. Người ta đã anh hùng hóa những tên du đãng, đặt nó lên hàng thần tượng. Nhưng thật sự em đã thấy đó, nó có cái tốt

và cái xấu của con người. Những cái tốt không thể gỡ hết được những cái xấu mà nó đã gây ra. Anh kiểm điểm lại chính mình, anh thấy nhận xét của anh đúng. Nếu anh sống bằng tất cả lòng nghĩa hiệp thì người đời không gọi Loan mắt nhưng là một tên du đãng. Anh đã lấy của xã hội này rất nhiều và cho lại rất ít, hoặc năm thì mười họa, rồi được thiên hạ thối phồng...

Loan mắt nhưng đốt một điếu thuốc lá nữa. Hơi thuốc đậm đà không làm Loan mắt nhưng ấm lòng.

- Chính ở con đường này đây, anh đã đi với người yêu đầu tiên thuở mười tám tuổi, khi anh vừa ở tù ra... Nếu cô ta sống tới ngày nay, anh không là một tên du đãng, đời sống chó đẻ này đã chèn ép anh, bắt anh đi vào con đường đó. Anh được đà và không bao giờ nghĩ đến chuyện hoàn lương... Anh sẽ phải đền bù lại những tội ác anh đã gây ra cho xã hội này bằng chính mạng sống của anh. Anh linh cảm thấy vậy... Anh chờ đợi và sẵn sàng đón nhận. Sự đôn hậu cuối cùng còn sót lại trong con người anh.

Bỗng nhiên, Dung khóc nức nở. Loan mắt nhưng choàng một tay qua vai nàng:

- Tất cả rồi sẽ qua hết, bây giờ em trở về với đời sống lương thiện còn kịp, anh tin rằng em đã hiểu quá nhiều và đã thỏa tính tò mò của tuổi trẻ. Anh không phụ rẫy em, nhưng em không thể sống với anh được nữa. Không nên chôn vùi đời sống của mình, khi mình còn góc đầu lên nổi...

- Còn anh?

Loan mắt nhưng chán nản lắc đầu:

- Anh quá đáng rồi, anh còn phải trả nợ...

Về khuya, con đường càng trở nên vắng vẻ. Tới một ngã ba đường, Loan mắt nhung hỏi:

- Nhà em đi về hướng nào?

Dung chần chừ, nàng ngược nhìn lên, đôi mắt đẹp của nàng nhòe nhoẹt nước mắt. Loan mắt nhung rút khăn mùi soa ra lau nước mắt cho nàng:

- Đừng khóc nữa em, như vậy đủ rồi. Em còn nước mắt để khóc thì em còn trở lại được đời sống của người lương thiện...

Dung chờ đợi một vòng tay ôm của Loan mắt nhung. Nhưng vô ích. Chỉ còn một quãng đường ngắn nữa, nàng vĩnh viễn xa cách người nàng từng yêu thương cuồng nhiệt, và mới đây nàng khinh bỉ. Cho đến lúc này, nàng lại thấy mình chỉ là một đứa con nít trước một Loan mắt nhung từng trải.

- Đừng vì những lời nói của anh mà đổi ý kiến!

Lời nói đó đã nhắc nhở nàng. Dung nghĩ mình phải tỏ ra có một cử chỉ nào đó để Loan mắt nhung không thể coi thường, hẳn vốn kiêu ngạo và độc đoán.

- Cám ơn anh! Em sẽ trở về gia đình và không quên những lời nói của anh.

Loan mắt nhung lặng lẽ cười, ánh đèn điện trông hẳn đầy kiêu ngạo. Dung kéo tay Loan mắt nhung:

- Anh đi theo em!

Ánh điện sáng, con đường vắng vẻ dài hun hút, Dung nói nhỏ:

- Nhà em ở phía cuối đường kia!

Tiếng nói của Dung nghe buồn lạ lùng. Loan mắt nhung thở dài, hẳn có vẻ xúc động:

- Lần thứ nhì anh buồn vì con gái đó em. Cả hai người, không người nào anh mang được hạnh phúc đến, cho em cũng như cho Xuân.

- Xuân là người thế nào hở anh?

- Người đầu tiên của anh, nàng đã hy sinh cho anh rất nhiều, nàng chưa được hưởng lấy một ngày hạnh phúc, nàng đã chết thật tội nghiệp!

Ánh lửa thuốc lá lập lòe trên khuôn mặt Loan mắt nhung. Dung nhìn thấy vết sẹo trên má Loan mắt nhung rõ hơn, nàng chưa lần nào có dịp hỏi về vết sẹo đó. Đã nhiều lần nàng thấy Loan mắt nhung ngồi một mình, những ngón tay tần mẩn sờ lên vết sẹo. Những lúc đó hẩn lằm lì, đôi mắt nhìn xa vời, hẩn mơ mộng như một nghệ sĩ.

Dung vẫn đoán Loan mắt nhung có một dĩ vãng sầu thảm lắm. Nhưng từ ngày chung sống với hẩn, nàng chưa hề thấy hẩn hé môi nói về dĩ vãng của mình. Nàng chỉ chứng kiến những hành động tàn bạo của hẩn liên tiếp xảy ra, hẩn lạnh lùng. Những tên đàn em run lên mỗi lần hẩn gọi tới. Sự tò mò của Dung chưa thỏa mãn.

Cho đến đêm nay, khi nàng quyết định rời bỏ bụi đời để trở về đời sống lương thiện, nàng vẫn chưa hiểu gì về Loan mắt nhung. Sự tò mò một lần nữa trở dậy trong đầu nàng, khi Loan mắt nhung nói hé về dĩ vãng hẩn. Một người con gái tên Xuân lần thứ nhất hẩn nói đến nàng với Dung.

Bỗng Loan mắt nhung hỏi:

- Em có điều gì thắc mắc không?

Dung nhìn vào mặt Loan mắt nhung:

- Em muốn hỏi kỹ về người con gái tên là Xuân!

Loan mắt nhung buồn buồn:

- Xuân là một con điếm, anh đã gặp trên chuyến xe buýt bùng từ tòa án về khám Chí Hòa. Ra khỏi tù, hai đứa chung sống với nhau, tưởng rằng mãi mãi bên nhau. Không ngờ vì đói quá Xuân đi kiếm tiền, và chết vì sự vũ phu của những kẻ tìm hoa bỉ ổi.

Dung ngắt lời:

- Từ đó anh bắt đầu cuộc sống này?

Loan mắt nhưng nổi một điều thuốc lá khác:

- Từ đó ba năm rồi, anh vẫn chưa tìm thấy kẻ đã giết vợ anh. Đời sống này không nhân đạo với anh, anh chỉ chống đối rồi thành quá đáng...

Suốt từ ngày chung sống với Loan mắt nhưng, đêm nay nàng mới thấy hấn cởi mở, hấn hiền lành hơn bao giờ. Tự nhiên nàng lại thấy yêu Loan mắt nhưng trở lại:

- Anh làm lại cuộc đời kịp mà!

Loan mắt nhưng nhìn nàng:

- Với em thì kịp, nhưng với anh thì không. Kẻ thù chưa tìm thấy... Khi tìm thấy rồi, anh sẽ từ bỏ tất cả, từ bỏ đời sống này, chịu sự phân xử của luật pháp.

- Xuân đang nào cũng chết rồi!

- Chính vì thế, anh không thể để cho nàng chết tức tưởi như vậy được. Anh không thể nào quên được dòng máu tím bầm từ miệng Xuân ứa ra khi anh lật chiếc khăn phủ mặt của Xuân, anh đã khóc, khóc suốt đêm đó...

Hai người đi bên nhau. Dung dừng lại ở đầu đường:

- Nhà em đây rồi!

Nàng chỉ tay vào một biệt thự xinh xắn. Nàng thở dài:

- Không biết ba má có tha thứ cho em không?

Loan mắt nhưng nhìn sâu vào đôi mắt nàng, hấn im lặng một lát rồi nói:

- Anh tin rằng ba má em không đến nỗi xử tệ, và nếu có xử tệ em cũng phải chịu đựng...

Loan mắt nhưng dìu Dung đến chiếc cổng sắt. Nàng ngần ngại, nhìn vào nhà. Nàng bối rối nhìn Loan mắt nhưng:

- Chúng ta còn gặp lại nhau nữa không?

Loan mắt nhưng lắc đầu, đôi mắt hấn thật tha thiết:

- Không bao giờ nữa!

Dung bật khóc, nàng ôm choàng lấy Loan mắt nhưng. Hấn vuốt ve trên tóc nàng.

Dung ngược mặt lên, nàng chờ đợi một nụ hôn, như thuở tình yêu còn nồng nàn. Khuôn mặt Loan mắt nhưng thật gần. Hấn nhìn vào mắt Dung thờ dài. Chỉ cần một nụ hôn này, Dung có thể ở lại. Khuôn mặt nàng đêm nay đẹp thê lương. Tiếng nói của Loan mắt nhưng nhỏ nhẹ:

- Vì sắc đẹp của em, đêm nay một người đã chết. Anh đã gây thêm một tội ác, em biết không?

Khuôn mặt Dung chột sầu thảm. Loan mắt nhưng đẩy nàng ra. Hấn nhìn vào căn nhà tối đèn, nhìn lên nút bấm chuông. Chỉ cần giơ tay lên bấm vào đó. Khi tiếng chuông reo lên, hai người vĩnh viễn xa nhau. Đôi mắt của Dung ngược lên chờ đợi quyết định của Loan mắt nhưng. Gương mặt của Loan mắt nhưng bỗng sắt lại, hấn cúi xuống hôn lên trán Dung:

- Vĩnh biệt em!

Dung áp mặt vào ngực Loan mắt nhưng, hai vòng tay quấn lấy lưng hấn. Nàng nức nở, đôi vai rung lên:

- Em không muốn về nữa!

Loan mắt nhưng lạnh lùng gỡ tay Dung ra. Hắn cầm lấy bàn tay phải của nàng giơ lên, gí vào nút chuông. Dung cố sức co lại, nhưng ngón tay trỏ của nàng đã gấn vào nút chuông. Tiếng chuông reo lên một hồi dài. Đèn trong nhà bật sáng. Dung chợt thấy Loan mỉm cười:

- Vĩnh biệt em!

Loan mắt nhưng rời Dung. Khi thấy cửa trong nhà mở và có một bóng người đi ra, Loan mắt nhưng quay lưng đi. Dung đứng nhìn theo, nước mắt chan hòa.

CHƯƠNG 33

C

Cô chiêu đãi viên hàng không lịch sự cúi xuống:

- Xin quý khách vui lòng dập tắt điếu thuốc.

Hài cụt mở bừng mắt, móc một cục bông gòn trong lỗ tai ra:

- Em cứng nói gì vậy?

Cô chiêu đãi viên mỉm cười nhã nhặn nhắc lại:

- Xin quý khách vui lòng dập tắt điếu thuốc, sắp đến rồi!

Hài cụt chỉ vào ngực mình:

- Tôi ấy à?

- Dạ!

Hài cụt nhe răng cười, hăm loay hoay tìm chỗ dập tắt thuốc. Cô chiêu đãi viên bặm chiếc nút bên thành ghế:

- Mời quý khách dập vào đây!

Hài cụt dập tắt điếu thuốc. Hăm cười khà khà, đưa cánh tay móc sắt ra:

- "Rua" một cái coi!

Loan mắt nhưng lừ lừ nhìn Hài cụt:

- Đừng nham nhở!

Cô chiêu đãi viên hàng không đi khỏi. Hài cụt hít hà:

- Con nhỏ coi bộ ngộ hết sức vậy đó anh, đàn em mệt rồi đó, nó cười với đàn em lặn, lịch sự quý phái, "nộp bư".

Loan mắt nhưng giơ tay lên:

- Thôi, stop lại, nhà chú nói hơi nhiều đó.

Hải cụt loi nhoi ngó ra cửa sổ, nhìn xuống khu rừng phía dưới:

- Trời đất ơi, đẹp hết sức vậy đó!

Hắn la toáng lên, làm hành khách ngoái lại nhìn Loan mắt nhung và Hải cụt bằng một cái nhìn quái gở. Bỗng một bàn tay đặt lên vai Hải cụt, nhẹ nhàng ấn hắn ngồi xuống. Hải cụt ngẩng lên, hẳn sững người, mặt đỏ dãn, vì nhìn thấy một người con gái khác đẹp hơn người lúc nãy:

- Xin quý khách ngồi xuống để buộc dây nịt.

Hải cụt luống cuống, hẳn chỉ có một tay, hẳn không thể nào tự thắt dây được. Cô chiêu đãi viên hàng không sẵn sàng làm giùm. Hai bàn tay khéo léo của nàng thắt dây, chạm vào bụng Hải cụt, làm cho hắn đê mê, hẳn nhột nhạt cười lên sảng sặc:

- Ối! Đ.m, nhột quá!

Sợi dây đã thắt xong. Hải cụt chột chun mũi hít hít trên mai tóc của nàng:

- Thơm quá trời!

Thuận tay, hẳn đưa lên vuốt má nàng. Bỗng một cái tát tai vả vào má hắn. Loan mắt nhung vừa rút tay về, nói lịch sự:

- Xin lỗi cô, thẳng em tôi hỗn hào!

Người con gái vẫn không nói gì, nàng mỉm cười với Loan mắt nhung rồi quay đi. Hải cụt ngồi im thin thít. Người con gái còn nháy mắt với Hải cụt một cái, làm hắn càng tức Loan mắt nhung. Hẳn không nhịn được nữa:

- Anh làm mất mặt tôi!

Loan mắt nhung lờm hẳn:

- Chú nham nhở quá!

Hải cụt gân cổ lên cãi:

- Anh không thấy con nhỏ đó ưng tôi sao? Nó có nói đâu, nó còn cười với tôi nữa.

Loan mắt nhưng bực mình, hấn không biết làm cách nào để nói cho tên ngu đần này hiểu. Hải cụt lải nhải:

- Đ.m, anh lại cản mũi tôi, con nào ngon lành anh tán ráo trội, năm thì mười họa tôi mới tròm trèm được một em thì anh ra cái điều...

Loan mắt nhưng bực mình gắt:

- Chú ngu bỏ mẹ!

Hải cụt vốn là một gã cứng đầu, tuy thằm phục đàn anh nhưng hấn không bao giờ chịu lép vế khi hấn thấy mình có tí ti lẽ phải:

- Anh là kỳ đà cản mũi.

Loan mắt nhưng cố gắng giải thích để hấn hiểu phần nào:

- Ở chỗ này không phải nơi cho chú tán gái, bốc hốt ầu, người ta lịch sự với mình thì mình không nên làm tới, họ cười cho thối óc ra...

Hải cụt vẫn ngang bướng một cách ngu đần:

- Bộ bấu giá lắm sao? Mấy con phún đó là chiêu đãi viên chứ là cái thá gì mà anh cản tôi. Anh không từng bốc hốt chiêu đãi viên ở Sài Gòn hoài là gì?

Loan mắt nhưng chi còn biết lắc đầu:

- Thứ chiêu đãi viên bán bar khác, mà chiêu đãi viên tàu bay là khác.

Hải cụt bỗng cười sảng sặc:

- Đ.m, khác ở cái chỗ nào?

Loan mắt nhưng ôm lấy đầu:

- Ngu ơi là ngu, tôi biết phải nói sao cho chú hiểu, óc chú bằng đất, chú lại còn ngoan cố. Tôi nói lại lần chót cho chú biết rằng những con phún chiêu đãi viên ở đây khác xa những con phún chiêu đãi viên bán bar. Những phún này là phún con nhà lành, học thức, biết nói tiếng Tây tiếng Tàu hẳn hoi, xin được cái chân này khó còn hơn chiêu mẹ vợ!

Hỏi cụt bĩu môi:

- Vậy hả? Con nhà lành mà làm chiêu đãi viên tôi đ. tin. Mình mất tiền bộ không đụng được nó một cái sao, gỡ gạc mà ăn nhằm gì. Anh bênh nó chăm chặp rồi mặt nó lại vác lên bằng cái cối đá thôi. Thằng này kinh nghiệm quá mà! Đối với đàn bà từ tế thì nâng niu chiêu chuộng, khi mặt nó như hà bá thì thoi đập thấy mẹ nó đi...

Loan mắt nhưng nổi nóng:

- Đ.m, chú, cái miệng còn lép nhép là tôi thoi chú luôn đó.

Hỏi cụt trợn mắt lên:

- A, anh, tính ăn hiếp tôi sao?

- Đ. ăn hiếp chú, nhưng chú lảng cháng tôi thoi chú đó!

Hỏi cụt cười đều:

- Anh nhất định ăn thua đủ với đàn em đó hả?

- Tôi sẽ đánh chú!

Máy bay bỗng chao mình, tụt xuống một khoảng không khi loãng làm Hải cụt la hoảng lên:

- Đ.m, máy bay rút rồi!

Lan mắt nhưng ấn gã ngồi xuống:

- Ngồi yên nào!

Hải cụt vẫn còn hốt hoảng:

- Coi chừng rớt là chết ráo. Đ.m, ruột gan tôi lên tận cổ họng, mà nó nhồi một phát nữa là tôi ói ra bao tử liền.

Hải cụt nhìn quanh thấy hành khách vẫn ngồi nguyên thì hơi ngưỡng ngưỡng, hấn nói để che lấp sự ngưỡng nghịu của mình:

- Đ.m, tưởng tàu bay đi êm, ai ngờ còn nhồi hơn đi xe mobylette.

Loan mắt nhưng nhìn qua khung cửa nhỏ. Phía dưới là đồi núi chập chùng xanh màu lá cây bạt ngàn. Thị xã Đà Lạt ở dưới đó trong màu nắng hanh vàng buổi sáng.

Máy bay lượn một vòng rồi hạ cánh xuống phi trường. Hải cụt vươn vai:

- Mệt thấy mẹ, đi máy bay chẳng sung sướng chút nào hết trơn!

Cửa máy bay vừa mở, gió lạnh đã lùa vào hun hút. Loan mắt nhưng kéo cao cổ áo blouson, hấn đeo chiếc kính râm lên mắt. Hành khách lên xe hơi của hãng để về thị xã. Loan mắt nhưng hỏi một người ngồi cạnh:

- Ông biết ở đây có khách sạn nào sang nhất không, làm ơn chỉ giùm chúng tôi.

Người đàn ông ngồi thu tay trong bọc lửng khùng trả lời:

- Sang nhất thì có Palace nhưng chắc không còn chỗ, ở đây có Thủy Tiên cũng tạm tạm được, may ra thì còn phòng. Neu muốn ở Palace ông phải đánh điện lên giữ chỗ trước.

- Cám ơn, chúng tôi mới lên đây lần đầu nên không rõ.

Loan mắt nhưng ngồi nhìn ra ngoài cửa kính xe hơi. Xe đi qua thác Prenn, phong cảnh ở đây vô cùng quyến rũ và

nên thơ. Nhìn mà cái quán ngay trước lối vào suối, Loan mắt nhưng nói với Hải cụt:

- Trời lạnh như vậy tao thèm cà phê, chắc mấy quán kia có bán.

Hải cụt hăng hái hưởng ứng:

- Tôi cũng vậy, tôi lên bảo tài xế ngừng lại để chúng mình xuống uống cà phê nhé!

Loan mắt nhưng lừ mắt:

- Đâu có được mà!

- Không ngừng tôi móc mắt nó ra chứ, mấy thằng lơ xe đồ ngán tôi thấy mẹ.

- Nhưng tiếc rằng đây không phải xe đồ.

Hải cụt chửi thề một câu:

- Đ.m. xứ này khó hết sức vậy đó, chiêu đãi viên không phải là chiêu đãi, mà xe đồ cũng không phải là xe đồ. Anh cứ để đàn em lo là có "pháp luật" ráo trội. Bộ ngán mấy thằng cao bồi trên này mà để cho nó làm trời hết sao?

Loan mắt nhưng đưa một ngón tay lên miệng suýt:

- Stop, chắc trước sau gì tôi cũng phải sửa lưng chú để chú khỏi lép nhép cái lỗ miệng.

Hải cụt đành ngồi im, hăn có vẻ hậm hực. Hăn hỏi:

- Về tỉnh còn xa không?

- Chắc còn xa!

Hải cụt móc trong túi ra một mảnh giấy nhám, hăn đánh chiếc móc sắt của hăn cho thật bóng. Tiếng giấy nhám mài trên sắt nghe ghê răng, làm cho nhiều người ngồi trên xe quay lại nhìn hăn. Loan mắt nhưng cau mặt có vẻ khó chịu:

- Thôi, dẹp cái trò khi đó lại đi!

Hải cụt bướng bỉnh nhìn lại Loan mắt hung:

- Anh kê tủ đứng vào miệng tôi hơi nhiều!

Loan mắt hung gỡ chiếc kính râm ra khỏi mắt. Đôi mắt đẹp hấn chột quắc lên, mặt sắt lại. Hấn nhìn Hải cụt chăm chăm, thỉnh thoảng đưa một cùi chỏ đến hực vào mạng sườn Hải cụt. Hải cụt giật nảy người lên, ôm lấy mạng sườn nhả nhó. Loan mắt hung thản nhiên như không, hấn nhìn ra ngoài đôi thông, nhìn những thợ bên đường rồi khen một câu bằng quơ:

- Đẹp quá!

Người hành khách ngồi cạnh hưởng ứng:

- Nếu có hoa anh đào nở nữa thì đẹp vô cùng. Năm nay hoa anh đào nở muộn vì trời không lạnh nhiều như năm ngoái. Mọi năm vào giờ này...

Loan mắt hung liếc mắt nhìn sang bên cạnh, sắc mặt Hải cụt tái lại, xanh rờn. Loan mắt hung biết phát cùi chỏ của mình khá nặng, nhưng nếu không trừng trị hấn kiểu đó thì không tài nào điều khiển nổi con ngựa chững này.

Loan mắt hung thản nhiên móc thuốc lá ra hút. Một người hành khách thấy Hải cụt cứ ngồi ôm bụng gục mặt xuống thì nghĩ rằng hấn bị trúng gió hay đau bụng:

- Ông đau bụng hả? Tôi có dầu cù là đây, ông dùng tạm.

Nói đoạn ông ta mau mắn móc chai dầu ra đưa cho Hải cụt, và không quên nhả nhủ:

- Ông nên bôi vào lỗ rốn, dầu tốt lắm!

Hải cụt lắc đầu:

- Cám ơn, không sao.

Chiếc xe đi xuống một con dốc, đôi thông chạy thoai thoải bên vệ đường. nắng đẹp như những sợi tơ vàng giăng mắc trên ngọn thông đều hiu. Xe đi qua hồ Xuân Hương để vào thị xã, dừng lại trước hãng máy bay.

Hải cụt vẫn còn đau, hấn gượng gạo đứng dậy. Loan mắt nhưng thương hại nên xách giùm cho hấn luôn cái túi hành lý. Loan gọi một chiếc taxi để về khách sạn. Trên đường về, Hải cụt không nói với Loan mắt nhưng một câu.

Lấy phòng xong, Hải cụt mới nói:

- Anh xử tệ với tôi quá!
- Tao đâu muốn, nhưng chú mày quá xá nên tao mới sửa lưng.

Hải cụt nằm ra giường, nhìn lên trần nhà với vẻ chán nản:

- Nếu có chị Dung đi, đâu đến nỗi anh hành hạ tôi.

Nghe nhắc đến tên Dung, Loan mắt nhưng buồn bã:

- Thôi, đừng nhắc đến nữa.

Một lát sau, Loan mắt nhưng thay đổi ngay thái độ:

- Thôi, mình đi chơi!

Hải cụt ngồi co người lại:

- Lạnh quá, ở Sài Gòn chưa bao giờ lạnh như thế này.

Loan mắt nhưng mở va ly lấy áo đưa cho Hải cụt:

- Tao nhường chú mày mặc cái áo blouson này, áo của Dung đưa cho tao đó.

Hải cụt ướm chiếc áo vào người:

- Đẹp quá, còn anh không mặc sao?

Loan mắt nhưng chỉ chiếc áo mình đang mặc:

- Chiếc áo mưa này cũng đẹp vậy!

Hai người ra khỏi khách sạn, đi lang thang trên các đường phố. Hải cụt lại nhìn ngang nhìn dọc:

- Đẹp quá trời, ở đây toàn là người sang trọng hết. Anh có thấy con gái đẹp quá xá không? Má đỏ hồng ngon lành như trái đào.

Đã lâu lắm, Loan mắt nhưng mới thấy Hải cụt ăn nói bay bướm. Mọi khi, không câu nào hấn quên kèm theo tiếng chửi thề.

Loan mắt nhưng đi dọc theo hông chợ, nhìn ngắm những món hàng bày biện trong tủ kính. Hấn bỗng đứng lại trước quán bán bánh kẹo và những đồ chơi nho nhỏ. Người con gái đứng bán hàng coi nhỏ nhắn, dễ thương như một con thỏ bạch. Nàng tươi như hoa, môi đỏ chon chót.

Loan mắt nhưng muốn làm quen với nàng, nhưng hấn nhìn những món đồ bày ở đó, hấn thấy mình không thể mua được thứ gì. Toàn là những thứ bất tiện. Loan mắt nhưng quay lại hỏi Hải cụt:

- Chú mày muốn mua gì không?

Hải cụt nhún vai:

- Đ.m, mấy thứ này tôi mua làm mẹ gì.

Nói xong, hấn đưa mắt nhìn người con gái:

- À, á... Anh muốn giăng một mẻ lưới chắc?

Loan mắt nhưng mỉm cười gật đầu:

- Đúng vậy, chú mày đừng có xía vô.

- Yên chí, tôi nhường đàn anh đấy!

- Chú mày đứng đó nhé! Nghe tao đấu rồi học nghe chưa?

- Mất công quá! Phương pháp của tôi là bảnh nhất, khoái là nhảy đến chụp liền.

Loan mắt nhưng gõ gõ tay lên mặt kính, thiếu nữ ngẩng lên, đôi mắt nàng long lanh như ướt nước, Loan mắt nhưng thấy xao động cả lòng. Người con gái hỏi:

- Ông mua gì ạ?

Loan mắt nhưng nhìn những món đồ trong tủ hàng, hẳn chỉ đại vào một món đồ chơi bằng gỗ.

- Tôi muốn mua thứ này.

Thiếu nữ mau mắn lấy ra:

- Cái này bày ở bàn đẹp lắm, nhất là để trong lồng kiếng.

Loan mắt nhưng hỏi:

- Bao nhiêu đó cô?

- Dạ, ông cho xin ba trăm.

Hải cụt ở ngoài xía vào:

- Trời ơi! Cái thứ mắc dịch đó mà ba trăm sao, có một cây, một cái cành giả làm cành hoa đào...

Thiếu nữ vẫn vui vẻ:

- Dạ thưa ông, thứ này người ta làm tuy đơn sơ nhưng không phải là không công phu.

Hải cụt quay sang Loan mắt nhưng:

- Anh mua làm chi vậy?

Loan mắt nhưng lừ mắt:

- Tôi đã nói với chú trước rồi kia mà, đừng xía vô việc tôi.

Hải cụt vẫn ngoan cố, ca cẩm hết chuyện nọ sang chuyện kia. Nào là mua kẹo làm quái gì....

Loan mắt nhưng hỏi cô bán hàng:

- Ở đây cô có băng keo không?

- Dạ có!

- Cô cho thứ nào tốt nhất, tiện thể cho mượn luôn cây kéo.

Hải cụt đặt chiếc tay móc sắt đến cộp một cái lên quầy hàng làm thiếu nữ giật mình. Nàng nhìn vào chiếc tay đó. Loan mắt nhưng thản nhiên cắt băng keo, Hải cụt tò mò hỏi:

- Anh cắt băng keo làm chi vậy?

- Cắt để dán.

Loan mắt nhưng dán chéo hai mẫu băng lại với nhau cầm lên tay. Hấn bỗng nhìn vào mặt Hải cụt nhíu mắt:

- Ở mí mắt chú làm sao vậy?

Hải cụt nhướng mắt lên:

- Có gì đâu?

Loan mắt nhưng làm như quan sát đến đôi mắt của Hải cụt:

- Nhắm mắt lại coi nào!

Hải cụt sờ tay lên mắt mình:

- Có gì đâu.

- Thì cứ nhắm mắt lại.

Hải cụt nhắm mắt, Loan mắt nhưng nhanh tay ấn cái băng keo vào miệng hấn. Một tay quặt ra đằng sau khóa cứng tay hấn lại. Hải cụt ú ớ, mở tròn mắt nhìn Loan mắt nhưng, miệng hấn không thể mở ra được, bàn tay Loan mắt nhưng cứng như sắt trì lấy cánh tay Hải cụt làm hấn đau buốt ở khuỷu tay. Chỉ cần hấn cử động mạnh là có

thể sai khớp xương như chơi. Thiếu nữ bưng miệng cười. Loan mắt nhưng thản nhiên trả tiền, đi ra:

- Mình sẽ gặp lại nhau và nói chuyện nhiều.

Loan mắt nhưng đi kèm một bèn Hải cụt, dìu đi đâu Hải cụt phải đi đó, vì quá đau và miệng bị dán cứng nên Hải cụt đành chịu trận. Bọn con nít thấy lạ chạy theo la hét om sòm làm cho Hải cụt ngượng chín người.

Loan mắt nhưng đưa hấn lên phòng, đẩy vào trong đóng sập cửa lại:

- Ở trông mà nói!

Hải cụt ở phía trong đập cửa rầm rầm, hình như hấn đã gỡ được miếng băng keo ra. Loan mắt nhưng quay lưng đi, hấn nghe tiếng Hải cụt la phía sau:

- Anh chơi cha tôi há!

Loan xuống đường, đi bộ lang thang trên những con đường vắng vẻ. Cảnh vật ở đây vô cùng tĩnh mịch, những trái thông khô rơi lộp bộp trên mặt đường. Loan mắt nhưng như sống lại thời thơ ấu, khi còn ở Thái Nguyên. Hấn cũng chạy chơi tung tăng trên những cánh đồng thông, nghe tiếng thông reo vi vút.

Trong giây phút này, Loan mắt nhưng thấy chán nản tất cả, hấn không còn thiết gì, hấn chỉ muốn sống yên phận ở một căn nhà nào đó bên cạnh đồng thông, hấn sẽ quên hết, những hận thù sẽ tan đi...

Loan mắt nhưng chợt nghĩ đến đời sống nhàn hạ. Hấn sẽ bỏ Sài Gòn để lên đây sống một mình, sống âm thầm, hiền lành Nhưng Loan mắt nhưng lại nghĩ đến những người bạn đã từng chia ngọt sẻ bùi với mình, không lẽ mình bỏ chúng sao? Loan mắt nhưng mà bỏ đi, đám đàn em bất trị ở Sài Gòn sẽ làm loạn mạnh ai nấy hành động.

Những cuộc thanh toán đẫm máu sẽ xảy ra như cơm bữa, tranh hùng xưng bá từng vùng. Loan mắt nhưng thở dài.

Loan mắt nhưng bỏ con đường nhựa, rẽ vào lối đồi thông. Đứng ở đây, hẳn có thể nhìn thấy một con suối phía dưới, dòng nước len lách qua những phiến đá ngầm, ven bờ những cánh hoa dại nhiều màu sắc càng làm cho cảnh vật trở nên tươi tốt hơn.

Loan mắt nhưng nghe thấy những tiếng chim hót, âm thanh vang xa. Màu nắng vàng hanh nhạt dần, bầu trời trở nên u ám, và những hạt mưa nhỏ như bụi bắt đầu rơi xuống làm cho cảnh vật như bao phủ một lớp sa mù.

Loan mắt nhưng vượt những bụi nước trên tóc và leo qua một con dốc, xuống gần con suối hơn. Hẳn bỗng dừng lại, vì ở phía dưới, trên mặt tảng đá bằng, một người con gái đang đứng trước giá vẽ. Người con gái thật nhỏ nhắn, mặc chiếc áo dài màu xám tro, bên ngoài khoác một chiếc áo len màu đen. Gió làm mái tóc của nàng phất phơ.

Nàng không thấy Loan mắt nhưng đang tiến đến phía sau lưng mình. Nàng vẫn chăm chú vẽ, ngọn bút lông chấm vào màu trắng đang vờn vào những nét vẽ bọt nước trắng xóa bên một ghềnh đá.

Loan mắt nhưng gỡ chiếc kính râm ra khỏi mắt, hẳn chăm chú nhìn bức tranh sơn dầu, nhìn những dụng cụ của nàng để bừa bãi trên ghềnh đá. Nàng ngừng bút ngắm đi ngắm lại bức vẽ đang dần dần thành hình của mình. Nàng đưa tay lên phủi những bụi nước bám trên tóc mình. Nàng nhìn trời có vẻ bất mãn.

Một con bướm từ trong đồi thông bay ra, nó bay chập chờn quanh quần chỗ nàng đứng. Loan mắt nhưng chợt nghe tiếng nàng nói thật trong trẻo:

- Lại đây, đậu xuống đây, bướm ơi!

Con bướm bay chập chờn không chịu đậu vào một nơi nào nhất định. Nàng nhìn theo đôi cánh đẹp của nó. Nàng hồi hộp chờ đợi. Con bướm lượn vòng trên một đóa hoa đại màu tím. Nàng rón rén đến gần. Nàng vẫn không hề biết Loan mắt nhưng đứng sau lưng mình...

Loan mắt nhưng gỡ mẩu thuốc gấn trên môi xuống. Hẳn kẹp vào hai ngón tay, chờ nàng đến gần. Loan mắt nhưng búng vụt, mẩu thuốc bắn đi nhanh như một viên đạn trúng vào con bướm làm cho nó ngã lộn xuống cỏ. Nàng giật nảy mình quay phắt lại. Loan mắt nhưng mỉm cười bước tới, hẳn thản nhiên nhặt con bướm đặt lên tay, tiến đến trước mặt nàng:

- Cô muốn bắt con bướm này?

Người con gái ngược lên nhìn Loan mắt nhưng rồi nhìn con bướm đang đập cánh nhẹ nhàng trong lòng bàn tay hẳn. Đôi mắt nàng to và đen, ở cuối khóe mắt trái có một nốt ruồi đen nhánh, cũng ở dưới đôi mắt đó có thêm một nốt ruồi khác. Khuôn mặt nàng nhỏ nhắn, chiếc mũi hơi hơi hớt phảng phất một nét đẹp Tây phương.

Loan mắt nhưng vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi:

- Tôi bắt giùm cô đó!

Thiếu nữ thật tự nhiên, nàng nhón hai ngón tay cầm vào một cánh bướm đặt sang lòng bàn tay mình. Sau một phút sửng sờ, nàng đã lấy lại bình tĩnh:

- Ông bắn cháy mất cánh nó rồi!

Loan mắt nhưng lúc này mới để ý tới một khoảng cánh cạnh mình con bướm bị cháy.

- Đáng tiếc thật, để tôi búng lại bắt tặng cô con khác vậy!

Thiếu nữ nhìn con bướm trong lòng bàn tay mình, tuyệt vọng:

- Ông giết chết nó rồi!
- Đẳng nào thì nó cũng chết, vì cô sẽ mang nó đi ép vào trong sách.

Thiếu nữ lắc đầu:

- Không! Tôi thấy màu sắc ở cánh của nó đẹp nên bắt để xem rồi thả ra. Ông không thấy màu xanh ở khoảng cánh này đẹp sao? Đúng là màu hồ thủy!

Loan mắt nhưng ngắm nghía bức tranh:

- Cô vẽ đẹp lắm, tôi không biết gì về hội họa, nhưng tôi thấy đẹp.

Thiếu nữ tới bên bức họa lấy một tờ giấy báo phủ lên:

- Đang vẽ thì trời mưa, tôi bực mình hết sức vậy đó.

Loan mắt nhưng ngửa mặt nhìn bầu trời u ám:

- Mưa này thì ăn thua gì?
- Ông không thấy mưa làm cho cảnh vật mờ đi như bị phủ sương sao? Màu sắc thay đổi nhiều, tôi bắt đầu vẽ lúc trời nắng hanh.

Loan mắt nhưng không biết gì về hội họa, nhưng nghe nàng giải thích có lý nên cũng gật gù:

- Cô nói phải lắm!

Người con gái rất tự nhiên, gặp Loan mắt nhưng lần đầu tiên mà nàng đã nói chuyện huyền thuyên. Nàng nói toàn về chuyện hội họa.

Loan mắt nhưng hỏi:

- Cô là họa sĩ?

- Chưa, còn một năm nữa tôi mới coi là họa sĩ.

Thiếu nữ nhìn mẫu thuốc lá nằm trong vỏ ngùn khói:

Ông làm cách nào bắn trúng được con bướm kia?

- Tôi búng!

- Búng mà trúng được sao?

- Trúng chứ, tôi muốn búng vào điểm nào là trúng điểm đó!

- Hay nhỉ! Ông làm lại thử xem nào?

Loan mắt nhưng nhặt một viên sỏi lên:

- Cô muốn tôi búng vào đâu? Đừng có xa lắm...

Thiếu nữ chỉ đóa hoa hồi nãy con bướm đậu. Loan mắt nhưng không cần nhắm, hấn búng vụt một cái, đóa hoa rụng tươi tắn.

Thiếu nữ thán phục:

- Hay quá nhỉ?

Loan mắt nhưng mỉm cười nhũn nhặn:

- Tôi chỉ quen tay, tập riết là làm được hết, như cô vẽ vậy... Ồ, mà cái trò tiểu xảo này làm sao ví được với hội họa.

Thiếu nữ nghiêng mặt, mái tóc che khuất một bên má làm gương mặt nàng càng trở nên duyên dáng:

- Ông cứ nói vậy, tài búng bách phát bách trúng của ông cũng là một nghệ thuật vậy!

Loan mắt nhưng bay bướm:

- Thật hân hạnh cho tôi khi được một người đẹp như cô khen!

Thiếu nữ vuốt tóc, hất ngược ra phía sau, những bụi nước đọng ở đó bung lên như khói. Nàng lại đưa tay lên vuốt những bụi nước trên áo len của mình:

- Tôi mà đẹp cái nổi gì, ông không thấy tôi đen như lọ lem đây sao?

Loan mắt nhưng tán sát:

- Cô nói đúng, cô giống Lọ Lem, mà cô biết Lọ Lem xinh lắm chứ! Cô không đẹp nhưng cô rất xinh!

Thiếu nữ trợn mắt lên:

- Xinh và đẹp khác nhau sao ông?

- Dĩ nhiên, theo tôi nghĩ thì xinh gồm có cả sự duyên dáng ở trong đó, còn đẹp thì chỉ sự đều đặn, có vẻ hợp lý quá.

Thiếu nữ cười, nụ cười của nàng thật tươi. Loan mắt nhưng nhìn thấy một chiếc răng khểnh:

- Chẳng hạn như chiếc răng kia, cả một hàm răng có chiếc răng khểnh làm cho nụ cười của cô tươi hơn...

Thiếu nữ cười giòn, tiếng cười của nàng thật trong:

- Ông nói chuyện vui quá, ông học ở trường nào mà nói hay quá vậy?

Loan mắt nhưng luôn giữ nụ cười trên môi:

- Tại tôi quen nịnh đầm!

Thiếu nữ nhìn Loan mắt nhưng bằng đôi mắt ranh mãnh:

- Thảo nào, nhưng này đừng nịnh tôi đấy nhé, vì tôi không phải là đầm. Ông thấy chứ, tôi mặc chiếc áo dài thuần túy Việt Nam.

- Chính đẹp ở chỗ đó, cô có bao giờ mặc jupe không?

Thiếu nữ lắc đầu:

- Chưa bao giờ, vả lại tôi không thích, tôi thấy chiếc áo dài của mình đẹp nhất thế giới. Giản dị mà không kém phần mỹ thuật.

Thiếu nữ nói chuyện với Loan mắt nhưng tự nhiên như đã quen nhau từ thuở nào đến giờ. Loan mắt nhưng thấy người con gái này có vẻ cởi mở, lần đầu tiên hấn gặp mà đã có cảm tình sâu đậm. Chợt nhớ ra mình chưa hỏi tên nàng, Loan mắt nhưng tự giới thiệu:

- Suốt từ nãy đến giờ nói chuyện với cô, tôi chưa tự giới thiệu, tôi là Loan...

Thiếu nữ cười trong trẻo:

- Vâng! Tôi cũng quên mất, tôi tên là Đoàn thị Ngọc Minh. Tên ông nghe như tên con gái, à còn họ của ông là gì?

Từ lâu, Loan mắt nhưng không dùng đến họ của mình, mãi hôm nay Minh hỏi, Loan mắt nhưng ngần ngại:

- Tôi là Loan mắt... À, Đỗ Quý Loan.

Minh hơi nhú mày một chút, nàng nhận xét:

- Tôi thấy ông xưng danh tính có vẻ không tự nhiên.

Loan mắt nhưng cúi xuống bứt một cọng cỏ đưa lên môi cắn, hấn không muốn nói thật với nàng, hấn muốn nàng có một cảm tình đẹp với mình. Trong lúc này, nên quên một Loan mắt nhưng sắt máu đi. Loan mắt nhưng thấy lòng mình buồn buồn, tại sao mình lại không có một dĩ vãng trong sạch để nói với nàng một cách mạnh dạn hơn.

Loan mắt nhưng lắc đầu:

- Có gì không tự nhiên đâu, chắc vì cô thông minh quá nên hay nhận xét.

- Lại nịnh đầm rồi!

Trời mỗi lúc mưa một dai thêm, cảnh vật mờ ảo đẹp như mơ. Minh dọn dẹp đồ nghề:

- Không thể vẽ được nữa, tôi phải về, ngày mai tiếp tục.

Loan mắt nhưng nhìn đồng hồ:

- Hãy còn sớm quá mà về làm gì vội?

- Không về thì đứng đây làm gì được?

Loan mắt nhưng ngần ngại một lát, rồi đề nghị:

- Tôi có thể mời Minh đi uống với tôi một ly cà phê được không?

Minh cặp giá vẽ trên tay:

- Được chứ, uống ở đâu?

- Ra nhà thủy tạ!

Loan mắt nhưng mang đỡ cho Minh hộp màu. Hai người len lỏi qua đồi thông đi xuống đường. Cả hai đều có vẻ nhàn hạ. Loan mắt nhưng nhìn cảnh vật nói:

- Ở đây đời sống thú vị thật, khác xa cảnh sống náo nhiệt ở Sài Gòn.

- Ông ở Sài Gòn lên đây?

Loan mắt nhưng gật đầu:

- Mới lên hồi sáng, thấy cảnh đẹp quá nên đi chơi lang thang không ngờ gặp Minh. Duyên kỳ ngộ.

Minh chỉ cười, nàng không nói gì. Một lát, nàng mới nói:

- Tôi cũng mới ở Sài Gòn lên mấy hôm nay.

- Vậy hả, tôi cứ tưởng cô ở đây lâu rồi chứ!

Minh chỉ vào má mình hóm hỉnh:

- Nếu ở đây lâu thì tôi đã có má hồng.

Hai người băng ngang qua con đường. Minh chỉ một cây khô ngay lề đường trước lối dẫn vào nhà thủy tạ:

- Ông biết tên cây này không?

Loan mắt nhung lắc đầu. Minh giải thích:

- Cây hoa anh đào đó, năm ngoái tôi cũng lên đây vào mùa này, hoa nở đẹp lắm. Năm nay chưa thấy cánh hoa nào.

- Tôi nghe người ta nói năm nay hoa anh đào nở muộn vì trời không lạnh mấy.

Minh đáp:

- Tôi thấy hoa anh đào có nở ở vài nơi.

Về chiều, quán vắng khách, tiếng nhạc thính phòng từ chiếc máy quanh đầu đó nghe nhẹ và êm. Hai người chọn một cái bàn gần khung cửa kính nhìn ra hồ mờ mờ mưa bụi. Minh kéo co chiếc áo len, ngồi chống cằm tư lự nhìn ra cửa kính:

- Phong cảnh tuyệt vời ông nhỉ? Ước gì tôi được ở đây hoài...

Người hầu bàn tới, Loan mắt nhung hỏi:

- Mình uống cà phê nhé!

- Anh uống gì Minh uống thứ đó.

Nói xong, Minh mới chợt nhận ra mình vô tình thay đổi cách xưng hô. Loan mắt nhung nhìn Minh tủm tỉm cười:

- Cứ xưng hô như vậy nhé, mình sẽ thấy thân mật hơn.

Minh úp sấp bàn tay lên mặt bàn, bàn tay nàng có những móng dài mộc mạc. Tự nhiên, Loan mắt nhung ao ước được cầm bàn tay đó, cầm một chút thôi. Lòng hẫng trở nên háo hức. Trong đời, Loan mắt nhung từng được ôm ấp gái đẹp trong tay. Hẫng muốn điều đó thật dễ dàng.

Nhưng không biết tại sao khi ngồi trước mặt Minh, Loan mắt nhắm lại thấy e dè và ngại ngùng.

Loan mắt nhắm chợt nghĩ đến Dung. Nếu không có vụ Thanh Italy thì chắc hẳn người ngồi trước mặt Loan mắt nhắm không phải là Minh, Dung sẽ ngồi đó.

Nhĩ đến chuyện vừa xảy ra đêm qua ở Sài Gòn, Loan mắt nhắm chợt thấy thảng thốt.

Sự việc có thể xảy ra một cách nhanh chóng đến thế sao? Thanh Italy tự tử chết, Dung bỏ về, và bây giờ Loan mắt nhắm lại ngồi đối mặt một cô gái đẹp tên Minh. Nàng trong sáng quá, không biết nàng có ảnh hưởng gì tới đoạn đường mình sẽ đi qua không?

Những ngón tay của Minh gõ nhẹ trên mặt bàn:

- Anh nghĩ gì đó anh Loan?

Loan mắt nhắm chớp mắt:

- Không, có nghĩ gì đâu!

Minh lại mỉm cười, để lộ chiếc răng khểnh. Loan mắt nhắm nhìn vào đó, nhìn vào hai nốt ruồi của nàng trên mặt, nốt ruồi thương phu trích lệ.

Hai phin cà phê được mang ra. Loan mắt nhắm thuốc lá lên môi và bật lửa, hẩn khum bàn tay che gió:

- Minh không phải người trên này?

Hẩn chợt nhớ ra mình đã hỏi nàng câu đó. Nhưng Minh sẵn sàng trả lời:

- Dạ. Minh lên ở đây ít lâu thôi, có lẽ qua Tết thì về. Nhà Minh ở Sài Gòn, anh cũng ở Sài Gòn lên đây?

Loan gật đầu. Ngồi đối diện Minh, tự nhiên Loan mắt nhắm thấy mình lúng túng. Hẩn cũng không hiểu tại sao mình lại có thái độ như vậy. Về sắc đẹp, Minh không phải

là người con gái đẹp nhất mà Loan mắt nhưng đã gặp. Hấn đã từng gặp nhiều gái đẹp từng chung chạ với họ. Loan mắt nhưng thấy mình không hề có thái độ đó, hấn đứng đưng.

Nhìn vào đôi mắt của Minh, đôi mắt thật trong sáng và dễ thương. Đôi mắt đó luôn luôn mở to ngơ ngác. Nàng nhìn ra ngoài cửa kính, trên mặt hồ mờ ảo như có một lớp sương mù bao phủ, nàng không nhìn rõ bờ bên kia. Hơi lạnh tê tái làm Minh phải kéo cao cổ áo lên:

- Minh lạnh?

Nàng gật đầu, không trả lời vào câu hỏi:

- Cảnh đẹp quá! Mỗi năm Minh lên đây một lần, đều đặn mấy năm trời nay rồi!

Loan mắt nhưng nhắc phin cà phê ra, hấn múc đường cho vào ly của Minh khuấy đều:

- Anh mới lên đây lần đầu tiên!

- Còn những Tết trước anh ở đâu?

Loan mắt nhưng lắc đầu:

- Những Tết trước...

Hấn không biết nói gì, không lẽ lại kể lể với nàng về dĩ vãng của mình. Dĩ vãng khốn cùng của hấn. Minh hỏi tiếp:

- Anh đi làm chưa?

Loan mắt nhưng trả lời:

- Không làm gì hết!

Minh cười nhẹ:

- Chắc hấn anh là con nhà giàu?

- Không giàu cũng chẳng nghèo.

Loan mắt nhưng trả lời lơ lửng, hấn mời Minh:

- Em uống đi chứ!

Minh nhắc ly cà phê lên, hơi cà phê từ ly bốc lên thơm ngát, đôi mắt của nàng hình như trong sáng hơn. Nàng uống một hớp nhỏ rồi đặt ly xuống bàn:

- Ngon tuyệt, lần đầu tiên Minh uống cà phê đây. Đêm nay chắc lại không ngủ được.

Loan mắt nhưng ngồi thu hai tay vào lòng:

- Trời lạnh như vậy ngủ mới tuyệt diệu chứ! Minh lên đây ở nhà ai?

- Nhà một bà cô! Còn anh?

- Khách sạn!

- Khoái nhỉ, Minh chưa ở khách sạn bao giờ!

Loan mắt nhưng nhìn Minh tủm tỉm cười:

- Bao giờ Minh lấy chồng, đi hưởng tuần trăng mật, Minh sẽ ở khách sạn với chồng!

Minh cười khúc khích:

- Chắc còn lâu lắm anh ạ!

Hai ly cà phê vơi dần, trời sâm sẩm tối. Minh nhìn ra ngoài trời:

- Minh phải về, muộn rồi đó!

Loan mắt nhưng rụt rè như một gã con trai lần đầu tiên tiếp xúc với gái:

- Nếu có thể được, Minh cho phép mời Minh đi dùng cơm tối luôn.

Minh đứng dậy:

- Để lần khác, Minh phải về. Minh sợ cô chờ!

Hai người ra khỏi quán, trời hình như lạnh hơn hồi nãy.
Minh chợt hỏi:

- Anh còn ở lại trên này bao lâu?
- Còn tùy!
- Vậy thì chúng ta sẽ gặp lại nhau, ngày mai em vẫn về ở chỗ cũ.

Trời về chiều, không khí mỗi lúc một lạnh hơn. Loan mắt nhưng nhìn thấy sương mù bắt đầu xuống. Minh đi cạnh hắt nàng thật nhỏ bé. Hắt muốn choàng tay qua vai nàng nhưng không hiểu sao hắt lại ngần ngại. Loan mắt nhưng chưa từng đi với người con gái nào trong khung cảnh như buổi chiều hôm nay. Nàng trong sáng như một giọt sương buổi sớm mai. Loan mắt nhưng có cảm tưởng nếu như mình không khéo léo thì giọt sương đó sẽ tan ra... Thốt nhiên, Loan mắt nhưng thấy lo sợ, hắt nhìn sang Minh, nàng vẫn còn đó. Buổi chiều cao nguyên đang xuống dần...

- Anh sẽ đưa em một quãng đường.

Minh dạ nhỏ, giọng nàng trầm ấm. Loan mắt nhưng cảm thấy lòng mình náo nức. Bây giờ hắt chỉ còn nghĩ đến nàng, ao ước một đời sống bình thản. Hắt muốn quên đi đời sống tàn bạo của mình, đời sống đầy bất trắc của một kẻ giang hồ. Một đời sống bình thản với ánh mắt nhìn tha thiết đó.

- Anh! Anh đang nghĩ gì đó?

Loan mắt nhưng chớp mắt, hắt nhìn xuống bước chân mình:

- Anh đang nghĩ đến đời sống của anh.
- Đời sống anh làm sao?

Loan mắt nhưng thở dài nhìn Minh với ánh mắt thật buồn. Hấn nghĩ bụng chẳng nên cho nàng biết rõ về mình. Hấn lắc đầu mỉm cười:

- Đời sống của anh hả? Không có gì khác lạ hết, anh không thích đời sống đó, anh muốn có sự thay đổi...

Minh trở nên bối rối khi nghe Loan mắt nhưng nói đến câu đó, nàng hồi hộp, có một sự gì sẽ xảy ra sau câu nói đó chẳng? Nàng liếc nhìn sang Loan mắt nhưng. Khuôn mặt hấn bình thản trở lại. Hấn hút thuốc lá liên miên, hấn búng những mẩu thuốc thừa xuống dốc đồi.

Ở dưới đó là thành phố, đèn giăng mắc làm thành những đám sáng huyền ảo, gió cao nguyên lạnh se sắt. Hai người nghe rõ cả tiếng gió rít trên đồi thông. Minh nói nhỏ:

- Chết! Muộn quá rồi!

- Nhà em ở gần đây rồi?

Minh chỉ ra cuối đường, sương mù bao phủ nên Loan mắt nhưng không nhìn rõ. Hấn chỉ nhìn thấy một đốm sáng mà hấn đoán chừng là một biệt thự nào đó. Hai người đi đến gần, ngôi biệt thự xinh xắn chênh vênh trên sườn đồi rõ dần.

Giọng Minh buồn bã:

- Nhà em đây rồi!

Hai người dừng lại trước cổng, ngôi biệt thự ở lùi lại phía trong, một vườn hoa trong khu vườn nhỏ. Loan mắt nhưng buột miệng:

- Nhà em đẹp quá ải!

- Có phải nhà em đâu, em ở nhờ đấy chứ!

Minh nhoén miệng orời, nàng lùa tay vào phía trong mở then cửa, nàng lách mình vào trong. Loan mắt nhưng đưa hộp màu qua cửa, Minh đỡ lấy, khuôn mặt nàng nhìn nghiêng mờ mờ bóng tối. Loan mắt nhưng nhìn thấy chiếc răng khểnh của nàng ẩn dưới nụ cười. Thốt nhiên, Loan mắt nhưng đưa tay vuốt nhẹ lên đôi má mịn màng của nàng:

- Anh về nhé!

- Dạ, mai mình gặp lại nhau.

Loan mắt nhưng quay lưng đi. Hấn mỗi thêm một điều thuốc lá. Khi hấn ngoái đầu nhìn lại căn biệt thự, nhà nàng đã biến mất trong sương mù. Hấn nghe thấy tiếng gió vi vút thổi suốt trên con đường đời. Hấn đi lần xuống thành phố...

Loan mắt nhưng kéo cao cổ áo blouson, hấn thấy tâm hồn mình dâng lên một niềm vui khó tả. Hấn huýt sáo miệng một bản nhạc quen thuộc.

Loan mắt nhưng về đến khách sạn thì thấy Hải cụt đang ngồi bó gối, quần mền trên giường hút thuốc lá vặt. Cái gạt tàn đầy ắp mẫu thuốc thừa. Loan mắt nhưng hỏi:

- Chú mày không đi chơi à?

Hải cụt lắc đầu:

- Lạnh thấy mẹ!

Loan mắt nhưng kéo mền ra khỏi người Hải cụt:

- Xuống phố đi ăn, làm cứ như rét lắm ấy!

Hải cụt leo xuống khỏi giường, càu nhàu:

- Rét bỏ cha!

Loan mắt nhưng sửa soạn lại đồ đạc bữa bãi trong phòng:

- Mình còn thiếu ít đồ lặt vặt, phải xuống mua gấp mới được, muộn quá quán đóng cửa mất.

Hải cụt vừa mặc quần áo vừa hỏi:

- Mình thiếu cái gì?

- Thuốc đánh răng, bàn chải, khăn mặt, xà bông chẳng hạn.

Hải cụt đã mặc xong quần áo:

- Tôi chưa bao giờ đánh răng.

- Chú mày miệng thối như cái cầu tiêu, gái nào thèm mê!

- Vậy mà gái nó mê đó, mấy con chiêu đãi viên ở Sài Gòn mê thấy mẹ. Tôi nói dối tôi làm con anh!

Hai người ra khỏi khách sạn. Hải cụt hỏi:

- Mình đi mua đồ ở đâu?

Loan mắt nhưng chỉ ra chợ Hòa Bình:

- Ngoài đó!

Hải cụt bỗng cười khanh khách:

- Lại đến hàng con nhỏ hồi nãy hả?

Loan mắt nhưng gạt đầu. Hải cụt tiếp:

- Hồi chiều anh đi đâu, tôi thấy con nhỏ biến luôn.

- Đừng ăn nói bậy bạ, cuốn băng keo tao còn trong túi đây này.

Hải cụt sờ lên bộ ria loe ngoe:

- Bận sau mà anh còn chơi tôi cái mừng đó, xin lỗi anh, tôi sẽ chơi lại anh hết mình liền.

Loan mắt nhưng mỉm cười:

- Tao có cấm mày chơi lại tao đâu.

Loan mắt nhìn ra tới quán, cô gái đang sửa soạn đóng cửa hàng. Nhìn thấy mặt Hải cụt, nàng bưng miệng cười. Hải cụt ngượng ngùng, thoi Loan mắt nhìn một phát:

- Thấy chưa! Anh làm mất mặt tôi, tôi còn làm gì nổi nữa.

Thẹn quá hóa cộc, Hải cụt trừng mắt nhìn thiếu nữ:

- Cười gì mà cười hoài vậy?

Thiếu nữ không ngán, nàng chỉ tay lên đôi môi thắm hồng của mình ra hiệu hỏi:

- Cái băng keo của ông đâu rồi?

Hải cụt làu bàu trong miệng:

- Anh hại tôi anh thấy chưa? Anh đểu, anh muốn làm đại lý độc quyền mà, anh sợ tôi giành mất của anh nên anh hạ tôi trước.

Thiếu nữ bĩu môi:

- Còn lâu ông ơi!

Loan mắt nhìn mím cười không nói gì. Thiếu nữ hỏi:

- Ông mua gì nữa không?

- À! Tôi mua ít đồ vật vĩnh.

Hải cụt nham nhở:

- Tôi cũng cần mua thuốc đánh răng, có thứ thuốc nào tốt nhất cô bán cho tôi, đừng có cay mới được.

Thiếu nữ liếc Hải cụt:

- Thuốc đánh răng mà cay?

- Cay thấy mẹ, tôi chưa bao giờ đánh răng hết!

Loan mắt nhìn kê ngang một câu:

- Có thuốc nào đánh khỏi bệnh thối mồm thì cô bán cho anh ta!

Thiếu nữ lại bưng miệng cười ngật nghẻo. Hải cụt đá ngằm Loan mắt nhưng:

- Đó cô coi, ở trên đời này có kẻ nào đều hơn tên này không? Hẳn muốn hạ tôi, hẳn mệt cô nên sợ tôi giành mất.

Thiếu nữ vẫn vui vẻ, nàng bạo dạn như con trai. Nàng lấy một tuýp kem đánh răng đặt lên mặt kiếng:

- Thứ này đánh khỏi bệnh thối mồm, tốt nhất nước đó!

Hải cụt không ngờ nàng lại a tòng với Loan mắt nhưng kê mình một câu nặng như vậy. Hẳn trả đũa:

- Cô chơi tôi đấy phải không? Tôi chơi lại đừng có than trời!

Thiếu nữ đỏ mặt, đôi má của nàng càng hồng thêm. Nàng đẹp lồ lộ. Loan mắt nhưng nhìn Hải cụt:

- Cô cho thêm ít đồ vật vĩnh nữa, xà bông, bàn chải, khăn mặt...

Sau khi mua bán xong, Loan mắt nhưng kéo Hải cụt đi ăn. Đêm lặng lẽ trôi qua, đi lang thang ngoài phố mãi không còn gì để xem, Loan mắt nhưng muốn ngồi yên một chỗ để nghĩ đến Minh. Hẳn trở nên ít nói. Hải cụt ngáp vặt:

- Mới lên chưa được một ngày đã chán quá rồi, tôi muốn về Sài Gòn.

Trái lại, Loan mắt nhưng muốn ở lại. Hẳn khoác một tay lên vai Hải cụt thân mật:

- Chú mày có biết chỗ nào đi chơi không?

Hải cụt chột nhớ ra:

- Mình đi nhót nghe anh!

- Đi nhót ở đâu?

Hải cụt chỉ ra phía chợ Hòa Bình:

- Tiệm nhót đó, thụt xuống phía dưới chợ!

Loan mắt nhưng kéo Hải cụt tới:

- Thì đi!

Chưa vào tới vũ trường, Hải cụt đã ba hoa:

- Mỗi đứa chúng mình sẽ cặp một em ca ve về, tôi có khiếu tán bọn này hơn là bọn con nhà lành.

Loan mắt nhưng mỉm cười:

- Tôi sẽ nhường phòng cho chú!

- Còn anh?

Loan mắt nhưng lắc đầu:

- Không có tôi!

Sàn nhảy ở đây không rộng lắm. Những bản nhạc lại nối tiếp nhau trầm trầm, khác hẳn với không khí dancing náo nhiệt ở Sài Gòn. Loan mắt nhưng lững thững đi vào ngồi ở chiếc bàn phía trong cùng, Hải cụt đi theo.

Những con mắt đổ dồn về phía hai người, nhất là cánh tay có móc sắt của Hải cụt. Hấn bực mình khều Loan mắt nhưng:

- Đ.m, bọn này ngênh mình.

Loan mắt nhưng lừ mắt:

- Chú đừng lộn xộn.

Loan mắt nhưng ngồi lăm lì uống rượu, hấn không biết nhảy. Hải cụt biết tính đàn anh nên một mình bước ra sàn nhảy.

Ngồi bên ly rượu một mình, Loan mắt nhưng càng nghĩ nhiều về Minh. Hình ảnh của nàng lúc này phóng lớn

trong đầu hắt nắng trong sáng như một giọt sương sớm mai, đôi mắt tròn tỏ ngơ ngác. Loan mắt nhưng thấy hơi buồn, hắt nghĩ đến thân phận mình, một tên trùm du đảng sống ngoài vòng pháp luật. Hắt quả thiếu thốn điều kiện để làm người yêu của một người con gái con nhà lành...

Loan mắt nhưng thờ dài. Hắt nhìn xuống bộ quần áo lịch sự mà hắt đang mặc trên người. Bộ quần áo này đâu đã đủ, hắt quá thiếu thốn.

Dàn nhạc vừa chơi một bản nhạc của Đoàn Chuẩn Từ Linh, bản nhạc mà đã một lần nào đó Loan mắt nhưng đã nghe Dung hát nhỏ nhỏ: "Gửi gió cho mây ngàn bay, gửi bướm đa tình về hoa... Gửi thêm ánh trăng... màu xanh lá thư..."

Loan mắt nhưng lẩm nhẩm hát theo, hắt khép mắt lại, như cố nuốt tiếng nhạc cho thấm vào trong tận cùng đầu óc của mình, hắt nhắm mắt lại. Loan mắt nhưng thoáng ngửi thấy một mùi thơm dịu dịu phất qua mũi mình, chiếc ghế nệm lún xuống. Một bàn tay mềm, dịu dàng đặt lên cánh tay mình. Loan mắt nhưng mở bừng mắt ra, một khuôn mặt con gái mờ mờ trong bóng tối kê sát mặt hắt, giọng nói của nàng thật dịu dàng:

- Sao anh buồn vậy anh?

Loan mắt nhưng thờ khói thuốc vào mặt nàng và mỉm cười:

- Ngồi một mình nghe nhạc khoái hơn.

Tiếng cười của thiếu nữ trong trẻo:

- Anh lãng mạn quá, nhảy với em một bản đi!

Loan mắt nhưng lắc đầu:

- Anh không biết nhảy!

- Không biết nhảy mà vào đây?

- Anh nói thật, có ngồi với anh ở đây thì ngồi. Anh trả tích kê cho em...

Người con gái ngoan ngoãn ngả đầu trên vai Loan mắt nhắm. Bản nhạc dứt, ở bàn bên cạnh ba người thanh niên trở lại chỗ ngồi. Họ nói chuyện ồn ào, bốc hốt mấy cô cave một cách hỗn xược. Chúng nhìn sang Loan mắt nhắm đang ngồi, Loan mắt nhắm lơ đi như không thấy.

Hải cụt cũng về chỗ ngồi, hắn có vẻ bức mình khi thấy bọn con trai nhìn đàn anh của mình một cách ngổ ngáo, hắn để chiếc tay sắt đánh cộp một cái lên mặt bàn làm vỡ luôn mặt kính. Ba gã con trai giật mình vội quay đi nơi khác.

- Đ.m, tụi nó, đàn anh cho phép em móc mắt tụi nó ra coi chơi!

Loan mắt nhắm đưa mắt nhìn Hải cụt:

- Thôi mà, mà để tao yên!

Bọn con trai thấy dáng điệu dữ dằn của Hải cụt nên cũng ớn ớn. Họ chụm đầu vào nhau nói chuyện. Cô cave nhìn Hải cụt rồi hỏi nhỏ Loan mắt nhắm:

- Bạn anh đấy hả?

- Đàn em của anh đó!

- Em trông hắn dữ dữ là...

Loan mắt nhắm lại ngồi im lặng. Hắn lơ đãng hút thuốc lá, nghe nhạc, hắn phớt lờ như không thèm để ý đến bọn con trai đang lén theo dõi mình.

Cô cave khều Loan mắt nhắm:

- Sao họ nhìn anh quá kìa?

- Mặc kệ họ.

Loan mắt nhưng im lặng một lát rồi hỏi:

- Em ở đây lâu chưa?

- Ba bốn năm nay.

- Bọn này có thường hay nháy nhót ở đây không?

- Hình như ở Sài Gòn mới lên đây mấy hôm nay. Hôm qua em có nghe họ nói chuyện với nhau. Dân này có vẻ con nhà giàu, họ có xe hơi...

Mọi người lại ra piste... Cô cave tính chạy bàn, Loan mắt nhưng liền giữ lại:

- Không đi đâu hết, anh giữ độc quyền em đêm nay.

Thiếu nữ tròn mắt nhìn Loan mắt nhưng:

- Không được đâu, em phải về!

Loan mắt nhưng thản nhiên móc túi lấy ra xấp bạc:

- Đủ không?

Thiếu nữ nhìn xấp giấy trăm dày cộm, nàng lưỡng lự:

- Nhưng em...

- Nhưng em làm sao?

- Em trót hẹn rồi...

Loan mắt nhưng móc thêm một nắm tiền nữa:

- Đủ không?

Cô cave cười:

- Cám ơn anh, em có hẹn thật, nếu đi với anh, em hết làm ăn ở đây!

Loan mắt nhưng bĩu môi:

- Em nói anh nghe lạnh xương sống.

- Em nói thật đó, em khuyên anh cũng chẳng nên dính vào làm gì!

- Nhân vật nào mà kinh khủng quá vậy?

Nàng trả lời lơ lửng:

- Lát về anh sẽ biết.

Loan mắt nhưng lại ngồi im, hẩn hút thuốc lá luôn miệng. Thiếu nữ nhặt đồng tiền ném bừa bãi trên bàn nhét vào túi Loan mắt nhưng:

- Anh giận em đấy à?

- Không!

Loan mắt nhưng để ý thấy Hải cụt vừa nhảy vừa khiêu khích ba gã thanh niên kia. Bọn kia lại có vẻ sợ sệt. Loan mắt nhưng nghĩ bụng mình phải can ngay mới được.

Hải cụt nhảy một vòng, hẩn xoay người, cái móc sắt của hẩn làm như vô tình móc vào cổ áo một gã con trai, kéo rách toạc.

Gã con trai quay lại:

- Ơ hay, ông này!

Hải cụt buông cô vũ nữ ra:

- Lỡ rồi, xin lỗi có được không?

Ba gã con trai đứng vây quanh Hải cụt. Hải cụt thủ thế:

- Xin lỗi không cho phải không?

Loan mắt nhưng vội vàng đứng bật dậy như một chiếc lò xo, mẩu thuốc trong tay hẩn bắn vào mặt Hải cụt:

- Hải! Tao bảo thôi!

Loan mắt nhưng đã nhảy vào giữa đám, đứng đối diện ba gã con trai:

- Thăng em tôi vô ý, mong các anh thứ lỗi.

Nhìn thân hình cao lớn dềnh dàng của Loan mắt nhưng, nhìn Hải cụt hằm hằm đứng sau lưng hẳn, bọn con trai hơi ớn. Gã rách áo nói:

- Ông ấy cứ muốn gây với bọn tôi hoài, mấy lần rồi đập vào chân tôi, tôi đâu có nói gì.

Loan mắt nhưng quay lại, đẩy vào vai Hải cụt:

- Về chỗ ngồi đi, để tao nói chuyện!

Trong bao nhiêu trận đụng độ, Hải cụt không bao giờ cãi lời Loan mắt nhưng. Hẳn luôn nghiệm thấy sự hòa hoãn của gã đàn anh này đều có kế hoạch. Hải cụt lẳng lẳng về chỗ, bọn con trai thấy Loan mắt nhưng điều khiến Hải cụt một cách dễ dàng nên cũng vì thế.

Loan mắt nhưng ăn nói hết sức nhã nhặn, khiến ba gã con trai càng trở nên mẫn phục, gỡ cho chúng khỏi phải đánh nhau với Hải cụt, mà chúng đoán chắc rằng khó thắng nổi.

Loan mắt nhưng vỗ vai gã đứng cạnh mình:

- Thôi nhé. Anh em cả, bỏ qua đi!

Gã con trai tự giới thiệu:

- Tôi là Hoạt, hai người bạn của tôi là Minh và Thuận, chúng tôi lên Đà Lạt nghỉ.

Họ kéo Loan mắt nhưng ra bàn mình ngồi, mời Hải cụt và cô vũ nữ sang luôn. Bọn chúng làm lành với Hải cụt:

- Mình chưa biết nhau thì thôi, khi đã biết nhau...

Hải cụt lằm lì, hẳn uống rượu, hút thuốc lá, hẳn không nói một lời nào.

Vũ trường vắng, ba gã con trai giành trả tiền. Loan mắt nhưng đứng dậy, cặp cô cave theo, nàng nhìn quanh hết

hoảng:

- Không được đâu anh!

Hải cụt biết ý đàn anh, hấn đứng ngay sau lưng nàng, chiếc móc sắt kè kè bên cạnh làm nàng thấy ớn ớn ở lưng. Nàng đành đi theo Loan mắt nhung. Ra khỏi vũ trường, nàng hỏi:

- Anh đưa em đi đâu đây?

- Về khách sạn của anh!

Nàng nhìn Hải cụt đi sau lưng mình, nàng rùng mình. Ngoài Loan mắt nhung và Hải cụt ra, nàng có cảm tưởng đang bị theo dõi. Nàng nói như van lạy Loan mắt nhung:

- Van anh, không được đâu!

- Tại sao không được?

- Tại em không làm nghề này bao giờ.

Loan mắt nhung lặng lẽ cười:

- Anh chỉ cần đưa em đến khách sạn thôi...

- Nhưng nhà em không ở khách sạn.

- Khách sạn chỗ anh ở, em chỉ đến đó thôi, anh muốn biết xem ai sẽ ra tay.

Cô cave hốt hoảng:

- Nguy hiểm lắm, anh mới lên nên anh chưa biết.

- Bởi vậy anh mới cần biết.

Loan mắt nhung châm một điếu thuốc lá. Hấn cũng có cảm tưởng có người theo dõi. Thiếu nữ đứng dừng lại:

- Em không đi đâu, em không muốn rắc rối.

Trời đã khuya, đường phố vắng bóng người. Từ phía đầu đường đằng kia, hấn thấy hiện ra một bóng người cao

lớn. Hấn đi lại gần, dưới ánh đèn đường, chiếc áo blouson da của hấn lấp lánh.

Hải cụt cụt quay lại phía sau, ở đó thêm một bóng người nữa. Loan mắt nhưng vẫn bình tĩnh như không. Hấn quay lại hỏi cô cave:

- Những thằng đó phải không?

Thiếu nữ hốt hoảng:

- Em sợ lắm!

- Tại sao?

- Anh muốn đi với em phải cho bọn này biết trước.

Loan mắt nhưng cười, hai tay xoa vào nhau:

- À, thì ra mấy thằng ma cô, xong rồi!

Hai gã con trai đã đến gần, thêm hai tên nữa cũng mà blouson da hiện ra, chúng từ đường hẻm hai bên đường. Hết thấy bốn thằng, chúng đã bao vây ba người vào giữa.

Một tên đến trước mặt cô vũ nữ:

- Em đi đâu vậy?

Thiếu nữ luống cuống:

- Anh này đưa em về!

- Về đâu?

Loan mắt nhưng bình thản đỡ lời nàng:

- Cô ấy về khách sạn với tôi đó, các anh muốn gì?

Gã con trai mặc áo blouson da thọc tay vào túi áo:

- Xin lỗi, con bé này là vợ của tôi.

- Vậy hả? Có giá thú không?

Gã con trai gầm lên:

- Cho chú mày biết tay!

Nhưng gã chưa kịp rút tay khỏi túi, mẫu thuốc đỏ rục từ ngón tay Loan mắt nhung đã bắn vút vào giữa mặt hăn, hăn buông tay ôm lấy mặt. Con dao bâm rơi xuống đường.

Nhanh như chớp, Loan mắt nhung xoay người nửa vòng, tung một gót chân vào giữa mặt hăn. Người hăn tung lên ngã bật ngửa ra sau, lăn trên con dốc.

Hải cụt thấy Loan mắt nhung động thủ liền ra tay. Hăn vung bàn tay sắt một vùng rộng, làm ba gã dạt ra.

Loan mắt nhung nháy xỏ đến một tên đứng gần mình, gã này đã móc dao ra khỏi túi, con dao bâm bật lưỡi:

- Không dễ đâu em ơi!

Gã con trai mặc áo blouson da cười những tiếng cười ngắn, hai hàm răng rít vào nhau cay nghiệt:

- Lần này mày bỏ xác con ạ!

Gã dứ con dao trước mặt, lưỡi dao phản chiếu ánh điện lấp loáng. Loan mắt nhung thấy không coi thường gã này được. Theo kinh nghiệm, những thằng sử dụng dao chém không đáng ngại bằng bọn sử dụng "poa nha". Chém chỉ bị thương, khó chết hơn đâm.

Loan mắt nhung vội quấn chiếc áo mưa vào tay trái. Gã con trai chồm tới, lưỡi dao hăn thọc thẳng xuống bụng, Loan mắt nhung khom người xuống, đưa chiếc áo mưa ra đỡ. Con dao đâm trượt làm rách một khoảng áo. Loan mắt nhung nháy tung người lên, tránh sang một bên. Sẵn đà gã con trai đang chúi về phía sau, Loan mắt nhung chém một cú mép bàn tay xuống gáy hăn, nhưng nhát chém không trúng đích, chỉ trúng vào bả vai, gã con trai không hề hấn gì.

Gã con trai đứng phắt dậy, Loan mắt nhưng lại phải xoay nửa vòng, đối diện với hắn. Gã tung con dao truyền sang bên kia:

- Màỵ khá lam con ạ!

Cô cave thoát ra khỏi vòng chiến, nàng men theo bờ tường đi xa dần đám hỗn chiến. Nàng thở hỗn hển. Trời lạnh như cắt da mà mồ hôi nàng rịn ra trên trán. Nàng bỗng giật bắn người lên, khi một tên áo blouson da bị Hải cụt đá tung người lên, ngã chúi xuống chân nàng. Nàng để ý thấy trán hắn bị một nhát rạch dài, máu ứa ra đẫm mặt.

Bàn tay sắt của Hải cụt vung lên lấp loáng, tấn công tới tập địch thủ. Gã cầm dao đang chống cự với Hải cụt lùi dần. Hắn chạy nấp sau một cái cột điện, bàn tay sắt của Hải cụt đập đến chát vào cột điện, nháng lửa.

Loan mắt nhưng nghe tiếng cười gằn của bạn, hắn biết bạn đang thẳng thẽ. Nhanh như chớp, Loan mắt nhưng thọc tay vào túi cầm chiếc bật lửa zippo nằm gọn trong tay hắn, gã con trai chẳng hề hay biết.

Hai gã bị thương lồm cồm bò dậy. Gã bị Loan mắt nhưng ngã lăn xuống đất dụi mắt, càng dụi gã càng thấy cay mắt. Gã biết mình không thể tiếp sức đồng bọn được nữa. Gã lui nhanh vào con hẻm, gã luồn ra phía sau. Cô cave men dần sát bờ tường, nàng toan ù té chạy thì một bàn tay từ trong hẻm nhỏ vươn ra, cặp lấy cổ nàng. Nàng không kịp kêu, nàng nghe tiếng thở hỗn hển của gã con trai:

- Màỵ chết con ạ!

Nàng van lạy:

- Lạy anh, chúng nó bắt em!

- Không cần biết, về đã rồi tính sau!

Hắn lôi nạng tuốt vào con hẻm nhỏ.

Gã bị Hải cụt phạt trúng trán, ôm lấy mặt lúi dần đi. Máu ra ướt đầm hai bàn tay.

Còn lại hai tên, hẳn hơi luống cuống, tên đang giao chiến với Hải cụt chạy vòng quanh cột đèn, hẳn không còn trả nổi đòn. Hải cụt tấn công tới tấp, hẳn hung dữ như một con gấu, bàn tay sắt của hắn chém vun vút, thỉnh thoảng đập nhằm vào cột điện, gây tiếng va chạm dữ dội, tóe lửa, làm gã con trai mất tinh thần. Chiếc móc sắt phạt ngang, móc trúng vào sau cổ áo kéo rách toạc. Gã thấy lưng mình bỏng rát.

- Ồi chết tôi rồi!

Gã nhào người về phía trước tránh đòn kế tiếp. Nhưng một mũi giày đã móc ngược lên cầm gã, gã ngã chúi vào tường ngất đi.

Đằng này, Loan mắt hung đã lừa thế ném một phát trúng ngay trán gã con trai làm hẳn loạng choạng.

Hải cụt nhảy tới phía sau, cánh tay sắt chặt trúng bàn tay cầm "poa nha" của gã, con dao rời khỏi tay, rơi xuống đường gây tiếng động. Loan mắt hung nhảy đến chụp cổ gã xách lên:

- Tại sao tụi bây đón đường đánh tụi tao?

Gã con trai thờ hờn hển, gã không nói nổi. Hải cụt thọc thẳng bàn tay sắt vào bụng gã:

- Nói mày!

Gã cúi gập người xuống, nhăn mặt:

- Úi da!

Chiếc móc sắt của Hải cụt đưa lên, gí vào mặt hẳn:

- Nói ngay, không tao rạch nát mặt mày ra bây giờ!

Đôi mắt kinh hoàng của hắn mở to, mồ hôi đầm mặt.

Gã áo blouson da không thể lì lợm với bàn tay sắt của Hải cụt. Hắn mất bình tĩnh khi móc sắt lạnh ngắt móc vào lỗ mũi hắn:

- Tao mà móc một cái, mày bay lỗ mũi luôn.

Gã rên rỉ:

- Xin hai anh, đàn em chỉ làm theo lệnh!

Loan mắt nhưng đưa mắt nhìn Hải cụt:

- Lệnh ai?

Hải cụt hích mạnh mũi nhọn, gã con trai phải rướn cổ lên rên rỉ:

- Dạ đảng trưởng!

Loan mắt nhưng ra hiệu cho Hải cụt nường tay, gã con trai thấy thoải mái. Loan mắt nhưng xô hắn vào tường:

- Mày nói láo chết mẹ đấy con ạ!

Gã con trai thở hỗn hển:

- Đảng trưởng blouson da sai em phải hạ hai anh!

Hải cụt cười gằn:

- Cái đảng tép tôm của tụi bây mà dám chọc hai tổ sư Loan mắt nhưng và Hải cụt à?

Gã blouson da tròn mắt nhìn hai người. Gã có nghe đến tay tổ sư anh chị là Loan mắt nhưng tung hoành ở Sài Gòn. Nay người đó lại xuất hiện ở xứ Đà Lạt bé nhỏ này sao? Gã rut rè hỏi Hải cụt:

- Anh là Loan mắt nhưng à?

Hải cụt chỉ vào Loan mắt nhưng:

- Ngu! Người đẹp trai nhất này mới là Loan mắt nhung, còn tao là Hải cụt, "gác đờ co" của ảnh.

Gã blouson da có vẻ sợ sệt. Hải cụt làm bảnh:

- Bây giờ để em cho nó một cái theo làm kỷ niệm nhé anh!

Gã blouson da hoảng hồn, quay lại phía Loan mắt nhung lạy như tế sao:

- Trăm lạy anh, quả thật đàn em không biết gì hết, đàn em chỉ làm theo lệnh, mong đàn anh tha thứ cho.

Loan mắt nhung lừ lừ nhìn gã:

- Mà về nói với đảng trường mà tổ chức đón tiếp chúng tao, thân phận tay sai như mà không đáng...

Gã blouson da van lạy:

- Xin đàn anh tha cho em!

Hải cụt đạp gã một cái:

- Mà cút cho lẹ, anh tao mà đổi ý kiến là mà chết mẹ luôn.

Thoát nạn, gã cúi đầu chào hai người rồi lồm lũi đi, nhưng Loan mắt nhung gọi giật lại:

- Ê! Đứng lại đã chú!

Gã blouson da đứng khựng lại, người hấn lạnh toát. Gã uể oải xoay mình lại, giọng gã run lên:

- Dạ đàn anh dạy gì?

Loan mắt nhung gằn giọng:

- Nói với đảng trường mà, tối mai tao có mặt trên La Tulipe Rouge!

- Dạ!

- Chuồn đi!

Con đường vắng chỉ còn lại hai người. Loan mắt nhưng đứng trên dốc nhìn xuống. Sương mù dâng lên làm cho ánh đèn đường chìm trong màn sương mờ màng.

Loan mắt nhưng gấn một miếng thuốc lá lên môi. Hải cụt xin một điếu, hấn giữa mặt nhà khói lên trời, đôi mắt hấn nhìn theo những sợi khói tản mát trong màn sương. Loan mắt nhưng vỗ vai hấn:

- Hôm nay chú đánh khá lắm!

Hải cụt thú vị ba hoa:

- Em mà đàn anh! Tại trời lạnh quá nên phải đánh cho nóng người lên mới dễ ngủ.

Gã thọc tay vào túi áo blouson, xuýt xoa:

- Bây giờ mà có em út để ôm thì thú vị biết mấy!

Loan mắt nhưng khoác tay qua vai hấn thân mật:

- Sai bồi đi kêu!

- Còn anh?

- Tôi sẽ lấy một phòng khác!

- Anh cũng một em chứ?

Loan mắt nhưng mỉm cười:

- Không, tôi ngủ một mình.

Hải cụt khoái chí cười vang:

- Đã đời đêm nay rồi đến mai có chết cũng sương, mai không chừng đụng độ lớn.

Loan mắt nhưng nói:

- Không sao đâu, bọn chúng sẽ đón tiếp mình như thượng khách. Tao muốn dựng thêm vây cánh ở đây, thằng nào ở

Sài Gòn bị truy nã gắt quá sẽ có nơi nương náu.

- Ngày mai em phải kiếm cho anh con dao. Mình đi vào hang hùm mà không mang dao thì bậy quá!

Loan mắt nhưng gạt đi:

- Không cần thiết!

- Không thể khinh địch được, mình kinh nghiệm quá nhiều rồi.

Giọng của Loan mắt nhưng lạnh lùng, đanh thép:

- Nếu tao gục ở đây, hai chuyến máy bay Air Việt Nam sẽ chở các tay tổ lên cày nát xứ này.

Hải cụt nhảy lên:

- Ý kiến hay!

CHƯƠNG 34

Loan mắt nhắm thức dậy thật sớm, hăn ra cửa sổ khách sạn đứng nhìn xuống đường. Trời lạnh như cắt da, sương mù trùng điệp. Những bóng người qua lại lặng lẽ. Đêm hôm qua, Loan mắt nhắm đã mặc nguyên quần áo ngủ một giấc ngon lành. Hăn tưởng như chưa có một giấc ngủ nào đẹp như vậy, cuộc sống ở đây thật thơ mộng và êm đềm như một thành phố thiên đường. Những chuyện xảy ra đêm qua, khi đặt mình nằm xuống giường, Loan mắt nhắm tưởng chừng đã quên hết, chỉ còn lại hình ảnh của Minh, đôi mắt to đen lay láy của nàng. Loan mắt nhắm không hiểu sao bỗng dung hăn lại lẳng mạn đến như vậy. Hăn muốn hình ảnh nàng len lỏi vào giấc ngủ của mình. Giấc ngủ ấm áp trong không khí giá rét như thế này. Nhưng hình ảnh của nàng không đi vào giấc ngủ. Khi Loan mắt nhắm choàng thức giấc, hình ảnh của Minh lại chợt chờn hiện ra.

Loan mắt nhắm vươn vai, vặn mình, các mạch máu chạy đều trong cơ thể, đầu óc hăn trong sáng một cách lạ thường. Hăn thấy tâm hồn mình xôn xao, một niềm vui nhẹ nhẹ dâng lên.

Một niềm vui của tình yêu vừa chớm nở, niềm vui đó Loan chưa từng được hưởng, kể cả với Xuân. Xuân đến với Loan mắt nhắm bằng xác thịt ngay từ buổi đầu tiên, tình yêu vũ bão đó vội vàng và ngăn ngủi như đời sống của nàng. Xuân không có nét duyên dáng, e ấp của con nhà lành. Nàng thực tế, đôi khi rẻ tiền nhưng chân thật. Tình yêu của một kẻ giang hồ. Sự hy sinh bất vụ lợi và cái chết tức tưởi của nàng làm Loan mắt nhắm nhớ mãi, hăn sâu trong trí nhớ hăn thành một mối thù không phai nhòa.

Dung tới bằng sự tò mò, sự ngưỡng mộ một thần tượng trong trí tưởng tượng của nàng. Nhưng khi va chạm thực tế nàng không chịu đựng nổi...

Nghĩ đến những kỷ niệm cũ, Loan mắt nhắm nhưng thấy buồn bã trong lòng. Với tình yêu mong manh như sương mù Đà Lạt này Loan nhắm nhưng không thể cho Minh biết rõ về mình, biết Loan nhắm nhưng là một tay anh chị cỡ bự. Hẳn đến với nàng như một gã hào hoa phong nhã, dáng dấp đó sẽ để lại một kỷ niệm đẹp trong lòng nàng.

Loan nhắm nhưng xuống phố, trời vẫn còn sớm, sương mù lãnh đượ dưới triền dốc chập chùng, làm mờ những ngọn cây xanh. Hơi thuốc lá làm ấm lòng hẳn. Hẳn đi qua nơi quần thảo với bọn blouson da đêm qua, tự nhiên hẳn thấy rung mình. Tại sao mình lại có thể hành động như vậy được? Sự ngạc nhiên đến với Loan nhắm nhưng như gã con trai nhà lành lần đầu tiên bắt đắ dĩ phải nhúng tay vào một vụ đánh lộn. Cái cảm giác đó mãi bây giờ Loan mới tìm thấy. Loan nhắm nhưng nhìn về phía biệt thự của Minh đang trú ngụ, nhưng sương mù dày đặc. Có lẽ giờ này nàng đang ngủ yên trong đám sương mù đó. Loan nhắm nhưng tự hỏi: chẳng biết nàng có nghĩ đến mình không?

Cà phê Kivini đã mở cửa, quán vắng khách, tiếng nhạc êm nhẹ như ve vuốt tâm hồn Loan nhắm nhưng. Hẳn tìm một bàn góc trong cùng, ăn một miếng bánh mì thịt nguội, gọi một ly cà phê và ngồi hút thuốc lá vậ.

Hình ảnh của Minh chập chờn trong đầu óc Loan nhắm nhưng mãi. Hình ảnh nàng mỗi lúc một phóng lớn. Chiếc mũi xinh xinh đó hơn hót, nụ cười có chiếc răng khểnh duyên dáng. Đôi mắt mở to, ngõ ngàng tinh ranh, những sợi tóc trước trán lòa xòa. Nàng hồn nhiên, đôi mắt đó không thể gọi u sầu. Loan nhắm nhưng nhìn đồng hồ, hẳn thấy thời gian trôi qua chập chạp. Lời ca từ máy thu

bằng ở góc tường vắng ra nghe ray rút làm sao: “Ngày đó... có em đi nhẹ vào đời... và mang theo trăng sao đến với lời thơ nuối...”. Tiếng nhạc nghe lê thê, buồn não thấm vào tâm hồn Loan mắt nhắm. Hắn thấy bồn chồn nóng ruột, hắn không thể nào ngồi mãi ở đây. Chưa tới tám giờ sáng, có lẽ giờ này Minh chưa ra khỏi nhà.

Loan mắt nhắm ra khỏi quán, hắn đi lang thang qua những khu phố bắt đầu nhộn nhịp. Hắn rẽ vào một con đường vắng vẻ chạy xuyên qua đồi thông. Rừng thông lất phất mưa bay chạy thoai thoải xuống phía vực sâu. Chiều hôm qua, mình đã đi với nàng ở đây.

Một tia nắng đầu tiên trong ngày thật mong manh chiếu xuyên qua những thân cây thông. Loan mắt nhắm nhìn thấy một căn nhà sàn bằng gỗ ở sườn đồi. Căn nhà thật mơ mộng với những cửa kính đóng kín, xung quanh nhà là một khu vườn nhỏ, một người con gái xõa tóc đang đi vào giữa những luống hoa. Loan mắt nhắm thấy cảnh đẹp mê hồn, hắn thầm ao ước mình được ở căn nhà đó. Buổi sáng thức dậy nghe tiếng chim hót, được ra vườn hái hoa, hắn sẽ quên hết dĩ vãng cuồng loạn của mình.

Thấy trời khá muộn, Loan mắt nhắm ra chỗ hẹn với Minh ngày hôm qua. Hắn yên trí Minh sẽ chưa đến, hắn sẽ có thì giờ ngồi trên một tảng đá bằng để nhìn dòng suối chảy, hút những hơi thuốc ấm áp.

Nhưng khi Loan mắt nhắm vạch cỏ nhìn tới chỗ hôm qua. Hắn đã thấy Minh đứng đó, nàng chăm chú làm việc. Nàng mặc chiếc áo len màu hoa đào phủ ngoài chiếc áo dài màu cà phê sữa. Mái tóc ngắn ngày hôm qua nàng thả lòa xòa ra sau gáy hôm nay nàng bới sang hai bên, buộc lại bằng hai sợi len màu tím thắt nơ, trông nàng ngộ nghĩnh như trẻ thơ.

Loan mắt nhưng rón rén bước tới sau lưng nàng, Minh vẫn chăm chú vẽ, tay trái nàng cầm cái pa-lét đầy màu sắc, con dao vẽ của nàng gợn từng chút màu miết lên khung vải.

Loan mắt nhưng đứng như vậy lâu lắm. Hình như nàng vẫn không hay biết. Bỗng nàng quay lại, đôi mắt nàng thật trong sáng, nụ cười nàng tươi tắn:

- Anh đến muộn quá vậy?
- Anh cứ nghĩ em chưa tới.

Loan mắt nhưng nhìn sững vào mặt nàng:

- Ủa! Mấy cái nốt ruồi ở mắt em đâu hết rồi?

Minh cười lớn:

- Anh tưởng nốt ruồi thật à? Em lấy màu chấm vào đó...
- Vậy mà anh cứ ngỡ...

Loan mắt nhưng đứng ngăm ngúa bức tranh. Minh hỏi:

- Thế nào, được không anh?

Loan mắt nhưng nhìn nàng:

- Anh thấy đẹp, anh không hiểu biết gì hết, anh không dám phê bình.

Minh đặt cái pa-lét xuống cỏ:

- Em nghỉ tay một chút, tụi mình ra ngoài kia ngồi tán dóc chơi.

Minh tự nhiên, nàng đưa tay cho Loan mắt nhưng cầm và diu đi. Loan mắt nhưng thấy tim mình đập mạnh khi cầm vào bàn tay đó. Hai người đưa nhau ra một phiến đá ngay cạnh suối, Minh nhìn dòng nước trong suốt, nhìn những viên sỏi trắng dưới đáy, nàng nhúng tay xuống rồi vội rút lên:

- Eo ơi! Lạnh ghê!

Loan mắt nhưng hỏi:

- Em nhúng tay xuống đó làm chi vậy?
- Em tính vớt mấy viên sỏi, không ngờ sâu đến thế.
- Em tưởng nông lắm sao?
- Thấy nó nổi lập lờ gần mặt nước...

Minh nghiêng đầu lắng nghe:

- Anh có nghe thấy gì không?

Loan mắt nhưng trả lời:

- Hình như tiếng chim hót, ừ, đúng rồi, tiếng chim hót!

Minh nhìn sương mù lã lã trên ngàn cây ngọn cỏ, trên những chấm hoa tím hoa vàng, những con bướm bay vu vơ:

- Anh thấy cảnh đẹp hết sức không?

Loan mắt nhưng nắm nhẹ lấy bàn tay nàng:

- Anh thấy chứ!

Loan mắt nhưng nhìn vào đôi môi xinh xắn của nàng, hẳn muốn đặt lên đó một nụ hôn. Nhưng Loan mắt nhưng lại nghĩ, lại mừng tượng nàng như một móc sương, một móc sương đẹp chỉ để ngắm. Đôi mắt Minh mở thật to, Loan mắt nhưng nhìn thấy hai nét chì xanh mỏng manh:

- Trông em như một cô gái Ấn Độ?
- Em đen lắm sao?

Minh mỉm cười, nàng nói tiếp:

- Ai cũng nhận xét em như anh, anh biết không, em nói dóc một cây, em nói với chúng nó em lai Ấn, chúng nó tin răm rắp.

Sương mù tan dần, những sợi nắng mỏng manh giăng mắc trên ngàn cây ngọn cỏ, cảnh đời thông vắng vẻ. Loan mắt nhung cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng. Hấn nhìn vào chiếc miệng xinh xắn của nàng, thèm thường được đặt lên đó một nụ hôn. Đôi môi đó chắc mềm, ấm áp lắm... Hình như Minh đoán được ý nghĩ của Loan mắt nhung, nàng chớp mắt, cúi xuống, nàng rút tay ra khỏi tay Loan mắt nhung:

- Nắng lên rồi, em ra về một chút.

Loan mắt nhung thần thờ buông tay nàng ra. Hấn đứng dậy đi lang thang vào đời thông. Không khí bớt lạnh, hấn cởi chiếc áo blouson ra, trải xuống một gốc cây, ngồi dựa lưng vào đó. Sợi khói thuốc trên môi Loan mắt nhung vương vất, tàn thuốc dài uốn cong rớt xuống quần.

Loan mắt nhung thấy mình trở nên lười biếng, hấn muốn ngủ một giấc thật thoải mái dưới gốc cây này, trong tiếng chim hót, tiếng suối chảy róc rách. Tất cả những cảm nghĩ của mình dành cho Minh, người con gái gặp trong một dịp tình cờ.

Nàng xuất hiện như một nhân vật thần thoại giữa một cánh rừng đẹp như thơ. Nàng có thể biến mất không?

Loan mắt nhung thờ dài... Tiếng một con chim gõ mõ đều đều đâu đó vang xa trong sự tĩnh mịch của đời thông... Lúc này Loan mắt nhung thấy mình quên hết, quên luôn cả dĩ vãng của mình. Tâm hồn hấn dịu lại, hình ảnh của Minh phóng lớn dần...

- Anh nghĩ gì đó?

Loan mắt nhung mở choàng mắt. Minh ngồi xuống, thân mật với Loan mắt nhung hơn, nàng gỡ một chiếc lá vương trên cổ áo hấn. Loan mắt nhung ngửi thấy mùi hương con gái từ áo quần nàng tỏa ra, trộn lẫn với mùi gỗ thông.

Khuôn mặt nàng gầy, những sợi lông tơ trên mặt nàng sáng lên. Loan mắt nhưng không dẫn lòng nổi, hấn đưa bàn tay lúc này trở nên vụng dại, vuốt lên mái tóc nàng. Bàn tay hấn vuốt nhẹ lên má mịn màng của nàng, đặt lên chiếc cổ nhỏ bé của nàng, vít xuống. Đôi môi hé mở, và đôi mắt thật ngỡ ngàng. Nụ hôn mềm.

Minh đẩy nhẹ Loan mắt nhưng ra. Đôi mắt nàng nhìn hấn như trách móc, giọng nàng ước:

- Sao anh lại thế!

Loan mắt nhưng cúi gầm mặt, hấn trở nên dại khờ như một con trai mới lớn lần đầu tiên đặt môi hôn. Niềm tê tái còn đọng lại ở đó. Hấn hỏi một câu vô lý:

- Em giận anh không?

Minh im lặng, khu rừng thông cũng im lặng, chỉ có tiếng gió thổi rì rào đâu đó. Hình như chúng ở trong những đám lá thông, xa xa một viền mây trắng mỏng làm mờ đi ngọn đồi trước mặt. Loan mắt nhưng nghe thấy tiếng thở của nàng... Tiếng thở nhẹ nhàng, rồi tiếng nói:

- Anh có nghe thấy gì không?

Loan mắt nhưng lắc đầu. Đôi mắt Minh nhìn về gốc thông phía sau lưng Loan mắt nhưng:

- Hình như có một quả thông vừa rụng xuống.

- Không biết nữa!

- Quả thông có cái đuôi, rơi xuống xoay xoay trông đến hay.

Câu chuyện đã trở nên dấm dớ, nhưng đã gỡ bí cho không khí im lặng giữa hai người. Loan mắt nhưng chợt nhớ đến một câu chuyện ở đồi thông, hấn nghĩ rằng nên kể cho nàng nghe lúc này:

- Ngày anh còn bé, nhà anh ở ngoài Bắc, ngay cạnh đồi thông, giống như đồi thông này. Anh hay ra đó chơi với bọn trẻ cùng lứa tuổi, nhưng một ngày kia anh không còn dám ra nữa.

- Sao vậy anh?

- Có ma!

Minh tắc lưỡi:

- Ghê vậy sao? Tại sao lại có ma?

Đôi mắt Loan mắt nhưng xa vời:

- Một buổi sáng kia, anh được chứng kiến cảnh chém một thằng lính Maroc, ghê hết sức vậy đó em. Anh thấy nó quỳ xuống, hướng mặt về phía mặt trời mọc, dập đầu lạy ba lạy trước khi thụ hình. Anh còn nhớ mãi chiếc đầu lâu đen sì của nó lăn lông lốc xuống triền đồi... máu tung tóe...

Minh đưa tay bịt miệng Loan lại:

- Thôi, đừng nói nữa anh!

Loan mắt nhưng cười lớn. Một lát, Loan mắt nhưng nhìn trời:

- Trưa rồi đó!

- Dạ!

Minh nói nhỏ:

- Em có mang theo đồ ăn. Mình làm một cuộc picnic ở đây anh có bận gì không?

Loan mắt nhưng nắm tay Minh:

- Hôm nay anh sẽ ở lại đây đến chiều, một ngày bên em.

Nụ cười của Minh thật tươi, nàng thì thầm:

- Ở lại bên em nhé!

Nói xong nàng đứng dậy đi, một lát sau nàng mang thức ăn đến. Nàng trải một tấm khăn ra, bày đồ ăn lên trên:

- Em chỉ mang có bánh mì và thịt nguội thôi!

Về trưa, không khí càng trở nên yên lặng. Minh ngồi dựa vào gốc cây, nàng thấy tâm hồn mình êm ả lạ thường. Nàng lén nhìn người con trai mới quen, anh ta có một vết sẹo dài trên má. Mặt lầm lì đầy vẻ cương quyết, kiêu ngạo. Hắn ngồi đó, điều thuốc lá luôn luôn dính trên môi.

Minh rót cà phê từ chiếc bình thủy ra, bưng đến cho Loan mắt nhung một ly. Loan mắt nhung đỡ lấy, hắn uống từng hớp nhỏ:

- Em pha cà phê không kém gì cà phê Tùng!

Minh ngồi xuống trước mặt Loan mắt nhung. Nàng nắm lấy tay hắn:

- Bao giờ anh về Sài Gòn?

Loan mắt nhung vuốt ve mái tóc Minh:

- Anh không muốn về, anh muốn thời gian này dài mãi.

Nụ cười của Minh trở nên e ấp, nàng nhìn Loan mắt nhung thật nhanh:

- Phong cảnh này thần tiên quá phải không anh?

Loan mắt nhung trả lời:

- Phong cảnh thì thần tiên, mà em thì đẹp. Anh tự hỏi không biết mình tu từ kiếp nào để có được ngày hôm nay.

Minh ngắt một cọng cỏ non cắn trên môi, trông dáng dấp nàng nhỏ bé, tội nghiệp như con mèo bé nhỏ. Nàng gục đầu xuống hai cánh tay mình, nàng nghĩ thật nhiều, tại sao em lại gặp anh ở đây? Em không biết anh là ai?

Bàn tay Loan mắt nhưng nâng mặt nàng lên:

- Em đang nghĩ gì đó?
- Em đang nghĩ về anh, nghĩ tại sao em lại gặp anh?

Loan mắt nhưng cười nhẹ:

- Anh cầu xin cho kỷ niệm này đẹp mãi, có thể chỉ thoáng qua!
- Chỉ thoáng qua thôi hả anh?

Loan mắt nhưng buồn bã gật đầu:

- Chỉ thoáng qua, em chỉ nhìn thấy những bề ngoài của anh?
- Sao lại chỉ những bề ngoài?
- Vì anh còn nhiều cái bản!

Minh lắc đầu:

- Em không nghĩ đến những chuyện đó!

Loan mắt nhưng ngồi gần nàng hơn, choàng tay qua vai nàng, hôn nhẹ lên mái tóc thơm ngát của nàng:

- Em còn nhỏ quá, em không nghĩ xa. Em chưa thể hiểu rõ anh mà...

Minh nguây nguẩy:

- Em không cần nghĩ ngợi gì hết, nghĩ làm gì?
- Không được, nếu em thấy đời sống thật của anh, dĩ vãng của anh!

Loan mắt nhưng ngừng lời kịp, hấn nghĩ bụng chẳng nên để cho nàng biết rõ về mình. Nàng trong sáng quá.

Thời gian chậm chậm trôi. Một ngày thần tiên trôi qua. Bức tranh của Minh vẫn còn dở dang. Loan mắt nhưng đứng dậy:

- Em đã cho anh một ngày thần tiên.

Loan mắt nhưng nói nhỏ:

- Chiều rồi đó!

Minh nhắc lại:

- Chiều rồi đó!

Tiếng nói của nàng nghe thật buồn, Loan mắt nhưng choàng chiếc áo len lên vai nàng:

- Em thấy lạnh không?

Minh lắc đầu, nàng vẫn ngồi yên chỗ cũ. Nàng mân mê một cọng cỏ trên tay và đưa lên môi cắn. Đôi mắt nàng mở to, nhìn Loan mắt nhưng đăm đăm:

- Bao giờ mình gặp lại nhau?

Loan mắt nhưng phân vân. Hấn cũng không biết tại sao mình lại phân vân. Hấn cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng đưa lên môi hôn nhẹ:

- Anh muốn ở gần em mãi mãi!

Loan mắt nhưng muốn kéo dài giây phút này. Hấn ân hận tại sao mình lại gây chuyện, đáng lẽ ra đời sống của hấn mấy ngày nay phải thật êm đềm. Hấn phải gác lại tất cả mọi chuyện lăm chắm. Bỗng nhiên Loan mắt nhưng trở nên dị đoan, hấn bóp nhẹ bàn tay nàng:

- Anh mong mình tai qua nạn khỏi, anh sẽ về với em!

- Anh thật dấm dớ, anh cứ làm như ra ngoài mặt trận không bằng.

Loan mắt nhưng biết mình nói hớ, hấn cười xòa:

- Anh nói đùa, thôi mình về đi em!

Loan mắt nhưng đưa Minh về nhà, rồi hấn đi lang thang một mình trên những con đường vắng. Hấn quên tất cả

mọi chuyện, hẳn chỉ còn nghĩ đến Minh, hình ảnh nàng sáng rỡ trong tâm hồn hẳn.

Bỗng một chiếc xe lam chạy từ dưới dốc lên, có tiếng gọi ới ới:

- Anh Loan! Anh Loan!

Loan mắt nhưng giật mình. Chiếc xe lam dừng lại bên đường. Hải cụt từ trên xe nhảy xuống, miệng hẳn bô bô:

- Anh đi đâu mà mất mặt cả ngày hôm nay vậy?

Loan mắt nhưng ngỡ ngàng. Hẳn bình tĩnh trở lại:

- À! Đi chơi lãng nhăng...

Hải cụt gắt lên:

- Anh đi chơi một mình, anh xấu không thèm kêu tôi!

Loan mắt nhưng biết có giải thích với Hải cụt cũng vô ích, hẳn chỉ cười xòa. Hải cụt kéo tuột Loan mắt nhưng lên xe:

- Thôi đi về bố! Trông cứ như thẳng mắt hồn, bố làm con tìm suốt ngày hôm nay, cứ ngỡ là bọn blouson da làm thịt rồi chứ!

Hải cụt đưa thẳng Loan mắt nhưng về quán ăn, vừa ăn vừa nói chuyện:

- Bộ anh quên vụ mình thách bọn blouson da rồi sao?

Loan mắt nhưng vẫn còn nghĩ đến Minh, hẳn thẫn thờ trả lời:

- Nhớ chứ! Hay là mình bỏ quách đi!

Hải cụt cau mặt gắt:

- Bỏ sao được, anh sợ tụi nó?

Loan mắt nhưng trầm tĩnh trả lời:

- Sợ thì không sợ, nhưng hôm nay tao không muốn gây chuyện nữa.

Hải cụt liệng cái muỗng xúc cơm xuống bàn:

- Sao hôm nay anh dở hơi quá vậy? Anh gây chuyện rồi anh bỏ hả?

Loan mắt nhưng im lặng, hăn không buồn ăn cơm, hăn thở dài:

- Buồn quá, tại hôm qua tao cao hứng, hôm nay tao hết muốn...

Mặt Hải cụt hăm hăm:

- Anh là thằng hèn, vậy mà bao lâu nay tôi phục anh, không có thằng nào ngu như tôi, cả ngàn thằng quái ở Sài Gòn cũng ngu nữa!

Loan mắt nhưng im lặng chịu để cho Hải cụt xỉ vả. Lúc này trong đầu Loan chỉ còn hình ảnh của Minh, hình ảnh thật dịu dàng của nàng, đôi mắt và nụ hôn của nàng.

Hải cụt xỉ vả Loan mắt nhưng không tiếc lời, hăn hăm he:

- Tôi sống sót về Sài Gòn, tôi sẽ nói chuyện này với anh em, thì ra từ trước đến giờ bọn tôi đã để cho một thằng hèn hạ như anh cười lên đầu lên cổ.

Loan mắt nhưng nhìn Hải cụt lắc đầu uể oải. Hăn không thể giải thích cho Hải cụt hiểu được mình. Nếu kể lể về câu chuyện gặp gỡ giữa hăn và Minh, Hải cụt sẽ cười ré lên. Loan mắt nhưng vẫn thường nghe hăn cười, tiếng cười của hăn thật hỗn hào.

- Mà chửi tao nữa đi!

Hải cụt trợn mắt:

- Vậy ra anh nhất định rồi?

Loan mắt nhưng không trả lời. Hải cụt xô ghế đứng dậy:

- Xong rồi! Tôi sẽ đi thay anh, không ngờ anh lại chôn vùi tên tuổi ở chốn này!

Nói xong, Hải cụt hằm hằm bỏ đi ra. Loan mắt nhưng gọi với nhưng Hải cụt vẫn không quay lại. Còn lại một mình Loan mắt nhưng trong quán, hấn đưa tay lên ôm đầu, những ngón tay tự vò rối tóc mình.

Loan mắt nhưng bồi hồi, hấn buồn bã đứng dậy trả tiền và ra khỏi quán. Gió đêm Đà Lạt lạnh lẽo, Loan mắt nhưng không thấy bạn đâu, hấn đoán bạn đã vào vũ trường. Chuyện gì sẽ xảy ra với Hải cụt?

Loan mắt nhưng không biết đi đâu. Hấn lại vào quán cà phê ngồi nghe nhạc, ánh đèn màu tối chỉ đủ soi mờ mờ những bóng người trong quán. Tiếng nhạc rõ rền vang, tiếng ly tách va chạm nhau. Hình như ai nấy đều cố giữ cho không khí quán cà phê thật đầm ấm, không có những tiếng ồn ào huênh hoang vô ý thức.

Loan mắt nhưng cũng không mấy ưa không khí đó, hấn không thể nào chịu đựng được những khuôn mặt vênh váo của những "ông trời con" ngồi trong quán cà phê khoác lác như điên. Những tên lỏi tì cứ tưởng mình là cái rốn của vũ trụ. Ngồi đâu, Loan mắt nhưng chỉ muốn thu nhỏ người lại. Hấn lăm lì uống cà phê, hút thuốc lá, không nhìn ngó ai, không lớn lối. Trương hợp bất đắc dĩ, Loan mắt nhưng phải ra tay, hấn ra tay một cách tàn bạo trong cơn nóng giận đến tột độ, sự ngứa mắt ngứa tai không thể chịu đựng nổi.

Không khí trầm trầm ở những quán cà phê ở Đà Lạt thật phù hợp với Loan lúc này. Có lẽ vì ảnh hưởng thời tiết lạnh nên con người ở đây trầm tĩnh lại.

Buổi tối nay ngồi đây, Loan mắt nhưng nhớ đến thật nhiều chuyện. Hình ảnh Minh vương vẫn mãi trong đầu

hắn, nụ hôn mềm như chưa phai trên môi. Nàng trong sáng quá, nàng phải được đời sống này đãi ngộ. Mình không thể mang đến cho nàng một sự dịu dàng nào, một khi nàng thấy rõ đời sống của mình. Đời sống của một tên anh chị, lấy sự đấm đá thiên hạ để làm kế sinh nhai.

Loan mắt nhưng thở dài, ngồi tựa lưng lên ghế, điều thuốc lá cháy đỏ soi rõ những góc cạnh trên mặt hắn, vết sẹo dài và sâu. Loan mắt nhưng sờ tay lên đó, sờ tay lên những sợi râu ram ráp mọc trên cằm mình. Những sợi râu đang mọc, hắn lầm bầm: "Thật vậy! Mình không mang đến cho Minh được gì". Loan mắt nhưng gọi nhỏ tên nàng:

- Minh ơi! Minh ơi!

Loan mắt nhưng nghĩ đến những ngày qua, những khuôn mặt bạn bè thấp thoáng hiện ra. Chúng nó đã có những thằng bỏ mạng dưới những nhát dao thù hận, những thằng đã làm lại cuộc đời những thằng đang nằm trong khám. Loan mắt nhưng rùng mình chính mình đã nhúng tay vào những vụ đó sao? Mình không thể bào chữa, không còn nhân danh được một lý do cao đẹp nào. Mình chỉ là một tay anh chị với tội ác chất đầy trong đầu.

Lâu lắm, Loan mắt nhưng mới có dịp ngồi ôn lại những hành động của mình. Xung quanh hắn chỉ có những tên đàn em tán tụng hành động của hắn. Những kẻ đó thường xuyên sống ngoài vòng pháp luật, thường xuyên nhúng tay vào tội lỗi, nhưng rất trung thành và hết mình với anh em. Thứ tình nghĩa của kẻ giang hồ, như Hải cụt, Loan mắt nhưng đã từng chấp nhận thứ tình nghĩa đó.

Loan mắt nhưng ngồi gục đầu, hai bàn tay vò rối mái tóc. Hắn nghĩ đến Hải cụt, nhớ lại đời sống của Hải, tiếng cười đều cáng và sự hung bạo của nó khi lâm chiến.

Trong mấy năm qua, bàn tay móc sắt của Hải cụt đã tung hoành trong giới giang hồ. Hắn đã nhiều lần vào sinh ra

tử với Loan mắt nhung. Mình bỏ Hải cụt được sao?

Câu hỏi đó lớn vồn mãi trong đầu Loan mắt nhung. Hắn nhìn ra ngoài trời, trời đã tối từ lâu. Hải cụt bây giờ ra sao?

Loan mắt nhung đứng phắt dậy, hắn ném tiền lại trên bàn rồi hối hả ra khỏi quán. Hắn ba chân bốn cẳng chạy đến La Tulips gouge. Điều thuốc lá gắp trên môi.

Loan mắt nhung vào thẳng vũ trường.

Đêm nay vũ trường đầy rẫy những kẻ mặc áo blouson da, gần như bàn nào cũng có. Ban nhạc chơi có vẻ uể oải, một số khách hàng len lén bỏ ra về.

Khi Loan mắt nhung vào, bọn blouson da lạng lẽ ngược nhìn. Loan mắt nhung đứng giữa piste. Hải cụt ngồi ở một góc phòng, bức tường che mặt sau kín đáo. Phía trước, Hải cụt ngồi ghế chân lên một cái ghế, những vỏ chai bia xếp đầy trên mặt bàn. Nhìn thấy Loan mắt nhung, Hải cụt vẫn lạng lẽ cầm tờ giấy nhám đánh bàn tay sắt loáng bóng, hắn có vẻ sẵn sóc đến cái mũi nhọn. Tiếng giấy nhám xát mạnh trên sắt nghe ghê rợn.

Loan mắt nhung thông thả đi tới, hắn kéo một chiếc ghế ngồi đối diện với Hải cụt. Hải cụt dừng tay, lạng lẽ ngược lên:

- Đàn anh còn vác mặt đến đây làm gì nữa?

Loan mắt nhung mỗi một điều thuốc khác:

- Mình không thể bỏ nhau được..

Hải cụt nhìn đám blouson da, giọng hờn dỗi:

- Anh về còn kịp!

Loan mắt nhung đưa bàn tay phải mình ra, nhìn thẳng vào mặt Hải cụt:

- Chú nắm lấy cổ tay tôi như mọi khi!

Hải cụt nhìn Loan mắt nhưng chăm chăm:

- Anh suy nghĩ kỹ chưa?

- Năm lấy!

Hải cụt chụp lấy cổ tay Loan mắt nhưng. Hấn nở một nụ cười:

- Như vậy mới đáng mặt đàn anh!

Trước mỗi vụ đụng độ, Loan mắt nhưng và đồng bọn vẫn làm nghi lễ thường thức đó. Hải cụt nhắc chai lave lên tu ừng ực, hấn trao lại cho Loan mắt nhưng. Hải cụt cười ha hả:

- Lâu lắm tôi với đại ca mới có dịp đụng chung với nhau.

Loan mắt nhưng khề khà đặt chai lave xuống bàn:

- Ừ! Lâu lắm!

- Nhớ ngày tôi với anh đi chinh phục xóm Tân Bình không?

- Quên sao được!

Hải cụt giơ chiếc móc sắt lên soi dưới ánh đèn, hấn cười khà khà:

- Hôm đó tôi cũng mài thật sáng, thật nhọn chiếc móc sắt này. Vậy mà khi tan cuộc nó nhuộm đầy máu.

Hấn đưa chiếc móc lên môi hôn chụt một cái:

- Lần này còn lại được uống máu no.

Loan mắt nhưng vẫn ngồi quay lưng lại phía bọn blouson da:

- Thăng nào là chúa đảng của tụi nó?

- Chắc chưa đến, tôi để ý trong bọn này không có thằng nào đáng mặt, toàn là bọn cắc kè...

- Sao chú biết?

- Thấy chưa có gì xôm trò...

- Có lý!

Dứt câu nói, Loan mắt nhung và Hải cụt bỗng thấy quán xôn xao. Hải cụt vẫn tỉnh bơ, nhưng đôi mắt hăn vẫn không bỏ sót một hành động nào của bọn blouson da. Một gã to lớn, mặt sần sùi đỏ ửng như mào gà chọi bước vào. Đôi mắt hăn lừ lừ dễ sợ, bọn đàn em đứng dậy, vây quanh gã. Đặc biệt là gã này cũng mặc áo blouson da, nhưng cổ áo lông trắng. Gã ngồi xuống một chiếc ghế.

Loan mắt nhung vẫn ngồi quay lưng lại phía gã, hăn hỏi Hải cụt:

- Thấy sao?

- Thằng chúa đảng đã vào, chúng nó đang báo cáo tình hình, tôi thấy thằng kia gật đầu lia lịa. Hăn đang nhìn về phía mình.

Một gã hầu bàn tới đứng cúi đầu chờ đợi trước gã áo blouson da cổ trắng. Gã lạnh lùng:

- Như mọi bữa!

Tên hầu bàn toan quay lưng đi thì bị gọi giật lại:

- Mà biết tao sắp làm gì không?

Tên hầu bàn run lập cập:

- Dạ biết, ông sắp đánh lộn!

Gã blouson da cười khà khà:

- Mà cho ban nhạc hay!

- Dạ, nhạc tử chiến!

Hải cụt và Loan mắt nhưng bỗng thấy ban nhạc chơi ngang sang một bản nhạc khác. Tiếng kèn trompette rít lên ghê rợn. Loan mắt nhưng nhú mắt, hấn ngẫm nghĩ:

- Tao có nghe bản nhạc này ở đâu rồi? Ờ hình như trong phim xi nê cao bồi... À, mà tao nhớ phim Rio Bravo, nhạc tử chiên của bọn Mẽ Tây Cơ.

Loan mắt nhưng cầm chai bia dốc ngược tu ừng ực, hấn đặt cái chai không đánh cộp xuống bàn:

- Bọn này muốn tàn sát hai đứa mình!

Hải cụt nhe răng cười:

- Đ.m, cao bồi xứ này cũng dữ vậy sao? Chúng mà hạ được tôi và anh thì ít ra cũng mời đứa toi vì cái móc sắt của tôi.

Hải cụt lại hỏi:

- Anh có mang theo dao không?

Loan mắt nhưng lắc đầu:

- Không có dao, nhưng có khúc dây sên.

- Đủ quá rồi!

Bỗng Loan mắt nhưng nghe một tiếng vỡ choang. Loan mắt nhưng hỏi:

- Nó làm gì đó?

- Nó dùng sòng "poa nha" đập vỡ cổ chai bia. Nó hù mình đó mà.

Gã chúa đảng phất tay ra hiệu, một tên đàn em đứng dậy lầm lì tới bên Loan mắt nhưng, Hải cụt giơ bàn tay móc sắt lên, hấn đánh chụt một cái. Tên blouson da giật mình, hấn ra hiệu:

- Cho tôi được thừa chuyện!

Loan mắt nhưng vẫn không thèm nhìn lên:

- Ngồi xuống ghế!

Gã blouson da luôn luôn dòm chừng chiếc móc sắt của Hải cụt, hấn ngồi xuống cạnh Loan mắt nhưng, giọng hấn hơi mất bình tĩnh:

- Đại ca tôi mới đến.

Loan mắt nhưng vẫn ngồi cúi mặt:

- Vậy hả? Hấn muốn gì?

- Muốn mời anh sang bàn ngồi nói chuyện!

Loan mắt nhưng ngẩng phắt lên, nhìn thẳng vào mặt gã blouson da:

- Chú mày biết tao là ai không mà dám hấn?

Gã blouson da bỗng thấy rợn người, gã lắp bắp:

- Dạ biết, anh là Loan mắt nhưng.

Loan mắt nhưng cười, đưa tay lên xoa đầu gã blouson da:

- Ngoan, chú mày về nói đại ca mày sang đây cho phải phép!

Gã blouson da tần ngần. Hải cụt lại giơ chiếc móc sắt lên hấn:

- Có nghe thấy gì không hả nhóc con?

- Dạ!

- Đứng dậy đi!

Gã blouson da không biết phải làm sao, đành đứng dậy, gã trở về chỗ báo cáo tình hình. Hải cụt thấy chúa đảng trợn mắt lên, hấn nhìn về phía bàn Loan mắt nhưng và Hải cụt. Hấn đứng dậy, đẩy vào ngực gã đàn em, làm cho gã ngã bổ ngửa ra piste. Hấn giơ tay lên, nhạc dứt. Trong

vũ trường chỉ còn lại tiếng đế giày của tên chúa đảng blouson da di chuyển trên mặt piste... Âm thanh đó đảo một vòng quanh piste, rồi dừng lại trước bàn Loan mắt nhung và Hải cụt. Gã chúa đảng lên tiếng:

- Tôi ngồi được không?

Loan mắt nhung ngược lên:

- Xin mời!

Hải cụt đổi lại thế ngồi. Hấn khều Loan mắt nhung:

- Đàn em năn nỉ anh đó, nhường cho em nhé!

Loan mắt nhung trừng mắt nhìn Hải cụt. Gã chúa đảng blouson da nhìn Hải cụt khinh khỉnh:

- Đàn em của anh phải không?

Loan mắt nhung nhìn gã:

- Bạn, hấn xếp sòng một vùng còn lớn hơn Đà Lạt này.

Gã chúa đảng blouson da cười khà khà:

- Quên chưa giới thiệu, tôi là Tài Woòng, xếp sòng bọn blouson da ở đây, hôm qua tôi có nghe bọn đàn em nói có Loan mắt nhung lên chơi Đà Lạt. Mãi đến bây giờ tôi mới có dịp hầu tiếp. Mình thuộc lớp đàn anh không thể xử sự hạ cấp được.

Loan mắt nhung gật gù:

- Rất đồng ý!

Loan mắt nhung chỉ Hải cụt giới thiệu:

- Hấn là Hải cụt, một "sứ quân" của tôi.

Tài Woòng vẫn giữ vẻ khinh khỉnh:

- Tôi có nghe nói đến, nhất là chiếc móc sắt lợi hại của anh ta. Còn anh, tôi nghe nói đến tài búng thuốc lá thần sầu.

Hải cụt thấy mình không thể ngồi yên được, hẳn còn phải áp đảo tinh thần của chúa đảng blouson da bằng cách tán tụng Loan mắt nhung:

- Nhiều thằng đã khốn đốn vì cái tài búng thuốc của anh kể cả tôi, chính anh đã đưa tôi lên, tôi tưởng mình bảnh rồi tính hạ lại anh, nhưng đâu có nổi...

Hải cụt nhìn thẳng vào mặt Tài Woòng:

- Với thứ du đãng tình lẻ, tôi không muốn anh phải bần tay chỉ cần tôi là đủ...

Loan mắt nhung trừng mắt nhìn Hải cụt:

- Chú để tôi nói chuyện!

Tài Woòng gật gù hỏi:

- Anh nghĩ sao về lời nói của đàn em anh?

Loan mắt nhung lờ đi, hẳn đề nghị thẳng:

- Anh cho biết địa điểm? Chơi đờn giang hồ hay lịch sự?

Tài Woòng chỉ vào ngực Loan mắt nhung:

- Giữa anh và tôi?

- Phải!

- Mỗi thằng đều có tài mọn, nhưng những thứ đó để đối địch với kẻ tử thù, mình đấu giao hữu, đấu cho đẹp, chắc là khỏi dùng đến những thứ đó!

Loan mắt nhung mỉm cười:

- Đồng ý. Nhưng sẽ không kém phần dữ dội đâu!

Tài Woòng đưa tay ra bắt tay Loan mắt nhung:

- Tư cách anh thật đáng mặt lãnh tụ bọn quái Sài Gòn.

Tài Woòng gọi lớn:

- E, bồi, mang Whisky ra đây, kêu hai ba em ra đây hầu rượu đàn anh!

Loan mắt nhưng thấy nóng lòng, hăn hỏi:

- Địa điểm giao đấu của mình ở đâu?
- Ở bờ hồ Xuân Hương, phía đối diện với nhà thủy tạ, đúng 11 giờ 30 đêm nay.

Loan mắt nhưng xem đồng hồ:

- Mình còn nhiều thì giờ lắm!
- Tôi tính là 12 giờ mình sẽ xong!
- Trong trận giao đấu này có điều kiện gì không?
- Có chứ! Nếu anh hạ nổi tôi, anh sẽ là thượng khách của đám này.
- Còn bại?

Tài Woòng nhìn thẳng vào mặt Loan mắt nhưng, đôi mắt hăn quyết liệt:

- Nên rời khỏi nơi này ngay sáng ngày hôm sau.

Hải cụt nóng mặt xía vô:

- Chưa hết đâu, chú còn phải bước qua xác tôi.

Tài Woòng không thềm trả lời Hải cụt.

Rượu mang ra, hai người con gái cũng xuất hiện. Loan mắt nhưng nhận ra một người con gái đêm hôm qua. Hăn kéo nàng vào lòng:

- Hôm qua về có bị đòn không?

Nàng nhìn Tài Woòng bằng đôi mắt sợ sệt. Tài Woòng chậm rãi trả lời Loan mắt nhưng:

- Rất may mà tôi nghe nói nó đi với anh!

- Thật ra cô ta không có lỗi gì. Đối với đàn em, mình chẳng nên khắt khe quá!

Hải cụt có vẻ bức bối vì không được đả ngộ xứng đáng. Hấn hăm hè:

- Mình giang hồ mà, thua keo này bày keo khác. Nếu chẳng may lần này tụi này bại, sẽ có một chuyển phục thù khác. Hàng ngàn đàn em của tôi sẽ lên đây...

Tài Woòng thản nhiên hỏi:

- Để làm gì vậy?

Hải cụt bổ phập chiếc móc sắt xuống mặt bàn:

- Bào lẳng đảng blouson da!

- Ghê vậy sao?

Hải cụt rạch một đường dài trên mặt bàn:

- Tôi nói là làm, đó chỉ mới là đàn em của tôi, chưa kể đến đàn em của băng Loan mắt nhung.

Ngày hôm qua, Tài Woòng đã nghe đàn em báo cáo nguyên văn lời đe dọa của Hải cụt. Hấn nghĩ thẳng này dám làm thật lắm, dù sao hấn cũng tự nhận thấy lực lượng của mình chẳng có bao nhiêu so với Loan mắt nhung. Hôm nay hấn phải đả ngộ Loan mắt nhung như vậy cũng vì hơi ớn lực lượng đằng sau lưng hai tên này.

Tài Woòng tu nốt chai rượu, hấn đặt cái chai đánh cộp xuống bàn:

- Đến giờ rồi!

Loan mắt nhung uể oải đứng dậy, hấn ra hiệu cho Hải cụt. Loan mắt nhung quay lại nói với Tài Woòng:

- Như vậy là mình không dùng đến khí giới?

Tài Woòng gật đầu. Loan mắt nhung móc túi lấy dây sên cuộn tròn, ở đầu sợi dây có ba cái móc chìa ra như lưới câu. Loan mắt nhung trao cho Hải cụt.

Tài Woòng gật gù:

- Lợi hại lắm!

Hải cụt mở sợi dây sên ra múa vun vút, quất sợi dây sên vào mặt ghê nệm, giật bung ra một mảng bông. Sợi dây sên thu gọn lại bằng cách quấn vòng cổ tay hăn. Bọn blouson da có vẻ thán phục.

Tài Woòng thân mật khoác tay lên vai Loan mắt nhung:

- Lúc nào anh cũng mang theo cái này?

- Ở Sài Gòn thì tôi thường xuyên, lên đây tôi nghĩ xứ này hiền lành nên hôm qua mới bị đàn em anh ăn hiếp...

Cả bọn ra khỏi dancing và đi bộ đến địa điểm đã được chỉ định trước. Đêm về khuya càng trở nên lạnh lẽo, sương mù xuống nhiều làm mờ những ngọn đèn điện quanh hồ.

Loan mắt nhung xoa hai tay vào nhau cho ấm. Hăn cởi chiếc áo mưa trắng, ném xuống cỏ. Hăn nhìn Tài Woòng:

- Anh nghĩ ra trò này cũng hay, đang lạnh tắm quất nhau một hồi có lẽ lại tốt.

Tài Woòng cũng cởi áo blouson da ra, ném xuống cỏ.

- Đàn em sẽ xin hầu tiếp đàn anh hết mình!

Hai người đứng cách nhau khoảng chừng ba thước. Loan mắt nhung hơi khom người xuống, hăn cao hơn địch thủ một cái đầu. Bọn đàn em đứng dang ra xa, vây thành một vòng tròn.

Đôi mắt của Tài Woòng quắc lên, đôi chân mày nhíu vào nhau xéch ngược. Tiếng nói của hăn rít qua hàm răng:

- Xin mời quý khách!

Loan mắt nhưng lăm lì, dò từng bước tiến đến gần địch thủ:

- Được lắm!

Hắn quay phắt người tung liền một cái đá hậu. Ngọn đá vút mạnh như một chiếc đòn ngang quật ngược lên, Tài Woòng lạng người đi để tránh nhưng không kịp, hắn nghiêng rặng đưa vai ra đỡ. Ngọn đá quá mạnh làm rung động cả vai hắn. Hắn mất đà loạng choạng.

Sau khi tung cú đá, Loan mắt nhưng chống hai tay xuống đất lộn đi một vòng rồi đứng phắt dậy. Tài Woòng bỗng cười khanh khách:

- Đàn anh thật không nương chân nương tay chút nào.

Dứt lời, hắn nhào đến như là một cơn lốc, đầu cứng như một cây gỗ. Loan mắt nhưng thót bụng lại chụp lấy vai hắn, cả hai ngã lộn đi, mỗi người bắn ra một góc. Loan mắt nhưng thấy ê cả lưng vì đập xuống đất mạnh quá.

Hai người cùng chống tay ngồi dậy. Mắt hai địch thủ nhìn nhau, canh chừng từng sơ hở. Cả hai bắt đầu thở mạnh, hơi từ trong miệng phả ra như khói.

Hải cụt đứng ngoài khuyến khích:

- Lẹ lên đại ca! Còn đến lượt đàn em nữa chứ!

Tài Woòng bắt đầu hăng máu. Hắn nhào đến, lần này Loan mắt nhưng thận trọng hơn, hắn bước tránh sang một bên, thuận đà đánh bổ cả hai tay xuống gáy địch thủ. Tài Woòng lão đảo ngã chúi mặt xuống cỏ.

Loan mắt nhưng nhanh nhẹn nhào đến, đạp đế giày vào mặt Tài Woòng. Nhưng Tài Woòng đã giơ hai tay lên chụp lấy đế giày của Loan mắt nhưng vặn ngược lại. Loan mắt nhưng bắt buộc phải nương theo đà, ngã vật sang một bên. Tài Woòng nhanh nhẹn bật người lên, nhảy đến ngồi

đè lên ngực Loan mắt nhưng, hai tay chộp lấy cổ địch thủ.

Tài Woòng dùng cả sức nặng đè lên ngực Loan mắt nhưng. Hai bàn tay hấn siết mỗi lúc một mạnh hơn. Hơi thở của Loan mắt nhưng trở nên nặng nhọc. Loan mắt nhưng cố luồn một cánh tay vào giữa hai cánh tay Tài Woòng. Hấn dùng cả sức mạnh của cánh tay trì cánh tay Tài Woòng xuống, người Tài Woòng hơi xiêu sang một bên. Loan mắt nhưng chống một chân xuống đất, lấy đà hất người lên, đồng thời bàn tay trái móc mạnh vào xương sườn Tài Woòng, gã chịu không nổi, nhăn mặt, buông tay. Thẳng thế, Loan mắt nhưng co hai đầu gối lên độn dưới bụng Tài Woòng, dùng cả sức mạnh hất ngược gã qua đầu. Loan mắt nhưng lộn theo một vòng đánh liền một cùi chỏ vào ngực hấn. Tài Woòng kêu một tiếng "ối". Loan mắt nhưng chặt thêm một phát thật mạnh vào cổ địch thủ rồi tung người đứng dậy.

Đám đàn em của Tài Woòng đứng ngoài xôn xao. Hải cụt trừng mắt, đứng án ngữ, chiếc móc sắt đưa ra trước mặt, thêm sợi dây sên của Loan mắt nhưng tung ra:

- Coi chừng!

Sợi dây sên quật đi quật lại trong không khí nghe vun vút. Bọn đàn em Tài Woòng giãn ra.

Loan mắt nhưng vừa thở vừa vuốt lại những sợi tóc lòa xòa trước trán. Gió đêm vi vút, Tài Woòng lồm cồm muốn bò dậy, nhưng hấn còn ngán. Loan mắt nhưng có vẻ lợi thế hơn...

Những bước chân của Loan mắt nhưng săn đuổi địch thủ một cách thận trọng. Hấn có thể nhào lên, cướp lấy thế công.

Loan mắt nhưng hét lên một tiếng, một cú đá của hấn phóng ra trúng mạng sườn Tài Woòng. Tài Woòng la "ối" rồi lộn đi một vòng đến gần mé hồ. Hấn chưa kịp gượng dậy đã bị liền một ngọn cước nữa vào giữa mặt.

Tài Woòng ngã lộn xuống hồ, nước hồ bắn lên tung tóe. Bọn đàn em của hấn xông xáo. Hải cụt quất dây sên vun vút:

- Coi chừng! Tụi bây cựa quậy tao móc mắt!

Loan mắt nhưng đứng thờ, hấn nhìn xuống mặt hồ. Tài Woòng nổi lên, hấn loạng quạng lội vào bờ. Loan mắt nhưng đứng chờ sẵn, sẵn sàng bồi thêm một cú nữa cho hấn chìm luôn. Bản tính tàn bạo của Loan mắt nhưng lúc này sống dậy. Mắt hấn long lên sòng sọc.

Tài Woòng đã níu vào được bờ cỏ, hấn giơ một tay lên:

- Xin thua!

Loan mắt nhưng đi giật lùi. Đôi mắt hấn vẫn nhìn Tài Woòng lom lom, giọng hấn lạnh lùng:

- Đứng dậy là chết ngay!

Tài Woòng nhăn nhó, hấn không thể gượng nổi nữa hấn ngã sấp mặt xuống cỏ. Máu ở mặt hấn túa ra be bét. Hấn vừa run vì lạnh, vừa rên rỉ vì đau đớn.

- Tôi chịu thua!

Loan mắt nhưng yên chí, hấn thấy Tài Woòng không còn phản công nổi mình. Loan mắt nhưng chống nạnh trước địch thủ, hai chân xoạc ra:

- Đứng dậy!

Tài Woòng phải khó nhọc lắm mới ngồi dậy được, hấn ngửa mặt nhìn Loan mắt nhưng, khuôn mặt bê bết máu,

đầu óc hấn choáng váng. Hấn đưa tay lên vuốt mặt, rồi nở một nụ cười:

- Thật đáng mặt anh hùng!

Người hấn rung lên, hấn muốn khuy xuống trở lại. Loan mắt nhung nháy đến đỡ:

- Tôi chơi quá đòn phải không?

Người Tài Woòng mềm nhũn, hấn lắc đầu:

- Giang hồ mà, phải thế mới được!

Hấn ra hiệu cho đàn em:

- Tui bay không được hỡn.

Hải cụt thu sợi dây sên vào lòng bàn tay. Tài Woòng vịn vai Loan mắt nhung đứng dậy. Hấn đưa mắt nhìn bọn đàn em:

- Đàng blouson da thua! Loan mắt nhung và Hải cụt là thượng khách.

Hấn đưa bàn tay run rẩy ra nắm lấy bàn tay Loan mắt nhung giơ cao. Bọn đàn em Tài Woòng cũng đưa tay ra bắt tay Hải cụt. Hải cụt khoái chí cười như phá... Tự nhiên Loan mắt nhung hối hận mình đã đánh Tài Woòng quá nặng.

- Xin lỗi!

Tài Woòng ra hiệu lấy chiếc áo blouson da lại, hấn khoác lên người Loan mắt nhung:

- Thượng khách. Anh và Hải cụt sẽ làm vua xứ này trong những ngày ở đây.

Hai tên đàn em Tài Woòng chạy đến đỡ chúa đàng, chúng liền cởi áo ra khoác lên người tên đàn anh thảm bại.

Tài Woòng ra lệnh:

- Tụi bây tới khách sạn mang hết hành lý của các đại ca về sào huyết mình.

Bọn đàn em của Tài Woòng tản mác dần. Tài Woòng cười khà khà:

- Lần đầu tiên tôi thảm bại, thua anh tôi không nhục. Nếu thắng anh tôi sẽ nổi tiếng... Hà hà, nhưng số trời đã định.

Tài Woòng lại ra lệnh cho một tên đàn em khác:

- Tụi bây không biết chạy về lấy xe ra đón các đại ca sao?

Trên bờ hồ chỉ còn lại ba người và hai tên đàn em thân tín của Tài Woòng. Đêm về khuya gió càng lạnh, sương mù dày đặc. Tiếng Tài Woòng vang lên:

- Đêm nay chúng ta sẽ say sưa suốt sáng.

- Anh cần nghỉ ngơi!

- Không quan hệ, tôi thấy người khá rồi!

Ánh đèn pha xe hơi từ phía xa tiến dần lại chọc thủng màn đêm âm u. Tài Woòng nói:

- Xe đến rồi đó!

Hắn xem đồng hồ:

- Mới 12 giờ kém 15!

Sào huyết của đảng blouson da ở một biệt thự nhỏ ngay trên sườn đồi. Chiếc xe hơi mui trần chất đống người leo một cách nặng nhọc qua con đường quanh co gập ghềnh.

Tài Woòng vừa run vì lạnh, vừa đau vì vết thương. Nhưng hắn vẫn phải làm tỉnh:

- Tiện nghi lúc này chưa có đủ, nhưng cũng không đến nỗi bê bối lắm.

Cánh cửa sắt ọp ẹp mở, chiếc xe hơi bò vào trong sân. Ánh đèn pha xe hơi quét một vệt sáng dài trên lối đi. Căn

biệt thự gần như một căn nhà bỏ hoang lâu ngày. Một vài cánh cửa sổ, cửa ra vào đã mất hoặc hư hỏng.

Tài Woòng đi đầu, hướng dẫn thượng khách:

- Bọn này còn nghèo lắm nhưng sống với nhau rất đẹp, đêm nay các anh sẽ thấy.

Loan mắt nhưng ngửi thấy mùi ẩm mốc từ đâu đó bốc lên hình như Tài Woòng hiểu ý, hần giải thích:

- Không dám dọn dẹp hàng hoàng, sợ động khó di chuyển kíp.

Loan mắt nhưng thấy một đống lửa được đốt cháy phừng phừng ở giữa phòng, xung quanh đó người ngồi ngổn ngang. Tài Woòng xuất hiện, mặt hần bết máu và người ướt như chuột lột. Bọn đàn em giương mắt lên nhìn. Tài Woòng đứng nhìn khắp một lượt, kể cả những cô gái ngồi chung với bọn blouson da. Hần đứng im một lát rồi mới lên tiếng:

- Hôm nay tao đại bại. Tụi bây có gì nói không?

Tất cả mọi người trong phòng im phăng phắc, người ta chỉ nghe thấy tiếng lửa nổ lách tách, tiếng gió rùng rít ngoài cửa sổ. Ánh lửa bập bùng rọi trên những khuôn mặt lì lợm.

Tài Woòng nắm lấy tay Loan mắt nhưng giọng lên:

- Đây là Loan mắt nhưng, người đã thắng tao!

Tiếng vỗ tay đột nhiên vang lên.

- Hôm nay anh sẽ là thượng khách của chúng ta.

Tiếng vỗ tay lại rào rào nổi lên lần thứ hai. Kể đến, Tài Woòng giới thiệu Hải cụt. Chiếc móc sắt ở bàn tay cụt của Hải làm mọi người chú ý. Bọn họ từng nghe đến tên gã anh chị này bên cạnh tên Loan mắt nhưng.

Tài Woòng ra hiệu cho đàn em im lặng.

- Bây giờ chúng ta là bạn, tất cả mọi hiểm khích đều bỏ qua.

- Đồng ý!

Tiếng vỗ tay nổi lên vang rền. Tài Woòng nhảy lên một chiếc bàn, đứng xoạc cẳng:

- Rượu!

Bọn đàn em xông xáo, chúng mang hàng chục chiếc chậu thau ra bày trên mặt đất. Rượu đủ thứ được mở ra, đổ pha lộn vào chậu. Trong phút chốc, ngót mười chậu thau đầy ắp rượu. Tiếng náo nhiệt nổi lên khắp nơi, bên ánh lửa bập bùng.

Tài Woòng chạy vào nhà trong thay quần áo và băng bó lại mặt mũi. Hắn cười như phá, chạy đến khoác vai Loan mắt nhung và Hải cụt:

- Mời thượng khách!

Ba người ngồi chung với nhau ở một tấm nệm. Hải cụt vui vẻ:

- Mình giang hồ, phải sống như vậy mới đúng điệu.

Những con gà, vịt vặt lông sẵn xuyên vào những mũi dao nhọn nhét vào đồng lửa đỏ rực. Một lát sau, mùi thơm ngào ngạt xông lên trong hơi lửa ấm áp.

Tài Woòng nâng chậu thau rượu đưa lên, đưa trước mặt Loan mắt nhung và Hải cụt:

- Xin mời nhị vị đại ca!

Loan mắt nhung đỡ lấy chậu thau kê lên miệng uống ừng ực. Hắn chuyền lại cho Hải cụt. Hải cụt cũng uống không kém, kể đến Tài Woòng. Chậu rượu vơi non phân nửa.

Từ nãy giờ, bọn đàn em Tài Woòng chờ cho các đàn anh uống “mở màn”, đặt chậu thau xuống. Chúng vỗ tay rào rào:

- Hoan hô Loan mắt nhung!
- Hoan hô Hải cụt!
- Hoan hô đảng trưởng Tài Woòng!

Chúng nâng chậu thau rượu lên chuyền tay nhau uống, chúng cười nói như điên. Từ chiếc máy hát cũ vang ra một điệu nhạc đậm dặt. Đã có những tên đứng dậy, chúng bắt đầu uốn éo. Những khuôn mặt hồng lên dưới ánh lửa bập bùng. Chúng lấy những con gà nướng ra khỏi lửa đỏ. Chúng tung ném khắp nơi. Những chiếc áo blouson da được cởi ra hứng đỡ. Chúng giăng nhau những con gà, con vịt thơm ngậy, xé tan ra từng mảnh nhúng vào rượu đưa lên miệng nhai nhồm nhoàm. Chúng ăn uống nháy nhót bên lửa hồng như một bọn thổ dân man rợ.

Bỗng cánh cửa bật mở, một tên vác vào một con chó, đã được làm lông và moi ruột, nhe hàm răng trắng nhởn. Bọn blouson da reo ầm lên:

- Thịt chó muôn năm!

Con chó được quăng vào lửa, ngọn lửa bùng lên, lem lém đốt trên da thịt trắng nhẽ nhại của con chó. Hải cụt khoái chí bê cái chậu thau lên uống ừng ực, hấn liệng cái thau không đánh xoảng xuống đất. Hấn nháy lên, uốn éo lượn quanh đồng lửa.

Một tên blouson da vớ lấy cây đàn Guitar gảy phùng, những tiếng vỗ tay đều đặn vang lên nhịp nhàng. Hải cụt ngửa mặt rú lên một hồi, chiếc móc sắt chỉ ngược lên trần nhà, một tay chống nạnh. Chân bắt đầu di chuyển nhịp nhàng hơn theo nhịp vỗ tay nhạc Flamenco.

Hắn kéo một cô gái đứng dậy, dìu đi theo những bước nhảy cuồng loạn của hắn. Cô gái la lên chí chóc. Mùi thịt chó mỗi lúc một thêm thơm ngậy. Hải cụt vừa chun mũi vừa hít hà...

- Thịt chó chín rồi!

Bọn blouson da la ãm lên, chúng lấy một cái xiên sắt thọc vào con chó vàng ngậy lồi ra ngoài. Tiếng dao băm bặt lách cách, những mũi dao xả vào con chó, mỗi thẳng xiên lấy một miếng.

Hải cụt không kém, hắn đẩy dạt đám đông ra, nhảy vào giãng lấy hai cái đùi chó. Hắn quăng cho Loan mắt nhưng một đùi, còn một đùi hắn xiên vào móc sắt. Hắn nhúng vào chậu rượu cho bớt nóng rồi đưa lên miệng cắn, nhai nhồm nhoàm. Hắn lồi cô gái và nhét vào miệng nàng. Nàng kêu thét lên:

- Tôi không biết ăn thịt chó!

- Đ.m, không ăn cũng phải nuốt!

Hắn vạch miệng thiếu nữ, tổng xuống đùi chó vào, nhồi tọng. Hắn dẫn ngựa nàng xuống đất. Nàng giãy lên đành đạch, chửi bới, đấm đá Hải cụt. Bọn blouson da cười vang, vỗ tay rầm rầm. Hải cụt đổ rượu vào miệng cô gái làm cho nàng sặc sụa.

Loan mắt nhưng thấy Hải cụt làm quá nên phải đứng dậy, hắn tới nắm cổ áo Hải cụt xốc dậy, đấm cho một phát bắn vào tường. Hải cụt vẫn khư khư giữ cái đùi chó, hắn lắc đầu mấy cái, ngồi dậy. Hắn chồm lên như một con sư tử tấn công Loan mắt nhưng. Loan mắt nhưng nhảy tránh sang một bên chém ngược một phát vào gáy Hải cụt làm hắn ngã sấp xuống đất. Hải cụt nằm im... Cái đùi chó văng ra một góc.

Loan mắt nhưng dùng mũi giày hất Hải cụt năm ngửa sải tay trên sàn. Hấn tới nhặt cái đùi chó để lên ngực Hải cụt. Loan mắt nhưng nhìn vào đôi mắt nhắm nghiền của Hải cụt. Hấn đứng thẳng dậy trở về chỗ ngồi:

- Mặc nó! Lát nó tỉnh!

Tài Woòng cười khà khà:

- Phải thác loạn thế mới vui!

Một người con gái tới cạnh Loan mắt nhưng. Nàng tùm tùm cười ngồi xuống bên cạnh. Tài Woòng chỉ người con gái:

- Đây là phần của anh!

Loan mắt nhưng ôm thiếu nữ vào lòng, hấn vỗ về nàng:

- Đừng buồn nghe em!

Thiếu nữ nhoẻn miệng cười:

- Sao lại buồn, em bằng lòng đời sống này mà!

Nàng bê chậu rượu lên đưa trước mặt Loan mắt nhưng:

- Mời anh!

Loan mắt nhưng đỡ lấy uống một hơi. Nàng lại đưa cái đùi chó lên:

- Làm một miếng coi!

Loan mắt nhưng cắn một miếng, đoạn gí cái đùi chó vào miệng nàng:

- Đớp!

Thiếu nữ ngoạm luôn; nàng vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói:

- Con nhỏ này đâu có ngán!

Nàng bê chậu thau rượu lên uống một hơi rồi khà một tiếng. Loan mắt nhưng vồ đui:

- Chịu chơi nhỉ!

Thiếu nữ phanh ngực áo ra:

- Hết mình mà anh! Phòng bên cạnh có chỗ dành riêng cho mình.

Hải cụt tỉnh dậy vì nằm quá gần đồng lửa. Hắn sờ tay lên ngực bắt gặp cái đui chó thui, hắn lại đưa lên miệng ngọam một miếng, bộn blouson da cười ồ. Hải cụt nâng thau rượu lên uống ừng ực, hắn khà một tiếng:

- Đàn anh chơi mạnh tay quá!

Loan mắt nhưng nháy mắt, Hải cụt toét miệng cười, hắn nhìn người con gái đang ngồi trong lòng Loan mắt nhưng:

- Bảnh quá nhỉ? Ủa! Em của tôi đâu rồi?

Hắn thoáng nhìn thấy bóng người con gái nhảy nhót với hắn lúc này đang ngồi trong đám blouson da. Hắn nhảy tưng vào đám đông, miệng la ầm ĩ:

- Trời đất! Thót một cái là em biến ngay!

Hải cụt chộp đại thiếu nữ, hắn bồng nàng lên hai tay sẵn số leo ra:

- Em phải nhảy với anh một bản nhạc thác loạn nữa. Nhạc đâu?

Người con gái giãy nảy lên:

- Buông ra, anh nham nhở quá!

Hải cụt cười khà khà:

- Chịu chơi hết mình mà em! Chúa đảng của em đã nói trước rồi mà.

Hải cụt hất mặt về phía Tài Woòng:

- Phải vậy không đại ca?

Tài Woòng nắm hai tay vào nhau giọ lên khỏi đầu:

- Đúng vậy!

Hải cụt ôm eo cô gái xoay một vòng, miệng hát:

- Lá la là là... là là...

Tiếng đàn Guitar lại vang lên, bọn blouson da nắm ngổn ngang. Nhiều thằng không có em bèn ôm nhau nhảy loạn xà ngầu.

Về khuya, tiếng đàn ca uể oải dần, sự sôi động yếu dần. Có nhiều kẻ đã gục xuống một xó nằm ngủ ngáy khò khò. Đống lửa vẫn bập bùng cháy... nhưng không còn rực rỡ. Có tên ngồi xồm vươn cổ ra ói mưa tùm lum, chúng ngã úp mặt luôn xuống bãi mưa. Mùi tanh lợm giọng xông lên. Chúng cười khanh khách, nhổ phì phì.

Hải cụt đã chán nhảy nhót, quần áo hằn xốc xếch, nhưng hằn vẫn không chịu rời thiếu nữ. Hấn nói:

- Mình xong một "phi vụ" rồi em hén!

Thiếu nữ có vẻ sấn sóc Hải cụt:

- Anh say quá rồi đó!

Hải cụt lè nè:

- Say hả? Tết Congo mới say, cho anh cái chậu thau. Mẹ ơi!

- Chi vậy?

- Ô kê, thau!

- Nhưng hết rượu rồi!

Thiếu nữ đưa chiếc thau không ra cho Hải cụt. Hải cụt giằng lấy mưa một bãi vào thau. Hấn đặt chậu thau xuống:

- Vậy đó, vậy là ô kê, thau, hiểu không?

Hải cụt lau miệng, thở dốc, tiếp:

- Nhờ em chút!

- Muốn gì?

- Bối giùm trong bãi mưa coi?

- Chi vậy?

- Coi thử xem ruột gan phèo phổi anh có tuôn luôn ra đó không?

Thiếu nữ cũng ngà ngà hơi men, nên cười khanh khách:

- Không có anh à!

- Ừ tốt! Còn nguyên bộ, vậy mà anh cỏ cảm tưởng...

Hải cụt sờ tay lên ngực:

- Cả trái tim cũng còn nguyên, hèn chi anh thấy nó nhảy Cha Cha Cha...

Thiếu nữ cười ré lên. Hải cụt bèn bồng nàng vào một xó...

Người con gái ngồi với Loan mắt nhung đã gục vào lòng hăn. Loan mắt nhung khật khừ hỏi Tài Woòng:

- Ê! Tại sao tên mà lại là Tài Woòng? Mà người Thổ, người Mán hay ba Tàu?

- Tao Thổ, Mán, Tàu hồi nào đâu. Tại chúng kêu tao như vậy, như đã kêu mà là Loan mắt nhung...

Tài Woòng vỗ vỗ lên trán:

- Tao nhớ ra rồi, mới đầu tụi nó kêu tao là đại vương. Một hôm, tao bắt địa một cha ba Tàu. Tao hỏi: "Mày biết tao là ai không?"

Tên ba Tàu lắc đầu, tao bèn trả lời: "Tao là đại vương, hãy nhớ tên tao nghe mậy!"

Tên ba Tàu bèn chỉ vào mặt tao: "Cái nị là Tài Woòng, ngộ nhớ cái tên là Tài Woòng!"

Tao quắc mắt lên: "Sao lại là Tài Woòng?"

Hắn trả lời: "Tiếng ba Tàu gọi đại vương là Tài Woòng".

Từ đó, bọn đàn em không kêu tao là đại vương nữa, mà kêu là Tài Woòng, riết rồi thành tên.

Loan mắt hung gục lên gục xuống, hấn chống tay xuống đất, kéo thiếu nữ theo:

- Mình đi em ơi!

- Đi đâu vậy anh?

Loan mắt hung không nói không rằng, bèn bồng thiếu nữ lên đưa sang phòng bên cạnh. Thiếu nữ cười vang. Ngọn lửa tàn dần chỉ còn than hồng, làm cho căn nhà hoang trở nên âm u hơn. Quanh đó, bọn blouson da nằm ngồi ngả nghiêng, những chiếc chậu thau, xương, thịt thừa thãi ném bừa bãi khắp nơi. Cái đầu chó nhe răng, bị gặm lam nham, ném ngay cạnh đống lửa. Ở đâu đó có tiếng cười khan, tiếng hát nghêu ngao, tiếng tắc lưỡi. Tiếng Hải cụt càu nhàu:

- Sao kỳ cục quá vậy?

Có tiếng hỏi:

- Chi đó?

- Còn con nhỏ nào khác không, con này tao xài không được!

- Sao vậy?

- Cái rún nó bự bằng cái chén ăn cơm!

- Ăn nhằm gì, vì tên nó là Trinh rún lồi mà, nữ hoàng Trompette ở xứ này đó!

- Vậy hả? Có nguyên một dàn kèn?

- Ừa!

Người con gái nằm lả trong tay Loan mắt nhắm. Nàng quá say rồi. Hình như nàng không còn biết gì. Loan mắt nhắm sửa lại thế nằm của nàng cho ngay ngắn, kéo cái mền phủ lên thân thể nàng. Bây giờ thì Loan mắt nhắm cảm thấy chán nản, chán nản đến tận tận độ.

Loan mắt nhắm nghĩ đến giây phút cuồng nhiệt của người con gái vừa qua. Ánh đèn cầy thật mờ, nàng nằm đó mê man trong giấc ngủ. Nàng đã thỏa mãn. Loan mắt nhắm tự hỏi, nàng là con gái nhà ai? Tên là gì? Trên bước đường giang hồ của Loan mắt nhắm hẳn từng gặp những trường hợp đó. Ăn nằm với một người con gái rồi đứng bỏ đi, không cần biết đến hậu quả. Hẳn coi những người con gái đó như một món đồ chơi. Nhưng đêm nay tự nhiên Loan mắt nhắm thấy buồn, hẳn không tài nào ngủ được. Hẳn nghĩ đến việc mình đã làm, nghĩ đến những ngày mình sống ở đây. Nghĩ đến Minh, Loan mắt nhắm chỉ có thể quên được Minh trong một thời gian ngắn ngủi. Loan mắt nhắm thở dài, rồi đây tình yêu đó sẽ đi đến đâu.

Phía nhà ngoài, hình như bọn quái đã gục hết và lửa cũng đã tắt. Loan mắt nhắm không còn nghe tiếng cấn nhả của Hải cụt. Loan mắt nhắm nghe thấy những tiếng ngáy vang, tiếng gió heo hút thổi trên sườn đồi và không khí lạnh hơn.

Người con gái vòng tay ôm lấy ngực của Loan mắt nhắm. Da thịt của nàng mềm mại và ấm áp. Chiếc chăn bông khá dày, Loan mắt nhắm không đến nỗi thấy lạnh lắm. Khuôn mặt người con gái trong giấc ngủ thật vô tư, nàng đang mơ thấy gì?

Hình như ngoài vườn vừa có tiếng một trái thông rụng xuống. Một trái thông! Loan mắt nhưng nhớ đến lời nói của Minh:

- Trái thông có cái đuôi, khi rơi xuống nó xoay xoay trong không khí trông đẹp ghê!

Có lẽ ngoài trời bây giờ sương mù dày đặc. Loan mắt nhưng lại nghĩ đến đôi thông, nơi Minh thường đến vẽ. Dáng điệu của nàng thật éo lá. Chiếc áo dài màu xanh dương bay phất phơ trong gió, phía trước nàng đôi thông thoai thoải, con suối uốn khúc mất hút trong rừng cây. Mình đã gặp nàng ở đó, trong một khung cảnh thần tiên, mình không thể quên, không bao giờ quên.

Loan mắt nhưng nghĩ đến trận loạn đả đêm nay, tiệc rượu thác loạn của bọn blouson da. Những việc bất ngờ đó đến với Loan mắt nhưng chỉ đẩy hẳn vào sâu thêm con đường khốc liệt. Con đường đó hình như đã dành sẵn cho Loan mắt nhưng. Trong một phút trở về với lương tri, hẳn đã muốn từ bỏ mà không được.

Loan mắt nhưng buồn bã thở dài, hẳn có cảm tưởng mỗi lúc hẳn một xa Minh thêm. Đêm nay nằm đây, bên cạnh một người con gái, Loan mắt nhưng ôn lại dĩ vãng của mình. Dĩ vãng buồn bã trùm kín cả tuổi trẻ. Tất cả, những hạnh phúc đến với hẳn đều mong manh. Những mối tình đi qua đời Loan mắt nhưng đều thế cả. Mỗi người con gái mất lấy tuổi trẻ với hẳn như Xuân, như Dung.

Ngọn đèn cầy tàn lụi, ngọn lửa bùng lên một lần chót rồi tắt hẳn. Căn phòng chìm trong bóng tối mông lung. Xung quanh Loan mắt nhưng im lặng. Hẳn chỉ nghe tiếng thở đều đều của người con gái nằm bên cạnh. Giấc ngủ của nàng có vẻ mệt mỏi. Nàng tựa mình, Loan mắt nhưng tự nhiên vỗ nhẹ vào tấm lưng mịn màng của nàng. Hình như người con gái vừa thức giấc. Loan mắt nhưng thấy

nàng im lặng, như nghe ngóng. Một lát Loan mắt hung nghe nàng hỏi, giọng gái ngủ:

- Anh không ngủ à?

- Khó ngủ quá!

Người con gái im lặng một lát.

- Chắc là gần sáng rồi!

- Chưa đâu!

Nàng trở mình:

- Em làm được một giấc cũng đỡ...

Loan mắt hung nghe nàng bẻ những lóng tay:

- Tại sao anh không ngủ?

Loan mắt hung nói dối:

- Chắc lạ nhà!

Nàng cười khúc khích, nàng véo Loan mắt hung một cái:

- Giang hồ ngủ đâu là nhà, ngã đâu là giường. Anh nói cứ như con nhà lành.

Loan mắt hung không trả lời, thiếu nữ dè bủ:

- Vậy mà làm nổi chúa du đãng ở Sài Gòn cũng lạ thật!

Loan mắt hung tát nhẹ vào má nàng:

- Em biết gì mà nói!

- Sao không biết! Du đãng hạng anh phải chì lắm mới phải...

- Chì là thế nào?

- Tà tà đánh lộn, không có cái kiểu kén cá chọn canh.

Loan mắt hung ngồi dậy, người con gái nín lại:

- Anh dậy làm chi vậy?

- Hút một điếu thuốc!

Loan mắt nhưng mò tìm cái bật lửa và bao thuốc. Anh lửa bật bùng bật sáng. Khuôn mặt nàng hồng lên, Loan mắt nhưng thấy nàng mỉm cười:

- Anh cho em hút với!

Loan mắt nhưng gắp điếu thuốc lá lên môi nàng. Hấn tò mò hỏi:

- Em ở luôn đây à?

- Không, thỉnh thoảng trốn nhà mò đến đây.

- Ở nhà biết thì sao?

- Biết thì chết đòn, sức mầy biết nổi. Hôm nào muốn đi hoang em giả vờ nhức đầu đi ngủ sớm. Ông via bà via yên chí đi ngủ, thế là em leo ra khỏi cửa sổ chuồn. Khoảng năm giờ sáng lại mò về ngủ kỹ... Bà già tưởng bệnh thật lại còn nấu cháo gà cho ăn.

- Em!

Người con gái cười khúc khích. Loan mắt nhưng nói nhỏ:

- Thôi, ngủ đi cưng!

Nàng nũng nịu rúc đầu vào ngực hắn. Càng về sáng, không khí càng trở nên lạnh hơn.

CHƯƠNG 35

hững vụ trộm cắp, bắt địa, cướp giật gia tăng đột ngột ở thị xã nhỏ bé này. Sau mỗi thành tích bất hảo, Tài Woòng lại cười khà khà, nói với Loan mắt nhung:

- Anh thấy sao? Quái xứ này có kém quái Sài Gòn do anh điều khiển không?

Loan mắt nhung nhìn thẳng vào mặt Tài Woòng:

- Tình trạng này mới xảy ra hay đã có từ trước?

Tài Woòng mở to mắt nhìn Loan mắt nhung:

- Anh muốn nói tình trạng nào?

- Tình trạng trộm cướp ở đây!

Tài Woòng thân mật vỗ vào vai Loan mắt nhung:

- Từ hôm anh lên đây, tụi này biểu diễn tài nghệ.

Loan mắt nhung gật gù:

- Có thể stop bớt được không?

- Chi vậy?

- Đủ rồi!

Tài Woòng có vẻ thất vọng vì câu nói của Loan mắt nhung:

- Anh phụ tấm lòng của bọn này đối với anh rồi!

Loan mắt nhung giải thích:

- Không phải vậy, nhưng trong mấy ngày tôi lên đây tôi muốn được yên, không dính dáng gì đến chuyện giang hồ...

Tài Woòng gục mặt nhìn xuống bàn, hấn gí ngón tay trên mặt nước từ ly rượu thắm xuống mặt bàn, hấn vẽ những hình thật vô nghĩa.

- Chẳng lẽ tôi lằm lẩn!

- Lằm lẩn gì?

- Tôi nghĩ anh tính lên đây biểu diễn tài nghệ, và tôi đã bái anh. Bái anh tôi là đàn em của anh.

Loan mắt nhưng thân mật:

- Đàn anh đàn em cái gì? Chúng ta là bạn.

Tài Woòng vẫn có vẻ khó nghĩ:

- Anh nói như vậy là đưa tôi vào thế kẹt.

- Kẹt cái gì?

Tài Woòng buồn rầu:

- Đi quá trốn hết trốn rồi, ngay đêm nay bọn đàn em tôi sẽ làm một mẻ lớn, chỉ còn mấy phút nữa là đến giờ hành động. Một mẻ cướp không tiền khoáng hậu...

Loan mắt nhưng hốt hoảng:

- Bây giờ còn kịp không?

Tài Woòng chán nản:

- Chúng nó đã lọt vào hàng rào rồi, từ đây đến nơi đó không có cách gì mình đi cho kịp.

Loan mắt nhưng lòng nóng như lửa đốt, hấn ngồi không yên chỗ. Tài Woòng cười nhạt:

- Chuyện đã lỡ, mình buồn vô ích, nhậu cho say đi.

- Có đổ máu không?

- Thế kẹt lằm mới phải đổ máu, nhưng tôi tin rằng chuyện đó không thể xảy ra, vì ở nhà bị cướp chỉ có hai ông bà

già, một đứa trẻ gái, con bé này là tay trong của bọn này.

Tài Woòng im lặng một lát:

- Cứ để chúng nó về hết, nếu anh muốn, mình sẽ tìm cách trả lại.

Loan mắt nhưng cười nhạt:

- Anh nói như chuyện đùa. Không thể có chuyện đó được.

- Tại sao lại không có?

- Đàn em của mình toàn thứ trời đánh thánh đâm, mình tỏ ra quân tử Tàu như vậy mình sẽ không còn chỉ huy được chúng nữa.

Tài Woòng ngồi gục đầu, hai tay ôm lấy ly rượu:

- Bây giờ phải làm sao?

Loan mắt nhưng lạnh lùng:

- Phải "nuốt" cho hết những món đồ cướp được.

Nụ cười của Tài Woòng nhạt nhẽo:

- Cũng đành!

Hắn dốc ngược chai rượu lên uống ừng ực.

Trong mấy ngày hôm nay, Tài Woòng không xa Loan mắt nhưng một bước. Hắn dẫn Loan mắt nhưng đi thăm tất cả các cơ sở làm ăn của đảng blouson da. Xóm dĩ điếm, hút xách, cờ bạc, không thiếu một nơi nào. Hải cụt vênh váo:

- Cả giang sơn của anh chỉ bằng cái xóm của tôi, có dịp tôi xin mời ông anh vô Sài Gòn.

Tài Woòng chỉ cười nhữn nhặn. Loan mắt nhưng thấy mẩn hẩn. Hắn rất tàn bạo, nhưng trầm tĩnh. Loan mắt nhưng ít thấy hắn to tiếng với đàn em. Loan mắt nhưng nghĩ chính tư cách đó đã đặt hắn lên địa vị đàn anh ở xứ này.

Tài Woòng đặt ly rượu đến cộp một cái xuống bàn:

- Anh uống đi chứ!

Loan mắt nhưng mỉm cười:

- Mình uống quá nhiều rồi, tà tà...

Loan mắt nhưng thấy chán nản đến cực độ. Hấn không muốn nghĩ đến bất cứ một chuyện gì khác. Trong mấy ngày hôm nay, Loan mắt nhưng hưởng tất cả mọi thú vui, nhưng hấn không thấy nghĩa lý gì. Hấn chỉ nghĩ đến Minh, ngồi đâu, đi đâu, làm gì, hình ảnh nàng đều xen lẫn vào. Tài Woòng thì lại nghĩ những thành tích của mình chưa làm cho ông chúa trùm du đảng hài lòng. Đảng blouson da phải làm một chuyện động trời để cho Loan mắt nhưng và Hải cụt phải xanh mặt một phen. Hấn bí mật hoạch định đánh cướp biệt thự Xuân Phong, ngay sát một trại lính. Con đường xâm nhập vào biệt thự vô cùng khó khăn.

Tài Woòng thắc mắc về tên trùm du đảng này, hấn không hiểu tính nết Loan mắt nhưng ra sao? Đôi khi Tài Woòng nhận thấy Loan mắt nhưng như một cậu công tử bột. Vậy mà hấn cầm đầu một đảng du đảng lớn nhất ở Sài Gòn.

Tài Woòng nhìn vào mặt Loan mắt nhưng:

- Hình như anh có chuyện gì buồn?

Loan mắt nhưng tươi cười trở lại:

- Không! Có gì đâu!

- Tôi thấy anh lăm lì có vẻ nghĩ ngợi về một chuyện gì đó.

Không lẽ Loan mắt nhưng lại đem chuyện Minh ra kể với gã này. Loan mắt nhưng lắc đầu:

- Tôi vẫn thế, khi thấy đàn em "lâm trận", tôi không yên.

Tài Woòng đập tay vào vai Loan mắt nhưng:

- À, thì ra chuyện đó. Ăn nhằm gì, đã làm thì coi như tội trước.

- Đã đành, mình cũng cần phải tính đến nước hồng việc chứ!

- Anh tính làm sao?

- Thủ tiêu tất cả những thằng làm lộ tung tích.

Tiếng nói của Loan mắt hung lạnh lùng, làm Tài Woòng thấy rợn người:

- Anh nói sao? Giết nó?

Loan mắt hung gật đầu:

- Tôi vẫn làm thế, không thì bể hết.

Tài Woòng lè lưỡi:

- Tôi chưa bao giờ nhúng tay vào máu anh em.

- Tại anh chưa từng dự những vụ lớn.

Vẻ mặt Loan mắt hung hiền lành trở lại:

- Tôi còn nhớ, một lần trong vụ làm ăn lớn, tôi đã hy sinh mất hai thằng đàn em thân tín nhất, từng vào tù ra khám với tôi.

Nghĩ đến chuyện cũ, tự nhiên Loan mắt hung cảm thấy buồn bã vô cùng:

- Phải hy sinh, việc ngoài ý muốn của mình.

Bỗng dưng Loan mắt hung nghe tiếng xôn xao phía cửa dancing, hấn ngẩng lên, Tài Woòng nói:

- Không có gì, bọn đàn em tôi nó mừng chiến thắng.

Loan mắt hung lăm lăm đứng dậy đi ra cửa, thì ra ba gã thanh niên mà Loan mắt hung và Hải cụt gập hôm đầu

tiên ở dancing này đang bị bọn blouson da bắt đạ. Loan mắt nhưng bước tới hỏi:

- Gì đó?

Một gã blouson da nhìn nhở cười:

- Em thấy gã này có chiếc đồng hồ đẹp quá tính mượn tạm, nhưng hấn không chịu.

Loan mắt nhưng can ra:

- Thôi, bỏ qua đi!

Một trong ba gã con trai nhìn Loan mắt nhưng. Loan vỗ vai gã:

- Đi chơi chỗ khác, ở đây không có lợi cho các anh.

- Chúng tôi đâu có làm gì ai!

Loan mắt nhưng quắc mắt lên:

- Tôi bảo đi chỗ khác.

Hai gã kia sợ có chuyện lôi thôi vội kéo bạn đi:

- Thôi đi mà!

Loan mắt nhưng kêu lại:

- Này, có mất cái gì không?

- Không! Cảm ơn anh.

Mấy gã blouson da vây quanh Loan mắt nhưng:

- Sao anh lại tha cho tụi nó?

- Tha làm phúc, mấy hôm nay các chú ăn hàng quá nhiều rồi.

Một tên blouson da dường như còn tiếc rẻ:

- Bọn em để ý thấy mấy thằng này tiêu tiền như rác, không bắt đạ chúng cũng uống.

Loan mắt nhắm thân mật đi với bọn blouson da vào trong vũ trường:

- Thôi! Anh xin các chú!

Bỗng có một người từ phía trong đi ra, đụng vào Loan mắt nhắm. Người đàn ông đứng lại, rất lịch sự:

- Xin lỗi ông, tôi vô ý!

Loan mắt nhắm lảng lảng đi vào. Hắn thắc mắc về người đàn ông đó, hắn hỏi một tên quái:

- Gã này có phải là người ở đây không?

Tên quái lắc đầu:

- Không, hình như mới, tôi thấy gã la cà ở đây hai tối rồi.

- Có đi với ai không?

- Có một mình!

Cả bọn vào ngồi chung bàn với Tài Woòng. Tài Woòng hỏi:

- Có chuyện gì không?

Loan mắt nhắm lắc đầu. Nhưng Loan mắt nhắm không mấy yên tâm, hắn nghĩ hoài đến gã đàn ông. Bọn đàn em Tài Woòng chú ý đầu vào chúa đảng báo cáo tình hình:

- Xong rồi đại ca, một mẻ lớn chưa từng có.

- Yên cả chứ?

- Không có điều gì đáng tiếc xảy ra.

- Tốt lắm, còn con sen?

- Nó cũng bị trói chung với chủ nhà.

- Cớm sẽ khai thác con nhỏ, và bọn mình sẽ bị tóm hết!

Buổi ăn nhậu trở nên nghiêm trọng, không đứa nào buồn cười nói. Tài Woòng ra lệnh cho tất cả đàn em tản mác đi.

Hắn kéo một tên đến nói nhỏ vào tai, tên này phân vân một lát rồi gật đầu bỏ đi. Loan mắt nhưng tò mò hỏi:

- Chuyện gì đó?

Tài Woòng lắc đầu:

- Không có gì hết!

Suốt đêm hôm đó, Loan mắt nhưng không ngủ được, gần sáng hắn nghe tiếng Tài Woòng thì thào với một tên đàn em:

- Xong chứ?

- Rất đẹp! Như thật.

Tiếng Tài Woòng thở phào:

- Bây giờ tao mới ngủ yên được!

Gã kia cười có vẻ khoái chí:

- Con nhỏ ngon lành hết sức vậy đó đại ca!

- Cái gì mà?

- Con nhỏ!

- Mà làm gì nó?

Gã kia cười:

- Đàn anh thật ngây thơ, còn làm gì nữa? Tôi thấy tiếc của trời nên...

- Tao có bảo mà làm vậy đâu?

Gã kia vẫn cười:

- Đại ca vẫn thường dạy cho tụi em rằng phải biết thiên biến vạn hóa.

Hình như Tài Woòng vừa ngồi dậy:

- Mà đi ra ngoài này, nói chuyện bí mật ở đây không tiện.

Loan mắt nhưng nghe tiếng chân hai người ra khỏi phòng.

Loan mắt nhưng cũng mệt mỏi quá, hấn ngủ thiếp đi...

Khi Loan mắt nhưng tỉnh dậy, trời đã sáng rõ...

Loan mắt nhưng trở dậy, căn nhà không còn ai. Hấn ra quán cà phê ngồi uống cho tỉnh ngủ. Buổi sáng ngồi đây, Loan mắt nhưng lại nghĩ đến Minh. Mấy ngày hôm nay Loan mắt nhưng không có dịp gặp nàng. Không biết Minh còn vẽ ở chỗ cũ không, có lẽ bức tranh của nàng đã hoàn thành.

Mãi buổi sáng hôm nay, Loan mắt nhưng mới có thì giờ rảnh rang để nghĩ trọn vẹn đến Minh. Khuôn mặt nhỏ bé dễ thương đó lại chập chờn hiện ra trong đầu Loan mắt nhưng.

Thêm một người khách nữa vào quán. Loan mắt nhưng giật mình, đúng là gã đàn ông mà đêm qua Loan mắt nhưng gặp ở dancing.

Hấn ngồi ngay chiếc bàn đối diện với Loan mắt nhưng. Hấn móc túi lấy thuốc lá gắn lên môi, hấn tìm bật lửa nhưng không thấy, hấn đứng dậy sang bàn Loan mắt nhưng mời nhờ.

Hấn lại trở về bàn lăm lì uống cà phê, hút thuốc lá. Hấn tủm tỉm cười, Loan mắt nhưng thấy khó chịu về nụ cười đó. Lúc này nét quen thuộc của hấn lại chi phối Loan mắt nhưng. Loan thắc mắc hoài, không biết mình đã gặp thằng cha này ở đâu.

Loan mắt nhưng đeo cái kính râm lên, hấn có thể quan sát gã đàn ông kia dễ dàng hơn. Nhưng cuối cùng Loan mắt nhưng đành chịu, hấn không thể nhớ nổi.

Loan mắt nhưng nhủ thầm: Kệ bố mày, nghĩ làm quái gì cho mệt óc.

Loan mắt nhưng trả tiền đứng dậy ra khỏi quán. Sương mù tan, nắng ấm đã lên và không khí bớt lạnh. Loan mắt nhưng nghĩ đến đôi thông, đến Minh. Hấn cảm thấy lòng mình rạo rức khi nghĩ đến nàng. Loan mắt nhưng mỉm cười một mình.

Gã đàn ông cũng đeo cái kính râm lên, gã nhìn theo Loan mắt nhưng, cười ruồi. Gã trả tiền đứng dậy hối hả đi theo. Hấn gật gù có vẻ đặc chí. Hấn leo lên một chiếc xe Lambretta. Hấn nói với người tài xế:

- Tôi bao luôn chuyến xe này, chạy đi!

Chiếc xe chạy ngang qua mặt Loan mắt nhưng, vì gã đàn ông ngồi khuất phía trong nên Loan mắt nhưng không nhìn thấy.

Ánh nắng hanh vàng trải dài trên ngàn cây nội cỏ như một dải lụa mỏng. Những giọt sương đêm chưa tan hết. Loan mắt nhưng nghĩ bụng mình chẳng cần đi xe, mình đi bộ cho khỏe.

Loan mắt nhưng vượt qua một con dốc, đôi thông ở dưới kia. Nơi đó Minh thường đứng vẽ. Tự nhiên Loan mắt nhưng thấy lòng mình xốn xang. Sự rung động kỳ lạ của tình yêu... Loan mắt nhưng nôn nao được thấy mặt nàng...

Hấn rào bước xuống con dốc, hấn sẽ đi tắt qua đám rừng thông này. Hấn sẽ nhìn thấy nàng đứng bên bờ suối như những buổi sáng hôm nào.

Loan mắt nhưng bỗng nghe tiếng động phía sau lưng, hấn quay lại. Người đàn ông hấn gặp trong quán cà phê vừa rồi. Tại sao hấn cứ đi theo mình? Tự nhiên Loan mắt nhưng thấy nóng mặt lên. Hấn đưa hai tay lên chống nạnh chờ đợi, mình phải đập cho chết thằng này.

Gã đàn ông vẫn ung dung đi tới. Hắn mỉm cười lên tiếng trước:

- Chào Loan mắt hung!

Tại sao hắn lại biết tên mình nhỉ? Loan mắt hung lầm lì nhìn hắn:

- Anh là ai?

Gã đàn ông cười thật khó hiểu, hắn không trả lời câu hỏi của Loan mắt hung, hắn đưa mắt nhìn ra phía đồi thông:

- Ra thăm em hả?

Loan mắt hung không thể chịu đựng được nữa, hắn đưa hai tay chộp vào ngực áo của gã đàn ông:

- Mà muốn gì?

Gã đàn ông bình tĩnh như thường, hai tay hắn bỏ thõng không phản ứng, hắn hỏi:

- Sáng hôm nay mới rảnh rang phải không?

Loan mắt hung xô hắn ngã nhào vào lề đường. Hắn đứng dậy, cách Loan mắt hung chừng một thước. Hắn nhún vai, phân trần:

- Tôi gãy còm ốm yếu, đánh tôi làm gì?

Loan mắt hung quắc mắt lên:

- Tại sao anh lại xía vào công việc của tôi?

Gã đàn ông cười nhạt:

- Công việc của tôi chuyên môn xía vô hành động của các anh, xía vô cả đảng Tài Woòng.

Loan mắt hung nhìn hắn từ đầu đến chân. Hắn có vẻ tự ti hắn vẫn cười:

- Người anh em hành hạ nhau như vậy đủ chưa?

Loan mắt nhưng lấy lại bình tĩnh:

- Anh là ai?

Gã đàn ông lấy một điếu thuốc đưa lên môi, gã sờ hết túi no đến túi kia:

- Quên mua hộp quẹt hoài, xin tí lửa đi!

Loan mắt nhưng bật quẹt mỗi lửa cho hẳn. Hẳn ngửa mặt thở một ngậm khói, nhìn theo những sợi khói mỏng tan dần trong không khí.

- Thời tiết trên này hút thuốc và uống cà phê thật tuyệt diệu.

Loan mắt nhưng vẫn đứng nhìn. Hẳn không nhẫn nại được hơn. Loan mắt nhưng hỏi:

- Anh muốn gì, "han bồi" (hỏi giấy) chẳng?

Gã đàn ông hút thêm một hơi thuốc lá nữa:

- Chỉ có thứ cắc ké mới han bồi còng tay, chứ tôi đây đâu có cần dùng đến những thứ cù lằn đó.

Loan mắt nhưng cười nhạt:

- Vậy anh muốn gì?

Gã đàn ông đứng quay lưng lại phía Loan mắt nhưng, một chân hẳn ghéch lên một hòn đá:

- Chú và Hải cụt nên về Sài Gòn ngay!

- Tôi có quyền ở lại!

Gã đàn ông quay lại, nhìn thẳng vào mặt Loan mắt nhưng:

- Đồng ý, tôi chỉ kêu gọi sự hiểu biết của chú mày, ở đây đất khách quê người không phải là nơi hoạt động của tôi cũng như của chú. Trong mấy ngày chú ở đây, cái thị xã nhỏ bé này xáo trộn nhiều quá rồi...

- Tôi có làm gì đâu?

Gã đàn ông gật gù:

- Tôi biết, chỉ vì bọn Tài Woòng muốn biểu diễn với chú, nhưng chúng đã đi quá trớn...

Gã đàn ông nhịp nhịp chân:

- Những vụ bắt địa lật vặt mấy ngày qua không đáng kể, nhưng vụ cướp đêm qua xảy ra thì không thể tha được...

Loan mắt nhưng đứng im. Gã đàn ông ném điều thuốc lá xuống chân gí nát:

- Chúng đã giết đến hai mạng người, một người con gái là đứa ở của gia đình bị cướp. Trước khi giết, chúng còn hiếp dâm cô ta. Người thứ hai là một gã thanh niên bị đâm ba nhát dao, xác vút ở bìa rừng...

Loan mắt nhưng cố giữ bình tĩnh, hấn biết gã con trai bị giết là ai, chính thủ phạm đã giết cô gái. Loan mắt nhưng không ngờ Tài Woòng lại dám làm việc đó. Không ngờ Tài Woòng lại nghe lời xúi dục của Loan mắt nhưng trong lúc Loan mắt nhưng say rượu nói càn.

Loan mắt nhưng nhìn gã đàn ông chăm chăm:

- Anh nghi tôi?

Gã đàn ông lắc đầu:

- Tôi biết chú không nhúng tay vào vụ này, nhưng chính chú là động lực thúc đẩy chúng vào con đường tội lỗi. Tôi khuyên chú nên về, chú còn ở đây ngày nào thị xã này còn xảy ra lắm chuyện... Mình sẽ gặp nhau ở Sài Gòn sau...

Loan mắt nhưng đứng bần thần nhìn xuống chân. Con dốc vắng vẻ chỉ có hai người đứng nói chuyện với nhau, gió heo hút.

Gã đàn ông nhìn lên ngọn đồi:

- Chú vượt qua đồi thông này, sẽ nhìn thấy nàng của chú đứng vẽ ở cạnh con suối.

Loan mắt nhưng toan quay lưng đi, gã đàn ông gọi giật Loan mắt nhưng lại:

- Này chú! Tôi muốn nói với chú một chuyện này nữa.

Loan mắt nhưng bực mình:

- Tôi sẽ về Sài Gòn ngay ngày mai, còn chuyện riêng của tôi yêu cầu anh đừng xía vô.

Gã đàn ông cười dễ dãi:

- Đừng nổi nóng chứ! Tôi đáng tuổi anh hai chú mà khuyên nhủ chủ một điều nhỏ mọn không được sao?

- Anh muốn gì?

Gã đàn ông bình tĩnh, nhìn vào mắt Loan mắt nhưng:

- Chú nên buông tha con nhỏ đó, chú thấy không? Nó gây thơ vô tội, còn chú, dĩ vãng chú quá bản thủ.

Gã nhìn Loan mắt nhưng tha thiết:

- Hãy giữ mãi như vậy, đẹp lắm, khi cô ta chưa biết chú là một tên du đãng.

Loan mắt nhưng đứng lặng người, hẩn suy nghĩ thật nhiều đến nàng, đến lời nói của con "cáo già" này. Hẩn nói có lý. Nhưng Loan mắt nhưng không muốn tỏ ra cho hẩn thấy mình hèn yếu. Mắt Loan mắt nhưng lạnh đi:

- Anh đã hiểu lầm tôi, tôi không hề nghĩ đến chuyện làm hại cô ta.

Loan mắt nhưng nhìn lên ngọn đồi, hàng thông trùng điệp vượn mình trong gió sớm mai. Tự nhiên nghe gã đàn ông nhắc đến đời sống mình, Loan mắt nhưng thấy buồn bã

vô cùng. Hấn thấy Minh thật xa cách mình. Loan mắt nhưng yên lặng nhìn gã đàn ông:

- Tôi hiểu lời nói của anh!

Gã đàn ông thân mật khoác tay lên vai Loan mắt nhưng:

- Mình đi chứ!

Loan mắt nhưng toan quay về phía thị xã, gã đàn ông kéo Loan mắt nhưng về phía đồi:

- Mình lên đây đã, chú nên nhìn thấy nàng một lần chót.

Loan mắt nhưng đi theo gã như một thằng mất hồn. Hấn không ngờ mình lại chịu khuất phục gã đàn ông này một cách dễ dàng như vậy.

Loan mắt nhưng và gã đàn ông đứng ở sườn đồi sau một lùm cây rậm. Minh đang đứng vẽ ở dưới thung lũng, nàng mặc chiếc áo xanh màu hồ thủy, mái tóc nàng bỏ xõa bay bay theo gió. Trông nàng thật mảnh mai...

Gã đàn ông nói nhỏ, giọng trầm trầm:

- Đẹp thật!

Loan mắt nhưng đứng lặng người nhìn, hấn xa cách nàng quá. Vẫn khung cảnh đó, vẫn người đó với tình yêu này... Loan mắt nhưng lẩm bẩm nói.

Gã đàn ông lên tiếng:

- Cô bé thật tinh khiết, tôi tự hỏi nếu tình yêu này được duy trì rồi sẽ đi đến đâu, chú sẽ đưa cô ta đến đâu?

Tiếng nói của gã đàn ông nghe vang vang trong đầu Loan mắt nhưng. Lần đầu tiên Loan mắt nhưng nghe một người nói thẳng vào mặt mình những điều mà không ai dám nói. Hấn không tha thứ cho những kẻ đó.

Loan mắt nhưng hỏi nhỏ:

- Anh theo dõi tôi từ bao giờ?

- Ngay từ khi chú và Hải cụt bước chân xuống máy bay.

Loan mắt nhưng nhìn thẳng vào mặt gã:

- Anh là ai?

- Ba Sanh!

Ba Sanh, Loan mắt nhưng có nghe nói đến tên đó, tên của một anh "cớm" nổi tiếng mà giới giang hồ thường nhắc đến. Hẳn nghĩ Ba Sanh phải có một bộ mặt thật cô hồn, một hành động vô cùng tàn bạo. Nhưng trái lại, bây giờ Ba Sanh đứng trước mặt Loan mắt nhưng chỉ là một gã đàn ông hiền lành nụ cười luôn luôn giữ trên môi. Về tự tin toát ra trên khuôn mặt xương xẩu của hắn, ánh mắt thông minh.

Hắn nháy mắt với Loan mắt nhưng:

- Chú phải hãnh diện được tôi để ý đến chú, loại "cớm" gà chết không thể nắm đầu nổi chú!

Loan mắt nhưng cười nhạt:

- Anh đã nắm đầu nổi tôi đâu?

- Một phần nào!

Bất thành linh, Loan mắt nhưng tung một cái đấm vào mặt Ba Sanh. Ba Sanh tung người lên, ngã ngổ bệt xuống đất. Hắn nhìn Loan mắt nhưng, rồi ngồi dậy thật khoan thai, một dòng máu chảy rỉ rỉ ra mép hắn.

- Đừng làm thế chứ, hành động đó không anh hùng. Tôi ốm yếu, không có một tấc sắt trong tay.

Loan mắt nhưng không thể đấm được cú thứ hai, khi nghe lời nói không lộ một chút giận hờn của gã đàn ông. Lời nói của Ba Sanh thật bình tĩnh. Hắn lại đứng nhìn xuống phía Minh:

- May quá! Cô ta chưa biết gì về hành động của chú. Trong lòng cô ta còn giữ mãi hình ảnh đẹp đẽ của chú!

Loan mắt nhung lặng người, hấn nhìn dòng máu đang chảy từ mép xuống cằm Ba Sanh. Tự nhiên hấn thấy xúc động, hấn rút chiếc khăn mùi soa trắng tinh ra đưa cho Ba Sanh. Ba Sanh đỡ lấy, lau dòng máu rồi gấp cẩn thận trả lại cho Loan mắt nhung.

Nặng bưng lên, phong cảnh phía dưới thung lũng thật đẹp. Minh vẫn đứng đó, nàng chăm chỉ làm việc. Loan mắt nhung cắn chặt lấy môi mình. Khi hấn quay lại, Ba Sanh nhìn đôi mắt đẹp của Loan, nước mắt quanh tròn.

Ba Sanh thân mật khoác tay Loan mắt nhung:

- Anh hùng thắm mệt rồi phải không?

Loan mắt nhung lăm lăm đi theo Ba Sanh. Tiếng nói của Ba Sanh thật ấm áp:

- Mình đi uống một ly cà phê, tôi mời chú, mình còn nhiều chuyện để nói với nhau.

Đôi thông ở phía sau lưng hai người. Minh ở thung lũng phía bên kia...

CHƯƠNG 36

Hải cụt nhìn Loan mắt nhung, lắc đầu:

- Hồi này anh hỏng quá rồi.

Loan mắt nhung ngồi lăm lì nhìn vào ly rượu, đá đã tan hết. Hấn ngẩng lên, đôi mắt lơ đãng:

- Chú nói gì?

- Tôi bảo anh hỏng quá rồi, anh không còn như xưa nữa. Suốt ngày anh say mèm không thiết làm ăn gì nữa hết.

Loan mắt nhung cười nhạt:

- Ăn cướp tổng tiền mà chú nói là làm ăn à?

- Anh hỏi hận?

Loan mắt nhung lại lăm lì. Một lát sau, hấn nhẹ gật đầu. Hải cụt bỗng cười ha hả. Hấn chìa tay ra bắt tay Loan mắt nhung:

- Vậy là hết rồi phải không?

Loan mắt nhung muốn giải thích cho Hải cụt, nhưng hấn nghĩ thẳng này óc bằng đất, có giải thích cũng vô ích. Hấn chỉ nói nhỏ:

- Chú không hiểu gì anh hết!

Hải cụt gỡ tay sắt xuống bàn:

- Anh không bắt tay tôi, tức là anh chưa muốn bỏ cuộc đời giang hồ này. Tôi tin là anh sẽ nghĩ lại, anh em người ta nói anh nhiều rồi đó, không lâu đâu, anh sẽ không chỉ huy nổi chúng nó...

Hải cụt đứng dậy quay lưng đi. Còn lại một mình Loan mắt nhung với ly rượu. Hấn đưa lên miệng nốc cạn. Trong

lúc này, Loan mắt nhắm nhưng nhớ đến thật nhiều chuyện. Hấn thấy mình vô cùng cô đơn trong không khí nhộn nhịp của tiệm nháy này. Hấn không còn ham muốn một thứ gì. Ngót một tháng nay, từ hôm ở Đà Lạt về, Loan mắt nhắm sống âm thầm như một cái bóng. Đêm đêm hấn đến vũ trường ngồi lăm lì uống rượu ở một bàn riêng biệt. Chiếc bàn đó Dung đã từng ngồi với hấn, cho tới ngày cuối cùng nàng quyết định trở lại với đời sống con nhà lành. Thanh Italy, khi đứng dậy khỏi chiếc bàn này đã chết một cách thảm khốc. Đâu đâu Loan mắt nhắm cũng để lại những dấu vết tội lỗi.

Một thời Loan mắt nhắm đã tung hoành như bão táp trong vũ trường này. Bao nhiêu người đã đổ máu, tai tiếng Loan mắt nhắm vang xa như điều gặp gió vì những thành tích đâm chém phá phách. Cuối cùng, bọn chủ nhà hàng phải tới điều đình với Loan mắt nhắm. Hấn trụ bộ tại đây như một ông hoàng, hấn thu thuế hằng đêm với danh nghĩa giữ gìn an ninh cho vũ trường.

Loan mắt nhắm nghĩ đến gã chủ nhà hàng, tự nhiên hấn thấy mình có mặc cảm. Hấn không muốn mặc cảm đó âm ức mãi trong lòng. Hấn vẫy gã hầu bàn lại:

- Ê! Lòi, kêu thẳng chủ mà lại cho tao bảo!

Tên hầu bàn không nói gì, nghe xong cúi đầu đi. Loan mắt nhắm dẫn mạnh cái ly xuống bàn giận dữ:

- Mà nghe thấy không?

Gã hầu bàn đứng khựng lại. Hấn choáng váng khi thấy Loan mắt nhắm nổi giận. Loan mắt nhắm ngoắt tay:

- Lại đây!

Gã hầu bàn run lập cập:

- Dạ, em có nghe thấy...

Loan mắt nhưng vỗ tay xuống bàn:

- Lại đây!

Gã hầu bàn lập cập đi tới. Trông dáng điệu sợ sệt đó, Loan mắt nhưng nổi nóng, hấn dang tay tát một tát vào mặt gã:

- Mà không nghe tao nói gì sao?

Gã hầu bàn đưa tay lên xoa má:

- Dạ em có nghe!

Loan mắt nhưng vắng tục một câu:

- Đi kêu gấp chủ mà lại đây!

Một lát, gã chủ tới bàn Loan mắt nhưng. Hấn cười, giơ tay bắt tay Loan mắt nhưng:

- Người anh em có chuyện gì buồn mà nổi nóng quá vậy?

Loan mắt nhưng lăm lì nhìn hấn:

- Người làm của anh hỗn quá!

Gã chủ quán cười hỉ hả:

- Đàn em ấy mà, anh chấp nó làm chi, nào chuyện gì, người anh em nói nghe coi!

Loan mắt nhưng lại uống rượu, hấn bắt đầu thấy choáng váng. Hấn thấy buồn bã vô cùng:

- Anh khinh tôi lắm phải không?

Gã chủ nhà hàng trợn mắt:

- Sao người anh em lại hỏi một câu kỳ cục quá vậy?

- Tôi cứ nghĩ anh khinh tôi.

Gã chủ nhà hàng nghĩ Loan mắt nhưng muốn cà khịa với mình, gã cần phải vượt giận tên du đảng này, gã rót thêm rượu cho Loan mắt nhưng:

- Đừng có nghĩ lằng nhằng, uống nữa đi, người anh em ngồi ở đây là phước cho chúng tôi, bọn cao bồi không dám phá phách.

Mắt Loan mắt nhưng đã thấy lờ mờ, trước mắt hấn, hình ảnh gã chủ nhà hàng chỉ còn thấy mờ mờ. Gã tiếp rượu cho Loan mắt nhưng:

- Mình anh em với nhau mà, sống với nhau thì chín bỏ làm mười, chấp nhau một câu nói làm gì.

Loan mắt nhưng lắc đầu:

- Tôi cứ nghĩ, lúc nào tôi cũng nghĩ mình chỉ là một thằng du đãng.

Gã chủ nhà hàng khôn khéo, gã dời ghế đối diện sang cạnh ghế của Loan mắt nhưng, thân mật khoác tay lên vai gã:

- Người anh em nói vậy nghe không ổn chút nào hết, du đãng có năm bảy đường du đãng chứ bộ,

Loan mắt nhưng cười khà khà:

- Thật hả?

Gã chủ nhà hàng giả lả, gã chuốc rượu thêm cho Loan mắt nhưng:

- Không, tôi thú thật rằng từ ngày có người anh em trụ bộ ở đây, anh em chúng tôi làm ăn thấy dễ chịu hơn...

Loan mắt nhưng quắt mắt lên:

- Dễ chịu là thế nào?

- Hề hề hề... mấy thằng hạng cá kè không dám cục cựa gì ráo trọi.

Loan mắt nhưng đặt ly rượu đánh cộp xuống bàn:

- Nói như c. c... Bộ tôi là chó becgiê giữ nhà cho anh sao?

Gã chủ nhà hàng làm bộ ngạc nhiên:

- Người anh em nói vậy còn tình nghĩa chi nữa, nào tôi đâu có dám nói như vậy. Tôi nói người anh em ngồi đây, cái oai của Loan mắt nhung làm khiếp đảm tất cả mọi người, chúng nó muốn ầu tả cũng ngán.

Loan mắt nhung vui vẻ trở lại:

- Bộ tôi bảnh lắm sao?

Gã chủ nhà hàng cũng định bụng sẵn, gã phải chuốc rượu cho Loan mắt nhung uống thật say, người anh chàng sẽ nhũn ra như bún, có muốn phá phách gì cũng không nổi.

- Khắp Sài Gòn này ai mà không biết đại danh Loan mắt nhung. Loan mắt nhung muốn là trời muốn...

- Vậy hả?

- Loan mắt nhung còn là một hiệp sĩ trừ gian diệt bạo.

- Dữ thần vậy sao?

Tiếng nói của Loan mắt nhung mỗi lúc một thêm lè nhè, hẳn nói câu nọ xọ sang câu kia, hẳn muốn gục đầu xuống bàn. Gã chủ nhà hàng đưa ly lên cùng với Loan mắt nhung:

- Cạn với tôi một ly này nữa đi!

- Ôkê!

Loan mắt nhung ngửa cổ nốc cạn ly rượu.

Càng uống, Loan mắt nhung càng thấy chán đời. Hơi thở hẳn trở nên nặng nề hơn. Loan mắt nhung không còn ngồi vững, hẳn phải tựa lưng vào thành ghế.

Gã chủ nhà hàng nhẹ nhàng đứng dậy, gã vỗ vào vai Loan mắt nhung:

- Ngồi đây nhé người anh em, tôi bận chút việc.

Loan mắt nhưng chỉ còn nghe thấy tiếng nói thì thảo bên tai.

Gã con trai mặc áo polo đen buông cô vũ nữ ra, từ nãy hăn đã để ý đến Loan mắt nhưng, hăn không hiểu tại sao hôm nay Loan mắt nhưng chỉ ngồi có một mình. Mọi khi thấy Loan kéo bè kéo đảng đến uống chậ kín hết mấy cái bàn.

Gã con trai ra khều một thằng bạn đang ngồi đấu láo với em cave gần đó:

- Mà nhớ thằng ngồi uống rượu một mình ở bên kia không Thuận?

Thuận nhìn theo hướng tay chỉ của bạn:

- Nhớ chứ!

- Bọn mình gặp hăn trên Đà Lạt với một thằng cha móc sắt! Chính mà bị thằng móc sắt xé rách áo!

- Loan mắt nhưng đó!

- Vậy hả? Sao hôm nay trông hăn hiền lành quá vậy?

- Nó vẫn có cái bản mặt hiền lành, nhưng khủng khiếp đ. chịu được.

Thuận véo em cave một cái:

- Kệ mẹ nó!

Gã mặc áo polo đen đề nghị:

- Bây giờ mình tà tà làm quen với hăn.

- Ăn cái giải gì?

Gã mặc áo polo đen búng tay tách một cái:

- Đừng tính đến lợi hại, nhưng điều hiển nhiên làm bạn với hăn là có thể tung hoành trên vũ trường này, cóc ai dám làm gì?

Thuận nhìn Loan mắt nhưng lắc đầu:

- Chơi với lửa ngán lắm mà ơi!

Gã con trai mặc áo polo nói nhỏ:

- Mình lợi dụng hấn mà, đi chơi hoài mà bị đời xử ức hoài tao bực quá. Đ.m, đêm qua tao bị một thằng gà chết gí dao lột cái đồng hồ, tức hộc máu ra mà cóc làm gì được. Chỉ vì mình không có phe đảng. Bây giờ mình vào băng Loan mắt nhưng, bố bảo thằng nào dám đụng tới cái lông chân của mình.

- Mà đêm chém với tụi nó được không?

- Sức mấy mà mình đêm chém, tiền để làm gì?

Nói xong, gã mặc áo polo đen đến vỗ vai bạn:

- Đi, mình sang với hấn!

Gã cười với cô cave:

- Em có thể chạy bàn khác, anh có chút cũng bận.

Cô cave đứng dậy. Thuận vỗ một phát vào hông cô ta:

- Đêm nay em có thể về ngủ với anh, hết có thằng nào cản rồi!

Loan mắt nhưng ngược lên, hai hình ảnh ở trước mắt Loan thật mờ. Hấn hỏi:

- Thằng Hải cụt đấy hả?

Hai bóng đen trả lời gì đó, Loan mắt nhưng không nghe rõ. Hấn vui vẻ:

- Không phải hả? Cứ ngồi chơi, mình tứ hải giai huynh đệ mà!

Loan mắt nhưng bỗng nhiên thấy mình vui vẻ trở lại, hấn nói nhỏ:

- Đang buồn mà có bạn ngồi cùng ly thì vui biết mấy!
- Đàn anh buồn gì vậy?
- Ồ! Buồn nhiều thứ lắm. Tao nhớ Đà Lạt. Tự nhiên từ hôm ở trên đó về tao đâm chán đời, tao đi thích gì ráo trội.
- Chắc ở Đà Lạt anh có kỷ niệm đẹp lắm?
- Có chứ! Đẹp nhất trên đời, người yêu mà!

Hai gã con trai thấy Loan mắt nhung vui vẻ, chúng nháy nhau:

- Người yêu à? Anh hào hoa phong nhã như vậy hẳn người yêu phải đẹp kinh khủng?

Loan mắt nhung trở nên mơ màng.

Hình ảnh đôi thông hiện ra trong trí Loan mắt nhung, hình ảnh của nàng trong gió sớm mai. Hình ảnh nàng chập chờn và Loan mắt nhung thấy nhớ nàng ghê gớm.

Thốt nhiên, Loan mắt nhung lên tiếng hỏi:

- Tụi bây có biết Minh không?
- Minh nào?
- Người yêu của tao, tao không thể quên được nàng, không bao giờ quên...

Loan mắt nhung chỉ nói được có thế, hấn gục đầu xuống hai cánh tay và từ từ đổ xuống.

Hấn thoáng nghe có tiếng xôn xao, tiếng đổ vỡ, những âm thanh đó mỗi lúc một trở nên xa xôi. Hấn có cảm tưởng như mình được nhấc bổng lên, trôi bồng bềnh trong một vùng yên lặng, ngọt ngào và cô đơn ghê gớm.

o o o

Đầu tiên, Loan mắt nhưng nghe thấy tiếng đồng hồ kêu tích tắc. Hấn sờ tay sang bên cạnh, không có gì ngoài tấm gỗ lạnh, nhẵn thín. Mình đang nằm trên một tấm phản. Hấn mở mắt, bóng tối mờ mờ trên đỉnh mùng, Loan mắt nhưng ngồi nhòm dậy, hấn nhìn quanh. Mình đang ở nhà ai? Loan mắt nhưng vén màn, hấn tụt xuống giường. Hấn nhìn thấy trên người mình chỉ mặc có quần đùi và chiếc áo may ô. Ở một thành ghế, bộ quần áo của Loan mắt nhưng ném thành một đống.

Loan mắt nhưng hoang mang, hấn không biết ai đã đưa mình về đây. Trời còn tối, hấn chưa nhìn rõ hết những vật dụng trong nhà. Ánh điện từ đâu đó rọi qua cửa sổ vào căn phòng tối một thứ ánh sáng mờ mờ.

Loan mắt nhưng vươn vai, hấn nghe những đốt xương kêu cụp cụp. Hấn nhìn căn phòng rộng đồ đạc sơ sài, hấn tò mò. Hấn muốn xem trong căn nhà này còn có ai ngoài hấn.

Loan mắt nhưng mò mẫm đi. Hấn thấy một cánh cửa nữa, trong đó có ánh đèn đêm. Hấn mạnh dạn bước hấn tới một chiếc giường rộng kê ở góc nhà. Mùng buông kín, hình như trong đó có mấy người nằm.

Loan mắt nhưng đi gần tới, hấn nghe thấy những tiếng ngáy hấn nhìn qua vải mùng. Có ba người, một người con gái và hai người con trai. Người con gái có thân hình tuyệt đẹp, còn gã con trai nằm quay mặt vào phía trong tường. Loan mắt nhưng đứng ngấm ba người nằm ngủ, tuyệt nhiên hấn không nhớ mặt ba người này. Họ là ai? Trí óc Loan mắt nhưng lúc này mịt mờ như bị một lớp sương mù phủ kín. Hấn cố gợi nhớ từng chi tiết nhỏ. Dần dần hấn nhớ mấy người này trông có vẻ quen quen. Mình đã gặp họ ở đâu kia? Loan mắt nhưng tự hỏi.

Hắn chú ý đến người con gái, nàng có vẻ quen thuộc quá. Và hắn chợt nhớ ra nàng là vũ nữ. Loan mắt nhưng không nhớ tên, hắn chỉ nhớ hằng đêm mình có gặp nàng, chưa lần nào Loan mắt nhưng nhảy hoặc nói chuyện với nàng.

Loan mắt nhưng bắt đầu nhớ lại mọi chuyện xảy ra từ đêm hôm qua, khi hắn lên vũ trường uống rượu. Cho tới lúc hắn gục, tuyệt nhiên hắn không nhớ mình đã nói gì trong lúc đó. Còn hai người con trai này là ai, tại sao hắn lại đưa mình về đây?

Loan mắt nhưng trở ra nhà ngoài trong trạng thái phân vân. Hắn mở cửa sổ, vịn song sắt nhìn ra ngoài đường. Ở đây là một ngõ hẻm với những căn nhà có vẻ sang trọng, hắn nhìn thấy một vài chiếc xe hơi đậu trong hẻm. Hắn tự hỏi đây là đâu?

Có một vài con muỗi bay vo ve dưới chân Loan mắt nhưng, hắn khó chịu. Hắn trở lại giường đặt mình nằm xuống. Hai mắt mở lớn nhìn lên đỉnh màn. Trong lúc này, Loan mắt nhưng thấy mình cô đơn khủng khiếp.

Hắn nhắm mắt lại, hắn nghe tiếng đồng hồ tí tách vang lớn trong đầu. Hắn đưa tay lên bịt lấy hai tai. Hai cánh tay Loan mắt nhưng tự nhiên thấy mỏi rã rời, nới lỏng dần. Rồi tiếng đồng hồ tự nhiên thấy nhỏ dần lại, xa xôi.

Loan mắt nhưng chợt thấy một bàn tay ấm áp đặt lên trán mình. Một giọng nói trong trẻo:

- Anh ấy say quá, lịm đi đến giờ này vẫn chưa tỉnh.

Một giọng nói con trai:

- Để cho anh ngủ, coi chừng anh còn say thì nguy em đó!

- Khỏi có ngán đi, em quen cảnh này lắm rồi.

Tiếp theo là tiếng cười trong trẻo của nàng. Bất ngờ, Loan mắt nhưng chớp lấy cổ tay nàng, mở mắt. Người con gái

để nguyên tay trên trán hấn, cười:

- Anh tỉnh rồi! Gớm, say gì mà say dữ thần...

Loan mắt nhưng buông tay nàng ra, ngồi dậy. Hai gã con trai ngồi ở ghế salon cũng đứng dậy đến bên Loan mắt nhưng:

- Đêm qua chúng tôi phải đưa anh về đó, anh say quá không còn biết trời đất gì nữa.

Loan mắt nhưng nhìn họ:

- Các anh là ai?

Hai gã con trai cười:

- Anh không nhớ gì hết sao?

Loan mắt nhưng lắc đầu. Gã áo polo đen chỉ bạn:

- Đây là Thuận, còn tôi là Hùng. Hôm qua chúng mình đã ngồi uống với nhau ở dancing anh không nhớ sao?

Loan mắt nhưng vẫn còn thấy người mền mẹt, hấn nói nhỏ:

- Tôi không còn nhớ gì hết, cảm ơn các anh!

Thiếu nữ sà vào lòng Loan mắt nhưng:

- Anh không thèm hỏi gì đến em hết sao? Em mới là kẻ có công nhất.

Loan mắt nhưng vuốt ve thiếu nữ:

- Anh cảm ơn em, em muốn anh đền ơn em cái gì?

Thiếu nữ ngồi nói leo lẻo:

- Anh ói mưa tùm lum trong dancing, về đến nhà vẫn còn mưa, em phải vắt chanh vào miệng đó, rồi thì dọn dẹp đủ thứ...

Hùng nói với thiếu nữ:

- Em để cho anh đi rửa mặt, sáng hôm nay chủ nhật, bọn mình đi ăn sáng rồi ra Vũng Tàu chơi, đêm về.

Thiếu nữ reo lên:

- Phải đó anh! Lâu lắm em không đi tắm biển. Anh đi nghe anh Loan mắt nhung!

Miệng Loan mắt nhung nhạt nhẽo, hẩn nhìn quanh nhà:

- Nhà này là nhà của ai?

Hùng chỉ vào ngực:

- Nhà của tôi thuê làm trụ sở.

- Trụ sở gì vậy?

Hùng cười nham nhở:

- Còn trụ sở gì nữa, nếu anh cần nhà để mang gái đến, tôi cho mượn đó.

Loan mắt nhung không muốn đi sâu vào chuyện đó, hẩn uể oải đứng dậy:

- Miệng nhạt nhẽo quá!

Mười phút sau, cả bọn ra khỏi nhà, leo lên chiếc xe hơi hiệu Corsair. Loan mắt nhung vẫn còn mệt mỏi nên ít nói chuyện. Hai gã thanh niên và cô cave bầu véo nhau loạn xà ngầu. Họ quay lại vẫn thấy Loan mắt nhung ngồi im lặng, vẻ mặt lạnh như tiền.

Tới đường Lê Lợi, Loan mắt nhung vỗ vào vai Hùng:

- Cho tôi xuống đây, tôi phải về.

- Ủa! Không đi Vũng Tàu với bọn này à?

Nụ cười Loan mắt nhung nhạt nhẽo:

- Cảm ơn, để khi khác!

Thuận hỏi:

- Muốn gặp anh thì gặp ở đâu?

- Cứ lên dancing!

Loan mắt nhưng quay lưng đi. Hùng và Thuận nhìn theo:

- Mình quen được một tay tổ cũng đỡ.

Chiếc xe len lỏi đi qua khúc đường đông đúc, dừng lại trước rạp Casino Sài Gòn.

CHƯƠNG 37

Loan mắt nhưng cảm thấy khó chịu về những hành động của bọn người này, càng ngày càng trở nên khả ố. Bọn hấn phách lối, Loan mắt nhưng có cảm tưởng họ mượn cái oai của mình để hành động không mấy đẹp đẽ.

Loan mắt nhưng muốn nói thẳng với họ: “Các anh lắm”. Nhưng hấn lại ngần ngại khi nghĩ đến đêm nào họ sẵn sóc cho mình một cách tận tâm.

Loan mắt nhưng ngồi lăm lì ở một góc phòng, hôm nay hấn uống rượu nhưng uống thật ít. Hấn tự nhủ mình không thể để tình trạng say mềm kéo dài từ ngày nọ sang ngày kia. Mình có thể làm bậy trong lúc say hoặc a tòng với bọn này.

Mấy tháng nay, Loan mắt nhưng ít giao thiệp với bọn đàn em, mặc dù đêm nào hấn cũng ngồi ở dancing. Bọn Hải cụt xa lánh hấn. Loan mắt nhưng thấy mình chẳng còn tha thiết gì hết. Loan mắt nhưng đã quá chán nản đời sống này, một cuộc sống vừa bấp bênh vừa đen tối.

Hai tên Hùng và Thuận trở lại bàn, họ cười nói ồn ào, họ tự do bốc hốt bọn cave, hăm dọa vu vơ:

- Lôi thôi thì thôi thấy mẹ chúng nó!

Loan mắt nhưng từ từ ngẩng lên:

- Chuyện gì đó?

Hùng chỉ sang cái bàn ở bên kia piste:

- Thằng mặc áo sơ mi carô nghênh tụi này hoài, thật mình không làm gì nó!

Loan mắt nhưng vẫn ôn tồn:

- Kệ người ta. Mình chơi bởi họ cũng vậy!

- Tôi biết, nhưng tức chịu không nổi, trường hợp anh chắc anh không nhin.

Loan mắt nhưng chỉ cười nhạt không trả lời. Thuận làu bàu:

- Nhè băng của Loan mắt nhưng mà nghênh thì thật là giỡn mặt tử thần.

Loan mắt nhưng ngẩng lên:

- Chú nói gì vậy?

- Tôi nói nó nhè băng Loan mắt nhưng mà chọc. Thằng đó mặt mới mà.

Loan mắt nhưng chậm rãi nói:

- Bộ cứ chơi với nhau là ở trong băng nhau sao?

- Chứ sao!

- Vậy thì các chú nhầm lẫn, tôi luôn luôn nghĩ rằng chơi với nhau là chơi, chứ đâu có phải ở trong băng nợ băng kia.

Hùng nhìn Loan mắt nhưng:

- Thằng nào đánh tụi này chắc anh bỏ hần?

Loan mắt nhưng lăm lì, nhìn thẳng vào mặt hần:

- Nếu các chú làm bậy!

Thuận thở dài:

- Vậy thì còn tình nghĩa mẹ gì nữa!

Loan mắt nhưng lúc này tự nhiên trở nên hiền lành. Như trước kia, nội câu nói của Thuận đã có thể làm hần nổi nóng. Nhưng bây giờ, hần chỉ cười nhũn nhặn:

- Các cậu là con nhà lành, yên phận mà ăn chơi đi, đừng dính đến chuyện giang hồ mà thiệt vào thân. Tôi kinh nghiệm nhiều tôi thành thật khuyên các cậu đấy!

Thuận và Hùng đều nhìn Loan mắt nhưng bằng đôi mắt giấu cợt:

- Người ta đồn Loan mắt nhưng là một tay chì lắm, mà từ khi bọn này gặp anh, chỉ thấy anh uống rượu bí tử suốt ngày, lúc nào anh cũng như một con mèo ướm.

Loan mắt nhưng vẫn không nổi nóng:

- Các cậu gặp tôi hơi muộn, giữa cái lúc mà tôi không còn thiết tha một chuyện gì khác. Tôi chỉ muốn yên phận, chính đàn em tôi còn bỏ tôi, vì chúng thấy tôi không còn là đồng bọn của chúng nữa.

Loan mắt nhưng thở dài khi nói thật lòng mình. Hấn thấy mình cô đơn, xung quanh mình không còn ai hết. Loan mắt nhưng ngồi gục đầu trên hai bàn tay mình.

Hùng từ nãy vẫn im lặng, hấn nghĩ rằng Loan mắt nhưng đang xúc phạm đến tự ái của chúng:

- Anh hiểu lầm tụi này rồi, tôi tuy là con nhà giàu thật đấy, nhưng tôi đi bụi đời từ năm mười mấy tuổi.

Loan mắt nhưng nhìn hấn chăm chăm, hấn muốn tìm hiểu bọn này vì tò mò:

- Vậy hả? Cũng anh em một nhà cả. Cậu ở băng nào?

Hùng vỗ vai Thuận:

- Hai thằng này không ở băng nào hết, tự do, nhưng chơi bởi đâu kém gì các tay giang hồ lão luyện.

Nét mặt của Loan mắt nhưng tươi tỉnh trở lại:

- Chắc các cậu ghi nhiều thành tích đáng kể lắm?

Thấy Loan mắt nhưng có vẻ ham nghe chuyện, Thuận kể luôn:

- Tại tụi này không có đất dựng võ, nếu có thì đâu kém ai.

Loan mắt nhưng chêm một câu, chọc cho bọn này nói thật nhiều:

- Tại sao mình không lập băng mới?

Anh hùng tính của hai gã Hùng, Thuận nổi dậy:

- Ý kiến hay!

- Nếu chẳng may các cậu bị tù tội, có chịu đựng được không?

- Tù tội thì có luật sư, lo gì!

Loan mắt nhưng muốn phì cười:

- Được, mình sẽ lập một băng mới, mà để đầu gì mình đã ở tù. Mình là những tay tổ mà, có ở tù thì là những thằng đàn em...

Thuận và Hùng đều nghĩ đến cái viễn cảnh to lớn sau khi đã trở thành một tay tổ trong băng của Loan mắt nhưng. Loan mắt nhưng khôn khéo "thuốc" thêm:

- Các cậu sẽ đóng đô mỗi người ở một dancing. Tha hồ nhảy nhót ăn nhậu khỏi phải trả tiền như tôi hiện giờ, bọn đàn em hằng ngày còn phải nộp tiền nữa kìa...

Sau những câu nói của Loan mắt nhưng, cặp bài trùng Hùng Thuận đã tưởng mình trở thành dân anh chị chính hiệu rồi, chúng cười nói vui vẻ, chúng quên mất rằng muốn trở nên một tay anh chị phải mất bao nhiêu công lao, có khi cả máu mình.

Hùng đề nghị với Loan mắt nhưng:

- Bây giờ bọn mình về nhà, câu chuyện còn dài...

Loan mắt nhưng đứng dậy:

- Về thì về, bây giờ về nhà tôi hay về nhà các cậu?
- Về nhà tụi này, tủ lạnh còn nhiều rượu và đồ nhậu, mình phải kỷ niệm ngày thành lập băng Loan mắt nhưng mới.

Loan mắt nhưng phì cười, hãnh thắm nghĩ hai thằng này hỏng vừa ngu vừa tưởng bở. Bọn chúng cứ tưởng làm du đãng dễ lắm.

Loan mắt nhưng đề nghị:

- Tôi thì thành tích nhiều rồi, khỏi nói các cậu cũng biết. Bây giờ các cậu gây thành tích thử coi?

Hùng sang số xe cho chiếc xe vọt đi:

- Được lắm, đệ biểu diễn một đường lả lướt cho đại ca thấy.

Thuận chồm lên:

- Bắt bò lạc!
- Ô kê, thằng này thì bộ môn đó sành lắm!

Chiếc xe chạy chậm chậm trên đường, ánh đèn pha xe hơi quét từng vệt dài. Hùng than thở bằng một câu hát:

- Em ơi! Bi giờ em ở đâu?

Hãnh tiếp:

- Hồi này thị trường bò lạc hơi hiếm hoi, chẳng bù với hồi trước tôi bắt như máy, đêm nào cũng có, toàn loại sen trần thơm phưng phức.

Hãnh pha đèn ra xa, Loan mắt nhưng nhìn thấy một người đàn bà đi ở phía trước. Hùng reo lên.

Chiếc xe đi chậm lại, tà tà vượt lên, cả bọn ngoái cổ nhìn lại. Hùng văng một câu chửi thề:

- Đ.m, già khăn hà!

Hùng rồ máy chiếc xe vọt lên, hấn than thở:

- Ôi! Thời oanh liệt nay còn đâu!

Loan mắt nhung nói:

- Có xe hơi bắt gái thiếu gì!

- Nhưng tôi thấy là gần một năm trở lại đây, bò lạc đâm hiểm hoi, chẳng bù với mấy năm về trước, khi đó tôi chỉ có chiếc Vespa nát bầy mà gặt hái chiến công tươi bời...

Hùng quay sang Thuận:

- Mà còn nhớ cái em "thông cảm" không?

- Nhớ chứ quên sao được! Điệu nghệ một cây, khi tụi này đuổi ra khỏi nhà em đi không muốn nổi.

Mặt Loan mắt nhung lạnh đi:

- Sao các cậu ác quá vậy?

Thuận tố cáo Hùng:

- Thằng này tệ lắm anh! Biết bao nhiêu con đã khốn đốn về nó, tội nhất là con bé "thông cảm".

Loan mắt nhung hỏi:

- Con bé "thông cảm" là con nào vậy?

- Đâu biết! Buổi tối hôm đó, thấy thằng này hốt về, khi hành sự con bé luôn miệng nói: "Các anh thông cảm cho em nhé!". Tôi không hiểu nó muốn gì, thì thằng Hùng nói: "Nó muốn xin tiền đó". Tôi bàn nên cho nó một bò, thằng Hùng gặt đi bảo sức mấy mà cho tiền, cùng lắm là cho một tô hủ tiếu.

Tự nhiên Loan mắt nhung thấy hồi hộp, hấn hỏi:

- Rồi các cậu có cho nó cái gì không?

Hùng cười ha hả:

- Tôi nói với đại ca rằng đối với con gái tôi rất tàn nhẫn, "phi vụ" xong xuôi tôi chở nó ra đường hất cho văng xuống như là đồ rác vậ đó!

Mặt Loan mắt hung nóng lên, hăn cố lấy bình tĩnh hỏi:

- Năm ấy cậu bao nhiêu tuổi?

- Mười bảy!

- Mười bảy mà quá trời vậy sao?

Hùng cười ha hả:

- Bụi đời mà! Tôi lập thành tích từ năm mười bốn tuổi với một em sến của ông via.

Loan mắt hung nhìn vào gáy hăn:

- Các cậu ghê thật, khi tôi ở tuổi đó, tôi chẳng biết mẹ gì hết.

Hùng và Thuận cao hứng khai vanh vách:

- Đời mà anh! Không hưởng cũng uống, tôi sẽ còn hưởng nhiều nữa, sau này tôi hưởng cả cái gia tài của ông "bô" mới nhiều chuyện ly kỳ...

Xe đã về đến nhà. Hùng thở dài:

- Đêm nay không có con bò lạc nào để hội đồng, kể cũng buồn thật. Hay là hai người ở nhà chờ tôi nhé!

Loan mắt hung cản lại, hăn linh cảm thấy một bí mật nào bao trùm câu chuyện bắt bò lạc của bọn này.

- Thôi nhịn đi, hôm nay bọn mình ở nhà nhậu nói chuyện bò lạc cho vui, còn nhiều dịp mà!

Hùng cho xe vào ga ra, cả ba kéo lên nhà. Thuận mở tủ lạnh lấy đồ nhậu bày ra bàn. Loan mắt hung tự tay rót

rượu vào ly cho Hùng và Thuận, còn hẳn chỉ uống Coca. Hùng ngạc nhiên hỏi:

- Anh không uống rượu à?
- Thôi, uống nhiều quá rồi, uống thêm nữa chắc gục mất.

Loan mắt nhưng thối phờng Hùng và Thuận:

- Tôi không ngờ hai cậu lại bụi đời trước tôi, vào tuổi đó tôi chỉ là một thằng cù lằn.

Hùng và Thuận khoái chí, bọn chúng kể thành tích tưng bừng. Loan mắt nhưng luôn tay rót rượu cho chúng:

- Tôi khoái nghe chuyện cái em “thông cảm”.

Hùng gật gà gật gù:

- Con nhỏ “suya” thật, ba bốn năm nay mà tôi vẫn còn nhớ, hay không chê được!

Thuận cướp lời:

- Hôm đó con nhỏ hơi bệnh, tôi sờ vào người nó thấy nóng rùng rục, nếu nó không bệnh chắc còn hay hơn nhiều.

Loan mắt nhưng hỏi một câu bất ngờ:

- Con nhỏ tên gì?

Hùng hỏi Thuận:

- Mà còn nhớ nó tên gì không?

Thuận suy nghĩ:

- Không nhớ rõ tên, ờ ờ tụi bò lạc tên na ná như nhau...

Loan mắt nhưng mớm lời:

- Đại khái tên Hoa, tên Cúc, tên Xuân, Hạ chi đó...
- Ừ đúng rồi, tên Xuân, tôi còn nhớ rõ, nó khai tên Xuân.

Loan mắt nhưng bỗng choáng váng đầu, hỏi lại:

- Có đúng tên Xuân không?

- Chắc mà!

Loan mắt nhưng quay sang Hùng:

- Đúng không cậu?

Hùng gật đầu quả quyết:

- Đúng!

Loan mắt nhưng hồi hộp, hẩn nhìn chăm chăm vào hai gã con trai mặt hẩn nóng lên, tiếng nói của hẩn không còn bình tĩnh:

- Tên Xuân hả?

Thái độ đổi khác của Loan khiến Hùng và Thuận chú ý:

- Sao vậy, anh quen à?

Loan mắt nhưng vội vàng mỉm cười:

- Sức mấy mà quen, cứ kể đi, con nhỏ thơm không?

Thuận khề khà nói:

- Thơm thì chẳng lấy gì làm thơm lắm, nhưng "co" em trông ác liệt không chê được!

- Người "cốt tồ"?

- Không. Nhỏ bé thôi, dễ thương ra phết!

Loan mắt nhưng quay lại hỏi Hùng:

- Chú bắt được con nhỏ này hay Thuận?

Hùng trả lời:

- Sức mấy mà Thuận, tôi môn đó số dách mà!

- Đi thả?

- Cũng tôi luôn!

Loan mắt nhưng cười nhạt:

- Giỏi nhỉ, đâu cậu kể lại thành tích bắt bò lạc từ đầu đến cuối cho tôi nghe, đừng thêm bớt một chữ nào hết!

- Bộ anh nghi tôi nói dóc sao?

- Nói vậy oan cho người anh em quá, tôi chỉ muốn cậu kể đúng sự thật để rút kinh nghiệm, về môn đó tôi rất kém, tôi phải học hỏi cậu nhiều.

Hùng cười khoái trá "đĩa":

- Nghề cha truyền con nối của tôi mà!

Từ nãy, Loan mắt nhung không uống một hớp rượu nào, bây giờ hẳn tự tay rót rượu ra ly uống từng hớp nhỏ. Hẳn lạng người ngồi nghe Hùng và Thuận kể chuyện. Dĩ vãng lần lượt trở lại trong trí nhớ của Loan mắt nhung, khi hẳn mới chỉ là một gã thanh niên mới lớn. Hình ảnh Xuân hiện ra rõ ràng hơn bao giờ hết. Buổi tối hôm đó nàng đã ra đi, nàng mặc chiếc áo bà ba trắng chấm đỏ, chiếc quần lãnh đen, nàng lên cơn sốt... Khi Loan mắt nhung tìm lại được Xuân, nàng chỉ còn là một xác chết. Hẳn đã đứng trước xác nàng thề trả thù...

Loan mắt nhung cố giữ bình tĩnh hỏi:

- Nhớ chắc người con gái đó mặc áo bà ba chấm điểm đỏ chứ?

Rượu đã làm Hùng và Thuận mờ mắt:

- Đúng vậy!

- Các cậu có cho cô ta xu nào không?

- Sức mấy mà cho!

- Cô ta có năn nỉ không?

- Năn nỉ gì?

- Năn nỉ xin tiền!

Thuận cười, nụ cười của hắn có vẻ thỏa thuê:

- Xin như điên! Tôi còn nhớ nó nói rằng: "Các anh muốn làm gì thì làm, nhưng ráng nhớ cho em mấy bò để em về mua thuốc!".

Loan mắt hung nghẹn ngào:

- Các cậu không cho?

- Dĩ nhiên, khi cho tiền thì đâu còn có thể gọi được là thành tích.

- Các cậu ác quá!

Hùng cười khà khà:

- Bụi đời mà anh!

Loan mắt hung gay gắt hỏi:

- Các cậu quan niệm thế nào là bụi đời?

- Cá lớn nuốt cá bé!

- Các cậu nhằm, nhằm quá nên mới gây ra tội ác!

Hùng mở to mắt:

- Chơi gái mà là tội ác?

Loan mắt hung nhìn chăm chặp vào mặt hai người:

- Có năm bảy đường chơi gái, năm bảy đường bụi đời. Tôi nói thẳng, các cậu chỉ là con nhà giàu thích ăn chơi nên hiểu sai hết. Bụi đời đâu phải để ăn hiếp nhau, để làm những chuyện bất nhân thất đức cả. Chẳng qua phải nhúng tay vào chuyện đó là chuyện bất đắc dĩ, còn thật ra đâu có ai muốn.

Loan mắt hung quắc mắt lên, chỉ vào mặt Hùng và Thuận:

- Còn chúng mày chỉ là những con thú bản thú, chúng mày hành động bất nhân để thỏa mãn thú tính trong chốc lát!

Càng nói, Loan mắt nhắm càng thấy mặt mình nóng lên. Hùng và Thuận không hiểu tại sao gã này lại nổi nóng bất tử, họ chỉ cười nhạt và uống thêm rượu. Hùng đặt ly xuống bàn, giễu cợt:

- Đề nghị Loan mắt nhắm cạo đầu đi tu, có thể đặc đạo được đấy!

Loan mắt nhắm thấy mình nổi nóng lúc này bất lợi, hấn dụi giọng lại:

- Đó là ý kiến của tôi. Thôi, bây giờ mình tiếp tục câu chuyện đó.

Thuận gục đầu xuống bàn:

- Anh khoái nghe rồi hả, được, tôi sẽ kể cặn kẽ, tôi biết anh khoái nghe chuyện này, mà anh cũng bất nhân như tụi này. Vậy mà anh em hù nhau.

Loan mắt nhắm biết chắc người con gái bị hai gã này bắt về nhà hành hạ chính là Xuân, người vợ đầu tiên đáng thương của mình. Chỉ vì cái chết tức tưởi đó, Loan mắt nhắm mới trở thành một tay anh chị khét tiếng như ngày nay. Sau khi phối kiếm lại tất cả những chi tiết do Hùng và Thuận kể lại, Loan mắt nhắm không còn nghi ngờ gì nữa. Kẻ thù mà hấn đã tìm bao nhiêu năm trời nay giờ đang ngồi trước mặt. Mình cần phải gọi cho bọn họ khai hết, Loan mắt nhắm tự nhủ.

Loan mắt nhắm tươi lại nét mặt:

- Các cậu đã từng làm những chuyện đó bao nhiêu lần?

- Ôi nhiều lắm, kể ra không hết, có lần hội đồng cả "tiểu đội" lận.

- Còn vụ con Xuân?
- Sơ sơ mười lăm tháng!

Loan mắt nhưng thấy nhói lên ở trong tim:

- Những thằng kia bây giờ ở đâu rồi?
- Làm sao mà nhớ được, tụi nó chỉ xài thừa nên tụi này không để ý đến!

Loan mắt nhưng chợt nhớ đến những vết bầm tím trên thân thể Xuân:

- Khủng khiếp thật, tôi không ngờ...
- Không ngờ cái gì?
- Không ngờ các cậu lại giỏi đến như vậy?

Hùng và Thuận khoái chí cười vang nhà, họ rót rượu ra, ly cụng vào nhau:

- Mừng chiến thắng bò lạc!

Loan mắt nhưng nhẩn nại cụng ly với họ.

Hùng uống hết ly rượu:

- Con gái là cú!

Thuận cũng uống cạn:

- Bò lạc muôn năm!

Riêng Loan mắt nhưng vẫn cầm ly rượu trong tay. Lúc này hẳn thấy lòng mình vừa đau khổ vừa uất hận đến tột độ, nhưng hẳn vẫn nhẩn nại. Hẳn hỏi lại:

- Tên Hùng này bắt bò lạc về, còn tên nào thả?

Hùng vỗ ngực:

- Ta đây chứ ai!
- Giỏi lắm!

Hùng quá chén nên huênh hoang:

- Đứng trước núi Thái Sơn bây giờ mới biết à? Ê bồ, uống đi chứ, cạn chai rượu này tôi sẽ biểu diễn tài nghệ cho mà coi.

Loan mắt nhưng đưa ly rượu lên môi uống một hóp nhỏ, hấn lén đổ xuống đất:

- Đêm còn dài mà, mình thiếu gì chuyện để nói với nhau.

Loan mắt nhưng thấy hai gã này càng lúc càng uống nhiều, hấn sợ bọn họ say quá độ hỏng hết việc của mình nên giữ lấy chai rượu:

- Các cậu thả con Xuân ở đâu?

Hùng quá say, hấn buột miệng trả lời theo phản ứng:

- "Moa" chở nó ra chỗ đường gì, đường gì hả Thuận?

- Đường Nguyễn Minh Chiếu!

Loan mắt nhưng ngắt ngang:

- Rồi cho tiền nó ở đó?

Hùng văng tục một câu:

- Đ.m, cứ nói hoài đến chuyện cho tiền bò lạc...

- Thế cậu làm sao?

- Đạp nó xuống đường!

- Đạp nó xuống đường?

Loan mắt nhưng sững sốt nhắc lại câu hỏi. Loan hỏi tiếp:

- Rồi sao nữa?

- Rồi "moa" phóng xe về nhà ngủ một giấc!

Loan mắt nhưng muốn hỏi cho thật rõ ràng:

- Con nhỏ có la không?

- Con nhỏ nào?

- Con Xuân, hỏi dấm dớ, cậu say rồi!

Hùng gục lên gục xuống:

- "Moa" chưa say, ừ, con Xuân, sức mấy mà kêu, nằm ngay đơ như chết rồi!

- Con Xuân bị thương à?

- Không phải, gần sáng sau mấy chục dù, nó nằm như chết rồi, bọn này mới bàn nhau phải hốt cái đồng rác đó đổ ra đường.

Hùng chỉ Thuận:

- Chính thằng này phải mặc quần áo cho em đó ngồi sau xe Vespa của "moa", nó gục lên gục xuống, "moa" phải giơ tay đỡ hoài...

Loan mắt nhưng lịm người đi, hấn đưa tay lên đỡ lấy trán:

- Thành tích của các cậu can không nổi!

Hùng hỏi:

- Chì quá hả?

- Không, bất nhân quá thì đúng hơn!

Thuận gục mặt trên bàn:

- Mình giang hồ mà!

Loan mắt nhưng thấy tụi này đã quá say rồi. Và bây giờ đã đến lúc mình hành động. Loan quắc mắt lên:

- Tôi đã tìm các cậu bốn năm rồi biết không?

Mắt Hùng và Thuận lờ đờ:

- Tìm kẻ anh... kẻ anh hùng hả?

Loan mắt nhưng lay mạnh:

- Tìm kẻ thù!

Hùng không còn biết sợ, hần cười ha hả:

- Tìm chi vậy bồ, thôi đừng giỡn, để yên cho người ta uống rượu...

Loan mắt nhưng nói rít trong kẽ răng:

- Chúng mày sẽ được an giấc ngàn thu luôn.

- Ờ, để cho moa an giấc ngàn thu đi!

Loan mắt nhưng thấy nói chuyện với kẻ say như nói chuyện với cái đầu gối. Hần cứ dựng cho hai gã ngồi lên cho ngay ngắn thì chúng cứ gục xuống. Loan mắt nhưng nhìn đồng hồ trên tường, đã hai giờ sáng rồi. Loan mắt nhưng đi đi lại lại quanh phòng. Hần bỗng quay phắt lại bỗng từng tên ra giường, xé khăn bàn trói giật cánh khuỷu hai đứa lại. Bọn này vẫn không hay biết gì.

Trong lúc này, hình ảnh của Xuân phóng lớn trong đầu Loan mắt nhưng, người con gái lần đầu tiên trong đời hần, người đó đã hy sinh cho Loan mắt nhưng rất nhiều.

Nhìn hai kẻ thù nằm khoèo trên giường, Loan mắt nhưng khấn nhỏ:

- Em có khôn thiêng thì về nhìn anh trả thù cho em, chúng sẽ chết nhục nhã như chúng đã giết em.

Mặt Loan mắt nhưng sắt lại, hần mò tay vào túi quần tìm con dao bấm. Một tiếng tách nhỏ, lưỡi dao sáng loáng bật ra. Loan mắt nhưng tiến lại gần. Hần ngấm nghĩ rồi cầm lưỡi dao lên mặt bàn:

- Không thể để chúng mày la, tao sẽ xẻo từng miếng thịt chúng mày!

Loan mắt nhưng ra xé khăn bàn, vạch miệng từng thẳng ra nhét vào họng chúng. Cả hai cùng mở mắt ngơ ngác

nhìn Loan mắt nhưng, chúng giãy giụa một lát rồi lại nằm im. Loan mắt nhưng gấn giọng:

- Tao sẽ cho tụi bây tỉnh lại!

Dứt lời, Loan mắt nhưng rút phắt dao ra, hấn năm lấy tai Hùng cắt xoẹt một cái. Hùng bỗng giãy lên choàng mở mắt, hấn ú ớ không kêu được tiếng nào.

Loan mắt nhưng cười hình hích, giơ chiếc tai máu chảy ròng ròng ném xuống đất.

- Đợi đó tao nói chuyện cho nghe!

Hùng đau đớn ra mặt, nhưng hấn không còn vùng vẫy nổi, vì hấn bị trói cứng với Thuận, trong khi gã này vẫn ngủ li bì. Loan mắt nhưng lại nắm lấy tai Thuận cắt xoẹt, gã này nẩy người lên. Máu ứa ra chảy dài trên má nhỏ xuống chiếc áo sơ mi trắng.

Loan mắt nhưng bình thản bê một chiếc ghế kê ngang trước mặt hai gã. Tay Loan mắt nhưng cầm con dao đâm máu, mặt hăm hăm nhìn hai kẻ thù:

- Chúng bây có biết người con gái mà chúng bây hăm hiếp là ai không?

Đôi mắt của Hùng trợn lên, hấn rên nho nhỏ. Loan mắt nhưng tiếp:

- Người đó là vợ tao, tao tìm tụi bây suốt mấy năm trời nay, chúng bây phải đեն mạng, phải chết thật nhục nhã, khốn nạn!

Loan mắt nhưng lia lưỡi dao trước mặt Hùng, máu đã khô trên lưỡi dao:

- Chúng bây không phải là người. Chúng bây là thú vật, chúng bây phải chết khốn nạn. Tao đã từng sống với bọn sát nhân, du đấng, nhưng chưa thấy đứa nào bất lương

như hai đứa tội bây. Tao sẽ giết chúng bây, dù tao có phải đền mạng.

Hai nạn nhân ú ớ, vùng vẫy, nhưng vì dây trói quá chắc. Loan mắt nhưng chọc mũi dao vào hông Hùng:

- Nằm im nghe bản án của tao, chúng mày lớn tội lắm, chúng mày chà đạp lên sự đau khổ của kẻ khác, vui thú trên sự đau khổ đó. Chúng mày có biết rằng sau phút vui thú của tội bây, vợ tao đã chết một cách thảm thương không? Chết đường chết chợ...

Loan mắt nhưng cười gằn:

- Tội trạng đó đã ba năm qua không ai xử đến, chúng bây đã phi tang tất cả cho nên tao phải xử lấy. Chính những lời của chúng bây, những lời tự thú đó chúng bây có thể chối cãi trước tòa án, nhưng với tao thì không!

Loan mắt nhưng gí mũi dao vào mặt Thuận rạch một phát, hấn rên rỉ, đôi mắt hấn đẫm nước mắt. Loan mắt nhưng nói rít trong hai hàm răng:

- Chúng mày hối hận hả? Muộn rồi các con ạ! Tao không tha đâu, chúng mày là hạng con nhà giàu, ham ăn ham chơi, đời đẹp quá phải không? Dù chúng mày có luyện tiếc cuộc đời đến đâu thì cũng phải chết một cách tức tưởi để đền những tội ác mà chúng mày đã từng gây ra.

Loan mắt nhưng cười gằn:

- Đối với tội bây, tao là thứ đao phủ độc ác nhất, tao muốn để chúng mày hiểu thế nào là nổi thống khổ.

Máu từ tai từ mắt hai nạn nhân chày ra ròn ròn:

- Tao sẽ phải trả lời chuyện này trước pháp luật...

Loan mắt nhưng thở dài:

- Nhưng vô ích, tao biết vậy, tao sẽ không khai gì hết, tao chết, thế thôi...

Loan mắt nhưng xô ghế đứng đây, đi đi lại lại quanh phòng:

- Hừ! Tao biết họ sẽ kết án tao ra sao. Công tố viên sẽ nói rằng: "Yêu cầu quý tòa hãy nghiêm trị tên sát nhân này, y là một tên du đãng vô cơ giết hai học sinh hiền lành..."

Loan mắt nhưng quay lại, mắt hấn long lanh:

- Có đúng vậy không? Họ sẽ nói chúng mày vô tội, chúng mày là hai học sinh gương mẫu hiền lành, họ có thể vu thêm cho tao hàng trăm thứ tội, yêu cầu luật pháp lên cho tao một bản án tối đa để làm gương cho những kẻ khác...

Loan mắt nhưng cười, tiếng cười của hấn trở nên gay gắt:

- Nhưng tao hài lòng, lần đầu tiên trong cuộc đời tao làm được một việc rất hữu ích, giết ngay từ trong trứng hai phần tử thối nát. Còn để chúng bây sống, chúng bây còn làm nhiều chuyện bất nhân khác...

Càng nói, Loan mắt nhưng càng trở nên tức giận, hấn đi đi lại lại trong phòng, hấn lăm lì, con dao cầm trong tay vung vẩy. Loan mắt nhưng lăm bắm:

- Mãi đến hôm nay anh mới trả thù cho em được, giữa lúc anh chán nản cuộc sống của anh. Anh muốn làm lại cuộc đời, một công dân hiền lành... Nhưng bây giờ anh chẳng còn luyến tiếc gì nữa!

Loan mắt nhưng quay lại nhìn hai nạn nhân, hình ảnh Xuân hiện ra chập chờn trong đầu hấn. Tự nhiên nước mắt hấn ứa ra, hấn đau khổ đến tột độ và lòng căm hờn dâng lên.

Loan mắt nhưng nắm chặt chuôi dao trong tay, lăm lì tiến lại. Đôi mắt của hai nạn nhân lạc thần.

Loan mắt nhắm chồm tới, lưỡi dao thép vung lên, nạn nhân oằn oại, máu phun có vòi. Những dòng máu nóng hồi phun đầy mặt Loan mắt nhắm. Hấn chỉ nhìn thấy màu đỏ, màu đỏ trùm kín tầm mắt hấn.

Loan mắt nhắm nghe tiếng lưỡi dao rơi xuống sàn gạch bông lạnh lẽo. Loan mắt nhắm đứng dậy. Đêm thật yên lặng, đêm vây quanh hấn. Vẫn không ai hay biết gì. Hai nạn nhân nằm chết thảm thương trên giường, tấm nệm mút trắng nhuộm máu đỏ lòm.

Bỗng nhiên, Loan mắt nhắm nghe ba tiếng đồng hồ điểm trong bầu không khí yên lặng đó.

Loan mắt nhắm cởi cái áo vấy máu, gói vào một tờ giấy nhật trình. Hấn vào nhà trong lục tủ lấy một chiếc áo sơ mi khác của nạn nhân mặc vào người. Loan mắt nhắm cẩn thận đi rửa tay, rửa mặt rồi đi ra cửa. Trước khi đi, hấn còn khép cửa và tắt đèn cẩn thận. Vừa đi trong đêm, Loan mắt nhắm vừa suy nghĩ. Không lẽ mình ở đây chịu chết, mình chấp nhận cái luật pháp này sao?

Loan mắt nhắm nghĩ đến Tài Woòng ở Đà Lạt. Khi Loan mắt nhắm còn ở trên đó, đã có lần Tài Woòng tâm sự:

- Thịnh thoảng tụi này có đưa người vượt biên giới, nếu khi nào anh muốn phiêu lưu, thì tôi sẽ đưa anh đi.

Đêm hôm nay, Loan mắt nhắm chợt nhớ đến lời nói của hấn. Tại sao mình không đi? Hấn rảo bước. Loan mắt nhắm nghĩ đến nhà một tên đàn em đã giải nghệ tên Huân con. Huân con đã có vợ có con, và bây giờ thì hấn sống một cuộc đời đàng hoàng.

Loan mắt nhắm gọi xe xích lô về nhà Huân con ở Ngã sáu. Hấn phải đập cửa một lúc lâu Huân con mới tỉnh dậy. Huân con cất tiếng hỏi:

- Ai đấy?

- Tao đây!

Huân con ra mở cửa, nhìn thấy Loan mắt hung. Huân con reo lên:

- Đại ca!

Loan mắt hung đẩy cửa vào nhà:

- Tao có chuyện cần nói với mày!

Huân con toan bật đèn, Loan mắt hung chặn lại:

- Thôi, đừng bật đèn! Tao vừa giết hai mạng!

- Vậy hả?

Giọng Huân con thảng thốt. Loan mắt hung kể sơ lược vụ giết người. Hấn nói:

- Bây giờ tao cần trốn đi, tao nhờ mày giúp!

- Tôi giúp gì được cho đại ca?

- Trước hết, mày mò về nhà tao lấy ít đồ dùng cần thiết. Sau đó, mày đi liên lạc với mấy thằng đàn em tao để lấy một số tiền, tới chỗ thằng Hậu lé bảo nó làm gấp cho tao một cái thẻ căn cước giả.

Huân con ngồi thừ mặt suy nghĩ. Loan mắt hung nghe tiếng ho của vợ Huân con ở nhà trong. Huân con trấn tĩnh đàn anh:

- Đại ca đừng lo, vợ tôi cũng xuất thân trong giới giang hồ.

Loan mắt hung hồi thúc:

- Mày cố lo giùm cho tao.

Huân con mặc quần áo:

- Lâu lắm tôi không lý đến chuyện giang hồ, nhưng được, tôi sẽ hết lòng với anh một lần chót.

Huân con vào nhà trong đánh thức vợ dậy, chị ta bỗng đưa con ra. Huân con bật đèn:

- Em tiếp đãi anh Loan mắt nhung giùm cho anh!

Vợ Huân con nhìn Loan mắt nhung bằng ánh mắt sợ sệt. Đứa bé tỉnh ngủ, nó mở đôi mắt đen láy nhìn Loan mắt nhung và toét miệng cười. Loan mắt nhung thấy đứa bé hay hay. Chị vợ Huân con dạ nhỏ.

Huân con đi ra cửa:

- Tôi đi đại ca à!

Trong căn nhà tồi tàn, chỉ còn lại mẹ con của vợ Huân con và Loan mắt nhung. Loan mắt nhung ngồi lăm lì hút thuốc lá:

- Chị cho cháu vào ngủ đi, tôi ngồi đây được rồi.

Loan mắt nhung tự động ngả chiếc ghế bố ra nằm đỡ. Vợ Huân con vào nhà. Loan mắt nhung nằm như vậy lâu lắm. Hắn thấy mình chán nản đến cùng cực. Trong giờ phút này, Loan mắt nhung mới có dịp ôn lại kỷ niệm của mình, nghĩ đến những hành động mình đã làm. Có một thời gian Loan mắt nhung như quên bằng đi mình có một dĩ vãng, mình có một người em, một thằng bạn thân. Loan mắt nhung đã quên, quên để sống chuỗi ngày đầy hận thù. Nghĩ lại dĩ vãng, cơn buồn đã qua, Loan mắt nhung thấy mình bình thản trở lại.

Loan mắt nhung thoáng nghe thấy tiếng thở dài của vợ Huân con. Có lẽ chị ta nghĩ Loan mắt nhung đến là tai họa bắt đầu giáng xuống gia đình bé nhỏ của chị.

Trời gần sáng, Huân con về. Hắn mang cho Loan mắt nhung một va-ly nhỏ đựng quần áo:

- Quần áo và đồ dùng cần thiết của anh đây, tôi phải đi liền việc kia!

Huân con lại biến ngay. Trời sáng rõ, vợ con Huân đã dậy. Thấy đứa bé ngộ nghĩnh, Loan mắt nhắm chìa tay ra toan bế, chị vợ Huân con thẳng thốt giật lại:

- Anh để mặc tôi!

Loan mắt nhắm chán nản. Mình không còn gì hết. Người ta sợ mình vì tởm mình.

Loan mắt nhắm nằm ở ghế bố suốt một ngày. Buổi chiều Huân con về, hấn chán nản lắc đầu:

- Tôi đã cố hết sức, nhưng đành chịu, băng của anh lâu nay anh không ngó ngàng đến nên đã tan rã hết rồi. Anh đang bị truy nã gắt, đi đến đâu tôi cũng nghe nói đến.

Huân con nhìn thẳng vào mặt Loan mắt nhắm:

- Tôi phải nói thật với anh, anh đã sa cơ, bọn đầu nậu đàn em anh mừng hết lớn.

Huân con nhìn Loan mắt nhắm bằng cái nhìn buồn bã:

- Nhưng thẳng nào phản anh mặc chúng, tôi cố giúp anh lần chót để trả ơn anh đã cứu mạng tôi, một thời gian nguy khốn nhất của vợ chồng tôi...

- Chú làm được gì?

- Tôi bỏ nghề lâu rồi, tôi sẽ làm một cú chót. Sáng mai anh sẽ có tiền để đi và có thể căn cước.

- Căn cước chú lấy ở đâu?

- Tôi sẽ kê dao vào cổ một thẳng nào đó, lột lấy chiếc thẻ, về tôi sẽ chế lại thành thẻ căn cước của anh.

Không còn cách nào khác, Loan mắt nhắm đành gật đầu. Loan mắt nhắm ăn uống qua loa rồi đi ngủ sớm. Khoảng nửa đêm, Loan mắt nhắm tỉnh dậy vì nghe tiếng khóc thầm tức của vợ Huân con. Huân con gất lên:

- Tao đã nói cấm mày không được xía vô chuyện tao mà!

Giọng vợ Huân con nghẹn ngào:

- Anh không thương vợ thương con anh sao, anh nhúng vào vụ này rồi đổ bể ra, anh có thoát khỏi tù tội không... Anh không thương tôi thì thôi, anh hãy thương lấy đứa con anh, nó không tội tình gì hết, nó cần phải nên người. Tôi khổ quá rồi, anh cũng vậy, đừng để cho đứa bé vô tội này phải sống như chúng ta đã sống...

Huân con bớt gay gắt:

- Anh hứa với em là anh chỉ làm một lần này nữa thôi,...

Vợ Huân con tấm tức khóc. Loan mắt nhắm chết lặng người. Hấn lẩm bẩm:

- Cho một đứa trẻ!

Loan mắt nhắm ngồi dậy, hấn suy nghĩ hoài về câu nói đó. Một đứa trẻ ra đời, nó cần được sống, cần được nên người. Dĩ vãng của mình, dĩ vãng của cha mẹ nó đã quá đau buồn, không lý gì mình lại bắt thêm đứa trẻ chưa ráo máu đầu phải hy sinh vì mình.

Chỉ còn một tiếng đồng hồ nữa Huân con đi hành nghề. Tiếng khóc của người vợ càng lúc càng nghẹn ngào. Huân con năn nỉ:

- Em cho anh hành nghề một lần chót thôi, anh không thể để anh Loan mắt nhắm bị bắt, gia đình mình mang ơn anh, em quên rồi sao?

- Không, không bao giờ em quên, thà để anh bị tù rồi em đi nuôi.

- Án này nặng lắm, sợ anh khó thoát khỏi tử hình.

Chị vợ Huân con vẫn khóc:

- Tùy anh đó, em không biết! Trời ơi, sao mẹ con tôi khổ thế này?

Loan mắt nhưng bỗng thấy mũi lòng. Mắt Loan mắt nhưng sắt lại. Hấn ra mặc quần áo thật nhanh. Hấn rón rén ra khỏi cửa, lúc đó vào khoảng một giờ sáng. Đường sá vắng lặng. Hấn hít khí trời và cảm thấy tâm hồn mình bình thản lạ thường. Loan mắt nhưng tưởng chừng bao nhiêu năm trời nay mình mới có được giây phút quý báu này. Mình đã trút bỏ tất cả.

Loan mắt nhưng quay lại nhìn căn nhà nhỏ bé của vợ chồng Huân con một lần chót:

- Tao trả lại hạnh phúc cho chúng mày!

Loan mắt nhưng tưởng chừng như nhìn thấy nụ cười của đứa trẻ trong giấc ngủ bình yên:

- Cháu sẽ nên người phải không cháu?

Loan mắt nhưng nghe tiếng đế giày của mình khua trên mặt lộ.

CHƯƠNG 38

ột buổi sáng, vào khoảng chín giờ, người cảnh sát gác cửa quận Tân Bình thấy một thanh niên xuống xe taxi. Anh ta mặc bộ quần áo màu xám nhạt, mắt đeo kính râm, dáng người dong dỏng cao, tay xách một cái xách.

Anh ta tiến đến trước mặt người cảnh sát và nói nhỏ:

- Thầy vui lòng cho tôi được yết kiến ông trưởng ty.

Người cảnh sát thấy dáng điệu lịch sự của thanh niên, liền nhã nhặn trả lời:

- Xin mời ông vào!

Gã thanh niên bình thản đi vào, gã nói với người cảnh sát chỉ dẫn ở phòng đợi xin gặp ông trưởng ty. Người cảnh sát vào phòng trưởng ty, một lát trở ra:

- Xin mời ông vào!

Gã thanh niên đứng dậy theo vào. Ông trưởng ty ngồi sau Loan mắt nhung một cái bàn rộng, ông ta ngẩng lên nhìn gã thanh niên. Gã thanh niên gỡ chiếc kính râm ra, tự giới thiệu:

- Tôi là Loan mắt nhung, kẻ sát nhân vừa giết hai mạng người cách đây ba ngày. Tôi nộp mạng!

Ông trưởng ty sững sờ, ông ta nhìn vào đôi mắt đẹp của Loan mắt nhung. Ông ta chỉ chiếc ghế trước bàn:

- Mời anh ngồi tạm, mình còn nhiều chuyện để nói với nhau.

Ông trưởng ty mở hộp thuốc con mèo mời Loan mắt nhung một điếu. Ông bật chiếc quạt máy gaz hiệu Ronson

mời lửa cho tên đại du đãng Loan mắt nhung:

- Nào, chúng ta bắt đầu câu chuyện!

Loan mắt nhung nhả một ngụm khói. Hắn nhìn theo những sợi khói mỏng, tan loãng dần trong không khí.

Kho ebook online

<http://isach.info>